MICHAEL A. STACKPOLE

TALION: REVENANTUL

FANTASY

TREI

MICHAEL A. STACKPOLE

TALION: REVENANTUL

Traducere din engleză de
MIRCEA PRICĂJAN

Titlul original: Talion Revenant (1997)

virtual-project.eu

Editura Trei, 2014

ISBN: 978-973-707-821-6

Dedicaţie pentru Hugh B. Cave

Scriitor şi mentor, este o sursă de inspiraţie pentru povestitorii buni. Sfaturile lui generoase despre scris m-au făcut să cresc ca scriitor cu zece ani, iar poveştile lui par să facă parte din viaţa fiecăruia dintre noi. Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns, Hugh, pentru ajutorul şi pentru bucuria pe care mi le oferă scrisul tău.

ÎNFRUNTAREA CU NECUNOSCUTUL

Pentru că mă ajutase în antrenamentele din adâncimi, mă bazam şi acum pe simţul mirosului. Labirintul Întunecat avea acelaşi miros de aer cald, stătut, pe care îl avea întotdeauna. Izul de piele al armurii şi de sudoare rece plutea în aer, dar mi s-a părut natural, aşa că l-am ignorat. Căutam un alt miros, ceva neobişnuit, ceva ce nu puteam să identific.

Nu era nimic. Nimic de mirosit, de auzit, de simţit. Eram cu desăvârşire singur. Fără niciun avertisment, o gheară mi-a zgâriat umărul stâng, mi-a răsucit trupul şi m-a izbit de zid. Lovitura mi-a amorţit braţul şi m-a azvârlit într-o parte – dacă aş fi fost mai scund, m-ar fi doborât sau mi-ar fi frânt gâtul.

Am ricoşat din zid, m-am sprijinit pe piciorul drept şi mi-am şfichiuit *tsincaatul* în întunericul din faţa mea. Am alunecat spre stânga, m-am răsucit şi am străpuns locul unde tocmai stătusem. Sabia s-a conectat.

Duşmanul n-a făcut niciun zgomot. S-a retras repede, ca şi cum s-ar fi evaporat, şi am avut o presimţire teribilă…

CAPITOLUL 1

Talion: Ambuscada

Dacă Morai ar fi însărcinat pe altcineva cu treaba asta, aş fi căzut în ambuscadă.

Asasinul aştepta la jumătatea dealului, pe partea de nord a taberei. Panta abruptă era acoperită de tufişuri noi de primăvară şi o adiere uşoară unduia vegetaţia, atât cât să acopere orice mişcare sau vreun sunet mic. Iarba nu era însă destul de mare încât să ascundă satul de privirea asasinului. Stând acolo, la rădăcina stejarului celui mare, acesta putea supraveghea totul fără a se teme că va fi descoperit.

Poziţia îi oferea arbaletei sale rază de acţiune spre orice se afla pe platoul defrişat, de jos. Oamenii lui Morai înlăturaseră orice ascunzătoare, aşa că nu aveam unde să mă duc în caz că prima săgeată îşi rata ţinta. Şi, chiar dacă eram destul de iute ca să aflu de unde venise săgeata, singura cale de a ajunge la trăgător era să urc pieptiş dealul, iar asta era o încercare sinucigaşă.

Partea îndoielnică a planului lui Morai era că îi dăduse lui Soartă misiunea de a mă ucide. Soartă, fiul în vârstă de şaisprezece ani al morarului din Răspântia Codrului, fugise de acasă şi se hotărâse să se alăture bandiţilor care tocmai îi jefuiseră satul. Ceilalţi membri ai cetei probabil că l-ar fi ucis fără să clipească sau, dacă era după Chi'gandir, i-ar fi făcut alte lucruri şi mai rele. Trimiţându-l însă pe tânăr să-mi întindă o cursă, Morai îşi făcuse oamenii să râdă şi îl salvase pe băiat.

Evident plictisit la culme, Soartă stătea cocoţat pe o rădăcină noduroasă a stejarului. Mă aştepta de mult timp să apar în câmpul lui vizual şi, după o dimineaţă lungă şi agitată, în care transpirase abundent, lăsase arbaleta jos. După vreun sfert de oră, a scos galbenul imperial cu care Morai îl plătise pentru capul meu şi l-a inspectat. Cu o

unghie murdară a urmărit profilul aurit al Regelui Ell şi, chiar dacă nu mai ţinuse niciodată un galben în mână, noutatea pe care acest lucru o reprezenta îşi pierdu curând forţa.

Soartă, vrăjit poate de predestinarea propriului său nume, a început să arunce moneda în aer. Aceasta suna de fiecare dată când degetul lui mare o proiecta pe traiectorie, iar lumina soarelui scăpăra în metalul ei lucios. Cu fiecare nouă aruncare, galbenul urca tot mai sus, până când, atingând vârful bolţii pe care o descria, a ajuns să dispară între ramurile de jos ale stejarului. Soartă îl prindea de fiecare dată şi îl trântea pe dosul palmei stângi. Încet, lua palma dreaptă de pe el, zâmbind sau încruntându-se la chipul care se vedea pe monedă. Oricare ar fi fost rezultatul, că îl ghicea sau nu, îşi trecea moneda înapoi în mâna dreaptă şi o arunca din nou.

O ultimă dată, moneda i s-a desprins din mână ca înainte, dar s-a lovit de o ramură şi a ricoşat în stânga. Aterizând pe pământul bătătorit, s-a rostogolit în spatele copacului şi a dispărut din vedere. Soartă s-a întins, s-a uitat jos la luminiş şi s-a ridicat pe vine. S-a întors pe după trunchiul cât o butie al stejarului şi s-a oprit brusc.

Moneda lui era în palma mea dreaptă.

Băiatul s-a uitat înapoi la arbaletă, apoi la mine.

Am clătinat încet din cap.

— Cred că asta îţi aparţine, Soartă.

Am întins mâna spre el.

Un tânăr chipeş ca Soartă n-ar fi trebuit niciodată să poarte o atare expresie de groază pe chip. Nările umflate îi făceau nasul îngust şi nobil să înflorească. Îşi ţinea ochii cafenii larg deschişi, într-atât încât deveniseră nişte cercuri albe în jurul unor puncte întunecate. O transpiraţie înţepătoare îi lipea părul castaniu de frunte. Maxilarul căzut îi alungea faţa – oricum îngustă, cum îngust era tot corpul său – şi îl făcea să semene cu un om foarte bătrân.

Mi-am văzut reflexia în ochii lui, deşi ştiam că Soartă nu vedea cu adevărat un om înalt, suplu, cu păr negru şi ochi verde-deschis. Groaza care pusese stăpânire pe el îl

transportase dincolo de prezenţa mea fizică, iar el se holba acum la ceea ce eram şi la ceea ce devenisem de când cu ritualul. El nu vedea un om, ci un Talion Justiţiar.

Şi se temea că eu voi fi ultimul lucru pe care îl va vedea vreodată.

A întins câteva degete tremurânde şi a luat moneda. S-a uitat la ea şi a zâmbit. După aceea s-a uitat la mâna mea şi a căzut în genunchi, lacrimile curgându-i din ochii strâns închişi.

Ascuns sub monedă, atunci când el mi-a cules-o din palmă, un tatuaj cu cap de mort se zgâise la el, tăindu-i răsuflarea. Acel desen simplu, făcut din linii, îmi acoperea palma şi era semnul meu distinctiv de Justiţiar. De la mandibula descărnată din podul palmei şi până la calota craniană care ajungea până la rădăcina degetului mijlociu, acel desen schematic îl privea cu găvanele-i goale, reci. Amintirea lui îl făcuse să tremure vizibil.

Am păşit pe lângă băiatul scuturat de suspine, lăsându-l singur cu frica lui şi dându-i ocazia să o biruiască. M-am lăsat pe vine acolo unde mă aşteptase şi am clătinat încruntat din cap. Am luat arbaleta de jos şi m-am uitat de-a lungul săgeţii. Tufişurile se deschideau destul cât să pot vedea întreaga tabără. Am acţionat trăgaciul şi am trimis săgeata în cenuşa din vatra bandiţilor. În aer s-a ridicat puţin praf şi fum, dar nimic altceva nu s-a clintit acolo, jos.

M-am cutremurat şi am scrâşnit din dinţi, nervos. Morai ştia că romantismul vieţii de bandit îl atrăgea pe Soartă. Probabil că tatăl lui îl punea la munci grele, în vreme ce el ar fi vrut să fie pe afară, făcând curte fetelor sau visând cu ochii deschişi la marii războinici din legende. Bandiţii prăduiseră Răspântia Codrului şi Soartă plecase cu ei pentru a scăpa de munca grea şi sperând la faimă şi bogăţii nemărginite.

Fără doar şi poate, Morai ştia că Soartă nu se pricepea la nimic altceva decât cum să fie fiu de morar. Morai mai ştia şi că Soartă nu putea fi alungat de acasă sau convins să renunţe la viaţa nomadă. Dacă îl alunga pe băiat, ştia că Soartă se va înhăita numaidecât cu altă ceată sau ar muri

de foame în sălbăticie. Şeful bandiţilor înţelesese că tânărul trebuia speriat de ceea ce înseamnă viaţa unui proscris şi Morai ştia că eu puteam să-l sperii.

Era o sarcină pe care nu mi-o doream, iar pentru faptul că mă forţase să o duc la îndeplinire, Morai îmi displăcea şi mai mult.

O parte din mine se mândrea cu faptul că îl ajutam pe Soartă să revină la viaţa care îi fusese hărăzită. Jucând doar rolul Justiţiarului, aşa cum şi-l închipuia băiatul, îl puteam speria destul de tare pentru ca nici el, nici copiii şi nici nepoţii lui să nu se mai gândească vreodată să se ocupe de altceva decât de morărit şi să practice această îndeletnicire cu deplină onestitate. Asta era bine şi pentru asta îi puteam mulţumi lui Morai. Dar asta însemna, totodată, că toţi concetăţenii lui Soartă se vor teme pe veci de Talioni – un sentiment pe care deja prea mulţi oameni îl aveau – şi nu voiam să am niciun rol în întărirea acestei imagini.

Totuşi, ştiam că, oricât de tare o detestam, frica lui Soartă îmi oferea unealta perfectă pentru a-l aduce pe calea cea dreaptă. Deşi aş fi preferat să-l conving cu vorba bună să se întoarcă în sânul familiei, explicându-i realităţile aspre ale unei vieţi nomade alături de Morai, romantismul traiului de bandit era o armură destul de rezistentă în calea unei atari abordări civilizate a problemei. Un bard chiar compusese cândva un cântec despre Morai – auzisem şi eu o versiune masacrată a lui în Talianna – în care era făcut să pară mai nobil şi mai galant decât era în realitate.

Pentru a depăşi acea versiune a lui Morai – dar şi celelalte impresii, în general idealizate, despre bandiţi – ar fi fost nevoie să-i livrez lui Soartă o doză mare de realitate, să i-o livrez într-un fel care numai idealizat să nu fie.

M-am întors la el şi am rămas în picioare, proiectându-mi umbra peste băiatul îngenuncheat. Mi-am lăsat mâna să cadă grea pe umărul lui drept. A tresărit şi ritmul suspinelor sale s-a întrerupt.

— Morai nu ţi-a spus că te voi ucide, aşa-i?

A înălţat privirea spre mine. Ochii lui înroşiţi se micşoraseră, dar erau în continuare tiviţi cu lacrimi.

Lacrimile acelea îşi croiseră făgaş prin mizeria de pe faţă, pornind de la ochi spre colţurile gurii. Şi le-a şters cu palma, uniformizând astfel mizeria.

— El, nu.

S-a oprit şi şi-a recăpătat controlul respiraţiei.

— Ceilalţi au spus că îmi vei sorbi sufletul cu craniul acela.

— Aş putea face asta, categoric.

Am ţuguiat buzele şi m-am întors cu spatele.

— Am acest drept. Voiai să mă ucizi. Deşi intenţia de a ucide nu e o fărădelege capitală, cine ştie ce alte atrocităţi ai comis deja?

— Dar nu am făcut nimic.

În vocea lui se citea o inocenţă năucă şi, pentru o clipă, asta a aruncat frica într-un plan secund.

M-am răsucit pe călcâie. Mi-am mijit ochii verzi, coborându-i spre el.

— Şi eu de unde să ştiu asta? Răspântia Codrului e la douăsprezece leghe în inima ţării. De unde să ştiu că nu ai ajutat la uciderea unui neguţător ambulant în cele două zile de când ai fugit de acasă? Trebuie să presupun că Morai, omul care adună smintiţi aşa cum o prinţesă adună păpuşele, ar primi la el un copil dacă acela nu şi-ar găsi locul în grupul lui? Îl cunosc pe Morai suficient de bine ca să ştiu că asta e puţin probabil.

Am făcut o pauză, apoi, strâmbându-mă, mi-am apropiat iute faţa de el.

— Ce ai făcut, deci?

Soartă s-a prăvălit pe spate şi a început să se tânguiască precum un suflet damnat.

— Nu am făcut nimic. Nu mă omorî. Te rog, nu. Sunt nevinovat. Te rog, nu mă omorî.

M-am lăsat în genunchi în faţa lui şi i-am prins bărbia cu mâna stângă.

— Înţelege un lucru, băieţaş. Inocenţa ţi-ai abandonat-o în Răspântia Codrului. Ai plecat la drum cu o ceată de şacali pe două picioare. I-ai văzut comiţând lucruri rele, foarte rele, iar fiindcă te-ai aflat în tovărăşia lor, poţi fi tras la

răspundere pentru acele fapte.

L-am lăsat să mai arunce o privire la tatuajul din palma mea dreaptă.

— Acesta e semnul care îmi dă autoritate şi mă îndreptăţeşte să-i abordez pe cei ca tine – oamenii lui Morai. Este în acelaşi timp o unealtă de care mă folosesc. De-ar fi să îmi lipesc mâna de fruntea ta şi să-i cer sufletului tău să mi se predea, asta ar face. Ai rămâne aici ca o coajă fără viaţă, singur, mort şi uitat de toată lumea.

Pus în faţa acestei perspective, a început să bocească şi printre suspine a bolborosit cuvinte de neînţeles. I-am dat drumul, lăsându-l să cadă în fund în timp ce eu mă ridicam. A rămas acolo jos, pieptul zbuciumându-i-se de parcă ceva ar fi încercat să evadeze din el.

M-am îndepărtat şi mi-am recuperat calul, astfel încât Soartă să nu-mi poată citi dezgustul de pe chip. Nu el era sursa acestuia, ci Morai, fiindcă îmi forţase mâna, şi eu însumi, căci îngăduisem să-mi fie forţată mâna. Alţi Justiţiari aproape juisau când smulgeau sufletul din trupul cuiva, însă eu apelam la ritual doar atunci când nu aveam altă soluţie. A-l ameninţa pe băiat cu asta, deşi obţinusem din partea lui reacţia pe care o urmăream, era ca şi când aş fi folosit o suliţă la o treabă pentru care cel mai bun era un ac.

Îmi lăsasem calul, pe Lup, de cealaltă parte a dealului. Armăsarul negru şi-a ciulit urechile în direcţia mea, dar nu a scos niciun sunet. L-am mângâiat uşor pe spate, am desfăcut frâiele pe care le legasem de un lăstar şi l-am condus în sus spre locul unde aştepta Soartă.

Mânia pe care o simţeam faţă de mine se trăgea din înţelegerea faptului că îi permisesem lui Morai să-mi dicteze, *in absentia,* acţiunile – şi asta nici măcar pentru prima dată. Acesta nu era un semn bun pentru încercările mele de a-l găsi, chit că respecta tiparul pe care îl urmaserăm în trecut. Intenţia lui era să-i adun eu oameni, unul câte unul, în timp ce el fugea, iar Soartă era primul de această dată. Am decis că acum va fi ultima oară când mai jucam acest joc, dar înainte să-mi pot continua drumul pe

urmele lui Morai, era nevoie să repar ceea ce stricasem în cazul lui Soartă.

Paşii nesiguri ai băiatului şi zgomotul făcut de ei mi-au întrerupt gândurile. Cu picioare ca de gumă şi palid la faţă, Soartă se împleticea pe deal în jos. Arăta ca şi când tocmai ar fi vomitat, lucru pe care fără-ndoială că-l putea repeta curând.

— Talion?

— Da?

— Îţi pot spune unde s-au dus, dacă vrei, şi dacă asta va îndrepta lucrurile.

A oferit informaţia de bunăvoie nu pentru a-şi salva viaţa, ci pentru a-şi spăla păcatele pe care se putea să le fi comis.

Am clătinat din cap şi i-am aruncat plosca mea.

— Ţine, bea din asta; e doar apă, dar îţi va spăla gustul din gură.

Băiatul a băut precaut şi s-a mai liniştit.

— Soartă, dă-mi voie să-ţi spun ceva despre Talioni. Acum două mii de ani, împăratul Clekan cel Drept a creat Talionii. Ne-a văzut drept instrumente de impunere a legii sale şi ne-a ordonat să străbatem în lung şi-n lat imperiul său. Ne-a făcut independenţi de orice autoritate, mai puţin a împăratului însuşi şi a Maestrului tuturor Talionilor. Am pornit călare din Talianna pentru a aplica legile şi a împărţi dreptate.

Soartă a mai băut o dată din ploscă, după care mi-a dat-o înapoi. Am zâmbit şi mi-am petrecut cureaua ei peste umăr.

— După ce rebeliunile au spulberat imperiul vechi de o mie de ani, rolul Talionilor pe lume s-a schimbat. Maestrul a creat divizii noi şi Talionii de la început s-au preschimbat în Justiţiari. Cu toate că imperiul nu mai exista, noile naţiuni au fost de acord să ne îngăduie nouă misiunea menţinerii păcii şi a ordinii, atunci când descopereau că lor le era imposibil să o facă. Să dau de urma unei cete precum aceea încropită de Morai, o ceată care face ravagii în mai multe state, este un foarte bun exemplu al însărcinărilor pe care mi le dă Maestrul.

I-am adresat un zâmbet.

— Să ucid băieţi care fug de acasă nu face parte din însărcinările mele.

Am pus mâna pe umărul lui într-un gest de prietenie şi l-am strâns uşor.

— Soartă, fărădelegile pe care le-ai comis tu pot fi răscumpărate. Ţi-ai lăsat mama în braţele spaimei, plină de griji pentru tine. Fraţii şi surorile tale nu ştiu ce să creadă şi toate vocile clevetitoare din Răspântia Codrului turuie întruna că ele ştiau că asta se va alege de tine.

Soartă a dat din cap resemnat, aprobând tot ceea ce spuneam eu.

— Şi ce să fac?

Am sărit în şa.

— Întoarce-te în Răspântia Codrului. Eşti norocos că ai o familie şi eşti şi mai norocos că ei te iubesc şi ţin la tine. Du-te acasă şi acceptă pedeapsa pe care ţi-o va aplica tatăl tău. Fă-i pe toţi cei care clevetesc să-şi înghită cuvintele.

Băiatul a înghiţit greu, şi-a tras nasul şi şi-a şters lacrimile.

— Mulţumesc, Talion. Poftim.

Mi-a întins galbenul imperial.

— Ia-l, nu este al meu. Nu l-am câştigat prin muncă şi nu-l vreau.

Am clătinat din cap.

— Păstrează-l. Morai îl va considera o investiţie. În definitiv, de n-ar fi oameni cinstiţi ca tine, care să muncească pentru galbenii lor, de la cine ar mai avea el ce fura?

Băiatul a zâmbit şi am râs amândoi.

— Mulţumesc totuşi pentru ofertă, Soartă, dar nu am nevoie de îndrumările tale ca să-i găsesc pe ceilalţi. Cât ai aşteptat tu pe deal, eu am cercetat toată zona. Doi dintre ei au plecat la răsărit spre bacul de pe Râul Lat. Alţi doi au pornit spre apus şi ceilalţi trei, probabil cu Morai cu tot, au luat-o spre nord, dar vor trebui să ocolească pe la vest ca să poată trece munţii folosind una din trecători. Pun eu mâna pe ei.

Am tras de frâu şi Lup s-a întors, apoi i-am dat pinteni spre Valea Râului Lat. Am surâs, deoarece chiar şi peste tropotul calului îl puteam auzi pe Soartă luând-o spre casă şi galbenul imperial sunând în timp ce băiatul îl făcea să salte de pe degetul mare.

o o o

I-am dat pinteni lui Lup să grăbească pasul mai tare decât îi cerusem să o facă înainte, când ne aflam pe urmele cetei lui Morai. Deşi drumul era scurt, călare se putea parcurge uşor într-o jumătate de zi, de la tabăra bandiţilor, şi voiam să ajung la Valea Râului Lat cât mai degrabă posibil. Cei doi bandiţi care goneau spre bac ştiau că, punând Râul Lat între mine şi ei, puteau câştiga un avans de o zi sau două.

Trebuia să presupun că vor distruge bacul după traversare şi ştiam că cel mai apropiat vad era la o zi de mers spre sud. Dacă traversau râul, aveam să fiu nevoit să-i abandonez şi probabil nu aveam să-i mai găsesc niciodată.

Bandiţii urmaseră un drum simplu printre colinele Ell. Lat destul pentru ca trei călăreţi să meargă unul lângă celălalt, drumul şerpuia prin păduri rare formate din pâlcuri de conifere. Soarele strălucea şi pâlpâia printre frunzele suflate de vânt, proiectând peste drum un mozaic de lumini şi umbre aflat într-o continuă schimbare.

M-am oprit şi am băut dintr-un pârâu, acolo unde cei pe care îi urmăream se opriseră pentru acelaşi lucru. În malul noroios se vedeau urme de paşi şi, dintre ele, unele îmi spuneau multe despre cel care le lăsase. Dintre oamenii lui Morai, numai Rolf ra Karesia avea greutatea şi dimensiunile care puteau duce la astfel de urme. Celelalte, mai normale decât paşii uriaşului, ar fi putut fi făcute de cel puţin alţi trei membri ai cetei, deşi ştiam dintr-o îndelungată – şi nedorită – experienţă că nu Morai însuşi le lăsase.

Într-un fel, să mă ştiu pe urmele lui Rolf era o uşurare. Un păr roşcovan îl acoperea pe acel titan de la degetele picioarelor şi până la barba mare şi stufoasă şi la ţeasta neîngrijită. Cei care îl cunoşteau spuneau că nu era un om

crud, ci doar unul nervos, care îşi vărsa nervii pe oricine îl călca pe bătături atunci când era într-o „dispoziţie proastă”. Cu cinci ani în urmă părăsise Karesia după ce aproape că-şi omorâse tatăl – un baron local – în bătaie. Apoi a lăsat în urma lui, prin satele şi oraşele din Imperiul Spulberat, o cărare de sânge, până ce s-a văzut în inima neagră a Chala – o zonă cunoscută tuturor drept Haznaua Neagră. Morai venise în Hazna ca să-şi facă noi recruţi după ce îi distrusesem ultima ceată, iar Rolf i s-a alăturat fără reţineri.

Rolf *putea* pregăti o ambuscadă în pădure, dar bănuiam că va aştepta păşunile deschise din Valea Râului Lat înainte să mă atace. Acolo, scăpat de constrângerea copacilor, îşi putea mânui barda cu lamă dublă cu o eficienţă devastatoare. Deşi nu-mi surâdea deloc acea luptă, simţeam că am cu o surpriză mai puţin de aşteptat în drumul meu prin pădure.

M-am concentrat să-mi dau seama cine îl însoţea pe Rolf. Eliminându-l pe Morai, rămâneam cu trei posibilităţi, şi niciuna nu-mi era pe plac. Grath, prizonierul, nu ar fi ridicat cine ştie ce probleme. Nu era antrenat pentru lupta deschisă – şi asta nici nu era de nasul lui. Vareck ra Daar era, ca toţi compatrioţii lui, nebun, dar mă înfruntase deschis şi încercase să se achite onorabil. Al treilea candidat, Chi’gandir, mă lăsa rece. Nu-mi plac vrăjitorii.

În clipa în care mi-a venit în cap gândul că Chi’gandir ar putea fi alături de Rolf, am ştiut cu o claritate de cristal că aşa era. Zeii sunt perverşi şi le place să se joace cu muritorii. Chi’gandir nu era doar ultima persoană cu care voiam să dau piept, dar era şi singura persoană din tot grupul a cărei cruzime putea fi fără margini faţă de Weyland, barcagiul de pe Râul Lat. L-am îndemnat pe Lup la galop.

Chi’gandir era un vrăjitor renegat, cu o mare putere, dar cu puţine moduri de exercitare a acelei puteri. E un om pirpiriu cu nas coroiat şi cap pleşuv. Nimeni nu i-a putut ghici vreodată cu exactitate vârsta, dar înfăţişarea nu i s-a schimbat deloc în douăzeci de ani, de când umbla hai-hui pe coclauri. În jurul ochiului stâng avea tatuat un diamant

care îi anunţa apartenenţa la Iscoadele Tingis, ceea ce explica fără umbră de îndoială abilitatea lui de a supravieţui şi plăcerea pe care i-o creau scenele de cruzime.

Fiind un foarte promiţător învăţăcel în cele magice, nerăbdarea lui Chi'gandir de a deprinde trucurile de magie înaltă îl consumase. Îşi părăsise îndrumătorul, călătorise şi studiase artele centrate pe sine ale Iscoadelor, apoi găsise vrăjitori care să-l înveţe metode iresponsabile şi distructive prin care să-şi canalizeze talentele. Aceştia încercaseră să-l folosească în propriile lor scopuri, sau aşa spune povestea, dar el îi distrusese. Ca un copil căruia i s-a dat o jucărie periculoasă, el a început să se joace cu lucruri, animale şi oameni.

Supranumit Cel Care Schimbă Tot, Chi'gandir îşi folosea puterile să deformeze creaturi. La început o făcuse de distracţie. Adăuga un picior sau un cap unui viţel nou-născut doar ca să vadă reacţia îngrozită a fermierilor. Apoi aflase că poate deforma şi oameni şi că, dacă aceştia erau bogaţi sau puternici, se arătau dispuşi să-l plătească gras ca să-şi ia vrăjile înapoi.

— Dacă i-a făcut ceva lui Weylan, i-am murmurat lui Lup, Chi'gandir va ajunge să mă roage în genunchi să iau înapoi toate câte i le voi face.

Furia şi teama dospeau şi făceau ravagii înlăuntrul meu. Tragica viaţă a lui Weylan nu avea nevoie de complicaţii din partea unora ca Rolf sau Chi'gandir. Weylan, în ciuda problemelor sale, era un om bun şi un prieten şi mai bun. Călărind mult prea încet prin pădure, m-am convins din ce în ce mai tare că îl vor folosi împotriva mea. Pe de altă parte, dacă aveam noroc, sau dacă Weylan avea noroc, Weylan şi bacul se vor afla pe malul vestic al râului şi bandiţii aveau să rămână doar în seama mea înainte ca barcagiul să se încaiere cu ei.

Weylan era imaginea cetăţeanului imperial pentru protejarea şi răzbunarea căruia Clekan crease Talionii. Familia lui avea în grijă bacul de atâţia ani, că nimeni nu mai ştia de când: fiul cel mare moştenea întotdeauna gospodăria, avea în grijă bacul şi îşi întemeia o familie care

să ducă moştenirea mai departe. Vreme de secole, moştenitorul îşi alegea soţia dintr-una dintre familiile de neguţători care treceau prin vale.

Până ca agenţii de drum să fi pus mâinile pe Weylan, aceasta fusese o mândră tradiţie al cărei final nu se întrevedea la orizont.

Cu zece ani în urmă se schimbase totul – sau aşa spuneau poveştile pe care le auzisem. Weylan nu vorbea niciodată despre cele întâmplate, dar oamenii din district spuneau povestea aproape fără a se lăsa rugaţi. Întreaga familie a lui Weylan îl părăsise şi plecase împreună cu un negustor bogat din Lacia pentru a o aduce înapoi pe fiica acestuia, Elverda, ca să-i devină soţie lui Weylan. În absenţa lor, un grup de bandiţi, mai numeroşi, dar mai puţin eficienţi decât ceata lui Morai, au atacat bacul. Weylan, un tânăr chipeş, vânjos după atâţia ani de tras bacul de la un mal la celălalt a râului, şi-a apărat dreptul prin naştere şi a ucis vreo doisprezece dintre ei, înainte să fie luat prizonier şi apoi schingiuit.

Atacatorii l-au legat de un copac şi l-au schilodit cu bună intenţie. Nu i-au făcut nicio stricăciune la corp, dar i-au spart dinţii şi l-au desfigurat. Ochiul stâng i l-au transformat într-un terci alb, orbindu-l, şi i-au smuls jumătate din scalp. I-au făcut praf nasul, turtindu-i-l, şi de atunci Weylan vorbea nazal şi gros. Se spunea că îl supravegheaseră mai multe zile, pentru a permite procesului de vindecare să înceapă, astfel încât niciun vrăjitor să nu mai schimbe lucrurile; apoi şi-au luat tălpăşiţa cu doar câteva ore înainte ca familia lui să ajungă acasă şi să-l găsească aşa.

Soţia lui, Elverda, nu l-a respins. Nu ştiu care i-au fost motivele, dar a dovedit mai multă nobleţe prin această faptă decât mi-a fost dat să văd oriunde în lume. Weylan a eliberat-o de toate promisiunile şi i-a spus să plece. Fata a refuzat, aşa că a luat-o de soţie şi apoi, pe loc, a şi divorţat de ea. A trimis-o împreună cu toată familia ei departe de acolo. Dacă poveştile de prin taverne sunt corecte, fata s-a întors cu caravanele tatălui ei în fiecare primăvară ca să-l roage pe Weylan s-o primească lângă el.

Banditţii lui Morai urmaseră drumul şi când acesta cotea spre nord, către munţi. Eu am luat-o pe o potecă mai puţin folosită – una pe care Weylan mi-o arătase cu ani în urmă – care ducea direct în vale şi apoi la bac. I-am dat pinteni lui Lup pe acolo şi am rostit în şoaptă o rugăciune, dorindu-mi să mă poarte în vale înainte de sosirea lui Rolf şi Chi'gandir.

În clipa când am văzut cabana de buşteni a lui Weylan am ştiut că pierdusem cursa. Soarele era încă sus pe cer, dar pe Weylan nu-l puteam vedea nicăieri. Bacul plutea la ponton în faţa cabanei şi doi cai au dispărut la trap, speriaţi, prin spatele cabanei.

Eu şi Lup am pornit în grabă spre cabană, dar când ne-am apropiat, armăsarul s-a speriat. Am sărit din şa, mi-am scos *tsincaatul* din teaca de la şa şi am dat drumul calului. Ştiam că doar două lucruri îl pot speria pe Lup: magia şi şerpii. Chi'gandir era un vrăjitor destul de mare ca să sperie pe oricine, iar cât timp Rolf bântuia prin apropiere, niciun şarpe nu avea să mă deranjeze. I-am dat drumul lui Lup, astfel încât Chi'gandir să nu aibă nicio clipă şansa de a pune mâna pe fir de păr ori strop de sânge de-ale mele. Fără a avea ceva ce să se fi desprins din mine, trucurile lui magice nu mă puteau atinge.

Am întins în faţă *tsincaatul* şi m-am furişat precaut spre peretele sudic al cabanei. O draperie verde-şters mă împiedica să privesc înăuntru pe fereastră, însă nu reuşea să ascundă de urechile mele scârţâitul ritmic al balansoarului lui Weylan. Altceva nu mai auzeam şi, pentru o clipă, am sperat că cele mai cumplite temeri ale mele nu se vor materializa.

M-am relaxat doar puţin, am traversat veranda cabanei şi m-am opintit în picioare, trăgându-mă în balustradă. M-am lăsat încet pe verandă, având grijă ca scândurile de sub mine să nu scârţâie şi să mă trădeze. Am încercat uşa. S-a mişcat la o apăsare uşoară. Mutând *tsincaatul* în mâna stângă şi pregătindu-mă pentru aproape orice, am dat uşa de perete.

M-am oprit în cadrul uşii cu răsuflarea tăiată. La zece paşi în faţa mea, legănându-se în scaunul său preferat, când la

umbră, când la lumină, era Weylan.

De pe chipul lui angelic mă priveau doi ochi albaştri luminoşi. Semănau cu o pereche de safire încastrate acolo de un maestru bijutier. Nasul lui îngust îi dădea un aer de mare inteligenţă. Părul lung, des şi negru ascundea vârfurile urechilor armonios formate. Două şiruri egale de dinţi albi au scăpărat spre mine într-un zâmbet scurt. Maxilarul vânjos îi conferea o putere de caracter pe care, înainte, diformităţile sale i-o refuzaseră.

Magia neagră a lui Chi'gandir redăduse perfecţiunea chipului lui Weylan. Perfecţiunea era pângărită doar de lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

Acel cap nobil stătea aşezat pe un corp atrofiat, contorsionat. Fusese redus la dimensiuni mai mici decât acelea ale unui copil. Vrăjitorul răsucise oasele lui Weylan ca pe nişte lemne îmbibate de apă, după care îi umflase şi-i înnodase încheieturile. Carnea cenuşie atârna grea şi flască în pliuri ample, aşa cum atârnă haina tatălui pe corpul fiului său mic.

A încercat să ridice mâna dreaptă spre mine, dar mişcarea asta îi solicita muşchii atrofiaţi mai mult decât erau ei capabili să ofere.

— Talion, Nolan, prieten.

Vocea lui încă se auzea tare şi limpede.

— Ucide-mă.

Am clătinat tare din cap şi am păşit în odaia întunecată şi moartă.

— Chi'gandir. Unde e?

Weylan nu a auzit toată întrebarea. La auzul numelui vrăjitorului, faţa i s-a încordat şi din ochii azurii au curs şi mai multe lacrimi.

— Când l-am văzut, l-am rugat să mă facă aşa cum am fost. Ea va ajunge aici curând şi voiam să mă vadă măcar o dată aşa cum eram.

Buzele îi tremurau şi a înghiţit pentru a-şi reţine lacrimile. A încercat să ridice mâinile şi să se şteargă la faţă, dar nu le-a putut înălţa decât până la stomac, de unde le-a scăpat. I-au căzut pe lângă corp.

— Ucide-mă sau mă voi târî singur până la râu ca să mă înec. Nu vreau să mă vadă aşa.

— Nu!

Mânia mi se urcase la cap şi îmi arunca vorbe pe gură.

— Nerodule, ştii că vraja unui vrăjitor rezistă doar cât timp el este în viaţă. Unde e Chi'gandir?

Weylan a aruncat o privire peste umărul meu şi pe buze a dat să i se formeze o avertizare, dar eu văzusem deja umbra de pe podea. Cu o lovitură de picior i-am prăvălit scaunul pe dreapta, timp în care eu m-am aruncat în faţă, spre stânga. Duşumelele aspre au pârâit sub mine când am aterizat – şi au explodat acolo unde le-a lovit securea lui Rolf. Fără a mă întoarce măcar să mă uit la el, m-am rostogolit în picioare, m-am răsucit şi am sărit pe verandă printr-o fereastră acoperită cu draperie.

Rolf ra Karesia s-a întors în prag, strângând securea tandru la piept, şi încă o dată profunzimea răutăţii lui Chi'gandir m-a năucit. Banditul era acoperit de o piele de şarpe stacojie, în solzii căreia soarele se reflecta auriu. O limbă despicată ieşea şi intra în gura lui mare, fără buze. Avea un chip şerpesc, cu bot. Nările înguste, ca nişte crestături, erau dispuse perpendicular pe pupilele negre în formă de romb. Ochii erau chihlimbarii. Pavilioanele urechilor îi fuseseră topite prin vrajă, în locul lor rămânând doar două găuri. Şi picioarele îi fuseseră lipite între ele pentru a da formă corpului unduitor al unei vipere.

Rolf a şuierat dezarticulat şi s-a mişcat şerpuind. Eu m-am tras în spate şi am sărit peste balustrada verandei cu câteva secunde înainte ca securea să facă lemnul ţăndări. M-am mai retras câţiva paşi; apoi, când el a venit după mine, m-am oprit.

Rolf s-a desprins de pe verandă şi pieptul lui a plonjat spre pământ. Partea superioară a corpului său şi-a pierdut echilibrul înainte ca jumătatea inferioară să atingă solul şi să-i redea poziţia dreaptă. Am sărit imediat, parând o lovitură slabă de secure cu *tsincaatul,* şi i-am aplicat monstrului un şut în cap. Lovitura l-a proiectat în peretele cabanei, dar a început apoi să fluture din coadă şi a fost cât

pe ce să-mi taie picioarele. Am sărit peste coadă şi apoi am executat o rostogolire în dreapta, ieşind din raza lui, dar am izbutit să-mi abandonez *tsincaatul* în praf.

Rolf a dat din coadă şi a azvârlit sabia din drumul său. A râs apoi, deşi mie mi s-a părut că sună mai mult cu tusea gâtuită a unui miner pe moarte, decât cu un sunet sincer de veselie. A venit încet după mine şi, chiar în forma aceea de târâtoare, şi-a permis bucuria ideii că va fi primul om care ucide un Justiţiar în ultimii zece ani.

I-am surâs şi m-am concentrat. Mi-am chemat *tsincaatul* şi sabia s-a materializat în mâna mea. Am râs când i-am simţit mânerul greu pe carnea rece şi moartă a tatuajului din palma dreaptă. M-am gândit să scot din teaca de la şale *ryqrilul,* dar pumnalul acela mi-ar fi cerut să mă apropii mai tare de Rolf decât mi-aş fi dorit.

Membrane tulburi au coborât peste ochii lui Rolf, apoi s-au ridicat. Lighioana s-a avântat spre mine şi-a abătut un ropot de lovituri de secure asupra mea. De primele două atacuri m-am ferit în lături, de al treilea am scăpat aplecându-mă şi m-am apropiat atunci când el a ridicat securea deasupra capului pentru o a patra lovitură. Am plonjat şi l-am lovit în dreptul inimii, dar *tsincaatul* a alunecat pe solzi şi nu l-a rănit.

Pierzându-mi echilibrul, am ridicat privirea cu groază. Rolf stătea deasupra mea. Şi-a mutat barda dintr-o mână în alta şi i-a coborât coada spre capul meu. M-am răsucit, dar lovitura m-a pălit suficient de tare în tâmpla stângă ca să mă năucească. Bulversat, m-am împleticit înapoi şi am căzut lat. Am văzut stele verzi în faţa ochilor în timp ce Rolf, tot numai roşu şi auriu ca un apus de soare, şi-a aruncat securea în lături şi s-a cocoţat pe mine.

M-a apucat cu mâinile-i mari de-o parte şi de cealaltă a cutiei toracice şi a strâns, umflându-mi pieptul de durere, m-a aruncat în aer. Ca un părinte jucându-se cu pruncul lui, Rolf m-a prins de după mijloc cu forţă, blocându-mi braţul stâng pe lângă corp. *Tsincaatul* mi-a alunecat din cealaltă mână şi durerea m-a împiedicat să mă concentrez pentru a-l rechema. Rolf m-a scuturat de două ori şi apoi, convins că

nu mai pot scăpa, a strâns braţele.

L-am lovit slab cu picioarele în stomac, încercând să mă eliberez. Mâna mea stângă rămânea blocată la subsuoara lui dreaptă, dar nu reuşeam să exercit presiune asupra centrilor nervoşi apăraţi bine de solzi şi muşchi. Am strâns tare din ochi de durere şi m-am cutremurat când limba lui Rolf mi-a atins gâtul transpirat.

Pumnii lui îmi striveau *ryqrilinul* de şira spinării, aducându-mi aminte ce aproape era şi enervându-mă că nu puteam ajunge la el. Am smucit din cap înainte ca să-l lovesc în faţă, dar el mă ţinea prea sus. L-am lovit cu pumnul drept în umeri, fără însă vreun rost. Nu mai aveam nicio altă variantă. Rolf însuşi nu îmi dădea de ales.

M-am uitat fix în jos la palma mea, apoi am scuturat din cap ca să-mi limpezesc mintea. M-am uitat în jos în ochii lui, dincolo de nebunie şi furie, şi am încercat să văd ce fel de om fusese el. Am dat durerea la o parte şi mi-am reprimat regretele rămase în urma modului în care îl tratasem pe Soartă.

Mi-am lipit palma stângă de fruntea lui. Era alunecos şi cald într-un fel fluid, de parcă ar fi fost făcut din cupru sau aur topit. I-am simţit fruntea vălurind sub atingerea mea în vreme ce acea parte omenească a lui încerca să înţeleagă de ce era aşa rece mâna aceea şi de ce animalul din el se temea instinctiv de mângâierea mea.

Am tras aer în piept şi am chemat viaţa din el la mine.

Scene scurte, aidoma unor desene împodobind manuscrisul vieţii sale, au trecut prin faţa ochilor minţii mele. Am simţit cum sentimentul de triumf se evapora şi am trăit unul dintre episoadele lui de furie. Am văzut lumea prin ochii lui şi am înţeles cum era posibil ca el să ia drept ameninţări fapte şi gesturi nevinovate. I-am împărtăşit durerea şi spaima cruntă de lume.

Pentru o fracţiune de secundă, când viaţa lui a fost curăţată de rău şi furie, s-a întors la inocenţa tinereţii, dar şi-a păstrat înţelegerea matură a lumii. Şi-a citit propriul trecut şi a înţeles ce suferinţe provocase. A priceput de ce trebuia să-i iau viaţa şi a ştiut că trebuia să moară. Sufletul

i s-a refugiat în tatuajul cu craniu din palma mea.

Mi-am dezlipit mâna de pe fruntea lui şi am ales să las acolo o urmă neagră a unui cap de mort. Trupul lui s-a înmuiat, s-a prăbuşit şi m-a eliberat de durerea fizică. Membrele mele şi-au revenit la viaţă, distrăgându-mi atenţia îndeajuns pentru ca, timp de mai multe secunde, să nu bag de seamă că nu căzusem cu el la pământ. Când am remarcat, totuşi, şi m-am uitat în jur după cel care făcuse acest lucru ciudat. Chi'gandir a adunat vraja care mă împresura şi m-a strâns mai tare decât o făcuse Rolf.

M-a răsucit prin aer, astfel încât să îl pot privi drept. A ieşit cu paşi mari pe uşa cabanei ţinându-l pe Weylan de spatele tunicii. Chi'gandir l-a aşezat pe marginea verandei, aşa cum un copil ar aranja o păpuşă. Apoi s-a întors spre mine şi a descris un gest cu *tsincaatul* meu, pe care îl ţinea în mâna stângă.

— Am presupus mereu, pornind de la poveşti, că Justiţiarii sunt legaţi de săbiile lor, dar nu mi-am imaginat niciodată o legătură aşa puternică.

Am dat uşor din cap.

— Predă-te acum, Chi'gandir. Ucide-mă şi ceilalţi Talioni nu îţi vor mai lăsa nicio clipă de răgaz.

Chi'gandir a scos un chicot pe nas.

— Nu te prea prinde bravada, Talionule. Este aidoma trupului barcagiului, nepotrivit şi nefolositor. A chicotit din nou şi a mângâiat tăişul *tsincaatului* meu. Transformarea lui Rolf a cerut tribut de păr şi sânge. Mă întreb ce aş putea face cu tine şi sabia ta.

Fiorul care mi-a străbătut corpul atunci când Chi'gandir a gesticulat spre *tsincaatul* meu m-a împiedicat să-i răspund. Am simţit degetele de la picioare alipindu-se şi pierzându-şi individualitatea. A început ca acelaşi inconfundabil sentiment când ai ceva prins între degete. S-a extins în sus prin picioare, acestea începând să se îmbine şi devenind un sol fertil pentru teamă şi frustrare.

Ştiam că trebuia să îl înfrunt şi cunoşteam doar un singur fel de-a o face. Mi-am încetinit imediat respiraţia, am închis ochii şi mi-am indus singur o transă hipnotică. În mod

normal, Talionii folosesc transa pentru a evalua gravitatea rănilor suferite, şi pot chiar limita hemoragiile cu ajutorul ei, dar în acest caz aveam nevoie să fac mai multe, apelând la controlul pe care ea mi-l oferea.

Am privit înăuntrul meu şi m-am crispat văzând ce haos crease vraja lui. Magia lui Chi'gandir reprezenta o ameninţare mai urgentă decât stricăciunile uşoare produse de Rolf, aşa că mi-am forţat mintea dincolo de vânătăi şi muşchi întinşi, mai jos, spre picioare. Mi-am reîntărit conştient imaginea mentală de sine, până la nivelul a cinci degete pentru fiecare picior. Mi-am folosit forţa voinţei ca pe o daltă, săpând cu grijă pentru a înlătura modificările făcute de vraja lui. Mai uşor decât mă aşteptam, i-am înfrânt puterea şi i-am zădărnicit vraja.

Chi'gandir s-a retras şi eu am deschis ochii. Vrăjitorul părea obosit şi mi-am dat seama că îl puteam învinge. Transformarea lui Rolf trebuie să-l fi secătuit de o mare cantitate de energie, ca să nu mai amintesc de ceea ce îi făcuse lui Weylan. Probabil că era în pragul epuizării, căci în mod normal nu ar fi trebui să-i pot bloca atacul. Dacă îl provocam suficient, poate că avea să se sforţeze prea tare şi vrăjile aveau să i se risipească.

Chi'gandir a ridicat sprânceana stângă, alungind tatuajul în formă de diamant din jurul ochiului, şi şi-a vârât la cingătoare *tsincaatul* meu.

— Deci Talionii luptă împotriva magiei cu magie?

Am rânjit la el.

— Suntem educaţi să rezolvăm orice fel de necazuri minore.

Nervos, vrăjitorul a dus o mână la *tsincaatul* meu.

— Atunci, rezolvă râul.

Am ţâşnit spre râu ca o piatră aruncată de o catapultă şi, aterizând în apă, m-am scufundat la fel de repede. Forţa vrăjii, deşi slăbise simţitor, m-a ţinut în continuare paralizat, în vreme ce apa îmi răcea sângele şi mă sufoca. Bătăile tot mai accelerate ale inimii mele reverberau în bulele de aer rămase blocate în urechi. Mi-a intrat apa pe nas şi, gâdilându-mă, m-a făcut să strănut, scoţând din plămâni

aer preţios. Mâlul îmi înţepa ochii şi îmi scrâşnea între dinţi. Mi-am încordat obrajii şi am scos din gură apa aceea puturoasă şi scârboasă la gust.

Am închis ochii, nu m-am mai împotrivit râului şi m-am forţat să ignor dogoarea din plămâni. A trebuit să mă concentrez ca să-i ofer lui Chi'gandir altceva la care să se gândească în afară de a mă ţine la fund.

Mi-am chemat *tsincaatul.*

Am strâns pumnul peste mâna pe jumătate încremenită a lui Chi'gandir şi i-am strivit-o de mânerul *tsincaatului* înainte să-mi dau seama că îşi destrămase vraja pentru a ţese o alta. Ochii lui s-au căscat atunci când l-a cuprins teroarea. Din gură îi ieşeau bule în timp ce încerca să rostească o vrajă. Sferele alb-argintii au urcat spre suprafaţă aidoma fumului care urcă spre cer într-un ritual sacru. Mâna dreaptă a vrăjitorului gesticula frenetic, dar mantia lui îmbibată de apă nu făcea decât să se unduiască letargic, râzându-şi parcă de graba lui.

Am scos *ryqrilul* şi i l-am înfipt în piept. Bulele care i-au ieşit din rană erau roşii. Chiar dacă plămânii încinşi îmi dădeau ghes să-l abandonez şi să înot spre suprafaţă, l-am mai înjunghiat de două ori şi i-am dat drumul doar când am fost sigur că-l ucisesem.

Am smuls *tsincaatul* de la cingătoarea lui şi l-am vârât în teacă, am procedat apoi la fel cu *ryqrilul,* după care am ţâşnit spre suprafaţă. Plămânii mă dureau îngrozitor, tânjeam după aer proaspăt şi trebuia să mă lupt cu pornirea de a inspira, orice-ar fi fost. O parte din mine ştia că apa mi-ar stinge văpaia din piept şi o alta aştepta cu braţele deschise orice putea aduce încetarea acelei agonii. Am încercat să ignor toate acestea şi m-am străduit să ajung la suprafaţă cât de repede posibil.

Bulele stacojii ale lui Chi'gandir pluteau leneşe pe lângă mine. Suprafaţa apei părea aşa de îndepărtată! Totul se întuneca, inclusiv jerbele de lumină solară care străpungeau apa maronie. Licăre stranii de lumină şi culoare pâlpâiau înaintea mea, dar nu le puteam atinge. M-am întins spre suprafaţă – era sus, la kilometri întregi de

degetele mele răşchirate – şi am încercat să o apuc. Mâinile mele s-au închis în gol şi atunci am ştiut că pierdusem.

Am aruncat o ultimă privire spre suprafaţă. Mâna dreaptă încă dădea să o agaţe. Lumina vălurită şi palidă a soarelui îmi albea pielea şi îmi îngăduia să o văd aşa cum cei care aveau să mă pescuiască din râu urmau să o vadă de atunci în trei sau patru zile.

Apa mă sufoca şi vederea mi se înceţoşa. Chiar în timp ce eu înghiţeam râul şi el mă înghiţea pe mine, un jet de bule au săgetat în jos dinspre lumea uscatului şi o sclipire prostească de speranţă s-a ivit într-o minte stearpă, muribundă.

o o o

M-am trezit dintr-odată şi, imediat, am început să tuşesc. M-am rostogolit în stânga, împingându-mă tare în zidul de buşteni cu mâna dreaptă, şi am vomitat în ligheanul pus pe jos, la marginea patului. Am mai vărsat de două ori şi am reuşit, implorându-l fără vlagă, să-mi conving corpul că nu mai are ce ieşi din stomacul gol. Epuizat, m-am rostogolit înapoi, am închis ochii şi am zăcut acolo, încercând să-mi imaginez cum scăpasem din râu.

Am simţit o cârpă rece pe frunte.

— Marana?

Am deschis ochii şi pe marginea patului am văzut că stătea o femeie pe care nu o cunoşteam.

Mi-a zâmbit. Era frumoasă. Ca Marana, şi ea avea părul negru, cu toate că această femeie îl purta tuns scurt. Ochii-i negri scăpărau şi zâmbetul ei mi-a alungat neliniştea.

— Eu sunt Elverda.

Mi-a luat cârpa de pe frunte şi a înlocuit-o cu alta din bolul pe care îl ţinea în poală.

— Acum sunt soţia lui Weylan şi înţeleg că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

Am închis ochii. Nu reuşeam să mă dumiresc cum puteam fi eu responsabil de ceva ce se petrecuse pe când nu eram decât un novice în Talianna. Nu avea niciun pic de logică, dar în clipa aceea nimic altceva nu avea. Am

redeschis ochii şi acum în câmpul vizual îi aveam pe amândoi, pe femeie şi pe Weylan deopotrivă.

M-am uitat atent la Weylan, am clătinat din cap şi m-am uitat şi mai atent. Corpul lui revenise la normal. Era din nou înalt şi vânjos. Mâinile care nu fuseseră capabile să-i şteargă lacrimile de pe faţă se odihneau acum pe umerii Elverdei şi îi strângeau cu tandreţe. Asta nu mă surprindea.

Ceea ce mă uimea era faptul că faţa lui arăta aşa cum o văzusem ultima dată, dar acum era cu adevărat perfectă, căci din ochi nu i se rostogolea nicio lacrimă. Weylan mi-a adresat un zâmbet, expunându-şi dinţii superbi şi împingând în jos maxilarul puternic.

Nedumerit, m-am încruntat la el.

— Eu, Weylan, nu înţeleg.

Weylan stătea în spatele Elverdei şi se uita la mine peste umărul ei stâng.

— Chi’gandir – un nume pe care nu îl cunoşteam până să vii tu aici, Nolan – i-a condus pe bandiţii care m-au atacat acum zece ani. S-a folosit de vrăjitoria sa pentru a mă desfigura la momentul acela. Oamenii lui mă schilodiseră, dar nu am apucat să mă văd decât după ce şi-a făcut şi el lucrarea. Cunoştinţele mele despre magie erau şi încă sunt minime, aşa că am crezut că voi rămâne pe veci desfigurat. Când s-a întors şi, râzând, i-a spus celuilalt om ce îmi făcuse, am înţeles în sfârşit. S-a lăudat că poate întoarce vraja. L-am implorat să aibă milă şi să ia înapoi ceea ce-mi făcuse cu atâta timp în urmă.

S-a oprit şi a închis ochii o clipă.

— Îţi aminteşti ce a făcut.

Am încuviinţat din cap.

— Aşa că, atunci când l-ai ucis, eu mi-am revenit la normal. Am dat fuga la râu şi am văzut bulele. M-am aruncat în apă şi te-am găsit. Înghiţiseşi destulă apă, dar după o noapte grea, ai început să-ţi revii. Azi-dimineaţă a sosit caravana Elverdei şi de acum vom trăi împreună ca soţ şi soţie.

Am zâmbit şi am pus mâna peste mâinile lor împreunate. Le-am strâns şi apoi mi-am lăsat mâna să cadă. Am

alunecat în somn înainte ca mâna să ajungă pe pat, lângă corpul meu, dar fericirea lui Weylan mă impresionase. Mă făcuse să mă simt bine şi mă ajutase să pătrund într-un vis frumos.

Am visat că sunt în Talianna.

CAPITOLUL 2

Nolan: Proba

Am desfăcut harta îngălbenită pe care Orjan mi-o dăduse în Tashar şi am mijit ochii la uriaşul dolmen aflat la jumătatea drumului prin trecătoare. Trei stânci susţineau o lespede triunghiulară mare şi turtită. Am consultat harta şi am zâmbit. Dolmenul era ultimul reper de pe harta mea. Imediat după acea pantă, dincolo de ultima trecătoare îngustă prin Munţii Tal, se afla Talianna. Reuşisem.

Am făcut harta sul şi am îndesat-o peste umăr în raniţă. Am luat toiagul de mers şi am pornit în marş, păşind pe solul stâncos, inegal. Eram aşa aproape de ţelul meu, că îl şi simţeam dincolo de orizont. Trecătoarea avea să se deschidă şi acolo urma să fie ea, Talianna, căminul celor care făceau dreptate în lume.

Pe buze mi s-a furişat un surâs. Abia aşteptam să-mi închei călătoria. Acum o mie şase sute de kilometri şi cinci luni, părăsisem casa familiei, din Sinjaria, şi pornisem la drum. La început păruse o misiune prostească. Nu aveam nici măcar douăsprezece veri la vremea aceea şi plecasem la drum fără vreun plan bine pus la punct. Ştiam că Talianna se afla la nord-vest, aşa că o luasem prin Darkesh şi mersesem fără oprire.

Străbătând acel ultim kilometru am ştiut că toţi ceilalţi kilometri păruseră lungi, solitari şi periculoşi. Chiar şi aşa, oricât aş fi încercat, nu îmi puteam aduce aminte detaliile vreunuia dintre acei kilometri când credeam că drumeţia mea se va încheia prematur. Atunci când dădeam peste urmele lăsate de cete de proscrişi, precum în pădurile din Cela, mă ascundeam. Atunci când găseam o fermă sau un sat, munceam pentru un loc lângă foc şi toată hrana care mi se putea oferi. Iar când m-am îmbolnăvit, am avut noroc să întâlnesc pe cineva ca Orjan care să aibă grijă de mine.

Ultima porţiune de o sută de metri a trecătorii urca foarte

abrupt şi m-a forţat să mă târăsc pe palme şi genunchi. Am înaintat încet, alegându-mi cu grijă prizele, întrucât nu voiam să mă rănesc aşa aproape de finalul pentru care pătimisem atât. Trebuia să ajung teafăr şi sănătos, altminteri tot drumul ar fi fost de pomană.

La jumătatea urcuşului mi-a trecut prin gând că Nolan cel care pornise la drum nu ar fi încercat nici în ruptul capului să urce pe acolo şi nici nu ar fi fost în stare să ajungă la capătul drumului. Nu mă împlinisem în timpul călătoriei – nu avusesem destulă mâncare pentru asta – dar mă întărisem. Scăpasem de rotunjimile trupului de copil şi crescusem doi sau trei centimetri. Dacă aveam să menţin ritmul, urma să-i depăşesc pe fraţii mei mai mari şi poate chiar pe tata.

Am ajuns pe culmea dealului înainte să-mi dau seama că mă gândeam la familie. M-am târât pe creasta dealului şi m-am prăbuşit. Pieptul îmi tresălta şi se străduia să-mi umple plămânii cu suficient aer rarefiat de munte ca să menţină corpul în funcţiune. Puţin ameţit, m-am întins pe spate şi, beat de succes, am început, pur şi simplu, să râd. În cele din urmă, mi-am recăpătat puterile destul cât să mă rostogolesc înapoi pe palme şi genunchi. M-am opintit şi Valea Tal s-a desfăşurat sub ochii mei.

Nu mai văzusem niciodată ceva atât de verde. Un verde viu închis, acoperind fundul văii. De la ogoarele peticite din sud şi vest, la pădurea de la poalele munţilor pe care mă aflam, acea vale era comoara înverzită despre care tata promisese că va deveni într-o bună zi ferma noastră.

Minunile naturale ale văii păleau însă în comparaţie cu Talianna însăşi. O stea într-un pentagon dinăuntrul altui pentagon, Talianna răsărea ca un strălucitor oraş de piatră albă plin de viaţă şi putere. Zidurile şi clădirile erau alcătuite din blocuri masive de marmură albă. Zidul exterior de apărare era înalt de şapte metri, iar pentagonul interior se ridica până la jumătatea lui.

Steaua centrală era cea mai măreaţă clădire din câte văzusem vreodată. Pereţii fiecărei laturi urcau în plan înclinat, formând o piramidă în mijlocul stelei. Piramida

însăşi avea vârful teşit şi în mijlocul acestuia era înfipt un catarg. Pe el, un steag simplu negru flutura în suflarea vântului deoarece acolo, în provincia Tal, nu avea nevoie de nicio stemă.

Stăteam acolo şi tremuram. Am tras adânc aer în piept şi i-am dat drumul încet pe nas. Ajunsesem: atinsesem destinaţia. Încheiasem călătoria şi sosise clipa să îmi decid destinul.

Am deschis o pungă aflată la brâu şi am scotocit pe fundul ei după un pacheţel legat în piele. Am desfăcut legăturile şi din el am scos un singur galben imperial. Fusese comoara familiei mele şi trebuia folosit doar în caz de urgenţă, dar nici măcar el nu fusese destul ca să-i salveze.

Era o monedă veche, atât de veche, încât nu puteam citi inscripţia de pe ea. Lucioasă şi curată ca în ziua când fusese bătută, în ciuda vechimii ei, moneda nu purta niciun semn de uzură. Cuvintele de pe ea erau vechi şi ele şi, chiar dacă ştiam să citesc, nu puteam desluşi ce însemnau. Recunoşteam însă chipul. Era împăratul Clekan, primul împărat, Clekan cel Drept.

Am cântărit moneda în palmă. Răceala ei mă bucura, iar faptul că de-acum nu mai părea grea mă încânta. Am înghiţit şi am aruncat-o sus în aer. Moneda s-a răsucit de mai multe ori, aruncând săgeţi de lumină în toate direcţiile. La cădere, am prins-o în palma dreaptă. Efigia lui Clekan a strălucit în bătaia soarelui.

Am surâs.

— Am decis. Al tău sunt.

O umbră a acoperit soarele. M-am întors în dreapta şi am zărit ceva alb şi brun coborând din înaltul cerului albastru. Un strigăt ascuţit m-a asurzit şi ceva m-a lovit tare în spate. Am simţit chingile raniţei încordându-se, răsucindu-se şi rupându-se chiar în timp ce mă prăbuşeam la pământ.

Am aterizat greoi pe piept şi am simţit cum îmi iese tot aerul din plămâni. Am sărit imediat şi m-am întors pe spate. Am zăcut acolo, cu braţele şi picioarele depărtate, încercând să respir şi să strig. M-am străduit să înghit

suficient aer ca să scap de senzaţia de sufocare din piept, dar corpul meu refuza să răspundă. Pe lângă lipsa de aer, mă durea şi spatele de la impactul cu pământul şi muchia ascuţită a pietrei de sub mine.

Am simţit cum cineva mă apucă de umeri şi mă ridică de jos.

— Nu încerca să te mişti. Ai ceva rupt?

Vocea era tânără, cam de vârsta mea, agitată şi speriată, cam la fel cum să simţeam şi eu.

Am clătinat din cap şi am deschis ochii. Un băiat cu păr nisipiu şi ochi căprui, îmbrăcat într-o vestă maro cu un şoim alb în zbor desenat pe reverul stâng stătea deasupra mea. Odată cu răspunsul meu, s-a calmat aproape pe loc şi asta m-a calmat şi pe mine.

— Sunt un novice al Eliţilor.

S-a aplecat şi m-a prins de curea. S-a îndreptat, făcându-mi spatele să se arcuiască uşor, ceea ce a permis aerului să îmi pătrundă în plămâni. Nu am inspirat prea tare, dar am simţit totuşi cum focarul din piept îşi potoleşte dogoarea. M-a lăsat înapoi jos, apoi m-a ridicat din nou.

Amorţeala din mijlocul pieptului s-a risipit. Am înclinat din cap spre el şi l-am atins de două ori pe braţ. M-a pus jos şi s-a ghemuit lângă mine.

— Îţi simţi picioarele şi degetele de la picioare?

Am inspirat adânc şi am expirat încet. Când am simţit durerea de la coaste, mi-am strâns ochii. Am tras genunchii la piept şi mi-am îndoit degetele de la picioare.

— Da, pot.

Novicele Talion s-a legănat pe călcâie şi a zâmbit.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Astăzi am trecut proba şi l-am luat pe Viteaz la un zbor. A văzut ceva şi s-a năpustit. Doar în ultima clipă te-am văzut. Nimeni nu ar trebui să fie aici, în munţi, în timpul Festivalului.

Mi-am tras picioarele sub mine şi m-am ridicat în poziţie de şezut. Durerea ascuţită din spate a mai scăzut, dar încă o simţeam binişor. Şi atunci l-am văzut pe Viteaz prima dată – ceaţa colorată pe care o zărisem înainte de-a mă lovi nu putea fi pusă la socoteală – şi am pălit.

Elitul mi-a observat reacţia şi a zâmbit.

— Nu te teme de el. Nici măcar nu a ajuns încă la maturitate.

Viteaz era un Şoim Imperial. Avea pântecele alb vârstat cu brun-închis, iar aripile şi spinarea erau brun-deschis. Stătea, ţopăind şi uguind, cam la douăzeci de paşi de mine, unde îmi făcea ferfeniţă raniţa. De la gheare la creştetul capului avea în jur de un metru optzeci, iar când avea să atingă maturitatea urma să poată înşfăca o vită aşa cum un vinderel înşfacă o insectă.

Mi s-a uscat imediat gura.

— Ăă… el m-a lovit?

Elitul a aprobat din cap. A luat moneda mea şi a ţinut-o în soare.

— Cred că a văzut-o scăpărând şi a venit s-o ia. Nu ar trebui să fii aici sus. Cum ai reuşit să treci de patrulele care-i ţin pe participanţii la Festival departe de zona asta?

Mi-a înapoiat moneda şi eu am pus-o înapoi în bocceluţă.

— Am venit de la nord. Vreau să devin Talion. Mă numesc Nolan, Nolan ra Sinjaria.

Ochii Talionului s-au îngustat, apoi s-a ridicat în picioare.

— Eu sunt Erlan ra Leth, dar sunt în Talianna cam de când m-am născut. Vino.

S-a aplecat şi m-a ajutat să mă ridic.

— Trebuie să te înscrii până nu se termină ziua, altfel nu mai poţi participa în timpul acestui Festival.

M-am uitat în jos.

— Nu pot ajunge acolo jos până la apusul soarelui.

Erlan a zâmbit.

— Ştiu. Te voi purta eu în zbor.

O O O

Nu ştiu dacă lui Viteaz nu-i plăcea greutatea mea în spatele său sau dacă nu simţea cumva mirosul fricii mele, dar a făcut ca acel drum să fie dificil. Tot timpul am stat cu sufletul la gură şi m-am bucurat că nu mă oprisem pe drum să mănânc ceva la prânz. Încă de când Viteaz îşi desfăcuse aripile mă simţeam ameţit, dar când am plonjat spre vale

am simţit că stomacul îmi rămâne sus pe munte.

M-am ţinut bine de harnaşamentul şeii şi m-am ghemuit ca să fiu cât mai mic şi mai compact posibil. L-am auzit pe Erlan înjurând pasărea de vreo două ori, însă a menţinut controlul tot timpul şi ne-a coborât de pe munte în siguranţă.

Erlan l-a lăsat pe Viteaz să coboare într-o spirală lungă şi m-a atins pe umăr. M-am uitat la el şi el a arătat cu degetul în jos. Când am privit dincolo de aripa păsării, am văzut zâmbetul lăţindu-se pe chipul lui Erlan. Ştia exact ceea ce vedeam pentru prima dată şi îmi împărtăşea emoţia şi mirarea.

La sud-vest de Talianna se afla un pâlc de corturi şi pavilioane. Viu colorate şi grupate laolaltă ca nişte ciuperci, pe cele mai mari pavilioane fluturau steguleţele şi fanioanele diferitelor naţiuni din Imperiul Spulberat. Acestea erau înconjurate de corturile de pânză mai mici ale neguţătorilor şi demnitarilor de rang inferior veniţi să se bucure de Festival.

M-am uitat la Erlan.

— Oamenii arată ca nişte furnici, am ţipat ca să mă poată auzi. Totul e atât de mic.

A zâmbit şi a dat afirmativ din cap.

— Îl voi pune pe Viteaz să aterizeze la Colivii şi de acolo vom merge pe jos ca să ne îngrijim de tine.

A arătat întâi spre o clădire lungă şi dreptunghiulară situată la nord-vest de zidul de apărare, apoi spre un pavilion negru aflat între corturile de festival şi Talianna însuşi.

Erlan l-a atins pe Viteaz pe cap cu o cravaşă şi am început să coborâm cu rapiditate. Vântul îmi flutura părul pe spate şi îmi smulgea lacrimi din ochi, dar senzaţia de viteză făcea călătoria să fie oricum, numai plăcută nu. În cursul acelei coborâri mi-am părăsit teama de Şoim. Cum puteam să mă tem de ceva care mă lăsa să zbor?

Viteaz a deschis aripile, desfăcând penele, şi a lovit din ele ca să încetinească. Am oprit în planare la doar câţiva metri de pământ, apoi am coborât încet. Viteaz a scos un

strigăt de triumf şi Erlan l-a scărpinat pe spate, după care i-a tras cagula peste ochi.

Erlan a aruncat frâiele unui alt Elit novice şi a pornit spre marele pavilion negru de la sud-vest de Colivii. A făcut doi paşi înaintea mea şi m-am grăbit să-l prind din urmă. Nu putea fi mai mare ca mine şi totuşi păşea cu o lejeritate şi încredere în sine pe care nu le mai văzusem niciodată la un tânăr. Nu era un mers arogant, aşa cum te-ai aştepta din partea unui bătăuş care se crede cel mai tare din tot ţinutul. Era un mers cu fruntea sus, neameninţător şi câtuşi de puţin timid sau supus.

Erlan a arătat cu degetul spre un bărbat rotunjor îmbrăcat în pantaloni şi tunică negre.

— Nolan, du-te la masa de acolo şi discută cu funcţionarul acela.

Funcţionarul purta o tunică pe al cărei rever stâng se vedea emblema diviziei de Servicii Talion – un ciocan peste care, pe diagonală, era aşezată o pană de scris.

— Mă întorc după tine când eşti gata.

M-a lăsat şi s-a dus la cei doi Talioni mai în vârstă. S-a înclinat cu respect şi a intrat în vorbă cu ei. Cum am fost instruit, m-am dus la omul pe care mi-l indicase Erlan.

— Iertaţi-mă!

Bărbatul a ridicat ochii de la masa lui ordonată. Avea o bărbie dublă care reuşea performanţa de a anula gravitatea privirii pe care a întors-o spre mine.

— Da, băiete, ce este? a întrebat cu nerăbdare.

Se străduia să nu îşi lase vocea să tremure.

— Vreau să devin Talion.

M-a studiat din cap până în picioare, o dată, în grabă, apoi a coborât înapoi privirea.

— Spune-le părinţilor tăi că eşti prea mare pentru asta.

Am înghiţit nodul din gât.

— Sunt morţi.

S-a uitat din nou la mine şi s-a încruntat. Căuta oare lacrimi? Sprâncenele lui îmbinate arătau clar frustrarea şi supărarea pe care i le provocam.

— Te-au trimis rudele?

Am clătinat din cap. Presupun că întrebarea era justificată. Orice familie în care există un Talion primeşte bani pentru serviciul acestuia atâta vreme cât el rămâne un Talion. Nu era ieşit din comun ca familiile să trimită un copil nedorit la Talioni.

— Nu am pe nimeni, am răspuns încet. Sunt ultimul din familia mea.

Funcţionarul a încuviinţat din cap şi a tras o foaie de hârtie din teancul din stânga sa. Şi-a înmuiat pana în călimară şi mi-a adresat un zâmbet suficient.

— Eşti dintr-unul dintre Statele Mării Apusene, aşa-i?

Am zâmbit. Ghicise corect.

— Mă numesc Nolan.

A scris ceva pe o hârtie maronie şi mi-a înmânat-o.

— Adu asta înapoi mâine-dimineaţă şi ceilalţi te vor pregăti pentru probă.

Am răsucit hârtia ca să o pot citi.

— Nu e bine.

I-am dat-o înapoi.

— Ce vorbeşti acolo?

Se holba la mine ca la un smintit.

I-am arătat greşeala.

— Aici scrie Nolan ra Hamis. Eu sunt Nolan ra Sinjaria.

A râs. Un râs care i-a făcut fălcile şi pântecele să se cutremure. Am simţit străbătându-mă un junghi de furie şi am strâns tare din dinţi. Ştiam care aveau să fie următoarele lui cuvinte şi îmi venea să-i vâr pumnul în gură, ca să nu poată ieşi pe acolo.

— Sinjaria a fost cucerită. Din primăvara aceasta este un ducat administrat de Regele Tirrell din Hamis. Tu eşti Nolan ra Hamis.

— Ba nu!

Am mototolit hârtia şi am aruncat ghemotocul pe masă. La impactul cu tăblia, acesta a sărit şi l-a lovit pe bărbat în nasu-i impresionant.

— Nu a fost cucerită! Nu mă recunosc ca supus al lui sau al marionetei lui, ducele Vidor.

Funcţionarul s-a ridicat în picioare. Furia i-a colorat obrajii

şi venele de la gât începeau să se reliefeze. Am îngustat ochii şi m-am pregătit să-i ţin piept sau să-l lovesc, dacă mă lovea el. Apoi, fără o vorbă, bărbatul s-a aşezat la loc şi a coborât privirea.

Am fost înconjurat. Erlan stătea în dreapta mea şi cei doi Talioni cu care vorbise mai devreme s-au poziţionat în stânga mea. Cel mai scund îmi ajungea doar până la gât. Cu toate că faţa lui ridată şi pielea pergamentoasă conspirau pentru a-l face să pară bătrân, părul negru ca smoala şi ochii căprui plini de viaţă le respingeau încercarea. Purta haine de piele brună şi avea o insignă de şoim Elit la reverul stâng, exact ca Erlan.

Celălalt era mai înalt decât mine cu un cap, ceea ce însemna că era chiar foarte înalt. Subţire ca varga, precum colegul lui scund, avea ochi căprui pătrunzători şi era ras în cap. Trăsăturile lui aveau o alură foarte geometrică, lucru care l-ar fi putut face să pară lipsit de emoţii, de nu ar fi fost focul care îi mocnea în ochi. Purta o mantie neagră legată lejer la mijlocul lui subţire cu o frânghie înnodată. La reverul stâng avea un cap de mort alb – văzându-l, am simţit un fior rece pe şira spinării. Era un Justiţiar!

Individul înalt a vorbit pe un ton jos, blând şi totuşi ferm.

— E vreo problemă aici?

Funcţionarul s-a aşezat şi şi-a agitat hârtiile.

— Nu, Milord Hansur, nu e nicio problemă. Tânărul nu avea clare datele geografice.

Funcţionarul a dus mâna după ghemotocul de pe masă şi a netezit foaia de hârtie.

— Ba am totul clar, am protestat şi am arătat spre hârtie. Sunt Nolan ra Sinjaria şi el a scris „ra Hamis”.

Lord Hansur a luat hârtia de pe masă şi a citit-o. Degetele lui erau incredibil de lungi şi foarte bătătorite. I-a pasat pergamentul Elitului de alături şi şi-a îndreptat privirea ţintă spre funcţionar.

— Înscrisul e incorect. Şi este totodată incomplet. Ai uitat ce informaţii ne sunt de trebuinţă?

Funcţionarul a pălit şi a înghiţit cu dificultate.

— Nu, Milord.

Lord Hansur s-a uitat în jos la mine.
— Tu eşti Nolan ra Sinjaria?
Am aprobat din cap.
— Da.
— Ai familie?
— Nu, sunt orfan.
În timp ce răspundeam la întrebările Lordului Hansur, funcţionarul îmi copia răspunsurile pe o nouă foaie de pergament.
Lord Hansur tăcu o secundă.
— Îmi pare rău pentru tine. Câte veri ai văzut?
Am ezitat.
— Douăsprezece, dar…
Funcţionarul ar fi notat douăsprezece, dar Lord Hansur a fluturat din mână spre el, spunându-i să aştepte.
— Îţi cunoşti vârsta, nu?
Am surâs crispat şi o clipă am coborât privirea în pământ.
— M-am născut la începutul toamnei, imediat după ce s-a încheiat vara. Nu mi-am văzut prima vară, dar nici nu am pierdut-o foarte mult.
Din nou, Lord Hansur a tăcut. A mijit ochii şi şi-a încrucişat braţele, astfel încât mâinile i-au dispărut în mânecile mantiei de lână neagră.
— Înţelege un lucru, Nolan. Noi folosim vârsta ca să stabilim dificultatea probei la care îi supunem pe novici. Proba va fi mai puţin solicitantă pentru cineva care are douăsprezece veri, decât pentru cine are treisprezece. Ai putea încerca să devii un Treisprezece, dacă asta îţi doreşti, dar numai tu alegi.
Mi-am muşcat buza de jos şi am cumpănit în gând. În cele din urmă, am clătinat din cap.
— Nu cred că ar fi corect să concurez ca şi când aş avea doar unsprezece ani.
Lord Hansur a încuviinţat şi s-a uitat la funcţionar.
— Prea bine. Trece-l ca un potenţial Treisprezece.
L-am privit pe funcţionar notând aceasta şi am zâmbit. Îmi doream foarte tare să devin Talion, dar nu aveam de gând să trişez pentru a-mi atinge ţelul.

— Mai ai de răspuns la o ultimă întrebare, Nolan, a spus Lord Hansur după ce funcţionarul a terminat de scris. În ce divizie vrei să intri?

Inima îmi bubuia tare în urechi şi simţeam că mă sugrumă teama. Aveam de ales dintre şapte divizii diferite, dar pe două le-am eliminat din start. Nu puteam fi un Elit pentru că nu ştiam să zbor cu Şoimul şi, cum nu cunoşteam niciun truc magic, nici la Vrăjitori nu puteam aspira. Cele mai bune şanse le-aş fi avut ca Războinic sau Lăncier. Poate că aş fi putut accede la Arcaşi, iar faptul că ştiam carte avea să mă urce un pas deasupra altor candidaţi la un post în divizia Servicii. Însă niciuna dintre aceste divizii nu mă interesa.

Mi-am umezit buzele uscate.

— Vreau să devin un Justiţiar.

Funcţionarul a reuşit să păstreze o clipă o tăcere de piatră, apoi a izbucnit în râs. S-a lăsat pe spate cu scaunul, s-a dezechilibrat şi s-a prăvălit la pământ. Se ţinea cu mâinile de burtă şi continua să râdă.

Lord Hansur i-a aruncat un cuvânt care l-a făcut imediat să-şi înghită râsul. Justiţiarul a rostit o propoziţie scurtă într-o limbă pe care nu o mai auzisem înainte, dar tonul vocii sale ar fi putut tăia ca o lamă. Funcţionarul şi-a repus scaunul pe picioare, s-a înclinat şi a plecat. Lord Hansur a trecut el însuşi în spatele mesei şi a scris cuvântul *Justiţiar* pe hârtie. Apoi a împins-o spre mine.

— Semnează-te.

Am luat pana şi mi-am iscălit numele cât am putut de ordonat şi de egal. Liniile erau puţin tremurate, căci nu îmi puteam stăpâni bine mâna, dar în afară de asta semnătura a ieşit demnă de invidiat. Am pus pana jos.

Lord Hansur şi-a lipit palma dreaptă de pergament. Când a ridicat-o, i-am văzut tatuajul cu cap de mort şi faptul că o imagine exactă a lui rămăsese imprimată în partea de jos a documentului. Mi-a căzut falca, iar dinţii mi-au clănţănit atunci când am închis-o la loc.

Politicos, Lord Hansur mi-a ignorat reacţia.

— Pergamentul acesta e pentru tine. Erlan te va duce la

cortul lui Devon ra Yastan. Devon va avea grijă de tine. El îţi va da de mâncare şi un loc unde să dormi la noapte. Mâine-dimineaţă va veni cineva să te ducă la zona Probelor.

Pergamentul flutura ca o pasăre captivă în mâinile mele nesigure. M-am înclinat în faţa Lordului Hansur şi a Elitului, apoi l-am urmat pe Erlan către cort.

— Ei, Nolan, chiar că te-ai întrecut pe tine încercând să-l impresionezi pe Lord Hansur.

Erlan zâmbea larg.

M-am încruntat.

— Cum adică?

— Treaba cu vârsta şi faptul că eşti orfan.

Erlan a râs şi a scuturat din cap.

L-am apucat de umăr pe novicele Elit şi l-am răsucit cu faţa spre mine.

— Dar e adevărat totul. Nu mai am pe nimeni, mi-au murit toate rudele.

Zâmbetul lui s-a stins, apoi şi-a smucit umărul din mâna mea şi s-a uitat la mine printre gene.

— Dacă e aşa, cum ai ajuns aici?

Am ridicat din umeri.

— Pe jos.

Răspunsul meu l-a surprins.

— De la Sinjaria? Singur?

Am încuviinţat solemn din cap.

— Mi-a luat cinci luni. În Tashar m-am îmbolnăvit.

Erlan s-a încruntat.

— Nu se poate să fi făcut atâta drum singur.

Am ridicat iarăşi din umeri.

— M-ai văzut cu ochii tăi pe munte. Ai mai văzut pe cineva alături de mine?

— Nu. Zâmbetul i s-a întors pe buze. Scuze. Doar că în timpul Festivalului se pare că toţi cei care vor să devină Talioni au un motiv sau o poveste la care apelează ca să-l impresioneze pe lordul diviziei în care vor să intre.

M-am oprit şi l-am ţintuit cu o privire îngrozită.

— Vrei să spui că Lord Hansur este unul dintre comandaţii Justiţiarilor?

Erlan a profitat de mirarea mea şi a tăbărât ca o pisică pe un şoarece.

— Unul dintre? El e *singurul* lord al Justiţiarilor. Dacă vei trece proba, el e cel căruia îi vei da raportul.

Probabil că aveam un aer bolnav sau disperat, căci a adăugat:

— Iar celălalt era Isas ra Amasia, Lord al Eliţilor. Şi amândoi au fost deja impresionaţi de abilitatea cu care te-ai ferit de un Şoim în atac!

N-am mai spus nimic tot drumul până la pavilionul lui Devon. Un Yastani durduliu şi tuciuriu, Devon m-a întâmpinat cu un hohot de râs care m-a făcut, aşa crispat cum eram, să mă simt ca acasă. M-a predat imediat servitorilor săi, care m-au hrănit, au încălzit apă pentru baie şi mi-au pregătit o rogojină, o pătură şi o pernă, ca să pot dormi. Mâncarea a fost grozavă şi mi-a adus aminte de mesele pe care le luasem la o familie de ţărani la care stătusem în Yastan. În timpul băii am început să simt povara drumului şi, imediat ce m-am uscat, am tras pătura peste mine şi m-a lovit somnul.

Istovirea m-a ajutat. Am dormit bine şi nu am avut coşmarul care mă urmărise jumătate de continent.

Devon m-a trezit înaintea zorilor. M-a scuturat uşor de umăr. M-am ridicat în şezut şi m-am frecat la ochi. Deşi eram încă puţin înţepenit şi mă dureau toate, odihna de peste noapte îmi fusese de-un nepreţuit ajutor.

— Nolan, îmbracă-te. Avem nişte tocană să-ţi dăm înainte să vină oamenii după tine.

Mi-am tras repede hainele pe mine şi m-am aşezat la masa din mijlocul pavilionului. Devon s-a postat în faţa mea şi a mâncat un măr. Înainte să pun ceva în gură, i-am zâmbit.

— Vreau să-ţi mulţumesc foarte mult că m-ai lăsat să stau aici. Am nişte bani şi îţi voi plăti pentru mâncare şi locul de dormit.

Devon a clătinat din cap, mi-a făcut semn să mă apuc de mâncat şi a râs.

— Nu, nu-ţi bate capul cu asta, băiete. Ai venit aici trimis

de Hansur. Pe deasupra, a fost o onoare să-l am musafir pe Nolan ra Sinjaria. Foarte puţini eroi încearcă să devină Talioni.

M-am oprit cu lingura plină de tocană aburindă la jumătatea distanţei dintre blid şi gură.

— Erou? Mă tem că nu înţeleg.

Devon a râs din nou.

— Nu, nu mă aştept să înţelegi. Poveştile despre tine au călătorit repede noaptea trecută. Funcţionarul era din Hamis şi demonstraţia ta de patriotism a fost foarte apreciată de lorzii Rimahasti şi Janian de aici. Mai mult decât atât, s-a aflat şi s-a transmis mai departe că ai călătorit de unul singur aproape patru sute de leghe ca să ajungi aici.

Am pufnit.

— Mai degrabă trei sute.

Devon a ridicat din umeri.

— Sincer să fiu, şi numai atât să fie şi tot înseamnă un drum serios pentru un june ca tine. Şi colac peste pupăză, după atâta drum, încă mai ai forţa şi viteza de a te feri de un Şoim în atac!

Chipul lui Devon a adoptat o expresie de admiraţie exagerată. Şi-a păstrat-o până am izbucnit în râs, când nu s-a mai putut abţine nici el şi a chicotit.

Am încercat să-mi iau un aer eroic şi am eşuat intenţionat.

— Dacă nu voi deveni Talion, graţie acestei poveşti care circulă despre mine ar trebui să pot intra în oricare dintre casele regale ca general sau ceva, nu?

— În locul tău, nu m-aş mulţumi cu ceva sub rangul de Comandant suprem.

Devon s-a calmat.

— Dacă nu reuşeşti – deşi am toată încrederea în tine – vino întâi la mine.

Am terminat să mă îndop cu tocană în timp ce un servitor şi-a făcut apariţia şi i s-a adresat lui Devon.

— Şterge-te la gură, Nolan. Lord Hansur a trimis pe cineva după tine.

o o o

Sperasem că mă va escorta Erlan, dar nu a fost aşa. Locul lui fusese luat de un novice Justiţiar. Era de înălţimea mea şi avea păr aşa blond, că era aproape alb. Ochii-i erau de un albastru profund, bogat. Păşea cu ceva mai multă aroganţă decât Erlan şi m-a condus înapoi la pavilionul mare şi negru.

Totul fusese înlăturat dinăuntru şi în mijlocul odăii fusese ridicat un podium înalt. Şapte stindarde, fiecare reprezentând o divizie a Talionului, erau dispuse în jurul perimetrului exterior al cortului şi alături de fiecare, la mese, stăteau funcţionari. Nu l-am văzut pe hamisianul din ziua anterioară.

Ghidul m-a condus la un loc aproape de stindardul cu cap de mort.

— Aşteaptă aici să termine de vorbit Lord Hansur. Apoi du-te la stindard şi acolo te voi aştepta eu.

Am aprobat din cap şi insul a plecat.

În următorul sfert de oră, cortul s-a umplut de oameni conduşi acolo de novici Talioni, care îi ghidau apoi spre stindardul diviziei în care fiecare voia să se înscrie. Toţi păreau epuizaţi şi căscau, cu toate acestea simţeam emoţia pe care o împărtăşeam cu toţii. Aerul aproape trosnea sub acea încărcătură emoţională.

Zvonul general de voci s-a stins când Lord Hansur a urcat pe podium. Era înalt şi o mantie neagră îi înveşmânta trupul suplu în umbră. Şi-a aruncat-o peste umărul stâng şi a ridicat mâna. Vesta de piele neagră pe care o purta a strălucit într-un roşu-pal în lumina aprinsă a zorilor, iar emblema rece şi ameninţătoare cu un craniu, de la reverul stâng, a scăpărat puternic aidoma soarelui răsărind. Fără pic de voioşie, rânjea şi se holba la noi toţi, neghiobii care cutezam să presupunem că am putea deveni Talioni.

— Acestea sunt ultimele instrucţiuni înainte să începeţi proba. Vă rog să înţelegeţi că vă puteţi retrage până în momentul în care începe proba. Dacă nu reuşiţi, nu mai puteţi încerca niciodată să intraţi în rândul Talionilor.

Vocea Lordului Hansur ne atingea pe toţi până în adâncul

fiinţei noastre, iar panica a început să se zbată în pieptul meu. O parte din mine voia să fugă, luând calea de scăpare oferită de el, dar m-am opus cu forţa acestei porniri. Am înghiţit şi am rămas pe poziţie în timp ce ceilalţi, de la mercenari vânjoşi la funcţionari gârboviţi, s-au înclinat şi au părăsit cortul.

Lord Hansur a aşteptat să iasă recruţii, înainte să continue.

— Există şapte stindarde, câte unul pentru fiecare divizie de Talioni. Când vă las pe loc repaus, vă prezentaţi cu foaia pe care aţi primit-o la Talionul de la postul cuvenit. Vi se va spune când se va ţine proba voastră. Se aşteaptă să ajungeţi aici cu un sfert de oră înaintea probei şi atunci veţi fi duşi la locul de desfăşurare a probei.

Lordul Justiţiarilor s-a oprit din nou pentru a ne da tuturor şansa să ne uităm în jur şi să găsim stindardul dorit. Câţiva s-au apropiat de stindardul lor. Ceilalţi am aşteptat.

Justiţiarul a încuviinţat uşor, ca şi când ar fi calmat un copil care se teme de întuneric.

— Sunteţi cu toţii emoţionaţi. E de înţeles, aşa că vă voi explica puţin ce veţi avea de făcut astăzi sau mâine. Vi se vor pune la încercare calităţile necesare ramurii în care vreţi să vă înscrieţi. Probele, deşi dificile, se sfârşesc rareori cu răni şi doar extrem de rar cu moartea unui recrut. Scopul probei este doar acela de a stabili dacă ştiţi destul şi dacă sunteţi îndeajuns de sârguincioşi ca să deveniţi Talioni. Daţi tot ce aveţi mai bun – şi eşecul, în acest caz, nu e deloc dezonorant.

La aceste ultime cuvinte mi s-a făcut stomacul ghem şi deasupra buzei de sus mi-au ieşit broboane de transpiraţie. Pentru mine nici nu se punea problema să accept eşecul. Un soldat refuzat de Războinici îşi putea găsi oricând de lucru, iar un scrib găsea în orice moment un negustor gras care nu ştia nici să citească şi nici să scrie. Şi chiar ţinând cont de oferta lui Devon, în caz că eram respins, nu mă puteam înfrâna să nu simt că aş rămâne un biet copil fără vreo direcţie ori scop în viaţă. Desigur, nu gândeam problema în termenii aceştia la vremea aceea. Ce vedeam

înaintea mea, în acel cort, în timp ce vorbele Lordului Hansur aprindeau văpaia îndoielii de sine, era un vid uriaş care ameninţa să mă înghită aşa cum făcuse cu familia mea. Întrucât eşecul meu era mai rău decât moartea, deoarece eu aş fi supravieţuit şi aş fi ţinut minte că ratasem.

Ultimele cuvinte ale Lordului Hansur m-au readus cu picioarele pe pământ. Făceau trimitere la ceea ce aveam de făcut pentru a reuşi.

— Nu vă voi ura succes, deoarece un Talion nu depinde de asta. Aveţi curaj şi credeţi în voi.

S-a înclinat înaintea noastră şi noi am răspuns în acelaşi fel, apoi ne-am grăbit spre stindardele noastre.

Am ajuns la stindardul Justiţiarilor înaintea tuturor. Craniul alb desenat pe el era mare cât pieptul meu. Mi-am ferit privirea de găvanele lui goale şi mi-am predat pergamentul funcţionarului de la Servicii aflat în spatele mesei. Acesta l-a studiat, a consultat o listă şi a notat nişte numere în partea lui de jos.

— Nolan ra Ha… Sinjaria?

Am încuviinţat muteşte.

— Va veni cineva după tine numaidecât.

Mi-a înapoiat pergamentul şi a zâmbit.

— Din ce am auzit, nu era nevoie să-ţi ureze el noroc sau curaj.

M-am îmbujorat şi am coborât privirea în pământ.

— Ba le accept pe amândouă, dacă-mi sunt oferite.

Funcţionarul a clătinat din cap şi s-a întors cu faţa spre ceilalţi din cort.

— Eşti cu un pas mai sus faţă de ceilalţi de aici. Eşti prea tânăr ca să ai disperarea celor mai bătrâni.

A arătat spre unii dintre aceia mai îndoiţi de spate şi cu păr alb care stăteau la rând să devină Talioni în Servicii.

— Ei se tem de moarte. Muncesc din greu toată viaţa şi nu le mai rămâne nimic atunci când nu mai pot munci. Pentru ei, Talionii sunt ultima speranţă şi trăiesc doar cu speranţa că vor fi acceptaţi de noi. Cei care ratează probabil vor muri înainte să se poată întoarce măcar acasă.

Iar ceilalţi, soldaţii, a continuat, ai crede că sunt destul de inteligenţi ca să ştie că nu aici le este locul. Unii au fost instruiţi de Talioni încartiruiţi în alte ţări şi se cred la fel de buni ca Lăncierul sau Războinicul care a încercat să-i înveţe suficient de multe, ca să nu moară la prima confruntare cu duşmanul. Dacă ar fi pe-atât de buni, deja ar avea grad sau ar conduce o ceată de mercenari. Sunt aici deoarece mândria le spune că au ceea ce trebuie pentru a fi Talioni.

A râs fără haz.

— Mândria minte.

Ghidul meu cu părul nins, de dinainte, s-a întors pentru a doua jumătate a discursului funcţionarului despre recruţi. I-a dat omului un răspuns aspru. Deşi cuvintele îmi erau străine, tonul transmitea un dispreţ total pentru opinia funcţionarului.

Acesta s-a răsucit cu pumnii încleştaţi; apoi s-a mai relaxat şi a răspuns pe un ton apologetic. Ghidul meu a mai făcut un comentariu şi funcţionarul a plecat.

Novicele Justiţiar a dat deoparte stindardul cu craniu şi mi-a făcut semn să trec. Am înaintat un pas sau doi, apoi l-am aşteptat să mă prindă din urmă.

— Cine se va ocupa de ceilalţi care vor să devină Justiţiari?

Omul a scuturat din cap, după care, cu mâna stângă, şi-a dat în lături bretonul alb care îi cădea peste ochi.

— Alţii *nu* mai sunt, Nolan ra Sinjaria. Tu eşti *singurul* Justiţiar recrut.

M-a condus în tăcere la un cort negru mai mic, pe uşa căruia era pictat un craniu alb. Justiţiarul a ţinut faldul draperiei ridicat şi eu am intrat. Am avut nevoie de un moment sau două ca ochii să mi se obişnuiască la întunericul de acolo. Pe măsură ce odaia prindea contur, am văzut un scaun de campanie, un cufăr şi nişte haine aşezate peste cufăr. Un alt Justiţiar, o femeie, stătea în scaun. A fluturat din mâna dreaptă, permiţându-mi să zăresc în treacăt hârca din palma sa, şi mi-a concediat ghidul.

I-am întins pergamentul. L-a citit în grabă, apoi a ridicat

privirea la mine.

— Acestea sunt instrucţiunile tale. Dă-ţi jos hainele, ia pe tine şorţul acesta şi pune-ţi în picioare sandalele astea. Doar atât vei purta în timpul probei. După ce te schimbi, vei ieşi din cort şi vei urma traseul stabilit şi marcat cu fanioane albastre. Trebuie să depăşeşti diversele obstacole presărate în calea ta şi să aduni aceste fâşii roşii de pânză. Adună cât poţi de multe. Vei fi oprit la capătul probei şi se va realiza numărătoarea. Ai înţeles aceste instrucţiuni?

Am studiat bucata de pânză pe care o ţinea în mână şi am încuviinţat. Era lungă cât antebraţul meu şi lată de două degete. Cu condiţia să nu fie îngropată sau ascunsă în vreun alt fel, socoteam că puteam găsi uşor ceva aşa puternic colorat în roşu.

Femeia s-a ridicat, a ieşit pe uşa cortului şi m-a lăsat singur. Mi-am dat jos hainele numaidecât şi mi-am legat şorţul alb. Îmi ajungea până la genunchi atât în faţă, cât şi în spate. Sandalele din piele moale cafenie se legau pe picior până la genunchi. Le-am strâns bine şi am mişcat degetele. În ciuda aerului rece al dimineţii, mă simţeam bine. Am rostit iute în barbă o rugăciune către Shudath şi am ieşit pe uşa din spate a cortului.

Lumina soarelui mi-a inundat ochii şi o surlă mi-a răsunat în urechi. Am tresărit, luat prin surprindere, şi am început să alerg pe culoarul care se întindea peste pajiştea aurie în faţa mea. Cobora un mic deal şi apoi urca spre pădurea care acoperea versantul nordic al Văii Tal. Am străbătut povârnişul cu rapiditate, încă propulsat de valul de energie pe care mi-l declanşase trompeta, dar la urcuş am adoptat un ritm mai confortabil. Dacă acesta avea să fie o probă serioasă, ştiam că urma să alerg mult timp.

Mi-am dat seama că sunetul de trompetă avea ceva familiar. Odată ce panica iniţială s-a stins, mi-am cercetat amintirile, încercând să-mi aduc aminte unde mai auzisem acea succesiune de note. M-am concentrat şi, aproape imediat, mi-am amintit. În Tashar, când în sfârşit mă însănătoşisem destul, cât să pot porni mai departe la drum, hangiul Orjan cânta exact aceleaşi note în vreme ce eu mă

îndepărtam de han. În timpul convalescenţei mă întreţinuse cu poveşti de război şi ştiam că fusese trompetist în armata tashareză. Îmi spusese cum transmiteau cuvinte şi ordine prin intermediul diferitelor melodii, iar acele note îmi alcătuiau numele.

Am grăbit pasul. Eram aşteptat. Această perspectivă deopotrivă mă speria şi mă inspira. Nu ştiam cu ce aveam să fiu confruntat la probă, dar mă hotărâsem să dau mai mult decât tot ceea ce puteam.

Iarba uscată şi praful făceau loc tunelurilor întunecate şi ceţoase din vegetaţie ale unei cărări prin pădure. Ace ruginii de conifere pavau poteca şi ferigi verde-deschis o mărgineau. În pădure mirosea a pin şi a pământ mănos, argilos. Lumina se străduia să străpungă bolta de frunze şi izbutea în câteva locuri izolate, însă tot nu reuşea să încălzească inima tăcută a pădurii.

Am fugit de-a lungul cărării şi nu am văzut nimic până când o peliculă subţire de transpiraţie mi-a acoperit corpul şi mi-a lipit buclele negre de frunte. Un zid de buşteni bara cărarea, blocând-o. Fuseseră curăţaţi în mare de scoarţă, dar nu erau finisaţi şi aşchiile se vedeau ca nişte ţepi. Zidul era aproape la fel de înalt ca mine şi cei doi buşteni aruncaţi în dreapta lui sugera că înălţimea varia în funcţie de aceea a recrutului.

Am alergat mai tare şi m-am întins spre vârful zidului. Am apucat cu mâinile de buşteanul de sus şi m-am tras cu forţa braţelor, sărind peste zid în timp ce şoldul stâng abia atingea lemnul. Eram pe cale să-mi dau drumul spre sol, ca să-mi continui alergarea, când m-am uitat în jos.

O groapă adâncă de trei metri se căsca sub mine, gata să mă înghită cu totul.

Am strâns tare palma, înfigând unghiile în buşteanul de sus. Umărul stâng s-a întins şi a pocnit, şi m-am izbit cu corpul de perete, atârnând în gol. Din cauza izbiturii, mi-au scrâşnit dinţii, am văzut stele verzi în faţa ochilor şi coastele din partea stângă mi-au fost strivite. Am rămas atârnat acolo o secundă, corpul răsucindu-mi-se ca un cadavru în ştreang, şi ceva m-a înţepat în braţul stâng.

Am întins mâna dreaptă în sus şi m-am prins mai bine, ca să mai eliberez din presiunea asupra braţului drept. Durerea mi-a săgetat braţul rănit. O aşchie lungă de lemn, groasă cât o săgeată, mi se înfipsese în bicepsul drept, ceva mai jos de subsuoară, şi un firicel de sânge îmi curgea pe coaste. Am apăsat rana cu mâna, am pipăit cu picioarele după orice fel de priză şi am găsit una cu piciorul drept. Am strecurat piciorul acolo, după care m-am aruncat şi am sărit dincolo de marginea din dreapta a gropii.

Odată ajuns la sol, m-am lăsat în genunchi şi mi-am inspectat braţul stâng. Aşchia nu pătrunsese foarte adânc, aşa că am scrâşnit din dinţi, aşteptând să mă doară, şi am scos-o. Am rupt apoi o fâşie din şorţ şi mi-am legat braţul. L-am mişcat încet în cer, încercându-l precaut, şi am descoperit că, deşi durea şi probabil nu ar mai fi suportat un tratament asemănător, nu suferisem o rană gravă.

Mi-am amintit apoi să mă uit după vreuna dintre fâşiile roşii pe care trebuia să le adun. În stânga am zărit o cutie mică de lemn bătută în cuie pe trunchiul unui copac. Înăuntrul ei am observat un steguleţ, dar înainte să mă pot ridica în picioare şi să mă apropii de el, o uşiţă s-a trântit, închizând steguleţul înăuntru. Pierdusem primul jalon!

Am examinat cutia de lemn şi am descoperit o clepsidră simplă contrabalansată cu nişte greutăţi mici. Când nisipul se scurgea complet, greutăţile trăgeau capacul cutiei în jos. Greutăţile probabil că variau în funcţie de vârsta şi viteza estimată a recrutului. Sunetul de trompetă de la început cred că îi anunţase pe Talioni să acţioneze clepsidra.

Am luat-o iarăşi la fugă, mai grăbit ca înainte, astfel încât să câştig o parte din timpul pierdut. Faptul că pierdusem primul steguleţ mă supăra căci era posibil să fi ratat întreaga probă de la primul obstacol. Simţeam că asta nu ar fi fost corect, dar nu aveam nicio garanţie că proba se dorea a fi corectă. Puteam doar să sper că o singură greşeală avea să fie iertată.

Am urcat alergând un deal şi am coborât apoi într-o râpă îngustă. Cărarea se termina la un râu rece de munte. Reîncepea cam la şapte metri în amonte, unde fanioanele

albastre mărgineau malurile. În acel loc am zărit încă o cutie de lemn cu uşiţa întredeschisă.

Mi-am reţinut un zâmbet. În Sinjaria locuisem aproape de Darkesh, aşa că râurile de munte nu erau pentru mine o noutate şi nici nu mă temeam de ele. Eu şi fraţii mei obişnuiam să ne relaxăm înotând în ele ori de câte ori Tata nu avea nevoie de noi, şi eram cu toţii buni înotători. Fără preget, am sărit în apă şi am pornit înot spre ţintă.

Apa rece mi-a amorţit durerea de la umăr, iar eu o străbăteam ca un vas de luptă navigând în direcţia vântului. Ud leoarcă, dar plin de însufleţire, am ieşit din râu şi am luat steguleţul. L-am petrecut pe după betelia şorţului şi am luat-o din nou la fugă.

Dacă nu m-aş fi rănit la umăr, următorul test mi-ar fi venit de hac. La un kilometru dincolo de râu, de-a lungul unei cărări care urca şi cobora dealurile aşezate ca o pătură încreţită pe pământul împădurit, am ajuns la o groapă lungă şi adâncă. O serie de frânghii atârnau de un buştean suspendat deasupra gropii pe nişte trepiede din prăjini dispuse la ambele capete ale lor. Cea mai uşoară şi evidentă cale de trecere era să te legeni de la o frânghie la următoarea, dar rana mea elimina din start această posibilitate.

M-am căţărat pe una dintre prăjinile din partea mea şi mi-am croit drum de-a lungul buşteanului, ajutându-mă de frânghii. La jumătatea drumului am văzut că unul dintre cârligele care ţineau frânghiile în loc s-ar fi rupt şi ar fi căzut în groapă dacă cineva s-ar fi agăţat de frânghia aceea. Deodată, gaura din braţ nu mi s-a mai părut o povară aşa mare, întrucât mă salvase de acea capcană.

Am reperat cutia, am cules al doilea steguleţ şi am zâmbit, căci uşiţele acelei cutii nu erau aşa bine închise pe cât fuseseră la ultima. Câştigasem ceva din timpul pierdut şi asta mi-a dat puţin curaj. Mi-am umplut plămânii cu aer proaspăt de munte, am legat steguleţul la brâu şi mi-am reluat alergarea.

A fost cât pe ce să ratez următorul steguleţ. Cred că a fost gândit ca un test de observaţie. Alergam de mai bine

de o jumătate de leghe, ispravă care m-ar fi istovit de mult dacă nu m-aş fi exersat pentru ea în călătoria spre Talianna, şi mă simţeam foarte obosit. Eram lac de sudoare, aşa încât transpiraţia îmi intrase şi în rană. Mă înţepa cumplit, de parcă o bucată din aşchie ar fi fost încă acolo. Ştiam că trebuie să menţin ritmul, să ajung înainte să se scurgă nisipul din clepsidre, dar trebuia să mă opresc şi să îmi leg din nou bandajul şi să mă odihnesc o clipă.

Un fulger de durere mi-a despicat braţul atunci când am strâns cârpa îmbibată de sânge. Am apucat un capăt al ei între dinţi şi am simţit gustul dulce-sărat al sângelui când am strâns. Mi-am ţinut respiraţia şi atunci, uitându-mă din nou în faţă, am zărit cu colţul ochiului ceva scăpărând roşu. Am părăsit imediat cărarea.

Acolo, la nivelul ochilor, pe jumătate ascunsă în spatele trunchiului gros al unui stejar, atârna o cutie cu un steguleţ. Uşiţa acesteia era aproape la fel de deschisă ca ultima, ceea ce sugera că ritmul pe care îl adoptasem avea să îmi asigure un parcurs bun, dacă reuşeam să îl menţin. Am luat steguleţul, l-am pus la păstrare alături de celelalte şi mi-am văzut de alergat.

Următorul şi ultimul steguleţ l-am găsit într-o vâlcea cât un căuş între dealuri. Am trecut de coama unui deal şi am intrat în arenă, cu soarele dimineţii lovindu-mă direct în ochi. Pe vârful dealului din faţa mea erau siluetele mai multor adulţi şi, chiar dacă nu le puteam vedea trăsăturile, credeam că îl recunosc pe Lord Hansur în persoana omului înalt din mijloc.

De cealaltă parte a vâlcelei aride, într-o cutie aninată într-un pin, era ultimul steguleţ. Un Talion a păşit din tufişul din dreapta mea şi mi-a aruncat un toiag de luptă. Între mine şi cutia cu steguleţ stătea un alt Talion, un novice de vârsta mea care purta la reverul stâng insigna cu sabia albă a Războinicilor.

Mi-a stat inima în loc. Mă puseseră împotriva unui luptător priceput cu toiagul. Antrenamentul meu cu această armă consta din câteva zile petrecute biciuind boii care refuzau să are drept şi singura mea experienţă de luptă

provenea din trântele în care ne prindeam mereu eu şi fraţii mei. Dacă nu căzusem proba de la prima încercare, ştiam că acum îmi era imposibil să câştig.

Am simţit că mă umplu disperarea şi furia. Frustrarea extremă că ajunsesem atât de departe doar ca să mă înec aproape de mal mă sufoca. Stăpânit de acest gând, am scos un strigăt incoerent de luptă, agitând toiagul şi mi-am atacat frontal duşmanul. Deşi îmi lipsea priceperea, fără doar şi poate că îl puteam snopi în bătaie orbească şi astfel să-l înfrâng. Măcar asta îmi putea fi bucuria şi aşa aş fi înregistrat o mică victorie într-un uriaş război altminteri pierdut.

Atunci când Războinicul a venit în întâmpinarea mea, mi-am amintit că voiam steguleţul. Scopul meu nu era să-i sparg ţeasta, ci să scot bucata aceea de pânză din cutia aflată în copac. Mă luptam de fapt să câştig timp şi şansa de a prinde steguleţul. Iar lupta aceasta o puteam câştiga.

Am ridicat toiagul ca pe o suliţă, am tras braţul drept în spate şi am aruncat cu toată forţa. Toiagul s-a răsucit ca un fus şi a zburat direct spre faţa Războinicului. Cu o privire dispreţuitoare, mi-a parat lovitura cu o mişcare largă venită din stânga mea. Toiagul meu a alunecat pe al său cu un pârâit şi a căzut în colb, unde a şi rămas. Am sărit după el, dar Războinicul s-a grăbit să-mi aţină calea.

În acest timp, am zbughit-o spre cutia cu steguleţ şi am pus în fuga aceea toată forţa de care mai dispuneam. L-am auzit înjurând atunci când s-a prins de înşelătoria mea şi a ţâşnit după mine. I-am auzit paşii imediat în urma mea şi mi-am imaginat răsuflarea lui în ceafă. Oboseala îmi punea junghiuri între coaste, dar am ignorat orice durere şi am alergat şi mai tare, deşi eram conştient că adversarul câştiga teren cu fiecare pas.

Îl simţeam imediat în urma mea. Nu cutezam să mă uit în spate, dar ştiam că în câteva secunde îmi va vârî toiagul între picioarele slăbite, mă va împiedica, făcându-mă să cad la pământ. Avea să stea deasupra mea ca să mă doboare la loc în caz că mă luptam să mă ridic din nisipul arenei. Steguleţul, atât de aproape, părea totuşi atât de

departe. În sinea mea pierdusem deja.

— Nu! am strigat.

Nu pierdusem încă. Nu puteam îngădui să fiu înfrânt chiar de mine.

Am înfipt piciorul stâng în pământ, m-am oprit brusc şi am întins piciorul drept în spate. Războinicul s-a proptit în călcâiul meu şi s-a îndoit după picior ca o velă moale suflată de vânt spre catarg. Aerul i-a explodat din plămâni cu un *ufff* puternic şi toiagul i-a zburat din mâini.

În urma acelei izbituri m-am trezit şi eu azvârlit înainte, pe burtă. Nisipul mi-a zgâriat şi mi-a înţepat bărbia şi pieptul, mi-a scrâşnit între dinţi şi m-a făcut să strănut. M-a acoperit din cap până-n picioare şi fiecare grăunte mic părea să cântărească un kilogram din cauza oboselii.

M-am opintit încet în picioare. M-am mişcat cât am putut de repede, dar mintea mea continua să strige că trebuie să mă mişc şi mai repede. Ştiam în adâncul meu că Războinicul urmărea cu gemetele lui să mă facă să cred că aveam tot timpul din lume ca să iau ultimul steguleţ. M-am împiedicat o dată, adunând şi mai mult nisip pe genunchii însângeraţi, apoi m-am ridicat şi m-am îndreptat şchiopătând spre cutia de lemn.

Murdar şi plin de sânge, am apucat ultimul steguleţ. L-am strâns ca într-un pumn de fier. Plămânii mă ardeau şi corpul mă durea, dar câştigasem. Adunasem – ba nu, câştigasem – steguleţele acelea afurisite. Făcusem tot ceea ce-mi stătuse în puteri şi mai mult decât atât. *Dar era asta suficient de bine?*

M-am aplecat, mi-am pus palmele pe genunchi şi am tras în piept cât de mult aer am putut. Deasupra mea, cutia s-a închis cu zgomot. Am închis şi eu ochii şi am scuturat din cap ca să scap de broboanele de sudoare care îmi şiroiau pe faţă. Simţeam bătăile inimii în urechi şi capul mi se părea mare cât o baniţă. M-a străbătut o ameţeală şi am fost cât pe ce să cad. Apoi am auzit nisipul scrâşnind înaintea mea şi m-am îndreptat de spate.

Lord Hansur stătea acolo aidoma umbrei morţii. În spatele lui, o umbră neagră pe discul soarelui, o singură

siluetă rămăsese pe culmea dealului. Lord Hansur îşi ţinea întinsă spre mine mâna stângă, cu degete lungi.

— Steguleţele.

Le-am luat şi pe celelalte trei de la brâu şi i le-am înmânat pe toate patru. Le-a lăsat să cadă în nisip în timp ce le număra. În stânga vedeam Războinicul încă strâns ghem, ceilalţi doi Talioni aplecaţi să-l ajute, dar priveau şi ei steguleţele căzând, la fel de atent ca mine. Fiecare bucată de pânză ateriza fără zgomot în colbul vâlcelei, însă eu auzeam fiecare impact cu finalitatea tunătoare a securii unui călău căzând pe butuc.

Lordul Justiţiarilor s-a uitat la mine.

— Aici sunt doar patru steguleţe. Ca să devii un Treisprezece ai nevoie de cinci.

Am simţit că mă prăbuşesc în sinea mea. Nu puteam să respir. Vertijul s-a întors cu forţe proaspete. Picioarele îmi tremurau, căci tensiunea care le ţinuse drepte se evaporase odată cu speranţele şi visurile mele. Se terminase, totul fusese în van. Făcusem ceea ce îmi ceruseră şi eram respins. Eram terminat.

Înainte să-mi pot organiza gândurile, destul ca să-mi amintesc că aveam totuşi un plan de rezervă, bărbatul de pe deal a vorbit. Vocea lui nu era profundă ori poruncitoare, dar toţi Talionii i-au dat imediat atenţie. A vorbit pe limba Talionilor. Declaraţia lui scurtă – dacă mă puteam lua după inflexiune – a fost o întrebare.

Lord Hansur, care nu se întorsese nicio clipă cu spatele la mine, a încuviinţat din cap.

— Am fost instruit să întreb de al cincilea steguleţ. Cel pe care l-ai folosit ca să îţi legi braţul.

Nodul care mi se pusese în gât mă împiedica să protestez în vreun fel. Degetele de la mâna dreaptă îmi tremurau în timp ce desfăceam nodul şi au luat cârpa însângerată de la încheietura mâinii. Cafeniu-închis acolo unde sângele se uscase deja, cârpa nu semăna câtuşi de puţin cu celelalte steguleţe. Cu fereală, temându-mă, am întins steguleţul. Această înşelătorie nu-mi aparţinea şi totuşi eram îngrozit de mustrarea pe care mi-aş fi atras-o pentru că luam parte

la ea.

Lord Hansur a luat fâşia zdrenţuită şi a examinat-o la fel ca pe celelalte. Lungimea şi capetele ei inegale erau o sfidare la adresa steguleţelor strânse grămadă jos. În mod evident ruptă din şorţul meu, acea pânză pătată şi aspră îşi autoproclama impostura. Întărită şi răsucită, atârna în mâna lui ca o vietate lipsită de viaţă. Nici dacă aş fi încercat, nu aş fi putut produce un fals mai evident.

Lord Hansur a mai întors-o o dată, a încuviinţat din cap, apoi a lăsat-o să cadă peste celelalte steguleţe. A ridicat privirea spre mine şi a zâmbit.

— Bun venit în Talianna, Novice Nolan ra Sinjaria.

CAPITOLUL 3

Talion: Cumpăna Pinilor

A doua zi dimineaţă m-am trezit în cabana lui Weylan şi, deşi abia aşteptam să pornesc din nou la drum, Elverda s-a împotrivit, spunând că sunt prea slăbit ca să urc imediat în şa. Argumentul ei convingător avea aliaţi puternici în tusea zdravănă care îmi zguduia corpul din când în când – de obicei în aceeaşi clipă când susţineam că mi-am revenit pe deplin – şi în arta ei culinară. Am acceptat să rămân încă o zi şi m-am rugat ca vremea uscată să se menţină, astfel încât urmele lui Morai să nu se şteargă şi eu să îmi pot relua urmărirea sa şi a oamenilor săi.

Dimineaţa am petrecut-o notând în jurnal ce se întâmplase recent. Toţi Talionii ţin jurnale, însă numai Justiţiarilor şi Elitelor acestea le sunt cercetate regulat de Lorzii lor. Am pus pe hârtie şi versiunea lui Weylan despre ceea ce se întâmplase la postul de trecere cu bacul. Ca majoritatea oamenilor, Weylan era analfabet, aşa că Elverda i-a transcris cuvintele pe o pagină din jurnalul meu şi au semnat amândoi.

În acea după-amiază am ieşit afară, în soarele dogoritor, şi am spart nişte lemne. La început m-am simţit slăbit, dar lucrând, soarele mi-a alungat boala din corp până la ultimul strop. Îmi făcea mare plăcere să sparg lemne deoarece, după ce avusesem de-a face cu vrăjitorul şi mă trezisem nu atât de mort cum m-aş fi aşteptat, găsirea unui lucru care funcţiona aşa cum anticipam eu mă liniştea în privinţa realităţii. Securea ascuţită crăpa lemnul cu un pârâit puternic, surprinzător, şi făcea butucii să cadă, rostogolindu-se de lângă mine.

Hotărârea de a rămâne o zi în plus s-a dovedit a fi un bonus care a făcut amânarea mai mult decât bine-venită. La mijlocul după-amiezii, la bac au venit doi cârpaci şi eu l-am ajutat pe Weylan să le lege căruţa de bac pentru

traversare. Cârpacii, amândoi din Kas, s-au bucurat să lase munca asta în seama noastră şi, fără a-şi da seama că eram mai mult decât ajutorul lui Weylan, au discutat lejer despre călătoriile lor şi despre lucrurile ciudate pe care le văzuseră.

— Şi, când am ieşit din Cumpăna Pinilor, am văzut chiar şi un Daari! a comentat cârpaciul mai vârstnic, mai rotofei. Ăla a fost un coşmar. M-a dus cu gândul înapoi la începutul călătoriei noastre.

Auzindu-l, am ridicat privirea. Vareck, unul dintre oamenii lui Morai, era un Daari. Observaţia cârpaciului îmi oferea un loc de unde să pornesc în căutarea lui. Dacă o luam direct spre Cumpăna Pinilor, nu mai pierdeam o zi de mers înapoi la tabără, ca să-i iau urma de unde o lăsasem.

Soarele apunea când eu şi Weylan ne-am întors după ce i-am trecut râul pe cârpaci. Am legat bacul de docuri, ne-am spălat în apa râului şi ne-am înapoiat la cabană. Înăuntru, Elverda amesteca într-o tocană mare care bolborosea pe foc şi o pâine proaspătă aburea pe masă. A umplut câte o strachină cu tocană din aceea fierbinte şi groasă pentru fiecare.

În timpul mesei, Weylan i-a povestit şi ei despre cârpaci şi informaţia pe care ne-o oferise.

— Nolan crede că le poate lua urma de acolo, înainte să o ia spre nord către Memkar.

Elverda a încuviinţat din cap, surâzând, dar în felul formal şi rigid în care se mişca eu citeam tristeţe pentru faptul că urma să plec. Asta puteam înţelege, într-un fel, deoarece eu şi ea eram singurii prieteni adevăraţi ai lui Weylan. Din partea mea, nu mă îndoiam deloc că Weylan va supravieţui fără probleme plecării mele.

Elverda s-a ridicat în picioare şi i-a reumplut lui Weylan strachina.

— Daarii sunt periculoşi, aşa-i?

Am ezitat, zărind din nou năluca fratelui meu Arik, după care am răspuns:

— Da, aşa e. Daarii sunt un popor foarte sălbatic şi superstiţios. Ei văd lumea ca pe un loc plin de demoni şi pe

ei înşişi ca pe singurul popor care poate distruge aceşti demoni.

Weylan s-a încruntat.

— Cred că am văzut unul odată, pe când eram foarte mic. Avea nişte cicatrice oribile pe faţă.

S-a cutremurat. Elverda s-a întins peste masă şi i-a strâns mâna dreaptă.

Eu am rupt un codru de pâine cu mâna stângă şi l-am înmuiat în tocană.

— Daarii cred că demonii înghit soarele noaptea, după care îşi fac de cap prin lume în cele mai cumplite moduri. Toţi Daarii sunt mutilaţi la naştere pe partea stângă a corpului. În fiecare noapte, întreaga populaţie Daari se întoarce cu faţa spre nord, în timp ce soarele apune. Îşi expun soarelui partea stângă a corpului şi cicatricele se spune că sunt aşa înfricoşătoare pentru demoni, încât aceştia se ascund de Daari. Grăbindu-se să fugă de aceşti oameni aprigi, demonii uită să mai devoreze pământul. Daarii îşi îngroapă chiar şi morţii pe costişele dinspre nord ale dealurilor, astfel încât aceştia să-şi continue ajutorul pentru lume şi după ce au rămas fără suflare.

Elverda mi-a dat un urcior cu bere.

— Daarii nu-şi părăsesc des ţara, aşa-i?

Am clătinat din cap.

— N-au mai făcut-o de la Cruciada Demonilor, când două mii de Daarii au hotărât să cureţe lumea de Talioni.

Le-am arătat palma dreaptă.

— Daarii cred că Talionii sunt posedaţi de demoni din cauza acestui semn. Lăncierii noştri le-au masacrat cruciaţii şi l-au capturat pe Prinţul care conducea armata. De atunci, monarhia a evitat orice confruntare deschisă de forţe. În momentul de faţă, singurii Daari aflaţi în afara ţării sunt ambasadorii, câţiva mercenari şi unul sau doi proscrişi precum Vareck.

— El ce a făcut? s-a încruntat Elverda. Cu siguranţă, faptul că a plecat din Daar nu e o crimă destul de mare pentru ca un Talion să fie trimis pe urmele lui.

Mi-am turnat bere în cană şi i-am trecut urciorul lui

Weylan.

— Înţelepţii Daari l-au exilat pe Vareck pentru că începuse să facă exces de zel în activităţile sale de vânare a demonilor. Fiecare războinic Daari este învăţat să cioplească o lance a spiritului dintr-o creangă de tisă. O acoperă cu simboluri pentru a-i da puterea să ucidă orice demon îl posedă pe cel lovit de lance. Problema e că suliţa ucide şi persoana care găzduieşte spiritul. Vareck credea că soţia şi cei doi copiii ai săi erau „posedaţi”, l-a ucis şi, datorită acuzaţiei de posedare, fapta sa nu a fost considerată crimă de către învăţaţi, aşa că exilul a fost cea mai grea pedeapsă pe care i-au putut-o da.

— De atunci a mai ucis, aşa că acum al meu este, am spus, ridicând din umeri.

— În mod normal, autorităţile locale ar trebui să se ocupe de cei ca el, dar fiindcă s-a înhăitat la drum cu Morai, se mişcă repede şi a scăpat de urmăritori.

Weylan s-a încruntat.

— Ce ar putea Morai să vrea de la unul de teapa lui? După poveştile care se spun, aş fi crezut că Morai e mai deştept de atât.

Am încuviinţat din cap.

— Şi eu, dar Morai a fost mereu plin de surprize. De data aceasta şi-a strâns o ceată de indivizi cu adevărat ticăloşi. Pe capetele lor au fost puse recompense mari. Aş fi înclinat să cred că a fost plătit să-i ispitească într-un loc unde să poată fi ucişi.

— Să-ţi permită să pui mâna pe ei şi astfel el să-şi încaseze banii?

— Posibil, Elverda.

Am ezitat. De data aceasta fusesem trimis după Morai şi oamenii săi din cauza tulburărilor politice din Memkar. Talionii care slujeau acolo transmiseseră o veste că Morai fusese angajat să hărţuiască diferite familii din cartelul Nestemat. Oamenii pe care îi scosese din Chala puteau face asta, fără doar şi poate, lucru care, la rândul său, avea să afecteze guvernul destul cât nobilii ambiţioşi să poată dezbina ţara în bucăţi şi să permită invazia vecinilor într-o

încercare de a stabiliza din nou lucrurile.

Iar stabilitatea este ceva ce Maestrul tuturor Talionilor consideră a fi un lucru sacru.

I-am adresat un zâmbet.

— Indiferent ce face acum Morai, sunt sigur că are mai multe ţeluri şi mai multe moduri de atingere a fiecăruia. Cu Morai, nimic nu e vreodată aşa cum pare.

Discuţia noastră s-a îndepărtat de aceste lucruri sumbre şi urâte. Am acceptat bucuros această turnură. Weylan a strâns farfuriile şi ne-am mutat scaunele în faţa focului. Weylan şi-a scos lăuta şi a început să o strunească. Atât el, cât şi Elverda ştiu să cânte la lăută, aşa că am cântat tustrei până târziu în noapte. Seara s-a scurs repede şi în mod plăcut. Trăiam un sentiment foarte plăcut. Dacă nu aş fi devenit Talion, mi-aş fi dorit ca viaţa mea să fie fericită ca a lor.

o o o

Dimineaţa a venit puţin cam repede, dar în loc să tândălesc amorţit în pat, mă simţeam foarte bine, gata de drum. Până l-am înşeuat pe Lup, Elverda mi-a pus merinde. Pâine şi brânză. I-am îmbrăţişat pe amândoi şi le-am promis că voi reveni în vizită cât se va putea de curând. Cu urările lor de noroc bun încă răsunându-mi în urechi, am urcat pe Lup şi am pornit la trap.

Cumpăna Pinilor se afla la doar două zile de mers călare de bacul de pe Râul Lat. Adăpostit între dealurile de la poalele Munţilor Ell, oraşul era prima aşezare la sud de trecătoarea spre Memkar. Deşi Cumpăna Pinilor prospera graţie drumului de caravane care pornea din Chala, la nord, şi tot acolo se întorcea, prosperitatea limitată contribuia la menţinerea unei dimensiuni modeste a oraşului.

În prima noapte sub cerul liber, am părăsit drumul şi am ridicat tabără într-un loc dincolo de punctul unde cărarea venind de la tabăra lui Morai se întâlnea cu drumul. M-am oprit la distanţă de drum, unde puteam aprinde focul fără ca acesta să fie văzut de vreun călător sau bandit întârziat. Locul de tabără fusese folosit recent şi, spre surprinderea

mea, am găsit două ramuri de tisă şi o grămăjoară de aşchii în preajma vetrei. Vareck, sau un alt Daari, înnoptase acolo.

Am căutat şi alte semne şi am descoperit numaidecât o altă pereche de urme. Individul acela culesese mai multe ierburi din pădurea împrejmuitoare. Nu lăsase cine ştie ce în urmă, dar mi-am dat seama că alesese aproape exclusiv doar ierburi otrăvitoare. Asta îmi spunea că omul care îl însoţea pe Vareck era Grath ra Memkar.

Memkar este o naţie ciudată. Unui observator străin îi pare normală, chiar dacă foarte numeroasă. Multe dintre familiile de acolo sunt destul de mari, iar memkarezii sunt binecuvântaţi să trăiască mult. Aceşti doi factori, laolaltă, reuşeau să îngreuneze lucrurile pentru membrii mai tineri şi ambiţioşi ai familiei. Grăbirea drumului la groapă a unei rude a devenit o metodă acceptată de avansare, dacă un patriarh nu pare dispus să-şi împartă puterea şi averea cu ai săi. Cel mai adesea, o boală blândă indusă de otravă reuşeşte de obicei să-l convingă, dar poporul e atât de împovărat de uneltiri şi contrauneltiri, încât doar cel care otrăveşte poate fi sigur cine are ceva de împărţit cu altul.

Grath ra Memkar era un otrăvitor. Şmecheria ocupaţiei sale era să nu fie prins, pentru că, în Memkar, crima rămâne tot crimă. Un otrăvitor profesionist trebuie să fie precaut, iar acest cuvânt îl caracteriza destul de bine pe Grath.

Recunoscut deschis drept unul dintre cei mai buni, Grath probabil că încă ar mai opera în ţara sa de baştină, dacă nu ar fi dat-o în bară cu ultima însărcinare. Patronul îl plătise pentru moartea părintelui şi fiului cel mare dintr-o familie nobiliară. Grath reuşise, accidental, să-i omoare pe toţi membrii familiei, aşa că angajatorul său, un nobil care avea de gând să intre prin alianţă în acea familie, punând astfel mâna pe bogăţiile ei, a refuzat să-l plătească. Grath s-a mâniat, dându-i patronului să guste puţin venin.

Acest fapt pripit i-a scos din sărite pe alţii şi l-a forţat pe Grath să fugă din Memkar. S-a dus în Chala, unde a otrăvit nişte hoţi şi i-a stors de bani promiţându-le antidotul. Probabil că ar fi rămas acolo, dar l-a recrutat Morai. Grath

îşi menţinea priceperea vizitând oraşele cu o zi înainte să ajungă restul cetei de bandiţi. Deloc surprinzător, gărzile oraşului se îmbolnăveau misterios şi nu-i mai puteau respinge pe bandiţi.

În noaptea aceea am avut foarte mare grijă când mi-am pregătit mâncarea. Şi, chiar dacă nu am stat cu faţa la nord când a asfinţit soarele, niciun demon nu a venit să-mi tulbure somnul.

Am ajuns la Cumpăna Pinilor după-amiaza târziu. Mi-am dat jos straiele de piele neagră şi am îmbrăcat haine mai tradiţionale. Mi-am luat o tunică de pânză albastru-închis, pantaloni cafenii şi o vestă cafenie ţesută din lână nevopsită. Nu eram sigur dacă Vareck şi Grath se mai ascundeau în Cumpăna Pinilor, dar şanse erau. Oraşul, aşa mic cum era, avea un cartier întreg de taverne şi haburi care-i serveau exclusiv pe negustorii aflaţi în trecere. Cei doi se puteau bucura de siguranţa anonimatului acolo, măcar pentru o bucată scurtă de timp, aşa că am ales să nu îmi dezvălui identitatea înainte să aflu unde se ascundeau ticăloşii.

Gărzile oraşului nu m-au învrednicit nici măcar cu o privire când am intrat pe poartă. Mergând în spatele unei caravane care venea din Chala, l-am strunit pe Lup să o depăşească şi am pornit spre partea de răsărit a oraşului. Caravana a străbătut cartierul străinilor spre curtea grajdurilor, iar eu m-am oprit la prima tavernă care mi-a ieşit în cale. Mi-am încins la brâu cureaua cu sabia, i-am dat unui copil un Provincial din argint ca să-l ducă pe Lup la cel mai apropiat grajd şi i-am mai promis unul când se va întoarce să-mi spună unde era adăpostit calul.

Uşa de lemn negeluit fixată în mijlocul zidului sudic al tavernei s-a deschis şi mi-a permis să intru în sala principală, întunecată şi aglomerată. Barul se întindea pe tot peretele dinspre vest, terminându-se la câţiva metri de scările care duceau la etaj. O scenă mică fura din jumătatea inferioară a zidului nordic şi deasupra ei stătea cocoţat balconul din care se intra în camerele de la etaj. Acestea puteau fi închiriate cu noaptea sau doar pe câte o oră, ca

să te bucuri în tihnă de compania uneia dintre numeroasele femei care circulau prin mulţime. Pe peretele dinspre est se găseau mai multe alcovuri, ceea ce mă neliniştea, întrucât nu puteam să văd dincolo de draperiile groase care le separau de sala principală. Mesele şi scaunele umpleau sala în care plana un nor gros de sudoare. Caravanierii discutau veseli, creând o mare rumoare.

Am traversat spre bar şi am atras barmanului atenţia. Acesta era un om masiv – încă în puteri, chit că se îngrăşase de la prea multă bere – care îşi pierduse trei degete de la mâna dreaptă.

— Bere.

Am pus o monedă de argint pe bar. Altă monedă am păstrat-o în palma întinsă.

— Este vreun Daari pe aici?

Barmanul a aşezat urciorul de lemn în faţa mea. Berea spumoasă s-a revărsat peste buza ulcelei, dar bărbatul nu a schiţat niciun gest că ar vrea să o şteargă.

— Femeie? (A clătinat din cap.) Nu, nu au trecere pe la noi.

A dat să înşface moneda, dar eu am trecut-o în mâna dreaptă înainte ca degetele lui să o poată atinge. Am dus arătătorul de la mâna stângă la buze şi am deschis palma dreaptă.

A căscat atât de larg ochii, încât am crezut că globii oculari injectaţi i se vor rostogoli din cap. A văzut că-i făceam semn să tacă, a stat în cumpănă un moment, după care a aprobat fără cuvinte. A arătat spre alcovul din colţul nord-estic al odăii. I-am aruncat moneda şi un zâmbet strâmb. El a înclinat crispat din cap; în mod evident, nu-i plăcea ideea de a conspira cu un Justiţiar.

M-am întors şi m-am sprijinit cu spatele de bar. Am început să sorb din bere ca să nu par suspect şi am descoperit că îmi place înţepătura lemnoasă a băuturii aceleia. Am cântărit şi am respins diferite planuri de acţiune. Voiam să-l capturez pe Vareck repede şi, dacă reuşeam, fără prea mult tam-tam. Tavernele precum aceea în care mă găseam adăposteau tot soiul de oameni

neliniştiţi, care poate nu-şi doreau să atragă atenţia asupra lor. Precauţia plutea în aer şi o mişcare neobişnuită din partea cuiva avea să împrăştie mulţimea ca un cârd de antilope.

Înainte să ajung la o decizie asupra unui plan, în odaie s-a lăsat tăcerea. Un trubadur a ieşit dintr-un alcov dispus mai central decât al lui Vareck şi a urcat cele câteva trepte ale scenei. Era o femeie. S-a aşezat pe un scaun şi, pentru o secundă sau două, şi-a studiat atent lăuta, apoi a ridicat privirea spre public. Ne-a oferit un zâmbet cald care a atras atenţia tuturor.

Chiar şi în lumina slabă din tavernă, părul ei lung şi blond avea reflexii aurii. Nasul îngust, pometţii înalţi şi ochii albaştrii îi dădeau un aer foarte atrăgător, iar zâmbetul îi sporea frumuseţea. Cineva din dreapta ei a strigat titlul unui cântec; fata a râs şi a clătinat din cap. Părul i-a căzut pe spate, dezvelindu-i umerii goi.

Purta o bluză albă cu mâneci scurte care îi cădea de pe umeri. O panglică albastru-regal îi împodobea pieptul şi mânecile şi îi punea în valoare culoarea ochilor. O curea brună lată îi încingea mijlocul zvelt, iar o fustă de piele cafenie, făcută din petice pătrate, îi cădea peste genunchi. O pereche de cizme de călărie bine lustruite completa costumaţia.

Fata a început să atingă cu degetele-i fine coardele lăutei şi încăperea s-a umplut de-o melodie familiară.

— Eu sunt Selia ra Jania şi mă bucur foarte tare să cânt astă-seară aici. Dacă nu vă deranjează, prima dată aş vrea să cânt „Răzbunarea ţăranului”, a anunţat ea cu o voce mătăsoasă.

Îşi alesese bine prima piesă, deoarece era un cântec cunoscut pe tot cuprinsul ţării Ell şi al Imperiului Spulberat. Nimeni nu i-a pus la îndoială alegerea. Bărbaţi serveri şi ursuzi au închis ochii şi au rememorat zilele când auziseră cântecul acasă, în sânul familiei şi înconjuraţi de prieteni.

Solul negru şi tare
În ani de supărare mare

Ţăranul îl munceşte chinuit.
Dar băiatului de-i dai
Orice jucărie, vai!
Soldăţelu-l alege negreşit.

Cânta perfect pe vocea mamei băiatului. Umplea cuvintele cu pasiune şi tristeţe pentru înrolarea forţată a băiatului în armată de către comandaţii imperiali. Vocea ei răsuna de mândria mamei atunci când fiul ei se arăta mai deştept ca orice strateg şi îşi făcea un nume câştigând o bătălie fără speranţă. Apoi a încheiat în nota perfectă de dispreţ faţă de nobilime, resimţită în ultima strofă:

Medalii zornăind frumos,
Covoare-ntinse pe jos,
Şi el planuri croieşte.
Acum are cu-adevărat
Câmpuri noi de arat;
Recolte de sânge, fireşte.

A fost răsplătită cu aplauze răsunătoare pe care ea le-a acceptat recunoscătoare. Mi-a plăcut mult cântecul şi îmi aduceam aminte că fusese preferatul bunicii mele – după ce se încheia, repeta mereu faptele reale care îl inspiraseră. Pentru un moment am reuşit să uit cine sunt şi de ce mă aflam în taverna aceea. M-am relaxat şi am aplaudat la fel de tare ca toţi ceilalţi.

Chiar dacă primul cântec nu a fost extrem de solicitant, anunţa totuşi calităţile ei vocale. M-am întrebat dacă se va limita să cânte doar vechi melodii şi cântece populare sau dacă va încerca piese mai noi. Plimbându-şi repede degetele peste strune, mi-a dat puţin timp să meditez la întrebarea aceasta. Notele, deşi ştiam că nu le mai auzisem până atunci, m-au surprins şi apoi, când le-am identificat, m-au făcut să mă crispez.

Selia a zâmbit publicului.

— Acum un cântec pe care unii dintre voi poate l-aţi auzit, un cântec de care sunt mândră, fiindcă eu l-am

compus. Se numeşte „Cântarea lui Morai”.

Câţiva clienţi care îl mai auziseră au ovaţionat. Eu m-am sprijinit şi mai tare de bar. Jevin îl auzise într-o excursie, mi-l fredonase odată pe când eram în Talianna şi râsese, rostind versurile, ca să-mi facă în ciudă. Mi-am pus un zâmbet pe buze şi am îndurat.

Di, Talion, di,
Da’ lângă mine când vei fi,
Pe-ăst om curajos răpune,
Ş-apoi, de poţi, pe mine.

Omul lui Morai negru era, şi înalt,
Sfârşit tatălui său pricinuit-a,
„Al meu e Talionul, stai să vezi
Într-un copac îl spânzur, să mă crezi.”
Aşa că-ntr-o poiană a aşteptat,
„Talion, sabia mea nu te-a iertat.”
Astfel provocat, Talionul a ripostat
Şi un om de-al lui Morai a spintecat.

Di, Talion, di,
Da’ lângă mine când vei fi,
Pe-ăst brav om răpune,
Ş-apoi pe mine, cân ţ-oi spune.

Iute era Cull şi la suflet, mare,
La ucis era priceput tare.
„Sabia sau săgeata, oare-l
lasă pe Talion fără suflare.”
Pe-o alee-ntunecată, Cull aştepta
Şi-ameninţări într-una spunea.
Pumnalu’ degeaba l-a aruncat,
Talionul în două l-a spintecat.

Di, Talion, di
Da’ lângă mine când vei fi,
Pe-ăst nobil om răpune,

Şi hai unde vântul iernii apune.

Eric, prinţ, bastard şi tont
Unealta lui Morai era, vagabond.
Capul Talionului jurat-a să aducă
Şi că ficatul lui îl va gusta, pe fugă.
Eric pe Justiţiar l-a-ntâlnit, temerar,
Şi-a murit cu gâtul tăiat, făr' să ştie măcar.
Toţi neghiobii cu propria viaţă au plătit,
Iar Morai, râzând, călare-n zare a pierit.

Di, Talion, di,
Da' lângă mine când vei fi,
Alţi oameni în cale-ţi voi arunca
Şi nu mă vei prinde când vei termina.

M-am alăturat aplauzelor, entuziasmat mecanic, pentru ca nimeni să nu aibă motiv să se uite la mine. Îmi simţeam faţa cuprinsă de flăcări de ruşine şi mă surprindea că strălucirea roşie a îmbujorării nu împrăştia în acel fund de sală irizaţii stacojii. Am băut câteva guri de bere ca să-mi alung gustul sălciu din gură şi m-am hotărât să aştept şi să-l capturez pe Vareck doar atunci când avea să părăsească taverna. După cântecul acela, nu voiam să ştie careva că în mijlocul lor se afla un Talion.

Vareck mi-a refuzat anonimatul pe care mi-l doream. A ţâşnit din spatele draperiei negre care îi înconjura alcovul, ţinând lancea spiritului strânsă bine în mâna dreaptă ale cărei încheieturi se albiseră. S-a holbat la cântăreaţă şi a îndreptat băţul cu vârf de oţel înspre ea. Poziţia lui oferea publicului, care căzuse, năuc, într-o linişte adâncă, vedere directă a profilului său stâng. Cicatrice hidoase şi simboluri obscure marcau carnea braţului său stâng şi a feţei, făcându-l să semene mai mult cu un monstru decât cu un om.

— Minţi, Morai nu este deloc aşa!

Răstindu-se la ea, buzele i s-au umplut de salivă. Şi-a atins pieptul cu degetul mare.

— Eu ştiu!

Teama a făcut să se scurgă toată culoarea de pe chipul Seliei, care îl privea încremenită. A pregetat, ca şi când ar fi încercat să decidă dacă era doar un beţiv mânios sau o ameninţare serioasă, nedorind să spună ceva ce să-l stârnească. Nimeni din public nu a făcut vreo încercare de a-l opri pe Daari, care, strângând mâna stângă în jurul cozii suliţei, a pornit cu pas apăsat spre ea.

Eu m-am îndepărtat de bar.

— Pune băţul jos, Daari, şi las-o în pace. Nu a fost cu intenţie.

Am păstrat un ton egal şi am încercat să nu-l ameninţ. M-am comportat ca un om care vrea doar să aplaneze situaţia.

— Vino, am spus, zâmbind cald. Îţi fac cinste cu o băutură.

Vareck s-a răsucit şi a mârâit la mine.

— Stai acolo. Sunt un om rău. Sunt *alături* de Morai.

Cei care stăteau mai aproape de Daari s-au ferit încet de lângă acesta, care a mârâit la ei. Toţi îşi ţineau mâinile departe de arme şi, dacă omul ar fi fost altcineva decât un Daari, situaţia s-ar fi rezolvat şi ar fi fost dată uitării. Dar pentru un Daari orice insultă, reală sau închipuită, era venită ca din partea demonilor, iar pentru asta exista un singur leac.

Am înghiţit greu. Vareck avea de gând să o ucidă şi a-l convinge să nu o facă avea să fie la fel de greu cum ai forţa să stea pe loc un ogar care a prins un miros puternic. Fata se transformase singură într-o ţintă, cu toate că nu ştia asta, iar modul lui straniu de a privi lumea îi spunea că, ucigând-o, va urca o treaptă pe scara spre paradis. Nimic nu-l putea convinge de altceva.

Nimic, cu excepţia unei ţinte care să însemne şi mai multe trepte urcate.

Am făcut un pas spre el.

— Mă tem, Vareck ra Daar, că nu eşti destul de rău.

Am ridicat mâna dreaptă şi le-am arătat tuturor palma.

— Eu sunt *pe urmele* lui Morai.

Clienţii care şedeau în jurul meu s-au tras înapoi şi ne-au lăsat să ne înfruntăm singuri în mijlocul odăii. Ochii negri ai lui Vareck s-au opacizat. Şi-a mutat mâna pe suliţă şi a început să mângâie suliţa încrustată cu simboluri cu o tandreţe demnă de un amant. Cele două pene albastre care atârnau la capătul unei nojiţe de la mânerul suliţei tresăltau în ritm cu bătăile inimii lui Vareck.

— Trebuie să te omor, Posedatule.

Am clătinat din cap.

— De ce? Ai auzit cântecul. Morai s-a folosit de tine. Dovedeşte că nu eşti doar unealta lui.

Un zâmbet frumos şi-a făcut loc pe buzele lui Vareck, dar partea stângă plină de cicatrice a feţei lui îl schimonosea ca o boală urâtă.

— Unealtă să fiu, Talionule? Ştii cum se spune: „Unealta-i unealtă numai dacă nu face singură ce are de făcut”.

A strâns mai tare mâna pe lancea spiritului şi a îndreptat-o spre inima mea.

— Voi face ce e de făcut şi atunci vei avea dovada.

S-a lăsat pe vine şi eu mi-am scos *tsincaatul.* Vareck s-a apropiat încet cu partea sa mutilată, apărându-se astfel de privirea mea demonică. Lancea spiritului a ţâşnit spre mine ca limba unui şarpe. Vârful de oţel – lung cât palma şi lat de o treime de palmă la bază – avea doar două tăişuri, dar ambele scânteiau ascuţite ca briciul în lumina slabă.

Clienţii au răsturnat mesele de lemn aspru şi, aşezându-se în umbra din spatele pereţilor acelei arene încropite, ne-au potopit deopotrivă cu încurajări şi imprecaţii. O baltă de bere marca aproximativ mijlocul arenei, dar s-a scurs printre scândurile duşumelei înainte să poată deveni un pericol pentru vreunul dintre noi.

Pariorii din mulţime au început imediat să-şi anunţe mizele pe lupta noastră. La început, sorţii anunţaţi erau de partea mea – cine putea rezista în lupta cu un Talion? – dar susţinerea de care mă bucuram s-a stins destul de repede. Un parior a subliniat că Vareck era într-adevăr unul din ceata lui Morai şi că arma lui era mai lungă decât *tsincaatul* meu. Altcineva a remarcat că suliţa avea pe ea încrustate

vrăji care puteau anihila magia talionilor şi, în câteva secunde, aceşti iniţiaţi au tras concluzia că un Provincial din argint pariat pe Vareck le va aduce un câştig de-o jumătate de argint, în caz că acesta câştiga.

M-am întors spre Vareck, am strâns bine mânerul *tsincaatului* şi am luat poziţia de luptă. Ţineam lama în faţa mea, astfel încât *tsincaatul* să mă apere de la cap până la vintre, iar piciorul drept l-am aşezat puţin în faţa celui stâng. Nu am schiţat nicio încercare de a para fentele lui Vareck până când omul n-a fost destul de aproape ca să mă poată atinge. S-a apropiat centimetru cu centimetru şi, cu fiecare pas târşâit, am simţit cum creşte tensiunea în mine.

Vareck a pătruns în zona letală şi a pregetat o secundă. Dintr-o lovitură ar fi putut ajunge la pieptul meu, să mă străpungă cu lancea spiritului. O schimbare de ultim moment a atacului şi ar fi putut trece de pararea mea, pentru a-mi înfige lancea în coapsa dreaptă. Dacă era destul de rapid, putea chiar să-mi pironească piciorul la podea şi să mă omoare în bătaie cu o masă ori un scaun. O sumedenie de moduri de atac i se prezentau şi el încerca să le aleagă pe cele mai oribile, pentru că un Talion trebuie să moară în agonie.

A ales şi a pornit la atac. Apoi s-a cutremurat, s-a uitat la mine şi şi-a văzut greşeala în ochii mei, exact când am citit-o şi eu în expresia moale de groază care i-a cuprins trăsăturile feţei. A ştiut, chiar în timp ce împingea suliţa spre pieptul meu, că nu era nimic altceva decât o unealtă.

Am pivotat în faţă pe piciorul stâng şi m-am răsucit din calea loviturii ţintite spre pieptul meu. Suliţa mi-a trecut printre braţul drept şi coaste, apoi s-a retras fără a mă atinge. Vareck a ridicat-o şi a încercat să pareze lovitura mea de sus în jos, dar mânerul decorat cu rune a pârâit şi s-a crăpat. *Tsincaatul* meu i-a retezat clavicula şi i-a pătruns până în piept.

Daariul a mai trăit o secundă sau două după ce a atins podeaua. A mişcat din buze, articulând un blestem, dar sângele care îi gâlgâia în plămâni a înghiţit cuvintele. A mai ţinut puţin degetele strânse pe capătul rupt al lăncii

spiritului, apoi forţa l-a părăsit şi bucăţile de lemn au căzut sec pe podea, lângă el.

M-am lăsat într-un genunchi şi i-am închis ochii. Ridicându-mă, am acceptat cârpa pătată oferită de barman şi mi-am şters de sânge lama *tsincaatului.* Doi oameni l-au apucat pe Vareck de glezne şi l-au târât afară din tavernă, în vreme ce un al treilea bărbat i-a urmat presărând pumni de rumeguş dintr-o găleată, ca să absoarbă dâra de sânge scurs din bandit.

În jurul meu, taverna s-a întors la o normalitate relativă. Au reînceput discuţiile, mesele au fost repuse pe picioare şi servitorii au început să se mişte iute printre clienţi pentru a reînnoi comenzile şi a reumple cănile. Vocile erau mai coborâte decât înainte să-mi anunţ eu identitatea şi câţiva clienţi s-au aşezat în locurile mai umbrite ale odăii, dar lupta nu schimbase pe nimeni altcineva în afară de mine şi de Vareck. Şi de cântăreaţă.

Am ridicat ochii şi am încercat să-i reţin privirea, dar fata continua să se uite ţintă la locul unde căzuse Vareck. Buza de jos îi tremura şi chipul palid ca faţa întunecată a lunii părea stoarsă de viaţă şi sentiment. Am apucat-o pe o servitoare de umărul gol.

— Aveţi vin tare sau rachiu?

Femeia s-a cutremurat şi şi-a smuls umărul din mâna mea.

— Da, Maestre Talion.

Ochii ei întunecaţi au fost umbriţi de teamă şi buzele îi tremurau.

— Două ulcele, atunci. Adu-le în alcovul ei.

Femeia s-a dus grăbită la bar şi eu m-am îndreptat către scenă. Am sărit pe ea şi m-am postat în faţa cântăreţei. Fata a tresărit şi a ridicat ochii spre mine ca şi când aş fi fost o nălucă. A deschis gura să spună ceva, dar din ea nu a ieşit niciun cuvânt.

Am întins mâna stângă şi am încercat să zâmbesc cât de liniştitor puteam.

— Hai să stăm la masa ta.

S-a ridicat fără ajutorul meu. Mi-am lăsat mâna pe lângă

corp şi am coborât de pe scenă. Fata mergea sprinten, dar cu o anume graţie felină. Strângea cu drag lăuta la piept. Când am ajuns la alcovul ei şi draperia grea de lână neagră a fost trasă, a aşezat instrumentul uşor într-o cutie din piele moale. S-a strecurat pe bancă lângă ea şi eu m-am aşezat în faţa ei.

Servitoarea s-a întors cu rachiul în două ulcele. Am plătit-o. Am tras draperia după ea, izolând alcovul de restul încăperii. Draperia de lână reducea simţitor zvonul de conversaţie şi permitea singurei lumânări groase şi galbene care ardea pe masa noastră rotundă să ilumineze spaţiul.

Am împins uşor pocalul cu rachiu spre cântăreaţă.

— Nu te-ar fi ucis.

Ea m-a fixat cu o privire albastră, de gheaţă.

— I-am văzut faţa, i-am citit ochii. Era nebun!

Am scuturat atent din cap.

— Era un Daari. Era mai puţin deranjat de încheierea cântecului tău despre oamenii lui Morai decât de faptul că un Talion încă se afla pe urmele lui. Bea puţin rachiu. Te va linişti.

Am sorbit şi eu din ulcica de lut şi aproape m-am înecat. M-am forţat să înghit licoarea şi am tuşit imediat.

— Pe de altă parte, rachiul acesta s-ar putea să te ardă serios pe gât.

Deşi fără intenţie, reacţia mea a făcut-o să uite de privirea din ochii lui Vareck. A surâs pentru o clipă, apoi a dus cupa la nas şi a mirosit lichidul întunecat din ea. A strâmbat din nas.

— Eşti un Talion şi ţi se dă rachiu ieftin? L-au botezat cu vin de Rian.

A clătinat din cap şi a tras draperia ca să-i facă semn unui servitor.

A vorbit încet cu o siluetă, apoi s-a întors spre mine.

— Când cânţi de suficient timp în locuri ca acesta înveţi ce soi de vinuri şi licori bune se ascund în sticlele prăfoase de pe raftul de jos.

A ezitat şi eu m-am temut că se va cufunda iarăşi în amintirea luptei, dar fata s-a hotărât să-şi interzică asta.

— Trebuie să-mi cer iertare. Eu sunt Seila şi cred că tu mi-ai salvat viaţa. Îţi mulţumesc.

Am înclinat din cap şi am zâmbit.

— Cu toată plăcerea.

Nu m-am prezentat cu numele, întrucât Talionii sunt cel mai adesea cunoscuţi drept Talioni, după titlu, sau după un rang militar. Cei mai mulţi cred că asta se datorează faptului că numele au putere magică şi categoric aceasta e o parte a motivului. Mai mult decât atât, totuşi, e vorba de dorinţa de a evidenţia Talionii şi a face din noi un simbol al serviciilor pe care le oferim. Nu conta care Talion anume îl ucisese pe Vareck, ci doar că un Talion făcuse dreptate în cazul lui. Unii Talioni nu îşi dezvăluie numele nimănui din afara Taliannei. Alţii, ca mine, şi-l dezvăluie prietenilor buni.

Servitoarea, o roşcată fâşneaţă, ne-a adus două pocale şi o sticlă foarte veche. A dus de la masă ulcelele şi Seila s-a luptat cu dopul din gâtul sticlei. A turnat şi lumina lumânării a scânteiat în lichidul chihlimbariu dulce care curgea din sticlă. A terminat de turnat, a pus dopul la loc şi a ridicat cupa.

— În cinstea unei noi strofe pentru cântecul meu.

Am pregetat înainte să ciocnesc cu ea.

— Şi în cinstea capturării lui Morai.

Cu ochii albaştri pe jumătate închişi, ea a băut şi m-a studiat pe deasupra buzei cupei. Lăsând cupa jos, s-a lins pe buze.

— Nu-ţi place cântecul meu?

Am surâs şi am lăsat ca acesta să fie singurul răspuns cât timp m-am gândit cum să continui discuţia şi am gustat licoarea. Vaporii licorii mi-au umplut capul. Băutura avea gust puternic, foarte dulce, şi m-a ars pe gât. Odată ajunsă în pântece a început să radieze căldură şi toate amintirile legate de poşirca de dinainte au fost alungate.

Am pus pocalul pe masă.

— Mi-a plăcut cântecul tău la fel de mult cum îţi admir gustul pentru rachiu. Mă miră precizia cântecului şi îmi doresc, fără doar şi poate, să nu-l fi auzit prima dată de la un compatriot de-al meu în Talianna.

Fata a îngustat ochii.

— Un Talion?

Atunci a înţeles. Chipul i-a fost luminat de un zâmbet şi un licăr răutăcios i-a apărut în ochi.

— Fealareen! spunea că-l cunoaşte pe Talionul din cântec. Şi-a copiat toate cuvintele.

Am clătinat din cap resemnat.

— Şi probabil ţi-a sugerat strofa despre Eric?

Selia a răspuns cu o înclinare din cap şi a suspinat.

— Da, Fealareen a fost. Crede-mă, versiunea lui nu era nici pe departe aşa bine cântată ca a ta.

Deşi m-am împotrivit, am simţit că roşesc din nou.

Selia s-a îndreptat de spate şi a mijit din ochi. Lumânarea a pâlpâit şi i-a îmbăiat chipul în umbre şi-o lumină galbenă instabilă.

— Te supără cântecul?

— Nu, nu mă supără deloc.

— Îţi displace, atunci? Nu-ţi place fiindcă ia peste picior un Talion?

M-a ochit aşa cum îl ochise pe Vareck. Era pregătită să sară la orice semn de mânie sau deranj pe care cântecul ei mi-l cauza.

Am ridicat pocalul cu mâna stângă şi am agitat rachiul. Am întrerupt contactul vizual cu ea şi am privit cum lichidul urca tot mai mult spre buza cupei. Vârtejul pe care îl cream îl imita pe cel din capul meu. Întrebările ei se învârteau, trăgându-mă spre un răspuns pe care nu doream să-l aflu, iar asta mă surprindea. Fata se îndrepta spre un teritoriu pe care credeam că-l cunosc destul de bine.

Am înălţat iarăşi ochii spre ea şi am dat din umeri.

— Sunt puţin ruşinat că eu şi Morai am oferit destul material pentru un cântec, dar cuvintele nu mă deranjează. Dacă este un lucru care nu-mi place, acesta e că se sugerează că eu şi Morai am juca un fel de joc unul cu celălalt. Am ucis deja peste zece dintre oamenii lui Morai şi niciunul nu a fost aşa uşor de omorât cum s-ar crede din două catrene. Eu nu mă joc cu viaţa oamenilor.

Selia s-a sprijinit de spătar şi şi-a lipit palmele ca în

rugăciune. Le-a ridicat spre faţă şi şi-a atins bărbia cu degetele mari, uitându-se ţintă la lumânare. Un firişor de ceară s-a scurs pe o parte şi s-a adunat pe masă. Înainte să vorbească ea, pata aceea a avut timp să se răcească.

— Nu ştiu dacă te pot crede.

A văzut că începeam să mă încrunt şi a deschis palmele spre mine.

— Înţeleg ce spui, dar totuşi eşti un Talion. Eşti obişnuit ca oamenii să tremure şi să se ascundă când apari. Cum poate să nu te supere un cântec care sugerează că nu eşti atotputernic?

— Nu mă supără un cântec care prezintă un Talion ca pe o fiinţă limitată, deoarece nu sunt atotputernic. Nu îmi place să îngrozesc oamenii.

— Ha! a făcut ea. Asta-i imposibil.

Am clătinat din cap.

— Nu e imposibil, iar tu mi-ai anticipat deja răspunsul din felul în care ai formulat întrebarea. Dar vrei o dovadă mai palpabilă decât negarea mea.

Am ridicat braţele pentru a-mi arăta hainele în care eram îmbrăcat.

— În mod sigur, un Talion atotputernic încercând să sperie pe toată lumea de aici nu s-ar degrada într-atât, încât să poarte straie aşa normale.

— Punct ochit.

Aproape a râs pe o voce uşoară.

— Când ai deschis vorba, am crezut pentru o clipă că eşti Morai. Sigur eşti un Talion?

Am râs şi am clătinat uşor din cap.

— Am crescut, într-o anumită măsură, în afara Taliannei. Îmi mai pot aminti, de dinainte să devin Talion, poveştile care îmi dădeau fiori pe şira spinării. Am mai sorbit din rachiu. Îmi amintesc că stăteam într-o piaţă din Sinjaria acum mult timp, când am văzut pentru prima dată un Talion. Acum ştiu că silueta aceea costelivă era probabil un mercenar care devenise Războinic, dar pe atunci apariţia lui m-a îngrozit. Nu s-a apropiat la mai puţin de zece paşi de mine şi nici nu s-a întors măcar în direcţia mea, dar inima

îmi bătea tare în piept şi respiram grăbit, întretăiat. Dacă s-ar fi uitat la mine sau dacă mi s-ar fi adresat, aş fi leşinat pe loc. Sau mai rău, aş fi rupt-o la fugă, absolut convins că un vecin ne turnase pe mine şi pe fraţii mei că furaserăm un pepene cu două veri în urmă.

Selia a băut, a ţinut rachiul pe limbă o clipă, apoi l-a înghiţit.

— Nu mă convingi. Cunoşti teama pe care Talionii le-o insuflă unor oameni, dar nu ar putea ca această cunoaştere să facă puterea cu atât mai seducătoare? Nu ai putea fi şi mai atras de acea putere, deoarece tu însuţi nu te mai afli sub imperiul ei?

Un zâmbet i s-a furişat pe buze şi atunci am ştiut că îi plăcea să se joace cu mine.

M-am lăsat înapoi pe spătar şi am simţit tencuiala rece la baza gâtului.

— Ceea ce spui tu e cât se poate de adevărat, dar…

M-am aplecat în faţă, apucând-o iute de mâna stângă.

Fata a tresărit şi şi-a răsucit încheietura ca să scape, dar nu i-am dat drumul. Pe chip i-a apărut o expresie de mânie şi teamă.

Am lăsat-o şi ea şi-a tras mâna la piept. Şi-a masat-o cu cealaltă mână.

— Palma ta e aşa de rece.

Am înclinat din cap şi am regretat că-mi îngăduisem să acţionez impulsiv.

— Îmi pare rău. E rece ca nodul de teamă pe care obişnuiam să-l simt în stomac. Ştiam pe-atunci, şi ştiu şi acum, că aş face orice mi-ar cere un Talion să fac, dar nu aş face-o cu plăcere, întrucât în spatele acelei acţiuni ar sta teama. Am simţit şi eu teama pe care ai încercat-o tu acum o clipă şi o retrăiesc de fiecare dată când văd spaima pe care le-o trezesc unora. Am hotărât acum mult timp că prefer să am parte de ajutorul cuiva fiindcă i-am făcut acelui om un hatâr şi el m-a acceptat de prieten, decât să am o sută de oameni care mă slujesc doar de teamă. Un prieten nu dă bir cu fugiţii, pe când un sclav al fricii, da.

Ochii i s-au luminat puţin ca înainte.

— Asta înseamnă că tu nu apelezi niciodată la frică?

Am surâs.

— Dacă am de ales, nu, dar „numai un neghiob îşi aruncă armura înainte să înceapă lupta”.

Selia a cerut îngăduinţa de a pleca, şi-a luat lăuta şi s-a întors pe scenă. A cântat foarte bine şi când şi-a încheiat a doua reprezentaţie, mulţimea era în delir. Publicul a aplaudat-o zgomotos; reuşise ca pentru minute bune să le îndepărteze gândurile de faptul că un Talion stătea acolo, nevăzut de ei. Mi-am cerut scuze pentru stânjeneala pe care o putusem produce, dar Selia m-a informat că mulţimea s-a arătat destul de generoasă cu răsplata în bani, aşa că nu avea de ce să se plângă.

Între evoluţiile ei pe scenă, am stat împreună şi am discutat. Am vorbit despre toate locurile prin care fuseserăm şi ne-am comparat impresiile pe care ni le lăsaseră minunile văzute de amândoi. Cu timpul, şi-a revenit de pe urma întâlnirii cu Vareck de mai devreme, dar din când în când vedeam cum teama îi apărea în ochi şi sesizam un fior străbătându-i umerii.

Când seara se apropia de sfârşit, proprietarul tavernei a venit la masa noastră. Mai mic şi nu aşa bine clădit ca barmanul, semăna destul cu uriaşul acela, lipsindu-i însă cicatricele şi mutilările luptei, care te-ar fi dus cu gândul că erau rude. Mi-a oferit o odaie privată – singura pe care o avea disponibilă, a spus cu mulţumire, parcă – dar expresia liniştită de pe chipul lui trăda adevărata poveste. Obiceiul era ca în hanuri precum acela muşteriii să doarmă peste tot, în paturi şi pe mese, dar nimeni nu voia să împartă camera cu un Talion, de unde şi odaia aceea miraculos liberă. Am acceptat oferta, spre marea lui satisfacţie, şi i-am achitat-o cu deplină generozitate. Fiul lui, băiatul care îl dusese pe Lup la grajduri mai devreme, mi-a urcat desagile şi bunurile personale în cameră.

Selia şi-a încheiat programul şi s-a retras în camera ei. La scurt timp după aceea, am plecat şi eu din sala mare. Am verificat în grabă odaia, căutând să descopăr vreo surpriză pe care să mi-o fi pregătit Grath. În afara paielor proaspete

din saltea şi a cearşafurilor curate de pe pat, nu era nimic nelalocul lui în acea cameră. Am aşezat un scaun la uşă şi încă unul la fereastră, astfel încât oricine ar fi încercat să se furişeze înăuntru să se împiedice în ele, apoi m-am trântit fără reţineri pe pat.

Poate că n-am adormit imediat ce am atins perna, dar nici nu am stat treaz mult după aceea.

o o o

Lumina zorilor a precedat bătaia timidă a proprietarului în uşă cu o jumătate de oră, aşa că eram perfect treaz când i-am deschis şi deja complet îmbrăcat. Proprietarul nu-mi lăsase impresia unuia care să se trezească din proprie iniţiativă aşa devreme, iar fesul din lână, cu care dormise, uitat pe creştetul capului, m-a anunţat imediat că se întâmpla ceva foarte alarmant. Am zâmbit ca să-l liniştesc, dar a zărit capul de mort cusut la reverul stâng al vestei mele şi asta l-a înspăimântat aproape la fel de mult ca situaţia de urgenţă care îl adusese în pragul uşii.

— Milord Talion, a făcut el fără suflu, şambelanul Lordului Primar este jos. Doreşte să-ţi vorbească.

Mi-a studiat faţa şi nu l-a bucurat să-mi vadă fruntea încreţindu-se.

Am fluturat din mână ca să-i alung îngrijorarea.

— Nu ai nimic a te teme, mă ocup eu de el.

Nu ştia ce putea vrea de la mine Lordul Primar, dar hangiul nu avea ce să caute la mijloc. Am pus mâna stângă pe umărul lui şi l-am strâns, ca să-i redau suflul. De pe faţă i-a mai dispărut puţin din crispare şi linguşeală. A dat apoi fuga să-l anunţe pe şambelan că îl voi primi.

Mă îmbrăcasem în jiletca din piele neagră pe sub care îmi luasem o cămaşă neagră din pânză. Îmi trăsesem pe mine pantaloni negri şi în picioare aveam cizme de călărie. Astfel, punându-mi şi cureaua cu sabia, uniforma era completă. Mi-am încheiat cureaua cu *tsincaatul* în dreptul şoldului stâng şi cu *ryqrilul* la şale. Am ieşit din cameră în linişte şi cu băgare de seamă, ca să nu trezesc pe nimeni. Am străbătut balconul deschis în pas alert şi, fără a mă uita

direct la şambelan, mi-am format prima impresie despre el.

Însoţitorii lui, două gărzi ale oraşului, stăteau pe loc repaus de-o parte şi de cealaltă a scaunului pe care omul îl ocupase. Toate cataramele şi insignele de pe uniformele lor sclipeau. Niciunul dintre cei doi tineri, deşi chipeşi şi îngrijiţi, nu aveau aerul unui luptător cu experienţă. Nişte simple gărzi de onoare, era clar că şambelanul se folosea de ei ca să-şi împopoţoneze imaginea şi să se simtă mai important decât era.

Şambelanul era un individ mai vârstnic şi îşi purta bine anii. Părul de-un castaniu deschis, cu fire cărunte la ambele tâmple, îi dădea un aspect distinctiv de putere şi succes. Nu stătea în scaun tolănit şi şleampăt; în schimb, îşi ţinea trupul subţire rigid şi neîmpovărat de ani. Purta câte un inel la fiecare mână, iar palmele-i erau curate şi cu degete lungi. Prin mânecile crestate ale robei de catifea albastru-închis şi la guler strălucea o pânză ţesută în fir de aur.

A rămas în scaun şi nu a reacţionat când eu am coborât grăbit scările. M-am oprit la zece paşi de gărzile lui, cărora le-am aruncat un zâmbet de solidaritate. Acestea s-au uitat de la mine la şambelanul care nu se clintea defel, dorind parcă să-l întrebe dacă serviciile lor îi mai erau de folos în timpul discuţiei, dar şambelanul nici nu le-a băgat în seamă. I-am văzut pe tineri uitându-se spre barman şi la primii câţiva clienţi ai tavernei; apoi am înclinat eu din cap, dându-le liber să-şi ia ceva de băut.

Au apucat amândoi să facă o jumătate de pas, când mâna dreaptă a şambelanului s-a ridicat. Au înlemnit locului. După care, continuând mişcarea languroasă cu care ridicase mâna, şambelanul a făcut un gest din încheietură, punându-i pe liber. Gărzile s-au îmbujorat şi s-au retras din faţa noastră.

M-am uitat ţintă în ochii şambelanului.

— Cu ce îţi pot fi de folos?

— Am venit în numele Lordului Primar de la Cumpăna Pinilor.

Avea o voce plăcută şi vorbea pe un ton egal, însă ceva din felul cum articula cuvintele îmi spunea că mă considera

inferior lui.

— Îl avem pe Grath ra Memkar. Îl reţinem în aşteptarea execuţiei pe care o vei duce la capăt tu.

Am îngustat ochii şi am simţit că în jurul meu se închide o capcană.

— Dacă tot îl aveţi, îl puteţi executa voi. Nu aveţi nevoie de mine sau de permisiunea mea. De fapt, am zâmbit, asta înseamnă că pot pleca mai repede după Morai.

Şambelanul a încuviinţat, înţelegător.

— Ne-am dori noi să fie aşa simplu, Talion, dar este nevoie de metoda ta unică de execuţie. Grath deţine anumite informaţii care nu putem risca să ajungă la necromanţi. Considerăm că avem dreptul să-ţi cerem ţie să-i iei viaţa.

Am închis ochii şi mi-am trecut mâna dreaptă peste faţă. Solicitarea lui se regăsea pe lista lucrurilor pe care un conducător local i le putea cere unui Talion. Uneori, câte un lider îi cerea unui Talion să extragă sufletul dintr-un spion sau o altă persoană care deţinea informaţii periculoase, dar majoritatea găseau alte metode de a se asigura că necromanţii nu ajungeau niciodată la cadavru. Nu-mi doream să-l execut pe Grath în felul acesta, indiferent ce ar fi ştiut el, însă asta trebuia să i-o spun Lordului Primar, iar nu mesagerului său.

Am încuviinţat din cap.

— Unde şi când?

— Astăzi la prânz, în piaţa din faţa casei Lordului Primar.

Un rânjet de vulpoi a alungat atunci fărâma de inocenţă pe care şambelanul reuşise să o afişeze.

Mă durea sufletul. Îşi doreau o execuţie publică, iar asta eu refuzam din start să le ofer.

— O să fiu acolo devreme, pentru că vreau să discut cu Primarul înainte ca Grath să moară.

Şambelanul a înclinat capul cu respect, şi-a chemat gărzile şi s-a retras. Odată ce a părăsit odaia, barmanul s-a apropiat şi mi-a oferit un păhărel de Temurishaisha. Am golit paharul de foc lichid fără să stau pe gânduri, apoi i-am făcut semn să-mi aducă ceva care să-mi stingă arsura din

gât.

Barmanul a râs cu o voce răsunătoare de bariton.

— Mi-am făcut socoteala că shaisha îţi va lua gândul de la înfumuratul ăla. Speram ca Grath să-l ucidă pe şambelan de ciudă, înainte să fie prins.

Am dat pe gât o parte din berea din ulcica pe care mi-o înmânase barmanul, am tuşit şi m-am încruntat la el.

— Poftim? Ştiai că Grath lucrează aici în Cumpăna Pinilor?

Barmanul a făcut un pas înapoi, apoi s-a relaxat, dându-şi seama că vocea mea trăda mai mult surprindere decât ostilitate.

— Mda, ştiam, la fel cum ştiau aproape toţi din oraş. El şi Daarii au venit acum vreo trei, patru zile, iar Grath a „citit” situaţia politică aşa cum eu pot citi urmele de Dhesiri. În oraş există două tabere; cea care nu deţine puterea e pe punctul de a o înlocui pe cea de la putere şi probabil că asta se va întâmpla la următoarea întâlnire a Consiliului de Negustori. Grath şi-a oferit serviciile şambelanului, promiţând să mai reducă din opoziţie în schimbul a destui bani care să-i ajute pe el şi pe Vareck să străbată în siguranţă Memkarul. (Barmanul a ridicat din umeri.) Oricum, asta a spus Daariul într-o seară, când a băut până a căzut cu capul pe masă.

Am înclinat afirmativ din cap, stând acolo năuc. Nu mă îndoiam că Grath putea intui situaţia politică locală astfel încât să-şi ofere serviciile celor cu sorţi de izbândă. Morai probabil îl recrutase în egală măsură datorită cunoştinţelor sale de politică memkareză şi datorită priceperii sale ca otrăvitor. La fel de uşor îmi venea să cred că un om ca şambelanul s-ar folosi de Grath pentru a-şi întări poziţia, dar îndrăzneala şambelanului de-a veni să-mi ceară să-l ucid pe Grath pentru ca nimic din toate acestea să nu se afle – aceasta era de-a dreptul incredibil.

Am mijit ochii, am sorbit berea şi am lăsat lumea înconjurătoare să se estompeze. Lordul Primar voia ca execuţia lui Grath să fie un spectacol public şi probabil spera că asta-i va întări poziţia de putere în ochii oamenilor

săi. Am înclinat încet din cap; un plan începea să se croiască în adâncurile nemiloase ale minţii mele. Într-adevăr, Lordul Primar şi oamenii lui aveau să înveţe-n ziua aceea ceva despre putere.

O O O

La cererea mea, Selia m-a însoţit la audienţa pe care o solicitasem cu Lordul Primar din Cumpăna Pinilor. La început am crezut că nu e altceva decât fantoşa şambelanului, dar când am dat cu ochii de el, mitul acesta s-a spulberat. Un om dolofan cu păr negru rar purta mustaţă şi era îmbrăcat cu haine ţipătoare care-i dădeau o înfăţişare de fante. Chiar şi aşa, privirea de viclenie animală din ochii-i întunecaţi îmi spunea cine controla, de fapt, Cumpăna Pinilor.

Lordul Primar şedea într-un fotoliu instalat pe un podium în odăile sale private. Şambelanul stătea de-a dreapta lui, iar în stânga erau câţiva sfetnici. Prin fereastra din dreapta mea am văzut gărzile care împingeau mulţimea de lângă eşafodul ridicat în grabă.

Am înclinat din cap în faţa primarului.

— Cinstite lord, aş vrea să ţi-o prezint pe Selia ra Jania. Am adus-o aici ca martor la ceea ce vom discuta, însă i-am cerut să jure că nu va divulga nimic din cele auzite decât dacă Maestrul meu îi va cere să depună mărturie.

Primarul a studiat-o în treacăt, a ajuns la concluzia că nu merită băgată în seamă sau că e uşor de ucis şi s-a întors spre mine.

— Suntem bucuroşi că ai acceptat să execuţi prizonierul.

Mi s-au încordat muşchii maxilarului.

— Nu am acceptat să-l execut pe Grath în modul în care doreşti tu. Îl voi ucide, dar nu îi voi smulge sufletul din trup.

Primarul l-a sfredelit pe şambelan cu o privire de-adevăratelea veninoasă, apoi s-a aplecat în faţă şi a arătat cu degetul spre mine.

— Îţi vei folosi puterea asupra lui, Talion, nu ai de ales. Nu acceptăm ca secretele pe care le-a aflat – informaţii dobândite prin înşelătorie – să fie smulse de la el de cine

ştie ce necromant.

Am expirat încet ca să-mi calmez nervii tot mai încordaţi.

— Îţi înţeleg îngrijorarea, milord Primar, dar îi puteţi arde cadavrul sau îl puteţi ciopârţi ori îi puteţi fierbe creierul şi veţi obţine acelaşi rezultat. Voi superviza orice metodă alegeţi să folosiţi şi mă voi asigura că secretele sunt în siguranţă.

Lordul Primar scutura din cap tot mai vehement.

— Asigurările dumitale nu sunt bune, Talion. Ne dorim să nu existe nicio şansă de reconstituire. Cine ştie ce vrăji are deja ţesute asupra sa, pentru a-i permite unui vrăjitor să-l readucă la viaţă?

M-am forţat să râd cu ironie.

— Crezi deci în zvonuri muiereşti şi-n poveşti pentru copii. Asta nu este posibil…

— Nu e posibil dacă-i smulgi sufletul din corp.

Lordul Primar ştia că mă prinsese la înghesuială, întrucât, indiferent dacă solicitarea lui era sinceră, nu aveam, în definitiv, de ales decât să i-o onorez.

— Vei coborî şi îl vei executa acum!

M-am întors spre Selia.

— Te rog, reţine că am oferit alternative la această execuţie ritualică şi că Lordul Primar le-a respins. (M-am răsucit înapoi spre el.) Dă-mi în scris pentru Maestrul meu că nu mi-ai lăsat de ales decât să-i smulg sufletul din trup şi să-l pecetluiesc. (M-am uitat ţintă la el.) Mă dezguşti.

Primarul m-a săgetat cu privirea.

— Dar trebuie să faci ceea ce-ţi spunem noi să faci.

A dictat mesajul unui secretar, apoi a semnat şi sigilat biletul personal. Mi l-a înmânat şi eu l-am vârât sub jiletcă.

Am părăsit odaia Primarului pe urmele a două gărzi şi, ca să ajungem la eşafod, am trecut printr-o îmbulzeală de oameni. Am aşteptat ca Selia să ajungă pe podium şi numai atunci am urcat după ea. În spatele meu veneau Primarul şi şambelanul. Grath ne aştepta deja pe eşafod.

Când l-am văzut, mi s-a făcut milă de el. Un om zvelt, unul destul de bine făcut pentru intrigi de curte şi otrăviri care trec neobservate, Grath fusese legat cu lanţuri grele

care-i scurtau pasul, făcându-l să-şi târşâie zornăitor picioarele şi să stea aplecat de spate. În clipa în care m-a zărit, a ştiut de ce fusese trădat de cei care îl angajaseră. Şi-a dezgolit dinţii la ei şi a clătinat din cap.

A aruncat o privire piezişă şambelanului şi Lordului Primar, apoi a scuipat pe jos. A ridicat ochii spre mine şi eu am încuviinţat aproape imperceptibil. Voiam să ştie că aş fi preferat o execuţie curată şi că îi voi aduce o moarte rapidă. Mai voiam să ştie şi că îi împărtăşeam părerea despre foştii lui clienţi. Iată un mesaj greu de transmis într-o singură mişcare de o clipă, dar Grath mi-a întors gestul şi atunci am ştiut că înţelesese.

Înainte de-a începe, am aşteptat ca soldaţii să aducă două scaune pe scenă pentru Primar şi şambelan. M-am dus la marginea podiumului şi m-am uitat peste marea de capete. Deşi norii acopereau cerul, prevestind ploaie, iar vântul aspru îmi biciuia pielea, curtea era plină-ochi şi oamenii se căţăraseră chiar şi pe acoperişul clădirilor din jurul pieţii. Am ridicat mâna dreaptă şi, înainte să vorbesc, am aşteptat să se stingă rumoarea.

— Eu sunt un Justiţiar. Mulţi dintre voi aţi auzit că am răpus un om în cartierul străin seara trecută. Aşa e. M-a atacat. L-am ucis pe Daari cu sabia. (M-am întors din profil spre Grath.) Acest om era tovarăşul acelui Daari şi şambelanul m-a informat astă-dimineaţă de capturarea lui. Lordul Primar îmi spune că Grath ra Memkar a aflat unele secrete importante şi nu mi-a dat de ales decât să execut prizonierul.

Mulţi dintre cei prezenţi au dat din cap aprobator, dar nimeni nu a strigat vreun comentariu şi nici nu a atras în vreun alt fel atenţia asupra sa. Fierea îmi fierbea în gât şi puţin a lipsit să abandonez direcţia pe care pornisem. Chiar nu-mi doream să mă folosesc cu atâta viclenie de cetăţenii din Cumpăna Pinilor, dar refuzam să-l execut pe Grath doar pentru a satisface moftul unui dictator.

Am coborât vocea.

— Înainte să fac ceea ce Primarul vostru mă forţează să fac, vreau să-mi cer iertare de la voi.

Cuvintele mele au şocat mulţimea, reducând-o la tăcere, dar golul a fost umplut curând de o bubuitură. O burniţă uşoară a început să se cearnă şi eu am continuat.

— Vreau să-mi cer iertare acum de la voi toţi pentru că voi fi prea ocupat să o fac de la fiecare în parte mai târziu. Vă rog să înţelegeţi că ceea ce fac nu este personal, ci o datorie care mi-a fost impusă.

Oamenii de jos s-au privit unii pe ceilalţi încordaţi, căutând susţinere reciprocă. Veniseră să vadă cum un Talion ucide un prizonier, dar acum Justiţiarul îşi cerea iertare de la ei pentru acţiunile pe care avea să le întreprindă. Cuvintele mele îi nedumereau şi îi îngrijorau, totodată.

M-am încruntat şi m-am uitat încurcat la ei.

— Vreţi să spuneţi că nu ştiţi de ce îmi cer iertare? Nu ştiţi oare ce trebuie să fac după ce scot sufletul din corpul lui, aşa cum îmi cere lordul vostru Primar?

I-am privit cu înflăcărare şi ei s-au uitat aţă la mine în sus, ca nişte marinari căzuţi peste bord şi tresăltând pe marea agitată de furtună. Ploaia cădea mai tare şi picăturile ei se amestecau cu lacrimile de pe unele chipuri. Voci acorporale îmi cereau o explicaţie.

Am încuviinţat solemn din cap.

— Când îi voi scoate sufletul din corp, act de dreaptă pedeapsă pentru crimele comise, voi vedea tot ce a văzut el şi voi şi tot ce ştie el. (Am arătat spre Grath.) Voi vedea orice crimă a văzut el şi apoi voi fi nevoit să-i execut pe acei criminali în acelaşi fel. Voi absorbi cunoştinţele lui şi va trebui să acţionez ţinând cont de ele. Voi face asta până ce nu voi mai vedea nimic rău.

Am clătinat trist din cap şi am scos din jiletcă scrisoarea Primarului.

— Eu nu mi-am dorit asta, dar Primarul vostru nu îmi lasă de ales.

Tunetul a bubuit din nou şi mulţimea a tălăzuit în faţă, lovindu-se de baza eşafodului. Platforma s-a zdruncinat şi, deopotrivă, Selia şi Grath au căzut pe scândurile de lemn. Primarul s-a ridicat în picioare şi s-a împiedicat, dar

şambelanul a reuşit să-şi menţină poziţia verticală, ridicându-se şi el de pe scaun.

Şambelanul a îndreptat mânios un deget spre mine.

— Nu poţi face asta.

— Linişte, marionetă, stăpânul tău mi-a dat nişte ordine. Nu am de ales decât să le dau ascultare.

L-am pironit pe Primar cu privirea tocmai când o pală de ploaie îl uda până la piele şi un fulger îi lumina teama de pe chip.

— Nu, Talion, nu trebuie să-l execuţi.

Lordul Primar s-a ridicat în picioare pe scenă.

— Îmi retrag ordinul.

Asta a făcut mulţimea să tacă o secundă, dar eu le-am alungat speranţele cu un râs aspru.

— O, nu, Milord Primar, nu-ţi poţi schimba ordinul. Ţi-am dat deja ocazia asta şi tu ai ignorat-o. Acum bănuiesc că tu şi şambelanul tău aveţi motive să nu vreţi să-i iau mintea lui Grath. Nu, trebuie să mă supun ordinului tău, pentru că – am arătat spre Grath – amintirile lui sunt cheia răului din acest oraş!

Mulţimea, îndârjită de un trăsnet care a lovit turnul reşedinţei Primarului, a înaintat iar şi a înclinat platforma. Şambelanul a scos un pumnal din mâneca hainei sale ude, a sărit peste Primarul căzut la pământ şi s-a repezit la mine. A scos un ţipăt dezarticulat şi a lovit bezmetic cu cuţitul, în timp ce eu mă dădeam în spate şi mă răsuceam. M-am întors cu o lovitură de picior, l-am pălit în spatele urechii şi l-am aruncat în braţele mulţimii nerăbdătoare de jos.

Cei de sub şambelan au fugit care-ncotro ori s-au târât de sub corpul lui cât au putut de repede. Am auzit pe cineva spunând: „Şi-a frânt gâtul!” şi mesajul acesta a străbătut mulţimea, eliberând-o de tensiune şi făcându-i pe toţi să stea o clipă în loc. Moartea de care se temuseră cu toţii din partea mea apărea între ei într-o formă tangibilă, care le-a întors pe moment îngrijorările spre interiorul fiinţei lor.

— Ascultaţi-mă, cetăţeni ai Cumpenei Pinilor! am strigat.

Am arătat spre cadavrul şambelanului. Acesta este răul vostru. L-am găsit şi l-am luat fără a fi nevoie să apelez la acţiuni extreme. Bănuielile pe care le aveam mai devreme, cele care mă împiedicau să accept oferta primarului, au fost aplanate. Trebuie să vă consideraţi norocoşi că un oraş de mărimea acestuia adăposteşte un rău de care e aşa uşor să te descotoroseşti.

Mulţimea s-a făcut nevăzută ca şi când ploaia torenţială ar fi topit-o. Eu am rămas pe poziţie şi i-am privit pe oameni până ce au dispărut până la ultimul, apoi m-am întors şi l-am fixat pe Primar.

— Tu şi cu mine ştim o parte din ceea ce şambelanul voia să ţină ascuns. Otrăvirea şi uneltirea cu un otrăvitor sunt crime capitale în Ell. Niciunul dintre superiorii mei nu m-ar învinui dacă ţi-aş face felul aici şi acum, iar mulţi dintre ei m-ar dojeni dacă nu aş face-o. Dar eu cred că meriţi încă o şansă.

Primarul, stând încă în genunchi, cum căzuse înainte, a întins mâna şi m-a prins de jiletca udă leoarcă, după care mi-a dat drumul.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te ofensez sau să mă arăt lipsit de respect. Am greşit. Da, orice. Voi face orice.

— Bun.

Am arătat spre Grath.

— Descăpăţânează-l, apoi scoate-l din lanţuri şi îngroapă-l chiar aici, în curte. Pe locul acesta vei ridica un monument. Acel monument îţi va aduce aminte că puterea nu înseamnă nimic dacă e folosită într-un scop egoist.

— Da, Talion, da, aşa am să fac…

Suspinele Primarului i-au înghiţit cuvintele. Apoi vântul şi ploaia i-au spulberat orice urmă de nobleţe din gesturi. M-am întors cu spatele la el şi am coborât în curtea aproape pustie.

O stradă mai încolo, Selia m-a strigat:

— Talion.

M-am oprit şi am aşteptat-o. A ajuns în dreptul meu şi am mers în linişte până am intrat în sectorul călătorilor. Acolo, ploaia s-a potolit şi o rază de soare a străpuns norii.

— Talion, ai fi făcut ceea ce ameninţai că vei face? Ai fi străbătut oraşul, ucigând pe oricine îţi ieşea în cale?

Se simţea teamă în întrebarea ei, însă fata a rostit-o cu sinceritate.

Am întins mâna stângă şi am atins-o uşor pe umăr.

— Mai contează ce aş fi făcut? Sunt aici doar pentru a împărţi dreptate. Cred că în oraşul ăsta e acum destulă dreptate cât să ajungă, cu puţin noroc, pentru câteva generaţii.

CAPITOLUL 4

Novice: Festivalul

Transpirat şi sângerând, stăteam acolo şi admiram discul soarelui care urca pe cer. Omul care vorbise nu se mai afla pe culmea dealului. Dispăruse şi, împreună cu el, se duseseră şi ultimele rămăşiţe ale fricii mele. Un val de uşurare trecea acum prin mine, un chicot – pe care l-am înăbuşit imediat – a pornit din adâncul stomacului şi, deodată, m-am simţit istovit.

Cei doi Talioni din faţa mea l-au ridicat pe Războinic şi l-au purtat pe braţe din vâlcea. Lord Hansur a fluturat din mână ca să-l urmez, ceea ce am şi făcut. Am mers pe o cărare îngustă şi sinuoasă care urca dealul şi, sus, am descoperit un nou platou mic şi prăfos unde fuseseră aşezate un cort şi câteva scaune. Novicele cu păr alb-blond care mă ghida m-a condus la unul dintre scaune.

— Eu sunt Lothar ra Jania. Ca şi tine, sunt un Treisprezece.

Am zâmbit şi am acceptat cu bucurie pocalul cu vin îndoit cu apă oferit de un Talion din Servicii. Am băut cu aşa lăcomie, că mi-a curs lichid şi pe bărbie şi piept. Când mi-a atins zgârieturile, m-a înţepat, dar răcoarea vinului merita durerea.

Am înclinat din cap spre servitor.

— Mulţumesc.

I-am întins lui Lothar mâna şi el a strâns-o ferm.

— Eu sunt Nolan ra Sinjaria. Dar aveam nevoie să ne spunem pe nume? Credeam că toţi Talionii sunt cunoscuţi după titlu.

Lothar a zâmbit, dezvelind nişte dinţi albi, egali.

— Asta e pentru cei dinafară. Lorzii sunt cunoscuţi după nume şi Talionii care slujesc într-o ţară străină sunt deseori cunoscuţi după rang, dar nu ne este interzis să ne dezvăluim numele unui altuia. Aici, între Talioni, ne folosim

numele. Altfel s-ar crea prea mare confuzie.

Am surâs, imaginându-mi haosul dacă Talionii ar fi răspuns doar la acest titlu într-un oraş plin de Talioni.

— De unde din Jania eşti, Lothar?

Justiţiarul novice s-a întors şi a strigat un ordin Vrăjitorului în haină azurie care îl examina pe Războinicul lovit de mine. Vrăjitorul s-a răsucit destul cât să pot vedea pentagrama de pe reverul stâng al hainei sale şi i-a răspuns lui Lothar în aceeaşi limbă. Lothar a încuviinţat din cap şi s-a întors spre mine.

— Va veni aici într-un minut să te repare. Întrebarea ta, de unde sunt, ah, sunt din Trisus, capitala, dar mă aflu în Talianna de când aveam şase luni.

— Oh!

Mi-am masat mâna stângă şi mi-am studiat rana. Sângerarea se oprise, dar crestătura încă mă înţepa.

— Ce i-ai spus? am întrebat, arătând spre Vrăjitor.

Lothar a ridicat din umeri.

— I-am spus că ai nevoie de serviciile lui mai mult decât Războinicul ăla puturos. Un Justiţiar nu ar fi fost păcălit de niciunul din trucurile tale.

M-am încruntat. Vocea lui Lothar exprima dispreţ pentru Războinic şi, odată cu acesta, am simţit că, prin comentariul lui, mă judeca.

— În ce limbă ai vorbit şi ce i-a spus omul acela Lordului Hansur atunci când acesta îmi număra steguleţele?

Lothar i-a făcut semn Talionului din Servicii să-mi mai toarne vin, lucru pe care l-am acceptat cu recunoştinţă.

— Am vorbit în dialectul Tal. Se spune că limba nu s-a schimbat deloc de când au luat fiinţă Talionii. Va trebui să o înveţi şi tu. S-a oprit şi a refuzat să-mi întâlnească privirea. Lordului Hansur nu ştiu ce i s-a spus.

Dacă minţea, nu-mi dădeam seama. Eram încă stânjenit şi, dacă aveam acum acelaşi rang cu Lothar, întrucât amândoi eram Treisprezece, nu voiam să creadă că nu-mi câştigasem cinstit locul.

— Deduc din remarca ta despre Războinic că nu crezi că ar trebui să fiu Justiţiar, că am picat testul?

Faţa lui Lothar s-a luminat. A râs.

— Nu, nu, n-o lua aşa. Faptul că ai ajuns la Talianna venind din Sinjaria de unul singur e-o dovadă suficientă că locul tău este aici. Şi văzându-te aici, istovit şi ca vai de tine, ştiu că ţi-ai câştigat steguleţele. Nu, supărarea mea este pentru el. A îndreptat un deget spre Războinicul aşezat de cealaltă parte a taberei. L-ai fi bătut în orice caz, dar nu l-ai fi umilit dacă nu ţi-ar fi subestimat abilităţile.

Am mai băut din vin, uşurat că Lothar nu mă judeca aspru. Vrăjitorul a plecat de lângă Războinic şi a venit spre mine. Mi-a examinat repede braţul, palpându-l cu prea puţină blândeţe, apoi a zâmbit.

— Nu-i nevoie să te însănătoşesc cu o vrajă. Spală-te doar şi leagă-ţi un bandaj curat. Te va deranja câteva zile, dar se va vindeca singură.

Lothar s-a ridicat în picioare şi, împreună, am plecat din luminiş. Am mai trecut două dealuri şi am descoperit că eram foarte aproape de Talianna. Traseul pe care îl urmasem mă purtase într-o buclă lungă. Am coborât repede o cărare care ducea înapoi în Talianna, dar ne-am oprit destul cât să sar eu într-un râu şi să mă curăţ.

Cărarea ne-a dus în partea de nord a Taliannei, între zidul de asediu şi Colivii, unde am trecut printr-o poartă în partea de est a Punctului de Nord. Doi Războinici stăteau de strajă acolo, dar niciunul nu ne-a ţinut calea. Dincolo de poartă, am pornit la sud-est către Poarta de Răsărit din a doua pentagramă.

Între zidul de asediu şi Citadela însăşi, strada arăta ca în orice alt oraş mare, cu o singură notabilă diferenţă.

— Lothar, străzile sunt incredibil de curate aici.

Mă uitam în jur, nevenindu-mi să cred. Nu vedeam nicăieri maldăre de gunoi, animale moarte sau pietre de pavaj lipsă.

Novicele a zâmbit.

— Acesta e Talburg. Este reşedinţa familiilor de Talioni, a fermierilor Tal şi locul tuturor magazinelor necesare susţinerii lor. Maeştrii permit oamenilor să locuiască aici numai dacă Talburg e ţinut la fel de curat şi ordonat ca

Citadela însăşi.

— Hmm. Şi oricine poate trăi aici?

Lothar a cugetat o clipă.

— Da, aproape oricine. Nu există cerşetori – sunt puşi să muncească la ferme. Odată, aici a venit să se ascundă un criminal vânat de Justiţiari. Se spune că a încercat să devină Talion – Justiţiar, de fapt – când a venit vremea Festivalului.

Am deschis larg ochii, auzind asta.

— Ce s-a întâmplat?

— Acolo unde tu ai găsit un Războinic, el a întâlnit un Lord al Justiţiarilor. Nu a strâns numărul necesar de steguleţe.

Ne-am plimbat, străbătând mulţimi de oameni care cumpărau şi vindeau diverse bunuri. Mai fusesem o dată într-o piaţă, în Sinjaria, aşa că nimic nu era foarte nou pentru mine. Totuşi, în mulţime, numărul de Talioni era copleşitor, iar cu asta trebuia să te obişnuieşti.

Poarta de Răsărit era închisă cu uşi masive de stejar şi fier, înalte de şapte metri. O uşă mai mică, de un stat de om, se deschidea la baza uşii din stânga. Lothar mi-a explicat:

— În mod normal, uşile astea sunt deschise, dar când Lăncierii trec probele au enervantul obicei de a intra călare în sala de mese, trecând prin coridor, ca să sărbătorească.

Am zâmbit şi l-am urmat pe Lothar prin cadrul uşii. Am pătruns într-un tunel lung şi întunecat care forma baza Stelei. Lumina dimineţii pătrundea pe uşă şi îndepărta destul din întunecimea aceea, pentru a-mi permite să văd găurile morţii de deasupra noastră. Oricine ar fi fost îndeajuns de smintit să asedieze Talianna şi-ar fi avut norocul să ajungă până acolo putea fi săgetat de sus sau să-i fie turnat ulei încins în cap. Auzisem de astfel de lucruri în poveştile tatei, dar văzându-le acum cu ochii mei, am simţit că mă străbate un fior rece. Pentru prima dată în viaţa mea făceam legătura dintre oroarea morţii şi realitatea din spatele basmelor pe care odinioară îmi făcea plăcere să le ascult.

Lothar a deschis drumul pe coridor şi s-a oprit la uşa din peretele sudic.

— De aici o să primeşti câteva lucruri necesare.

L-am urmat pe uşă şi m-am oprit imediat. Încăperea era considerabil mai mare decât casa în care crescusem. Pereţii erau plini de rafturi, de jur împrejur, şi ajungeau până la tavan, la o înălţime de patru metri. Pe fiecare raft se aflau haine împăturite frumos într-un curcubeu de culori. Gură-cască, m-am dus la primul raft, ignorându-i pe Lothar şi Servitorul cu care vorbea acesta.

— Stai pe loc, băiete!

Porunca funcţionarului m-a făcut să înlemnesc locului. Mâna întinsă spre straiele de catifea de pe raftul din faţa mea a fost trasă înapoi.

— Cum să-ţi iau măsurile dacă te tot mişti? Lothar, raftul treisprezece, teancul din mijloc, pentru pantaloni şi raftul paisprezece stânga pentru cămaşă.

Funcţionarul, un om în vârstă, mai scund decât mine, cu ochi căprui şi păr alb crescut ca un nimb în jurul capului, a mijit ochii la picioarele mele şi mi-a întins o pereche de ghete.

— Ei, ţine, ia-le pe astea. Şi ia-ţi nişte şosete şi indispensabili de pe raftul trei. Raftul trei. Ştii să citeşti, nu?

Am luat ghetele şi m-am întors trei sute şaizeci de grade înainte să reperez raftul dorit.

— Da, ştiu să citesc.

Am luat o pereche de şosete şi nişte indispensabili.

— Să le probez?

Funcţionarul a făcut ochii atât de mari, încât aproape i s-a văzut doar albul lor. Mi-a aruncat ceva în dialectul Tal. Lothar şi-a reţinut un hohot râs, mi-a pus cămaşa şi pantalonii în braţe şi m-a împins repede înapoi pe coridor.

— Ce a spus?

Lothar a râs.

— Nu te gândi la asta, mie nu mi se pare că ai avea în vene sânge de capră.

A deschis o uşă din zidul sudic şi am păşit amândoi într-o curte cu iarbă.

— Aici se va desfăşura o parte din antrenament. Noi locuim acolo, iar toţi care sunt Treisprezece au odăi la etaj anul acesta!

Am trecut printr-o uşă cu arcadă din zidul estic al Citadelei şi am urcat în fugă două rânduri de scări spre etajul al doilea. Holul era lat de trei metri şi podeaua era pardosită cu dale pe toată lungimea ei. La interval de cinci metri de-a lungul fiecărui perete, când pe-o parte, când pe alta, ca să se poată deschidă, erau uşi. O uşă se afla şi în capătul coridorului şi mai era una direct în spatele nostru.

În capătul coridorului stătea un funcţionar. Ne-a zărit şi a pornit cu paşi mari spre noi. I-a spus lui Lothar ceva ce eu n-am înţeles, dar tonul dojenitor era uşor de recunoscut.

Lothar s-a încruntat la el.

— Vorbeşte în dialectul comun; Nolan nu ne înţelege.

Lothar a rostit acestea puţin oţărât şi funcţionarul a pregetat.

— În sfârşit, Lothar, apari şi tu.

Funcţionarul şi-a tras nasul şi a verificat ceva pe tăbliţă.

— Ceilalţi au ales deja. Tu va trebui să stai în cameră cu acesta, cu Nolan.

Rânjetul funcţionarului se dorea a fi crud, de parcă punându-l pe Lothar cu mine ar fi fost cumplită pedeapsă pentru că întârziase.

Lothar a pufnit, apoi a făcut un pas în faţă. Era mai înalt decât funcţionarul şi reuşea să intimideze un om care avea sigur cu treizeci de ani mai mult decât el.

— În mod evident nu ţi-a trecut prin cap că asta am vrut eu. Dacă Nolan nu trecea, aveam camera doar pentru mine. Acum, că a trecut, sunt coleg de cameră cu un nou-venit în rândurile noastre, un om foarte interesant.

Funcţionarul s-a repliat, apoi a mijit ochii şi i-a spus ceva lui Lothar în limba Tal. Lothar a răspuns repede şi tăios. Eu am reţinut „Hansur” din răspunsul lui Lothar, şi orice altceva ar mai fi spus, combinat cu acest nume, l-a lăsat mască pe funcţionar, care a arătat spre o uşă şi a plecat. Lothar a străbătut grăbit holul şi eu l-am urmat cuminte, în linişte.

Aveam o cameră dreptunghiulară, lată de cinci metri şi adâncă de trei. Geamul dădea spre câmpul cu iarbă pe care îl traversaserăm venind spre clădire. La fiecare perete lateral era câte un pat, iar alături de el un scrin pentru haine şi un dulap pentru atârnat pelerine şi depozitat ghete. O masă de stejar era pusă sub geam, având scaune pe trei laturi, al patrulea fiind pus lângă uşă.

Lothar s-a aruncat în patul din colţul îndepărtat, cu căpătâiul la peretele ferestrei, lăsându-mi mie patul din colţul opus al camerei.

— Funcţionarii or să-ţi mai aducă haine şi le vor aranja mai târziu. Mantiile şi veşmintele de ceremonie se agaţă în dulap. Ghetele şi sandalele, tot în dulap, pe jos. Orice altceva se pune în scrin. Îţi vor mai aduce şi lucruri din cortul lui Devon. Orice nu vrei tu va fi dat copiilor din Talburg.

Am încuviinţat din cap şi m-am aşezat pe pat. Când am început să-mi desfac şiretul de la sandale, Lothar s-a ridicat, a ieşit din cameră şi a închis uşa după el. Mi-am schimbat hainele repede. Totul mi se potrivea, mai ales ghetele, dar îmi şi lăsau loc să mai cresc, înainte să-mi trebuiască haine noi. Hainele erau negre şi făcute dintr-un material mai uşor decât lâna, dar la fel de rezistent. Ştiam că nu era vorba de mătase şi mi se păreau foarte comode. Mi-am vârât pantalonii în ghete şi m-am studiat în oglinda de pe spatele uşii.

Fără îndoială mă schimbasem cât timp fusesem pe drum. Mai slab şi mai ciolănos, semănam puţin cu sperietoarea de ciori de pe care furasem ultima tunică. Ştiam, din ce spusese Bunicul despre Tata şi după cum s-au dezvoltat Hal şi Malcolm după ce fuseseră aşa slabi ca mine, că voi fi un om masiv. Chipul meu avea aceleaşi trăsături puternice ca ale tatei, dar ochii verzi, moşteniţi din partea mamei, alungau privirea obosită pe care îmi aminteam că tata o avea mereu.

Din oglindă mă privea nu doar un Nolan extrem de diferit, ci şi unul complet nou. Am zâmbit la insigna albă cu cap de mort de la reverul stâng. În uniformă de Talion mă

simţeam mai înalt, mai puternic, mai matur. Zâmbetul mi-a pălit puţin când mi-am dat seama că statutul de Talion novice era doar primul pas al planului meu. Ştiam că va trebui să muncesc din greu ca să rămân un Talion şi să-mi ating ţelul final.

Înainte să pot cădea pradă amintirilor dureroase şi planurilor spulberate, s-a deschis uşa. Am făcut un pas în spate şi Lothar a zâmbit.

— Arăţi bine. Faci parte categoric din povestea asta.

— Probabil că l-a insultat pe Allen *după* ce i-a dat hainele.

Lothar a făcut un pas în lateral şi în odaie a intrat o fată. Era mai scundă decât oricare dintre noi, dar nu putea fi descrisă drept delicată ori fragilă. Se mişca aidoma unei feline şi, dintr-o singură privire, a evaluat totul din cameră. Apoi m-a evaluat pe mine.

Şi-a mijit ochii-i până ce n-au mai fost decât două puncte negre mărginite de alb. Avea un păr extrem de negru, care, din pricina lungimii, îşi pierdea conturul în unele locuri mai întunecate. Era frumoasă, dar aerul ei răpitor mă înfiora puţin, într-un final, şi-a ţuguiat buzele, a încuviinţat repede din cap şi s-a întors spre Lothar.

— Cred că a făcut drumul.

Orice comentariu aş fi fost pe cale să fac a pierit când Lothar s-a dus la patul său şi un alt novice a pătruns în cameră. Era uriaş, mai înalt decât Lord Hansur şi era trupeş, pe măsura înălţimii. Iar dacă asta nu ajungea ca să mă şocheze – pe mine, băiatul care se considera călător prin lume – novicele nici măcar nu era om. Pielea gri-verzuie contrasta cu colţii albi care-i ieşeau deasupra buzei inferioare. Avea păr negru şi la fel de lung ca al meu, dar nu reuşea să-i ascundă vârfurile puţin ascuţite ale urechilor.

Profundă şi huruitoare, vocea lui bubuia ca un tunet.

— Sigur că a făcut drumul, Marana. Povestea-i prea fantastică pentru a fi o minciună.

A mârâit ultimul cuvânt şi a zâmbit. A dezvelit un şir de dinţi pe care îmi imaginasem că i-aş putea vedea doar într-un coşmar.

Falca îmi tremura şi singurul motiv pentru care nu am

luat-o la fugă din cameră a fost acela că demonul bloca uşa. Lothar mi-a zărit groaza de pe faţă şi a început să râdă. I s-a alăturat şi fata şi, după ce pe chipul lui a apărut şi apoi a dispărut o expresie de mirare, la fel a făcut şi demonul.

Râsul lui cald şi sincer m-a readus cu picioarele pe pământ. *Nu mă pot teme de cineva care râde aşa deschis.* Mi-am revenit şi am început să râd cu ei.

Lothar, ţinându-se de burtă, s-a ridicat în şezut pe pat şi a înclinat din cap spre fată.

— Nolan, ea este Marana. Marana, el este Nolan ra Sinjaria.

Ne-am înclinat unul spre celălalt şi Lothar a continuat prezentările.

— Nolan ra Sinjaria, ţi-l prezint pe Jevin Fealareen.

Cuvântul *Fealareen* a explodat ca o ulcică de lut scăpată pe jos, explicând profunzimea fricii de a-l vedea pe Jevin pentru prima oară. Ca orice copil din Statele Mării, ştiam că dincolo de Marea Runt se aflau Ţinuturile Împrumutate şi Vizuinile Fealareen. Cumpliţi uriaşi care trăiau în şi pe munţi, Fealareenii creşteau turme de oi-demon şi făceau o sumedenie de alte lucruri pe care povestitorii doar le sugerau pe un ton sumbru. O dată la douăzeci şi cinci de ani, conducătorul oamenilor din Ţinuturile Împrumutate şi conducătorul Fealareen se întâlneau într-o competiţie – un concurs ritualic creat, menţinut şi judecat de Talioni – pentru a vedea cine va controla Ţinuturile Împrumutate până la următoarea competiţie. Poveştile despre ce făceau Fealareenii cu locuitorii oameni ai Ţinuturilor Împrumutate, atunci când oamenii pierdeau întrecerea, erau cât se poate de oribile, iar a vedea un Fealareen în carne şi oase făcea acele poveşti mai credibile decât crezusem vreodată că pot fi.

Totuşi, cu excepţia cazului când Fealareenii controlau Ţinuturile Împrumutate, niciunul din neamul lor nu putea părăsi munţii. Din câte ştiam eu, Regina Briana continua să domnească peste Ţinuturile Împrumutate şi mai erau zece ani buni până la organizarea următorului Ritual. Conform

tuturor tradiţiilor şi legendelor, Jevin era imposibil să stea în faţa mea.

Cu zâmbetul încă pe buze, a făcut o plecăciune. Am făcut şi eu una, aplecându-mă puţin mai mult decât el; apoi i-am întins mâna. El a ezitat şi s-a uitat în ochii mei, căutând teamă sau batjocură. Irişii lui negri erau capabili de o privire pătrunzătoare, dar n-a găsit pic de teamă la mine. Eram la fel – amândoi ne găseam departe de locul unde ar fi trebuit să fim. Nu aveam noi nevoie de teamă sau animozitate.

Mi-a strâns tare mâna şi eu l-am strâns la fel. În acel moment s-a pecetluit între noi o legătură pe viaţă. Mi-am retras mâna şi le-am zâmbit tuturor. Pentru prima dată după multe luni simţeam că era posibil să fi găsit o casă nouă.

— Acum, ce spuneai că l-am insultat pe Allen? Nu am spus decât: „Să le probez“!

Tustrei au izbucnit în râs. Marana a scuturat din cap.

— Nu trebuia să spui asta!

Jevin se uita la mine printre degete.

— Nu, nu se poate să fi spus asta. Eşti încă în viaţă.

Asta i-a făcut pe toţi să râdă din nou. M-am încruntat şi am vorbit peste hohotele lor.

— Nu înţeleg.

Jevin şi-a recăpătat controlul primul. A fost nevoie de mult efort pentru asta şi aceea a fost prima dovadă a imensei forţe de autostăpânire de care erau în stare Fealareenii.

— Allen măsoară oameni pentru haine de treizeci şi mai bine de ani. Îşi dă seama dintr-o privire ce ţi se potriveşte. E foarte mândru de priceperea asta şi numai sugestia că ar putea greşi este o mare insultă la adresa lui.

— Oh! am făcut, rânjind mânzeşte. Va trebui să-mi cer iertare de la el.

Lothar era de acord.

— Ar fi bine să o faci repede, altfel vei primi de îmbrăcat haine culese la întâmplare din ce a adunat Allen de-a lungul anilor.

Pe coridor s-a auzit un dangăt ascuţit. M-am întors şi i-am văzut pe ceilalţi aranjându-şi ţinuta şi luând poziţia de drepţi. Am intrat şi eu în rând cu ei, uitându-mă cu seriozitate la uşă.

În cadrul ei a apărut Lord Hansur. S-a adresat celorlalţi în dialectul Tal. Aceştia s-au înclinat şi au ieşit pe lângă el, încolonaţi, pe coridor. Apoi Lord Hansur s-a uitat la mine.

— Pot să intru?

— Da, milord.

A intrat şi a închis uşa. A scrutat camera şi s-a încruntat puţin, văzând ce deranjat era patul lui Lothar.

— Văd că Lothar ţi-a făcut rost de nişte haine şi te-a luat coleg de cameră.

Am încuviinţat din cap. Vocea lui nu era plată şi lipsită de emoţie, cum nu era nici poruncitoare, şi totuşi simţeam că trebuie să răspund sau să reacţionez la orice spunea. Era prima mea experienţă de Apel.

— Foarte bine, Nolan, vino cu mine. Mergem să-l vezi pe Maestru.

A deschis uşa şi atunci a sunat din nou clopoţelul. Lord Hansur m-a poftit pe mine să ies primul, apoi a închis uşa după noi. Cât ne-a luat nouă să ajungem la scări, Justiţiarii novici au stat înlemniţi în poziţie de drepţi cât era coridorul de lung. Odată ce am început să coborâm, clopoţelul a sunat de două ori şi în hol s-au revărsat din nou sunetele normale ale cursului vieţii.

— Cred, Nolan, că ştii că eu sunt Lordul Justiţiarilor.

Lord Hansur s-a oprit şi a răspuns cu o plecăciune celor doi Războinici novici care se opriseră pe scări ca să ne lase să trecem.

— Asta înseamnă că eu controlez toţi Justiţiarii din serviciul Talionic. Justiţiarii răspund în faţa mea sau a Maestrului. Justiţiarii sunt speciali şi tu ai fost acceptat să faci parte dintre ei. Înţelegi asta?

Am aprobat din cap.

Lord Hansur mi-a studiat chipul un moment înainte să continue.

— Un Justiţiar este antrenat să facă tot ce poate face

oricare alt Talion, cu excepţia înaltei Magii şi a altor îndatoriri strict clericale. Un Justiţiar trebuie să zboare pe un Şoim la fel de bine ca un Elit, să stea mai bine în şa decât un Lăncier şi să se lupte mai bine decât un Arcaş sau Războinic. E greu să stăpâneşti toate aceste priceperi chiar şi atunci când eşti antrenat pentru asta încă de când te naşti. Pentru tine va fi o misiune aproape imposibilă.

Am ajuns la baza scărilor şi am cotit pe coridorul care ducea prin faţa magaziei. Mergeam spre Stea.

— Antrenamentul tău nu va fi uşor. Pe lângă exerciţiile cu Lothar şi ceilalţi Treisprezece, vei fi antrenat alături de unii dintre Talionii mai tineri. Vei învăţa dialectul Tal până ce vei deveni un vorbitor fluent. Vei studia istoria Talionului. Vei recupera cei doisprezece ani de antrenament pe care nu îi ai.

Vorbele Lordului Hansur ar fi trebuit să mă înspăimânte, şi probabil că aşa ar fi fost dacă mi-ar fi lăsat loc de îndoială. Propoziţiile sale erau afirmaţii de netăgăduit. Nu-mi lăsa altceva de ales, decât să reuşesc. Simţeam că, datorită faptului că *trecusem* proba şi graţie unui noroc atât de chior, eram capabil de tot ce spunea el. Asta-mi dădea încredere şi îmi insufla hotărârea de a nu-l dezamăgi pe Lord Hansur.

Coridoarele pe care am rătăcit arătau toate la fel. Ovale galbene străluceau într-un fel magic sus pe pereţi, luminându-ne calea. Uşile erau toate din scânduri de stejar legate în fier şi nu purtau niciun însemn. Nu îmi puteam da seama unde ne aflam sau cât de departe ajunseserăm. Am aflat însă în scurt timp că o vrajă aruncată asupra Stelei făcea imposibilă găsirea unei camere anume, mai puţin atunci când călătorul era mânat de o nevoie legitimă sau când era aşteptat la acea destinaţie.

Lord Hansur străbătea labirintul fără a scoate un sunet. Aruncată peste umărul stâng, mantia sa neagră nu ascundea insigna cu cap de mort de la reverul stâng, dar nu îmi imaginam că cineva care îl vedea îl putea confunda cu altcineva. Statura şi aura lui de putere erau unice. Şi orb şi pe jumătate surd să fi fost, şi tot l-aş fi recunoscut.

Lord Hansur s-a oprit în faţa a două uşi duble, făurite din bronz. Păreau grele, însă el a împins doar în mijloc cu mâna stângă şi ele s-au deschis, alunecând pe balamalele bine unse. Lord Hansur s-a înclinat spre mijlocul odăii, apoi s-a tras deoparte şi m-a lăsat să văd ceva atât de mare, încât nimic ce mai văzusem până atunci nu ar fi putut rezista vreodată comparaţiei.

O încăpere uriaşă ca o peşteră, Sala Maestrului era întunecată într-un fel ireal. Lămpile care atârnau din tavan aveau flacăra scăzută şi părea că se aflau mult mai departe decât erau în fapt. Un covor lung şi gros începea de la uşă şi se derula până la tron. Era ţesut cu grijă şi conţinea în el desenul auriu al unui dragon, şi totuşi, în semiîntunericul de acolo, culorile covorului, roşu, verde şi auriu, abia puteau fi desluşite. Alte opere de artă, precum tapiserii şi statui de diferite mărimi, mediumuri şi supuşi, stăteau dispuşi în jurul odăii pentru a crea o expoziţie impresionantă, dar întunericul le ascundea presupusa frumuseţe.

Tronul Maestrului domina sala. Stătea pe un postament de bazalt negru înalt de doi metri şi arăta ca şi când ar fi fost sculptat dintr-un singur bloc de ivoriu. Am ştiut pe dată că asta era imposibil, deoarece nicio sursă de ivoriu din lume nu putea produce un bloc atât de mare. Era cioplit sub forma unui craniu de animal cu gura deschisă; doi colţi uriaşi, groşi precum coapsele mele, se iţeau din botul conic descărnat şi susţineau acoperişul tronului. O nestemată purpuriu-închis scânteia între găvanele goale, înfiptă adânc în ţeastă, de parcă acolo ar fi crescut. Altminteri, sculptura nu era împodobită şi putea trece drept o operă incompletă, din pricina simplităţii ei fruste şi a liniilor clare, însă dimensiunea şi autenticitatea ameninţătoare a colţilor acelora erau îndeajuns de impresionate, încât tronul să intre în categoria capodoperelor.

Apoi, după ce am terminat de admirat tronul, am înţeles adevărul şi acesta m-a lăsat fără suflu. La crearea lui nu trudise niciun artizan – nicio mână omenească nu ar fi putut ciopli ceva atât de splendid. Tronul era, în fapt, craniul unui dragon!

Lord Hansur a intrat cu paşi mari în sală. Fuioare groase de fum de tămâie s-au întrerupt şi s-au răsucit în jurul lui. Tămâia plutea grea în aer şi i-am recunoscut mirosul înţepător într-o clipită. Îl mai simţisem înainte – eram foarte mic la vremea aceea – pe când un magician ducea la îndeplinire un ritual care să salveze viaţa bunicului meu. Asociam mirosul cu moartea. Un fior mi-a străbătut şira spinării.

Deodată, am fost mai puţin conştient de sală. Am ridicat privirea şi m-am concentrat dincolo de gătelile tronului Maestrului. Am văzut, stând pe un scaun simplu de lemn sub nestemat, un om care era Maestrul tuturor Talionilor.

Din poveştile care-mi fuseseră spuse în copilărie şi din scurta mea experienţă în Talianna şi cu Talionii, mă aşteptam ca Maestrul să fie un munte de om. Mă pregăteam pentru un erou, un om mai mare ca Jevin şi întru totul capabil să ucidă creatura în al cărei craniu şedea acum. Şi totuşi, chiar în timp ce mă vizitau aceste gânduri, mi-am luat seama, căci şi opusul era adevărat. M-aş fi mulţumit uşor cu un om mai mic. Cineva mititel, iute şi mortal ca o mangustă ar fi fost perfect să-i conducă pe Talioni. Oricare dintre imaginile acestea ar fi fost absolut logică.

Omul care stătea pe tron nu era nici gigant şi, niciun asasin solid. Era doar un om. Stătea pe scaunul de lemn între fălcile dragonului ca şi când l-ar fi stânjenit imaginea pe care acestea o proiectau sau ca şi când ar fi crezut în eventualitatea ca maxilarele să se închidă şi să-l înghită cu totul. Chipul lui era unul pe care îl văzusem de o mie de ori şi într-o mie de locuri deja. Era cu totul comun şi cât se poate de nememorabil. Putea fi oricine sau nu putea fi nimeni.

M-am înclinat înaintea Maestrului, care s-a ridicat, mi-a întors plecăciunea, după care a luat înapoi loc. Stând în picioare, era mai scund ca mine şi părul lui părea a fi castaniu-închis, mai puţin acolo unde lumina lămpii i-l făcea roşcat. Avea ochi negri şi era suplu, dar statura nu-l ajuta să transmită asta. Pe stradă, în uniformă de Talion, ar fi

trecut neobservat, imposibil de ţinut minte. M-am gândit că aproape la fel de importantă ca recunoaşterea ta ca Talion poate fi ca un Talion să nu treacă drept altceva decât un om de rând.

— Apropie-te, Nolan.

Vocea Maestrului, caldă şi prietenoasă, suna ca aceea a unui unchi bătrân sau a prietenului tatălui tău. Am recunoscut-o imediat, dar nu m-am putut convinge să pun întrebarea la care aş fi vrut un răspuns. Am intrat în sală şi uşile s-au închis în urma mea.

— Înţeleg că nu ai nicio rudă în viaţă. Aşa este?

— Da, Maestre.

— Ştii că familiile tuturor Talionilor primesc bani în schimbul serviciilor rudelor lor. Dacă ai fi venit trimis de părinţi, aceştia ar fi fost plătiţi pentru munca pe care o vei depune în slujba noastră. În cazul tău, nu este o familie căreia să i se dea bani.

Maestrul s-a aplecat în faţă pe tronul său şi şi-a împreunat palmele.

— În împrejurări normale, în cazul unui orfan, trimitem banii suveranului tău, dar am auzit că nu îl recunoşti pe Regele Tirrell din Hamis drept conducător. Este altcineva cui ai preferea să-i fie trimişi banii?

Am înclinat încet din cap pentru a-mi ascunde furia şi durerea care începuseră să ardă în mine la pomenirea numelui lui Tirrell.

— Sire, este un hangiu în Tashar, un om pe nume Orjan. El a avut grijă de mine când am fost bolnav. Aş vrea ca banii să ajungă la el. Hanul lui, Vulpea Roşie, este pe cursul Râului Rece lângă Patria.

Maestrul a zâmbit cu blândeţe.

— Cum doreşti. Pe lângă clarificarea lucrului acestuia, mai trebuie doar să te felicit pentru reuşita trecerii probei. Te-ai descurcat admirabil pentru un străin care e pus la încercare ca şi când ar avea cu un an mai mult decât are de fapt.

M-am înclinat adânc dintr-un respect sincer.

Maestrul a plecat capul, ca răspuns la reverenţa mea.

— Dacă nu mai e altceva, poţi să pleci.

Am ezitat. Îmi venea să explodez. La el era răspunsul care-mi trebuia, însă nu aveam dreptul să pun întrebarea. Deşi lauda lui fusese sinceră, mă întrebam dacă nu cumva mă punea la încercare. Am deschis gura, cuvintele stându-mi pe vârful limbii, apoi am închis-o la loc.

— Nolan Ra Sinjaria, doreşti să mă întrebi ceva?

Am încuviinţat din cap şi am înghiţit greu.

— Ai vorbit cu Lord Hansur şi mi-ai dat al cincilea steguleţ.

O perdea subţire de fum s-a ridicat între noi şi, vorbind, nu i-am putut desluşi expresia de pe faţă.

— De ce? Eşuasem.

M-a privit în timp ce reflecta la întrebare. Eu am aşteptat, simţindu-mă foarte singur. Făcusem tot ce-mi stătea în puteri, dar eşuasem. Fusese făcută o excepţie în cazul meu şi aveam nevoie să ştiu că asta se întâmplase nu din milă pentru un copil care străbătuse ca prostul jumătate de continent, ci pentru că băiatul acela ţinuse piept unui duşman şi refuzase să se recunoască înfrânt într-un război încheiat de mult. Genul acesta de persoană putea fi găsită peste tot în Imperiul Spulberat. Aveam nevoie să cred că exista un motiv bun pentru acţiunea Maestrului şi voiam să ştiu care era acela.

Maestrul s-a ridicat în picioare şi a coborât cele şase trepte până la covor.

— Înţelege un lucru, Nolan. Nu mi se cere des să-mi explic alegerile şi categoric niciodată nu mi-a cerut asta un novice.

Am lăsat capul în pământ.

— Iertare. Nu voiam să fiu lipsit de respect.

A zâmbit şi a scos o jumătate de chicot.

— Ştiu asta şi, deoarece răspunsul e aşa important pentru tine, îţi voi explica măcar o parte din motivaţia mea.

S-a aşezat pe trepte cât se poate de dezinvolt.

— Când ai ajuns la capătul traseului, adunaseşi toate steguleţele pe care le puteai aduna, mai puţin cel de la primul obstacol. Ai fost rănit la acea primă provocare şi

totuşi nu te-ai dat bătut. Dacă te dădeai, ai fi căzut în groapă şi n-ai mai fi putut ieşi fără ajutor. Ai recunoscut greşeala şi te-ai salvat. Ai învăţat ceva în acea probă şi altă dată nu vei mai fi păcălit de un asemenea truc.

Maestrul şi-a trecut limba peste buze şi s-a lăsat pe spate.

— Nici la ultimul test, deşi erai zgâriat şi obosit, nu te-ai dat bătut. Ţi-ai amintit care este ţelul, lucru pe care adversarul tău nu l-a făcut. L-ai înfrânt, deşi el era un luptător mai bun, întrucât s-a înfrânt singur.

Dacă ai fi vrut să fii Lăncier sau Războinic, nu aş fi intervenit şi nu aş fi acceptat cârpa aceea însângerată drept al cincilea steguleţ. Calităţile pe care le ai nu sunt necesare unui soldat. Ei trebuie doar să lupte şi să execute ordine şi, deşi soldaţii noştri sunt cei mai buni din lume, ei nu au nevoie de talentele tale. Un Justiţiar, pe de altă parte, trebuie să înveţe neîncetat. Trebuie să poată recunoaşte atunci când a comis o greşeală şi trebuie să acţioneze cu fermitate pentru a o îndrepta. Tu poţi face asta şi de aceea am intervenit în favoarea ta.

Am zâmbit. Presiunea pe care o acumulasem în mine s-a scurs şi, în sfârşit, am simţit că-mi câştigasem sincer locul de Justiţiar novice.

— Mulţumesc, sire.

Maestrul a încuviinţat, apoi s-a aplecat în faţă.

— Ţine minte un lucru, Nolan, şi să nu-l uiţi niciodată. Zvonul va începe să circule, pornind de la Războinicii de la faţa locului, că nu ai trecut proba, dar că totuşi ai fost acceptat. Oricare ţi-ar fi spus Lord Hansur că vor fi problemele pe care le vei întâmpina, le poţi dubla. Orice novice care a fost respins de la continuarea antrenamentului pentru că nu a trecut încercarea te va urî.

Maestrul a zâmbit şi i-a aruncat Lordului Hansur o privire tăioasă.

— Justiţiarii sunt deseori dispreţuiţi de ceilalţi novici pentru că sunteţi toţi speciali, dar atenţia se va concentra în special asupra ta. Tu eşti diferit, tu eşti din exterior. Nu te vor putea vedea niciodată ca unul dintre ei. Deoarece vii

din afară, ştii mai multe despre lume decât ei. Ţine minte ce ai învăţat înainte şi filtrează ceea ce înveţi aici prin acele cunoştinţe. Unii oameni cred că lumea se învârte în jurul Taliannei, dar tu ştii că nu e aşa. Foloseşte-te de ceea ce ştii şi împărtăşeşte din cunoştinţele tale, astfel încât tu însuşi şi Talionii să deveniţi mai buni.

Am rămas nemişcat în timp ce Maestrul s-a ridicat şi a venit la mine. Şi-a aşezat mâinile pe umerii mei.

— Ţine minte, Nolan, că spre deosebire de ei, spre deosebire de cei care simt că Talianna le revine de drept prin naştere, tu ai ales să vii în rândul nostru. Să nu te îndoieşti niciodată de alegerea făcută.

o o o

Un funcţionar din Servicii m-a escortat din Sala Maestrului şi mi-a arătat direcţia spre camera mea. Am străbătut holul care ducea la magazie, unde am şi intrat ca să-mi cer iertare de la Allen. Omul a bolborosit ceva, văzându-mă, dar a zâmbit când am terminat ce am avut de spus şi mi-a dat o jachetă neagră cu un guler rigid şi înalt, cu nasturi pe umărul drept şi pe partea dreaptă în jos şi un cap de mort la reverul stâng. Apoi m-a trimis de acolo, spunând că are lucruri serioase de făcut.

M-am întors în cameră fără să mă rătăcesc şi i-am văzut pe Jevin şi pe Lothar discutând. Amândoi purtau jachete ca aceea pe care o primisem şi eu. Jevin şi-o încheiase complet, dar a lui Lothar era pe jumătate descheiată. Lothar a surâs.

— Bun, ai venit. Acum mai lipseşte doar Marana.

I-am aruncat lui Lothar o privire întrebătoare.

— Ia-ţi jacheta aia pe tine.

Lothar a dus mâna la gât şi a început să-şi încheie şi restul nasturilor de la jachetă.

— Astăzi, Jania a organizat o serbare şi unchiul meu Rudolf este gazda. Marana, Jevin şi cu tine mă veţi însoţi.

Mi-am tras jacheta pe spate şi, când Lothar a încheiat de vorbit, m-am uitat la Jevin.

— Jevin, ne prezentăm ca prieteni ai lui sau ca *escortă*?

Fealareenul a pufnit pe nas şi a rânjit mânzeşte.

— Ca prieteni, sau aşa mi-a fost comunicat mie.

Jevin s-a întors şi s-a uitat la Lothar cu acel zâmbet crud încă pe buze.

Lothar a deschis gura ca să răspundă, dar vocea Maranei s-a auzit din uşă, întrerupându-l.

— Trebuie să-l ierţi, Nolan. În timpul Festivalului, rudele lui Lothar vin în vizită. Asta îi aminteşte lui Lothar că e de viţă nobilă şi, din când în când, chiar încearcă să se comporte aşa.

Lothar s-a îmbujorat şi fata a mers mai departe:

— În restul anului avem noi grijă să-l dezvăţăm de apucăturile astea.

Marana purta o jachetă asemănătoare la croială cu a mea, dar uniforma îi era completată de o fustă de călărie lungă până la genunchi. Îşi împletise părul lung cu o panglică albastru-regal şi efectul era cât se poate de atrăgător. A zâmbit şi a făcut o reverenţă în faţa lui Lothar.

— Suntem prezentabili, milord?

Lothar s-a crispat.

— Îmi pare rău. Familia mea încă nu e obişnuită cu ideea că sunt Justiţiar. Se aşteaptă să fiu Războinic sau Lăncier, ca să mă pot întoarce în Jania şi să comand trupele staţionate în capitala Trisus.

Ne-a studiat feţele, căutând să vadă ce efect a avut explicaţia sa. Eu eram înţelegător, dar ceilalţi doi aveau chipuri de piatră.

— Spui asta în fiecare an, Lothar.

Tonul lui Jevin era foarte dezaprobator.

Marana a dat din cap aprobator.

— Şi probabil că tot asta va spune şi anii care vor urma.

Fata a clătinat uşor din cap, apoi a ridicat privirea.

— Şi-atunci de ce să ne strice asta distracţia?

Jevin a început să râdă odată cu ea şi am plecat tustrei spre sărbătoarea clanului venit din Jania.

o o o

Festivalul de o lună a început pe vremea când împăratul

a înfiinţat Talionii. El i-a invitat pe nobilii imperiali în Talianna ca să poată vedea cu ochii lor de ce erau Talionii în stare. Pe timpurile acelea, toţi Talionii erau împărţiţi în Justiţiari, Vrăjitori, Eliţi sau Servicii – celelalte trei divizii nu au fost create decât după prăbuşirea Imperiului – aşa că nobilii au trecut în revistă trupele care li s-ar fi opus în caz că se revoltau.

Pe măsură ce tradiţia s-a dezvoltat, Festivalul a devenit prilej pentru delegaţiile venite din diferite ţări să se poată întâlni pe teritoriu hotărât neutru şi să discute despre alianţe, acorduri comerciale şi alte chestiuni diplomatice. Fiecare naţiune care îşi permitea organiza câte o sărbătoare în timpul Festivalului şi fiecare ţară profita de ocazie pentru a-şi afişa bogăţia şi mândria naţională. Talionii plini puteau participa la cât de multe sărbători doreau, în vreme ce novicii erau limitaţi la acea sărbătoare găzduită de naţiunea în care se născuseră şi la una sau două altele, după ce treceau de proba iniţiatică.

Lothar ne-a condus mândru spre pavilionul janian. Era de fapt un grup mare de corturi; unul uriaş, central, înconjurat de cercuri de corturi din ce în ce mai mici, toate de culoare galbenă. Coloane de oameni intrau şi ieşeau şi, deşi nu am văzut pe nimeni fiind împiedicat făţiş să intre, sărbătoarea părea limitată la oameni importanţi şi nobilii de altă naţionalitate.

— În fiecare an, una sau mai multe rude ale lui Lothar găzduiesc delegaţia janiană.

Jevin a arătat spre un blond uriaş cu o barbă deasă blondă din mijlocul mulţimii.

— Acela e Rudolf, unchiul lui.

Am încuviinţat din cap în semn că auzisem ce spunea Jevin, dar nu prea înţelegeam sensul cuvintelor lui. Tocmai intraserăm în pavilionul central şi eram năucit. Nu văzusem niciodată în viaţa mea atâta mâncare.

Primul cerc de corturi mai mici conţinea mese şi munţi de mâncare. Unul din patru corturi găzduia balercile cu vin, bere şi lichioruri din Jania şi din cele mai bune podgorii din tot Imperiul Spulberat. Alte corturi conţineau doar fructe. Pe

unele le-am recunoscut după descriere, dar unele forme, culori şi arome îmi erau aşa străine, că aş fi putut crede fără probleme că Fealareenul sau Xne'kalul găzduiau serbarea. Nu la fel de exotice, dar la fel de uimitoare ca varietate şi calitate erau corturile doldora de pâine, brânzeturi şi produse de patiserie. Erau mai multe dulciuri strânse acolo într-un loc decât putea visa vreodată orice copil. În cele din urmă, prăjite la proţap deasupra focului deschis şi purtate de colo-colo de slujitori încordaţi, erau hălci de vită şi porc, şi stoluri întregi de orătănii. Vântul a adus aroma cărnii prăjite spre noi şi Jevin a surâs larg.

Am scuturat din cap, minunându-mă de tot ce vedeam, şi un fior m-a străbătut pe şira spinării. Acolo, într-un singur loc, pentru o singură seară de banchet, era adunată mai multă mâncare decât produsese tatăl meu în toţi anii cât se ocupase de agricultură.

— Lothar!

Vocea baritonală a răsunat pe deasupra vociferărilor şi i-a redus la tăcere pe toţi vorbitorii. Am văzut oameni înalţi dându-se în spate în timp ce mulţimea a fost străbătută de o mişcare unduitoare şi unchiul lui Lothar şi-a făcut apariţia. S-a desprins dintre oameni şi l-a ridicat pe Lothar de la pământ într-o îmbrăţişare zdravănă, de parcă nepotul lui ar fi fost un prunc de ţâţă.

Lothar s-a făcut roşu la faţă, bălăngănindu-se neputincios. A scos o înjurătură în dialectul Tal şi s-a zbătut să se elibereze. Rudolf a râs şi l-a strâns mai tare.

— Te-au învăţat să înjuri într-o limbă nepotrivită. Limba asta arhaică e menită legiuitorilor, nu înjurăturilor ordinare!

— Unchiule Rudolf, lasă-mă jos!

Lothar a încercat să dea un ton poruncitor vocii sale, dar în poziţia în care se afla, şi ajutat de o strângere bine plasată, vorbele i-au ieşit ca un guiţat. Rudolf i-a dat brusc drumul şi, neputându-se ţine pe picioare, Lothar a căzut la pământ.

A aterizat pe mâini şi picioare înainte să se lovească cu spatele. Opintindu-se înapoi în picioare, a descris o elipsă cu piciorul drept, urmărind să-l doboare pe unchiul său.

Anticipând mişcarea, Rudolf a făcut un salt înainte, pe deasupra piciorului secerător al nepotului. Pe buze i s-a lăţit un zâmbet care a ţinut însă doar o secundă, căci Lothar a ridicat mâna dreaptă şi l-a prins pe unchiul său de călcâi. Justiţiarul novice a împins simultan din braţul şi piciorul drept şi şi-a trântit unchiul la pământ, fără a sta pe gânduri, cu un bufnet.

Năucă şi mută, mulţimea doar privea. Toate discuţiile încetaseră atunci când acea bătaie în glumă începuse, dar acum nimeni nu îndrăznea nici măcar să respire. Jevin s-a întunecat puţin mai tare la faţă ca înainte şi alţi oameni din mulţime erau roşii în obraji de ruşine sau pământii de spaimă. Mie îmi bătea inima cu frenezie, uitându-mă la cei doi janiani: tânărul cu pumnii încleştaţi şi înfipţi în şolduri, bătrânul culcat pe spate, lipsit de apărare.

— La naiba, Lothar, da’ repede te-ai mişcat!

Rudolf a lovit cu palma în covor şi s-a ridicat în capul oaselor.

— Va trebui să ţin minte data viitoare că ai învăţat să te eschivezi.

A izbucnit în râs, un sunet profund şi răsunător care s-a răspândit în mulţime mai repede ca o bârfă oribilă. Lothar a întins o mână şi l-a ajutat pe unchiul său să se ridice; apoi s-au îmbrăţişat. Se citea mândrie şi plăcere veritabilă pe chipul lui Rudolf. Unchiul şi-a eliberat apoi nepotul, s-a îndreptat de spinare şi şi-a scuturat de praf jacheta şi pantalonii de catifea şi satin albastru-închis, şi s-a apropiat de Marana, Jevin şi de mine.

Lothar a făcut prezentările.

— Îi mai ţii minte, unchiule, pe Marana şi Jevin.

Apoi a înclinat din cap spre mine.

— El este Nolan ra Sinjaria. Nolan, unchiul meu, Contele Rudolf ra Blackwood ra Jania.

Contele a făcut o plecăciune spre Marana, i-a luat mâna dreaptă şi a sărutat-o.

— Eşti chiar mai frumoasă decât acum doi ani, draga mea.

Marana a zâmbit şi a făcut o reverenţă.

— Sunteţi prea bun, milord.

Contele s-a îndreptat spre Jevin şi l-a apucat de ambii umeri.

— Tu eşti chiar mai mare decât îmi aminteam. Dacă te vei opri vreodată din crescut şi te vor trimite de aici, vino la mine. Taifunul de Oţel va găsi un loc pentru tine printre noi.

Jevin a surâs politicos şi s-a înclinat.

— Aş fi extrem de onorat să lucrez în Taifunul de Oţel.

Când Contele s-a întors spre mine, am început să înţeleg despre ce era vorba. Taifunul de Oţel era celebru în tot Imperiul Spulberat drept o unitate de cavalerie grea fără egal, deşi multe grupuri imperiale îşi disputau acest titlu. Şi era condusă de un conte janian, deseori numit Blackwood, deoarece există aşa de mulţi nobili în Jania, încât se puteau deosebi între ei doar amintind de moşiile lor. Dar Blackwood era, totodată, singurul frate al regelui janian, ceea ce însemna că Lothar era prinţ!

Contele mi-a cuprins umerii în palmele-i imense.

— Am auzit de tine, Nolan, şi sunt bucuros că măcar un sinjarian refuză să recunoască domnia hamisiană.

M-am înclinat.

— Mulţumesc, milord.

Tăcerea a plutit în aer un moment, căci ştiam că trebuia să răspund într-un fel, dar cele o mie de răspunsuri care mi se înghesuiau în creier păreau toate cinice sau de-o cutezanţă stupidă. Într-un final, mi-a venit un gând anume, unul neutru, şi pe acesta l-am oferit.

— Cred, Conte Rudolf, că sinjarianii ar respinge domnia hamisiană, dar nu au luxul de-a fi ieşit de sub cizma Regelui Tirrell. Aşa departe de Hamis, sunt în siguranţă să refuz stăpânirea.

Contele a păşit în spate şi a mijit ochii. Zâmbetul i-a devenit mai precaut şi a început să-şi netezească inconştient barba cu mâna dreaptă.

— Bine spus, Nolan. Dacă vei dori vreodată să fii mai aproape de Hamis pentru a-ţi reafirma refuzul, vei fi mereu bine-venit în Jania spre a o face.

M-am înclinat din nou.

— Vă mulţumesc foarte mult, milord.

Contele Rudolf a zâmbit iarăşi deschis, unchiul petrecându-şi braţul drept pe după umerii lui Lothar.

— Ajunge cu politica! Vă este foame şi Lothar trebuie s-o vadă pe mătuşa lui Tedra, altfel o să mă zvânte în bătaie mai tare decât a făcut-o nepotul ei.

A fluturat din mâna stângă pentru a indica tot cortul.

— Bucuraţi-vă, vă rog, sunteţi oaspeţi de onoare.

S-a întors şi l-a condus pe Lothar prin mulţime către estradă. Neştiind ce să încercăm prima dată, ne-am adunat toţi trei într-un cerc mic şi am studiat corturile ca nişte catâri prinşi între două baloturi egale de fân.

Atunci mi-a ghiorăit stomacul, protestând că întârziam să-i dau de mâncare.

— Întâi mâncăm sau bem?

Marana m-a luat pe mine de braţul drept şi pe Jevin de cel stâng şi ne-a condus spre unul dintre corturile cu pâine.

— Prima dată mâncăm nişte pâine ca să nu ni se urce vinul direct la cap.

Jevin a mormăit ceva, amintindu-şi o experienţă dureroasă.

— Apoi vom gusta câte ceva din fiecare fel, înainte ca Jevin s-o ia la fugă şi să înghită o vacă întreagă.

Jevin s-a încruntat.

— Am încercat asta anul trecut.

S-a zgâit pe deasupra mulţimii în direcţia gropilor pentru gătit.

— Abia am apucat să gust carnea anul trecut.

— Asta pentru că ai stins un urcior de rachiu janian, ai spus că cerealele şi fructele sunt pentru rozătoare, apoi ai leşinat înainte să ajungi la gropi.

Marana l-a împuns pe Jevin cu degetul în stomac.

— Dacă eu şi Lothar nu te-am fi dus înapoi în cameră, Lord Hansur ţi-ar fi luat capul.

Jevin a suspinat.

— Poate că e mai bine să adoptăm calea prudenţei. Deschide drumul, milady.

Marana ne-a condus pe mine şi pe Jevin prin corturi şi a

ales lucruri pe care să le gustăm, cu ochiul expert al mamei mele atunci când mergea să facă cumpărături la piaţă. Erau peste douăzeci de soiuri diferite de mere şi am încercat câte o felie din toate, mai puţin două sortimente cu pulpă albastru-verde. Marana mi-a prezentat *chado,* un fruct în formă de lacrimă, cu o coajă aspră verde, pulpă moale verde şi un sâmbure de două ori mai mare decât o prună. La gust era destul de banal, dar se făcea din el o pastă picantă pe care un servitor mi-a întins-o pe un codru de pâine, iar aceea avea gust foarte bun.

Corturile cu vin reprezentau o aventură. Am gustat câte puţin din fiecare, deşi Jevin s-a abţinut de la rachiul janian şi eu am descoperit că îmi plăceau vinurile dulci sau cele seci. Jevin şi Marana le preferau amândoi pe cele roşii robuste, dar mie nu-mi plăcea gustul cu care rămâneam în gură după ele. Mai era şi o gamă întreagă de vinuri de fructe şi nectaruri de încercat şi ceilalţi au fost de acord cu mine că *syeca,* lichiorul cu gust de portocală şi tare ca focul, era cel mai bun dintr-o serie excelentă. Doar mai târziu în seara aceea am aflat că deopotrivă *syeca* şi vinul care îmi plăcea cel mai mult erau produse în provincia sinjariană Yotan. Asta m-a bucurat foarte tare.

Am reintrat în cortul principal tocmai când o trupă de dansatori janiani a început să evolueze într-un spaţiu deschis din faţa podiumului. Lothar, Contele Rudolf şi Contesa Tedra şedeau pe jilţurile de pe podium. Servitori cu braţele pline de perne fugeau prin mulţime, împărţindu-le oricui voia să ia loc să urmărească spectacolul. În spatele dansatorilor, într-un cort mic, alţi artişti îşi aşteptau rândul pe scenă.

Marana ne-a părăsit şi s-a pierdut în mulţime, îndreptându-se spre o zonă deschisă din preajma podiumului. Jevin şi cu mine am dat ocol mulţimii şi am luat-o spre gropile de gătit. Jevin aprecia în mod evident mâncarea mai mult ca dansurile. În timp ce pe mine mă interesa să văd totul, carnea îmi mirosea bine şi am băgat de seama că puteam urmări dansatori de afară foarte bine acum, că mulţimea se aşezase.

Jevin a convins un bucătar să-i dea o halcă de carne semicrudă şi aburindă, în vreme ce eu m-am mulţumit cu o jumătate de pui bine făcut. Am umblat teleleu şi ne-am aşezat pe butoaie de vin goale. Am urmărit spectacolul şi am mâncat. Jevin muşca din carne cu o forţă nepământeană. Dinţii lui albi scânteiau ca nişte torţe, înfulecând bucăţi mari de carne. Din partea mea, am fost puţin mai conservator în privinţa atacului asupra puiului şi am stat ghemuit incomod, pentru ca orice-mi cădea din gură să ajungă pe farfuria de lemn dintre coapse şi nu pe hainele cele noi, pătându-le.

Lothar şi familia lui stăteau cu spatele la noi. Din Tedra nu vedeam altceva decât părul lung şi blond. Totuşi, când s-a întors să discute cu soţul ei, am zărit un profil de o frumuseţe clasică, de la nasul drept la bărbia puternică şi fruntea înaltă.

Dansatorii erau excelenţi. Purtau haine de satin roşu şi auriu şi se învârteau într-un vârtej de culoare pe ritmul muzicii celor trei muzicanţi din spatele lor. Apoi cei patru bărbaţi au format o linie şi au executat o serie de dansuri solo, fiecare diferit şi acompaniat de o melodie la vioară şi fluier. Atunci, cele patru femei s-au prins într-un dans popular vioi care combina viteza, precizia şi complexitatea într-un spectacol înnebunitor al priceperii lor. În cele din urmă, perechile de dansatori au efectuat o serie de paşi a căror logică se schimba mereu după un model aparent aleatoriu, dar oricând muzica se oprea o secundă sau două – din nou, la intervale neregulate – dansatorii se găseau, totuşi, în formaţia iniţială.

Jevin a ros ultima bucată de carne de pe os şi l-a aruncat într-un morman de gunoaie cu o mişcare artistică a mâinii, de abandonare neglijentă. În acelaşi moment, dansul s-a oprit şi ropotul de aplauze care a erupt a părut îndreptat deopotrivă spre dexteritatea lui şi aceea a dansatorilor. Am râs amândoi de asta.

Când s-au oprit aplauzele şi o pereche de scrimeri au urcat pe scenă, Jevin s-a întors spre mine.

— Mă bucur că nu trebuie să stau aici de unul singur şi

anul ăsta.

M-am încruntat.

— De ce să stai singur? E destul loc înăuntru.

Jevin a clătinat din cap.

— Mă tem că pe unii oameni îi stânjenesc.

— Nu înţeleg.

Am dat să vorbesc despre fratele meu Arik, dar cuvintele au refuzat să-mi iasă din gură. Am tuşit şi am întors spatele acelor amintiri dureroase.

— Aş fi tentat să cred că Lothar s-ar asigura că asta nu se întâmplă.

Jevin m-a mângâiat pe umărul stâng.

— Nu da vina pe Lothar, el nu poate să facă nimic. Eu îi stânjenesc pe ei şi ei mă stânjenesc pe mine. Iar Lothar nu e insensibil. În fiecare an, cineva din familia lui vine la Festival şi el chiar se bucură să-i vadă. Anul trecut, sărbătoarea a fost găzduită de Contesa Tedra şi de un văr al cărui nume nici măcar nu mi-l amintesc. Anul acesta a putut veni Contele Rudolf. Jevin a surâs. Lothar a fost dezamăgit anul trecut când Contele nu a putut fi aici, aşa că anul ăsta a fost foarte bucuros când a văzut stindardul Blackwood ridicat pe catargul janian.

— De ce nu a venit Contele Blackwood anul trecut?

Jevin a clătinat din cap.

— Nu a putut. A fost împreună cu Taifunul de Oţel să patruleze la graniţa eallianǎ în caz că Regele Tirrell nu se mulţumea cu Sinjaria.

Jevin a văzut că mă crispez şi a coborât privirea.

— Îmi pare rău.

Am surâs fără vlagă.

— Să nu-ţi pară. Îmi doresc doar ca Taifunul de Oţel să fi putut alunga forţele lui Tirrell din Sinjaria.

Jevin a ridicat din umeri.

— Asta ar fi fost imposibil. Nu uita că Ealla s-a format când lorzii orientului din Jania s-au revoltat şi s-au despărţit de Jania în timpul Spulberării. Şi după o mie de ani se tem de Jania şi ar lupta până la moarte ca să nu fie cuceriţi. Nu s-ar gândi niciodată să permită trecerea unei forţe janiane.

Cuvintele îmi stăteau pe limbă. Eram nervos fiindcă nimeni nu îmi salvase ţara şi familia. Eram nervos pe Hamis fiindcă ne cucerise şi eram furios pe Ealla fiindcă blocase ajutorul pe care Jania ni l-ar fi putut trimite. Cel mai mult eram nervos pe mine.

— E aşa frustrant, Jevin. Şi aşa de aiurea. Sunt nervos pe mine pentru că am supravieţuit.

Fealareenul a suspinat şi o membrană alb-lăptoasă i-a coborât peste ochi în timp ce el îmi strângea umărul.

— Nu eşti singurul în situaţia asta, prietene. Măcar tu ştii de ce nu te mai afli în ţara ta natală şi ai avut de ales pentru a nu mai fi acolo. Eu am fost trimis aici pe când nu eram decât un copil, am fost exilat dintr-un loc considerat potrivit doar pentru cei ca mine.

Jevin şi-a ferit privirea, uitându-se spre est, iar eu i-am împărtăşit dorinţa de-a porni înapoi către casă.

Apoi s-a întors şi a zâmbit.

— Hai să nu cădem pradă tristeţii la timp de sărbătoare. Vorbeşte-mi despre familia ta, despre timpurile bune. Spune-mi cum este viaţa în afara Taliannei.

CAPITOLUL 5

Talion: Morai

— Foarte interesant, Talion. Nu aş fi zis că Talianna este un loc unde se desfăşoară antrenamente atât de ample.

Selia, călare pe un jugan murg, şi-a strunit calul pe după un buştean căzut de-a curmezişul cărării de pădure pe care mergeam şi mi-a studiat profilul, aşteptând o reacţie. Lumina soarelui, acolo pe unde străbătea bolta de frunze verzi a pădurii, îi proiecta şuviţe albe în păr. O adiere blândă înfiora frunzele, deopotrivă relaxându-ne şi făcând destul zgomot ca să mă agite.

După execuţia lui Grath, trecusem pe la tavernă doar cât să mă schimb în nişte haine uscate. Voiam să pornesc cât de repede posibil spre trecătoarea de la vest de Cumpăna Pinilor. Chiar dacă ploaia probabil că ştersese urmele lui Morai, ştiam că prin acea trecătoare s-ar fi dus. Asemenea trecătorii de la Cumpăna Pinilor, şi aceasta ducea la Memkar, dar era un traseu mai dificil, plin de cotituri ideale pentru bandiţi amatori de ambuscade.

După ce mi-am adunat toate lucrurile şi după ce Drew, fiul hangiului, mi l-a adus pe Lup, am găsit-o pe Selia pregătită şi ea de drum. M-a întrebat dacă mă poate însoţi şi, chiar dacă voiam să o refuz, bănuiam că îşi pusese în gând să mă urmărească până la Morai, aşa că am primit-o. Mergând alături de mine, puteam avea grijă de ea, plus că ea era categoric mai vorbăreaţă decât Lup.

— Selia, tu te gândeşti la Talianna ca la o mare tabără militară. Aşa se gândesc toţi. Războinicii sunt făuriţi din oţel, Justiţiarii sunt demoni în formă umană. Nu se cere de la noi să înţelegem filosofia sau să ştim altceva decât istoria militară.

Am scrutat drumul din faţă şi am încetinit pasul. Cărarea urca şerpuit pe după coasta unui deal, apoi dispărea într-un tunel întunecat de copaci.

— Nu suntem educaţi doar în disciplinele marţiale.

— Îmi cer iertare. Nu am vorbit niciodată despre viaţa lui cu un Talion aşa deschis la vorbă.

Zâmbetul ei era sincer şi prietenos.

— E o experienţă foarte revelatoare.

I-am aruncat o privire piezişă şi am râs înfundat.

— Chiar aşa sper să fie. Suntem pe drum de două zile şi, în afara unor comentarii despre vreme sau mâncare, altceva nu ai făcut decât să-mi pui întrebări despre Talianna.

M-am răsucit în şa cu faţa către ea, zâmbitor.

— Dacă nu aş avea capul ăsta de mort pe jiletcă, aş crede că eu sunt cântăreţul, iar tu, Talionul taciturn şi misterios.

Selia şi-a lăsat capul pe spate şi a râs.

— Ştiu ce spui. Să-ţi vorbesc despre mine?

Am înclinat din cap şi am pornit mai departe.

— Te rog. Simt nevoia să-mi odihnesc vocea ca să-i pot spune lui Morai să nu mai fugă.

Trebuia, totodată, să mă concentrez la pădure şi să fiu cu ochii în patru la Morai şi la oamenii lui. Ei mergeau într-un ritm mai lent decât noi şi noi eram la mai mult de o jumătate de zi în urma lui, a lui Brede şi a lui Tafano.

— Foarte bine, Talion, îţi voi spune povestea vieţii mele.

S-a îndreptat, s-a aşezat ceva mai semeţ în şa şi şi-a dat o şuviţă de păr blond pe după urechea dreaptă.

— Adevăratul meu nume, cel întreg, este Selia ra Jania ulPatria.

Această remarcă mi-a atras atenţia la fel cum ar fi făcut-o un scorpion în gheată. Am întors brusc capul şi am studiat-o.

— Tu eşti ulPatria?

Fata şi-a oprit calul şi m-a fixat cu o privire foarte surprinsă.

— Haide, Talion, doar nu eşti superstiţios cu privire la ul?

Mi-am revenit repede şi am scuturat din cap.

— Nu cred că sunt, dar nu mulţi se încumetă să se recomande ca fiind ul aşa deschis ca tine. Şi, ţinând cont pe

urmele cui ne aflăm, în pădurea aceasta e deja înghesuială de uli.

Fata s-a încruntat şi a lovit uşor cu călcâiul în coastele calului, ca să-l pună iar în mişcare.

— Morai este ul?

Era un strop de dezamăgire în vocea ei.

Am rânjit şi am scuturat din cap.

— Nu, el nu. Brede ulRia.

Selia a suspinat uşurată.

— El nu e cu adevărat ul.

Şi chiar dacă nu a spus-o, mi-am dat seama că era uşurată să afle că Morai nu era motivat de lucruri aşa simple în acţiunile sale.

— Cum poţi refuza să-l recunoşti pe Brede? A fost os domnesc şi a fost dezmoştenit. Iar tu categoric nu poţi nega faptul că nenumăratele lui crime rivalizează cu acelea ale celor mai mari ulLorzi.

Selia a scuturat tare din cap. Printr-un văl de păr blond i-am văzut ochii strâns închişi şi linia subţire a gurii.

— Nu-mi vine să cred că judeci ulii după câteva legende distorsionate. Talionii – Justiţiarii, în special, ca tine – ar trebui să înţeleagă cum poate adevărul să fie schimonosit în poveşti nefondate, care inspiră teamă.

Am pufnit pe nas.

— O, deci niciuna dintre poveştile sângeroase nu este adevărată?

A deschis gura să protesteze, s-a gândit, apoi a închis-o la loc.

— Foarte bine, unu zero pentru tine, dar lupta nu s-a încheiat. Să explic?

A luat mişcarea mea din cap drept o încuviinţare a ambelor idei şi a continuat.

— Ştii din legende că familiile ul sunt acele familii de nobili care au fost deposedate de putere în timpul Spulberării. Rebelii şi alţi nobili i-au alungat pe conducători, iar rudele lor, atunci când scăpau, erau lăsate să rătăcească prin Imperiu şi dincolo de el, căutând ajutor. Întrucât aproape toate provinciile aveau conducere nouă şi

se proclamaseră state suverane, nimeni nu-i privea cu ochi buni pe uli. Simpla lor adăpostire putea părea unui vecin drept un act de ostilitate, aşa că familiile dezmoştenite au trebuit să se mişte întruna şi să fie mereu atente la orice posibil atac.

Am râs uşor şi m-am relaxat. Ajunseserăm în culmea dealului şi cărarea de jos şerpuia printr-o pajişte înverzită, unde o ambuscadă ar fi fost greu de organizat sau de realizat.

— Selia, tu faci să pară că vechii nobili şi-au părăsit fără probleme naţiunile atunci când li s-a cerut asta. Dacă îmi amintesc bine, la vremea aceea au avut loc multe războaie civile brutale. Chiar şi astăzi, tiranicidul este în continuare considerat justificabil.

Ea a zâmbit.

— Ştiu ce spui, dar precauţia ta e o spadă care taie la ambele capete.

O parte din mânia pe care i-o provocasem o părăsise şi ea se relaxase, mai predispusă la istorisiri.

— Să nu presupui, Talion, că toate provinciile au căzut pradă violenţelor. Patria este un exemplu perfect. Regele şi-a dat seama că niciunul dintre fiii lui legitimi nu este competent. După ce a stârpit corupţia din rândurile conducerii, a predat structura de putere rebelilor Marcherlorzi. A aranjat chiar ca cei doi fii ai săi să fie executaţi, ca să nu poată fi folosiţi de alţii la câştigarea puterii. Pe patul de moarte, şi-a legitimat toţi copiii, creând ulPatria, dar ei nu au încercat niciodată să câştige puterea şi s-au stabilit în alte locuri, în pace totală.

M-am încruntat.

— Faptul că a cerut uciderea propriilor săi fii nu-l face pe Rege erou în ochii mei. Nu vreau să te jignesc, dar asta e doar o altă poveste cu intrigi şi crime de la curte.

Selia a încuviinţat din cap.

— Aşa este, dar nu e nici pe departe cea mai sângeroasă poveste din vremurile acelea. Ia ca exemplu Hamis. Acolo, prinţul Roderick şi-a ucis tatăl şi fratele mai mare ca să ocupe tronul. Celălalt frate mai mare al lui, Uriah, era plecat

din ţară la momentul acela şi a rămas în exil mai mult de trei decenii. Roderick, fiul lui Roderick, după anii cât îndurase planurile nebuneşti ale tatălui său de a-l asasina pe Uriah, şi-a ucis tatăl. L-a invitat pe Uriah înapoi în Hamis, ca să vindece rana din familie. Uriah s-a întors şi Roderick l-a ucis şi pe el.

Legendele spun că Uriah şi-a întemeiat o familie în exil şi că Dinastia de Hamis se teme mereu că un ulHamis va veni să pretindă tronul. UlHamis sunt una dintre puţinele familii care au o legătură de sânge legitimă cu actuala Dinastie Conducătoare.

Mi-am controlat emoţiile stârnite de Hamis, alungându-le cu un hohot râs.

— Încă nu am auzit de la tine o poveste care să nu întărească ideea că Brede este ulRia. A dezonorat ideea de nobilime cu un şir de crime sângeroase atât de oribile, încât Regele a închis cazul şi a declarat indezirabil numele „Brede” între graniţele Ria.

Selia s-a cutremurat, dezgustată, apoi a surâs ironic.

— De fapt, Talion, Bastardul din Ria nu are nicio pretenţie la tron. Cum poate îţi aduci aminte, mama lui, Regina Candra, a mărturisit la Curtea Regelui că Brede este vlăstarul unei relaţii adulterine, chiar dacă recunoaşterea acestui lucru i-a făcut viaţa grea.

Am încuviinţat încet din cap. Din nou, cărarea ne ducea într-o pădure întunecată, unde şerpuia prin tuneluri înalte şi umbroase formate de copaci bogaţi şi pe după deluşoare pline de tufişuri. Ceva nu îmi plăcea la acea bucată de cărare şi, întrucât era momentul potrivit, am propus să facem o oprire ca să ne odihnim şi să mâncăm ceva. Am descălecat şi ne-am lăsat caii să pască, în timp ce noi am mâncat ceva din pâinea şi brânza pe care le luaserăm cu noi din Cumpăna Pinilor.

Dacă cineva aştepta să ne prindă în ambuscadă, îmi convenea să-l las să ne mai aştepte puţin în dogoarea acelei zile.

— Selia, ştii la fel de bine ca mine că mărturia Reginei Candra a fost mincinoasă. Era singurul mod prin care fiul ei

putea fi ţinut departe de tron fără izbucnirea unui război civil.

Mi-am terminat ultima bucată de brânză şi am aruncat coaja de pâine unei veveriţe îndeajuns de curajoase să-şi arate scăfârlia la capătul buşteanului pe care îl foloseam ca bancă.

Cântăreaţa a zâmbit.

— Nu se poate şi pe jos şi în căruţă, Talion. Dacă era nobil, îl puteau dezmoşteni, iar dacă nu e nobil, nu poate fi ulRia.

Am înclinat capul spre ea.

— Acum e un punct la tine. Recunosc că nu toţi ulii au o istorie de familie scăldată în sânge şi că a-l asocia pe Brede cu oricine era într-adevăr o mare insultă. Totuşi, şi mă întorc astfel la mirarea mea dintâi, tu nu-mi pari a fi un ul tipic. Ulii hoinăresc prin Imperiul Spulberat în caravane viu colorate. Se opresc oriunde le pofteşte inima şi îşi stabilesc mici sate din corturi şi căruţe. Susţin că au destul sânge aparţinând fiecărei familii regale ca să aibă dreptul la orice pământ doresc. Prezic viitorul, cântă cântece uitate şi păstrează vii tradiţii străvechi. Aşa a fost şi viaţa ta?

Fata a clătinat din cap, devenind niţel mai tăcută.

— Nu, viaţa mea nu a fost deloc aşa. Sinceră să fiu, majoritatea ulilor nu umblă teleleu cu bandele de uli. Acelea sunt pentru hoinari, pentru cei care preferă să plângă după ce au pierdut, în loc să-şi construiască singuri o viaţă nouă. De fapt, mie mi-e milă de ei, căci se ţin cu dinţii de un mod vechi de viaţă, sperând că se va întâmpla ceva care să elimine o mie de ani de istorie pentru ca ei să poată conduce din nou. Ceea ce nu înţeleg ei este faptul că, dacă ar fi fost în stare să conducă, niciodată nu ar fi fost izgoniţi din ţinuturile lor de baştină sau că şi-ar fi clădit de mult o viaţă nouă în altă parte.

Am aprobat din cap.

— Interesantă observaţie. În multe feluri, sunt asemenea celor care refuză să dea proba pentru a deveni Talioni.

— Exact. Au fost detronaţi deoarece nu puteau conduce eficient. Tatăl meu nu a căzut în această capcană – să

spere la ceva irealizabil. Tata este un om bun; un artizan din Trisus, capitala Janiei. El făureşte cele mai bune instrumente muzicale din lume. El mi-a făcut lăuta.

A zâmbit mândră şi şi-a scuturat firmiturile din poală.

Eu m-am ridicat şi am dezlegat frâiele lui Lup de copacul unde îl priponisem. Am urcat în şa şi am mângâiat grumazul calului. Acesta şi-a întors capul doar cât să mă cerceteze cu ochiul stâng şi să-mi transmită că o mângâiere prietenoasă pe gât nu e o recompensă potrivită pentru o oprire atât de scurtă.

Am văzut că şi Selia urcase în şa, astfel că am pornit mai departe. Cărarea era acolo mai lată şi puteam călări unul lângă celălalt.

— Presupun că dacă tatăl tău a făcut lăuta, tot el te-a învăţat să cânţi la ea?

Fata s-a crispat.

— Nu.

Gâtuită de durere, vocea ei a scăzut o octavă.

Eu priveam atent cărarea din faţa noastră; ca urmare, nu am reacţionat imediat la afirmaţia ei. M-am întors spre ea, dar părul ei auriu lung îi ascundea faţa de mine.

— Îmi pare rău dacă am spus ceva nepotrivit. Nu am vrut să te jignesc.

Fata şi-a înlăturat părul de pe faţă, din aceeaşi mişcare ştergându-şi o lacrimă, apoi mi-a oferit un zâmbet curajos.

— Tata nu poate să vorbească. Nu s-a născut mut. De fapt, mama mi-a spus că avea o vocea minunată când cânta. A crescut în Trisus, a fost ucenic la un artizan care făcea instrumente muzicale, dar şi-a dorit întotdeauna, de fapt, să ajungă menestrel. S-a străduit din greu să înveţe modul de funcţionare a instrumentelor, cum să le facă să scoată sunetele dorite de el şi a învăţat să cânte. Mama spune că lucra în atelier din zori şi până-n noapte, apoi jumătate de noapte cânta în taverne sau la diverse sărbători.

M-am încruntat.

— Puţini oameni pot face ceea ce le face plăcere să-şi permită, pe deasupra, să aibă o familie. Cu soţie şi copil, o

viaţă ca a lui ar fi fost completă pentru cei mai mulţi oameni. Ce s-a întâmplat?

Selia şi-a mutat privirea spre bolta înfrunzită de sus şi zâmbetul i-a încremenit puţin.

— Nu era căsătorit la vremea aceea. Era angajat să cânte la o petrecere de nuntă în Trisus, lucru pe care el l-a văzut drept o şansă de a-şi demonstra talentul în faţa unei mari adunări de posibili clienţi. Tatăl meu s-a prezentat cu sufletul deschis, întrucât aproape toată nobilimea din Jania avea să participe, chiar dacă nunta în cauză era ceva forţat, aranjat dinainte. Mirele era un mic nobil, iar mireasa îndărătnică era fiica unui negustor care avea banii pe care nobilul îi vâna, ca să-şi readucă familia în înalta societate.

La petrecere, mireasa a fost mai mult melancolică. Nu voise să-l ia de soţ pe nobil, dar tatăl ei o convinsese să se supună pentru că-şi dorea nepoţi cu titlu nobiliar. Nobilul i-a cerut tatei să cânte un cântec care să-i înveselească soaţa, astfel încât ea măcar să *pară* mulţumită de aranjament. Tata avea un cântec care nu dădea niciodată greş atunci când voia să bucure o femeie, aşa că l-a cântat pe acela. A cântat din tot sufletul. Se povesteşte că mai multe doamne nobile s-au îndrăgostit de el în seara aceea.

Selia s-a aplecat peste şa, ferindu-se de o creangă joasă.

— Din păcate, a continuat ea, una dintre ele era noua soţie a nobilului. Tânăra nu-şi mai putea lua ochii de la tata, părând mult prea bucuroasă pentru gustul noului ei soţ. Nobilul era conştient că toată lumea intuia minciuna acelui mariaj forţat, iar puţina onoare care mai rămăsese familiei lui ardea în el, dorindu-se împlinită.

Aşa că, în vreme ce mulţimea în felicita pe tata pentru vocea lui frumoasă, nobilul ticluia. Tata era în centrul atenţiei şi petrecerea părea a fi mai mult în cinstea sa decât a gazdei, iar soţia gazdei era atentă mai mult decât se cuvine cu tatăl meu. Nobilul nu era bucuros şi furia lui a explodat într-un târziu. A spus că acel cântec pătase onoarea soţiei lui şi că, pentru liniştea sa, îşi dorea un duel cu tata.

Am suspinat.

— Şi nobilul l-a înţepat pe tatăl tău în gât, punând astfel capăt carierei lui.

— Nu.

Selia a surâs larg.

— Dacă ar fi vorba de un cântec, aceasta ar fi încheierea, dar viaţa rareori se aşterne aşa simplu. Lord Joachim nu era un spadasin atât de bun pe cât se credea, iar tata avusese parte de antrenament în mânuirea spadei, graţie unui unchi mercenar care considera că tata nu e pregătit să plece să cutreiere lumea ca menestrel. Tata s-a luptat cu nobilul şi a câştigat duelul făcându-i acestuia o crestătură mică pe dosul mâinii drepte. Şi atunci, tata şi-a lăsat garda jos. Nobilul a fandat, atacându-l pe tata, care s-a ferit de tăiş, dar garda spatei l-a nimerit totuşi în gât.

Tata nu a mai putut cânta niciodată. Nicicând nu l-am auzit vorbind altfel decât în şoaptă, şi chiar şi-n şoaptă îi era greu să vorbească.

Selia a zâmbit.

— În ochii lui, a continuat ea, în mişcările graţios de fluide ale mâinilor lui atunci când cânta la lăută sau la ţambal, am văzut cum trebuia să fi fost să-l *auzi,* dar asta nu m-a împiedicat să-mi doresc să-i fi putut asculta cântecele sau să fi cântat împreună cu el.

— Înţeleg această dorinţă. Cu nobilul ce s-a întâmplat?

— Nobilul susţinea că nu simţise tăietura de la mână. I-a plătit tatei trei sute de imperiali, o amendă stabilită de un tânăr şi nechibzuit conte Rudolf ra Blackwood, membrul curţii cu cel mai mare rang aflat atunci la faţa locului.

O imagine a unchiului lui Lothar mi-a apărut în faţa ochilor.

— Trei sute de imperiali nu sunt o despăgubire pentru ce a păţit tatăl tău. Ar fi trebuit să primească mai mult pentru seara aceea şi rana cu care s-a ales.

Selia a surâs – un rictus chinuit care s-a transformat într-un zâmbet radiant.

— A primit. Femeia aceea era mama. A adus pe lume trei copii, toţi fiind vlăstarul tatei, nu al soţului ei. Cred că Lord Joachim ştie că suntem ilegitimi, dar nu spune nimic. Mama

îl controlează şi face ceea ce vrea. Între nobilii din Trisus, Lord Joachim e ciuca bătăii. Toţi consideră că a primit ceea ce a meritat.

Am încuviinţat, acceptând verdictul ei. L-am oprit pe Lup. Tocmai ajunseserăm pe coama unui deal şi cărarea intra într-un luminiş mic înainte să pătrundă într-un şi mai mare desiş de pădure. Dimineaţa, soarele ar fi orbit orice călăreţ care urca dealul, dar după ce ne opriserăm să prânzim, ne-au întâmpinat doar umbrele.

Lup a îndreptat urechile în faţă cu o jumătate de secundă înainte să văd mişcarea. Am scos piciorul stâng din scăriţă şi am trântit-o pe Selia de pe cal. Fata a gemut, s-a îndoit peste piciorul meu şi s-a prăvălit pe spate tocmai când săgeata de arbaletă a spintecat aerul şi-a nimerit-o în umăr. Mi-a dispărut din vedere înainte să-mi dau seama cât de grav fusese rănită. Din aceeaşi mişcare, m-am răsucit în şa şi m-am aruncat de pe Lup pe stânga. Lăsându-mi *tsincaatul* în teaca de la şa, m-am ridicat, am fugit înainte şi am plonjat în tufişul din dreapta cărării.

L-am zărit scurt pe Brede, Bastardul din Ria, înainte ca o rădăcină să-mi agaţe glezna şi să mă trântească la pământ. Niciodată nu fusese capabil să ucidă altfel decât dacă victima era legată şi nu-şi făcea deloc iluzii cu privire la onoare sau dreptate – de aici şi atacul său din ambuscadă. M-am adunat în poziţie ghemuită, încrezându-mă în faptul că lipsa mea de nevolnicie îl va face să nu mă ucidă imediat.

Selia avea perfectă dreptate, omul nu putea fi ulRia. Pentru asta trebuia cel puţin să fie om.

— Vino, Talion, vino la mine.

Brede se forţa să pară că e stăpân pe vocea sa. Probabil încerca să-şi reîncarce arbaleta, iar agitaţia îi îngreuna mişcările. În împrejurări normale, reîncărcarea unei arbalete nu ar fi o problemă pentru nimeni, dar de obicei trăgătorul e mai deştept decât arma sa şi nu e aşa aproape de un Talion, cu atât mai puţin de unul pe care tocmai a încercat să-l omoare.

Am înaintat prin tufişuri şi am ajuns la o zonă relativ

despădurită. Coniferele din acea porţiune de pădure acoperiseră pământul cu ace de pin – toate erau brun-portocalii, uscate – care sufocau orice plantă şi amuţeau majoritatea sunetelor. Deoarece ramurile cele mai de jos erau la doi metri deasupra mea, vederea îmi era împiedicată doar de trunchiurile copacilor. Multe dintre crengile tăiate recent acopereau solul şi îmi dădeau un fior rece în stomac. Brede, sau Morai în persoană, alesese bine locul pentru această bătălie.

Am alergat la un copac şi m-am oprit cu spatele lipit de el. Scoarţa aspră părea netedă prin tunica de piele. Destul de puţini pini erau suficient de groşi ca să-l ascundă vederii pe Brede, însă eu tot nu-l puteam zări. Prin crâng adia un vânt care fura orice sunet m-ar fi putut îndruma spre ascunzătoarea lui Brede. M-am lăsat tare pe vine, ca să fiu o ţintă cât mai mică, şi m-am înarmat.

Am scos praştia şi o piatră din punguţa de la brâu. Mi-am petrecut o buclă a praştiei pe după mână, am pus piatra în ochiul de piele, am prins cealaltă curea a praştiei şi am învârtit-o. Astfel pregătit, m-am ridicat şi m-am uitat pe după copacul meu. În spatele unui arbore gros aflat la cincisprezece metri distanţă şi puţin în stânga, Brede făcea acelaşi lucru.

Am tras amândoi deodată. Săgeata lui s-a înfipt în copacul meu, împrăştiind aşchii de lemn şi sevă în aer. Piatra mea a rupt scoarţă din copacul lui şi i-a ciupit urechea dreaptă, înainte ca el să se poată retrage la adăpost. Fără a sta pe gânduri, am ieşit de după copac şi am pornit drept spre el. Ştiam că eram mult mai bine pregătit pentru o luptă fără arme decât orice arcaş rian, mai ales atunci când acel arcaş încerca să-şi reîncarce arbaleta.

Am înaintat fără probleme, lucru care mi s-a părut ciudat doar când am cotit pe după copacul lui Brede şi m-am oprit ca o căruţă cu o roată ruptă.

Brede stătea acolo şi rânjea ca un smintit, cum probabil mă considera pe mine. La picioarele lui se afla o arbaletă şi în mâini o ţinea pe a doua. Săgeata din a doua arbaletă

avea un vârf urât cu două muchii tăioase şi răsucite ca iedera pe un stâlp. Era gândit să sfredelească ţinta – de obicei, un animal mare precum cerbul – şi să facă o gaură suficient de mare pentru ca ţinta să lase după ea o dâră de sânge, în caz că mai putea fugi. Săgeata aceea era îndreptată spre stomacul meu, dar nu a eliberat-o.

— Mi-a spus Morai c-o să te laşi păcălit de trucul ăsta. „Ţine o arbaletă încărcată mereu, Brede, şi al tău va fi.” Nu credea că o voi putea face.

Rânjetul lui era lipsit de veselie, asemenea săgeţii, şi în ochii-i mari şi cafenii i-a apărut o privire extatică.

Am întins mâna dreaptă, mişcând-o încet, cu precauţie, şi am lăsat praştia să cadă la pământ.

— Dă-mi arbaleta, Brede. Dă-mi-o şi putem termina povestea asta uşor. Sigur nu vrei să omori un Talion.

A mijit ochii şi a fremătat din nări. S-a străduit din răsputeri să se ridice la înălţimea stereotipului rian de prostie şi aspect bovin.

— De ce nu? Gândeşte-te la ce reputaţie voi avea.

Am clătinat din cap uşor şi am încercat să înghit.

— Vei avea o sută de Talioni pe urmele tale şi sigur nu vrei să ajungi ca ultimul om care a ucis un Talion. Se spune că el – cea mai mare parte din el, de fapt – este încă viu într-o temniţă din Talianna. Nici chiar tu nu vrei să înduri o tortură aşa de mare.

Brede a rânjit şi ochii i s-au întunecat, gândindu-se la amintirile plăcute din infectele gropi de tortură ale Ria. Atenţia i-a scăzut pentru o secundă şi asta mi-a oferit mie răgazul necesar. M-am concentrat.

Tsincaatul mi-a venit în mână exact când Brede declanşa arbaleta. Am sărit spre armă şi am dat-o într-o parte. Săgeata s-a lovit de lama *tsincaatului* cu un zăngănit puternic şi-a urcat până la apărătoarea mânerului. Mi-a smuls spada din mână – amorţindu-mi totodată complet mâna dreaptă – şi a făcut-o să-mi zboare peste umărul drept.

Brede şi-a pierdut minţile. A urlat de furie şi a pornit la atac cu arbaleta ridicată ca o bâtă. M-am eschivat pe

dreapta şi l-am lovit din lateral cu piciorul în stomac, dar cu mult mai multă forţă decât folosisem asupra Seliei. Tolba cu săgeţi i-a zburat din spate şi a împrăştiat săgeţi peste tot.

Brede s-a împleticit şi s-a izbit de copac. A scăpat arbaleta, apoi a căzut în genunchi. S-a întins şi a apucat o săgeată, strângând-o ca pe un cuţit. Opintindu-se în picioare, s-a avântat iar spre mine. Mânia îi acoperea faţa ca o mască, îmbujorându-l puternic.

Am păşit lateral, ferindu-mă astfel de stângaciul său atac, şi de data aceasta i-am înfipt piciorul drept în piept. Am auzit un trosnet şi, din compasiune, o durere mi-a sfâşiat pieptul, dar Brede nici măcar n-a observat. S-a dat doi paşi înapoi şi a pornit iar în atac.

Am căzut pe spate când săgeata mi-a trecut prin faţă. I-am înfipt piciorul drept în stomacul proeminent şi l-am apucat de cămaşă cu mâna stângă. Continuându-mi în mod intenţionat căderea, m-am rostogolit pe spate şi l-am tras după mine. Când a ajuns direct deasupra mea, am îndreptat piciorul şi l-am aruncat peste cap. S-a lovit de un copac, s-a uitat spre mine, s-a răsucit şi a căzut la pământ. A încercat să se ridice o dată, dar o dâră de sânge a început să-i curgă din gură şi a rămas culcat la pământ, perfect nemişcat.

M-am ridicat, am scuturat mâna dreaptă amorţită şi mi-am strâns-o la subsuoara stângă. Eram nedumerit, întrucât lovitura mea trebuia să-i rupă câteva oase, iar copacul să-i învineţească umărul sau braţul, dar asta n-ar fi trebuit să oprească un om aşa voinic ca el. M-am îndreptat atent spre el, având grijă ca nu cumva să mă păcălească, şi, cu oarecare efort, am reuşit să-l rostogolesc cu piciorul drept. Brede căzuse peste săgeţile sale. Două i se înfipseseră în spate, făcându-i ceea ce el ar fi vrut să ne facă mie şi Seliei.

Bastardul din Ria era mort şi eu simţeam o puternică tentaţie de a-i consemna moartea în jurnal ca sinucidere involuntară.

Pentru a împiedica o eventuală reînsufleţire, i-am frânt gâtul. În mod normal, asta nu era o ameninţare, dar nici chiar Talionii nu cunosc adevărata dimensiune a

fărădelegilor lui Brede şi cine-i sunt prieteni, ori cât de puternici ar putea fi aceştia cu adevărat. Mi-am recuperat *tsincaatul* şi praştia, apoi am părăsit dumbrava, ducându-mă la Selia.

Lup şi calul Seliei păşteau într-un mic luminiş undeva, departe de locul unde şedea Selia. Fata era puţin palidă şi îşi rupsese tunica în dreptul umărului drept. Când şi-a atins uşor crestătura de acolo cu mâna stângă pătată de sânge, s-a strâmbat.

M-am lăsat într-un genunchi.

— Lasă-mă să mă uit.

— De ce?

A surâs firav şi buzele i-au tremurat.

— Cred că mă doar coastele mai tare ca umărul.

— Ah, îmi pare rău pentru asta, dar nu am avut de ales.

Săgeata, probabil una dintre cele gândite să provoace sângerare, îi făcuse trei tăieturi în partea superioară a umărului, chiar deasupra claviculei. Arăta mai rău decât era de fapt şi nu mă îndoiam că o dureau mai tare coastele.

— Nu crezi că a otrăvit săgeata, nu?

A pus întrebarea plină de speranţă şi mult mai calm decât aş fi făcut-o eu dacă rolurile ar fi fost inversate. Era foarte curajoasă. Am zâmbit pentru a o linişti.

M-am ridicat şi m-am dus la Lup.

— Nu, nu cred că era otrăvită. Brede ar fi preferat să te vadă cum strigi şi suferi în timp ce te ucidea. Ştii cum unii oameni fredonează sau cântă în barbă în timp ce lucrează? Din câte ştiu despre el, lui Brede îi plăcea să aibă acompaniamentul unui străin.

— Oh!

— Mda, nu e genul de muzică pe care ai vrea să-l adaugi în repertoriu, mă gândesc.

Din desagi am luat o sticlă verde soioasă şi o cârpă.

— Cu asta vom curăţa rana şi vom avea grijă să nu faci febra sângelui.

Am îngenuncheat iarăşi lângă ea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu tatăl tău după duel.

Voiam să se concentreze la orice altceva în afară de rană, ca să o pot trata fără întrerupere.

— Tata a câştigat imediat simpatia întregului Trisus. Niciun om de vază nu mai comanda un instrument fără a-i cere întâi tatei să-l facă. Primele comenzi, cel puţin, au fost făcute din compasiune, dar după aceea – AU! – au venit datorită talentului său…

— Scuze, am uitat să-ţi spun că te va ustura.

Am mai pus alifie pe cârpă şi am curăţat rana cu ea. Fata a strigat din nou şi Lup a nechezat din compasiune. Tăietura s-a curăţat frumos şi s-a închis destul de uşor, aşa încât nu credeam că avea să-i rămână o cicatrice mare. I-am înfăşurat umărul într-un bandaj curat, o fâşie ruptă din cârpă.

— Tatăl tău ştia meserie, deci?

Am ajutat-o să se ridice. Îi mai revenise culoarea în obraji şi a mers fără probleme până la calul ei. A urcat uşor în şa. Eu am pus sticla înapoi în desagi, am urcat şi eu în şa şi am pornit la drum.

— Da, într-adevăr ştia meserie. Părea că toată energia pe care o punea în cânt o punea acum în construcţia instrumentelor. Crea instrumente care să-i înlocuiască vocea. Îmi amintesc că stăteam vrăjită, în timp ce el spunea o poveste printr-un cântec, fiecare personaj fiind interpretat de un instrument diferit. A fost ceva minunat. El însuşi este minunat.

Am zâmbit.

— Bun, mă bucur pentru el şi pentru tine. Mi-ar face plăcere să întâlnesc un om aşa talentat.

— Nu poţi decât dacă Jania va ridica interdicţia. (Selia a râs.) îmi vine greu să cred că o naţiune le poate interzice tuturor Talionilor accesul în propria lor ţară de baştină. Talionii trebuie să fi insultat cumplit Casa Regală Janiană.

Am clătinat din cap.

— Unele naţiuni mai fac asta din când în când. Ne expulzează pentru cincisprezece sau douăzeci de ani, după care ne cheamă înapoi. Nu e o practică obişnuită, dar niciuna ieşită din comun nu e.

Selia călărea ţinând frâiele în mâna dreaptă. Cu cea stângă îşi pipăia bandajul.

— Te doare?

A clătinat din cap.

— Chiar Brede a fost?

— În carne şi oase.

A ridicat din sprâncene.

— Nu mi se pare că doare destul de tare, pentru ca rana să fi fost provocată de el.

Am surâs şi am încercat să nu mă gândesc la cât de tare ar fi durut săgeata pe care Brede o îndreptase spre mine.

— Eşti unul dintre norocoşi. Nu te-a avut la dispoziţie doar pe tine şi o cameră plină de ustensile. Săgeata era menită să schilodească sau să ucidă lent, deşi două dintre ele au acţionat destul de repede asupra lui.

Copacii înalţi păstrau cărarea suficient de umedă ca urmele de copite să se mai vadă, iar cele pe care le urmăream noi erau destul de proaspete – nu aveau nici şase ore. Armăsarul lui Tafano – singura creatură capabilă să-l care pe el şi armura sa – lăsase cele mai adânci urme. Un cal mai uşor, probabil mai iute decât vreun cal pe care l-aş fi călărit eu vreodată, îi aparţinea lui Morai şi, deoarece urmele mai mari le ascundeau uneori pe cele mai mici, am ştiu că el deschidea coloana.

Am mai făcut un kilometru şi jumătate pe cărarea care străbătea pădurea şi ocolea dealurile. În cele din urmă, am ajuns pe culmea unui deal presărat cu lespezi de granit aidoma unor colţi şi degete, părând că un uriaş monstru de piatră ar fi încercat să iasă din mormânt. La o sută de metri de-a lungul cărării umbrite, tunelul s-a deschis într-o poiană puternic luminată. Strălucirea soarelui alunga orice culoare şi detaliu din acea poiană, dar albinele şi fluturii şi-au făcut curând apariţia, dând un aer de linişte la ceea ce eram neplăcut de sigur că însemna o nouă capcană.

Din păcate, nu mă înşelam.

Am intrat cu mare băgare de seamă în poiană şi ne-am oprit în lumina caldă a soarelui. În dreapta mea, am văzut, sprijinit de un arţar, trunchiul decojit al unui pin mic. Tafano

îi curăţase toate ramurile şi ascuţise capătul îngust. În pofida prelucrării stângace, era limpede că se dorea a fi o lance.

În cealaltă parte a poienii, Tafano a ieşit călare dintr-un crâng întunecos. Era înveşmântat într-o armură argintie lucioasă şi pe coiful întreg purta pene verzi de păun. Avea o lance adevărată făcută din lemn de stejar bine şlefuit, prevăzută la capăt cu o gheară de oţel lustruită. Gheara, un capăt de lance cu trei dinţi modelaţi în forma unui picior de vultur, exista doar pentru a-mi străpunge pieptul şi a-mi smulge inima din el. Văzând-o, am simţit o gheară în stomac.

— Selia, ascultă bine la ce am de spus. Tafano mă va ataca atunci când voi lua lancea în mână. De va fi să câştige el, şi e mult mai abil în lupta asta decât mine, fugi repede călare în cealaltă direcţie, *oricare* altă direcţie.

Selia a încuviinţat şi şi-a strunit calul în partea stângă. Eu am scos o pereche de mănuşi din desaga stângă, apoi m-am aplecat şi am luat lancea de pin. Tafano a ridicat lancea deasupra capului şi a mişcat-o în sus de trei ori. I-am imitat gestul, am găsit punctul de echilibru al lăncii şi am strâns capătul ei gros lângă coaste. Am dat amândoi pinteni cailor şi-am pornit în galop unul spre celălalt.

În timp ce galopam, străbătând poiana spre Tafano, o mie de lecţii îmi răsunau în minte. Aveam să trecem unul pe lângă celălalt pe partea stângă, ţintind scutul sau pieptul celuilalt. Tafano, având un scut sclipitor triunghiular pe braţul stâng, îmi oferea o serie de ţinte – una pe care eu nu i-o ofeream. Am observat că ţinea capul înclinat pe dreapta, până-ntr-atât încât mă putea vedea doar cu ochiul stâng, aşa că m-am aplecat şi mai tare în şa pentru a fi o ţintă greu de atins fără o deplină percepţie de profunzime. Chiar şi cu acest avantaj suplimentar, însă, nu credeam sincer că bătălia va trece de primul atac.

Războinicii imperianani, ca întreg, sunt pur şi simplu cea mai bună forţă de cavalerie grea din lume. Majoritatea lor învaţă să călărească înainte de-a învăţa să meargă şi unii nobili poartă zale de îndată ce încep să umble. Un

imperianan este un demon călare, călăreşte doar cei mai bine dresaţi cai de luptă din cea mai bună rasă a Imperiului Spulberat, în afară de Talianna. Războinicii lor sunt chiar foarte pricepuţi în lupta de infanterie, cu paloşele lor masive. De fapt, dacă cei mai mulţi dintre ei nu ar fi aşa de aroganţi, datorită faptului că naţiunea lor a fost cândva provincia capitală a Imperiului, obiceiurile şi abilităţile lor ar fi putut foarte bine să fie admirate de multă lume.

Lup galopa cu urechile lipite de cap. Lumina soarelui scânteia pe armura lui Tafano şi se răsfrângea în curburile şi îmbinările carapacei sale argintii. Pana care i se sumeţea la coif – de-un verde mult prea aprins ca să se piardă în pădurea întunecată din spatele său – dansa şi tresălta ca laba unei pisici dând să agaţe o bucată de sfoară. Aş fi putut să râd, însă gheara întinsă alunga orice fărâmă de umor din acea situaţie.

M-am răsucit în şa şi m-am ferit de lovitura lăncii, în acelaşi timp dând să lovesc eu însumi. Lancea mea a luat contact cu scutul lui Tafano, apoi a explodat într-un nor de aşchii cu un pârâit puternic. Tafano s-a legănat puţin în şa, dar a gonit mai departe, revenindu-şi complet înainte ca vârful lăncii mele rupte să atingă măcar solul. Dezgustat, am aruncat ciotul acelei arme încropite şi-am gonit până la capătul terenului, locul de unde Tafano pornise atacul.

Am tras brusc de frâie. Drumul îmi era blocat de Morai.

Aproape i-am adresat un zâmbet, pentru că, stând acolo aşa îndrăzneţ, semăna foarte tare cu eroul ştrengar din cântecul Seliei. Purta o tunică de mătase albastră şi pantaloni de mătase roşie îndesaţi în carâmbul cizmelor de călărie. Avea legată pe frunte o bandană de mătase roşie care se pierdea în părul încâlcit, deşi capetele ei ieşeau la spate, plutind în adierea blândă care străbătea poiana. Purta o mustaţă tunsă după modă, care, împreună cu straiele sale, îi dădea mai mult aspectul unui nobil ieşit la o plimbare cu calul, decât al unui criminal urmărit de un Talion. Ochii lui de-un căprui aşa deschis, încât părea auriu, scânteiau. Zâmbea.

— Salutare, Talion, a trecut ceva timp.

S-a aplecat şi a luat o nouă lance ascunsă între ierburile înalte.

— Presupun că poţi folosi asta?

Nu m-am putut abţine, a trebui să zâmbesc.

— Dacă ţie nu-ţi trebuie chiar acum, aş vrea să o împrumut.

M-am uitat peste umăr la muntele de om călare din poiană.

— Nu pot promite că ţi-o aduc într-o stare bună.

Morai a ridicat din umeri.

— Nu contează.

A fluturat dintr-o mână, cuprinzând cu acel gest toată pădurea.

— Îmi mai pot face oricând una.

Doar când mi-a întins lancea mi-am amintit ce mic era. Eu eram de departe cu un cap mai înalt ca el, iar Tafano era cu cel puţin tot atât mai înalt ca mine. Şi totuşi ştiam de la oameni precum Morai şi Lord Isas că a judeca o persoană doar după înălţimea sa era o mare greşeală.

L-am întors pe Lup din nou cu faţa către Tafano.

— Îţi dai seama că mă voi întoarce după tine.

Morai a încuviinţat din cap.

— Mă aştept la asta. Adu-ţi compatrioata cu tine când termini cu Tafano. O, ai observat cum îşi ţine capul?

Am zâmbit.

— E orb pe jumătate?

Morai a ridicat din umeri şi şi-a masat încheietura pumnului drept.

— Pe moment. Am avut o neînţelegere astă-dimineaţă. Ochiul drept îi e umflat de nu-l mai poate deschide.

Un râs profund mi-a huruit în piept şi Morai mi s-a alăturat.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Puteam oare să n-o fac?

Zâmbetul lui Morai aducea o droaie de amintiri. Am roşit.

Întorcându-mă cu spatele la el, am ridicat noua lance şi am îndreptat-o de trei ori spre cer. Tafano a răspuns la semnal în acelaşi fel şi ne-am avântat din nou caii unul

către celălalt. Iarba şi copacii treceau pe lângă mine într-un val neclar. Fiecare tropot bubuia în mine, pornindu-mi în tâmple un puls care bătea acelaşi ritm. Am scrâşnit din dinţi şi în ochi mi s-a scurs o transpiraţie înţepătoare.

Am aşteptat să fie destul de aproape pentru ca Tafano să se pregătească de impact şi, împingând din genunchi, l-am tras pe Lup către stânga. Preţ de câteva secunde, am gonit direct spre Tafano şi armăsarul lui, iar eu mi-am imaginat amalgamul de carne de cal şi om care aveam să devenim dacă ajungeam să ne izbim. Am împins şi mai tare, iar Lup a virat şi mai mult la stânga. Aveam să trecem prin dreapta.

Tafano a răsucit capul şi mai tare, într-o încercare zadarnică de-a ne repera. În ultima clipă a încercat să ridice lancea pe deasupra capului armăsarului şi să ne lovească orbeşte, dar strădania sa a venit prea târziu şi a lovit prea departe de ţintă. Ţâşnind prin dreapta lui, m-am ridicat în scări şi, strângând cu ambele mâini coada lăncii, am avântat-o ca pe o bâtă uriaşă.

Lovitura l-a nimerit pe Tafano drept în piept, i-a afundat platoşa, iar lancea s-a rupt exact în două. Lancea lui s-a ridicat în aer şi i-a zburat din mâna amorţită, iar imperiananul s-a clătinat în şa şi a căzut pe partea dreaptă. Cine ştie cum, a reuşit să se desprindă din scări şi-a scăpat să fie târât în urma calului. Şi aşa, căzătura din şa a fost grea şi dură. Însoţit de un zăngănit puternic, s-a rostogolit, devenind o minge argintie.

Am sărit din şaua lui Lup de îndată ce calul a încetinit destul cât saltul să fie sigur, mi-am chemat *tsincaatul* şi l-am lovit pe Lup peste crupă. A luat-o la fugă, temându-se de calul lui Tafano, şi a rămas la distanţă, uitându-se cum îi dădeam târcoale lui Tafano însuşi. Calul de luptă a venit spre mine, despărţindu-mă de stăpânul lui căzut la pământ.

— Tafano ra Imperiana! am strigat.

Armura s-a mişcat şi s-a îndreptat. Semăna perfect cu un războinic de metal ieşind dintr-un ou de oţel.

— Tafano, trimite calul de aici. Îngăduie ca răfuiala să fie între noi doi.

Imperiananul şi-a dat jos mănuşile şi şi-a luat coiful de pe cap. Din nas şi din urechi îi curgea sânge, care-i mânjea în stacojiu mustaţa brună şi barba. Ochiul drept era umflat şi înnegrit, dar cel stâng ardea cu o intensitate care îmi dădea fiori pe şira spinării, aidoma unui vânt rece de cavou. A scuipat sânge. A încercat să se ridice, s-a împleticit şi a căzut într-o mână şi un genunchi.

A scuipat din nou.

— Rasha, omoară-l!

A îndreptat un deget spre mine, a tuşit şi s-a prăbuşit dintr-odată.

Calul m-a atacat, vrând să mă doboare, dar m-am ferit din calea lui. M-am întors pe drumul pe care îl urmase, forţându-l să facă o întoarcere şi mai mare pentru o nouă încercare, dar el s-a oprit la jumătatea traseului şi a rămas cu ochii la mine. Armăsarul primise ordin să mă ucidă şi asta avea să facă, dacă nu-l ucideam eu primul.

— Tafano, cheamă-ţi animalul înapoi.

Războinicul a râs.

— Pentru mine, e-o armă la fel ca spada de la şold. Eşti mort, Talion.

A continuat să râdă, apoi râsul i s-a transformat într-o tuse zguduitoare.

Calul a pornit din nou înainte. De data aceasta a avut grijă să nu mă mai lase să scap. S-a jucat cu mine şi, pentru o secundă, n-a trădat niciun semn că ar fi altceva decât un cal curajos. Apoi a pornit în atac, iar eu abia am sărit de sub copitele lui cu potcoave de oţel.

M-am rostogolit în picioare şi am strâns ambele mâini pe mânerul *tsincaatului.*

— Îţi spun ultima dată, Tafano. Trimite-l pe Rasha de aici sau orice-i voi face lui îţi voi face şi ţie!

Tafano a ridicat privirea spre cal.

— Rasha, a comandat, strângând pumnul şi lovind cu el în pământ, *calcă-l sub copite!*

Dând ascultare orbeşte stăpânului său, Rasha a atacat, cabrându-se în faţa mea. Cu ochii larg deschişi şi fremătând din nări, a lovit cu copitele spre mine. M-am tras în spate

tocmai când o copită îmi trecea pe lângă urechea stângă. Am scos *tsincaatul,* dar calul l-a ignorat şi a continuat să mă atace. S-a ridicat pe picioarele din spate, apoi a tropotit şi a sărit în faţă. Cu fiecare mişcare, mă împingea tot mai în spate.

M-am retras preţ de cinci atacuri şi abia atunci am înţeles cum acţiona. La al şaselea, când două copite au lovit pământul de la picioarele mele, dislocându-l, am sărit la stânga şi în faţă. Rasha s-a cabrat şi mi-a ratat cu puţin umărul drept cu o lovitură inutilă de copită, când eu am fugit înlături. Chiar în timp ce calul necheza furios şi se întorcea să mă muşte, i-am retezat muşchii vânjoşi de la picioare şi armăsarul s-a prăbuşit la pământ într-un nor de praf.

M-am împleticit în spate de lângă el şi mi s-a strepezit gura. Animalul zăcea acolo zvârcolindu-se, nechezând. De la picioarele din spate îi ţâşnea sânge şi totuşi el continua să lovească pământul cu cele din faţă şi încerca să se târască spre mine. Voiam să întorc spatele acelei privelişti jalnice, dar trebuia să respect privirea crâncenă a bestiei. Calul nu avea să se predea niciodată cât timp încă avea un ordin de respectat, fapt ce îmi spunea limpede că şi eu aveam o misiune de îndeplinit. Amorţit de suferinţa lui, i-am dat ocol şi i-am apăsat fruntea lată, înstelată, cu palma mea dreaptă. În câteva secunde, l-am purtat pe Rasha dincolo de orice suferinţă.

Am aşezat capul animalului pe pământ şi am auzit scârţâitul armurii îndoite, în timp ce Tafano încerca să se ridice.

— Pentru asta, Talion, vei muri foarte încet!

Vocea lui era slabă, dar plină de venin şi aroganţă. *Eu* trebuia să plătesc pentru că făcusem ceva ce îl rugasem *pe el* să nu mă forţeze să fac.

Atunci s-a aprins în mine o furie extremă care ardea ca un foc ce a cuprins o baltă de petrol. M-am întors, l-am pocnit pe Tafano, l-am doborât la pământ şi m-am avântat asupra feţei lui cu un potop de lovituri. I-am spart nasul acvilin şi i-am făcut chisăliţă buzele pline şi nobile. I-am tras

mâinile de sub el, când încerca să se ridice, i-am pus un picior pe piept până când zbaterile i-au secătuit puterile şi nu a mai fost în stare să se ridice sub greutatea armurii.

Tafano zăcea acolo, în soarele toropitor al după-amiezii, ca un cărăbuş întors pe spate. M-am dus hotărât la Rasha şi am scos paloşul lui Tafano din teaca de la şa. De două ori mai lungă decât *tsincaatul* meu, lama lui era la fel de mată ca un cuţit de cojit vechi. Nu avea nevoie de muchie pentru că nu tăia nimic; paloşul acela *strivea* orice atingea. Un luptător care manevra sabia în luptă putea strivi armura şi sfărâma oasele de sub aceasta. Era o armă teribilă, una care aducea moarte lentă, faţă de una mai iute şi milostivă, dar în clipa aceea nu mă puteam gândi la o armă mai perfectă pe lume.

Am coborât privirea spre Tafano şi i-am studiat faţa mânjită de sânge. Se holba la mine cu ochiul stâng. Nu era pic de frică acolo, ci doar furie. Şi uriaşa aroganţă a celor ca el.

— Te-am avertizat. Ce m-ai forţat să-i fac acelui cal…

Am făcut un pas solemn spre picioarele lui şi am ridicat paloşul. L-am ţinut acolo preţ de o secundă şi l-am coborât chiar atunci când Tafano a ridicat capul să se uite, având timp destul ca să strige.

Armura care îi acoperea coapsele s-a îndoit la fel de uşor ca o cupă de cositor izbită de un perete şi picioarele i s-au rupt la fel de simplu cum se rupseseră lăncile mele. Zvârcolindu-se cuprins de durere, Tafano şi-a înfipt unghiile în pământ şi a aruncat în aer bulgări mari de iarbă şi sol. Apoi cine ştie ce zeu i-a arătat lui Tafano mila pe care i-a refuzat-o lui Rasha. Imperiananul a leşinat.

O O O

Aruncând paloşul în lături, mi-am chemat *tsincaatul* şi am pornit cu pas grăbit prin luminiş. Morai stătea pe un buştean între umbrele tot mai adânci ale pădurii. Selia era lângă el şi amândoi râdeau. Ceva înăuntrul meu, ceva atins de moartea calului şi de evenimentele din Cumpăna Pinilor, s-a rupt brusc.

— Ajunge, Morai, ajunge! M-am săturat să fug după tine peste tot.

S-au oprit amândoi şi s-au uitat la mine de parcă aş fi fost un musafir nepoftit în grădina plină de amor a cine ştie cărui nobil. Selia a dat să vorbească, dar Morai i-a aşezat blând o mână pe antebraţ şi a oprit-o. S-a ridicat în picioare.

— La ce te referi, Talion?

M-am uitat la el, nevenindu-mi să cred.

— Am în desagi cel puţin douăsprezece de mandate cu numele tău pe ele.

M-am uitat înapoi spre Lup.

— Eşti căutat în toate naţiunile la vest de Imperiana – Memkar fiind doar cea mai recentă. Du-te şi citeşte-le singur.

Banditul a râs degajat şi a clătinat din cap.

— Ştii că evit să citesc asemenea lucruri.

Am pufnit şi mi-am şters fruntea de sudoare cu mâna stângă.

— Mandate şi orice altceva, analfabet prefăcut ce eşti.

Morai a ridicat nepăsător din umeri, apoi s-a uitat fix la mine.

— Talion, tu vorbeşti serios?

Am strâns tare ochii şi am încercat să scap de durerea din cap masându-mi fruntea, ca să pot gândi mai limpede, dar nu avea niciun rost.

— Da, Morai, s-a terminat. A fost un lucru să conduci o ceată de bandiţi care furau de ici şi de colo, dar e cu totul altceva să-ţi vinzi serviciile nobililor care vor să-şi distrugă elita conducătoare.

— Dar a fi un bandit de rând începea să fie plictisitor. Măcar atunci când uneltеşti ai de-a face cu oameni de condiţie mai bună.

— Poate că aşa este, Morai, dar nu ţi se poate permite să dărâmi guverne.

Aluzia unei ironii şi-a croit drum în răspunsul său:

— Mai bine bandit decât mijlocitor al puterii, nu crezi? Să se datoreze asta faptului că e de preferat să îi superi pe

ţărani şi nu pe nobili – poate pentru că nobilii ştiu să citească?

Am întredeschis ochii.

— Ştii bine că nu e aşa. Te-am mai urmărit şi altă dată, ţii minte?

— Aşa e, Talion, şi înţeleg ce spui. Îţi voi asculta sfatul.

Morai a zâmbit, a ridicat mâinile în aer, apoi a bătut din palme o dată.

— Cum îi spuneam Seliei, am decis să abandonez intrigile politice şi să mă las de tâlhării. Voi pleca de aici şi mă voi face hoţ de giuvaieruri. Se găseşte întotdeauna câte un flecuşteţ de furat pe undeva.

Am clătinat din cap.

— Nu! Vreau să spun că trebuie să înceteze – totul. Cariera ta s-a terminat. Acesta e sfârşitul, Morai.

Zâmbetul de pe faţa lui s-a topit într-o linie subţire.

— Lăsăm să vorbească săbiile, deci?

Am aprobat din cap şi el şi-a scos o pereche de mănuşi de la brâu, pe care şi le-a tras pe mâini. Şi-a scos paloşul cu mâner rotund din teaca legată de o ramură de jos a unui copac şi a secerat iarba aurie cu câteva mişcări de încercare.

A ridicat ochii spre mine şi s-a mutat de-a stânga mea. Între noi se înălţa un parapet de iarbă înaltă.

— Dacă mă vrei, Talion, vino să mă iei.

S-a pus în gardă şi a început să aştepte.

Am făcut trei paşi spre el şi pământul mi-a fugit de sub picioare.

Am aterizat pe fundul gropii într-o ploaie de crengi şi mănunchiuri de iarbă. Am tuşit din cauza prafului şi am scuipat nisipul care îmi scârţâia între degete. Nu-mi rupsesem nimic în urma căzăturii şi bucuria acestui lucru mi-a risipit dispoziţia tristă care mă copleşea. M-am ridicat şi am văzut că buza gropii era prea sus ca să pot sări afară şi că pereţii erau prea sfărâmicioşi pentru a mă putea căţăra pe ei.

Morai nu râdea când s-a uitat la mine de după marginea gropii.

— Îmi pare sincer rău că a trebuit să-ţi fac asta, Talion. Nu voiam să mă lupt cu tine. Dacă te ucideam, Maestrul tău ar fi trimis şi mai mulţi Talioni după mine. Asta ar fi neplăcut.

Am râs şi m-am scuturat de praf.

— Alţii te-ar supăra mai mult decât mine, îmi închipui. Nu ţi-a trecut prin gând ideea că te-aş fi putut înfrânge?

Morai a surâs.

— Ba da, dar am respins-o imediat. A arătat spre groapă. M-am gândit că ai putea prăbuşi un perete de pământ, dacă ai săpa cu sabia…

— *Tsincaatul.*

— … Cu *tsincaatul* în patru sau cinci ore. În acest răstimp, eu şi Selia vom fi plecat demult. Nu vei mai auzi de mine o lună sau două şi atunci cine ştie?

Selia a apărut la marginea gropii. Zâmbea slab şi puţin temător. Mi-a aruncat plosca.

— Mă gândeam că-ţi va prinde bine. L-am legat pe Lup la umbră, unde poate paşte nişte iarbă.

I-am zâmbit şi eu.

— Mulţumesc. Pleci cu Morai din proprie voinţă?

Pentru o secundă, fata a fost şocată, apoi a surâs de îngrijorarea mea.

— Da. Eu am ales să-l însoţesc.

M-am uitat la Morai.

— Dacă laşi pe cineva să-i facă vreun rău, după ce-i fac bucăţi pe cei care i-au pricinuit suferinţă, vin după tine.

— O să am mare grijă de ea, Talion. I-a întins mâna şi fata a acceptat-o. Dacă vrei să ştii, nu mi-am dus oamenii în Memkar pentru că nobilii care mi-au cumpărat serviciile erau nişte bufoni. Duşmanii lor i-au găsit, motiv pentru care o corabie a ars şi s-a scufundat pe Lacul Tiakly, murind astfel toţi uneltitorii de la bord. Nu mă feresc să profit de fanteziile politice, Talion, dar nu am deloc intenţia să declanşez războaie ca să mă îmbogăţesc.

Am înclinat din cap spre el.

— Te cred, oricât ar părea de ciudat.

— Şi bine faci. Ştii că nu te-am minţit niciodată.

Morai mi-a aruncat un salut grăbit.

— Şi îţi doresc doar ce-i mai bine până să ne revedem.

o o o

Râcâiam peretele gropii de mai bine de două ore, când prima umbră a apărut deasupra mea, ascunzând soarele. Am auzit un şoim urlând şi pe Lup nechezând ca răspuns. Mi-am sporit eforturile de-a nărui peretele şi a mă căţăra afară în patru sau cinci secunde. Misiunea era imposibilă şi l-am înjurat pe Morai pentru asta. Ştiam că eram condamnat la pieire.

Doi Eliţi surâzători s-au uitat în jos la mine şi au râs. Eram plin de praf şi pământ pe care transpiraţia îl transforma într-o haină de noroi. Îmi aruncasem tunica şi jiletca din groapă ceva mai devreme şi era imposibil să-ţi dai seama că pantalonii şi ghetele mele fuseseră cândva de aceeaşi culoare închisă. Mi-am trecut braţul drept peste frunte şi am reuşit doar să-mi mânjesc şi faţa cu pământul de pe braţ.

— Ţi-am spus eu, Erlan, că nu poate fi o cursă pentru oameni. A căzut în ea un Justiţiar.

Un Elit tânăr şi blond s-a uitat peste groapă la Erlan şi amândoi au izbucnit în râs.

Eu am mârâit.

— Nu-mi spuneţi, Eliţi, că nu aţi găsit nimic mai amuzant între Talianna şi locul ăsta.

Erlan s-a oprit din râs şi a zâmbit la mine.

— Ai grijă, Nolan, că altfel te lăsăm aici.

Erlan s-a lăsat în genunchi şi a întins o mână spre mine.

— Tadd, apucă-mă de picioare ca să nu cad şi eu lângă el.

Elitul glumeţ i-a făcut pe plac lui Erlan şi împreună m-au scos de acolo cât ai clipi. Am rămas în picioare şi mi-am scuturat pământul de pe mine cât de bine am putut. În spatele lui Erlan am văzut doi şoimi imperiali cu ochii acoperiţi şi priponiţi în mijlocul poienii. Unul îşi ciugulea penele, iar celălalt încerca să ajungă la calul lui Tafano.

— Îi pot da lui Iute puţin din cal?

Tadd s-a dus spre şoimul său.

— N-ai decât. M-am întors spre Erlan. Poţi călări cu Tadd înapoi la Talianna sau să-l încaleci pe Lup? Îmi trebuie cam două ore ca să-l prind pe Morai.

Erlan a scuturat din cap. A scos din jiletcă o scrisoare sigilată pe care mi-a înmânat-o. Purta pecetea personală a Maestrului.

Am desfăcut-o şi m-am îndepărtat un pas sau doi de Erlan. Mesajul spunea: „Întoarce-te în Talianna fără întârziere. Nu te mai bărbieri”. I-am întins mesajul lui Erlan.

— Maestrul ţese cu fir invizibil.

Erlan a ridicat din umeri şi a împăturit la loc hârtia.

— Cine poate şti ce are Stăpânul în gând? Tadd are ordine cu privire la Lup, pe care le va citi odată ce plecăm. Tu vei zbura pe Iute şi eu voi zbura pe Viteaz. Trebuie să plecăm acum, căci mi s-a spus să apelez la orice mijloc e nevoie ca să te duc înapoi.

I-am aruncat lui Erlan o privire piezişă.

— Astea par a fi cuvintele Lordului Eric.

Elitul a încuviinţat din cap.

— Mi-a spus că nu voi fi pedepsit dacă voi face uz de forţă asupra ta.

— O, dacă vrei, pot să mă simt ameninţat.

Erlan a râs zgomotos şi mi-a aplicat în joacă o lovitură de pumn.

— Să mergem.

Mi-am luat de la Lup desagii şi cureaua cu sabia. Pe el l-am condus la şoimi. Tadd a ţinut de frâie până ce eu m-am aşezat să-mi scot cizmele de călărie. Erlan mi-a aruncat o pereche de ghete cu talpă moale folosite când zburai cu şoimul, pe care eu le-am încălţat în timp ce el mi-a pus cizmele în desagi.

Tadd a sărit în şaua lui Lup.

— Hei, Nolan, tipul de acolo e încă viu.

— Ştiu.

Am tras pe mine o cămaşă, dar nu am încheiat-o.

Tadd se uita puţin nedumerit.

— Îl pot duce eu într-un oraş. Poate că acolo vor reuşi să-l

oblojească.

Am scuturat din cap.

— Nu, lasă-l.

Am urcat pe spinarea lui Iute şi m-am întins să-i dezleg ochii.

— Dar suferă. Se luptă să iasă din armura aia.

— Tadd, lasă-l, am spus pe un ton mai aspru ca înainte.

Tadd s-a întors spre Erlan, care s-a urcat pe Viteaz.

— Dar să-l lăsăm aşa e un gest de cruzime.

Am folosit Chemarea.

— *E-un gest de dreptate, Talion.*

Tadd s-a întors cu faţa către mine. S-a mişcat foarte încet. Cuvintele mele au tras de el şi el s-a opus din toate puterile. În cele din urmă, a pierdut lupta.

Mi-am vârât *tsincaatul* în teaca de la şa.

— Tafano a trecut printr-un sat Bosal, ucigând orice mişca. A provocat suferinţe şi dureri neînchipuite. A ales să se apere cu ajutorul calului de acolo, refuzând să-l cheme la ordine atunci când i-am cerut-o. A trebuit să-l ologesc înainte să-l omor.

Erlan şi cu mine ne-am ridicat în aer. L-am lăsat pe Tadd cu ochii ţintă la Tafano. Ştiam că va pleca de pe pajişte singur, dar puteam doar să sper că, atunci când avea să plece, va fi înţeles ceva.

CAPITOLUL 6

Novice: Paisprezece

Îmi simţeam inima în gât, trimisă acolo de nervozitatea care îmi strângea pieptul şi îmi făcea stomacul nod. Deşi în calitate de Paisprezece petrecuserăm destul timp în preajma şoimilor, ca să ne considerăm Eliţi în loc de Justiţiari novici, păsările ne erau încă destul de nefamiliare şi astfel să zburăm singuri era o experienţă dificilă. Iar acum, după doar două săptămâni de zbor singur, instructorul nostru se aştepta de la noi să zburăm cu şoimul către o ţintă anume!

Instructorul nostru, un bătrân Elit spân şi cu o cicatrice pe buza de sus, care îl făcea să pară că se strâmbă mereu, ne forţase să încălecăm bucăţi de buşteni şi să ne prefacem că aceştia erau şoimi, până ce a fost el mulţumit că am memorat cu toţii comenzile, putând apela la ele în orice clipă. Mărşăluia printre rânduri şi ne striga o comandă. Dacă un novice ezita sau dădea semnalul greşit, era recompensat cu o lovitură de bici usturătoare din partea Elitului. Deşi eram unul dintre cei mai buni din grupul nostru, am fost lovit de două ori şi încă mai simţeam ultima plesnitură pe braţul drept.

După o dimineaţă de instrucţie în mijlocul unui câmp, sub dogoarea soarelui, Eliţii Paisprezece au venit în zbor cu şoimii la noi şi au descălecat. La scurt timp după sosirea lor, şi-au făcut apariţia trei Lăncieri care mânau douăzeci de mârţoage bătrâne şi ca vai de ele. Fiecare mârţoagă avea legat în şa un manechin din paie şi beţe, care aveau să ne fie ţinte la exerciţiul din după-amiaza aceea.

Eu l-am ales pe Viteaz. Erlan mi-a predat frâiele şi s-a încruntat.

— Dacă-l răneşti pe Viteaz, ai face bine să fugi înapoi în Sinjaria înainte să pot pune mâinile pe tine.

Am zâmbit auzind ce-l îngrijora şi m-am tras în şa.

— Mai bine speră că lui Viteaz nu-i va plăcea de mine mai mult decât de stăpân, Erlan ra Leth. Aş putea să-l scap de sub control şi nu cred că eşti destul de rapid ca să te fereşti de atacul lui.

I-am dat semnal lui Viteaz să zboare şi el şi-a desfăcut aripile. Ne-am ridicat de la sol din două bătăi puternice de aripi. Când decolam, întotdeauna eram lipit de şa, iar de data aceasta nu a fost altfel. Am reuşit totuşi să ţin bine frâiele în mână şi, folosindu-mă blând de cravaşă, i-am dat de ştire lui Viteaz că eu sunt şeful şi că aşa am de gând să rămână lucrurile. Am zburat pe el puţin către sud, departe de ceilalţi şoimi care decolau, apoi i-am dat semnalul de-a urca şi a se alătura instructorului şi celorlalţi în formaţie.

Toţi Justiţiarii Paisprezece erau în zbor. Marana, Lothar şi cu mine zburam pe păsări mai tinere, la fel ca majoritatea celorlalţi Paisprezece. Datorită faptului că erau mai grei, Jevin şi un novice Imperianan mai mare, la fel ca şi instructorul, trebuiau să zboare pe păsări mai bătrâne. Păsările mai bătrâne trebuiau strunite cu mai multă forţă, dar erau mai bine dresate decât şoimii tineri, deşi erau ceva mai uşor de controlat.

Cu gura uscată iască, îmi doream tare mult să fiu la sol, călărind un cal. Deşi un cal nu se compară ca viteză cu un şoim, e mai mică distanţa până la sol atunci când cazi. Iar caii carne nu mănâncă. Şoimii au o înclinaţie neplăcută de-a ateriza aproape de călăreţul căzut la pământ şi de-a se hrăni din el, ca şi când asta n-ar fi deloc ieşit din comun. Ameninţarea mea către Erlan, deşi făcută în glumă, era coşmarul oricărui Elit.

La sol, Lăncierii au organizat jumătate dintre Eliţi şi le-au dat fiecăruia doi cai cu manechine de paie în şa. Cealaltă jumătate a plecat cu doi Lăncieri peste pajiştea aurie de sub noi. Teoretic, păsările fusese dresate să doboare călăreţii şi să cruţe caii. Misiunea noastră era să ghidăm şoimii ca să ochească ţinta şi să-i împiedicăm să atace caii, în eventualitatea că şoimii decideau că voiau ţintele mai mari şi comestibile în schimbul oamenilor de paie.

Am zburat în cerc pe deasupra câmpului aşteptând ca un

Lăncier să elibereze un cal-ţintă. Un Lăncier a fluturat din mână spre unul dintre Eliţi şi un cal s-a desprins încet de grupul de jos. A pornit la trap uşor, fără ţintă, prin pajişte, apoi a luat-o spre locul unde aştepta cealaltă jumătate de Eliţi. Un strigăt al lui Lăncier a făcut calul să o ia la galop, împiedicându-l să se oprească şi să pască.

Instructorul nostru a arătat spre Jevin şi Fealareenul a ridicat cravaşa în semn de înţelegere. A tras de frâie şi şi-a scos pasărea din formaţie, virând înapoi spre Talianna într-o voltă care a făcut umbra şoimului să plutească în spatele calului. După care a întors şoimul, a lăsat pasărea să ochească ţinta şi i-a dat semnalul de atac.

Şoimul lui a strigat şi şi-a strâns aripile cafenii cu negru. A plonjat din cer cu viteza unui preţios pocal de cristal căzând din mâna cuiva. Jevin strângea bine de frâie şi de şa şi părul îi fâlfâia în spate ca nişte aripi de corb. S-a lăsat pe spate, aproape culcându-se pe şoim, ca să accelereze căderea. Ţinea înclinat în faţă doar capul şi asta ca să poată vedea.

Cu doar câteva secunde înaintea impactului, Jevin a tras de frâie, făcând pasărea să rateze grumazul calului. Şoimul a ţipat din nou, a înşfăcat manechinul din şa şi s-a înălţat spre cer. Nesimţind miros de carne sau de sânge, a scos un ţipăt de indignare şi a dat drumul manechinului. Jevin a zburat în urma cailor şi a aterizat cu şoimul.

Atunci a pornit la trap următorul cal. Instructorul a arătat spre mine.

L-am scos pe Viteaz din formaţie şi l-am făcut să coboare în spirală ceva mai mult. Ştiam că o simplă cădere de la înălţimea aceea m-ar fi ucis, totuşi mă făcea să mă simt mai bine. Ţinta mea a mers în cerc, ajungând astfel aproape de câţiva copaci, aşa că l-am poziţionat pe Viteaz pentru atac din spate, nu din lateral, cum făcuse Jevin. Viteaz a clătinat din cap de mai multe ori ca să-mi spună că ochise ţinta. I-am atins aripa cu cravaşa şi am pornit atacul.

Viteaz şi-a strâns aripile şi am intrat într-un picaj rapid. Aveam impresia că stomacul mi-a rămas undeva sus şi nu reuşeam să trag aer în piept. Vântul mă lovea din toate

părţile. Îmi trăgea părul în spate – fluturându-l ca un steag în furtună – şi îmi smulgea lacrimi din ochi. Ţinta s-a înceţoşat, înotând prin vălul de lacrimi. M-am lăsat pe spate cât de mult am putut şi l-am ghidat pe Viteaz spre ţintă.

Am ajuns jos doar puţin în dreapta ei. În ultima secundă, am tras de frâie spre spate şi stânga. Viteaz a ţipat şi şi-a desfăcut aripile. A virat tare cu aripa stângă întinsă perfect şi desfăcută complet, astfel încât să se oprească în ea cât mai mult aer posibil, şi cu aripa dreaptă pe jumătate adunată. Ne-am răsucit pe o parte atunci şi Viteaz a pornit pe urmele calului. Eu nu am văzut nici măcar pentru o clipă calul, pentru că eram suspendat paralel cu solul, aripile şoimului întinzându-se de la pajişte până la cer şi blocându-mi astfel câmpul vizual spre ţintă. Totuşi, în jurul meu au zburat paie şi fâşii de pânză roşie şi eu am râs. Viteaz a ţipat sfidător, a pornit în zbor drept şi a planat spre locul unde Jevin îi trăsese şoimului său capişonul peste cap.

Ceilalţi şi-au dus sarcina la îndeplinire cu o aparentă uşurinţă. Cu părul lung şi negru formând o pelerină încâlcită în urma sa, Marana arăta înfiorător. Părea să fie un *jelkom* adunând copii răi pe care să-i vândă la Dhesiri. Lothar, pe de altă parte, avea un aspect foarte eroic. Pasărea lui s-a echilibrat repede şi a executat o boltă în planare, ridicând călăreţul din şa fără ca armăsarul să observe sau să se sperie. Ceilalţi din grupul nostru s-au descurcat bine: vreo doi au ratat la prima încercare, dar până la urmă au reuşit.

Odată ce-a aterizat şi el, instructorul Elit ni s-a adresat tuturor:

— Aţi făcut cu toţii o treabă bună astăzi aici. Lothar a fost cel mai bun dintre voi. El ar fi putut captura ultimul soldat dintr-un şir fără a-i alerta pe ceilalţi din formaţie. Atacul lui Nolan, deşi frumos executat şi îndrăzneţ, nu este o tactică pe care un călăreţ ucenic ar trebui să o folosească. Probabilitatea reuşitei e egală cu aceea de-a schilodi Şoimul. Ţineţi minte asta.

S-a uitat la mine încruntat. Eu am încuviinţat şi am roşit.

— Justiţiarii au tendinţa să considere şoimii drept nişte cai iuţi şi înaripaţi, dar ei sunt de fapt o armă. Sunt o armă

imprevizibilă care te înghite cu aceeaşi uşurinţă cu care îşi înghite ţinta.

A aşteptat o clipă ca să se asigure că am înţeles cu toţii gravitatea avertismentului său; după aceea, ne-a făcut semn că suntem liberi.

Ne-a ordonat să facem în pas alergător cei şase kilometri înapoi spre Talianna. Am trecut pe lângă Eliţi care veneau peste pajişte ca să-şi recupereze păsările. Ei aveau să le ducă în zbor la Talianna în timp ce noi alergam şi, cu toate că distanţa era foarte scurtă comparativ cu cea pe care o străbăteam în mod normal la antrenament, cu toţii consideram că Eliţii sunt avantajaţi.

— Ei, Nolan, te-ai înscris sau nu în branşa greşită?

Lothar a venit, alergând, lângă mine. Eram amândoi în mijlocul grupului. Ştiam că este o poziţie bună, care ne permitea să sprintăm pe finalul cursei spre Talianna şi să „câştigăm”.

— Eu, un Elit? L-ai auzit pe instructor. Până acum aş fi schilodit paisprezece şoimi. Am scuipat şi Lothar a râs. Îmi plac păsările, dar prefer să am grijă de o sabie decât de o pasăre. Săbiile nu te pot înghiţi.

Lothar a râs din nou.

— Când vrei să spui sabie, spune *tsincaat.*

M-am încruntat.

— Ce rost are să mă formalizez? Nu vom avea *tsincaate* decât după ce trecem ultimele teste şi ajungem la finalul Ritualului Craniului.

— Pentru exerciţiu, Nolan, exerciţiu.

Lothar şi-a scuturat mâinile şi şi-a şters palmele pe tunică.

— Şi după un an întreg de antrenamente, tu eşti cel mai nepriceput dintre noi la utilizarea dialectului Tal Nobile. Ai nevoie de exerciţiu.

— Au crez’ tu oare c-ai fi mai breaz?

Dialectul Tal Nobil era dificil pentru că toate cuvintele erau mai vechi şi greu de pronunţat. Din cauza sintaxei, vorbeai încet şi precis. Precizia şi atenţia erau exact ceea ce urmăreau Talionii, însă, aşa că eram nevoit să învăţ

limba.

— Mai bun eşti ca odinioară, Nolan, da’ voroveşti prea-n pripă ca să-ţ’ iasă bine.

Jevin a venit în dreptul nostru. În ciuda celor doi kilometri pe care-i făcuserăm deja, vocea lui profundă nu trăda niciun pic de oboseală, ca a mea sau a lui Lothar.

— Drac de munte, Jevin, aiasta eşti şi ni’c alta. Corectatu-m-ai din fugă, da-n viersu-ţi pic de istov nu simt.

Sudoarea îmi curgea de pe frunte şi îmi înţepa ochii.

— Musai să vorbim Tal Nobil cân’ io nicio-njurătură bună n-am suflu să zic?

Jevin şi Lothar au râs amândoi.

— Ce poate fi comic la o alergare?

Marana ne-a prins din urmă şi a intrat în ritm cu Lothar. Am văzut atunci rânjetul de mulţumire al lui Lothar şi am zâmbit şi eu. Lothar îmi mărturisise că-l interesa Marana, iar ea, cu câteva zile în urmă, lăsase să se-nţeleagă într-o discuţie o anumită afecţiune pentru el.

— Nimic, am spus. Cineva le-a spus odată ăstora doi că-s comici şi ei chiar l-au crezut.

Mai aveam de trecut un deal înainte ca toţi să sprinteze spre Talianna. Eliţii au trecut pe deasupra noastră în zbor spre Colivii.

— Marana, semănai cu un *jelkom* pe şoimul ăla.

— Aplecându-mă să adun copii răi ca tine?

Fata a râs şi a bătut din palme cu încântare.

— Te-am speriat?

— Nu, fiindcă nu eram eu în şa. Pe deasupra, Lothar a făcut figura unui erou destul de credibil ca să te bage-n sperieţi.

Comentariul meu a lărgit rânjetul de pe faţa lui Lothar, iar Marana i-a înţeles uşor semnificaţia.

— Întâi va trebui să mă prindă.

Marana a lăsat bărbia în piept şi a sprintat ca să ajungă la poalele dealului înaintea noastră. Lothar a luat-o după ea, ştiind prea bine că, dacă fata ajungea prima în Talianna, graţie avansului pe care îl câştiga pe deal, avea să fie de neînfrânt în cursă. Eu şi Jevin ne-am uitat unul la altul, am

clătinat din cap şi am mai avansat puţin în grup. Corpul meu s-a opus, dar am scuturat din braţe ca să alung amorţeala şi am ignorat durerea care îmi creştea în coapse.

Au dispărut amândoi dincolo de coama dealului – Marana cu un avans de douăzeci de metri – în vreme ce noi, ceilalţi, eram la trei sferturi din lungimea costişei. Eu şi Jevin am trecut de culme cu alţi patru, trei băieţi şi o fată, în faţa noastră. Aceştia alergaseră în frunte o mare parte din drum, aşa că erau pregătiţi să fie depăşiţi. Le-am făcut pe plac şi am început să alergăm în salturi lungi care înghiţeau distanţa ca un lup înfulecând carne.

Marana era în continuare înaintea lui Lothar, dar amândoi îşi ieşiseră puţin din ritm. În mod evident, urcuşul îşi spunea cuvântul.

— Jevin, dacă putem menţine sprintul, îi depăşim.

— Vin cu tine pas cu pas, apoi te depăşesc la ultimul.

Mi-a aruncat zâmbetul lui de prădător. Acel zâmbet se declanşa doar atunci când în Jevin se trezea adevăratul spirit competitiv. În orice concurs, atunci când putea răni pe cineva, se abţinea, dar în cursa aceasta nu avea să mai ţină cont de nimic.

Am dat din cap imitându-l pe Viteaz. Jevin a râs şi ne-am văzut mai departe de alergat. Cu fiecare salt încercam să acopăr o distanţă tot mai mare. Picioarele-mi deveneau arcuri de fier care mă aruncau în faţă din ce în ce mai repede. Pieptul îmi pompa ca nişte foale şi pielea-mi era roşie ca focul. Distanţa se evapora şi Jevin se ţinea ca umbra de mine.

Şi atunci am trecut de Lothar şi pe Marana am depăşit-o fără probleme. Cu avantajul pe care îl aveau, ar fi câştigat cursa dacă ar fi sprintat mai devreme şi ar fi ajuns la deal cu mult înaintea noastră. Aşa însă, urcuşul îi secătuise de puteri. Deşi avansul lor avea să ţină la distanţă restul grupului, nu reuşea deloc să mă oprească pe mine sau pe Fealareen.

Am făcut o curbă lungă la dreapta şi am zbughit-o spre Talianna. Eu eram pe partea interioară şi ştiam că drumul trecea chiar pe lângă Colivii, spre poarta din Zidul de

Asediu, către Talburg. Primul care intra pe poartă câştiga şi intenţionam ca acel novice să fiu eu. Mai ştiam că Jevin mă va însoţi până pe ultimii zece metri, când urma să sprinteze şi să câştige.

I-am adresat şi eu rânjetul meu de lup.

— Bun rămas îţ' zic, drac de munte.

Am înfipt bărbia în piept şi am sprintat.

Totul a fost în ceaţă de-a lungul drumului, dar simţeam ochii tuturor aţintiţi spre noi. Plămânii mei munceau din greu, trăgând aer printre dinţii încleştaţi şi scoţându-l pe nas. Pompam furios din braţe. Ţineam degetele răşchirate ca nişte gheare care loveau aerul să-l facă franjuri, trăgându-mă după ele prin el. Picioarele mi se întindeau şi pluteau în faţă. Nu făceam nicio mişcare smucită, nu avea loc niciun impact zdruncinător cu solul. Totul era fluid şi eu fugeam ca ploaia purtată de vânt.

În tot acest timp l-am auzit pe Jevin în urma mea. În vreme ce eu păream un om gata-gata să se prăbuşească, respiraţia lui era lejeră şi îmi amintea de mârâitul adânc al unui lup care vânează. M-am folosit de această imagine. Mi l-am închipuit vânându-mă. M-am lăsat consumat de basme din popor. M-am alimentat cu teroarea de-a fi urmărit de un Fealareen sau un *jelkom.* Am primit cu braţele deschise panica şi am lăsat-o să îşi facă de cap. Teama m-a sfâşiat şi m-a făcut să ţâşnesc înainte. Nu am făcut nicio încercare de-a o suprima şi am lăsat-o chiar să mi se citească pe faţă, pentru că ştiam că Jevin nu se va stăpâni niciodată şi va folosi orice avea la îndemână ca să câştige.

Am aruncat o privire peste umăr. Jevin se menţinea acolo, în umbra mea, ca o bestie de coşmar. Un val nou de teroare a crescut în mine şi am grăbit viteza din nou.

Doi Lăncieri de la poartă ne-au văzut venind. Au schimbat două cuvinte, apoi s-au întors ca să lase calea liberă. Ştiau că eu şi Jevin nu ne vom opri pentru nimeni şi nimic. Din fericire, până şi Lăncierii înţelegeau importanţa unei curse, chiar dacă aceasta era ţinută doar de dragul ei şi pentru nimic altceva.

Am ţâşnit pe poartă primul. Am încercat să mă opresc,

dar din pricina avântului a trebuit să străbat toată curtea. Am făcut doi paşi pe zid în sus înainte să pot reduce viteza, după care am căzut înapoi. M-am întors şi m-am sprijinit de perete. După câteva secunde, Jevin mi s-a alăturat.

Niciunul dintre noi nu era în stare să vorbească. Ne tresălta pieptul şi eram plini de sudoare, ca o rouă lăsată pe câmp dimineaţa. Eu m-am ridicat primul, zărind în depărtare punctele care trebuiau să fie Lothar şi Marana, şi l-am tras pe Jevin de braţ. El s-a uitat la mine nedumerit, apoi a înţeles. Cu o energie rămasă zeii ştiu de unde, am pornit spre aripa Justiţiarilor din Citadelă. Deşi scările erau mai abrupte decât ultimul deal, le-am urcat şi am ajuns în camera mea şi a lui Lothar de la etajul al doilea.

M-am prăbuşit pe patul meu, iar Jevin, pe patul lui Lothar. Am zăcut acolo perfect nemişcaţi, până ce am auzit glasuri. Am zâmbit amândoi şi ne-am ridicat în şezut, ca şi când n-am fi fost câtuşi de puţin obosiţi. Eu mi-am notat ceva în jurnal în vreme ce Jevin studia tabla de şah de pe masa la care eu şi Lothar începuserăm o partidă.

Lothar şi Marana, mână-n mână, au apărut istoviţi în cadrul uşii.

— Cine pe cine a tras dincolo de linia de finiş? am întrebat cu inocenţă şi m-am uitat la degetele lor împletite.

Au întors amândoi spre mine priviri vlăguite. Eu şi Jevin ne-am lăsat deodată înapoi pe pat şi am început toţi patru să hohotim de râs.

O O O

Antrenamentul cu şoimi se reducea la o după-amiază în fiecare săptămână. În calitatea noastră de Paisprezece, primeam şi alte îndatoriri. Dimpreună cu cei din Cincisprezece şi Şaisprezece, trebuia să patrulăm zidurile Citadelei şi să-i însoţim pe funcţionarii din Servicii în varii inspecţii prin Talburg. Deşi îndatoririle erau simple, ele se adăugau antrenamentului nostru. Învăţaserăm să ne luptăm; acum trebuia să învăţăm cum să îi tratăm pe oameni fără a face apel la violenţă.

Misiunile de patrulare la înălţime erau organizate pe

ziduri şi membrii fiecărei divizii în parte, cu excepţia Servitorilor şi Vrăjitorilor, trebuiau să stea de gardă. Şeful fiecărei patrule era ales din timp şi era responsabilitatea acelui Talion de a se asigura că echipa lui era completă şi vigilentă. Cred că dacă aş fi fost un Războinic sau un Lăncier în fruntea unui grup, aş fi sperat să nu am în patrula mea niciun Justiţiar.

În noaptea de după cursă, eu şi Jevin am stat de strajă de la mijlocul nopţii până-n zori. Dormiserăm destul cât să ne odihnim la trup, dar eram încă surescitaţi în urma cursei. Alţii, inclusiv Lăncierii de la poartă, veniseră la ora cinei şi comentaseră că niciodată nu mai văzuseră pe cineva care să alerge aşa repede. Asta nu ne ajutase cu nimic să ne dezumflăm în pene, ba dimpotrivă, ne făcuse să ne opunem disciplinării din partea oricui nu era încă un Talion adevărat.

Un Cincisprezece Lăncier, Gaynor ra Ţinuturile Împrumutate, conducea patrula noastră. Era înalt cât mine şi împreună eram mai înalţi decât toţi membrii patrulei, cu excepţia lui Jevin. Eu atinsesem deja doi metri, dar încă nu mă împlinisem la corp. Jevin era deopotrivă mai înalt – cu cel puţin treizeci de centimetri – şi căpătase deja proporţii de adult. Gaynor era undeva între. Avea capul ras, mai puţin o coamă neagră chiar pe mijlocul ţestei. Asemenea majorităţii celorlalţi Crestaţi, era ţanţoş, iar galonul de pe umăr, pentru Justiţiari în general şi pentru Jevin în particular, nu anunţa lucruri bune pentru straja noastră.

Ne-a ordonat să intrăm în formaţie şi a preluat postul de la un Cincisprezece Războinic obosit. Cu bastonul de comandă în mână, Gaynor a început să-şi informeze subordonaţii.

— Talioni, aveam o datorie sacră de înfăptuit în această noapte. Trebuie să apărăm Talianna de orice invazie, orice violare, oricât ar fi ea de neînsemnată. La nevoie, trebuie să ne vindem vieţile scump, strigând doar ca să-i avertizăm pe ceilalţi de pericol.

Am ridicat ochii către cer şi mi s-a făcut rău. M-am întors spre Jevin şi am şoptit:

— Ar suna mai bine de pe cal. Pentru discursul ăsta

trebuie neapărat să fii lord.

Am chicotit amândoi.

Ochii lui Gaynor ne-au săgetat cu furie.

— Găsiţi ceva nostim în discursul meu, Justiţiari?

Vocea lui transmitea forţa unei pedepse, chit că omul nu era decât un Lăncier.

Jevin a pufnit pe nas.

— Nimic în afara absurdului său, în lumina faptului că nu există trupe inamice nicăieri pe o rază de şaizeci de leghe în jurul Taliannei.

Răspunsul lui Jevin, spus cu o mină serioasă şi plină de respect, mi-a smuls un chicot şi a făcut doi Războinici să se zguduie râzând înfundat.

Gaynor a păşit spre noi, dar s-a ferit de Jevin.

— Bine, Talion. Atunci poate că nu ţi se va părea mare scofală să aperi zidul din spate. Iar amicul tău zurliu îţi poate ţine de urât.

M-am înclinat ceremonios.

— Cum ordonaţi, milord.

Eu şi Jevin am ieşit din formaţie, am luat fiecare câte o suliţă din rastelul de pe perete şi ne-am dus în partea din spate a acoperişului fără a aştepta să fim trimişi. Acela era postul cel mai puţin dorit, pentru că te aflai vizavi de grajduri şi chiar deasupra mormanului de balegă rezultat în urma rănirii acestora la primele ore ale serii. Din fericire, vântul purta mirosul în bună parte în direcţia opusă.

Era o noapte călduroasă şi cerul era plin de stele luminoase. Am identificat uşor constelaţiile Ursa Mare şi Ţestoasa Dansatoare. Vedeam doar catargele Navei Fantomă, pentru că Tal era mai la nord decât Sinjaria. Întotdeauna, noaptea părea mai primitoare atunci când desluşeam o serie de constelaţii familiare.

— De ce se teme Gaynor de tine, Jevin?

Ne aflam amândoi pe acoperiş cu spatele sprijinit de peretele interior al citadelei. Jevin s-a întors cu faţa către mine, dar, în întuneric, nu-i puteam vedea decât colţii şi ochii.

— Presupun că din acelaşi motiv pentru care te-ai temut

şi tu după-amiaza asta. Te mulţumeşte răspunsul?

Cuvintele lui exprimau durere.

L-am atins pe umăr.

— Ce vrei să spui, Jevin? Nu înţeleg.

Uitasem deja spaima care mă stăpânise, întrucât fusese doar un mijloc de a câştiga cursa. Nu fusese reală atunci şi îşi încetase existenţa în clipa în care cursa se încheiase.

— Nici eu, Nolan.

S-a întors de la mine şi eu i-am privit profilul reliefat pe cerul luminat de stele.

— Când te-ai uitat înapoi la mine am văzut acea teroare primară pe care am mai văzut-o la vreo două Festivaluri. Oamenii se tem de mine pentru că sunt Fealareen, fără a mă cunoaşte sau a şti cine sunt.

Înţelegeam faptul că simţea că e trădat, iar eu aveam o senzaţie de parcă aş fi fost lovit în stomac cu o cărămidă.

— Îmi pare rău, Jevin. Nu mă tem de tine. Ştiu că te înfrânezi atunci când ai putea răni pe cineva şi am ştiut că-n timpul cursei de azi nu te-ai fi înfrânat. Faptul că mi te-am imaginat ca pe un monstru sau un lup venind pe urmele mele – ceea ce şi erai la momentul acela – a fost doar un mod de a-mi convinge picioarele să se mişte mai repede. Nu m-am gândit nicio clipă că vei observa asta, cu atât mai puţin că te vei simţi jignit.

A dat să răspundă, dar am ridicat o mână şi l-am întrerupt.

— De când mi-am înghiţit teama prima dată când te-am văzut, am decis să-ţi fiu prieten. În luptă vei fi înfiorător. Eşti mare şi puternic, capabil să distrugi duşmanii. Dar îţi poţi da frâu liber doar împotriva inamicilor, prietenilor nu le-ai face nimic. Că-ţi place sau nu, până să devin proscris, nu mă voi teme de tine.

Am simţit cum îl părăsea tensiunea.

— Mulţumesc, Nolan. Nu-i pot judeca pe oameni. Aţi fost crescuţi toţi cu poveşti despre *jelkomi* şi Fealareeni. Nu am fost niciodată văzuţi în afara Vizuinilor. Sunt o ciudăţenie, la fel ca mânzul acela cu două capete care s-a născut primăvara trecută. A avut noroc că a murit. Nu a trebuit să

trăiască văzând că oamenii se tem de el.

Am încuviinţat din cap şi am scrutat stelele.

— Cunosc puţin sentimentul despre care vorbeşti.

Am înghiţit cu greu din pricina nodului din gât şi mi-am şters o lacrimă de la ochiul stâng.

— Fratele meu mai mic, Arik, avea un picior strâmb. Oamenii credeau că e blestemat de demon sau binecuvântat de zei. Oamenii voiau să-l ardă sau să-i ceară să-i atingă ca să le vindece beteşugurile. Orice ar fi crezut ei însă, oamenii se temeau de el.

Am tăcut amândoi o secundă, fiecare pierdut în gânduri despre locuri aflate la multe leghe est de acolo; apoi eu am spus:

— Totuşi, asta nu explică dimensiunea fricii lui Gaynor.

Jevin a râs uşor şi dinţii i s-au văzut toţi în noapte.

— Nu, Gaynor e un caz special. Ţine minte că Gaynor este din Ţinuturile Împrumutate. Pentru voi, Fealareenii sunt doar monştri din poveşti, dar pentru el suntem o realitate care este răspunzătoare pentru moartea familiei sale.

M-am încruntat.

— Gaynor a fost adus aici odată cu tine. Niciunul dintre voi nu ştie nimic despre ţinuturile natale.

Jevin a surâs strâmb.

— Gaynor a ştiut să se folosească de bibliotecă. Ştie că ţara lui natală aparţinea cândva Fealareenilor. Acolo obişnuiam noi să ducem turmele la păscut iarna. Acum o mie de ani şi mai bine, coloniştii umani au început să pătrundă în valuri în regiune. Cei mai mulţi erau refugiaţi din Tingis, Provincia Torturată, dar ne-au ocupat cele mai bune pământuri. La început nu ne-a deranjat, am convieţuit relativ în pace.

Apoi a apărut un conducător care s-a oferit să se războiască cu regele Fealareen pentru stăpânirea teritoriilor. S-a ajuns la o înţelegere: odată la douăzeci şi cinci de ani, ambii conducători aveau să se întâlnească într-o serie de lupte Rituale, iar câştigătorul va stăpâni Ţinuturile Împrumutate pentru următorul sfert de veac.

Fealareenii au tendinţa de a invada zona atunci când sunt la putere – ceea ce nu-i diferenţiază cu nimic de conţii şi baronii din alte părţi – şi cetăţenii Ţinuturilor Împrumutate se tem că liderul lor va pierde.

Jevin a clătinat din cap.

— Gaynor a ajuns la concluzia că a fost trimis din Ţinuturile Împrumutate ca să mă aibă sub supraveghere şi să mă împiedice să ameninţ Imperiul Spulberat!

Mi-am ferit privirea şi am înghiţit greu. Acesta nu era primul Lăncier care să creadă că duce în spinare greutatea întregii lumi, era însă cel mai tânăr dintre ei.

— Când este următorul Ritual?

— Peste unsprezece ani.

Am făcut rapid câteva calcule în gând.

— Asta înseamnă că tu ai plecat din Vizuini în timpul ultimului Ritual.

— La o lună după. M-am născut în noaptea în care tata a murit în timpul Ritualului. A fost înfrânt pentru a doua oară. Înfrângerea lui de către Regina Briana ar fi dus la executarea sa de Fealareeni, dacă supravieţuia Ritualului. Din cauză că a pierdut, eu am fost izgonit.

O parte din Jevin tânjea după o explicaţie a exilului său. Citeam asta în postura corpului său şi i-o auzeam în glas.

Am surâs şi am încercat să îndepărtez discuţia de la nevoia lui Jevin pentru un răspuns de care nu avusese niciodată parte.

— Cred că ai înţeles greşit, prietene.

Jevin s-a întors şi s-a uitat drept la mine.

— Nu ai fost exilat, ai fost trimis să-l ţii pe Gaynor sub supraveghere.

Asta a adus zâmbetul înapoi pe buzele lui Jevin. A ridicat privirea, peste mine, spre locul unde Gaynor mergea iute de la un post la altul, solicitând rapoarte şi încurajându-şi oamenii.

— Lui Gaynor i-ar plăcea la culme ideea asta.

Am încuviinţat din cap.

— Deci, am decis de ce te urăşte Gaynor în mod special, dar de ce oare mă urăşte pe mine sau pe oricare altul

dintre Justiţiari? I-aţi făcut, tu şi Lothar, ceva cu ani în urmă?

— Nu, din câte ştiu şi îmi aduc aminte.

Jevin a ridicat faţa către cer şi liniştea i s-a scurs înapoi în tot trupul.

— Ura lui probabil izvorăşte din faptul că noi suntem Justiţiari, iar Justiţiarii deţin o poziţie aparte în competiţia internă din Talianna.

M-am gândit un moment la remarca sa. În cei doi ani de când eram în Talianna ştiam că existau tensiuni între diferite ramuri. Toate ramurile militare erau invidioase una pe cealaltă şi nimeni nu-i avea la suflet pe cei din Servicii. Eliţii şi Justiţiarii reprezentau, în fapt, un procent mic din populaţia totală de Talioni, dar puterea noastră politică era considerabilă, aşa că eram văzuţi fie ca aroganţi, fie prea influenţi pentru cât valoram de fapt. Vrăjitorii, cu subdisciplinele şi diferenţele lor eterice, erau prea preocupaţi cu magia pentru a da atenţie încleştărilor, dar erau mult prea puternici ca să fie ignoraţi sau mâniaţi.

— Cred că înţeleg ce vrei să spui, Jevin, dar…

Fealareenul a chicotit, un sunet şoptit, malefic.

— E destul de simplu, Nolan. Voi pune doar etichete lucrurilor pe care le-ai văzut deja şi le-ai înţeles. Până să se destrame Imperiul, datoria Talionilor era clară. Noi eram instrumentele Dreptăţii Împăratului.

După ce s-a năruit Imperiul, ideea despre rolul Talionilor în lume s-a schimbat. O facţiune voia să recucerească toate teritoriile şi să făurească un nou Imperiu cu Talianna drept capitală, întrucât aveau impresia că, fără un Imperiu, Talionii îşi pierd complet legitimitatea. Fără un Imperiu, noi aveam să ne ofilim şi să murim. Odată reclădit Imperiul şi odată ce Maestrul era recunoscut ca noul Împărat, ne puteam continua munca.

Am strâns din sprâncene, concentrându-mă.

— În mod evident, nu am urmat traseul acesta, aşa încât trebuie să fi existat o altă facţiune care era mai puternică sau care propunea ceva mai raţional.

Jevin a încuviinţat.

— Da şi nu. Cealaltă facţiune principală credea că Talionii pot fi un fel de ghizi. Ei sperau că printr-o presiune subtilă vom putea împiedica prăbuşirea întregii lumi. Că puteam împiedica o prăbuşire totală, cum se întâmplase cu vechiul Imperiu Kartejan, şi că vom păstra lumea în limitele civilizaţiei. Facţiunea-ghid la putere voia ca Talionii să ajute la menţinerea legilor imperiale şi să acţioneze într-un mod pozitiv.

Am închis ochii o secundă, meditând.

— Adică antrenând soldaţi şi punând Justiţiarii să-i prindă pe răufăcători îi puteam face pe toţi să rămână cu picioarele pe pământ şi să împiedicăm apariţia barbariei în lume?

Jevin a încuviinţat. Dând din cap, a reuşit să eclipseze Luna Lupului, care tocmai răsărea.

— Acestea sunt şi acum cele mai mari facţiuni din Talianna. Dar s-au mai desprins două. Una susţine că nu trebuie să facem altceva decât să menţinem pacea. Cealaltă spune că toţi oamenii sunt vinovaţi de ceva şi că numai teroarea şi teama pot veghea la menţinerea onestităţii. Mulţi Justiţiari ajung să adopte această din urmă ideologie, mai ales după ce dau de urmele unor ucigaşi fără milă.

M-am cutremurat.

— Dacă nu cumva greşesc, Lăncierii vor să recucerească totul, iar Justiţiarii cred în conducere?

— În esenţă, da. Adaugă la asta sentimentul Lăncierilor, Războinicilor şi Arcaşilor că Justiţiarii exercită o influenţă politică mai mare decât ar trebui şi vei înţelege de ce Gaynor se comportă aşa cum o face.

Explicaţia mi se părea corectă. Maestrul lua toate hotărârile de ordin politic, dar se consulta cu lorzii diferitelor divizii în şedinţe regulate. Când Lord Hansur şi Lord Isas erau de acord, iar Excelenţa Sa, şeful Serviciilor, îi susţinea, se forma un grup mic, dar puternic, în stare să blocheze planurile ambiţioase ale diviziilor militare.

Înainte să pot face vreun comentariu, discuţia noastră politică s-a încheiat brusc. Un val negru a trecut peste zidul

Citadelei şi ne-a împroşcat din cap până-n picioare. Un amalgam noroios de balegă de cal, urină şi paie de la grajduri care puţea îndeajuns de tare ca să mă doboare în genunchi, în timp ce mă împleticeam spre parapet ca să văd cine-l aruncase peste noi. Am căzut în faţă şi-am scuipat în timp ce Jevin s-a ridicat şi s-a uitat peste buza acoperişului.

Doi bulgări de bălegar l-au lovit, unul în piept şi celălalt în plină figură. S-a răsucit şi s-a lăsat jos, în spatele zidului.

— Fir-ar să fie, Nolan, ăştia-s Lăncierii!

M-am cutremurat şi am scuturat din cap ca să-l limpezesc. Mi-am recăpătat echilibrul şi m-am ridicat. Am făcut doi paşi împleticiţi şi m-am sprijinit greoi de zidul interior al Citadelei. Am scuipat din nou ca să scap de gustul acru din gură.

Gaynor a venit iute la postul nostru.

— Aveţi ceva probleme, Justiţiari?

A strâmbat din nas.

— Puţiţi.

Jevin a încleştat şi descleştat pumnii; apoi a sărit la Gaynor. Eu am făcut un pas înainte şi i-am înfipt lui Jevin o palmă în piept. I-am simţit inima care bubuia, zbătându-i-se între coaste, dar ceva din el m-a recunoscut şi s-a oprit.

— Nicio problemă, Lăncier, în afara aceleia pe care ne-o faci tu.

Gaynor a strâns pumnii şi şi-a umflat pieptul.

— Mă acuzi de duplicitate pe mine, când tocmai neglijenţa şi lipsa voastră de vigilenţă au permis să se întâmple mizeria asta?!

Mânia mi-a alungat slăbiciunea din genunchi şi mi-a limpezit mintea. L-am împins pe Jevin în spate şi m-am proţăpit nas în nas cu Gaynor.

— Poate ar trebui să-ţi aduc aminte, Gaynor, că suntem sub comanda ta şi că un astfel de atac asupra a doi dintre oamenii tăi nu te pune deloc într-o lumină bună.

Asta l-a descumpănit puţin, întrucât era clar că nu se gândise la unghiul acesta de abordare atunci când evaluase incidentul.

— Mai vreau doar să adaug că, în cazul în care simţi vreodată nevoia de a-ţi pune la încercare superioritatea, sunt pregătit oricând să ne întâlnim oriunde doreşti.

M-am apropiat şi mai tare şi Gaynor a cedat teren. Nu-l puteam învinui, căci miroseam îngrozitor.

Gaynor s-a îndreptat de spate şi a pufnit pe nas.

— Curăţaţi-vă postul, atunci, şi duceţi-vă să vă spălaţi. O să dau raportul despre acest incident diseară, Nolan, şi, chiar dacă voi fi criticat pentru acţiunile mele, cu siguranţă veţi primi şi voi o mustrare pentru atitudinea asta neserioasă. Chiar şi cei care vor să fie Justiţiari trebuie să joace după reguli.

După ce ne-am curăţat, Lord Hansur ne-a chemat pe amândoi în odaia sa. Deşi soarele apăruse de după linia orizontului cu doar o oră în urmă, el avea deja un raport de două pagini despre acţiunile noastre. Ne-a invitat să stăm jos pe scaune de campanie, până citea el raportul. Lemnul închis la culoare al mesei sale şi rafturile care tapetau pereţii împrumutau încăperii un aer puternic, apăsător, care mă indispunea.

Într-un final, Lord Hansur, cufundat adânc în fotoliul său cu spetează înaltă, a ridicat ochii din raport.

— Ei, novici, i-aţi sfidat deschis autoritatea?

— Da, Milord.

Răspunsul mi-a adus o încruntare din partea Lordului Hansur.

— Să fim mai exacţi. Aţi comentat şi aţi râs în timp ce vă dădea instrucţiuni?

Am răspuns împreună:

— Da, Milord.

— V-aţi relaxat la postul vostru şi aţi ignorat ce se întâmpla jos, în curte?

— Da, Milord.

— Aţi ameninţat că-l veţi bate pe Lăncier de să-i sune apa-n cap?

Am scuturat din cap.

— Nu, Milord. M-am oferit doar să mă întâlnesc mai târziu

cu el, dacă era de părere că situaţia avea nevoie de-o lămurire.

Lord Hansur a clătinat din cap.

— Frumos din partea ta să te oferi, Nolan, dar chiar raportul acesta a lămurit situaţia.

Am înghiţit greu, căutând să scap de inima care-mi urcase în gât.

Lord Hansur s-a ridicat în spatele mesei de stejar, s-a întors şi s-a uitat pe fereastra îngustă din spatele său.

— Înţeleg reticenţa voastră de a executa ordinele unui Lăncier, mai ales ale acestuia. Înţeleg că el poate avea un dinte împotriva ta, Jevin, că pe tine nu te are, poate, la suflet, Nolan. Ştiu că se poate să fi fost dur cu voi – atât de dur cât poate fi un Lăncier cu un justiţiar – şi că pe voi v-a enervat tratamentul său. Totuşi, asta nu vă scuză faptele.

S-a întors şi ne-a sfredelit cu o privire de fier.

— Patrulele nu se organizează pentru apărarea Taliannei. Dacă ar exista o ameninţare, nu am pune să ne apere nişte băieţaşi imberbi.

Eu şi Jevin am roşit la unison.

— Patrulele au menirea de-a vă învăţa să cooperaţi. Reprezintă o organizaţie militară simplă şi sunt incluse în plan pentru ca voi, băieţii, să învăţaţi să ascultaţi ordinele şi să înţelegeţi cum comandă alţii.

S-a aşezat la loc.

— Trebuie să vă disciplinez. Gaynor a ajuns la Lord Eric foarte devreme cu raportul acesta şi am fost nevoit să stau cu el la o discuţie despre respect şi lipsa de respect în rândul Justiţiarilor faţă de alte divizii. Lord Eric a sugerat şi el că nu există disciplină militară la Justiţiari şi că, pentru o forţă care ar trebui să facă orice altceva pot face ceilalţi Talioni, e imposibil să trecem drept apţi de luptă.

Am coborât privirea. Îmi doream să mă pot topi şi să mă scurg prin crăpăturile din podea.

— Înţelegem dificultatea…

Lord Hansur s-a încruntat tare.

— Zău?! Chiar înţelegeţi situaţia dificilă în care m-aţi pus? Eu trebuie să dovedesc că sunteţi capabili să plănuiţi

şi să executaţi o operaţiune militară. Asta înseamnă că nu vă pot spune eu ce să faceţi. Şi chiar dacă tu şi Jevin reuşiţi să vă documentaţi şi să găsiţi în istorie o campanie genială, Lord Eric poate să nu o ia în calcul, considerând-o imposibil de verificat, sau poate sugeraţi că orice campanie la care participă Talioni are succesul asigurat, pentru că nimeni nu s-ar ridica împotriva noastră.

Lord Hansur a căzut în muţenie şi liniştea s-a aşternut în odaie ca o pătură groasă.

Jevin a glăsuit. Vocea lui, deşi a menţinut un ton scăzut şi moale, a spulberat tăcerea ca ţipătul unui şoim.

— Se pare, Milord, că eu şi Nolan trebuie să acceptăm răspunderea faptelor noastre şi să fim disciplinaţi, dacă nu putem dovedi, spre mulţumirea Lordului Eric ori a voastră, că înţelegem importanţa planificării şi executării unei operaţiuni militare.

Lord Hansur a încuviinţat din cap. S-a întors spre mine.

— Nolan, eşti dispus să i te alături lui Jevin în încercarea sa de a dovedi că acuzaţiile care se aduc sunt incorecte?

Am aprobat mut.

— Chiar dacă asta înseamnă să fii eliminat ca urmare a nereuşitei?

Asta ne-a luat prin surprindere atât pe mine, cât şi pe Jevin. Aveam impresia că-n stomac mi se cuibărise un ghem de şerpi neastâmpăraţi, iar Jevin s-a făcut cenuşiu la faţă. Am aprobat din cap.

Lord Hansur a surâs ca şi când s-ar fi aşteptat la rezultatul acesta încă de la începutul întrevederii noastre.

— Foarte bine. Aştept planul vostru într-un plic sigilat până la sfârşitul zilei. Planul va trebui pus în aplicare de noaptea asta în două săptămâni.

Eu şi Jevin ne-am ridicat şi ne-am înclinat, apoi ne-am întors şi am ieşit din cameră. Abia am putut să ne ascundem zâmbetele de pe chip. Noaptea aleasă de Lord Hansur era fără lună şi patrula din acea noapte era comandată de Gaynor.

Cu toate că făcuserăm zeci de exerciţii de planificare în

ultimii doi ani, nicio campanie militară pe care o gândiserăm nu necesitase vreodată atâta muncă. Eu şi Jevin ne-am mutat la bibliotecă şi am studiat hărţi cu sutele. Am primit chiar şi permisiunea de a zbura cu doi şoimi spre zona unde Justiţiarii Paisprezece trebuiau să facă tabără în noaptea operaţiunii noastre. Oricine ştia că se pregătea ceva presupunea, în mod evident, că plănuiam să ne prindem camarazii în ambuscadă ca să dovedim că înţelegem noţiunile de strategie şi tactică militară. Asta ne-a adus prima victorie şi a demonstrat că înţelegeam valoarea informaţiilor şi contrainformaţiilor.

Lord Hansur a programat Justiţiarii Paisprezece pentru un exerciţiu în teren, la vest de Talianna, în noaptea operaţiunii noastre. A făcut-o ca să ne încurce, ca să îngreuneze lucrurile, dar noi am profitat de asta. După ce l-am chestionat pe Allen cu privire la relieful zonei de campare, am reuşit să facem rost de la el de nişte frânghie şi echipament de căţărare, ca să ne putem surprinde camarazii, apărând de după o faleză impracticabilă.

La început, eu şi Jevin am avut de gând să lucrăm singuri, dar a fost greu să ţinem în secret misiunea. I-am invitat pe Lothar şi Marana să ni se alăture şi le-am spus că avem deplină încredere în ei, dar nici măcar ei nu au ştiut care este adevărata ţintă până în noaptea cu pricina. Le-a plăcut planul despre care le-am vorbit şi au fost de acord cu entuziasmul nostru.

Părerea lui Lothar despre acest plan s-a schimbat în seara aceea, când i-am spus ce aveam să facem de fapt.

— Veţi ataca Talianna?

Am zâmbit degajat.

— Da. Uite, dacă doi Lăncieri ne pot lua pe nepregătite pe mine şi pe Jevin şi pot face ceea ce ne-au făcut, ar trebui să ne fie uşor să pătrundem în Talianna nevăzuţi şi să intrăm în Citadelă.

Lothar s-a uitat la mine de parcă aş fi fost complet nebun, dar înainte să poată protesta, m-am întors spre Marana.

— Tu încă ne susţii, nu-i aşa, Marana?

Fata a zâmbit şi şi-a aruncat pe umăr un colac de frânghie.

— Sigur. Va fi o aventură de pomină.

I-am zâmbit lui Lothar şi ochii lui m-au săgetat. Implicarea Maranei nu-i dădea de ales, lucru de care eram conştient la fel ca el. I-am aruncat o geantă plină de haine.

— Doar acum, a bâiguit el.

Eu şi Jevin am chicotit şi am deschis drumul înapoi spre Talianna. Echipa noastră mergea bine în spatele celorlalte grupuri de Paisprezece şi niciunul dintre aceştia nu ne-au observat plecarea. În parte, exerciţiul în teren cerea ca fiecare echipă să ajungă în tabără ghidându-se după poziţia stelelor şi a unui set complex de indicaţii oferite de Lord Hansur. Urmându-le, aveam să găsim un număr de repere ascunse şi trebuia să notăm simbolurile pe care le găseam pe ele. Studiind sarcinile individuale şi simbolurile notate de noi, instructorii puteau stabili dacă ştiam ce făceam sau dacă am găsit tabăra din pură întâmplare.

Drumul de întoarcere la Talianna a decurs fără incidente majore. Ne-am schimbat poziţia de iscoadă şi ne-am mişcat cât de repede posibil, în acelaşi timp încercând să nu facem zgomote. Două grupuri de Lăncieri ne-au depăşit, dar noi ne-am ascuns destul de bine pe marginea drumului, astfel încât să nu fim detectaţi. Deşi probabil că nu ne-ar fi acordat deloc atenţie, chiar dacă ne-ar fi văzut, ne doream să menţinem elementul de surpriză şi procedam în consecinţă.

Ne-am apropiat de Talianna dinspre vest şi-am cotit către nord, aproape de Colivii. L-am lăsat pe Jevin ascuns în umbrele din preajma colţului nord-vestic al Zidului de asediu, să ne păzească echipamentul, iar noi ne-am schimbat în tunici de Eliţi şi ne-am alăturat iute Eliţilor care se întorceau în Talburg după ce dăduseră de mâncare şi se ocupaseră de şoimii lor.

— Păsările alea afurisite-s aşa enervante atunci când năpârlesc, am comentat cu voce tare pe când ne apropiam de poartă.

Marana a fost de acord.

— Şi nici nu poţi zbura cu viteză. Urăsc asta.

Războinicii care păzeau poarta s-au uitat la noi, au văzut o ceată de Eliţi întorcându-se de la Colivii şi ne-au lăsat să intrăm fără a sta pe gânduri. Am pătruns fără probleme în Talburg şi am pornit spre vest. Am ajuns la colţul zidului şi acolo, în umbrele dintre brutărie şi o căscioară, eu am scos o sfoară din buzunar. Am legat de ea o piatră şi am aruncat-o peste zid.

Jevin şi-a legat frânghia de căţărat de sfoara mea şi a tras de două ori. Am adus astfel frânghia de partea noastră, unde am ţinut toţi trei de ea în timp ce Jevin s-a căţărat peste Zidul de asediu. Odată ajuns sus, Jevin, îmbrăcat într-un costum complet negru, ne-a aruncat echipamentul şi apoi a coborât. S-a lăsat să atârne cât era de înalt, după care şi-a dat drumul. Distanţa până la sol era de puţin sub doi metri, aşa că a aterizat fără zgomot.

Ne-am luat şi noi combinezoanele peste uniforme şi am pornit spre vest. Am trecut cu bine de la zidul de nord la cel de sud al Talburgului şi am ajuns cu uşurinţă la maldărul de bălegar. Cum ne aşteptam, din experienţă personală şi după două săptămâni de adunat informaţii, novicii de la capătul acoperişului se îndepărtaseră de post. Discutau şi râdeau împreună cu două gărzi la următorul post de santinele.

Lothar a aruncat peste marginea de sus a zidului o ancoră mică. Aceasta, aterizând, a scos un zăngănit înfundat care, pentru mine, a sunat ca un tunet, dar niciunul dintre novici nu i-a dat atenţie şi poate că nici nu s-a auzit deloc. Lothar a tras de frânghie ca să vadă cât de bine se agăţase ancora. A alunecat o dată şi Lothar s-a împleticit, dar apoi gheara s-a prins şi a rămas locului. Lothar mi-a făcut semn că totul e bine şi mie mi s-a uscat gura.

Eu am urcat primul. Lothar a ţinut frânghia de jos, ca să mă pot căţăra pe ea, păşind de-a dreptul pe zid în sus. Urcuşul a fost totuşi dificil. Ajunsesem doar la jumătatea distanţei, când frânghia s-a detensionat şi eu m-am izbit de perete. Am strâns mai tare şi am simţit focul începând să-

mi ardă umerii, dar nu puteam face nimic ca să reduc din încordarea braţelor.

După o clipă sau două, inima mea a încetat să mai bubuie şi i-am auzit pe cei doi novici patrulând pe deasupra. Fiecare pas târşâit răsuna mai tare decât anteriorul. Glasurile lor se auzeau exact atât cât să ajungă la urechile mele, dar cuvintele nu reuşeam să le înţeleg. M-am calmat, am inspirat şi am expirat concentrat şi mi-am relaxat muşchii de care nu aveam nevoie ca să rămân agăţat de frânghie. Sub mine, Jevin, Lothar şi Marana dispăruseră, iar din locul unde mă găseam, nimic nu părea ieşit din comun pe strada întunecată.

În cele din urmă, vocile s-au îndepărtat şi Lothar a ieşit dintre umbre, apucând iarăşi capătul frânghiei. Mi-a făcut semn să cobor, dar eu am scuturat din cap şi-am urcat până la capăt. Umerii îmi ardeau de durere pe când am ajuns sus şi m-am căţărat peste marginea crenelată a zidului, târându-mă pe coate. M-am lăsat să cad la umbră, am verificat ancora, am aşezat-o într-o poziţie mai bună, apoi am aşteptat.

Marana a urcat fără probleme. Am avansat, îndepărtându-ne de ancoră, în direcţia novicilor. M-am uitat la Marana, dar nu am văzut decât o fâşie îngustă de piele în jurul ochilor ei. Combinezoanele, cu tot cu mănuşi şi glugi, ne făceau invizibili dacă nu ştiai unde anume să te uiţi.

L-am auzit pe Jevin urcând pe zid; apoi l-am simţit pe Lothar atingându-mi şoldul ca să mă anunţe că e pregătit. Ne-am târât toţi patru înainte şi am ajuns destul de aproape de novici – doi Războinici şi doi Lăncieri – ca să le auzim discuţia. Mi-a sărit inima în piept şi mi-am reţinut un râs. Vorbeau despre ceea ce ne făcuse Gaynor lui Jevin şi mie.

Precum pulberea purtată de boarea nopţii, aşa am înaintat noi patru. Eu m-am furişat şi l-am apucat pe un Războinic din spate. L-am înghiontit în spate cu o scoabă de lemn şi i-am acoperit gura cu mâna stângă.

— *De-ar fi asta din oţel, iară nu din lemn, acum-ai fi mort.*

Hotărâserăm să folosim dialectul Tal Nobil pentru a-i face pe paznici să creadă că e vorba de un exerciţiu organizat

de lorzii lor. Din cauza greutăţii de-a vorbi limba, îmi exersasem scurtul discurs câteva zile. Novicele a înţepenit, apoi s-a lăsat moale ca şi când ar fi leşinat. Nu-mi dădeam seama dacă se prefăcea sau nu, însă continua să respire, aşa că l-am lăsat baltă şi am mers mai departe.

Până să-şi facă apariţia Gaynor, am mai pus mâna pe doi novici. Gaynor mergea cu pas ţanţoş ca un lord care face rondurile şi îşi laudă oamenii pentru ascultare şi bună pază. Părea foarte plin de sine. Cu bastonul la subsuoară şi un rânjet de dispreţ arborat încrezător pe buze, s-a apropiat de noi ca un om venind la o întâlnire cu destinul.

L-am copleşit imediat.

— *Al nost' prizonier eşti. Nu face nimic, c-altfel mort oi fi cât ai clipi.*

A înţepenit o secundă, gândindu-se dacă să se opună, apoi s-a predat. L-am condus la postul de deasupra mormanului de bălegar.

— *O să te dai jos pe frânghie şi-o să ne aştepţi să coborâm şi noi.*

Gaynor s-a întors să se împotrivească poruncii mele, apoi a prins frânghia cu mâna şi a început imediat să coboare. Ştia că va ajunge la sol înaintea noastră, putând astfel să fugă.

Văzând speranţa din ochii lui Gaynor, Jevin a râs şi a scos un cuţit adevărat. Fără reţinere, a tăiat cu el frânghia care îl ţinea pe Gaynor suspendat deasupra maldărului de bălegar.

Sub pavăza strigătelor bâlbâite ale lui Gaynor, noi patru am coborât de pe zidul interior al Citadelei. Pe când patrula lui Gaynor a reacţionat la strigătele sale, dând alarma, noi am luat-o la fugă peste câmpurile de exerciţii şi am urcat în grabă scările spre odăile noastre. În acest timp, alţi novici fugeau din Citadelă, curioşi la culme să vadă ce era cu tămbălăul acela. În camerele noastre, ne-am dat jos combinezoanele şi le-am ascuns sub saltele. Jevin şi-a luat pe el o vestă de Elit şi ne-am alăturat celor cale alergau pe scări în jos.

În Talianna era un haos de nedescris. Panica patrulei se împrăştiase la ceilalţi novici şi de acolo la unii Lăncieri care

au aflat că unul de-al lor a fost atacat. Talionii plini strigau ordine şi încercau să posteze novici în locuri unde să fie de folos. Noi am ignorat comenzile care ne erau aruncate în urechi şi ne-am pierdut în exodul în masă al Eliţilor spre Colivii. Nu ne-a oprit nimeni la poartă şi niciun Elit nu a observat când am luat-o către vest. Şi chiar dacă nu a fost uşor, am reuşit să adunăm toate simbolurile de pe hartă în drum spre tabără. Instructorii ne-au remarcat totuşi întârzierea şi ne-au dat ca pedeapsă rondul de dimineaţă devreme.

A doua zi, eu şi Jevin am primit un bilet de la Lord Hansur. În el scria: „Cred că înţelegeţi operaţiunile militare. Nu va mai fi nevoie de nicio demonstraţie."

CAPITOLUL 7

Talion: Sharul

Talianna se găsea la peste patru sute de leghe către nord-vest. În ciuda urgenţei din mesajul Maestrului, l-am convins pe Erlan că o oprire la bacul de pe Râul Lat nu era interzisă. Şoimii refuză să zboare pe întuneric, aşa că prima noastră zi putea însemna doar un zbor scurt, şi am aterizat în poiana de lângă cabană tocmai când soarele începea să apună la orizont.

Weylan şi Elverda s-au bucurat peste poate să mă vadă şi l-au acceptat pe Erlan ca şi când le călcase pragul de multe ori înainte. Elitului i-a făcut mare plăcere să-i arate Elverdei şoimii imperiali de aproape, în vreme ce eu am discutat cu Weylan. Acesta a recunoscut faţă de mine că a trăi cu cineva e chestiune de obişnuinţă, dar mie mi se păreau amândoi foarte fericiţi.

În pofida spuselor Elverdei că nu avea ce să ne pregătească special, cina pe care ne-a servit-o a fost delicioasă. Weylan prinsese nişte peşti şi ea copsese pâine dimineaţa devreme. Aveau lapte proaspăt de la o vacă pe care şi-o luaseră după plecarea mea.

Weylan surâdea.

— Elverda spunea că ar prinde bine puţin lapte proaspăt, aşa că eu am convins un cârpaci că vaca pe care o primise ca troc nu va putea trece deloc bine râul pe bac, aşa că acesta a acceptat s-o dea în schimbul liberei treceri în următorii trei ani.

După cină, am stat la discuţii şi am cântat până târziu în noapte. Erlan a recitat un poem de-al Eliţilor pe care eu îl auzisem de câteva ori în tinereţe, dar el a reuşit să-i redea viaţă. Vorbea despre un Elit şi relaţia specială dintre el şi şoimul său. Asemenea celor mai multe poeme tragice, se încheia cu moartea eroului şi-a tovarăşului său de drum într-o bătălie glorioasă, dar tragedia acestui poem era

transmisă de durerea din vocea Elitului care spunea că va muri pe pământ şi că niciodată nu va mai călători în văzduh cu vânturile şi nu va mai alunga norii de pe chipul soarelui. Erlan l-a prezentat foarte bine, iar Weylan şi Elverda deopotrivă au plâns la sfârşit.

Am pornit la drum a doua zi dimineaţă. Iute era într-adevăr interesat de vaca lui Weylan, dar l-am tras de frâu de acolo şi ne-am luat zborul spre Talianna. Înainte de prânz, le-am îngăduit şoimilor să doboare fiecare câte o antilopă şi, după ce am legat păsările la ochi şi le-am priponit, Erlan a reuşit să fure destulă carne cât să mâncăm şi noi ceva. Ne-am odihnit puţin, după care am mers mai departe.

Pe timp de noapte am ales să nu ne încrucişăm drumul cu nicio aşezare şi nici cu vreo fermă izolată. În afara haltelor pe care Talionii le întreţineau pentru curierii Eliţi – dintre care multe par a nu fi mai mult decât o fermă normală – niciun alt loc nu are de fapt cele necesare îngrijirii unui şoim imperial. Foarte puţini fermieri sunt dispuşi să ofere adăpost şoimilor în grajdurile lor, şi îi pot judeca pentru reţinerea lor. Haltele de la sud de Talianna nu prea erau în drumul nostru şi doi Eliţi pe care Erlan a preferat să-i evităm ocupau singura haltă cât de cât aproape de traseul pe care îl urmam.

Spre norocul nostru, vremea s-a păstrat călduroasă şi nu a plouat. De tabere aveam nevoie pentru apa şi adăpostul pe care ni le ofereau şi, dacă aveam de ales, alegeam o poziţie defensivă. Chiar şi aşa, în timpul călătoriei nu s-a întâmplat nimic ieşit din comun şi, la trei zile şi jumătate după ce i-am lăsat pe Tadd şi Lup pe pajişte, am ajuns la Talianna.

Imaginea văii Tal din văzduh – atunci când nu este plină de vizitatori veniţi pentru Festival – este înşelător de pacifică. Arăta în linii mari ca toate celelalte văi peste care zburaserăm şi nu trăda niciun pic din forţa care zăcea acolo. O peticeală de parcele mici cu şiruri egale – în acel moment, primăvară fiind, plantele erau crescute pe jumătate – acoperea fundul văii. Casele de la periferie

aveau un aer destul de comun; ba chiar, în faţa lor fluturau în adierea vântului rufe puse la uscat.

Totul părea absolut normal, dacă ignorai Talianna.

Talianna se înălţa de pe fundul văii ca un os dezgropat din pământ. De un alb strălucitor şi înconjurată de câmpii înverzite, aceasta părea mai puţin clădită de mâna omului şi mai mult o structură antică dezvelită de eroziune, aşa cum pepitele sunt uneori descoperite în matca unui râu. Flamurile fâlfâiau şi acoperişurile unduiau deasupra dughenelor neguţătorilor din Talburg. Din nou, m-am simţit acasă şi mândru să fac parte din Talianna.

Am efectuat cu Erlan un zbor pe deasupra oraşului. Şoimii au recunoscut imediat Talianna de la sol şi au întins aripile ca să-şi arate tuturor puterea şi maiestatea. Iute a înclinat de două ori din cap, găsindu-şi o ţintă la sol, dar eu l-am smucit de frâie în dreapta şi i-am blocat plonjonul. Pasărea a ţipat şi s-a luat după Viteaz spre Colivii. Am aterizat fără vreun alt incident.

I-am pus gluga lui Iute şi i-am aruncat frâiele unui Elit.

— Dă-i să mănânce, dar fii ferm.

Elitul s-a uitat la mine curios. M-am încruntat.

— Iute voia să se năpustească asupra mulţimii.

Erlan a întors capul spre mine de unde se afla şi-i punea gluga lui Viteaz.

— Păsările astea sunt nărăvaşe când năpârlesc.

Am coborât din şa, începând să râd odată cu Erlan. Ştiam că mulţi Eliţi executau „fente” asupra ţintelor din Talianna şi pe drum, dar nu aveam de gând să critic această practică, aflându-mă tocmai în Colivii. De fapt, ar fi trebuit să anticipez mişcarea lui Iute şi îmi aminteam, într-adevăr, că şoimul a întrerupt atacul în clipa când l-am strunit.

Mi-am luat desagii în spinare şi am pornit pe deal în jos spre Poarta de Asediu. Lipsisem mai bine de trei luni din Talianna, între o misiune şi următoarea. Deşi iarna acoperise fundul văii cu o ultimă fulguială în ziua când plecasem, pământul se vedea cu săptămâni bune înainte de asta, aşa că acum valea nu mi se înfăţişa foarte schimbată. Trăiam un sentiment plăcut al întoarcerii şi

aveam să mă simt şi mai bine dacă o găseam pe Marana aşteptându-mă.

Plictisiţi de serviciul lor de santinelă, Războinicii de la poartă se hotărâseră să facă pe durii. Pe cel mai voinic îl deranja faptul că nu mă văzuse ieşind pe poartă mai devreme şi era curios să afle de ce aveam desagi dacă îmi lipsea calul.

— *Cine eşti tu?* a cerut să ştie.

Vocea lui dimpreună cu căutătura îi trădau sorgintea de rian care izbutise să intre în rândul Războinicilor ca adult. Asta-i explica şi aroganţa, chit că nu i-o scuza.

M-am încordat. Am scăpărat din ochi la el. Niciun Războinic pus de strajă la poartă nu avea motiv să întrebe un Justiţiar ceva, orice, iar oboseala pe care o strânsesem îmi slăbise puterea de înfrânare. Am încleştat pumnul drept chiar în timp ce partenerul său îşi croia drum cu umărul prin şuvoiul de oameni care intrau şi ieşeau pe poartă.

Acesta, partenerul, a văzut emblema de Justiţiar de pe jiletca mea şi a judecat după petele de sudoare că mă întorceam după mult timp petrecut pe drum. L-am văzut şi că a observat că nu mă mai răsesem de zile bune – cum îmi ceruse Maestrul în mesajul trimis – şi că a tras deodată concluzia că era ceva nelalocul lui aici, iar în cazul unui Justiţiar, asta putea însemna un singur lucru. Totuşi, rianul vedea în faţa lui doar un Justiţiar răvăşit şi a conchis că e de datoria lui să mă forţeze să respect cu stricteţe regulile serviciului în care se spetise să intre.

— *Cine eşti tu*?

Vocea rianului a urcat, a devenit un răcnet, de parcă m-ar fi putut pune la respect doar prin tunetul vocii. A ignorat sfatul şoptit aspru de partenerul său şi a întins o mână ca să-mi împiedice orice încercare de a-l ocoli.

Încet şi ferm, am ridicat mâna dreaptă şi am desfăcut palma, astfel încât amândoi să poată vedea craniul. Războinicul mai mititel s-a făcut imediat alb la faţă şi a bătut în retragere, însă peste chipul rianului a rămas agăţată masca mâniei tâmpe. Întrucât stăteam la umbra Taliannei – cum îmi amintea şi mâncărimea de sub tatuaj –

am putut rosti o singură vorbă, aşa că am articulat fiecare silabă apăsat, simţind furia cum bolborosea în mine.

— *Sharul!*

Rianul a rămas locului prostit, apoi a sărit îndărăt ca şi când o viperă s-ar fi aflat încolăcită pe pieptul meu, gata să-l atace.

— E *Sharul,* Niles, *Sharul!*

Celălalt Războinic a înclinat din cap dezgustat de surprinderea rianului şi mi-a făcut semn să trec pe lângă ei.

Sharul. Necurat – ori, mai degrabă, „unul care are nevoie de curăţire”. Unui Justiţiar care a luat vieţi prin mijlocirea Craniului îi este interzis să rostească altceva decât acest cuvânt atunci când intră la umbra Taliannei. Până nu voi fi dus la îndeplinire ritualul Shar, nu puteam vorbi şi nici atinge o altă fiinţă umană dinăuntrul Taliannei, decât dacă aceasta are şi ea de înfăptuit un ritual similar. Nu-mi era îngăduit să mănânc ori să beau. Nu existam ca om până nu treceam prin Shar.

Din mulţime, destui îi auziseră pe cei doi Războinici şi răspunsul meu, ca să ştie că sunt Sharul, aşa că mi-au deschis drumul către Poarta de Răsărit. Stăteau pe loc şi mă fixau cu privirea, dintre picioare iţindu-şi capul prichindeii lor, miraţi şi speriaţi de mine. Am scrutat mulţimea şi am încercat să recunosc în ea oameni cunoscuţi, dar atunci când privirea mea o întâlnea pe a lor, se întorceau şi făceau în taină semne sau şopteau rugăciuni care să-i apere de rău.

Toată lumea mă vedea ca pe un monstru pentru că puteam ucide într-un fel care îi scârbea şi îi intimida. S-ar fi bucurat dacă le distrugeam duşmanul, dar erau terorizaţi când treceam printre ei în calitate de *Sharul.* Cu toate acestea, două minute să stau în afara Camerei *Shar,* hoinărind prin Talburg, şi ei aveau să-şi vadă mai departe de viaţă ca şi când aş fi fost un client preferat sau un prieten foarte bun.

Această reacţie îi amăra pe unii Justiţiari, dar eu am învăţat de timpuriu să o accept. Oamenii sunt nestatornici, însă încearcă să-i vadă pe ceilalţi într-o lumină bună, dacă li

se oferă cât de cât ocazia. Eu hotărâsem cu multă vreme în urmă să le ofer această ocazie.

O O O

Am intrat singur în tunelul lung şi întunecat al Stelei. M-au înghiţit umbrele, învăluindu-mă în răcoare. Paşii-mi răsunau, anunţându-mi sosirea. La celălalt capăt al tunelului, înaintea uşilor care duceau la coridorul de aprovizionare, un funcţionar s-a ridicat şi s-a înclinat. M-am oprit şi m-am înclinat, la rândul meu. Omul nu mi-a întâlnit privirea şi nu mi-a spus o vorbă. Respecta marea greutate pe care o purtam asupra mea în calitate de *Sharul* şi nu voia să facă nimic care să mă irite sau să mă stânjenească.

Desagile mi-au alunecat de pe umăr fără voia mea. Le-am ignorat şi l-am depăşit pe funcţionar; paşii mei mari înghiţeau cu lăcomie distanţa care mă despărţea de Camera Shar. Ştiam că funcţionarul va curăţa desagile şi că mi le va duce în camera care-mi fusese dată. Din bagaje, singurul care nu avea să ajungă acolo era jurnalul meu. Pe acesta, funcţionarul urma să i-l ducă Lordului Hansur, pentru ca el să-mi poată judeca evoluţia chiar în timp ce eu mă curăţam.

Toate uşile dintre mine şi Camera Shar erau deschise, aşa încât eu să nu am de atins nimic. Nimeni nu se afla pe coridor, lucru care-i scutea pe prietenii mei de stânjeneala refuzului de-a mă saluta, iar mie îmi dădea luxul tăcerii. Nu găseam izolarea neliniştitoare. Mă calma şi îmi îngăduia să-mi adun gândurile, pregătindu-mă pentru Shar.

Am cotit ultima dată şi am făcut câţiva paşi siguri prin semiîntuneric, spre uşa Camerei Shar. Uşile sunt înguste, late de doar de vreo şaizeci de centimetri, deşi duble, dar sunt turnate în bronz şi par grele şi rezistente. Rune magice, simboluri mistice şi desene extrem de vechi şi importante acopereau suprafaţa uşilor, dar întunericul le înghiţea pe toate, mai puţin pe una. În două jumătăţi de cerc din mijlocul uşilor era săpat, din linii simple, desenul unui craniu care se potrivea capului de mort din palma mea, care strălucea cu irizaţii roşii.

Am ridicat mâna dreaptă şi am lipit palma de craniul care încuia uşa. Răcoarea continuă din palma mea s-a retras pentru o fracţiune de secundă, ca şi când Camera Shar mi-ar fi redat acea parte din mine; apoi s-a răcit la loc şi am simţit un tremur al uşilor. Au zăngănit de undeva dinăuntru. Am simţit o presiune în palmă, aşa că am lăsat mâna înapoi pe lângă corp.

Uşile s-au deschis încet şi ambele în acelaşi timp, basculând spre mine. Dinăuntru a ieşit fum de tămâie, ca o ceaţă, învăluindu-mă, primul pas al ritualului Shar. Niciun duh rău ori demon legat de mine printr-un blestem întâmplător sau intenţionat nu putea îndura fumul şi avea să fie izgonit de el. Mai mult decât atât, simbolurile încrustate pe uşă îi blocau accesul în cameră, căci nici chiar ritualul Shar nu putea curăţa sufletele negre.

M-am lăsat învăluit complet, din cap până-n picioare, de un val din fumul acela dulce, apoi am avansat. Uşile s-au închis fără sunet în urma mea şi nu aveau să mai îngăduie accesul nimănui pentru Shar, până ce nu îmi încheiam eu ritualul. În următoarele trei ore, nu aveam să văd şi nici să aud pe nimeni. Aveam să fiu singur cu conştiinţa mea şi, dacă nu îmi puteam îndreptăţi faptele din ultimele trei luni, nu aveam să mai ies din Camera Shar în viaţă.

Am rămas în prima din cele câteva odăi şi alcovuri mai mici aflate în incinta Camerei Shar. Acea primă încăpere era toată numai tămâie. Fumul înţepător se revărsa înăuntru şi umplea spaţiile înguste din cădelniţe instalate sus pe pereţi. Deşi fumul des îmi ardea ochii şi plămânii, m-am forţat să respir şi să îmi curăţ trupul de orice spirit malefic care şi-ar fi făcut sălaş în pieptul meu. Intrând în mine şi ieşind, aerul şuiera, iar lacrimile mi se rostogoleau pe obraji în jos, dar am ieşit din odaie doar după ce am fost încredinţat că nu mai adăposteam niciun rău supranatural în corpul meu. Uşile din faţă – mai mici de înălţime şi turnate în alamă – s-au deschis la o atingere şi astfel am păşit în adevărata Cameră Shar.

Tavanul boltit al Camerei strălucea într-un chihlimbariu blând care unduia şi scăpăra fără zăgaz dintr-un loc în altul.

Se juca printre arcadele de piatră ca un fulger aflat prizonier sub un nor de furtună şi totuşi nicio clipă n-a scos vreun sunet şi nici n-a săgetat spre podea. Mijlocul încăperii era dominat de un bazin cu apă fierbinte. Pe fundul bazinului erau aşezate plăci multicolore dispuse într-un model care mie mi se părea haotic. M-am gândit deseori cu mirare la acel desen delicat, dar de fiecare dată când am încercat să-l privesc conştient, mă trezeam că ochii îmi fug de la el, amintindu-mi adevăratul scop al camerei. Sunt sigur că există un farmec foarte diafan, întreţesut în desenul acela, dar nicio clipă n-a părut să conteze destul pentru mine, după experienţa Shar, încât să mă interesez despre el.

În cele din urmă, şi, în chip ciudat, rău prevestitor în acel loc al păcii şi adăpostului sfânt, dincolo de bazin se afla lespedea neagră. Piatra rece nu reflecta deloc lumina de pe boltă. De n-ar fi fost cercurile aurii şi craniul din mijlocul ei, lespedea ar fi părut o biată felie de noapte legată de-o vrajă şi prizonieră înăuntrul Taliannei. Ultima fază a ritualului Shar se desfăşura în odaia dinapoia acelei lespezi.

Am păşit în dreapta şi am îngenuncheat în primul alcov. Acolo mi-am dat jos toate hainele şi le-am aşezat în două grămezi separate. Pe cele din piele, inclusiv cizmele şi centura armelor, le-am pus în primul maldăr, iar pe toate celelalte, în al doilea. Acestea din urmă, făcute din pânză, le-am aşezat într-un coş de nuiele. Funcţionarii din Servicii aveau să vină mai târziu, să le ia şi să le cureţe sau să le ardă.

Înainte să-mi iau înapoi armele şi straiele de piele, ca să trec în alcovul următor, am luat un urcior mic de lut dintr-o scobitură din zid şi i-am scos dopul. Din el a ieşit un miros puternic aromat de vin vârtos, care nu izbutea totuşi să mascheze aroma îmbâcsită de închis. Am întors urciorul şi l-am golit – împreună cu tot ce mai rămăsese din micul dejun – într-un lighean din stânga. Am luat o înghiţitură mică de apă dintr-un pocal aflat la fundul scobiturii şi mi-am clătit gura. După aceea m-am şters pe faţă şi am pus urciorul înapoi unde îl găsisem.

Mi-am luat obiectele de piele şi armele şi am mers cu ele în următorul alcov. Acolo am scos *tsincaatul* şi *ryqrilul* şi le-am pus deoparte. Îngenunchind pe podeaua de piatră rece, am turnat lichid dintr-o urnă pe o cârpă şi, începând cu jiletca, mi-am curăţat pieile. Lichidul mirosea a oţet şi înlătura uşor petele de sare şi alte unsori. Fiecare obiect, când era curat, l-am pus deoparte la uscat. După ce am terminat de curăţat pieile, am destupat un urcior pântecos şi cafeniu şi am lustruit totul cu ulei.

Deşi o parte din mine ştia cât timp am petrecut stând în genunchi şi lucrând acolo, nu am luat seama de curgerea vremii. Ocupându-mă de piei, curăţându-le şi lustruindu-le, făceam un lucru limpede simbolic în cadrul ritualului Shar, dar era în acelaşi timp şi altceva la mijloc. Era un exerciţiu simplu care avea un început, un mijloc şi un sfârşit. Spre deosebire de atât de multele exerciţii care-mi erau cerute ca Justiţiar, acesta începea într-un punct şi avea să se încheie în altul, şi la orice moment în timpul desfăşurării lui ştiam cât de aproape sau cât de departe mă aflam de sfârşit. Reuşita era uşor de măsurat. O muncă aşa de simplă nu mă deranja ca pe alţii, mie îmi oferea un punct de referinţă în mijlocul realităţii şi mă asigura că, în timp ce mă confruntam cu binele şi răul, şi cu uriaşa întindere de cenuşiu dintre ele, existau munci care trebuiau duse la bun sfârşit, la cel mai bun sfârşit. Într-un fel mărunt, asta confirma posibilitatea progresului şi că orice misiune care începe poate fi şi încheiată.

M-am ridicat şi am lăsat pieile împăturite frumos într-o grămăjoară, cu cizmele alături. Am luat armele şi am pătruns desculţ prin arcada deschisă în următorul alcov mic, rotund. Acolo, am îngenuncheat din nou, de data aceasta lângă un vas cu lustru de bijutier, şi am început să-mi lustruiesc uneltele de lucru.

M-am aplecat cu mare grijă asupra armelor cu lamă. Le-am curăţat temeinic aşa cum aş fi curăţat orice lamă de rând. Am plimbat cârpa de lustru de-a lungul fiecărei muchii, căutând atent ciobituri care ştiam că nu vor apărea niciodată şi aşteptându-mă să simt cea mai mică agăţare a

cârpei. Am cercetat deopotrivă *tsincaatul* şi *ryqrilul* după urme de rugină sau slăbire. Nu am găsit nimic, deoarece lamele erau perfecte şi aşa aveau să rămână până la moartea mea.

Am pus *tsincaatul* şi *ryqrilul* în rastelul de la marginea alcovului şi am trecut în odăiţa următoare. Aceasta avea o uşă scundă de lemn care s-a deschis la atingerea mea şi s-a închis după mine. Am păşit într-o încăpere complet întunecată. Am rămas locului, aşteptând.

În cameră s-a încălzit încet, căldura pătrunzând şi-n corpul meu. Sudoarea mi-a apărut întâi pe nas, apoi broboanele s-au rostogolit de la tâmple. Părul meu negru atrăgea căldura, o capta, şi aveam impresia că stă să-mi ia foc capul. Transpiraţia îmi umezea subsuorile şi îmi ungea coastele, iar pe piept, coapse şi fese îmi curgea şiroaie. În scurt timp, fierbeam în suc propriu şi simţeam gustul sărat al sudorii pe buze.

Căldura internă a crescut de îndată ce corpul meu a renunţat la orice încercare de a-mi ţine răcoare. O căldură dogoritoare răzbătea prin torentele de transpiraţie care îmi îmbăiau trupul şi îmi pârjolea plămânii. Nările îmi ardeau la fiecare răsuflare şi fundul gâtului mi s-a uscat ca albia unui râu pe vreme secetoasă. M-am liniştit şi m-am forţat să respir încet pe lângă limba umflată, ca să-mi salvez plămânii. Am închis ochii în faţa căldurii şi a înţepăturii transpiraţiei. Deşi corpul mă implora să părăsesc odaia, m-am opus, pentru că nu încheiasem încă această parte a ritualului.

Am lăsat deoparte neplăcerile corpului şi m-am retras în adâncurile minţii mele. Acolo, cu o fermitate rece contrastând cu infernul chinuitor în care trăia corpul, mi-am revăzut pas cu pas comportamentul din ultimele trei luni. Am retrăit fiecare incident, fiecare oră petrecută departe de Talianna. Mi-am verificat toate acţiunile, confruntându-le cu responsabilităţile mele de Justiţiar, apoi le-am confruntat cu propriu-mi cod de comportament.

Ca Justiţiar, aveam voie la abateri de comportament şi ar fi ridicol să sugerez că mă conduceam după un standard

mai strict decât acela cerut de maeştrii mei, dar până la urmă trebuia să mă împac cu deciziile mele. Eram hotărât să mă asigur că alegerile făcute erau cele pe care mi le puteam îndreptăţi singur şi de care nu-mi era ruşine.

Nu mă consider special în această privinţă. Sunt doar un om care înţelege că este capabil de greşeli, dar sunt şi un om dispus că-şi asume responsabilitatea acelor erori. Aceasta este o decizie pe care am luat-o cu mult timp în urmă şi este una cu care am ales să trăiesc. Am propriul meu cod de dreptate şi în limitele lui acţionez. În definitiv, dacă nu mă controlez singur, cum mi se poate cere să împart dreptate altora?

Am decis că nimic din ceea ce făcusem pe când îl urmăream pe Morai nu era nedrept. Nu eram mândru de felul în care îl lăsasem pe Tafano, dar amintirea morţii calului său îmi alunga orice sentiment de vinovăţie. Mulţumit, dar nu întru totul bucuros de purtarea mea, am părăsit odaia dogoritoare.

Aerul din Camera Shar m-a lovit ca un pumn, m-a încotoşmănat într-o pătură de gheaţă şi-a încercat să mă jupoaie, ca să ajungă la căldura dinăuntrul meu. Aerul nu era, de fapt, teribil de rece, dar părea astfel prin comparaţie. Am coborât în bazinul fierbinte imediat şi numai după ce apa mi-a reîncălzit trupul am observat că pieile şi armele mele fuseseră scoase din cameră.

Apa caldă şi plăcută fusese parfumată uşor cu un parfum înţepător care spusesem eu odată că-mi plăcea. Vorba fusese aruncată în trecere unui funcţionar şi devenise pe dată parte din dosarul meu. Undeva, ascuns adânc în arhivele Serviciilor, exista câte un dosar pentru fiecare Talion în parte. Acesta conţinea note cu privire la obiceiurile, preferinţele şi lucrurile care nu îi plăceau acestuia, astfel încât funcţionarii Serviciilor să poată face totul pentru a-i oferi o viaţă plăcută. Sigur că dosarele puteau fi folosite, şi uneori chiar fuseseră folosite, pentru a face viaţa unui Talion arogant un exerciţiu de tortură lentă.

Mi-am întrerupt baia ca să dau pe gât un pocal de vin îndoit cu apă. Mi-am ostoit setea şi am reuşit să-mi conving

stomacul să nu se revolte, bând încet. Apoi m-am întors la baie şi mi-am spălat fiecare centimetru din corp. Mizeria şi izul de pasăre acumulate într-o săptămână, care fuseseră înmuiate în camera transpiraţiei, s-au spălat cu uşurinţă. După ce m-am curăţat, am făcut pluta pe apă şi am rămas aşa într-o tihnă perfectă, la căldură, pentru mult prea puţin timp.

În cele din urmă, fără tragere de inimă, am ieşit din bazin şi m-am şters cu două prosoape albe şi groase luate dintr-un dulăpior. Mi-am pieptănat părul cât am putut de bine fără oglindă şi am reîmpăturit prosoapele. Din acelaşi dulăpior, am luat cele două obiecte vestimentare care anunţau puritatea mea fizică. Mi-am legat pe frunte o fâşie de mătase albă şi mijlocul mi l-am încins cu un brâu, de asemenea, de mătase albă. Capetele acestuia îmi ajungeau mai jos de genunchi şi erau decorate pe ambele părţi cu câte un craniu negru.

M-am postat în faţa lespezii de piatră neagră şi i-am atins centrul auriu cu palma dreaptă. În linişte, încet, lespedea s-a retras în sus, în perete, ca o umbră dispărând în calea soarelui. Dincolo de uşa care se căsca, era o odaie mică şi întunecată săpată în aceeaşi piatră. Am intrat pe ea şi-am fost înmormântat.

De cealaltă parte a intrării se găsea un altar masiv cu o bază largă şi margini povârnite brusc care se îngusta spre un vârf lat cam de două palme. În partea din faţă a altarului, cioplit fără cusur şi neted, era un cub deschis pe latura din faţă şi cea de sus. O replică perfectă a tatuajului cu cap de mort din palma mea se ridica în relief deasupra sa. Înapoia şi mai sus de el, iluminat de o strălucire alb-argintie, am văzut mânerele *tsincaatului* şi *ryqrilului,* armele mele. Un funcţionar din Servicii le vârâse în suprafaţa plată a altarului ca într-o teacă.

Am traversat până la altar şi am îngenuncheat. Pânza cordonului a foşnit şi sunetul a răsunat în odaia mică. Am aşteptat ca toate ecourile sunetului să se stingă, timp în care m-am uitat ţintă în găvanele goale ale craniului. Odată liniştea restabilită şi simţindu-mă împăcat în sinea mea, am

ridicat mâna şi am lipit palma de fruntea craniului.

Îmi simţeam mâna ca şi când mi-aş fi zgâriat-o de un cactus sau aş fi prins în ea un tăciune aprins şi l-aş fi strâns tare. Craniul însuşi radia răcoare aşa cum făcuse întotdeauna şi tatuajul meu; de fapt, palma mea părea a fi mai mult o parte din craniu decât o parte din mine. Am simţit ceva revărsându-se în corpul meu, înaintând unduit aidoma unui şarpe, pe braţ în sus şi încolăcindu-mi-se în creier. Îl simţeam cum îmi mişună prin gânduri, urmând aceleaşi cărări pe care le bătusem în camera fierbinte. Examina ceea ce făcusem şi îmi judeca felul în care îmi gândisem propriile acţiuni.

Nu simţeam pic de durere, pic de teamă, pic de bucurie. Mă observa aşa cum aş fi observat eu prada de departe. Nu puteam ascunde nimic din ce făcusem, dar nici nu simţeam nevoia să ascund ceva. Eram mulţumit de mine însumi şi de acţiunile mele.

A început să se retragă şi l-am simţit trăgând ceva după el. Crâmpeie din viaţa lui Rolf au trecut pe lângă conştiinţa mea, urmate iute de imagini din viaţa calului. Craniul a extras aceste vieţi din mine, a luat forţa lor vitală şi m-a curăţat de fantomele care ar fi putut să mă bântuie. Această ultimă fază a Sharului m-a lăsat complet curat.

A ieşit din mine şi eu mi-am luat mâna de pe craniu. Am inspirat adânc, suspinând. M-am ridicat şi mi-am scos armele din fantele pietrei. După aceasta, un panou de piatră din dreapta s-a deschis. Am trecut prin acea deschizătură, ajungând într-un coridor. Peretele s-a închis la loc şi într-o firidă săpată în zid am găsit un disc de lemn pe care era încrustat un număr de cameră.

o o o

Cei de la Servicii mi-au dat o cameră de la ultimul nivel al aripii Justiţiarilor. Deşi îmi părea oarecum rău pentru Cincisprezecii care erau mutaţi în alte camere pe durata vizitei mele, eram preocupat mai mult de faptul că mi se dăduse o locuinţă în aripa Justiţiarilor, iar nu una în Stea. Asta însemna că aveam să primesc o nouă misiune curând.

Urma să stau în Talianna destul cât să fiu interogat şi apoi trimis în altă parte. Asta, în combinaţie cu ordinul de a nu mă rade, sugera în mod clar că mă aştepta o misiune acoperită, în care identitatea mea ca Talion trebuia tăinuită.

Locuitorii de la ultimul etaj trăgeau cu ochiul din camerele lor la mine, în vreme ce străbăteam coridorul. Vedeau un om înalt şi suplu, destul de musculos şi cu destul de mult păr negru pe piept. Cicatricea aurie, de dimensiune imperială, de pe umărul meu stâng provenea de la o rană pe care o căpătasem prea departe de vrăjitorii care ar fi putut-o vindeca bine, lucru remarcabil în sine, iar ţepii bărbii de patru zile îmi confereau cu siguranţă un statut aparte. Purtând doar cordonul Shar şi bentiţa pe cap şi ducându-mi armele fără teacă ofeream, în cel mai bun caz, o imagine neobişnuită.

Am ajuns la camera care îmi fusese atribuită şi am deschis uşa cu piciorul drept. Interiorul arăta exact ca odaia pe care o lăsasem cu trei luni în urmă. Până şi pătura Tashari primită în dar de la Orjan se odihnea de-a curmezişul saltelei, aşa cum o aruncasem în ziua când mi se ordonase să plec în urmărirea lui Morai. Hainele mele, inclusiv cele proaspăt spălate pe care le purtasem pe drum şi acelea pe care le lăsasem în Talianna, erau agăţate în dulap. Alte obiecte personale erau aranjate pe tăblia scrinului în aceeaşi ordine în care le lăsasem când îmi făcusem bagajele înaintea plecării – briciul însă lipsea.

M-am sprijinit cu spatele de canatul uşii şi am râs descătuşat. După lipsa de ordine din lunile petrecute pe urmele lui Morai, confruntat mereu cu ameninţarea morţii sau rănirii, imaginea funcţionarilor de la Servicii agitându-se ca să-mi aranjeze camera, oricare s-ar fi dovedit a fi aceasta, exact aşa cum o lăsasem cu trei luni în urmă mă forţa să râd. Îmi dădea, totodată, un sentiment că aparţineam acelui loc, că aveam literalmente o casă, o vatră la care să mă întorc după aşa mult timp.

Am luat cureaua săbiei de pe pat, am vârât *tsincaatul* şi *ryqrilul* în tecile lor şi-am agăţat cureaua în garderobă. Apoi

m-am întins pe pat şi am rămas în aşteptare cu privirea la uşă. Nu am avut mult de aşteptat.

Cum făcusem şi eu pe când eram Cincisprezece şi fusesem alungat din cameră de un Talion venit în vizită, Cincisprezece au bătut în rama uşii şi au intrat.

— Talion, sperăm că odaia noastră va fi potrivită şederii tale.

Cel care vorbea era un băiat înalt şi subţire. Colegul lui de cameră era scund şi îndesat.

— Cred că va fi bunicică.

Mi-am schimbat puţin poziţia, ca şi când aş fi încercat să scap de o gâlmă din saltea, dar tinereii nu au surâs. Acesta nu era decât un mic joc pe care Talionii îl jucau cu cei care aveau să le ia locul. Junii aceia cunoşteau bine jocul şi aşteptau următoarea rundă, în care să-l chestioneze pe „oaspete” cu privire la lumea de afară.

Tânăr fiind, îmi plăcuse foarte mult să ascult Talioni vorbind despre aventurile lor, iar ca Justiţiar îmi plăcea să împărtăşesc poveşti cu novicii. Totuşi, era ceva la băieţii de acolo, poate nerăbdarea din ochii lor luminoşi, care mă punea în dificultate. Am strâns din ochi şi l-am văzut pe novicele mai mic îmbujorându-se. O încurcasem.

— Talion, am fi onoraţi dacă ne-ai împărtăşi ceva din cunoştinţele tale despre lume.

Replica novicelui înalt fusese fără cusur şi plină de respect.

Am înclinat încet din cap şi am rămas cu privirea la celălalt novice.

— Despre ce aţi vrea să vă povestesc?

Novicele mai mic s-a foit puţin, dar era prea mulţumit de sine ca să fie supărat.

— Poate că ţi se va părea neînsemnat, dar în scurt timp vom avea de înfăptuit Călătoria şi ne întrebam dacă ai vrea să ne povesteşti despre anul Călătoriei tale.

O, *Jevin, ticălosule*

— Aş prefera să vă vorbesc despre ceva mai recent.

Am crezut că voi putea ocoli ambuscada Fealareenului, dar intrasem direct în a doua cursă a sa.

— Da, vorbeşte-ne despre Morai. Nu e el cel care…? a întrebat tânărul înalt. Colegul lui şi-a înghiţit râsul.

M-am încruntat şi l-am întrerupt.

— Ba da, el e. Dar asta a fost în altă zi, în alt timp.

S-au retras amândoi, temându-se că întinseseră prea mult coarda, lucru pe care de altfel îl făcuseră, chiar dacă la sugestia lui Jevin. Nu-mi plăcea ca o poveste despre mine să le facă pe celelalte să pară neînsemnate, mai ales atunci când aceasta descria un set de împrejurări pe care cu greu le-aş fi putut schimba.

— Chiar toţi ştiţi povestea aia?

Au surâs amândoi mânzeşte.

— Da.

Înainte să mă pot lansa într-o contracampanie împotriva lui Jevin, un dangăt a răsunat în clădire. Anunţa masa de seară şi, aşa bine cum îşi întinsese Jevin cursa, a venit la ţanc, nicio clipă mai devreme. Tinereii au ieşit într-un suflet din cameră; apoi cel mai scund s-a oprit şi şi-a vârât capul înapoi pe uşă.

— Vei sta cu noi?

— Poate. Trebuie să văd dacă nu mi-au făcut alţii alte planuri.

Au zbughit-o şi eu am închis uşa. M-am schimbat în haine mai potrivite. În locul celor de piele am luat pe mine o tunică de mătase neagră cu un craniu brodat la reverul stâng. Tunica ajungea puţin sub brâu şi am strâns-o la mijloc cu un cordon de mătase albă. Am ales o pereche de pantaloni de mătase neagră, i-am tras pe mine şi i-am îndesat în carâmbul cizmelor. Deşi uniformă standard, Allen şi croitorii lui mi-o făcuseră pe măsură din materiale cumpărate de mine într-una dintre misiuni. Era comodă, uşoară şi nu-mi răpea starea de bine cu care rămăsesem după Shar.

Îmbrăcat cum se cuvine, dar fără arme, am străbătut coridorul gol şi tăcut, am coborât scările, după care am străbătut coridorul de aprovizionare. M-am dus spre aripa de nord a Stelei şi-am ajuns la sala de mese. Cum e de aşteptat de la o sală plină cu sute de oameni înfometaţi,

acolo se declanşase haosul.

Sala imensă ocupa complet vârful nordic al Stelei. Bucătăria, amplasată în colţul nordic extrem, era ticsită de lucrători din Servicii şi novici aflaţi sub pedeapsă. Restul încăperii era ocupat de mese lungi şi câte paisprezece indivizi stăteau în jurul fiecăreia. Fiecare dintre mesele identice avea câte un Şaisprezece la fiecare capăt, pentru a păstra cât de cât ordinea. Mesele erau grupate pe ramuri, începând din capătul nordic cu Justiţiarii, Vrăjitorii, Eliţii şi Arcaşii, apoi lărgindu-se pentru a le face loc Războinicilor, Lăncierilor şi Servitorilor. Toţi Talionii, cu excepţia celor plecaţi în misiuni de supraveghere ori cu misiuni speciale, mâncau în acelaşi timp.

Lorzii fiecărei ramuri, Excelenţa Sa şi Maestrul se aflau la o masă aşezată pe un podium în cel mai nordic punct al sălii. Câteodată, unul dintre el se ridica pentru a se adresa mulţimii adunate acolo. Sala are o acustică extraordinară care uşurează destul de mult adresarea directă, cu toate că astfel de discursuri sunt de regulă scurte şi au loc înaintea servirii mâncării.

Regulile de la masă sunt destul de simple şi fiecare novice învaţă să le ocolească pe toate în propriu-i beneficiu. Ia una şi restul dă mai departe. Dacă termini un fel şi cineva mai vrea, te duci să-i aduci. Cu mâncarea nu se aruncă. Fiecăruia îi vine rândul la spălat şi aranjat vasele în dulap. La suprafaţă ar părea că un set de reguli atât de simple nu poate fi interpretat sau răstălmăcit, dar chiar asta se întâmplă, şi nu o singură dată s-a sugerat că Justiţiarii, iar nu Şaisprezecii, ar trebui să supravegheze mesele.

Talionii din Servicii au împins printre mese cărucioare pe roţi, încărcate cu străchini şi platouri. Au aşezat câte un platou pentru fiecare fel de mâncare în capul fiecărei mese. După ce un Şaisprezece îşi lua porţia, dădea platoul mai departe, în general în cealaltă direcţie decât cea în care se afla novicele care îl enerva pe acel Şaisprezece dintr-un motiv sau altul. Ca sistem simplu, funcţiona atât de bine pe cât era de aşteptat.

M-am uitat prin sală spre Podiumul Lorzilor. Mesele de lângă acesta erau rezervate de regulă Talionilor întorşi de pe teren. Am surâs recunoscându-l pe Jevin şi am străbătut iute încăperea spre el.

— Ce mai faci, Jevin?

Fealareenul a rânjit larg, s-a ridicat în picioare şi m-a lovit cu palmele pe spate.

— Mi s-a spus că te-ai întors, dar nimeni nu mi-a zis că ai ieşit din Shar.

Vedeam cu ochiul liber că ardea de nerăbdare să întrebe dacă gazdele mele mă interogaseră deja, aşa că nu am suflat o vorbă despre prima lor tentativă. Jevin mi-a făcut semn spre scaunul din faţa sa.

— Stai jos, Nolan, stai. Ce seară ţi-ai ales să te întorci! Ni se serveşte ficat!

M-am strâmbat, apoi am scrutat în fugă mesele din vecinătate.

— Marana nu e aici?

Jevin a rânjit ca un lup.

— Va trebui să-ţi temperezi nerăbdarea, e plecată într-o misiune. A plecat în pripă cam la o lună după tine. De atunci n-am mai primit vorbă de la ea, dar şi eu m-am întors abia săptămâna trecută.

Un bucătar a adus un cărucior la masa noastră. Am luat strachina cu ficat şi mi-am ales o bucată mică şi înnegrită. Bucătarul i-a făcut cu ochiul lui Jevin şi a scos de undeva o porţie de ficat proaspăt de vită. Jevin a surâs, o membrană acoperindu-i ochii pentru o secundă, şi s-a lins pe buze.

— Ţi-a fost greu să dai de Morai?

Jevin şi-a rostit întrebarea printre îmbucături hulpave de ficat.

Am clătinat din cap, deopotrivă ca răspuns la întrebarea sa şi ca un comentariu asupra entuziasmului cu care îşi devora carnea. Mie-mi era greu să înghit ficat chiar şi atunci când nu era ars de-a dreptul.

— Nu pot mânca asta.

Jevin a râs lejer.

— Fiindcă-l mănânci gătit. La fel de bine ţi-ai putea fierbe

nişte ghete de piele. Ficatul trebuie mâncat crud.

Mi-am tras în farfurie nişte mazăre verde şi i-am întins strachina lui Jevin, care s-a uitat la mazăre aşa cum mă uitasem eu la ficat.

— Suntem chit. Vrei nişte sos de măr?

I l-am întins, iar el şi-a golit puţinul rămas de la mine în farfurie.

— Cum a reuşit Morai să scape şi acum?

— De ce, ai pus pariu cu cineva pe metoda lui?

— Nu, am auzit nişte Eliţi râzând pe seama unui Justiţiar…

Am înjurat.

— Afurisit să fie Erlan ăla. Am tăcut. Morai m-a aruncat într-o groapă-capcană mai uşor decât dacă aş fi fost orb. Am clătinat din cap. Credeam că am pus mâna pe el. Stătea acolo, mare cât toate zilele, şi pământul mi s-a surpat, pur şi simplu, sub picioare.

Jevin s-a lăsat pe spătarul scaunului şi s-a şters la gură cu un şerveţel.

— Pe ceilalţi i-ai prins?

Am mijit ochii şi m-am uitat ţintă la el.

— Poţi spune asta altfel, bătrâne prieten.

Jevin a înclinat din cap şi a chicotit.

— Cum i-ai prins pe ceilalţi?

— Mulţumesc.

M-am şters la gură.

— Rolf şi Chi’gandir au murit la locul de trecere a Râului Lat cu bacul. Pe Vareck l-am ucis în Cumpăna Pinilor, iar Grath am pus să fie executat de Lordul Primar din Cumpăna Pinilor. Brede ne-a prins în ambuscadă pe mine şi pe cântăreaţa ambulantă al cărei cântec l-ai masacrat tu, Selia ra Jania, şi a murit în pădurea de la baza Trecătorii de Nord. Tafano şi-a dorit un duel de onoare, dar şi-a asmuţit calul asupra mea. I-am rupt picioarele. Nu ştiu dacă e mort şi nici nu-mi pasă.

Amintindu-mi de calul lui Tafano, deşi nu mai simţeam remuşcări aşa mari ca înainte de Shar, mi-a pierit pofta de mâncare.

Jevin a clătinat din cap.

— Ce bandă şi-a ales şi Morai. Te-ar fi putut ucide dacă te atacau toţi deodată.

Am zâmbit.

— Da, aş fi fost în încurcătură, dar Morai i-a împrăştiat când a prins de veste că sunt pe urmele lor. Pe Brede şi Tafano i-a ţinut cu el, ştiind că poate aranja ca ei să se lupte pe rând. Ştia că ceilalţi, aşa în pereche cum erau, vor avea de furcă să coopereze şi să pună mâna pe mine. Totuşi, Rolf şi Chi'gandir aproape au reuşit.

M-am forţat să mai înghit o bucată de ficat, ştiind că-mi va fi foarte foame dimineaţă dacă nu mâncam. Sosul de măr ajuta enorm la schimbarea gustului.

— Eu am fost trimis după Rostoth ra Kas.

Am încuviinţat.

— Ăsta trebuie că a fost aproape ca un exerciţiu de rutină pentru tine. Omul e doar un bătăuş, nu un ucigaş viclean.

— Ştii tu ceva.

Jevin a mai cules din strachină o bucată de ficat, aceasta abia gătită.

— Ar fi fost uşor, dar au vrut să îl aduc înapoi în viaţă!

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— În viaţă? Asta e ciudat. Oare ce-or fi vrând de la el?

Jevin a ridicat din umeri. Avea gura prea plină ca să spună ceva, dar gestul era destul de grăitor.

L-am privit pe prietenul meu cum mânca. Întotdeauna mă minunasem de putinţa sa de-a înfuleca munţi de mâncare. Oricât de mult ar fi mâncat, mereu părea să aibă loc pentru şi mai mult. Iar pe corpul lui gri-verzui nu era niciun gram de grăsime.

M-am lăsat pe spate în scaun.

— Deci nu a venit nicio veste de la Marana?

Jevin a clătinat din cap.

— S-a întors din ultima misiune de la graniţa Daar-Thran: nişte sectanţi daari atacau satele din Thran pentru a face sacrificii. A făcut curăţenie cu obişnuita-i eficienţă, lăsându-le sectanţilor supravieţuitori impresia că mâniaseră un

jelkom odios cu apucăturile lor. Nu vor mai face probleme mult timp de aici înainte.

M-am cutremurat. În ciuda problemelor ei, speram că iubirea pe care i-o purtam avea să o îndepărteze de latura sa sălbatică. Ceea ce-i făcusem lui Tafano nu-mi picase bine, dar pentru ea ar fi fost ceva normal. Maranei îi plăcea teroarea mistică pe care Justiţiarii o insuflau oamenilor de rând. Din câte ştiam, metoda ei era mai bună decât a mea, dar pentru propria-mi sănătate a minţii trebuia să sper că nu acesta era adevărul.

Jevin a continuat să mănânce şi să vorbească între îmbucături de ficat.

— Nu a avut nevoie de Shar, aşa că a fost trimisă în altă parte imediat. Ştiu doar că a pornit spre est. Zvonurile spun că a plecat fiindcă au apărut probleme la ultima Caravană Neagră.

Asta mă mira. Caravanele Negre erau căruţe închise care intrau şi ieşeau din Talianna foarte rar. Eliţii le escortau de regulă şi niciodată până atunci nu auzisem ca vreo Caravană Neagră să aibă probleme.

Deşi se spuneau multe poveşti despre ceea ce conţineau caravanele şi mulţi îşi dădeau cu presupusul ori de câte ori o caravană intra sau ieşea din Talianna, nimeni în afara Maestrului sau a Excelenţei Sale nu ştia cu siguranţă ce transportau acestea. Eu am presupus mereu, pentru că era mai uşor, că ele conţineau aur sau prizonieri. *Exista* posibilitatea ca cineva să fi atacat caravana, dar persoana care organiza atacul trebuia să fie foarte curajoasă, foarte proastă sau un trădător: un Talion renegat. Nu existau însă renegaţi, decât dacă îi puneai la socoteală pe Talionii janiani renegaţi…

Înainte să-i pot pune lui Jevin întrebări despre caravană, s-a încordat şi a înghiţit repede. S-a ridicat şi s-a înclinat. M-am întors, m-am ridicat şi eu şi am repetat gestul său.

Lord Hansur a zâmbit şi ne-a întors plecăciunea.

— Nolan, ai terminat de mâncat?

Dacă terminasem sau nu, întrebarea lui însemna sfârşitul mesei mele.

— Sigur, Milord.

Lord Hansur a înclinat din cap spre Fealareen.

— Jevin, te rog să ne scuzi.

— Da, Milord.

Jevin s-a înclinat şi s-a aşezat. A aşteptat ca Lord Hansur să se întoarcă cu spatele, după care a luat şi ultima bucată din porţia mea de ficat. L-am urmat pe Lord Hansur, îndepărtându-ne de masă, chicotind. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Jevin nu se schimbase şi nici Lord Hansur. Chipul lui era poate puţin mai ridat şi mai slab ca atunci când îl cunoscusem, dar avea încă aceeaşi înălţime, era la fel de subţire şi deşirat, părând să aibă un aer fragil, dar nu slab. Unii dintre ceilalţi lorzi îşi arătau vârsta, nu însă şi Lord Hansur. El era veşnic tânăr; la fel ca tatuajul cu craniu din palma sa.

Am părăsit sala de mese şi am străbătut coridoarele Stelei către odăile Lordului Hansur. Ajunşi acolo, lordul a închis uşa după mine, apoi a traversat până la masa sa, unde s-a aşezat. Mi-a făcut semn din mână spre un scaun pus cu faţa la el, după care a luat de pe masă jurnalul meu.

A început să-l frunzărească.

— Comportamentul tău a fost satisfăcător, deşi puţin ciudat în Cumpăna Pinilor. Pe viitor aş prefera să tratezi cu politicienii între patru ochi. Îmi dau seama că nu au fost repercusiuni ale acţiunilor tale, dar sunt sigur că-mi împărtăşeşti teama că într-o zi un nobil jignit va decide să-i ucidă pe cei care îi amintesc de umilirea pe care i-ai provocat-o tu.

Am înclinat din cap şi mi-am trecut mâna stângă peste faţă.

— Ai dreptate, Milord. Îmi voi schimba comportamentul pe viitor.

Lord Hansur a surâs cu duhul blândeţii.

— Pot, de asemenea, să înţeleg ce i-ai făcut lui Tafano, cred însă că nu a fost cel mai înţelept lucru. Dacă se va vindeca, vei avea o problemă foarte mare pe cap.

Mă mira judecata Lordului Hansur. Nu bătea apa-n piuă la

fel ca unii dintre ceilalţi lorzi. Cu calm, îmi reamintea de riscurile inutile pe care mi le asumasem şi mă sfătuia să le ocolesc. În fapt, îmi sugera ce acţiuni credea el că ar trebui să evit, dar nu-mi interzicea expres nicio acţiune. Păstra controlul complet asupra mea, dar nu mă punea într-o situaţie de a-i refuza acel control.

Găseam interesant că îl aborda pe fiecare Justiţiar în alt fel, dacă poveştile spuse de alţi Justiţiari despre judecata faptelor lor erau adevărate. În vreme ce eu eram lăudat pentru o soluţie neobişnuită la o situaţie periculoasă, un alt justiţiar poate că fi fost dojenit pentru că intrase într-o atare situaţie. Fiecare Justiţiar era judecat după standardul legilor pe care noi înşine le aplicam, dar mai important, fiecare Justiţiar era judecat în comparaţie cu sine însuşi. Lord Hansur cerea ce era mai bun de la fiecare dintre Justiţiarii săi – şi îl obţinea.

— Nolan, scăparea lui Morai este o problemă minoră. Faptul că ţi-a scăpat de atâtea ori nu e la fel de rău cum ar putea să pară. Deoarece ţi-a scăpat ţie, oamenii îl cred imun la puterea ta şi sunt dispuşi să i se alăture. El îi ţine la respect, înfrânându-le instinctele primare, şi-i scoate la lumină, unde noi putem pune mâna pe ei. Dacă nu aş şti că ne-a permis să-i prindem oamenii ca să-i fie lui mai uşor la împărţirea prăzii, mi-aş imagina că a lucrat de fapt pentru tine sau în cârdăşie cu tine.

Am zâmbit mânzeşte.

— Aş vrea eu să fi lucrat cu mine. În cazul acesta, aş fi fost afară din groapă la sosirea Eliţilor.

Asta a adus un zâmbet pe buzele Lordului Hansur.

— Îmi cer iertare pentru asta. Întoarcerea ta neîntârziată era necesară. A apărut o situaţie, una pe care doar tu o poţi rezolva. Vei fi informat despre ce e este vorba mâine-dimineaţă.

— Până atunci am program de voie?

— Da.

M-am ridicat şi el mi-a înmânat jurnalul. M-am întors să plec, dar vocea lui m-a oprit.

— Poate îl iei pe Jevin în Talburg şi-i ceri să-ţi arate cea

mai nouă groapă cu mâncare. Un neguţător taman din Gull a venit aici să ne răsfeţe cu delicii culinare care depăşesc, cum spunea el, „puterile tale, milord Talion”.

Am râs fără oprelişti.

— Asta merită văzut. M-am înclinat. Pe dimineaţă, atunci!

Lord Hansur s-a înclinat şi el, apoi am ieşit. L-am găsit pe Jevin într-o altă cameră, mai jos de odaia mea. În ciuda protestelor sale că nu mai poate mânca nimic, oricât de bine ar fi pregătit negustorul din Gull ficatul marinat, a venit cu mine. Am găsit locul uşor, dar nu la fel de uşor a fost să trecem prin mulţimea de oameni adunată acolo.

Mi-am croit drum pe lângă doi Lăncieri şi unul s-a gândit să se ia la harţă, dar asta înainte să arunce o privire la Jevin. Negustorul şi doi copii vindeau pe rupte. Negustorul lua banii şi copiii livrau mâncarea. Majoritatea oamenilor veniseră cu farfuria de acasă, ceilalţi plăteau garanţie un Provincial din argint pentru o farfurie din lemn de la negustor.

— Ce aţi dori, Milorzi?

Obrajii bucălaţi ai vânzătorului se umflaseră pe lângă buzele sale zâmbăreţe.

Un fuior de fum a trecut pe lângă mine, uşurându-mi luarea deciziei.

— Eu aş vrea jumătate de pui. Jevin, tu vrei ceva?

— Nolan, nu mai pot.

— Fac eu cinste…

Fealareenul a rânjit hulpav.

— Bine, doar din politeţe.

Am râs.

— Desigur…

Jevin s-a uitat la negustor.

— Ca de obicei, bunul meu domn.

O O O

Am dormit bine în noaptea aceea. Puiul a fost delicios şi trebuie să recunosc că felul în care negustorul gătise ficatul îl făcuse chiar comestibil. Cu burta pusă la cale, m-am cufundat într-un somn greu, la trezire nemaiamintindu-mi

nimic din visele avute.

Dimineaţa nu s-a grăbit să vină şi m-am trezit cu forţe noi. M-am întins şi am coborât din pat. Un bilet purtând sigiliul Maestrului se afla pe masa din odaia mea. În el scria: „Mănâncă, apoi vino pregătit în camera mea”. „Pregătit” putea însemna un singur lucru: voia să fiu complet înarmat şi gata de luptă.

Ordinul mă nedumerea, dar asta nu era ceva ieşit din comun. Un Talion normal ca mine nu are de ce să ştie la ce se gândeşte Maestrul. Eu trebuie să execut ordinele şi să-mi fac datoria. Dacă trebuie să gândesc în tot acest timp, ei bine, asta face parte din slujba mea.

Întrucât fusesem chemat în audienţă, am decis să iau un mic dejun rapid. Am dat fuga la sala de mese, m-am oprit să-i spun lui Jevin că nu voi lua masa cu el şi m-am dus în spate, la bucătărie. Am luat o strachină de tocană şi am mâncat în picioare, apoi m-am înapoiat în camera mea. Mi-am periat repede costumul de piele şi l-am luat pe mine. În locul jiletcii fără mâneci pe care o purtasem pe drum am ales o haină căptuşită, cu mâneci lungi. Manşetele de piele erau destul de lungi cât să-mi acopere dosul palmelor. M-am încins cu armele, incluzând aici şi pintenii de la cizme. Astfel pregătit, am pornit spre Camera Maestrului.

Uşile de stejar ferecate în fier ale apartamentului său s-au deschis în calea mea. De data aceasta, în încăpere nu mai plutea fum de tămâie. Maestrul şedea pe tronul său de dragon şi Lord Hansur îi stătea alături, pe podium. Ceilalţi: Fletcher de la Arcaşi, Isas de la Eliţi, Kalinda de la Războinici, Cosima de la Vrăjitori şi Eric de la Lăncieri stăteau de-o parte şi de alta, pe podium. Excelenţa Sa, Lordul Serviciilor, nu era prezent.

Covorul fusese înlăturat de pe trapă. Uşa lată de lemn era ridicată ca un Războinic pregătit de inspecţie. Dincolo de ea se căsca bezna.

— Justiţiar Nolan.

Cu o voce doar puţin mai slabă decât mi-o aminteam, Maestrul mi s-a adresat solemn.

— Da, Maestre.

A arătat spre deschizătura din podea.
— Labirintul întunecat.
— Da, Maestre.
— Dacă poţi, ucide tot ce găseşti acolo jos.

CAPITOLUL 8

Novice: Cincisprezece

— Vânătoarea din Labirintul Întunecat. Poate ai auzit de ea, Nolan.

Şaisprezecele mi-a vorbit pe un ton superior. Era din Hamis. Am încuviinţat din cap.

El a zâmbit.

— Bun. Exerciţiul este simplu. Intri în labirint înaintea noastră, te ascunzi şi noi vom încerca să te găsim. Dacă nu reuşim, câştigi.

Tonul lui sugera în mod clar că nu puteam decât amâna momentul descoperirii mele şi că o amânare prea mare va avea repercusiuni mai grave, atunci când ei aveau să mă găsească până la urmă.

Am icnit în sinea mea. Uneori, lorzii noştri le permiteau Şaisprezecilor să născocească exerciţii cărora să ne supună pe noi, Cincisprezecii. Acestea necesitau de obicei un contact fizic intens – „o joacă nevinovată” – şi, la rigoare, o lecţie pentru evitarea unui grup mai organizat şi mai numeros de duşmani.

— Sper să nu vă fac misiunea uşoară!

Am sărit de pe banca veche de lemn, am ţâşnit pe lângă Şaisprezecele năuc şi-am plonjat cu picioarele înainte în Labirintul Întunecat. Ţipetele lor şi ameninţările cu răzbunarea m-au urmat în văgăuna aceea neagră.

Aceasta nu era nicidecum prima mea vizită în labirintul aflat, ca o baltă cu apă puturoasă, sub Stea. Precum celelalte vizite, şi aceasta a început într-una dintre cele trei săli de încarcerare. Alte exerciţii variau de la curse simple prin labirint la competiţii pe echipe şi lupte de antrenament în întuneric.

De la prima mea vizită în labirint am decis să-mi înfrâng teama de acel întuneric dens şi să învăţ cât de mult pot despre împrejurimi. Am descoperit multe gropi şi capcane

care nu încurajau o goană ca a mea prin labirint. Am descoperit pasaje şi tuneluri înguste care ocoleau răspântii circulate sau care duceau în fundături. Am văzut fiecare vizită ca pe o ocazie de-a pune în aplicare ceea ce învăţasem deja în Labirintul Întunecat, dar şi de a învăţa şi mai multe despre labirint în sine.

Am aterizat în picioare şi m-am ghemuit la pământ, ca să reduc din forţa impactului. Aerul era uscat, închis şi plin de colbul pe care îl ridicasem aterizând. Mi-am reţinut un strănut şi-am pornit în adâncul labirintului. Pipăiam pereţii cu mâna stângă şi alegeam ramificaţii care aveau să mă ducă înspre stânga.

În cursul ultimei mele curse prin labirint găsisem o groapă aproape de zidul sudic, dar nu întâmpinasem niciun tunel care să îl întretaie din cealaltă parte. Asta era ceva neobişnuit şi, chiar dacă mă bazam pe o hartă mentală precisă a Labirintului Întunecat, eram sigur că trebuia să existe ceva de partea cealaltă a gropii.

Nu puteam întreba pe nimeni dacă descoperise ceva dincolo de locul acela, întrucât Lăncierii şi Războinicii considerau cartografierea Labirintului Întunecat drept o înşelăciune. Din câte se părea, le făcea plăcere să reacţioneze la situaţii neobişnuite şi îşi asigurau suficiente surprize refuzând să înveţe harta labirintului. Majoritatea celorlalţi novici respectau practica Lăncierilor pentru că nu voiau să piardă timpul învăţând labirintul şi, dacă vreunul dintre ei se găsea în aceeaşi situaţie ca mine, de a-l fi memorat pe jumătate, fără doar şi poate nu ar fi mărturisit asta, temându-se că va fi ridiculizat.

Am ajuns la groapă şi am scos din buzunar un pumn de pietre. I-am dat drumul primei pietre în groapă şi am fost atent să o aud atingând fundul. A aterizat după o cădere scurtă, aşa că am gândit că adâncimea este de doar trei, patru metri – suficient ca un novice neghiob să cadă în capcană, dar nu într-atât încât căzătura să-i provoace rănirea.

A doua piatră am aruncat-o cu boltă, uşor, în întuneric şi, aşteptând să o aud că loveşte peretele opus, am avut parte

de o mare surpriză.

S-a lovit de perete mult mai repede decât mă aşteptam.

Am căzut pentru o clipă pe gânduri. Groapa în sine nu putea avea un diametru mai mare de trei metri, ceea ce însemna că exista loc suficient între ea şi zidul sudic al fundaţiei Stelei. Eram convins că exista ceva dincolo de ea şi, nepăsându-mi de exerciţiul în care eram prins de voie, de nevoie, eram hotărât să văd ce se găsea de partea cealaltă.

Am surâs şi am alungat iute gândul de-a sări prin întunericul de smoală până pe partea cealaltă. Nimic nu-mi garanta că acolo m-ar fi aşteptat vreun prag ori margine de-un fel sau altul. Dacă aceasta lipsea, aveam să mă lovesc de zid şi să cad direct în groapă. Şi chiar dacă o margine ar fi existat, poate nu era suficient de lată ca să pot ateriza pe ea. Pe deasupra, cei care făcuseră groapa poate nu instalaseră stâlpi de lemn peste ea, în întuneric, pentru a-i împiedica pe nefericiţii care s-ar fi gândit să sară aşa, pe nevăzute.

M-am întins şi am atins peretele din dreapta cu mâna dreaptă, iar peretele din stânga cu cea stângă. Coridorul îmi permitea să întind ambele braţe. M-am împleticit în faţă până ce am ajuns pe buza gropii, ţinându-mă în continuare de pereţi. Am pus piciorul drept înainte şi-am zâmbit, simţind o scobitură. Mi-am vârât piciorul în ea şi am continuat cu piciorul stâng.

Imediat au început să mă doară umerii. Acele praguri îmi susţineau parţial greutatea, dar atârnam, de fapt, în braţe. Pragurile mă ţineau doar la verticală în vreme ce mutam mâinile în faţă. Cu o lentoare agonizantă, am avansat. De m-aş fi putut vedea cum atârnam acolo cu braţele depărtate, poate aş fi râs, dar durerea din umeri nu era deloc veselă.

Când coborâsem doar vreo jumătate de metru în groapă, i-am auzit pe Şaisprezece pătrunzând în labirint. Doi dintre ei mi-au strigat să mă predau şi ceilalţi au râs, dar în scurt timp am auzit vocea novicelui hamisian şi ceilalţi au tăcut. Dădea ordine, împărţind labirintul în sferturi, şi a pornit

vânătoarea mea.

Încă un pas înainte şi speram să ajung la jumătatea drumului. Picioarele şi mâinile începeau să-mi tremure de încordare. Am strâns din dinţi, îndurând suferinţa, şi-am încercat să grăbesc ritmul. Auzeam mişcare în urma mea şi, aşa cum făcusem în cursa cu Jevin, am lăsat teama să-mi cuprindă muşchii osteniţi şi să-i convingă să facă ceea ce eu nu-i puteam implora să înfăptuiască. Am început să avansez mai repede şi am ajuns imediat de cealaltă parte a gropii, la o margine lată de treizeci de centimetri, tocmai când doi Şaisprezece au pătruns pe coridor, în spatele meu.

Un novice a înaintat pripit şi aproape a căzut în groapă.

— Ua! a strigat.

L-am auzit cum zgâria peretele cu unghiile şi-am auzit râsul tovarăşei sale când aceasta l-a apucat de curea şi l-a tras la suprafaţă.

— Ţi-am spus eu că este o groapă aici pe undeva. Ţi-aminteşti anul trecut când a căzut Gaynor în ea?

Remarca ei aproape m-a făcut să râd.

— Da, sigur că-mi aduc minte. A mai inspirat o dată profund, apoi a mârâit: haide, că nu-i aici.

S-au întors şi am pornit cu paşi grăbiţi înapoi pe unde veniseră.

Stând pe margine, ceea ce presupunea un exerciţiu de echilibristică, am observat că spaţiul de sub mine era mult mai mare de treizeci de centimetri. Am dus picioarele în spate şi nu am putut atinge peretele, lucru care m-a surprins. M-am mutat încet în colţul gropii şi m-am aşezat în aşa fel încât să mă pot lăsa în jos şi să ating peretele din spate cu piciorul stâng. M-am ţinut cu mâna dreaptă de peretele gropii şi pe stânga am pus-o pe margine, apoi m-am lăsat încet în jos şi m-am întins. N-am putut nici acum să ating peretele din spate, dar pe cel lateral, din partea mea dreaptă, am simţit o ieşitură solidă.

M-am răsucit imediat, m-am aruncat în groapă şi-am rămas agăţat cu mâinile de margine. Nu luasem în calcul ce aveam să fac dacă nu găseam niciun pasaj de trecere acolo jos. Deşi n-ar fi trebuit să fie greu să urc înapoi pe margine,

traversarea gropii îmi ostenise braţele, care-mi dădeau de ştire că nu erau pregătite să mă tragă înapoi pe margine în viitorul apropiat.

Din fericire, am simţit o altă margine mai jos cu un metru de prima. Am întins picioarele şi-am descoperit că scobitura era adâncă de cel puţin şaizeci de centimetri, probabil mai mult, căci nu-i puteam atinge peretele din spate. Uşurel, m-am lăsat în jos şi m-am aşezat pe spate în văgăuna pe care o descoperisem.

Ceva mă împungea în spate. M-am rostogolit, m-am ridicat în şezut şi am început să pipăi stânca din jur. Am simţit o roată încastrată pe jumătate în podea, lângă peretele din stânga. Avea caneluri de care te puteai agăţa cu degetele şi se învârtea destul de uşor în ambele direcţii. Am rostogolit-o înapoi, spre groapă.

Ceva din faţa mea, în întuneric, a scrâşnit. O adiere rece m-a înfiorat, trecând peste mine, înspre groapă. Încurcat, curios, dar mai ales speriat, m-am târât înainte. După trei metri, pe o pantă uşoară, am simţit sub palme piatră rece şi netedă. Sub mâna stângă am simţit o altă roată.

Am rostogolit-o înainte şi am auzit un bloc de piatră coborât înapoia mea, izolându-mă de labirint. Mi-am dat seama, atunci, auzind bubuitul blocului, că se putea să fi intrat singur în capcană. Speriat, am întors roata în direcţia opusă, dar numai puţin, şi blocul s-a ridicat la fel de puţin. Mulţumit că puteam scăpa dacă doream, am închis blocul şi m-am ridicat.

Am pus mâna pe peretele din stânga şi am pornit în faţă. Am atins cu degetele o serie de umflături dăltuite în piatră. Pentru o fracţiune de secundă, un val de greaţă m-a cuprins tocmai când o *vrajă lipitoare* mi-a sorbit energia din corp şi-a declanşat o altă vrajă. În secunda aceea, n-am mai fost speriat, ci de-a dreptul îngrozit.

Când o serie de discuri albe încastrate în perete au început să lumineze, teama mea s-a risipit. Lumina s-a aprins treptat, ceea ce le-a permis ochilor mei să se adapteze. Astfel am putut să văd că umflăturile pe care le simţisem erau rune magice, simbolurile pentru lumină şi

întuneric. Plimbându-mi degetele peste ele de la stânga la dreapta, produsesem lumină. Dacă inversam direcţia, lumina se stingea. În clipa aceea totuşi, mai degrabă mi-aş fi tăiat un braţ.

Mă aflam – singur şi nesupravegheat – în vistieria Talionilor! Încăperea îngustă se afunda către sud şi era plină până la refuz. Aur şi giuvaeruri se revărsau din butoaie şi cuferele stăteau să plesnească sub greutatea comorilor din ele! Era paradisul unui avar; o avuţie inestimabilă. Tremuram din tot corpul mai ceva ca atunci când atârnasem deasupra gropii şi ştiam că, dacă mă prindea careva acolo, Maestrul mă va condamna la moarte.

Chiar şi sub aşa o ameninţare, nu m-am putut convinge să reintru în Labirintul Întunecat. M-am dus cu paşi greoi la un cufăr cu monede de aur şi-am băgat uşor mâna în el. Atingându-le, monedele lucioase au scos un clinchet melodios. Erau reci şi mi-au trimis un fior prin corp, dar această plăcere s-a condensat şi a îngheţat, transformându-se în teroare, când am înţeles semnificaţia lor.

Chipul zâmbitor al lui Clekan a scăpărat în lumină, bătându-şi joc de mine. Toate monedele din cufăr se potriveau ca vechime şi frumuseţe cu Imperialul pe care familia mea îl avea mai de preţ. Totuşi, niciuna dintre monedele acelea nu arăta nici cea mai mică urmă că ar fi fost folosită. Moneda familiei mele valora mai mult decât preţul aurului din care era făcută, datorită rarităţii şi vechimii ei, dar acolo, în faţa mea, aveam un cufăr plin cu astfel de monede!

Cu smerenie, am pus monedele înapoi şi-am mers mai departe. Ceva mi se părea foarte ciudat acolo. Teama şi curiozitatea se luptau în mine, iar curiozitatea a câştigat doar pentru că deja ştiam că eram damnat. Dacă tot îmi era scris să mor, îmi făceam socoteala, puteam să rezolv misterul ăsta înainte.

Am identificat încet elementele care nu se potriveau şi-am înlăturat misterul sălii. Un lucru mi s-a revelat aproape imediat: oriunde m-aş fi aflat, nu eram în vistieria Talionilor.

Felul în care bogăţiile fuseseră aranjate şi stivuite respecta pe deplin ideile Talionilor de ordine, cu toate acestea neglijenţa care domnea sugera o lungă perioadă de neatenţie. Toate cuferele şi butoaiele erau vechi, foarte vechi. Descompunerea lor şi împrăştierea lucrurilor pe care le conţineau erau cât se poate de necaracteristice Talionilor.

Plimbându-mă pe acolo, am rumegat în gând această problemă. Am răscolit mai multe monede, căutându-le pe cele mai recente. N-am văzut niciuna provenind din regatele Imperiului Spulberat, iar asta m-a tulburat. Toate monedele erau din epoca imperială şi, după ce am căutat temeinic, m-am mulţumit cu cele purtând profilul lui Kiritan cel Nebun, căci acestea erau cele mai recente.

Am remarcat cufărul din care scosesem moneda Kiritan şi mi-am continuat căutarea. Am studiat celelalte grămezi de bogăţii şi-am tras concluzia că giuvaierurile şi bijuteriile suferiseră cel mai puţin. Pe armele de oţel se vedeau doar câteva pete de rugină, iar pânzeturile s-au preschimbat în pulbere când am trecut pe lângă ele şi-am agitat aerul. În cele din urmă, am depistat alte două cufere asemănătoare ca stil cu cele conţinând monedele Kiritan.

Le-am luat de pe un butoi cu arginţi maţi şi, în pofida dantelăriei de aur care încuia cuferele, greutatea lor relativ mică m-a surprins. Am cules o lingură de aur din grămăjoara de alături şi am folosit-o să forţez încuietoarea unui cufăr. Atunci, din ea a ţâşnit un ac care mi-ar fi străpuns mâna dacă nu mi-aş fi luat măsuri de precauţie. După cum arăta, acul fusese cândva otrăvit.

Primul cufăr conţinea o coroană. Partea de stofă se dezintegrase de mult, dar giuvaierurile încă scânteiau şi desenele complicate încrustate pe spiţele de aur erau clare încă. Celălalt cufăr, prevăzut şi el cu un ac otrăvit în încuietoare, conţinea o altă coroană. Le-am studiat pe amândouă şi m-am străduit să memorez toate detaliile posibile.

Am înaintat în sală cât de mult am putut şi am văzut în peretele dinspre sud o uşă. Ştiam că se afla mult dincolo de

fundaţia Stelei şi bănuiam că se extinde pe sub apartamentele Arcaşilor din Citadelă. Am căutat în spatele a două grămezi de galbeni şi am dibuit încă o serie de rune şi o roată în podea. Am stins luminile şi am deschis uşa de piatră.

Uşa dădea într-un pasaj îngust, pe care l-am urmat orbeşte spre sud o cale destul de lungă. Cobora, îndreptându-se spre Râul Tal. La capătul lui, aerul era destul de jilav şi am găsit o trapă care ducea sus. Nu am putut-o deschide, dar eram cât se poate de sigur că ducea în pâlcul de meri din faţa cimitirului Talionilor.

Am mers înapoi pe unde venisem şi m-am gândit ce să fac cu informaţiile aflate. Mi se părea foarte clar că nimeni nu avea cunoştinţă de acea comoară şi de ceea ce conţinea ea. N-am văzut nimic care să-mi spună că fusese vreodată vizitată, de la prăbuşirea Imperiului Spulberat încoace, însă îmi venea greu să cred că Maeştrii nu ştiau măcar de ea.

Dar, m-am întrebat singur, dacă nu ştiu nimic despre ea, era de datoria mea să le spun că ea există? Probabil comoara era îngropată cu un motiv anume, iar dacă lăsam să-mi scape că aflasem de ea, poate distrugeam planul aplicat cu grijă al vreunui Maestru din urmă cu o mie de ani.

Am decis, în vreme ce treceam pe lângă butoaie pline cu bogăţii, să studiez problema şi să-ncerc să aflu de unde provenea avuţia aceea. Aveam să încep studiind tot ce se putea despre Labirintul Întunecat şi despre prăbuşirea Imperiului Spulberat. Dacă Maestrul de la vremea aceea voia să tăinuiască existenţa comorii, în mod sigur aveam să văd semnele atunci când studiul meu urma să dea de greu. Iar dacă descopeream cu totul altceva, îi puteam vorbi Maestrului despre acele lucruri.

Am urcat pe scara de frânghie care atârna din trapa prin care coborâsem. Le-am surâs Şaisprezecilor cu feţe acre adunaţi acolo. Zâmbetul mi s-a stins totuşi când am întâlnit privirea dezaprobatoare a Lordului Hansur.

— Au crezut că ai murit. Nu te-au putut găsi.

Am surâs.

— Îmi pare rău. Credeam că nici nu trebuie să mă las găsit.

Lord Hansur l-a săgetat cu privirea pe Şaisprezecele din Hamis.

— Lucrul acesta se pare că ei l-au uitat.

Biblioteca din Talianna se afla la etajul din mijloc al Stelei, imediat sub nivelul Observatorului. Odăi mici, deseori folosite la instrucţie, erau amplasate de-a lungul pereţilor de la nord şi sud. Centrul Stelei conţinea grămezile de manuscrise legate şi nelegate, care alcătuiau biblioteca. Lângă peretele vestic erau mese pentru studiu şi mai mulţi bibliotecari de la Servicii se fâţâiau între ele şi teancuri, ca să găsească diverse cărţi şi să le pună-n raft.

Cărţile din bibliotecă erau în cea mai mare parte tratate de istorie, deopotrivă naţională şi personală. Exista o serie întreagă de jurnale ţinute de Talioni de-a lungul timpului, dar acestea erau scrise în limba Tal Nobilă şi eu, chiar şi după trei ani, nu stăpâneam prea bine acest dialect. Tratatele de istorie naţională erau scrise în dialect comun şi, ţinând cont de vechimea textului, erau destul de lizibile. Am găsit un tratat despre Talianna însăşi, care începea imediat după ce Imperiul se spulberase şi era scris în limba comună şi l-am folosit ca punct de pornire.

Am vizitat biblioteca în orele libere de după masa de prânz. Am citit cât de mult am putut, dar nu mi-am luat notiţe, deoarece nu voiam să-mi fie descoperite. Aveam încredere că memoria-mi va reţine detaliile importante şi găseam munca de cercetare îndeajuns de plăcută încât să-mi fie uşor să memorez informaţiile.

Istoria Taliannei făcea trimitere la lucruri care se petrecuseră în timpul prăbuşirii Imperiului. Astfel că mi-a dat o idee destul de bună despre ce anume era comoara aceea, cu toate că nu m-a ajutat deloc să-mi explic cum a ajuns acolo unde se găsea acum. Cu o viteză relativ mare, în comparaţie cu ciclul de viaţă al naţiunilor, şi cu multă vărsare de sânge, Spulberarea afectase vieţile tuturor locuitorilor Imperiului – bărbat, femeie sau copil. Simpla existenţă a ulbandelor sugera că mulţi oameni refuzaseră

să recunoască noua ordine şi mulţi conducători îşi pierduseră poziţia şi vieţile, prinşi în miezul unor războaie civile brutale, dar nicăieri n-a fost prăbuşirea la fel de brutală sau atât de tare învăluită în mister precum în cazul căderii Imperiului însuşi.

Principala problemă a Imperiului a apărut cu mult înainte să urce Kiritan pe tron. Provinciile căutau de mult să-şi câştige independenţa, dar împăraţii le ţinuseră în frâu năzuinţa, oferind mai multe privilegii şi puteri conducătorilor provinciilor, reducându-le birurile şi continuând să le asigure protecţia cu sprijinul Talionilor. Aceste concesii au descentralizat conducerea şi au transformat Imperiul într-o entitate ce trebuia respectată şi o forţă care putea fi chemată în caz de urgenţă, dar cam nimic altceva. Asta ajuta la păstrarea integrităţii Imperiului, dar a provocat probleme în provincii. Folosind puterea într-un mod tiranic, conducătorii unor provincii au iscat tulburări în zonele lor şi au împrăştiat sămânţa care avea să le transforme familiile în ul la vremea Spulberării.

Kiritan cel Nebun a urcat pe tron la moartea tatălui său. Nu i-a plăcut deloc ideea unui Imperiu în care el nu era altceva decât o efigie, aşa că a strâns mai tare în mână frâiele puterii şi nobilii provinciali au fost nevoiţi să-şi întărească, la rândul lor, controlul asupra provinciilor. Asta a înăsprit lupta în provincii, astfel încât nobilimea mică şi ceilalţi oameni necăjiţi s-au răsculat degrabă. Lorzii Războiului din Munţi şi-au declarat independenţa primii şi, sub pavăza lor, Azealtia, Hanrith şi Statele Libere ale Aziz s-au revoltat.

Kiritan a reacţionat imediat. A trimis soldaţi imperiali la est de cea care era pe-atunci capitala – acum, Impariana – prin Jania, în direcţia munţilor. Janianii au protestat şi s-au încăierat cu soldaţii imperiali. Lorzii răsăriteni din Jania s-au revoltat şi au format Ealla. Imediat, Hamis şi celelalte naţiuni din jurul Mării Runt s-au rupt de Imperiu.

Această revoltă făţişă din est a atras soldaţi din vest, aşa că Temur şi Boucan nu au pierdut timpul şi şi-au proclamat independenţa. Zandria şi Juchar, ştiind că armata le va

călca în picioare pentru a ajunge la rebeli, s-au aliat cu aceştia, astfel încât bătăliile să se poarte în Daar sau Venz.

Imperiul s-a împrăştiat ca o corabie pe o mare zbuciumată. Orice războinic stăpân peste o ceată de oameni s-a înstăpânit peste pământuri şi s-a autodeclarat nobil. S-au aliat cu cel mai puternic conducător din vecinătate şi împreună au înfiinţat o naţiune. Naţiunile şi-au asigurat graniţele, au privit cu invidie la vecinii lor şi-au fost mereu atente la orice semn de slăbiciune. Dacă vedeau o ocazie, atacau.

Imperiana s-a născut atunci când un număr de ulLorzi s-au refugiat spre capitală. Kiritan le-a promis vechile domenii dacă reuşeau să păstreze viu miezul Imperiului. Cu toţii şi-au dat seama că Imperiul era un vis care se risipise şi şi-au împărţit provincia centrală în moşii. Acum, fiind o mascotă mai mult ca oricând, Kiritan s-a văzut repede prizonier în propriu-i palat.

Atunci, el a decis că venise timpul să apeleze la Talioni. Nimeni nu fusese îndeajuns de smintit, chiar şi-n condiţii de război, să încerce o cucerire a Talului. Talionii şi-au extins graniţele, au stabilit o Zonă Liberă de Lorzi şi-au trimis un mesaj tuturor lorzilor războinici din imediata apropiere: „Lăsaţi-ne în pace şi armatele voastre nu vor fi distruse”.

Simplu şi la obiect, mesajul a dat roade.

Kiritan a trimis vorbă la Maestrul Vaughan solicitând ca Talionii să vină să-l salveze. Misiunea ar fi trebuit să fie uşoară. Şase Eliţi, la vremea aceea reprezentând gărzile de corp ale Împăratului, l-ar fi putut purta în zbor pe el şi familia lui la Talianna. Kiritan voia însă ca odată cu el să fie mutată şi avuţia sa.

Din acel punct, lucrurile deveneau puţin neclare, dar linia călăuzitoare, atât cât îmi puteam da seama, era oarecum: Lorzii Rebeli au scotocit Palatul Imperial, de unde au scos comoara lui Kiritan. Acesta şi familia lui au scăpat din palat şi s-au refugiat la vest. Modul exact şi locul morţii lui Kiritan sunt încă necunoscute, dar încheierea unanim acceptată a poveştii sale este că a fost capturat de o ceată de Xne’kali în Pădurea din Ostrov şi, iată, căpăţâna sa împodobeşte

unul dintre altarele lor. Comoara, pe care lorzii înstăpâniţi de-acum pe palat o luaseră cu ei, a dispărut de-a dreptul în neant şi multe ambiţii de cucerire – care ar fi urmat a fi susţinute cu averea aceea – s-au evaporat pur şi simplu.

În mai multe jurnale ale Talionilor datând din vremea aceea am găsit goluri corespunzând în linii mari momentului marelui furt. Din alte referiri găsite în diverse jurnale – aluzii obscure la un incident extrem de emoţionant – am dedus ceea ce probabil că se întâmplase cu comoara Împăratului şi modul în care ajunsese ea sub Citadelă.

Maestrul Vaughan ştia că lorzii cuceritori nu vor avea niciodată odihnă până când nu vor fi scotocit Palatul Imperial, luând comoara cu ei. Fiecare îşi dorea o parte din ea pentru a-şi acoperi cheltuielile de război şi a-şi clădi bucata sa de provincie. Cel care se alegea cu partea cea mai mare se presupunea că va fi capabil să-şi adune o armată şi, poate, să pună bazele unui nou imperiu.

Maestrul a trimis Imperiana Talioni deghizaţi în luptători de rând şi le-a ordonat să ajute la spolierea castelului. În acelaşi timp, ei au ajutat şi la scoaterea comorii din capitala imperială. Dar Talionii infiltraţi în diversele cete care duceau părţi din comoară lorzilor lor au făcut în aşa fel încât avuţiile acelea să ia de fapt calea Taliannei. Dacă un lord îşi comanda el însuşi soldaţii în drum spre casă, o mână de „bandiţi” foarte aprigi şi extrem de abili îi atacau şi goleau caravana.

Toate istoriile vorbeau despre Vaughan ca despre un om înţelept în pofida relativei sale tinereţi. Atât cât ţinuseră războaiele civile, păstrase neutralitatea Talionilor, mai puţin atunci când un grup de oameni s-a revoltat şi a început să fure la voia întâmplării, ucigând nevinovaţi şi distrugând sate lipsite de apărare. Atunci a cerut ca bandiţii să fie găsiţi şi omorâţi – reiterând dreptul Talionilor de-a împărţi dreptate oriunde, în acelaşi timp ţinându-i departe de politică.

Când războaiele s-au încheiat, a trimis invitaţii celor mai promiţători generali şi altor luptători, să intre în rândul Talionilor – lăsând naţiunile fără conducătorii lor cei mai

buni şi întărind în acelaşi timp forţa Talionilor. Şi-a făcut apoi un obicei din a-i trimite pe aceşti noi Talioni înapoi la naţiunile tinere, pentru a-şi antrena vechile oştiri.

În foarte scurt timp, Talionii au devenit depozitarul întregii ştiinţe militare din Imperiul Spulberat. Dacă un rege voia ca soldaţii lui să fie la fel de buni ca ai vecinului său, trebuia să angajeze un Talion care să-i antreneze. Şi asta însemna că trebuia să permită Justiţiarilor să străbată ţara sa în căutarea criminalilor, pe care să-i distrugă.

Vaughan a profitat din plin de o situaţie foarte haotică. Le-a răpit lorzilor, prin conducători şi bani, abilitatea de a purta un război susţinut. Trimiţându-le lorzilor oameni care să le antreneze armatele putea face ca puterea acestora să fie egală şi, astfel, să reducă mult orice victorie decisivă din partea lor. Într-o singură generaţie, a schimbat sarcinile care cădeau în seama Talionilor; a creat ramurile Războinicilor, Lăncierilor şi Arcaşilor şi a asigurat stabilitatea noilor naţiuni. Ca testament al viziunii sale, stabilitatea pe care clădise el, deşi slăbită oarecum de trecerea timpului şi de ambiţia unora, supravieţuise în bună parte până în prezent.

Poate că fusese greu întrucâtva să introducă acea comoară în Talianna, dar Vaughan se descurcase. Îşi staţionase majoritatea trupelor în Zona Liberă de Lorzi şi dăduse ordine ca toţi soldaţii să plece într-o serie de patrule bine gândite. Le spusese comandanţilor de plutoane că, odată cu căderea palatului, se temea că noul lord va veni să atace Tal – jurnalele lor arătau că ofiţerii îi împărtăşeau temerea – şi a comandat evacuarea completă a Talburgului. Într-un răstimp remarcabil de scurt, Talianna era aproape complet goală.

Următorul pas trebuia să-l intuiesc, întrucât nu am găsit absolut nicio menţiune despre el. Talionilor care se întorceau cu comoara trebuie să li se fi dat ordine clare despre felul în care să evite reţeaua de patrule fără a fi văzuţi. Şi-au adus prada în Talianna, au ascuns-o într-o sală care probabil servise odată la depozitarea hranei în caz de asediu, după care Maestrul a folosit Chemarea pentru a

tăinui acţiunea lor.

Singurul lucru despre care nu aveam dovezi solide era originea Labirintului Întunecat. Nu aveam nimic temeinic, precum jurnalul unui zidar din Servicii care să fi lucrat la clădirea lui, dar am observat aproape imediat că în niciun jurnal al Talionilor nu se pomenea de vreun exerciţiu în Labirint după data Spulberării. Labirintul nu fusese construit decât după moartea lui Kiritan şi, chiar dacă ordinul clădirii lui fusese dat de Vaughan, lucrările s-au încheiat doar după moartea sa prematură.

Era imposibil să-ncerc să presupun ce anume ar fi făcut Vaughan cu banii dacă ar mai fi trăit. L-a răpus o intoxicaţie alimentară, lucru deloc suspect, cu toate că a refuzat îngrijirea prin magie şi a insistat că se simte bine cu o noapte înainte să fie găsit fără suflare. Era posibil, îmi spuneam, să se fi sinucis, astfel încât comoara să nu fie descoperită niciodată.

Am tras concluzia că urmărea tăinuirea existenţei comorii deoarece întotdeauna aveau să existe Talioni – atunci, la fel ca şi acum – care şi-ar dori să folosească banii la reinstaurarea Imperiului. Această facţiune ideologică, născută în timpul Spulberării, exista şi azi în gândirea Talionilor. Mă îngrozea gândul că Talionii s-ar putea apuca de reclădirea Imperiului şi eram sigur că Maestrul Vaughan îmi împărtăşise sentimentul.

Planul lui simplu asigurase pacea. Am decis să nu o periclitez nici eu.

Am închis cartea şi am dat să mă ridic, când Marana s-a aşezat chiar în faţa mea.

— Doar nu pleci din cauza mea, nu?

Am zâmbit.

— Nu.

A arătat spre scaunul meu.

— Atunci, stai jos.

Jumătate ordin şi jumătate rugăminte, nu mi-a lăsat de ales decât să-i dau ascultare.

M-am aşezat.

— Unde-i Lothar? M-am uitat prin bibliotecă. Nu-l văd

nicăieri.

Marana s-a încruntat.

— Ce să caute el aici?

Părul ei negru desfăcut i-a alunecat peste faţă, ascunzând-o vederii.

M-am roşit şi m-am bâlbâit, apărându-mă:

— Păi, ştii tu, voi doi, ăă, sunteţi împreună de ceva vreme şi… ăă…

Marana s-a înclinat pe spate, a râs şi şi-a acoperit gura ca să nu facă gălăgie. Am săgetat-o cu privirea şi obrajii mi s-au învăpăiat într-un stacojiu şi mai intens. Ea a întins mâna şi m-a apucat de încheietură, ca să nu pot pleca.

— Îmi pare rău, Nolan, dar mi se pare aşa ciudat să te văd crispat.

Am lăsat capul în jos şi m-am uitat fix la masă un moment, apoi am ridicat privirea şi am încuviinţat resemnat.

— Ştiu, e ca şi cum l-ai vedea pe Jevin degustând un blid cu terci.

Bujorii mi s-au retras şi Marana m-a strâns de braţ.

— Tu şi Lothar sunteţi mereu împreună, aşa că mă aşteptam să-l văd aici, cu tine.

Marana a zâmbit şi a înclinat din cap înţelegător. Pentru prima dată am văzut cu adevărat ce mult se schimbase în ultimii doi ani. Se transformase dintr-o fată frumuşică într-o femeie frumoasă. Ochii căprui erau plini de viaţă şi zâmbetul ei ar fi putut topi inima şi celui mai convins misogin. Parte din motivul pentru care discuţia despre relaţia ei cu Lothar mă stânjenea aşa tare era acela că îl invidiam cu toată fiinţa mea.

— E o observaţie bună, Nolan. A surâs larg şi şi-a ridicat ochii spre cer. A mai primit o scrisoare din Jania şi acum compune un răspuns „potrivit”. Primeşte mai multă corespondenţă de acasă decât oricine altcineva. Dacă am primi cu toţii aşa multe scrisori, n-am mai avea timp de antrenament… O, Nolan, îmi pare rău!

Auzind-o vorbind despre familie, mă crispasem, strângând din dinţi ca să nu las nodul din gât să urce. Ştiam

că dacă spuneam ceva vocea avea să mă trădeze, aşa că m-am limitat să o privesc pe Marana şi să zâmbesc forţat.

Marana mi-a luat mâinile într-ale sale şi s-a aplecat spre mine.

— Trebuia să mă gândesc, Nolan, nu am vrut să te rănesc.

Am strâns-o de mâini şi am înghiţit în sec.

— Nu e nimic, ştiu că nu ai făcut-o intenţionat. Eu sunt de vină, ar fi trebuit să-mi treacă de-acum...

Marana s-a încruntat.

— Şş, să nu spui asta. Familia ta însemna şi continuă să însemne mult pentru tine. Te-au iubit şi, dacă uiţi asta, îţi va fi mai rău decât îţi este acum. După un timp, durerea se va stinge, dar să dispară de tot nu ţi-ai dori niciodată.

Am râs în barbă forţat şi am încuviinţat din cap.

— Mulţumesc. În timpul Festivalului, când rudele lui Lothar au descins în Tal ca şi când ar fi fost o provincie a Janiei, m-am simţit tare singur. Ştiu că şi Jevin se simte la fel. Tu măcar îl ai pe Lothar...

Marana a surâs şi a scuturat din cap. Părul i-a vălurit ca o perdea într-o adiere blândă.

— Când vin rudele lui Lothar, el e numai al lor. Ca tine şi ca Jevin, şi eu sunt orfană. Aşa că, până le scrie Lothar rudelor sale, eu vin aici şi încerc să aflu tot ce se poate despre Temur, ţara mea de obârşie.

Am încuviinţat încet din cap şi, fără tragere de inimă, am lăsat-o pe Marana să-şi ia mâinile dintr-ale mele. Găsirea informaţiilor despre Temur era la fel de importantă pentru ea cum era pentru mine să rezolv misterul comorii secrete. Zvonurile spuneau, cu bază destul de solidă, că Marana fusese adusă în Tal de nişte negustori care o găsiseră abandonată pe un deal din Temur. În Imperiul Spulberat, uciderea bebeluşilor de sex femeiesc nu era deloc o practică obişnuită, iar în mod normal un astfel de copil ar fi fost refuzat, pentru a-i descuraja pe alţii să le arunce Talionilor în braţe prunci nedoriţi, dar Excelenţa Sa a acceptat să o primească pe Marana din motive cunoscute doar lui.

— Şi ce ai aflat până acum? Ai descoperit cine au fost părinţii tăi?

Neplăcerea i-a umbrit o clipă chipul; apoi Marana a suspinat şi a deschis un jurnal mic.

— Sunt lucruri crâncene, de fapt. Temur este o mare păşune, întinsă ca-n palmă. Creştem vite şi locuim în triburi migratoare. Sunt nouă triburi mari, fiecare purtând numele unui punct cardinal, şi nenumărate clanuri în interiorul triburilor. E o mare învălmăşeală, cu vendete şi alianţe de sânge încoace şi-ncolo într-o reţea completă de relaţii.

Am tăcut pentru o clipă şi mi-am organizat informaţiile în gând.

— Şi ţi-ai dat seama din ce trib faci parte?

A clătinat din cap.

— E o reţea prea încâlcită ca să fie desluşită din exterior. Excelenţa Sa refuză să-mi spună unde am fost găsită, ceea ce mi-ar uşura căutările, aşa că nu mă pot ghida decât după indicii generale şi să fac presupuneri. După culoarea pielii, ar trebui să fac parte din clanul Amar, iar numele meu, Marana, e comun în acest clan. Dar în clipa de faţă, Amar nu este unul dintre clanurile mari din tribul Sudic, aşa că e puţin probabil să mă fi abandonat, căci le-ar fi prins bine o fiică pe care să o mărite, stabilind astfel alianţe cu clanurile mai puternice.

M-am încruntat.

— Dacă triburile îşi iau numele după punctele cardinale, nu se complică lucrurile? Cred că un război împotriva unui trib învecinat ar naşte confuzie, transformând tribul Sudic în tribul Sud-Sud-Estic.

Marana a surâs şi a clătinat din cap.

— Dacă-ţi vine să crezi, sistemul e atât de ciudat, că poate face faţă şi împiedică ivirea unor atari probleme. Marana s-a întors spre o hartă pe care o desenase singură. Oraşul de aici din centru este Betil. El e reşedinţa celui de-al nouălea trib – tribul Betil – şi al Emirului întregului Temur. Tribul Betil a cucerit odată toată naţiunea, apoi şi-a împărţit-o între triburile înfrânte. Toate triburile au trimis reprezentanţi la Betil pentru a arbitra orice neînţelegere ar

apărea între triburi.

Am ridicat o sprânceană.

— Da, dar am înţeles că au avut loc războaie între triburi. Ce spui tu pare că ar împiedica izbucnirea unui război.

Marana a clătinat din cap.

— Războaie există, dar înainte ca un alt trib să poată pune stăpânire pe un nou teritoriu, reprezentanţii se întâlnesc în Betil şi atribuie acel teritoriu nou cuceritorului. Asta face ca războaiele să nu se transforme în adevărate măceluri. A ridicat o mână, oprindu-mi contraargumentul. Sigur, războinicii fug şi sunt ucişi, dar războaiele nu extind distrugerea în rândul civililor. Consiliul Tribal atribuie provincia contestată câştigătorului şi triburile fac schimb de teritorii. Cei care nu vor să se mute pot rămâne şi se alătură noului trib, cu condiţia ca acest lucru să le fie permis de Consiliul Tribal.

— Ce se întâmplă dacă nu li se dă permisiunea?

— Consiliul Tribal îi declară morţi şi nimeni nu are voie să facă negoţ cu ei până nu acceptă să respecte voinţa Consiliului. Una peste alta, practica asta împiedică apariţia altor oraşe în afară de Betil. Lorzilor din Betil le place asta, deoarece oraşul lor devine astfel centrul comercial al ţării.

Am zâmbit şi am ridicat privirea spre tavan, absorbind informaţiile. Vopseaua era crăpată.

— E complicat. Probabil că istoria temureză e vraişte.

Marana a surâs cu oarecare mândrie.

— În afară de cucerirea naţiunii de către Betil, cu o sută de ani înaintea prăbuşirii Imperiului, istoria temureză s-a redus la folosirea şi abandonarea fiecărui trib de către străini. Temurezii sunt excelenţi arcaşi călare, ceea ce îi transformă într-o cavalerie uşoară de temut. Străinii le-au promis mari bogăţii în schimbul sprijinului lor în războaie. Toate triburile care au acceptat asta au fost trădate. Cea mai veche zicală din Temur spune: „încrede-te într-un om doar atât de departe cât bate arcul tău”.

Am râs şi am strâns mâna Maranei cu stânga mea.

— Voi, temurezii, sunteţi generoşi. În Sinjaria, zicala e: „încrede-te într-un om doar cât de lungă ţi-e sabia”.

— Fealareenii au încredere în oameni doar atunci când ţinem în mână inima lor.

Surâsul prietenesc de pe chipul lui Jevin trăda tonul profund şi ameninţător din glasul său. Am tresărit şi mi-am tras mâna dintr-a Maranei.

— Haideţi, avem antrenament de luptă în cinci minute. O să-ntârziem.

Jevin, echipat deja în costum de antrenament, cel din piele, a ieşit încet şi calm din bibliotecă. Nu cred că observase îmbujorarea de pe faţa mea, dar am surprins cu colţul ochiului surâsul cu subînţeles al Maranei.

Chiar dacă am dat fuga în camerele noastre şi ne-am schimbat în grabă, eu şi Marana am întârziat, aşa că am fost puşi să formăm o echipă de luptă. Jevin şi Lothar formau altă echipă. Lothar o aşteptase pe Marana şi se gândise că Jevin mă va alege pe mine ca partener. În situaţii normale, deseori eram cuplaţi în felul acesta, iar cele două echipe ale noastre de multe ori ajungeau să se confrunte între ele „pentru supremaţie” atunci când luptam în grupuri de antrenament diferite. De data aceasta, instructorul, un Şaisprezece, a avut o mare satisfacţie să ne despartă echipele.

La antrenamentul de luptă foloseam ca armură pielea căptuşită şi arme boante. Instructorii şi arbitrii decideau reuşita fiecărei lovituri şi ofereau rezultatele luptei. În vreme ce Justiţiarii rareori lucrau în echipă, instructorii ne ofereau informaţii despre cum colaborează echipele ca să lupte cu noi. Mai important pentru mine, ni se spunea locul în care un luptător putea lăsa garda jos dacă lupta cu sprijinul unui aliat.

Nu mai luptasem până atunci împreună cu Marana. Era cam cu cincisprezece centimetri mai scundă decât mine, care aveam un metru optzeci, dar era foarte iute. Ştiam, de când luptasem împotriva ei, că într-o secundă putea fi în afara razei mele de acţiune şi în a doua putea fi aproape, atacând, după care se îndepărta din nou. Se baza pe îndemânare: cunoştea toate punctele pe unde arterele

treceau aproape de piele şi practica lovirea vaselor de sânge cu mişcări iuţi, ca de bici. Prizonieri ai limitărilor care le erau impuse de arbitri, mulţi dintre vrăjmaşii ei mureau pur şi simplu golindu-se de sânge, fără a avea măcar o şansă de-a o atinge.

Nu m-a surprins când eu şi Marana am fost introduşi într-un grup preliminar de lupte unde nu se regăseau Jevin şi Lothar. Instructorul credea, în mod clar, că noi vom fi cei mai buni din grup şi că Jevin şi Lothar aveau să-i înfrângă pe toţi din grupul lor. Celelalte echipe ştiau asta şi au făcut tot posibilul să ne scoată din joc repede.

Primele două echipe, ştiind că eu mă bazam mai mult pe putere decât pe viteză, au atacat-o întâi pe Marana. I-am urmat exemplul, m-am mişcat repede şi mi-am adaptat stilul, pentru a înfrânge duşmanii care se aşteptau de la mine să stau şi să aştept să schimb crestături de sabie. Prima mea victimă a căzut la pământ repede când, după o lovitură aplicată în treacăt, arbitrii au decis că-i frânsese şira spinării.

Marana şi-a lichidat adversarul folosind stilul meu obişnuit de luptă. A schimbat lovituri de sabie cu el; apoi i-a strecurat sabia între picioare şi, cum au decis arbitrii, i-a retezat artera femurală a piciorului strâng. Acela a ţopăit într-un picior o jumătate de minut, în timp ce Marana se eschiva, şi până la urmă un arbitru l-a declarat mort din cauza hemoragiei. Când a căzut, Marana i-a aplicat o lovitură complicată în piept care i-a făcut pe toţi observatorii, chiar şi pe victimă, să râdă un minut sau două.

— De-aş fi ştiut că voi muri aşa pitoresc, a glumit mortul, m-aş fi predat imediat!

În timp ce ceilalţi din cercul nostru se luptau, noi am privit cum Jevin şi Lothar îşi distrugeau adversarii. Amândoi tăbărau asupra inamicilor ca nişte hoţi atacând o caravană. Cu ferocitate şi exercitându-şi toată puterea, şi-au forţat adversarii să se retragă cu fandări şi fente, înainte de-a aplica măcar o lovitură. Lothar, cu o serie de fandări şi eschive, „a rupt” braţul care ţinea sabia al duşmanului, apoi i-a „spart” capul. Jevin a parat aprig o lovitură, i-a aruncat

sabia din mână adversarului său, apoi l-a culcat cu spatele la pământ pe bietul băiat şi i-a pus tăişul săbiei la gât.

Arbitrul i-a declarat victima moartă şi Jevin s-a uitat spre mine.

— Acesta eşti tu, Nolan, ţine minte.

Eu m-am uitat la Marana, mi-am ridicat ochii spre cer şi amândoi am izbucnit în râs.

— Mai vedem noi, demon de munte, mai vedem.

Şi ceilalţi luptători au fost răpuşi la fel de uşor ca primii. Fără a ne consulta între noi, am schimbat stilurile într-una, derutându-ne inamicii. Ne-am adaptat stilului lor. Dacă adoptau o poziţie defensivă, atacam repede şi fără răgaz. Dacă se avântau, ne apăram până ce oboseau să lovească în gol; apoi contraatacam agresiv şi le făceam felul.

Dacă eu aveam probleme, apărea Marana, şi viceversa. Răspundeam la tactica duşmanului cu una egală ca forţă sau chiar mai în forţă. O puteam lăsa pe Marana să pareze loviturile ambilor ei duşmani în vreme ce eu făceam un cerc larg şi atacam de pe flanc sau din spate. Fără a schimba o vorbă între noi, schimbam adversarii, îi surprindeam şi-i ucideam. Eram o echipă foarte eficientă.

Jevin şi Lothar erau la fel de eficienţi. Şi-au nimicit şi ei duşmanii cu uşurinţă, deşi fiecare dintre ei a fost ucis cel puţin o dată. Rana noastră cea mai gravă am primit-o când eu mi-am pierdut braţul stâng de la cot în jos. Duşmanul nu se aşteptase să parez cu braţul gol, iar eu ripostasem înfigându-i sabia în piept, aşa că schimbul a meritat. Totuşi, absenţa vieţilor pierdute în cazul nostru făcuse ca eu şi Marana să avem prima şansă la câştigarea exerciţiului din acea zi.

Ambele echipe au avut ocazia să se odihnească în vreme ce ceilalţi se luptau. Eu am luat apă dintr-o găleată de la umbra zidului Citadelei şi am băut cu sete. Jevin a venit la mine prin spate şi mi-a pus o mână grea pe umărul stâng.

— Nu bea aşa mult, Nolan, îşi va face mişcările mai lente.

A zâmbit, luând şi el o gură de apă.

— Nu ai nevoie ca burta plină de apă, *sau orice altceva,* să te distragă în timpul luptei.

Un firişor de transpiraţie şi-a croit drum, rece, pe şira spinării mele.

— Jevin, Marana şi cu mine am stat de vorbă. Ea e iubita lui Lothar, iar el mi-e prieten. Tu mă cunoşti, Jevin, şi ştii că n-aş face nimic care i-ar răni.

Fealareenul a băut şi a încuviinţat din cap. Cu dosul mâinii stânci şi-a şters apa de pe bărbie.

— Te cunosc, Nolan, şi ceea ce spui tu este adevărat. Îţi sugerez doar să ţii minte cuvintele astea şi să nu te laşi distras de nimic. Aşa bun prieten cum ţi-e Lothar acum, ar fi un duşman de temut.

Am zâmbit şi l-am lovit uşor în umăr.

— Am înţeles. Mulţam, Jevin.

El a rânjit doar cât să-şi arate caninii albi pe verdele-gri al buzelor.

— Vreau doar să fiu sigur că te am din nou ca partener data viitoare.

Am râs şi am sărit în spate, ca să nu mă poate atinge.

— Asta ca să nu te omor mereu, aşa-i?

Am intrat toţi patru în cercul de luptă şi ne-am înclinat în faţa arbitrilor şi apoi unul către celălalt. Eram toţi oarecum buimaci, întrucât Lord Hansur venise să asiste la lupta finală şi câţiva Justiţiari – din cei plini, întorşi în Talianna din misiuni în lumea reală – făceau pariuri pe şansele noastre de reuşită. După estimările lor, Jevin şi Lothar erau favoriţi cu doi la unu.

Jevin şi Lothar s-au aşezat astfel încât Marana să se lupte cu Fealareen şi Lothar cu mine. Deşi mai priceput ca mine la lupta cu sabia, Lothar, din cauza extraordinarei lui încrederi de sine, era vulnerabil.

— Marana, a spus, Jevin te va ţine ocupată până ce scap eu de ţărănoi şi vin după tine. Prada-i revine învingătorului…

Marana i-a aruncat o privire nimicitoare, dar imediat a surâs, aşa că el a luat-o în glumă şi a râs. Dacă s-ar fi uitat aşa la mine – fără să mai şi zâmbească – aş fi luat-o la fugă, aş fi alergat mai departe şi mai repede decât o făcusem având-l pe Jevin în ceafă.

Lord Hansur a dat semnalul şi noi ne-am apropiat. Lothar a venit spre mine, hotărât să atace în forţă şi aşteptându-se evident să-mi străpungă garda. Eu am sărit în dreapta, ferindu-mă de lovitura sa, dar nu a contraatacat. Mi-am îngăduit să mă mişc puţin mai încet ca în timpul luptelor dinainte. Mi-am lăsat braţul stâng să atârne obosit şi am acţionat ca şi când încleştările dinainte m-ar fi sleit de puteri.

Lothar a zâmbit lăbărţat, dorind să-mi ofere un rânjet de prădător şi nereuşind întocmai.

— Al meu eşti, Nolan. *Ca mort eşti de-acu'.*

S-a avântat din nou, iar eu m-am ferit a doua oară. Am lovit în spate, l-am atins la umărul drept şi arbitrii au decis că braţul îi este compromis. Zâmbetul i s-a stins şi a început să-şi morfolească buza de jos. După o serie aprigă de lovituri mult prea rapide ca să le pot para, m-a lovit *el* în umărul stâng. Eram chit.

— *Haide, Nolan, să luptăm fără vicleşuguri.*

Vorbise pe un ton rece şi profund. Îl mai auzisem şi altă dată: atunci când îi vorbiserăm aspru funcţionarului din Servicii în prima mea zi. Acelaşi ton îl folosea pentru a-i comanda pe cei de rang inferior şi tot pe acela l-a folosit să-mi comande şi mie să mă-ntind jos şi să mor.

M-am încruntat şi m-am concentrat, deoarece ştiam că, dacă nu-mi cumpăneam bine mişcările în luptă, aveam să pierd în faţa îndemânării lui. Dar înainte să-mi poată citi îngrijorarea pe chip, m-am forţat să-i arunc un rânjet.

— *Înfrânge-mă, de ai astă putere.*

În ciuda armurii şi a săbiilor boante luptătorii îşi pot face rău unul altuia. Loviturile pot lăsa vânătăi urâte. Eu şi Lothar ne-am încleştat serios. Am făcut în aşa fel încât fiecare lovitură să conteze şi să doară, numai să dovedim cine e mai bun.

Cu coada ochiului o vedeam pe Marana. Îi ţinea şi ea piept lui Jevin, dar, graţie staturii lui impozante, el reuşea să o ţină la distanţă. Agilul Fealareen se eschiva cu uşurinţă din calea atacurilor. Ea îi para loviturile sau se ferea de ele, dar nu reuşea nicicum să se mişte suficient de repede ca

să-l lovească, la rândul ei. Şi un orb i-ar fi putut vedea frustrarea de pe chip.

Lupta era la egalitate.

În clipa când mi-am dat seama că forţele noastre sunt atât de egale, încât să împiedice o victorie decisivă a unei echipe sau a alteia, am decis să fac ceva în privinţa asta. M-am mişcat în aşa fel încât Lothar şi Jevin să lupte, în fapt, spate-n spate. Lothar zâmbea, bucuros să-şi ştie aliatul în spate şi încrezător că Marana nu-l va putea ajunge trecând peste Jevin.

— Acum, Nolan, eşti de-a binelea mort.

Am zâmbit.

— Şi tu la fel.

Lothar a executat o lovitură amplă şi eu m-am grăbit să o întâmpin. M-a nimerit în partea stângă şi lovitura mi-a făcut braţul stâng să mi se lipească de coaste. Chiar şi aşa, avântul m-a purtat înainte, izbindu-mă de el şi doborându-l, făcându-l să cadă peste picioarele lui Jevin. Surprins şi dezechilibrat, Jevin a căzut şi el pe spate şi a ajuns chiar deasupra lui Lothar.

Marana a sărit în joc şi i-a lichidat repede pe amândoi.

Lord Hansur a pus mâna pe umărul arbitrului, împiedicându-l să dea verdictul.

— Nolan, tu eşti mort. Lovitura ţi-ar fi retezat braţul şi sabia ar fi ajuns la organele tale vitale.

Lothar, ridicându-se în picioare, radia.

— Ţi-am făcut-o, Nolan. Ai intrat singur în sabie. Până şi tu ar fi trebuit să vezi ce te aşteaptă.

— Iar el, Lothar, ţi-a făcut-o ţie, s-a răstit Lord Hansur. Atât tu, cât şi Jevin sunteţi morţi, ucişi de Marana.

Lord Hansur ne-a făcut semn să ne retragem şi, după ce ne-am aşezat la marginea cercului, s-a adresat novicilor adunaţi acolo.

— Tocmai aţi asistat la o victorie bună. Scopul concursului era ca o *echipă* să câştige. Nolan şi-a dat seama că se conturează un impas şi a acţionat pentru a îl evita. Victoria lui Lothar a fost scurtă.

Lothar a mârâit.

— Dar a murit sub atacul meu. A fost stupid. A ajutat-o doar pe Marana să câştige, de parcă el ar fi fost a doua ei sabie.

M-am încruntat.

— Unealta-i unealtă numai dacă nu face singură ce are de făcut.

Lord Hansur a ridicat o mână ca să ne reducă la tăcere pe amândoi.

— Vă înţeleg argumentele. Ţineţi minte lupta asta. Sacrificiul de sine e ineficient, dar Nolan a ales o acţiune care a dus la victoria echipei sale. Ţineţi minte că un impas e un impas doar dacă nimeni nu întreprinde nimic. Omul care te-ar ucide deseori se teme de acelaşi lucru din partea ta. Sunt momente când doi oameni într-o atare poziţie deopotrivă se apără de răni şi îşi neagă lor înşişi victoria. Persoana care acţionează în acea situaţie, dacă are talentul necesar, va fi victorioasă.

Lord Hansur s-a întors şi a plecat. Justiţiarii l-au urmat. Clătinau din cap, dar ne zâmbeau tuturor. Din comentariile făcute de alţi Cincisprezece despre ce auziseră că discutaseră cei doi, abilităţile noastre de luptă îi impresionaseră.

Jevin m-a lovit uşor pe spate cu mâna dreaptă.

— Interesantă tactică, Nolan, şi cât se poate de eficientă. M-aş bucura să te am alături, să-mi asiguri spatele.

Marana s-a apropiat şi m-a sărutat direct pe buze. M-am făcut roşu ca racul la faţă şi fiorul pe care mi l-a trimis sărutul prin corp a fost mai puternic decât acela pe care îl simţisem luptându-mă cu Lothar.

— Mulţumesc, partenere, pentru sacrificiu, a murmurat ea.

Cuvintele îmi gâdilau gâtul, aşa că nu am spus nimic.

Marana s-a dus lângă Lothar şi i-a luat mâinile într-ale sale. Furia de pe chipul lui s-a stins şi s-a îmbujorat, deoarece mânia-i născută din gelozie îl ruşina. A zâmbit.

— Să nu te obişnuieşti cu asta, Nolan, altfel ne-aşteaptă *Cirhon* ca să rezolvăm problema.

Am ridicat mâinile, predându-mă.

— Nu-mi doresc asta, Lothar.

Comentariul lui Jevin despre Lothar ca duşman mi-a străbătut mintea.

— După ziua de azi, în urma unei astfel de lupte am sfârşit amândoi fără suflare!

Marana şi-a petrecut braţul pe după mijlocul lui Lothar şi l-a îmbrăţişat. Am început să râdem toţi patru, după care ne-am întors în camerele noastre în fruntea celorlalţi Cincisprezece.

CAPITOLUL 9

Talion: Nekkeht

M-am lăsat să cad în groapă, am aterizat pe podeaua Labirintului întunecat şi m-am rostogolit în dreapta. M-am îndreptat repede, m-am lipit cu spatele de peretele de stâncă aspră şi, inconştient, mi-am chemat *tsincaatul* în mână. Inima îmi bubuia tare în urechi, acoperind orice sunet făcut de urmăritorii mei. Am închis ochii şi m-am concentrat. Pulsul mi-a scăzut.

Am tras aer în piept şi l-am scos afară încet. Am rămas cu ochii închişi. Învăţasem demult că, dacă ţineam ochii deschişi, mă concentram prea mult să *văd* într-un loc unde nu era nimic de văzut. Cu ei închişi puteam fi mai atent la celelalte simţuri, auzul, atingerea şi mirosul.

Dacă poţi, ucide tot ce găseşti acolo jos. Cuvintele Maestrului îmi răsunau ca o şoaptă în minte, cu fiecare bătaie de inimă. Acesta nu era un exerciţiu banal. Maestrul mi-ar fi putut ordona să ucid orice sau pe oricine acolo sus, dacă voia doar să vadă pe cineva murind. Instrucţiunile lui aveau un scop şi cuvintele lui sugerau posibilitatea că aş putea să nu fiu capabil să ucid ceea ce găseam ascuns în întuneric. Asta nu avea darul de-a mă linişti.

Deoarece mă ajutase în alte exerciţii din adâncuri, m-am bazat pe simţul mirosului. Labirintul Întunecat păstra acelaşi iz cald şi umed ca întotdeauna. În aer plutea un miros amestecat de armură din piele şi transpiraţie, dar pe acesta îl recunoşteam drept normal, aşa că l-am trecut cu vederea.

Am căutat un alt miros, ceva neobişnuit, ceva ce să nu pot identificat.

Nu era nimic. Nimic de mirosit, de auzit sau de pipăit. Eram complet singur.

Fără niciun semn, o labă mi-a zgâriat umărul stâng, mi-a răsucit corpul şi m-a izbit cu umărul de perete. Lovitura mi-

a amorţit braţul şi m-a trântit într-o parte – de aş fi fost mai scund, mi-ar fi frânt gâtul.

Am ricoşat din perete, mi-am înfipt piciorul drept în pământ şi-am secerat cu *tsincaatul* întunericul din faţa mea. Am ţinut lama dreaptă şi am ţintit să tai la nivelul mijlocului, dar n-am întâmpinat nicio oprelişte şi arma a zăngănit puternic, împrăştiind scântei, atunci când a lovit peretele. Imediat, m-am retras către stânga, m-am răsucit şi-am lovit în locul din care tocmai plecasem. Sabia a întâlnit ceva.

Inamicul meu n-a scos niciun sunet. S-a retras iute, evaporându-se, parcă, şi eu mi-am dat seama că ceva nu era deloc bine. Nu simţeam niciun miros. Indiferent unde aş fi lovit, trebuia să curgă sânge. Trebuia să simt lama tăind ceva, fir-ar să fie!

Am atins vârful rece de oţel al *tsincaatului.* Era uscat.

Un fior mi-a străbătut şira spinării. Asta era imposibil. După un număr suficient de lupte, senzaţia impactului cu carnea devine mult prea familiară. Ştiam că îl tăiasem şi, în vreme ce eram sigur că rana era relativ adâncă, eram dispus să accept posibilitatea de a nu-i fi provocat decât o zgârietură. Chiar şi aşa, ar fi trebuit să curgă sânge.

Ce soi de creatură nu sângerează?

M-a atacat şi m-a izbit cu umărul în stomac. M-a apucat cu braţele de mijloc într-o strânsoare crâncenă care mi-a provocat şi mai multă durere decât îmi provocase Rolf. M-a împins astfel zece paşi în spate şi m-a izbit de un alt perete al labirintului. Am dat cu capul de piatră şi în faţa ochilor am văzut stele verzi.

Bestia m-a ţinut priponit la perete şi a încercat să mă muşte prin armură în partea stângă a pieptului. Cu fiecare pas forţat îmi provoca şi mai multă durere la spate şi îmi simţeam coastele trosnind. L-am lovit cu genunchiul în piept, dar lovitura, lipsită de forţă, n-a avut niciun efect asupra creaturii.

Totuşi, priza lui nu-mi blocase braţele. Deşi era prea aproape de mine ca să-l pot înjunghia cu *tsincaatul* – *ryqrilul* era prins între mine şi perete – am atacat. Am

ridicat ambele mâini, strângând tare mânerul *tsincaatului,* şi l-am lovit cu el în ceafă. Am auzit un pârâit clar. Bestia mi-a dat drumul, dar nu a căzut la pământ, ci s-a retras din nou, ca topindu-se în beznă.

Părea a fi o fiinţă umană ori măcar părea să aibă formă umană, însă lovitura mea ar fi ucis cu uşurinţă aproape orice om. Cineva ca Jevin ar fi supravieţuit cu gâtul rupt, dar nici el n-ar mai fi fost în stare să se mişte, iar pe deasupra, orice bestie ar fi fost cea care mă atacase nu era destul de mare ca să fie un Fealareen. Ordinele Maestrului mi-au răsunat iarăşi în minte şi spaima mi-a strâns stomacul.

Ştiam că mai întâi trebuia să nu mă mai comport ca o ţintă. Până acum mă lovise de două ori, înainte să-mi dau seama că se apropie. Trebuia să presupun că putea să vadă în întuneric, iar asta însemna că deţinea o vrajă de-un fel sau altul. Feroce, ataca fără a se preocupa de propria-i siguranţă, aşa că trebuia să presupun că era o fiinţă lipsită de inteligenţă ori de-a dreptul smintită.

Cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât îmi simţeam mai tare soarta pecetluită.

M-am lăsat imediat pe vine, atingând pământul cu genunchiul stâng şi oferindu-i astfel o ţintă mai mică. Cu mâna dreaptă am ridicat *tsincaatul* şi l-am potrivit pe direcţie, gata să străpung pe oricine m-ar fi atacat. Apoi, dorind să mă conving dacă putea sau nu să vadă în întuneric, am lovit cu palma stângă piatra din spatele meu.

Bestia era oarbă. A pornit atacul pe direcţia sunetului.

Odată mersesem la vânătoare de mistreţi şi făcusem faţă atacului unui vier, cu o suliţă. Forţa atacului acestei bestii făcea atacul mistreţului să pară o glumă. Sabia a străpuns-o până când doar pavăza a mai făcut ca arătarea să nu mi se înfigă în braţ până la umăr. M-a izbit de perete, dar înainte să mă ţintuiască acolo, mi-am abandonat *tsincaatul,* m-am răsucit şi i-am crestat pieptul cu pintenii, în timp ce mă eliberam.

M-am lăsat pe vine, dar arătarea dispăruse. Şi-mi luase *tsincaatul* cu ea.

Aproape am intrat în panică. Mai puternică decât orice altă vietate cu care mă înfruntasem până atunci, scăpa indiferent ce-i făceam. Nu sângera, nu reacţiona la atacurile mele şi nu scotea un sunet. Pentru o jumătate de scundă am crezut că ar putea fi un vampir, dar aceştia sunt rari şi atât de răi, încât nu-mi puteam imagina că Maestrul permisese vreunuia accesul în Labirintul Întunecat şi nici că ar fi riscat sufletul unui Talion punându-l să-l ucidă, fără a-l informa cât de cât despre natura inamicului său.

Nu, arătarea aceasta era ceva foarte special şi în acelaşi timp foarte periculoasă.

Aplecat de spate, am început să umblu grăbit prin labirint şi să-mi aduc aminte tot ce puteam din zilele mele de novice. M-am oprit la răspântii şi am ciulit urechile, să prind orice sunet posibil. Am cochetat cu ideea de a-mi chema *tsincaatul,* dar, gândindu-mă la ce-i făcusem lui Chi'gandir, am decis să nu îl chem. Pe deasupra, judecând după cum se desfăşurase lupta, sabia nu era de mare ajutor împotriva creaturii.

Deodată, din spate, degete oţelite mi-au apăsat carnea de la ceafă. M-au străpuns cum străpung cuiele o bucată de lemn moale. Am strigat de durere, dar degetele m-au sugrumat, tăindu-mi suflul. Mâna aceea m-a ridicat şi m-a răsucit într-o încercare temerară de a-mi suci gâtul. Dacă sudoarea care curgea din mine şiroaie nu i-ar fi fost împotrivă, poate că ar fi şi reuşit. Aşa, s-a limitat să mă stranguleze.

Ştiam că-mi voi pierde cunoştinţa dacă nu mă eliberam. M-am prins de încheieturile arătării ca să-mi scutesc gâtul de povara de a-mi susţine toată greutatea corpului. Apoi am lovit cu ambele picioare în spate, înfigându-mi pintenii în coapsele şi vintrele bestiei. N-am auzit nici pâs din partea ei, dar am simţit un tremur străbătându-i braţele, aşa că am lovit din nou şi arătarea m-a pus înapoi jos, fără însă a slăbi prinsoarea.

Cu picioarele pe pământ, i-am eliberat încheietura mâinii drepte şi mi-am înfipt cotul aceleiaşi mâini în coşul pieptului ei de trei sau patru ori. Am auzit şi am simţit coastele

trosnind, cu toate acestea, inamicul nu mi-a dat drumul. Se ţinea de mine ca o lipitoare. A început să mă apese, să-mi limiteze eficienţa loviturilor, însă n-a scos niciun sunet şi nici nu mi-a dat a înţelege că îl rănisem în vreun fel sau altul.

Anii de antrenament prin care trecusem ca novice m-au salvat. M-am lăsat să cad mai repede decât intenţiona el şi am dus mâinile în spate printre picioare, după piciorul lui drept. Am prins o gleznă cărnoasă şi rece şi-am tras în faţă, în acelaşi timp lăsându-mă pe spate. Speram să-i sfărâm genunchiul, aşezându-mă pe el. Creatura mi-a anticipat mişcarea şi s-a întors pe o parte, ca să se poată apleca în direcţia atacului meu, dar pentru a face aceasta a trebuit să-şi ia mâinile de pe gâtul meu.

M-am balansat în faţă atunci când arătarea s-a desprins de mine şi i-am târât piciorul după mine. M-am lăsat pe palme şi pe genunchi şi-am lovit în spate cu piciorul drept. Am nimerit creatura din plin cu călcâiul şi am auzit din nou trosnet de coaste. Chiar şi aşa, nici de data aceasta bestia n-a lăsat de înţeles că aş fi rănit-o. Neplăcându-mi apropierea de ea, m-am folosit de lovitura cu piciorul ca să plonjez în faţă, în răspântia dinaintea mea.

M-am răsucit, m-am ridicat pe vine şi am încercat să-mi recapăt suflul, pregătindu-mă să întâmpin atacul. Bestia a venit ca înainte, aşa cum speram că va face, năpustindu-se asupra mea de jos. Am apucat-o de umeri, m-am rostogolit în spate şi mi-am înfipt piciorul drept în stomacul ei. Când am ajuns cu spatele lipit de podeaua nisipoasă, am împins şi-am proiectat creatura prin aer, dând cu ea de peretele din cealaltă parte a intersecţiei.

Impactul a fost dur şi pentru o clipă am crezut că a murit, deoarece auzisem sunetul sec pe care îl face un cap atunci când se loveşte de ceva mai solid decât el. Dar, precum un coşmar care revine, impactul loviturii a fost urmat de scrâşnete atunci când creatura s-a ridicat în picioare. A fost mai lentă de data aceasta, totuşi, şi a făcut zgomot, aşa că eu am sărit şi-am început, pur şi simplu, s-o lovesc cu picioarele.

Cu fiecare lovitură, trosneau oase. Cu toate acestea, fiinţa nu cădea. M-a prins de piciorul drept şi m-a tras jos. În genunchi, m-am scuturat din mâinile ei şi am lansat un potop de pumni şi coate. I-am rupt ambele mâini în trei sau patru locuri diferite şi i-am sfărâmat ambele coapse înainte să mă ridic şi să mă îndepărtez de ea. Chiar şi aşa, i-am auzit ghearele zgâriind solul în încercarea de a-şi târî trupul schilodit după mine.

M-am cutremurat şi m-am împleticit înapoi spre locul de unde începusem proba. Mi-am ţinut respiraţia, apoi am ţipat spre uşa de deasupra mea.

— S-a terminat.

Uşa s-a deschis şi o scară de frânghie a fost aruncată. Obosit, am urcat şi m-am târât pe podeaua camerei Maestrului. Ca un gând de pe urmă, mi-am chemat *tsincaatul.* Nu era pe el nici urmă de sânge ori carne.

Maestrul se uita la mine.

— Ai ucis-o?

Am încuviinţat, vlăguit şi tremurând, în vreme ce corpul mi se liniştea.

— I-am rupt toate oscioarele din corp. N-am aşteptat să văd dacă a murit. Nu mai putea să lupte.

Maestrul s-a încruntat. S-a uitat la Lord Hansur. Lordul Justiţiar a încuviinţat şi a intrat în Labirintul Întunecat. Nimeni n-a scos o vorbă cât timp a lipsit, dar eu am avut impresia clară că eşuasem. Mi se ceruse să ucid arătarea de acolo jos şi eu o distrusesem, dar asta nu era acelaşi lucru cu a o ucide.

Nu exista decât o cale de-a te asigura că ai ucis ceva. Tatuajul din palma mea dreaptă ardea. *Chiar* eşuasem.

Lord Hansur a urcat pe scară cu cadavrul aruncat peste umăr. Fără niciun sunet, l-a depus la picioarele Maestrului. Când corpul a căzut moale la pământ şi lumina galbenă a torţelor i-a dansat pe faţă, l-am recunoscut imediat. Jevin fusese trimis să-l aducă viu pe omul acela, Rostoth ra Kas, în Talianna!

M-am holbat la omul mort şi m-am cutremurat. Ştiam cu cine mă confruntasem în bezna de jos şi era imposibil ca

Rostoth să fi purtat o luptă aşa sălbatică. Rostoth ra Kas era doar un om şi oricare dintre rănile pe care i le provocasem ar fi trebuit să-l ucidă pe loc. Avea o gaură în stomac acolo unde se înfipsese în *tsincaatul* meu şi îi frânsesem gâtul atunci când tăbărâsem pe el cu ambele mâini mai devreme. Tăieturi de *tsincaat* şi crestături de pinteni îi brăzdau corpul în toate direcţiile, iar capul era deformat din pricina impactului cu peretele, aproape de finalul luptei.

Nu înţelegeam nimic din asta. Tot ce făcusem, făcusem unui bandit obişnuit, iar el supravieţuise şi continuase atacul. Dovada existenţei cadavrului său sfida complet orice explicaţie logică şi, odată ce-am înţeles asta, am recunoscut soluţia. Am ridicat privirea şi am întrebat:

— Ce vrajă? Trebuie să fi fost o vrajă la mijloc. Altfel, Jevin nu l-ar fi putut târî aici fără a-i lua întâi viaţa.

Maestrul a ridicat ochii, auzindu-mă vorbind, şi-a dat din cap acceptându-mi concluzia, dar ceilalţi lorzi n-au spus nimic şi nu mi-au acordat nici măcar un dram de atenţie. Presupun că ar fi trebuit să mă simt flatat, deoarece se adunaseră în jurul cadavrului asemenea unor Maeştri de Breaslă studiind capodopera unei calfe. Apreciam expresia aprobatoare de pe chipul Lordului Hansur şi acceptam anticipata grimasă acră pe care-o afişa Lord Eric.

Lady Kalinda s-a întors prima de la cadavru şi s-a apropiat de mine. A plecat capul împodobit cu păr castaniu şi eu i-am răspuns cu acelaşi gest. Apoi a vorbit:

— Sunt impresionată de talentul tău de luptător. Oricare dintre rănile astea ar fi oprit un om de rând.

Am îngustat ochii şi m-am scărpinat în barbă.

— Mulţumesc, Milady.

Acele câteva cuvinte însemnau o mare laudă şi ştiam un număr de Războinici care ar fi făcut moarte de om pentru acel gen de recunoaştere. Kalinda mă învăţase personal arta luptei cu spada, pe când eram novice, şi graţie instrucţiunilor ei abile am deprins repede mişcările, prinzându-i din urmă pe ceilalţi Justiţiari novici de vârsta mea.

Ceilalţi lorzi şi ladies s-au desprins de lângă cadavru.

Maestrul s-a uitat de la el la mine şi apoi la fiecare dintre ei.

— Este Nolan agentul nostru?

Lord Hansur a răspuns primul. A ridicat palma dreaptă ca să demonstreze că era *Sharul,* apoi a înclinat din cap aprobator.

Maestrul s-a uitat apoi spre Fletcher ra Leth, Lord al Arcaşilor. Era puţin mai scund ca mine şi îşi purta părul castaniu-deschis tuns foarte scurt. În afara insignei cu săgeată de pe tunică, brăţara de la mâna stângă era singurul semn distinctiv al ramurii sale. Ochii lui albaştri mă studiau; apoi a aprobat din cap.

— Da, Nolan este potrivit.

Isas ra Amasia, Lord al Eliţilor, a rămas tăcut şi s-a uitat de jur împrejur prin cameră. A clipit încet şi şi-a rotit capul aşa cum ar fi făcut un şoim de-al său. Şi-a mutat privirea de la mine la cadavru şi înapoi. A încuviinţat fără cuvinte.

A urmat Kalinda ra Thele. A zâmbit. Era o femeie masivă, cu o constituţie puternică şi iute în luptă. Era o tacticiană excelentă, ceea ce-i adusese comanda Războinicilor.

— Cred că Nolan este capabil să-l distrugă. El e agentul nostru.

Lady Cosima, conducătoarea tuturor Vrăjitorilor, a dus o mână osoasă la gură şi şi-a dres glasul. Era înaltă şi subţire şi avea pielea aproape transparentă, de parcă nu ar fi existat pe de-a întregul în această lume. Ochii ei erau două fântâni întunecate şi am simţit că se uita drept prin mine. O clemă de argint îi strângea părul alb şi lung la ceafă şi totuşi asta nu-i scădea din frumuseţe. S-a întors spre Maestru.

— De-ajuns, e bun.

Eric ra Imperiana, Lord al tuturor Lăncierilor, îşi purta părul grizonant ca pe o coamă – ţeasta rasă, cu excepţia unei porţiuni pe mijloc unde părul era lăsat lung, precum coama unui cal. Era mai mic la stat ca mine şi era mai îndesat la corp, dar nu era nici gras. Deşi îi admiram talentul de-a croi strategii şi tactici, nu-mi prea plăcea de el ca om. Nu avea pic de toleranţă faţă de insubordonare, lucru evident într-o unitate strict militară, cum e o

companie de Lăncieri. Totuşi, ideea sa despre ordine făcea deseori victime şi ducea la pedepsirea multor novici Justiţiari sau Eliţi pentru fapte care nu-i erau lui pe plac, chit că acei novici nu intrau sub comanda sa.

Nu era un secret: Lord Eric nu mă plăcea. S-a întors spre ceilalţi lorzi şi ladies.

— Mi se pare că uitaţi cu toţii că Nolan nu a *ucis* arătarea. Lord Hansur a făcut-o. Dacă-l trimitem pe Nolan, îl trimitem şi pe Lord Hansur să pună punctul pe „i”?

Am strâns din măsele şi m-am forţat să respir încet. Justiţiarii sunt singurii Talioni sub rangul de lord care trec prin Ritualul Craniului şi au abilitatea de a extrage sufletul din trupul gazdei lui. Majoritatea celorlalţi Talioni văd această abilitate drept o „atingere magică a morţii” şi nu prea înţeleg responsabilitatea pe care o poartă tatuajul cap de mort. Mă mânia că eram criticat că nu mi-am folosit tatuajul, când instrucţiunile primite erau atât de vagi.

Eram mândru că prima mea direcţie de atac nu fusese să scot sufletul din victimă; o tăietură de sabie aplicată la mânie poate fi vindecată, dar un suflet smuls din greşeală nu poate fi pus la loc. Pe deasupra, e nevoie de timp şi concentrare să foloseşti tatuajul. În lupta cu Rostoth nu avusesem nici una, nici alta, şi chiar dacă m-aş fi gândit să folosesc Ritualul asupra lui, mă îndoiesc că aş fi făcut-o acolo, în inima Stelei.

I-am văzut pe ceilalţi întorcându-se şi uitându-se pe lângă mine, aşa că am aruncat şi eu o privire peste umărul stâng. Excelenţa Sa, Lordul Serviciilor, umplea cadrul uşii. Era înalt cât mine şi totuşi de două ori mai lat. Era înfăşurat în mantii negre, iar păru-i tuciuriu era pieptănat pe spate, evidenţiindu-i linia în V a părului. În pofida obezităţii, nimeni nu-i punea la îndoială inteligenţa sclipitoare şi nici forţa cuvântului în tot ceea ce privea organizarea Talionilor.

— Milord Eric a subliniat un lucru corect, a început el. Totuşi, problema delicată cu care suntem confruntaţi nu necesită reexaminarea faptelor care duc din nou la Nolan. Numai Nolan, stăpânind dialectul local, se poate deghiza credibil în această situaţie. La fel, el cunoaşte zona, ceea

ce-i va face povestea să pară-ndeajuns de reală.

Nările Lordului Eric au fremătat.

— Avem şi pe alţii din regiunea aceea. Am doi oameni de acolo care pot îndeplini rolul şi care sunt de încredere. (M-a săgetat cu privirea.) Ei putem fi siguri că vor respecta şi că vor executa ordinele; şi pe deasupra, că vor şti când inamicul este mort!

Excelenţa Sa a zâmbit.

— De acord, dar ar putea să-şi lase părul să crească în trei zile? *Chiar* ar fi-n stare să ucidă bestia ori să-i facă măcar ceea ce i-a făcut Nolan?

Lord Eric a dat să răspundă, dar Excelenţa Sa l-a întrerupt.

— Şi au ei îndemânarea necesară să treacă drept ce vrem noi să fie, ori diversiunea noastră atent construită s-ar prăbuşi atunci când nu le vei putea da ordine directe?

Excelenţa Sa a venit dinspre uşi şi s-a oprit în mijlocul egalilor săi, înaintea tronului Maestrului.

— Nu, Lord Eric, Nolan este singura alegere evidentă pentru această misiune. El are deopotrivă iscusinţa şi abilitatea necesare. Are trecutul de partea lui. Şi este motivat…

M-am simţit foarte stânjenit să asist la acest schimb de replici. Ştiam că, dacă n-aş fi fost de faţă, cuvintele folosite de ei n-ar fi fost diferite şi tot ce s-a spus părea să amintească de cel puţin o discuţie anterioară, dar prezenţa mea oferea împotrivirii Lordului Eric o ţintă. Probabil ştia că nu voi sufla o vorbă despre această confruntare după ce plecam, dar simpla mea prezenţă acolo, în vreme ce Excelenţa Sa îl strivea fără milă aşa cum el, Lord Eric, ar fi strivit un grup de rebeli cu o companie de Lăncieri, trebuie că-l irita. Şi chiar dacă pe mine mă bucurau, fără-ndoială, laudele pe care Excelenţa Sa părea să mi le aducă una după alta, ştiam prea bine că el se putea întoarce într-o clipă împotriva mea să mă nimicească, dacă asta slujea tainicelor sale ţeluri.

Conversaţia s-a întrerupt şi tăcerea a venit să umple golul. Lord Eric s-a liniştit şi a lăsat fruntea-n pământ.

— Mă plec în faţa înţelepciunii Maestrului şi-a semenilor mei adunaţi aici. Justiţiarul *hamisian* va fi agentul nostru.

Maestrul şi-a îngăduit un zâmbet subţire.

— Îţi mulţumesc pentru accept. Cei care doriţi să rămâneţi cât îl informăm pe Nolan de misiunea sa o puteţi face, ceilalţi sunteţi liberi.

Excelenţa Sa a luat loc pe un scaun uriaş – singurul din odaie potrivit pentru corpul său masiv – şi Lord Hansur a plecat spre Camera Shar. Ceilalţi s-au întors către uşă, recunoscând invitaţia Maestrului ca un simplu act de curtoazie, dar apoi Lord Eric s-a oprit în dreptul unui scaun şi s-a aşezat. Doar Lady Cosima a părut să observe şi i-a răsplătit mişcarea cu o privire arzătoare şi, cu toate acestea, a părăsit încăperea.

În timp ce ei ieşeau, eu am traversat odaia, am închis trapa spre Labirintul Întunecat şi am derulat covorul înapoi peste ea. Maestrul mi-a dat voie să-mi iau un scaun, aşa că mi-am luat. Nu credeam că va funcţiona, dar într-o încercare de a-l aduce pe Lord Eric la largul său, am ales un scaun ceva mai scund decât cel ales de el.

Odată aşezat, Maestrul a început.

— Nolan, în Labirintul Întunecat nu te-ai confruntat cu Rostoth ra Kas, ci cu un *nekkeht.* Un *nekkeht* este o creatură nemoartă. Tu eşti primul Talion din anul tău care află despre *nekkehţi.* De fapt, nu există Talion nici în cele cinci promoţii anterioare care să aibă cunoştinţă de existenţa lor. Această informaţie este strict secretă şi *tu nu o vei împărtăşi cu nimeni.*

Ultima poruncă a Maestrului mi s-a fixat în creier ca scrisă cu fierul roşu. A folosit Chemarea, care este o tehnică predată tuturor Justiţiarilor şi lorzilor pentru a ne permite să ne concentrăm vocile într-un mod foarte specific. La nivelul meu de pricepere o puteam folosi ca să-l disciplinez pe Tadd sau să-i îndepărtez pe gură-cască de un criminal, dar nu puteam impune cuiva un comportament anume sau să-l forţez să acţioneze împotriva voinţei sale.

Totuşi, Maestrul e mult mai priceput decât pot eu spera să fiu vreodată. Folosind Chemarea asupra mea, Maestrul

mi-a interzis literalmente să dau în vileag, chiar şi sub tortură, orice urma să aflu. Asta mi-a transmis gravitatea situaţiei şi importanţa informaţiilor. Maestrul mi-a făcut, totodată, onoarea de a-mi dezvălui o informaţie ce nu era cunoscută Talionilor mai mari şi cu cinci ani decât mine.

Maestrul a permis ochilor mei să se limpezească, apoi a continuat.

— În timpul petrecut în Shar ai eliberat în Craniu vieţile pe care le-ai luat prin Ritual. Acele vieţi sunt prizoniere în Craniu pentru a le împiedica, printre alte lucruri, să bântuie şi pentru, aşa cum cred unii, a le întârzia renaşterea. Sufletele rămân prizoniere o perioadă de timp, până când Craniul doreşte să le elibereze sau până atunci când avem noi nevoie de ele. Demult am descoperit că sufletele prizoniere îşi pierd identitatea – uită cine au fost – dar nu-şi pierd şi vitalitatea. Pe acestea le numim suflete *rhasa.* Vrăjitorii au studiat fenomenul secole la rând pentru a afla cum şi de ce se întâmplă asta. Singurele răspunsuri pe care le-au găsit au fost următoarele: durata perioadei de care e nevoie ca un suflet să fie curăţat e legată de vârsta persoanei care a pierdut sufletul acela şi forţa vitală a unui animal şi a unei creaturi inteligente nu diferă.

Înţelegeam ce îmi spunea Maestrul doar fiindcă făceam legătura în gând cu o cămaşă care este înălbită. Fără pete, vopsele sau modele, o cămaşă e o simplă cămaşă. Numărul de spălări de care e nevoie pentru curăţirea unei cămăşi poate varia în funcţie de vârstă sau gradul de murdărie al acelei cămăşi, dar, în cele din urmă, ar fi tot o cămaşă. Asta era uşor de înţeles.

Partea dificilă era să fac saltul de judecată şi să gândesc că explicaţia se referea la suflete. Ştiam ce simţeai când extrăgeai un suflet dintr-un corp, dar impresiile mele despre fiecare suflet în parte difereau. Totuşi, despuiate de amintiri, îmi imaginam că sunt toate la fel. Chiar şi aşa, ideea că Talionii studiaseră şi manipulaseră ceva ce majoritatea credincioşilor considerau a fi sacru mă tulbura.

Spaima mea a crescut în clipa când Maestrul a continuat:

— Primele noastre încercări de a folosi sufletele aveau ca

ţel vindecarea rănilor şi a anumitor boli. Progresul a fost lent, întrucât rezultatele erau extrem de imprevizibile. Unii pacienţi s-au făcut bine pentru o scurtă perioadă, dar apoi energia se evapora şi ei rămâneau sleiţi de puteri, într-o stare mai rea ca înainte. Şi mai grave erau cazurile când sufletul folosit nu era cu totul golit de personalitate şi pacientul înnebunea când două suflete intrau în conflict pentru un singur corp.

Maestrul a tăcut cât a băut dintr-un pocal de pe mescioara din dreapta sa. Am simţit sudoarea udându-mi spinarea şi rostogolindu-se de la tâmple. Crescând în Talianna auzisem multe zvonuri despre secretele întunecate păstrate cu cea mai mare stricteţe, dar despre acest joc cu sufletele nu auzisem nimic. Am ridicat privirea spre Excelenţa Sa, dar nu i-am putut citi expresia de pe faţă şi nici măcar să-mi dau seama ce gândea n-am fost în stare. Aveam impresia că sunt iniţiat într-o uneltire la care nu-mi doream deloc să iau parte.

Maestrul şi-a şters buzele cu o bucată de pânză albă şi a glăsuit din nou:

— Vrăjitorii au experimentat cu animale moarte ca să vadă ce efecte are introducerea unui suflet *rhasa* asupra ţesutului mort. Au descoperit că animalele devin vânjoase, rapide şi uşor de dresat. Întrucât sufletul nu era natural – adică nu se aflase în acel corp la naşterea lui – creaturile au murit după câteva zile, dar în scurta lor viaţă nouă au fost într-adevăr foarte puternice.

Mi-am muşcat buza de jos. Bănuiam ce avea să urmeze şi gândul îmi strepezea dinţii. Ştia că repulsia mea faţă de orice suna fie şi de departe a necromanţie provenea din temerile mele copilăreşti faţă de *jelkom* şi de lucrurile oribile pe care aceştia le puteau face morţilor. O parte din mine înţelegea că aceste poveşti erau doar atât, poveşti, şi că temerile mele copilăreşti erau o ruşine pentru mine. Pe de altă parte, tocmai mă luptasem cu ceva ce era mort şi nu reuşisem să-l ucid, ceea ce dădea un nou sens lucrurilor de care învăţasem să mă tem în copilărie.

Maestrul mi-a citit gândurile – sau cel puţin aşa a părut. A

făcut o pauză pentru a-mi îngădui să gândesc şi nu s-a pripit, în ciuda nerăbdării pe care Lord Eric o afişa, neputând-o disimula. Când a reînceput să vorbească, a făcut-o încet, lăsându-mi loc să elimin toate obiecţiile pe care le aveam, câte una odată. Ştia, cum ştiam şi eu în sinea mea, că voi absorbi informaţiile şi că voi învăţa să le folosesc pentru a-mi duce misiunea la bun sfârşit.

— Vrăjitorii au introdus suflete în corpuri moarte de tot felul. Am învăţat unele lucruri şi-am spus din nou lucruri pe care necromanţii le descoperiseră cu ani în urmă. De pildă, un corp mort de peste o săptămână şi-a pierdut suficient din creier, prin putrezire, pentru a face imposibil orice fel de gând. Pe de altă parte, abilităţile învăţate pot supravieţui morţii atâta timp cât corpul se păstrează într-o condiţie rezonabilă.

Maestrul şi-a luat privirea de la mine, căutând un exemplu potrivit. A zâmbit şi a continuat:

— Prin readucerea la viaţă a unui spadasin priceput am obţinut un *nekkeht* priceput în punctele tehnice ale luptei. Nu mai era capabil să-şi depăşească duşmanul prin viclenie, dar când era confruntat cu inamici neantrenaţi, îi distrugea.

Maestrul a arătat spre Rostoth.

— Am obţinut cele mai bune rezultate atunci când goleam un trup de suflet şi introduceam în el, imediat, suflete noi. Obţineam astfel un *nekkeht* teribil capabil să urmeze un set limitat de ordine. Devenea un agent care nu simţea durere, era de neoprit şi care, dacă era capturat sau descoperit, avea să moară fără a divulga vreun secret.

Maestrul mi-a adresat un zâmbet.

— Tu, Nolan, chiar te-ai descurcat mai bine decât ne aşteptam împotriva *nekkehtului,* mai ales când te-ai luptat corp la corp cu el, în afara Ritualului.

Amândoi, Excelenţa Sa şi Lordul Eric, îmi studiau chipul. Găseam informaţia copleşitoare, revoltătoare şi, mai rău, seducătoare. Abilitatea de-a crea un războinic care să fie în stare de lucruri pe care nicio persoană vie nu le putea înfăptui deschidea drumul spre realizarea unor misiuni până

atunci imposibile. Un *nekkeht* putea fi folosit pentru ducerea de provizii la o caravană rămasă înzăpezită într-o trecătoare din munţi sau la salvarea minerilor blocaţi de un nor de gaz otrăvitor în adâncul pământului.

Posibilităţile erau nenumărate şi foarte importante. Neliniştea mea a început să se împrăştie, până când mi-am amintit că nu toate întrebuinţările trebuiau să fie folositoare sau în scopul păcii. Deodată mi s-a făcut frig.

— Dacă înţeleg ce mi-ai spus până acum, Vrăjitorii pot introduce mai multe suflete într-un singur corp pentru a da naştere unei creaturi superioare care poate fi antrenată să ducă la îndeplinire o misiune?

Am dus mâna dreaptă în spate şi mi-am masat vânătăile de la ceafă.

— Mai înţeleg şi că aceşti *nekkehţi* sunt uneori folosiţi în misiuni foarte sensibile, acolo unde condiţiile de mediu pot fi aspre şi atunci când orice legătură cu Talionii trebuie evitată.

Excelenţa Sa a zâmbit.

— Ai înţeles într-adevăr o parte, dar discreţia ta nu ne face onoare. *Nekkehţii* nu sunt folosiţi, în general, ca asasini. Asasinatul nu e-o unealtă la care trebuie să apelăm pe ascuns, deoarece constrângerea funcţionează mult mai bine – de ce să omori un om atunci când poţi, graţie unor informaţii compromiţătoare, să-l foloseşti iar şi iar? Majoritatea *nekkehţilor* sunt folosiţi la recuperarea anumitor încărcături din nave scufundate sau la distrugerea animalelor omnivore din regiunile izolate. În copilărie trebuie să fi auzit povestea unui individ căutat de lege şi a unui leopard de munte care s-au ucis unul pe celălalt – doi „proscrişi” lichidându-se reciproc în sălbăticie.

Am înclinat din cap spre Excelenţa Sa.

— Îmi cer iertare, nu vreau să fiu nepoliticos, dar am nevoie să-mi fie liniştite cele mai cumplite temeri. Am auzit asemenea poveşti, iar în copilărie le-am considerat „drepte”.

M-am întors din nou cu faţa spre Maestru.

— Recent, a început el, am avut nevoie de un *nekkeht.*

Natura misiunii lui nu este importantă, dar ce s-a întâmplat cu acel *nekkeht* este. Am comandat prinderea unui răufăcător anume, dar ne-a fost adus un alt om. Deoarece era o Iscoadă, iar aspectul era îndeajuns de distinctiv, nimeni n-a remarcat diferenţa. Iscoada şi-a jucat rolul bine. A fost pregătit, ucis şi reanimat. L-am trimis la drum într-o Caravană Neagră.

Am ridicat o sprânceană.

— Iscoada pe care o doreaţi nu a fost cea pe care aţi primit-o? Şi a permis de bunăvoie cuiva să-i scoată sufletul din corp?

Maestrul a încuviinţat.

— Cineva a anticipat nevoia noastră de un *nekkeht.* Iscoada era un adept, foarte priceput în tacticile meditative practicate în Tingis. A îngăduit să-i fie extras, apoi şi-a proiectat sufletul din corpul Talionului ca să nu fie prins. Iscusinţa i-a permis să-şi păstreze controlul propriului corp chiar şi-atunci când în acesta erau introduse cinci suflete *rhasa.* În vreme ce Justiţiarul care îi luase sufletul era în Shar, i-am urcat corpul într-o Caravană Neagră şi l-am trimis la drum. Căruţa era plecată de două ore din Talianna, când Justiţiarul şi-a dat seama că nu mai are sufletul în el.

Am coborât ochii şi mi-am privit intens picioarele. Vedeam totul derulându-se. Justiţiarul bănuia că sufletul era blocat în corpul său şi nu verificase dacă era aşa sau nu, până când nu încercase să-l golească în Craniu. Atunci a fost însă prea târziu.

— Odată ce *nekkehtul* a ieşit din Talianna, şi-a exercitat controlul şi şi-a folosit noua putere ca să evadeze.

Maestrul a dat afirmativ din cap, s-a ridicat şi ne-a făcut semn să-l urmăm. Ne-am dus în spatele tronului şi-am trecut printr-o uşă de existenţa căreia nu avusesem ştiinţă. Maestrul ne-a condus într-o sală rotundă, goală, cu uşi mari ducând spre una dintre curţile de exerciţiu. În mijlocul odăii era epava Caravanei Negre.

Văzusem odată o cutie de tinichea în care un Vrăjitor încercase să prindă un demon. Teoretic, cutia avea pe ea simboluri care-i răpeau demonului toate puterile. Nu fusese

aşa. Demonul îndoise pereţii cutiei şi-i crestase cu ghearele. L-am lichidat amândoi înainte să poată ieşi şi am jurat că nimic nu mă va impresiona la fel de tare ca starea acelei cutii, dar rămăşiţele Caravanei Negre făceau cutia să pară o biată glumă.

Caravanele Negre erau construite din plăci de oţel suprapuse în straturi peste un schelet de lemn. Aveau suspensii foarte grele şi erau făcute să transporte orice pe un teritoriu ostil, fără defecţiuni. Trebuiau trase de şase cai de povară şi transportau mâncare, furaje, apă şi piese de schimb, ceea ce le făcea aproape autosuficiente cel puţin pe parcursul drumului de la Talianna la destinaţie. Numai Eliţii care le conduceau ştiau ce transportă, dar nicio Caravană Neagră, din câte se ştia, nu suferise vreodată mai mult decât o roată spartă sau un cal şchiop.

Capetele spulberate ale coastelor de lemn înfloreau prin găurile căscate în placajul de oţel. În unele locuri, plăcile erau doar deformate, dar în altele, erau distruse şi smulse din loc. Unele adâncituri trădau în mod evident contururi de pumn sau de picior. Acoperişul era gheboşat ca o cămilă şi o lovitură aplicată în jos, drept prin podea, rupsese complet axul frontal.

Îmi amintea de o jucărie stricată, distrusă de un copil furios. Fusese distrusă dinăuntru în afară.

Maestrul s-a oprit aproape de ea, cu o expresie chinuită, de parcă ar fi susţinut pe umeri toată greutatea atelajului.

— Am pierdut trei Eliţi. Vizitiul şi însoţitorul lui au fost ucişi când bestia a vârât mâna prin vizeta din faţă şi le-a zdrobit coloana vertebrală. Al treilea a murit când şi-a avântat şoimul asupra *nekkehtului.* Bestia s-a eschivat şi i-a rupt şoimului aripa. Pasărea s-a prăbuşit, izbindu-se tare de pământ; călăreţul şi-a frânt gâtul în momentul impactului.

Am clătinat din cap.

— Al patrulea Elit s-a întors aici şi ţi-a povestit cele întâmplate?

Maestrul a aprobat din cap.

— A vrut să plece după bestie, dar n-ar fi avut niciun rost.

S-a dus înapoi în sala tronului şi noi l-am urmat. Eu am

venit ultimul, vrând să mai arunc o privire către căruţă. M-am cutremurat şi mi-am masat iarăşi ceafa.

Ne-am reluat cu toţii locul pe scaune şi eu m-am aplecat înainte.

— Iartă-mă, dar presupun, din ce-am auzit mai devreme, că a fost gândit deja un plan de găsire şi distrugere a acestui *nekkeht.* Asta înseamnă, aş spune, că ştiţi destul de bine unde se află şi la ce va fi el folositor.

Maestrul a zâmbit, de-a dreptul. A înclinat din cap spre Excelenţa Sa.

Bărbatul corpolent şi-a schimbat poziţia în scaun, şi-a dres vocea şi a închis pe jumătate ochii.

— Înainte să intrăm în detaliile misiunii tale, trebuie să ne asigurăm că înţelegi faptul că *nekkehtul* trebuie distrus. Căci scopul misiunii tale este distrugerea lui. Dacă nu poţi înfăptui asta, orice altceva vei mai putea face nu va însemna nimic în marele tablou al lucrurilor. Trebuie să înţelegi acest prim şi foarte important aspect.

M-am îndreptat de spate şi am încuviinţat solemn.

Excelenţa Sa a continuat:

— În vreme ce, distrugând corpul lui Rostoth, l-ai eliminat ca atacant, o astfel de abordare nu ar da roade în cazul acestui *nekkeht.* Având mai multe suflete şi deţinând puterea de a le controla, acest *nekkeht* îşi poate vindeca singur rănile. În acelaşi fel în care tu ai fost învăţat să te concentrezi ca să-ţi micşorezi durerea sau să opreşti sângerarea la o rană minoră, *nekkehtul* poate folosi energia sufletelor suplimentare ca se vindece aproape cu viteza cu care tu îl poţi răni. Dacă ar fi fost antrenat să se concentreze asupra a ceea ce face, Rostoth şi-ar fi putut vindeca aproape toate rănile pe care i le-ai provocat tu în răstimpul de care a avut nevoie Lord Hansur ca să-l lichideze. Distrugându-l fizic, nu-l vei elimina pe *nekkehtul* pe urmele căruia vei pleca.

Am coborât privirea spre palma mea dreaptă.

— Ca să-l ucid trebuie să-l golesc de suflete.

Excelenţa Sa a ridicat o mână, prevenitor.

— Va trebui să faci mai mult decât atât, Nolan. Trebuie

să-l goleşti cât este activ din punct de vedere fizic, ori pe când este ocupat cu ceva ce-l împiedică să mediteze sau să se concentreze. Dacă *nekkehtul* îşi poate proiecta sufletul în exterior, ferindu-se de încercarea ta de a-l goli, ţi s-ar putea împotrivi în luptă pentru acele suflete.

Am încuviinţat din cap.

— De asemenea, ar păstra cunoştinţele de *nekkeht* şi asta trebuie să împiedic?

— Oh! a explodat Lord Eric. Vocea lui era aspră şi tonul, batjocoritor. Cum ne putem aştepta din partea lui să facă asta? Pune întrebări despre lucruri evidente!

M-am întors şi-am mârâit.

— Sunt Justiţiar, trebuie să pun întrebări ca să pot înţelege tot ce am de făcut. Nu pot face ce-mi cere Maestrul, dacă nu ştiu ce doreşte.

Lord Eric a mijit ochii.

— N-ai reuşit să ucizi *nekkehtul* înainte, chiar dacă ordinul a fost clar.

Frustrat, am încleştat pumnii.

— Am făcut ceea ce credeam că va duce la moartea creaturii. N-am stat să văd dacă s-a scurs viaţa din fiecare persoană pe care am ucis-o înainte să trec la următoarea. Din câte ştiu, mai mulţi criminali şi-au revenit de pe urma rănilor şi cu toţii fac planuri să-mi vină de hac data viitoare când plec din Talianna.

— Îl vor avea în frunte pe Morai, nu mă-ndoiesc de asta!

Cuvintele Lordului Eric m-au lovit ca mâna înmănuşată a unui duelist, dar nu i-am cântat în strună. Am lăsat aerul să iasă încet din plămâni şi m-am întors spre Maestru.

— Ce e mai important, să opresc *nekkehtul* sau să împiedic răspândirea cunoştinţelor *nekkehţilor*?

Mi-am forţat palmele să se deschidă şi le-am şters de pantaloni.

— În cine putem avea încredere să primească aceste informaţii? Dacă locuitorii unui sat află ceva, ard satul din temelie?

Lord Eric s-a ridicat din scaun să protesteze, dar Maestrul i-a făcut semn să stea jos.

— Lord Eric, întrebările lui Nolan sunt justificate.

Maestrul i-a oferit Lordului Eric un moment să se calmeze singur înainte să-mi răspundă.

— Sarcina ta principală este să-l distrugi pe *nekkeht.* Pe deasupra, moartea oricărui complice care înţelege ce s-a întâmplat ar fi cuvenită. Distrugerea celor nevinovaţi va depinde de tine, tu vei hotărî dacă ei sunt în stare sau nu să repete seria de evenimente care a pornit acest regretabil scenariu. Categoric, nu trebuie distrus un sat întreg, dar moartea unui soldat ori a unui preot băgăcios n-ar fi prea mult, dacă prin asta secretul ar rămâne neatins.

— Mulţumesc pentru clarificare. Sper că încrederea în judecata mea nu va fi pusă la încercare.

M-am uitat spre Excelenţa Sa.

— Mi-amintesc că s-a spus ceva mai devreme despre o limită a timpului cât sufletele adăugate rămân înăuntrul corpului.

Excelenţa Sa a ţuguiat din buze.

— Există prea mulţi factori ascunşi încât să fie posibilă judecarea unei limite de timp. Datorită îndemânării sale, Iscoada ar putea fi capabilă să ţină sufletele în sine un răstimp necunoscut. Totuşi, în trecut, sufletele n-au rămas niciodată mai mult de opt săptămâni.

Fără să vreau, mi-am mângâiat cu mâna stângă barba acum crescută.

— Trebuie să presupun că *nekkehtul* este folosit ca asasin. Dacă s-ar afla în căutarea unei comori ascunse, aţi putea crea un alt *nekkeht* care să îl înfrunte. Mă veţi pune aproape de presupusa victimă şi eu îl voi opri înainte să o ucidă.

Am încuviinţat din cap, dar în sinea mea ştiam că e mai uşor de spus decât de făcut.

— Despre cine este vorba?

Excelenţa Sa şi-a împreunat palmele.

— Regele Tirrell din Hamis.

M-am lăsat pe spate şi am închis ochii. Voiau să-l protejez pe cel care-mi cucerise naţiunea. Familia-mi murise de mâna lui, iar ei voiau să împiedic pe cineva să-l ucidă. Am

clătinat din cap, nevenindu-mi să cred.

— Nu, nu pot face asta.

Lord Eric s-a ridicat în picioare, gata să explodeze. Maestrul era cu ochii la mine. Aştepta o explicaţie, dar cuvintele-mi erau blocate de nodul din gât. Numai Excelenţa Sa nu a reacţionat. A rămas locului, privindu-şi ţintă degetele, îngrijorându-mă.

Am ridicat privirea spre Maestru.

— Nu o pot face.

Lord Eric şi-a turuit frustrarea:

— Am trecut prin toate astea numai ca el să ne refuze! E nebunie curată. Maestre, ordonă-i să se supună şi să terminăm cu prostiile.

— Nu! am strigat. Cu tot respectul, Lord Eric, eu sunt Justiţiar. Munca mea cere judecată, iar nu ascultare oarbă a ordinelor. Maestrul nu mi-ar ordona niciodată să-mi vânez propriile rude. Dacă nu pot fi sigur că voi duce misiunea la capăt, am dreptul să o refuz. Dacă am vreo rezervă, fie ea cât de mică, s-ar putea să ezit într-un moment crucial şi asta ar duce la moartea mea şi, în acelaşi timp, la compromiterea misiunii.

Lord Eric s-a făcut roşu ca racul.

— Ce neruşinare! Dacă ai fi sub comanda mea…

— Nu înţelegi odată că nu-s sub comanda ta? Sunt Justiţiar! M-am întors spre Maestru: nu sunt eu singurul care poate face treaba asta. Sunt şi alţi Justiţiari…

Maestrul a vorbit pe voce joasă:

— Trimitem pe altcineva.

M-am oprit. Deodată, mi s-a făcut frig şi-am simţit ca şi când cineva mi-ar fi păşit peste mormânt.

— Pe Marana?

La întrebare a răspuns Excelenţa Sa. Asta şi aştepta, întinsese capcana şi eu căzusem în ea ca un căţeluş orb, jigărit şi înfometat.

— A fost ucisă în Hamis acum trei săptămâni. Tocmai am primit vorbă de la Căpitanul Lăncierilor ataşat curţii. A fost incinerată deoarece nu mai rămăsese mare lucru din ea pentru a fi înmormântată.

Oricât de crudă şi brutală era descrierea făcută de el, nu m-a şocat. N-am simţit nimic. Eram complet amorţit. Am încercat în mod special să trezesc în minte imaginea Maranei, dar nu mi-am putut aminti decât teroarea din Labirintul Întunecat şi am ştiu că ultimele ei clipe pe pământ fuseseră pline de aşa ceva.

M-am holbat la Excelenţa Sa. *Ticălosule, ticălos chibzuit ce eşti. Am jurat că n-o să te mai las să o faci altă dată, dar tu ai făcut-o.* Mi-am acoperit faţa cu mâinile ca să am o clipă de refugiu şi ca să-mi recapăt stăpânirea. Mi-am îndepărtat mâinile, am înclinat capul spre Maestru şi m-am forţat să răspund, în ciuda faptului că durerea mă sugruma.

— Voi face cum îmi ceri.

CAPITOLUL 10

Novice: Şaisprezece

Nu puteam să respir de teamă că aburii pe care i-aş fi scos i-ar fi alarmat. Deşi vântul glacial lua cu el toate cuvintele pe care le rosteau, ştiam că se aflau la doar un metru sau doi de locul de unde stăteam eu ascuns într-un troian de zăpadă. Ştiam pentru că simţeam vibraţia paşilor lor rupând pojghiţa de zăpadă. Într-o secundă sau două, aveau să descopere locul în care mă îngropasem, dar pe-atunci avea să fie prea târziu.

Sunt sigur că am zâmbit, dar faţa-mi era prea amorţită ca să simt asta. Acei Paisprezece ne vânaseră, pe Marana şi pe mine, în ultimele trei zile. Conducătorul grupului era un Elit, căruia îi făcea mare plăcere să pună ordine şi logică în amalgamul de urme pe care noi doi ne străduiserăm să le lăsăm pentru a-i încurca. Târziu, abia cu o zi înainte, izbutiserăm să scăpăm de ei, lucru care ne bucurase, întrucât aproape ne descoperiseră tabăra, şi-n cursul nopţii munciserăm ca să le pregătim această primire.

Un picior încălţat într-o gheată neagră a străpuns zăpada lângă mine. L-am apucat cu mâinile şi m-am rostogolit în faţă, intenţionând să o arunc în nas pe cea căreia-i aparţinea. Am ţâşnit din zăpadă, am plesnit-o peste cap ca s-o declar „moartă”, apoi m-am întors spre tovarăşul ei.

Celălalt Paisprezece s-a răsucit şi, în pofida surprizei de pe faţă, şi-a avântat bastonul spre mine. Am încasat lovitura în braţul stâng, am păşit în faţă şi i-am aplicat un pumn destul de serios în stomac. El s-a îndoit de mijloc, mai mult ca să reducă din impactul loviturii decât fiindcă l-aş fi rănit, şi asta l-a lăsat descoperit. L-am pălmuit peste cap aşa cum o lovisem pe însoţitoarea lui, iar el s-a prăvălit fără o vorbă în zăpadă.

Am îngenuncheat şi-am recuperat desaga plină cu bulgări de zăpadă pe care fata Paisprezece aproape îi

strivise când călcase în zăpadă. M-am uitat înapoi, de-a lungul cărării pe care veniseră cei doi, în sus spre colina cea mică. Nu am văzut pe nimeni, dar, pe deasupra zăpezii, am auzit frânturi de conversaţie – mai mult zgomot decât cuvinte. Dincolo de asta, în troianul din faţa troianului meu, ştiam că Marana aştepta. Nu o puteam vedea, dar ştiam că ea mă vedea, aşa că am făcut un semn şi am trimis cu boltă un bulgăre spre acele voci.

Lovitura şi-a atins ţinta din noroc.

— Hei! am auzit pe cineva strigând. Apoi a adăugat: Oo! Am ieşit!

Au strigat alţi doi indivizi; apoi primul dintre ei a fugit pe deal în sus, nimerind drept în alt bulgăre. L-am lovit în frunte şi privirea mirată de pe chipul lui, atunci când bulgărele a explodat într-o mie de bucăţi, mi-a smuls un chicot. S-a împleticit înapoi, de parcă l-aş fi lovit cu o piatră – sperând probabil la un preţ mic de răscumpărare, datorită evoluţiei sale artistice – şi s-a răsucit, dispărând din vedere.

Doi bulgări au venit de după coama dealului, dar amândoi au aterizat departe de ţintă. Am făcut doi paşi în dreapta, apropiindu-mă de drum, şi-am mai aruncat doi bulgări. N-am nimerit pe nimeni, dar, judecând după înjurătura auzită, am fost pe aproape. Ca represalii, alţi bulgări au zburat peste deal din direcţia lor, dar nici de data aceasta nu m-au nimerit.

Atunci am auzit noi strigăte de disperare. Am sprintat, mergând periculos în linie dreaptă spre Paisprezece, însă nu mă aşteptam să opună rezistenţă. Erau deja ocupaţi.

Am pornit pe versant în jos, fluturând din braţe. Marana era singură în mijlocul corpurilor risipite a şapte Paisprezece. Cei doi care păreau cei mai nefericiţi căzuseră când Marana ieşise din troian. Zăceau întinşi de-o parte şi de alta a siluetei ei din zăpadă. Ceilalţi patru păreau ceva mai binevoitori, iar unul susţinea că ar fi luptat, dar când a văzut expresia de pe chipul celor doi camarazi ai săi nu s-a mai putut opri din râs.

Cineva a strigat la cei doi Paisprezece ucişi de mine, care au coborât agale până la noi. S-au strâns toţi în grup,

zgribuliţi în vânt, şi-au aşteptat să le stabilim răscumpărarea. Eu şi cu Marana ne-am arătat generoşi şi-am cerut valoarea standard de şase imperiali pentru fiecare. Vreo doi au mormăit ceva că vor trebui să muncească mai mult ca să poată reintra în exerciţiu, dar ceilalţi au ridicat doar din umeri.

S-au întors să plece, dar Elitul a ezitat. Era cel pe care îl eliminasem cu bulgărele aruncat la nimereală.

— N-a fost rău.

A rânjit, studiind pentru ultima dată locul ambuscadei.

— Voi ţine minte pentru anul viitor.

S-a realăturat echipei sale, după care s-a mai întors o dată spre noi.

— Ne vedem mâine!

Lorzii gândiseră Jocul de Iarnă ca un exerciţiu care să-i înveţe pe Justiţiari să se descurce singuri, fără a avea nevoie de ajutorul cuiva. Îi împărţiseră pe Justiţiarii Şaisprezece în echipe de doi şi-i trimiseseră să supravieţuiască o lună în Munţii Tal. Pe lângă lupta cu elementele naturii şi nevoia de-a aduna hrană, toţi Justiţiarii Treisprezece, Paisprezece şi Cincisprezece plecau, o dată pe săptămână, să-i hărţuiască pe Justiţiari şi să-ncerce a-i captura.

Antrenamentul avea un motor economic simplu: novicii câştigau Imperiali îndeplinind diverse sarcini în tabără, jucând jocuri de noroc sau capturând câte un Şaisprezece. Novicii care reuşeau să captureze un Şaisprezece aveau dreptul de-a păstra o parte din „comoara” acestuia, iar comoara unui Şaisprezece era formată din răscumpărări plătite, până la o sumă maximă de opt Imperiali, de fiecare novice pe care Şaisprezecele îl ucidea. Un Şaisprezece capturat era ţinut pentru o răscumpărare egală cu jumătate din comoara sa dinainte de acea ultimă încleştare şi, în vreme ce el putea evada dacă se ivea ocazia, o încercare eşuată ducea la dublarea răscumpărării.

Reuşita sau eşecul activităţii noastre se măsura prin numărul de Imperiali câştigaţi, deşi mulţi recunoşteau că ţinerea scorului în felul acesta îi favoriza doar pe cei abili la

jocul de noroc. Eu întotdeauna considerasem că o răsplată suficientă era să supravieţuiesc săptămânii în care vânam Şaisprezeci, dar ca Cincisprezece eram lacom, iar asta făcea foarte dificil Jocul de Iarnă din anul acesta pentru Şaisprezeci.

Marana m-a atins pe umăr şi-a arătat spre cer.

— O să ningă curând, Nolan, ar trebui să ne întoarcem în tabără înainte ca furtuna să ne acopere urmele.

Am înclinat din cap şi-am pornit pe munte-n sus. Ni se spusese cu două săptămâni înainte de exerciţiu care va fi „teritoriul” nostru şi eu cu Marana găsiserăm mai multe locuri de tabără. Hotărâserăm că cel mai bun era o peşteră din creierii muntelui. Avea să fie foarte frig acolo, însă locul era ferit şi un coridor cotea chiar, îndepărtându-se de gura peşterii, iar acolo era relativ linişte, în ciuda furtunilor care se dezlănţuiau afară.

Vântul vuia peste câmpul larg de zăpadă care se întindea mai jos de tabăra noastră. L-am străbătut cât am putut de repede şi-am ajuns la gura peşterii tocmai când a început să cadă zăpada. Am tras deoparte pânza albă cu care acoperiserăm intrarea şi Marana s-a strecurat înăuntru. Odată intrat, am îngenuncheat şi-am legat pânza înapoi de ţăruşul înfipt într-o fisură. Deşi vântul smucea pânza, făcând-o să fâlfâie, aceasta reuşea destul de bine să ţină vântul şi zăpada afară.

După zece paşi, coridorul lat de un metru al intrării se deschidea într-o sală mare. Tavanul acesteia era crăpat, iar pe acolo câteva fulgere pătrundeau înăuntru. Mai jos era un perete înnegrit de foc şi o grămadă de lemne. Prima dată când intrasem, bănuisem că păstorii foloseau peştera în timpul furtunilor de vară, dar nu mai găsisem nimic care să-mi confirme bănuiala.

Din această sală mare se intra într-una mai mică. Deoarece era mai uşor de încălzit, eu şi Marana aleseserăm să stăm acolo. Fumul micului foc pe care îndrăzniserăm să-l aprindem ieşea prin hornul natural şi nu prezenta niciun pericol atâta timp cât nu înteţeam focul. Podeaua era de stâncă nu tocmai netedă, dar în fiecare noapte fusesem

prea istovit ca să bag de seamă sau ca să-mi pese, chit că dimineaţa mă trezeam ţeapăn. Nimic din ceea ce făcuserăm nu părea să îmbunătăţească situaţia.

Marana îşi dăduse deja jos costumul de pânză albă pe care îl purta peste blănuri ca să se camufleze în zăpadă. Costumele nu prea ajutau la altceva în afară de asta, dar niciunul dintre noi nu concepea să iasă din peşteră fără el.

Mi l-am dat şi eu jos, după care am dezbrăcat şi haina de blană. Pe dedesubt purtam doar o tunică de bumbac şi transpiraţia acumulată pe drum spre peşteră a început să aburească. Marana s-a uitat la mine şi a râs.

— Parcă ai fi un demon.

— Asta spune un *jelkom?*

Ea a rânjit, schimonosindu-şi faţa într-un mârâit oribil.

— Bau!

Am surâs şi-am aruncat cu haina în ea.

— Dacă vrei într-adevăr, pot să fiu speriat.

Ea a strâmbat din nas, apoi a mijit ochii într-o falsă ameninţare.

— Aprinde doar focul, altfel îţi dau eu motiv să fii speriat.

Am scos cuţitul din carâmbul cizmei şi am cioplit aşchii dintr-un buştean uscat. Când am avut o grămăjoară bună de vreascuri, am întors cuţitul şi am folosit lama ca să scot scântei, lovind o bucată de cremene scoasă din rucsacul de alături. La a treia încercare am obţinut o scânteie care a aprins vreascurile, din care s-a ivit imediat o flacără galbenă. Încet şi cu răbdare, am alimentat focul cu ramuri şi vreascuri tot mai mari, şi-n scurt timp în vatră trosnea o văpaie luminoasă.

— Deja mi-e mai cald.

Am aşteptat să se aprindă bine focul şi abia apoi m-am ridicat, am umplut o oală cu zăpadă de la intrare şi m-am întors. Am aşezat oala între două dintre pietrele care formau vatra.

— Nu uita să amesteci.

Marana a ridicat privirea de la iepurele pe care îl prinseserăm mai devreme; îl jupuia şi, fiindcă animalul era încă îngheţat, mâinile ei nu erau foarte tare mânjite de

sânge.

— Ştiu, Marana, n-o voi arde ca ieri.

Am scos iarăşi cuţitul şi-am amestecat în zăpada care începuse deja să se topească. În prima dimineaţă când mersesem să mai aduc zăpadă, văzusem câţiva Treisprezece jos şi-am rămas să-i supraveghez în timp ce apa se ardea. Marana m-a luat peste picior, întrucât chiar şi ea ştia că zăpada se poate arde; ea era din Temur, unde, spre deosebire de Sinjaria, nu ningea niciodată.

De data aceasta, zăpada s-a topit repede – fără a se arde – şi, astfel, am obţinut o oală cu apă care fierbea. Am scotocit în raniţă, am găsit rezerva de frunze de ceai şi-am aruncat câteva în oală. Apa s-a întunecat şi aroma primăvăratică de ceai a umplut peştera.

— Ce bine miroase, Nolan!

Marana mi-a atins umărul şi eu i-am zâmbit. Îşi dăduse şi ea blănurile jos şi din hainele de bumbac pe care le purta pe dedesubt ieşeau aburi.

M-am întins şi i-am aruncat blana de urs pe care dormeam.

— Pune-ţi asta pe umeri sau vino mai aproape de foc, până nu mori de frig.

Marana a prins blana, s-a înfăşurat în ea şi s-a aşezat lângă mine.

— Iepurele e gata de fript.

M-am forţat să zâmbesc.

— Dacă-mi amintesc bine, e rândul tău să „frigi“ mâncarea.

Mai rău decât apa arsă, reuşisem chiar să gătesc un iepure pe care îl prinseserăm cu două zile înainte. Marana împărtăşea părerea lui Jevin despre gătit: dacă zeii ar fi vrut ca omul să mănânce carne bine gătită, animalele ar umbla cu vreascuri de foc în spinare. Îl gătisem chiar foarte bine, sacrificând şi nişte sare adusă din Talianna pe ascuns, dar Marana nu fusese mulţumită. Mâncase totuşi carnea, pentru că e-ntotdeauna mai bine să mănânci fie şi ce nu-ţi place, decât să nu mănânci deloc.

M-am aplecat, am scos un castron de lemn din raniţă şi-

am turnat nişte ceai în el. Lichidul aburea şi eu i-am inspirat căldura dulce. Am zâmbit şi am sorbit uşor. În ciuda faptului că fusesem precaut, mi-am fript limba.

M-am ridicat şi m-am înclinat în faţa Maranei.

— Focul îţi aparţine.

M-am dus spre sala cea mare cu castronul aburind în mână.

— Merg să privesc furtuna.

Marana mi-a luat locul şi, când eu mi-am văzut de drum, a dispărut din vedere. Cortina de pânză se zbătea în legături, dar rezista încercării. Am mai sorbit din ceai, lăsându-i căldura să mă cuprindă de la pântece-n sus şi-n exterior, după care am îngenuncheat şi-am desfăcut legătoarea din colţ.

Ninsoarea se învolbura şi cădea ca frunzele de toamnă suflate de vânt. Urmele noastre fuseseră deja acoperite de nămeţi şi furtuna nu dădea semne că ar fi vrut să se potolească. Dacă alegeam să nu părăsim peştera, nimeni nu avea să ştie unde ne aflam. Pe moment totuşi eram în siguranţă.

Am înnodat legătoarea la loc şi m-am aşezat. Am ascultat vuietul vântului de afară, sperând că ceilalţi îşi găsiseră adăpost la fel de bun. Jevin fusese pus în echipă cu o fată Şaisprezece, pe nume Vedia, şi nu-l invidiam.

Vedia era colega de cameră a Maranei şi gândise că, dacă Marana avea iubit, trebuia să aibă şi ea. Făcuse o încercare cu mine, dar scăpasem spunându-i că fusesem promis la naştere unei fete din Sinjaria. Nu cred că m-a crezut, însă-n scurt timp a început să umble după Jevin. Niciodată nu-l tachinam din cauza ei, deoarece îl chinuia şi aşa destul că nu ştia dacă-i va răni sau nu sentimentele refuzând-o sau cum va reacţiona ea la un refuz.

Lothar îi propusese să o omoare, pur şi simplu, ca să ştie o treabă, dar Jevin respinsese planul, socotindu-l neviabil. Reuşise să o evite, atât cât era posibil asta în timp ce ne antrenam toţi la un loc, şi părea că fata va renunţa la el, când tocmai fusese aleasă să petreacă o lună singură cu el în sălbăticiile din Munţii Tal.

Lothar era, în funcţie de cum priveai situaţia, într-o poziţie mai bună sau mai rea decât Jevin. Când eu fusesem ales să-i fiu partener Maranei, Lothar se oferise să plece singur. Cererea lui nu era câtuşi de puţin ieşită din comun, şi oricum numărul Şaisprezecilor era impar, aşa că i s-a făcut pe plac. Înainte să plecăm din Talianna, Lothar era supus, dar în mod clar credea că va înfăptui lucruri măreţe în timpul Jocului de Iarnă.

Am ridicat strachina cu ceai într-un salut mut adresat lui Jevin şi Lothar, apoi am golit-o. Ce noroc avusesem să o confisc unui Treisprezece. Era strict interzis să aduci în Joc orice ţinea de prepararea hranei, dar cu toţii aduceam pe ascuns câte ceva. În taberele de vânători, mâncarea poate fi schimbată pe Imperiali. Toţi Şaisprezecii, pe de altă parte, considerau această banală încălcare a regulilor ca pe-un prim test de supravieţuire. Funcţionarii din Servicii, care ne percheziţionaseră înainte de plecare, deşi nu-i aveau la inimă pe trişori, nu-şi făcuseră treaba foarte bine.

Marana şi-a iţit capul de după colţ şi m-a chemat la masă. Fripsese iepurele foarte bine.

— L-am agăţat astfel încât partea ta să fie făcută aşa cum îţi place, pe când jumătatea mea să rămână comestibilă.

A despicat animalul în două şi a trântit jumătatea mea într-o strachină. Încă fumega.

N-am vorbit mare lucru în timpul mesei. Era prima dată când ne întorceam în peşteră înainte să cadă întunericul şi când mai aveam forţe să ne bucurăm de masă. Jumătatea mea de iepure era puţin prea prăjită, dar părţile arse erau crocante şi gustul era chiar bun. I-am spus asta Maranei şi i-am oferit chiar şi nişte sare, ca să-i dovedesc ce mult îmi plăcea cum gătise.

După cină, mi-am spălat strachina cu ceaiul rămas şi-am adus zăpadă să mai prepar o porţie. Imediat ce a fiert, am turnat pentru amândoi, exact la timp pentru ca oboseala celor două săptămâni şi jumătate, cât înduraserăm deja, să ne prindă din urmă.

Marana s-a aşezat cu picioarele încrucişate la marginea

acoperitoarei ei din piele de căprioară. A închis ochii şi s-a întins pe spate. Lumina săltăreaţă a focului îi mângâia gâtul şi i se răsfrângea în părul negru lung, acum desfăcut.

— Mmm! După atâtea ore petrecute în troianul acela, credeam că nu-mi va mai fi niciodată cald.

Am înghiţit o gură mare de ceai, care mi-a alunecat pe gât în jos şi s-a oprit comod în stomac. Căldura mi-a radiat în jos până-n coapse şi-a urcat la piept. Era bine. Îmi alunga frigul din muşchi şi, odată cu el, amorţeala. Îmi făcea bine să *simt* într-adevăr din nou, chiar dacă ceea ce simţeam era aproape doar durere.

— Nolan.

— Da?

Marana a dat din cap spre foc.

— Uită-te în flăcări.

M-am uitat. Flăcările lingeau, îmbrăţişau şi consumau lemnele pe care li le oferiserăm. Un butuc avea o esenţă destul de aromată pentru a umple peştera cu căldură şi viaţă.

— Bine.

— Când mă uit în flăcări, văd diverse lucruri. Tu nu?

Am mormăit răspunsul:

— Ba da.

Şi după patru ani, întrebări simple ca aceasta îmi puneau un nod în gât.

Marana a continuat fără a mă fi auzit cu adevărat:

— Văd sărbători în Temur. Văd tinerii luptători dansând Dansul Săbiei. Ştiu că nu l-am văzut dansat decât o dată, la Festival, dar asta mă ajută să-mi amintesc. Le vezi, tăişurile scapără în vreme ce se încleştează într-o luptă falsă.

M-am uitat la ea. Deşi îşi concentra privirea în depărtare, la multe leghe dincolo de foc, chipul său era plin de entuziasm şi bucurie. Era mult mai frumoasă decât fusese vreodată. S-a întors şi m-a surprins uitându-mă la ea. A zâmbit.

— Nolan, tu ce vezi în foc?

M-am crispat.

— Chipuri.

Reacţia mea iniţială îi scăpase şi m-a iscodit.

— Ce fel de chipuri?

Am pregetat.

— Chipurile morţilor.

Nici durerea care şi-a făcut atunci simţită prezenţa în expresia ei nu putea să-i anuleze frumuseţea. A deschis gura să vorbească, dar maxilarul doar i-a tremurat şi n-a ieşit niciun cuvânt.

Fără a o putea controla, vocea mea a umplut tăcerea:

— Toată familia mea a murit în timpul războiului. Am supravieţuit doar eu. Nu i-am putut îngropa. Eram bolnav, aşa că nu aveam forţa necesară să sap gropi. Întrucât nu le-am putut coborî oasele în pământ, am transformat casa noastră într-un rug şi-am stat să mă asigur că a ars complet.

Am arătat cu un deget tremurător spre una dintre flăcările pâlpâitoare.

— Uite, acolo e Arik. El era cu cinci ani mai mic decât mine. Avea un picior strâmb, dar nu ţi-ai fi dat seama că e diferit. Pe toţi zeii, era mereu aşa fericit! Dacă nu putea juca un sport cu mine sau cu Hal sau cu Malcolm, stătea pe margine şi ne încuraja din toţi bojocii. (Mi s-a pus un nod în gât.) Ticăloşii ăia l-au culcat la pământ şi l-au înjunghiat ca pe-un porc.

Am închis gura înainte să iasă strigătul. Ştiam că oboseala şi sentimentul că eram vânaţi îmi aduceau imagini în gând şi lacrimi în ochi, dar nu puteam face nimic să le împiedic. Mi-am îngropat faţa în palme şi am început să plâng. Aş fi vrut să-mi reprim lacrimile, însă mi-era imposibil. Lacrimile îmi ardeau obrajii afectaţi de îngheţ şi pieptul îmi tresălta de suspine. Nu reuşeam să mi-l scot pe Arik din gând. Îi vedeam într-una chipul fericit şi zâmbitor, acum schimonosit şi distrus de moarte.

Nu am observat-o pe Marana decât după ce îmbrăţişarea ei era aşa strânsă, încât nu-mi mai permitea să respir. M-am răsucit şi m-am ridicat în capul oaselor, răspunzând la îmbrăţişare. Fata mi s-a strecurat în braţe şi am simţit-o aşa mică şi delicată, şi totuşi plină de vigoare.

— Nolan, îmi pare rău.

M-a strâns ceva mai tare, după care s-a retras doar cât să mă privească. A îngenuncheat acolo, mi-a luat faţa în mâini şi mi-a şters lacrimile cu degetele mari.

— Nu ştiam. N-aş fi întrebat niciodată…

Am închis ochii pe jumătate şi am scuturat uşor din cap.

— Nu-i vina ta. Sunt obosit, îmi pare rău.

Am înclinat capul şi i-am sărutat palma stângă.

— Îţi mulţumesc.

Mi-am desfăcut braţele ca ea să se poată desprinde de lângă mine, dar Marana n-a făcut-o. M-am uitat în sus în ochii ei şi-am văzut durerea retrăgându-se şi fiind înlocuită de altceva. Şi-a coborât gura spre a mea şi ne-am sărutat.

Poate că acel sărut n-ar fi reuşit să trezească o prinţesă adormită sau să transforme un broscoi într-un prinţ, dar a eliberat sentimente pe care le ţinusem închise de când familia-mi fusese ucisă. Partea din mine care tânjea după sprijin sufletesc, precum acela de care avusesem parte în copilăria din Sinjaria, a purtat-o pe Marana drept în inima mea. Partea din mine, pe care o ignorasem din graba de-a deveni Justiţiar şi a răzbuna uciderea familiei mele, şi-a făcut simţită prezenţa şi mi-a spus că asta era bine şi corect.

În noaptea, aceea ne-am iubit. A fost gingaş şi totuşi jucăuş, şi plin de-o tandreţe pe care n-aş fi bănuit-o la niciunul din noi pe când ne antrenam sau pândeam Paisprezeci. La sfârşit eram amândoi obosiţi, dar satisfăcuţi şi plini de energie.

Am rămas întinşi apoi în lumina palidă a focului, la căldură, îmbrăţişaţi comod în pieile de animale, în care dormeam. Am vorbit cu ea despre multe lucruri, i-am mărturisit secrete întunecate de familie şi i-am spus poveşti şi glume din familia mea. I-am spus lucruri pe care bunica-mi interzisese să le spun celor străini de clanul nostru – cum rudele mele erau toate moarte, păstrarea secretului mi se părea mai puţin importantă ca actul împărtăşirii în acel moment şi-n locul acela.

Am acoperit focul, ca tăciunii să ţină aprinşi până

dimineaţă. M-am înapoiat între blănuri şi-am mai discutat o vreme până am adormit amândoi.

Şi nici măcar o dată, treaz sau visând, nu m-am gândit la Lothar.

O O O

Următoarele trei zile nu mi le amintesc bine. S-au scurs una-ntr-alta, cerul a rămas acoperit, a nins neîncetat şi eu nu mai fusesem niciodată în viaţă aşa fericit. Bucuria ameţitoare şi excitaţia m-au ţinut tot timpul încărcat emoţional şi prin urmare am acţionat extrem de iraţional, făcându-le viaţa de iad acelor Paisprezece care ne vânau.

Când nu eram plecaţi să hărţuim Paisprezeci în expediţii sinucigaşe din cauza îndrăznelii lor, eu şi Marana vorbeam şi ne iubeam. Ne interogam reciproc şi aflam cele mai personale secrete ale celuilalt. Ne împărtăşeam părerile asupra lucrurilor care se întâmplaseră în ultimii trei ani şi râdeam sau ne-mbujoram când ne-aminteam episoade stânjenitoare.

Cu cât vorbeam mai mult, cu atât eram mai convins că Marana era jumătatea mea pe lume. Eram de acord asupra atât de multor lucruri! Privind retrospectiv, am găsit momentul când ne simţiserăm prima dată atraşi unul de celălalt şi ne-am amintit toate câte le-am făcut pentru a ascunde asta faţă de celălalt. Uneori, unul răspundea la o întrebare pe care celălalt încă n-o rostise, aşa cum deseori făcea mama cu tata, iar asta mi-a dat de ştire că între noi era ceva binecuvântat.

Fericirea ne purta noroc. Am supravieţuit capcanelor întinse de urmăritorii noştri, le-am zădărnicit ambuscadele şi chiar i-am atacat atunci când se opreau să prânzească într-un crâng ferit. Iar şi iar, ne topeam în viforul care turna zăpadă peste munţi, după ce distrugeam o patrulă. Am cutezat chiar şi-am şi reuşit să prindem în ambuscadă o patrulă aflată pe urmele lui Jevin şi-ale Vidiei.

Iubirea ne făcea invincibili.

O O O

A patra dimineaţă a adus o schimbare, deopotrivă în privinţa vremii şi a urmăritorilor noştri. M-am trezit şi-am ieşit dintre blănuri fără a o trezi şi pe Marana. Doar în cizme şi pantalonii de blană, m-am dus la pânza care acoperea intrarea. Aceasta atârna inertă. Am îngenuncheat şi-am desfăcut nodul din colţ. Am ridicat-o şi am ieşit în soarele dimineţii. Deasupra mea se boltea un cer albastru extrem de limpede.

O pală de vânt mi-a făcut pielea de găină şi mi-a încreţit sfârcurile. Am inspirat pe nas şi-am simţit mucusul îngheţând. Ochii mi-au lăcrimat şi cel stâng mi-a îngheţat închis. L-am atins cu degetele încă destul de calde ca să topească gheaţa.

În pofida frigului crâncen, nu m-am dus înapoi, ci m-am lăsat pe vine. Acolo, departe, o linie de Cincisprezece tocmai ieşea din pădure. Cooperând într-un grup de treizeci sau mai mulţi, măturau zona în căutare de urme. Începuseră devreme şi fără-ndoială aveau să culeagă câţiva Şaisprezece înainte să se sfârşească ziua.

Eu şi Marana eram norocoşi. Pe moment eram în siguranţă, deoarece furtuna din noaptea trecută ne acoperise urmele cu un strat proaspăt de omăt.

M-am întors în sala laterală, m-am lăsat lângă foc şi am trezit-o pe Marana.

— Avem probleme.

S-a ridicat în şezut şi somnul i s-a şters încet de pe faţă. Blănurile i-au căzut în jurul şoldurilor şi-atunci i-am înjurat în gând pe Cincisprezeci. S-a întins şi s-a frecat la ochi, alungând somnul. O clipă după aceea, era trează şi strategul din ea era alert şi deja gândea.

— Cincisprezecii?

Am încuviinţat din cap şi i-am aruncat tunica de lână pe care o purtase cu o zi înainte.

— Afară s-a făcut lumină şi e senin şi ei vânează în haită.

Am mormăit şi mi-am turnat nişte ceai.

— Cei care au trecut pe aici erau Lăncieri, cred. Vocile se auzeau destul, cât să desluşesc ceva despre caii care le

lipsesc.

Şi-a tras tunica pe ea.

— Tipic.

M-am încruntat şi am sorbit ceai. Era slab, deoarece rezerva mea se terminase noaptea trecută şi acum, ca să fac un ceai, abia mai scuturasem nişte frunze din pungă.

— Asta nu-mi place.

I-am dat strachina cu ceai Maranei şi mi-am tras pe mine haina de blană.

— Vor mătura zonele şi se vor întoarce, în forţă, la locurile de unde n-au adunat niciun Şaisprezece. Ne va fi greu, căci operează toţi deodată.

Marana mi-a aprobat mut evaluarea situaţiei.

— Cu asta te alegi când te umfli în pene.

— Nu eu m-am umflat în pene, ci unul dintre prietenii lui Erlan.

În calitate de Cincisprezece, eu şi Jevin aranjaserăm cu Erlan şi Eliţii să vânăm în cete mari. Asemenea Paisprezecilor capturaţi anul acesta, vânătoarea de anul trecut se desfăşurase greu în grupuri mici. Când ne mişcam în ceată, Şaisprezecii nu ne puteau ataca. Aparent, unii îşi amintiseră povestea izbânzii noastre din urmă cu un an şi deciseseră să folosească planul împotriva noastră.

Dacă socoteala mea era corectă, aproximativ două sute de Cincisprezeci scotoceau munţii după doar patruzeci de Şaisprezeci. Asta însemna că cinci Cincisprezeci vânau câte un singur Justiţiar, iar asta era valabil doar atâta timp cât niciun Justiţiar nu fusese deja capturat. Avea să fie greu să supravieţuim.

Eu şi Marana am mâncat un mic dejun cald. Am curăţat în peşteră şi-am decis să riscăm ascunzându-ne echipamentul în sala principală, acolo unde păstorii stivuiseră lemnele. Am acoperit totul cu butuci. Am dat jos şi pânza de la intrare şi-am ascuns-o.

Îmbrăcaţi în costum alb de camuflaj, cu rachetele de zăpadă în mână, am scrutat câmpul de nea nepângărită de jos. Lăncierii trecuseră şi urmele lor se vedeau clar la baza pantei. M-am întors spre Marana.

— Atacăm sau fugim?

Ea a zâmbit, o imitaţie bunicică a rânjetului de lup al lui Jevin.

— Vezi vreun motiv, iubite, pentru ca norocul nostru să nu reziste?

M-am gândit un moment şi-am alungat orice gând pesimist.

— Nu.

Am făcut un gest amplu pe deasupra albului pur de la picioarele noastre.

— La război, Milady?

— Să-ţi dau întâi un dar, bunule cavaler.

Şi-a strecurat mâna înmănuşată pe după gâtul meu şi mi-a tras gura spre a ei. Ne-am sărutat prelung şi intens.

— Asta ca să-ţi ţină de cald.

Am zâmbit.

— Anunţă-mă când ţi se face frig.

— Am s-o fac, iubite, chiar am s-o fac.

O O O

Ne-a luat o oră să coborâm dealul şi să ajungem la urmele Lăncierilor. Mărşăluiau spre est, pe direcţia teritoriului lui Jevin. Asta mă îngrijora, dar chiar dacă ştiam unde se adăpostise Jevin, nu puteam ajunge acolo înaintea Lăncierilor. Speram că Jevin îi va putea evita, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să o abandoneze pe Vedia.

Marana s-a lăsat pe vine lângă mine.

— Pare că au venit aici direct din tabăra lor. Urmele sunt clare, deci presupun că tabăra nu e departe, pentru că niciunul dintre ei nu e obosit încă.

Am încuviinţat din cap.

— Chiar mi-aş dori să ştiu unde sunt. Am putea încerca să găsim un loc pe care l-au scotocit deja şi să ne mutăm tabăra acolo.

Marana a zâmbit şi şi-a desfăcut rachetele de zăpadă. Mi-a trebuit o secundă să înţeleg; apoi am procedat la fel. Ne-am legat rachetele de zăpadă invers. Astfel, puteam merge după urmele Lăncierilor şi urmele noastre ar fi fost prea

neclare ca să ne poată urmări cineva. Ar fi părut că am venit până în locul acela şi acolo am dispărut. Până când cineva avea să-şi dea seama ce făcuserăm, misiunea noastră de cercetare se va fi încheiat şi noi vom fi plecat demult.

o o o

Dacă a merge înapoi pe urmele Lăncierilor era uşor, nu la fel de uşor era să ne apropiem nevăzuţi de baza Cincisprezecilor. Aceştia nu stabiliseră gărzi – nimeni n-ar fi cutezat să atace tabăra – dar agitaţia de acolo însemna că niciun loc nu era măcar o clipă ferit de ochii cuiva.

Prima dată am observat că niciun Cincisprezece nu purta costum de camuflaj. Când vânau în haită, asta avea un înţeles, deoarece voiau să pună vânatul pe fugă şi să-l prindă în capcană, nu să-l ia prin surprindere. Însemna, totodată, că haitele lor de vânătoare nu vor ajunge să-l hăituiască pe unul dintre oamenii lor. Eu şi cu Marana am profitat imediat de această strategie, ne-am dat jos costumele şi le-am ars. În ochii unui observator neutru aveam să părem, la rândul nostru, Cincisprezeci.

Îşi instalaseră tabăra în formă de potcoavă într-o poiană. Un cort mare se afla în mijlocul corturilor mai mici care alcătuiau acel semicerc. Acolo era sediul şi, totodată, sala de mese. Corturile mai mici, pe jumătate afundate în zăpadă, erau cele folosite ca locuinţă de Cincisprezeci. În fiecare intrau comod patru oameni şi erau şaizeci în total. Celelalte, peste cele cincizeci necesare Cincisprezecilor, erau menite pentru Şaisprezecii capturaţi.

Numărul celor rămaşi încă în tabără sugera că doar două treimi din toţi Cincisprezecii erau plecaţi la vânătoare. Cealaltă treime rămăsese să muncească în tabără. Acest fapt mă îngrijora foarte tare, întrucât însemna că adoptaseră strategia noastră de anul trecut. Cei mai buni vânători plecau şi îşi asumau riscul, în vreme ce aceia mai slabi rămâneau în urmă ca să câştige Imperiali şi să-i poată răscumpăra pe vânătorii buni.

În cele din urmă, şi după mine cel mai rău lucru, tabăra

era ordonată şi bine organizată. Asta însemna pentru mine că Cincisprezecii erau conduşi de un Lăncier ori un Războinic. Deşi nu-mi plăceau Lăncierii, le recunoşteam abilităţile tactice şi nu-mi plăcea că strategia încropită anul trecut de mine, Jevin şi Erlan era folosită anul acesta împotriva mea, mai ales după ce un strateg eliminase toate neajunsurile ei.

Eu şi Marana am găsit un loc de unde să supraveghem tabăra din pădurea care o împrejmuia. Ne-am ascuns după ramurile unui pin mare. Zăpada era troienită până la ramurile de jos, dar în jurul trunchiului o adâncitură precum căuşul unei străchini ne permitea să supraveghem neobservaţi şi feriţi de vânt.

Ceea ce-am văzut nu era de bine. Până la prânz, şase Justiţiari fuseseră aduşi în tabără. Patru ţineau capul plecat, deoarece fuseseră capturaţi de Lăncieri şi câţiva Războinici. Ultimii doi fuseseră luaţi de Justiţiari, aşa că nu erau la fel de mohorâţi. Cincisprezecii i-au dus pe prizonieri la un cort de la marginea semicercului şi-au postat un Lăncier de gardă în faţa lui.

După-amiază au mai fost aduse patru perechi. Cei care până atunci munciseră în tabără au fost trimişi la vânătoare cu două ore înainte de apus, iar când soarele a coborât, s-au întors aducând cu ei încă trei perechi. În cele din urmă, pe când lumina arunca peste zăpadă o culoare sângerie, s-au întors ultimele două grupuri, care aveau şi ele prizonieri.

La aducerea lui Jevin şi-a Vediei a fost nevoie de-o duzină de oameni. Patru dintre aceştia mergeau în faţa lor şi ceilalţi opt, deoarece căzuseră în luptă, veneau în spate. Suma lor de răscumpărare avea să fie scăzută din cea a Şaisprezecilor, dar mă îndoiam că ar fi fost de-ajuns pentru a-l elibera măcar pe unul dintre ei.

Jevin părea foarte obosit. Deşi crepusculul întuneca peisajul, reuşeam să văd că era palid. Avea umerii aplecaţi în faţă şi, pentru prima dată, părea *înfrânt.* Vedia nu era aşa abătută, dar se uita într-una la Jevin şi-i tot spunea ceva. Nu-i puteam auzi cuvintele, însă după cum mişca mâinile şi după felul obosit în care Jevin încuviinţa din cap,

bănuiam că se scuza fiindcă din cauza ei fuseseră capturaţi.

Ultimul grup era compus din douăzeci de Lăncieri, dar numai doi dintre ei veneau înaintea captivului. Lothar păşea mândru, cu fruntea sus. Costumul lui de camuflaj era ferfeniţă şi mai mulţi Lăncieri şchiopătau, aşa că presupuneam că urmărirea şi capturarea lui fuseseră dificile pentru ambele tabere. Am zâmbit larg, abia aşteptând să aud povestea evenimentelor.

Nicio clipă nu mi-a trecut prin gând, în acel moment, că eu şi Lothar nu vom mai fi niciodată prieteni. Lothar era autosuficient şi capabil, de ce să aibă nevoie de cineva, aşa cum aveam eu? Eram sigur că Lothar va vedea ce fericiţi eram noi şi ne va da binecuvântarea sa. Eram prietenii lui, în definitiv, trebuia să se bucure pentru noi.

În acel moment totuşi, nici aceste gânduri nu-mi treceau prin minte. M-am împotrivit unui rânjet care voia să-mi apară pe buze şi m-am uitat înapoi spre tabără. Am ignorat ghiorăitul stomacului. Era posibil să facem ceva pentru compatrioţii noştri capturaţi, iar dacă reuşeam asta, pe toţi zeii, avea să fie frumos!

M-am întors spre Marana şi-am tras-o aproape. Am sărutat-o tandru, apoi am zâmbit.

— Ce zici să-i eliberăm pe toţi?

A aprobat imediat şi am început să plănuim un sfârşit prematur al Jocului de Iarnă.

O O O

Partea fizică a eliberării Justiţiarilor era simplă, privită la suprafaţă. Tot ce avea de făcut unul dintre noi era să traverseze un câmp gol, să ucidă doi sau trei gardieni, să deschidă corturile şi să le spună compatrioţilor noştri să fugă. Şansele ca vreunul dintre noi să ajungă foarte departe erau categoric slabe, iar penalizarea pentru dublarea răscumpărării în caz de evadare eşuată era foarte mare.

Cealaltă variantă era să ne răscumpărăm prietenii. Fiecare Şaisprezece capturat avea masca de zăpadă bătută în cui într-un stâlp din faţa cortului mare. De ea era legată o bucată de pânză purtând suma cerută ca răscumpărare. Un

Şaisprezece care voia să-şi răscumpere partenerul trebuia să captureze un novice şi să-l trimită cu ordin de a-şi transfera Imperialii prietenului său. Şaisprezecele capturat îşi putea cumpăra apoi libertatea.

Eu şi Marana aveam fiecare probabil două sute de Imperiali câştigaţi din răscumpărări, adică o sumă frumuşică, aşa am fi putut adăuga suficient de mulţi la comoara lui Lothar pentru a-i cumpăra libertatea, dar astfel ceilalţi ar fi rămas în urmă. Ar fi trebuit să-i capturăm pe toţi cei din tabără de trei sau patru ori ca să acumulăm suficient din răscumpărări, din cauza imperialilor predaţi Şaisprezecilor mai devreme de Treisprezecii şi Paisprezecii mai puţin experimentaţi.

Teoretic, exista şi a treia variantă, şi pe ea se baza planul nostru. Aşa cum şterpelisem ceaiul de la acel Treisprezece, un Şaisprezece putea lua toţi Imperialii pe care îi avea un prizonier asupra sa la momentul capturării. În împrejurări normale, nimeni nu purta monedele cu el. Socotelile contabile erau făcute toate de cineva din tabără, dar unii indivizi îşi luau totuşi banii cu ei ca să-i poată juca la cărţi, aşa că din când în când câte-un prizonier chiar avea Imperiali asupra sa.

Fiind Cincisprezece, singurul mod prin care îi puteam convinge pe toţi să vâneze în grup era să le promitem împărţirea în mod egal a prăzii de la Şaisprezece. Am numit un Arcaş ca trezorier şi banii erau în grija lui. În mijlocul taberei era destul de sigur şi, la sfârşitul acţiunii împărţeam captura în mod egal. Sistemul funcţionase destul de bine, dar până să facem împărţeala, prada aparţinea Arcaşului conform regulilor Jocului de Iarnă.

Anul trecut adunaserăm peste şase mii de Imperiali şi cei două sute de Cincisprezeci nu pierduseră niciunul din cei şapte mii două sute de Imperiali pe care îi câştigaseră în cursul acelei săptămâni, aşa ne-am ales cu aproape două treimi din imperialii puşi ca miză la Jocul de Iarnă. Acesta fusese cel mai mare câştig înregistrat vreodată de Cincisprezeci şi se plasase pe locul al patrulea după trei totaluri foarte ridicate ale Şaisprezecilor, din Jocuri vechi de

peste un secol.

Dacă aceşti Cincisprezece jucau acelaşi joc ca noi atunci, şi totul îmi spunea că îl jucau mai bine ca noi, undeva în tabăra acea o singură persoană avea o grămadă de imperiali. Iar dacă voiam să-i eliberăm pe ceilalţi Şaisprezeci şi să stabilim propriul record de bani aduşi de Şaisprezeci, acei Imperiali trebuiau să devină ai noştri.

o o o

Elitul a intrat în pădure, în spatele latrinelor. Eu am ieşit de după copac, i-am acoperit gura cu palma şi l-am tras înapoi.

— Dacă las mâna jos şi-ţi ating gâtul, eşti mort. Nu-ţi doreşti asta.

A scuturat din cap destul de smucit.

Am zâmbit în sinea mea. Îl privisem cum se spetea muncind în tabără şi refuzând chemările joviale de-a se alătura unui alt joc de cărţi. Nu avea niciun Imperial cu care să-şi răscumpere libertatea şi am folosit asta împotriva sa.

— Bun. Răspunde-mi la întrebări şi vei supravieţui. Există vreo parolă sau semnale pentru a intra în tabără.

Smucitură. Nu.

— Aveţi un comandat. Războinic sau Lăncier?

Smucitură, apoi încuviinţare.

— E Lăncier?

M-am gândit imediat la Cincisprezecii Lăncieri capabili să organizeze şi să gestioneze gloata de mai încolo.

— Serle ra Imperiana?

Încuviinţare.

— Bun.

Abia am rostit cuvântul; mi se strânsese stomacul. Serle era nepotul Lordului Eric ra Imperiana. A fost cât pe ce să ezit şi să anulez planul, întrucât nu voiam să-l mânii pe lordul Lăncier. În vreme ce ne dojenise, pe mine şi pe Jevin, pentru ce-i făcuserăm lui Gaynor, îl mustrase pe Gaynor pentru prostia de care dăduse dovadă. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Lord Eric să mă urască.

L-am lovit pe Elit peste gât şi l-am pus înapoi cu

picioarele pe pământ. S-a uitat în sus la mine cu ochii plini de trădare.

— Pe tine te voi răscumpăra primul. Stai ascuns aici şi nu face zgomot, că altfel nu voi mai fi aşa bun cu tine.

După ce era ucis, oricum nu mai putea face altceva decât să muncească şase ore, aşa că nu avea motiv să se întoarcă degrabă în tabără şi, chiar dacă avea banii necesari, regulile îi interziceau să sufle o vorbă despre locul şi modul în care fusese ucis.

Marana a prins o Justiţiară şi i-a propus aceeaşi înţelegere pe care i-o oferisem eu Elitului. Eu am intrat primul în tabără. Singurele gărzi pe care le-am văzut erau staţionate în jurul cortului cu Justiţiari prizonieri, dar oricine i-ar fi supravegheat pe cei care ieşeau din tabără ar fi văzut acelaşi număr întorcându-se.

O O O

Stindardul din păr de cal înfipt în zăpadă în faţa cortului lui Serle ajuta la localizarea lui. La jumătatea sectorului în care se aflau corturile prizonierilor şi în faţa copacului unde eu şi Marana ne petrecuserăm ziua, un opaiţ ardea în cort, iar eu am numărat cinci siluete.

Eu şi Marana am traversat câmpul separat. Prietenii Elitului m-au strigat aşa cum îl strigaseră şi pe el, dar eu am fluturat din mână, refuzându-i, în acelaşi fel cum făcuse el. Au râs şi m-au lăsat baltă, precum au făcut toţi ceilalţi, până când m-am reîntâlnit cu Marana la adăpostul umbrelor. Simple siluete pe zăpadă, nu ne-am ascuns deoarece, încotoşmănaţi în blănuri, arătam ca oricine altcineva din tabără.

Cincisprezecii făcuseră bine când îl aleseseră pe Serle drept comandant. Sigur, nu postase santinele în jurul taberei, dar asta ar fi fost o risipă de timp, întrucât Şaisprezecii n-ar fi atacat niciodată perimetrul. În loc să ţină oamenii treji toată noaptea fără motiv, îşi odihnea soldaţii pentru vânătoarea de a doua zi. Se pregătise pentru tot ce gândise că era posibil, dar trecuse cu vederea două lucruri.

În privinţa primului lucru, nu avea ce să facă: viziunea sa

asupra vieţii şi a modului în care aceasta se desfăşoară. Era Lăncier, ceea ce înseamnă că el credea în propria-i invincibilitate. Pe lângă asta, era din Imperiana. Astfel, creştea gradul de mândrie naţională şi încrederea că nimic nu-l putea înfrânge. Pe acest fundament îi organizase pe Cincisprezeci şi, graţie acestui fapt, reuşise să-i captureze pe toţi Şaisprezecii, mai puţin un grup mic. Totuşi, planul său nesocotise o misiune ca a noastră.

A doua greşeală era una de care ar fi trebuit să fie conştient. Uitase că Şaisprezecii cunosc mai multe ca Cincisprezecii. Uitase că Justiţiarii cunosc mai multe ca Lăncierii. Uitase că fusese antrenat să folosească Chemarea.

Eu şi cu Marana ne-am strecurat înapoia cortului. La cincisprezece paşi distanţă de locul unde el număra Imperialii, eram destul de aproape ca să-i auzim cum zăngăneau. Cincisprezecii se descurcaseră într-adevăr foarte bine, iar unul dintre companionii lui Serle spunea că, dacă ritmul se menţine, aveau să doboare recordul de anul trecut.

M-am uitat la cort şi la profilul lui Serle.

— *Nu-mi place. Nu am încredere în Serle ăla. E Lăncier şi, mai rău, e din Imperiana.*

Marana a zâmbit.

— *N-o să cred că nu şi-a însuşit câţiva Imperiali decât dacă mă lasă să-i număr eu însumi.*

În cort s-au mişcat câteva siluete. Serle s-a ridicat, şi-a tras blănurile pe el şi ceilalţi au continuat numărătoarea.

Am întins mâna şi am strâns-o pe Marana de umăr.

— *Numărând monedele nu-ţi vei da seama dacă a furat din ele sau nu. Va trebui să-l percheziţionezi. Probabil că-i va şi plăcea.*

Marana mi-a făcut cu ochiul.

— *Poate că şi mie mi-ar plăcea.*

A coborât vocea ca să vorbească gutural şi seducător. Serle s-a mişcat niţel mai repede şi-a părăsit cortul. A venit în pas grăbit spre noi, cu gluga coborâtă şi cu părul castaniu ridicat.

Amândoi ne-am speriat şi ne-am întors cu spatele la el.

A vorbit pe-o voce joasă:

— Nu are rost, v-am auzit.

Eu m-am bâlbâit şi-am bătut din picioare.

— Scuze, discutam doar. Am vânat cu toţii, iar eu nu-mi permit să dau greş…

Serle m-a lovit peste spate ca să mă liniştească.

— Înţeleg. Intră şi aruncă măcar o privire la comoara noastră. Poţi chiar să numeri Imperialii, dacă vrei, chit că vei vedea că nu-i lucru uşor. S-a întors spre Marana. Iar tu vei putea chiar să vezi dacă mi-am însuşit ceva…

Ne-a condus înapoi în cortul său. A intrat el primul şi s-a îndreptat spre priciul din fundul cortului. În mijloc se afla o masă pe care o grămadă de Imperiali urca spre acoperişul ţuguiat. Ca de obicei, părea că Treisprezecii şi Paisprezecii se întorceau la Talianna cu mâinile practic goale.

Când intră Serle, colegii lui de cort ridicară privirea. Eu am înclinat din cap şi-apoi i-am ucis pe cei doi aflaţi mai aproape de Serle. Marana i-a lichidat pe ceilalţi doi. Au încremenit toţi, după care au căzut pe spate pe paturi şi-au rămas tăcuţi. Îl priveau cu toţii pe Serle, aşteptând să-i vadă expresia atunci când avea să se întoarcă şi să înţeleagă că adusese în inima taberei doi Justiţiari.

L-am apucat şi i-am acoperit gura cu palma. Am simţit că s-a cutremurat când Marana şi-a lăsat gluga pe spate şi a recunoscut-o.

— Ai de ales. Poţi rata exerciţiul acesta sau poţi fi dezonorat şi să ratezi exerciţiul. Tu alegi.

A încercat să fie stoic, dar teama din ochi îl trăda. S-a uitat la mine şi a lăsat fruntea în pământ. Eu mi-am retras mâna, deoarece ştiam că nu va striga.

— Din ce am văzut pe stâlpul de afară, răscumpărarea pentru Justiţiarii capturaţi este, una peste alta, de aproape patru mii de Imperiali. Pe masa de acolo aveţi peste opt. Vom scădea patru, contravaloarea compatrioţilor noştri. De-acord?

Serle a încuviinţat din cap. Ochii lui albaştri erau cei mai decoloraţi ochi pe care-i văzusem vreodată. Îl

compătimeam, întrucât îmi puteam imagina cum m-aş fi simţit în locul lui cu un an înainte. L-am lovit peste gât şi el s-a prăbuşit pe spate.

— Ceilalţi patru mii ne revin mie şi Maranei. Odată ce tovarăşii mei sunt liberi, voi considera că şase sunt transferaţi la voi pentru răscumpărarea voastră.

I-am dat şi numele celor doi Cincisprezeci pe care îi atacaserăm ca să intrăm în tabără şi i-am spus să-i treacă pe răboj şi pe ei.

— Şi, desigur, nu vei spune nimic despre asta şi nici nu vei da alarma.

Serle a suspinat şi a aprobat cu o mişcare a capului. Compatrioţii lui au făcut la fel.

O O O

M-am apropiat de paznicul care supraveghea primul cort al prizonierilor şi m-am postat lângă el. A ridicat privirea şi eu am încuviinţat repede.

— Serle m-a trimis să-ţi ţin locul până-ţi iei tu nişte supă de la popotă. Ceva să te încălzească.

Cincisprezecele a surâs şi-a plecat cu paşi nesiguri. Marana s-a apropiat de celălalt paznic de la corturile prizonierilor şi i-a spus acelaşi lucru. Când am rămas singuri, am deschis amândoi corturile şi le-am spus Justiţiarilor s-o ia spre sud, să se îndepărteze de munţi.

— Aşteptaţi în luminişul de la două sute de metri mai încolo.

S-au furişat cu toţii din tabără fără a fi observaţi. Eu a trebuit să ucid un Cincisprezece care a încercat să mă împiedice să-mi părăsesc „postul” după ce Şaisprezecii fugiseră cu toţii, dar acesta a fost singurul hop al întregii operaţiuni. Împreună cu Marana, am reînchis uşile corturilor şi am mers pe urmele compatrioţilor noştri, în noapte.

Când ne-am reunit cu toţii în luminiş, le-am spus să-şi dea jos combinezoanele de camuflaj şi să le îngroape.

— Ce ai în gând, Nolan?

Întrebarea lui Jevin se citea şi în ochii celorlalţi.

Voiam ca toţi să se liniştească înainte să vorbesc.

— M-am săturat să mă joc în zăpadă. Hai să ne întoarcem – câtă vreme vânătoraşii noştri obosiţi dorm – şi să câştigăm mai mulţi Imperiali decât a câştigat vreodată, în istoria Talionilor, un grup de Şaisprezece!

O O O

Pentru a doua oară în viaţa mea, stăteam în faţa Maestrului. Ametistul încastrat în tronul dragonului scăpăra şi scânteia cu o viaţă proprie. Sub el, Maestrul şedea în umbre, atât de multe umbre, de fapt, încât nu-i puteam citi expresia de pe chip.

Lord Hansur stătea de-a stânga lui, iar Excelenţa Sa şedea de-a dreapta Maestrului. Nu mă mai aflasem niciodată aşa aproape de imensul Lord al Serviciilor şi-l găseam întru câtva ameninţător. Ochii lui negri îmi urmăreau fiecare mişcare. Mă simţeam ca un animal pe care îl inspecta înainte să pună un preţ pe capul meu.

Excelenţa Sa a vorbit.

— Ai reuşit să elimini o sută şaptezeci şi nouă de Cincisprezece.

Am confirmat cu o mişcare din cap.

— Da, sire, dar nu am fost singur.

Excelenţa Sa şi-a coborât pleoapele grele un moment.

— Nu, nu, nu ai fost. Ai mai avut cu tine alţi Şaisprezece?

— Da, Excelenţă, până la sfârşit am fost toţi patruzeci.

Păstram tonul scăzut. Nu eram sigur de ce fusesem chemat aşa repede după întoarcerea din munţi. În sinea mea îmi dădeam seama că vor apărea îngrijorări cu privire la încheierea exerciţiului, însă aveam impresia clară că făcusem ceva greşit, ceva foarte greşit.

Maestrul a părut să intuiască ce simţeam şi s-a aplecat în faţă. Cu o mişcare amplă din mână, l-a redus la tăcere pe Excelenţa Sa şi a glăsuit:

— Nolan, am citit toţi trei, cei de aici, jurnalele unor Cincisprezece şi-a câtorva Şaisprezece, aşa că avem cât de cât idee ce s-a întâmplat acolo. Totuşi, aş vrea să aud de la tine cum au decurs lucrurile. Poate ai uitat să aminteşti ceva în raportul despre săptămâna trecută.

Am lăsat imediat ochii în pământ, pentru că nu suflasem o vorbă în jurnal despre mine şi Marana. Aşa cum nu-i spusesem ei despre camera secretă a comorii, credeam că sentimentele noastre nu-i interesau pe alţii, aşa că le lăsasem deoparte. Am ridicat iute privirea.

— De unde să încep?

Lord Hansur a vorbit blând:

— Cred că operaţiunea de salvare ar fi cel mai bun punct.

Am înclinat capul spre el, am ezitat, apoi mi-am adunat gândurile.

— Eu şi Marana am căzut de acord să ne eliberăm tovarăşii capturaţi. Singura modalitate de a-i scoate de acolo era să-i răscumpărăm, dar nu aveam suficienţi Imperiali pentru asta. Deoarece Cincisprezecii se organizaseră aşa cum o făcuserăm noi anul trecut, am presupus că aveau o persoană care ţinea socoteala Imperialilor pentru toată tabăra. Am aflat cine era omul acela şi, folosindu-ne de dreptul de al prăda, am reuşit să-i luăm Imperialii şi să-i răscumpărăm pe ceilalţi Şaisprezece.

Excelenţa Sa şi-a dres glasul.

— Asta am înţeles cu toţii, Nolan. Ce dorim să aflăm e ce s-a petrecut după aceea.

Am suprimat repede rânjetul care încerca să mi se insinueze pe faţă.

— Odată Şaisprezecii eliberaţi, le-am cerut să ne întoarcem în tabăra Cincisprezecilor. Deoarece eu şi Marana le decapitaserăm comandantul, iar cei doi paznici din faţa corturilor nu-şi dăduseră seama că prizonierii evadaseră, nu se dăduse alarma. Am pătruns înapoi în tabără, i-am ucis pe cei doi paznici, după care i-am eliminat sistematic pe toţi ceilalţi, care dormeau.

Maestrul s-a lăsat pe speteaza tronului şi şi-a atins bărbia cu arătătorul drept.

— Şi apoi?

M-am roşit.

— Apoi am ţinut socoteala bine şi i-am reucis pe toţi la intervale de şase ore, ca să-i putem răscumpăra şi să câştigăm fiecare Imperial posibil fără a le îngădui să reintre

în Joc.

— Uimitor, a expirat Excelenţa Sa. I-aţi împărţit pe grupuri şi i-aţi secerat ca pe o recoltă la propriu.

S-a întors şi a spus ceva în limba Tal Nobilă, dar a vorbit prea repede ca să pot înţelege ceva. Maestrul a aprobat din cap şi s-a uitat la Lord Hansur.

Lordul tuturor Justiţiarilor a zâmbit.

— Nolan, poţi explica de ce ai făcut ceea ce-ai făcut?

Am încuviinţat muteşte.

— Ne aflam acolo ca să învăţăm să supravieţuim pe teren ostil, în timp ce eram căutaţi de alţii. În primele trei săptămâni am învăţat, personal, să supravieţuiesc iarna şi cum să scap de poteră. Nu a fost uşor…

— Mai ales când ţi se termină lucrurile aduse ilegal cu tine… a râs Maestrul.

Eu am încuviinţat sfios.

— … mai ales când lucrurile simple pe care mă obişnuisem să mă bazez nu mai sunt la îndemână, dar în acele trei săptămâni am reuşit să supravieţuiesc. Eu şi Marana am eliminat nişte duşmani şi le-am întins chiar câteva ambuscate. Când Cincisprezecii au intrat în Joc, situaţia s-a schimbat. Erau organizaţi şi, dacă nu aş fi văzut din întâmplare un grup avansând în acea primă dimineaţă, aş fi fost prins într-unul dintre raidurile lor destul de devreme. Eu şi Marana le-am luat urma şi le-am supravegheat tabăra o zi întreagă. Până la asfinţit, atunci, au adus douăzeci şi trei dintre oamenii noştri.

M-am oprit şi mi-am umezit buzele. Sudoarea îmi curgea de la tâmple şi inima-mi gonea. Explicaţia mea suna ca o strategie bine gândită, numai că eu încropisem, de fapt, totul pe parcurs. Fiecare pas îl urmase pe celălalt în mod firesc şi împreună alcătuiseră, până la urmă, un parcurs interesant, dar suna mai bine decât fusese în fapt.

— Mi-am dat seama că ar fi imposibil să supravieţuiesc într-un loc unde duşmanul era aşa bine organizat. Ca urmare, nu aveam de ales. Nu puteam părăsi zona de exerciţiu şi ştiam că nu puteam rămâne ascunşi la nesfârşit, aşa că m-am gândit că, întorcându-ne să-i ucidem

pe toţi Cincisprezecii, îi vom încetini. Odată ce-am făcut asta, cineva a spus că peste şase ore îi vom avea din nou pe urmele noastre, astfel că am preluat controlul taberei şi i-am ţinut în afara Jocului.

Am ridicat din umeri.

— Până la urmă, ceilalţi Şaisprezece au observat că nu sunt urmăriţi şi au venit să cerceteze. Aşa se face că ne-am reunit cu toţii.

Excelenţa Sa a clătinat din cap, neîncrezător. Maestrul a ridicat ochii şi s-a uitat ţintă în interiorul craniului de dragon, apoi m-a privit.

— Ştii că grupul tău de Şaisprezece a adus nouăsprezece mii de Imperiali. Astfel, recordul anterior a fost îngropat, iar Cincisprezecii au ajuns să aibă o datorie netă de şapte mii o sută optzeci şi doi de imperiali. De ce le-aţi permis la trei dintre ei să păstreze suficienţi bani ca să se răscumpere?

Am zâmbit.

— Eu şi Marana le-am spus celor doi pe care i-am capturat în pădure că, dacă ne dau informaţiile necesare, ne vom întoarce şi le vom plăti recompensa. Nu puteam ameninţa că-i vom face să sufere, aşa că i-am ameninţat cu eşecul. La fel am procedat cu Serle. Nu aveam motiv să nu ne ţinem de cuvânt.

Scaunul Excelenţei Sale a scârţâit când el s-a aplecat în faţă şi-a mijit ochii.

— Cât de mult ţi-ai dorit să-i ruşinezi pe Cincisprezeci fiindcă şi-au însuşit planul vostru de anul trecut?

Acuzaţia care răzbătea din spatele întrebării m-a năucit preţ de o secundă.

— Nu mi-am dorit asta… ăă, nu acesta a fost scopul meu. M-am uitat la Maestru. Aş minţi dacă aş spune că asta nu mi-a trecut prin gând, dar nu aceasta mi-a fost motivaţia. Trebuie să recunosc că, datorită faptului că aplicau planul nostru de anul trecut – mult îmbunătăţit de Serle prin organizare şi planificare – ştiam care ar putea fi veriga slabă. Anul trecut am avut patru oameni care păzeau comoara, dar, întrucât n-am avut parte de niciun atac, acest detaliu rareori a fost adus în discuţie în timpul

planificării. Am riscat în felul acesta pentru că era singura şansă pe care o aveam de a-i elibera pe ceilalţi.

Aveam impresia că cerşeam să-mi fie cruţată viaţa, dar nimeni nu părea mişcat de ruga mea. M-am uitat de la un chip la altul fără a reuşi să pătrund dincolo de măştile lor şi neizbutind să le citesc expresiile.

În cele din urmă, Maestrul a înclinat din cap spre mine.

— *Eşti liber acum.*

o o o

Jevin m-a întâmpinat în sala de aprovizionare.

— Ce s-a întâmplat?

Am ridicat din umeri.

— Mi-au pus câteva întrebări, dar nu am habar ce urmăreau. Nu m-au lăudat, nu m-au mustrat, n-au făcut nimic.

Jevin a zâmbit.

— Ai auzit ce i-a făcut Lord Eric lui Serle?

— Nu, dar fac pariu că acelaşi lucru mi-l pregătesc şi mie.

Mi-a stat inima în loc, auzind că începuseră să se împartă pedepsele în urma Jocului.

Jevin a zâmbit.

— L-a pus să stea de gardă în fiecare noapte.

Mi-au căzut umerii.

— Asta-i puţin cam dur, nu crezi? Şi dacă aşa-i dă unuia de-al său, abia aştept să văd ce-mi va face mie. Oare mă poate trimite într-o Călătorie prin Pustiul Mării de Nisip?

Jevin a râs.

— Nu prea cred, cum nu cred nici că pedeapsa lui Serle este uşoară pentru că ar fi unul de-al lui. Ceilalţi Lăncieri s-au ales cu o predică. Se pare că Lord Eric consideră că Serle a dezonorat familia, de unde şi munca suplimentară.

Un strigăt aspru mi-a întrerupt replica.

— *Nolan!*

Furioasa Chemare m-a făcut să mă întorc imediat pe călcâie şi, din cauza acestei reacţii involuntare a corpului meu, am simţit cum explodează furia în mine. Lothar stătea în hol, în spatele meu. Era roşu ca racul la faţă.

— *Marana mi-a spus ce i-ai făcut.*

Fără să vreau, am strâns pumnii. Am recunoscut ameninţarea din vocea sa, dar cuvintele-i erau confuze. Ce să-i fi făcut, oare? Am avut nevoie de un moment în care să-mi dau seama ce spunea şi cum trebuia ca Marana să-i fi vorbit despre noi. Era aşa furios, că prin minte mi-a trecut o imagine cu Marana, zăcând la etaj fără simţire şi sângerând, şi-am adoptat imediat o poziţie de luptă.

Lothar a străbătut grăbit holul spre mine. Jevin mi-a venit alături, în dreapta, la doi paşi în spate şi unul în lateral.

— Mi-a spus ce s-a întâmplat şi cum ai sedus-o.

Nările îmi fremătau.

— Dacă i-ai făcut ceva…

Lothar s-a încordat şi a rânjit.

— Câtă consideraţie pentru o femeie de care te-ai folosit să te răzbuni pe mine. A clătinat din cap. Marana chiar crede că te iubeşte. Refuză să se întoarcă la mine, chiar dacă am iertat-o.

Am lăsat pumnii jos şi-am îngustat ochii.

— Cred că ai înţeles totul pe dos, Lothar.

— Nu! a râs el. Ai folosit timpul petrecut cu ea ca să-i otrăveşti mintea împotriva mea. Şi eu, care te-am socotit prieten, am avut încredere în tine, iar tu îmi furi femeia!

— N-am furat pe nimeni şi n-am avut nicio clipă de gând să te atac. S-a întâmplat de la sine!

În timp ce vorbeam, privirea lui Lothar a devenit opacă. A scuturat din cap ca un adult mirat de-o poveste fantezistă scornită de un copil. Am scrâşnit din dinţi şi am strigat la el:

— Nu mă lua tu de sus, boiernaş umflat în pene. Dacă i-ai fi arătat atenţia pe care o merită, nici nu s-ar fi uitat la mine. Dar tu, Lothar, eşti aşa îmbătat de *tine,* că pe noi ne consideri curtenii tăi, iar pe Marana, consoartă.

Blândeţea binevoitoare din ochii lui s-a topit, înlocuită fiind de-o furie brută. Culoarea i-a urcat în obraji şi venele i s-au umflat pe gât.

— Ţărane! Poftim, adevărul iese la suprafaţă. Eşti invidios pe sângele meu nobil şi pe vechimea familiei mele. Loveşti în mine folosindu-te de slăbiciunea mea. Te-ai folosit de

prietenia noastră ca să mă răneşti.

— N-am fost niciodată invidios pe tine, Lothar, nu ai nimic ce să-mi doresc.

— O am pe Marana.

— Nu, Lothar, ai avut-o. M-am strâmbat la el. Afirmaţia de dinainte e valabilă. Nu ai nimic ce să-mi doresc.

Am regretat cuvintele din clipa când mi-au scăpat pe gură, dar era deja prea târziu.

Lothar a sărit şi şi-a afundat pumnii în vintrele mele. M-am îndoit în faţă şi m-am împleticit spre peretele coridorului. Am ridicat mâinile, străduindu-mă să mă apăr şi pregătindu-mă pentru lovitura care n-a mai venit.

M-am forţat să respir şi am ridicat privirea. Jevin îl apucase pe Lothar de jiletcă şi-l ţinea în spate.

— Nu, Lothar, nu poţi. Nu aşa fac Talionii.

Vocea profundă a lui Jevin umplea holul. Am auzit angoasă în vocea sa şi am ştiut că se datora mai mult morţii prieteniei mele cu Lothar decât vreunei îngrijorări pentru faptul că ne luaserăm la bătaie.

Lothar se zbătea sălbatic, dar nu reuşea să scape din strânsoarea Fealareenului.

— Dă-mi drumul, demonule!

— *Lothar*!

Chemarea lui Jevin a străpuns furia lui Lothar.

— *Nu aşa se face în Talianna.*

M-am îndreptat încet, dar am rămas sprijinit de perete. Lothar s-a calmat puţin şi şi-a luat seama. Jevin i-a dat drumul şi celălalt şi-a tras de haine, aranjându-le, apoi a mârâit şi-a îndreptat un deget spre mine.

— Jevin are dreptate. Nu aşa îşi rezolvă Talionii neînţelegerile. Ai trei zile. Te provoc la *Cirhon!*

Acum, durerea mi-a săgetat stomacul. *Cirhon* este un ritual în care doi Talioni se întâlnesc pentru a rezolva probleme de onoare. Provocatorul alege un loc, aranjează un cerc mare de pietre sau desenează un cerc în ţărână, şi-l informează pe Talionul provocat unde şi când se vor întâlni. Talionii intră amândoi în cerc şi lupta nu se încheie decât când unul este scos din cerc sau moare. Rareori se ajunge

la moarte, dar în cazul lui Lothar şi-al mândriei sale rănite, avea să curgă sânge.

Am dat greu din cap.

— Accept.

— *Nu.*

Chemarea ne-a făcut pe toţi trei să ne întoarcem, de parcă am fi fost giruete într-o tornadă. Lord Hansur venea de-a lungul holului grăbit ca un călău.

Lothar a deschis gura, dar nu a spus nimic.

Lord Hansur a ridicat mâna dreaptă.

— Ştiu, Lothar, de ce vrei să te lupţi cu Nolan în *Cirhon,* dar nu vi se va permite.

S-a oprit la patru paşi de noi şi ni s-a adresat în grup.

— Peste două zile, toţi Şaisprezecii vor pleca în Călătorie.

Lord Hansur a coborât ochii spre propria-i mână dreaptă, apoi s-a uitat înapoi la noi.

— Şi până nu vă veţi întoarce din acea Călătorie, şi nu veţi fi câştigat semnul acesta, nu veţi fi Talioni adevăraţi. Până atunci nu aveţi niciun drept la *Cirhon.*

Eu şi Lothar ne-am înclinat adânc şi-am rămas cu capetele plecate până când Lord Hansur şi Jevin ne-au lăsat singuri.

Atunci, eu m-am uitat la Lothar şi el s-a uitat la mine. Am ştiut amândoi, în clipa aceea, că vom supravieţui Călătoriei.

Şi că la trei zile după ce vom fi devenit Talioni, vom face tot posibilul să ne ucidem reciproc în *Cirhon.*

CAPITOLUL 11

Talion: Lord Nolan

Allen m-a lovit peste stomac cu dosul mâinii şi m-a smuls din trecut.

— Fir-ar, Nolan, îmi trebuie măsurătorile corecte. Stai drept. Nu te mai încorda. Lasă braţele să atârne normal.

M-am îndreptat de spate şi i-am zâmbit.

— Credeam că-mi poţi lua măsurile dintr-o privire.

Allen şi-a întins centimetrul în jurul pieptului meu dezgolit şi l-a strâns bine. M-a ciupit, dar nu-mi mai ardea să reacţionez.

— Pot, pentru uniforme de Talion, dar ei – a dat din cap spre Stea – te vor în straie de curte, aşa că trebuie să fiu mai exact. Acum stai cum ai sta de obicei.

Am expirat şi încordarea m-a părăsit. M-am forţat să mă relaxez.

Dacă îi îngreunam munca lui Allen nu o făceam pe Marana să vină înapoi şi mi-ar fi făcut greutăţi şi mie, în încercarea de a o răzbuna.

— Îmi cer iertare, Allen. Dar…

Funcţionarul a încuviinţat din cap fără să ridice privirea.

— Ştiu, ştiu…

Şi-a luat centimetrul din jurul pieptului meu şi-a strigat măsurătorile unui novice din spatele său.

— Excelenţa Sa se foloseşte de constrângere aşa cum tu te foloseşti de-un *tsincaat:* cu uşurinţă şi cu urmări mortale.

Deşi Excelenţa Sa era superiorul lui Allen, tonul lui spunea în mod clar că nu era întotdeauna de acord cu metodele Lordului Serviciilor.

Am strâns din buze şi am dat afirmativ din cap.

— Tehnica lui a fost brutală, dar avea dreptate. Am o datorie de respectat. Am întins braţele ca să le poată măsura Allen. Poate că Regele Tirrell mi-a cucerit ţara, dar acum eu sunt Talion. Aceasta este ţara mea, iar datoria

mea este faţă de Maestru.

Allen s-a întors şi mi-a aruncat tunica întărită cu piele.

— Din cauza războiului ai venit în Talianna. Într-un fel, îi eşti dator Regelui tău Tirrell, nu crezi?

Am încuviinţat posac.

— Şi nu doar într-un singur fel. Poate că îmi voi putea răscumpăra toate datoriile.

Allen şi-a strâns centimetrul.

— Acum te poţi duce la şedinţa de informare. Dimineaţă voi avea pentru tine destule haine pentru drum.

Am ajuns la uşă, apoi m-am întors.

— Încă se mai poartă la straiele de vânătoare mâneca de duel?

În anii trecuţi, nobilii din Hamis, Lacia şi Rimah începuseră să poarte jachete care se puteau transforma în veşminte de duel, mâneca braţului care ţine sabia fiind întărită cu piele ţintată. Credeau că astfel păreau mai periculoşi şi eleganţi. Pe mine mă interesa acum armura de orice fel.

Allen s-a încruntat şi şi-a trecut mâna peste capul chilug.

— E tot mai puţin populară, dar s-ar potrivi cu noua ta identitate. Apropo, mustaţa şi barbişonul arată bine.

Am dus mâna dreaptă la bărbie. Încă mă gâdila faţa acolo unde un Vrăjitor îşi folosise magia ca să accelereze creşterea părului.

— Mulţumesc. Dacă-mi poţi întări cu piele hainele de vânătoare şi, dacă-mi faci rost şi de vreo două apărători pe care să le pun sub tunicile cu mâneci largi, ţi-aş fi recunoscător.

Cerinţa mea suna ca şi când ar fi fost simplu de onorat, dar novicele din spatele lui Allen a strâns din ochi şi a clătinat resemnat din cap.

Allen a încuviinţat, s-a întors să-mi urmărească privirea şi a râs.

— Şi vrei să-ţi ascunzi *tsincaatul* în cizme?

— Nu, am chicotit. Câte un pumnal de aruncat, în fiecare vor fi de ajuns.

Mi-am luat din nou pe mine armura de piele, dar am

lăsat-o pe jumătate descheiată, că să nu mă încălzesc. Am ajuns la camera Maestrului aproape cât ai bate din palme. Un moment, m-am întrebat dacă odaia aceea nu cumva nu ocupa deloc spaţiu *real* în Stea, ci apărea doar în cel mai convenabil loc pentru persoana care încerca să o găsească. Am găsit camera la două cotituri distanţă de coridorul principal şi uşile s-au deschis în faţa mea înainte să-mi dau seama că ajunsesem la destinaţie.

M-am înclinat şi m-am aşezat în scaunul pe care îl ocupasem cu şase ore înainte. Maestrul, Excelenţa Sa şi Lordul Eric şedeau în continuare pe scaunele pe care îi lăsasem. Pentru o secundă am crezut că nici măcar nu respiraseră în lipsa mea, dar culoarea care se scursese de pe chipul Lordului Eric şi transpiraţia care îmbrobodea acum fruntea Excelenţei Sale sugerau că avusese loc o discuţie aprinsă între ei, măcar parte din timpul în care lipsisem.

De dimineaţă până atunci fusesem la tuns, bărbierit – păstrasem doar mustaţa şi barbişonul –, cerusem unui Vrăjitor să-mi accelereze creşterea bărbii, primisem multe informaţii despre istoria Hamis şi despre recentele evenimente politice de la curte, şi mi se luaseră măsurători pentru o garderobă nouă. Din cauza luptei de dimineaţă eram înţepenit şi de atunci nu apucasem să mănânc nimic, aşa că masa încărcată de fructe, brânză şi vin, de lângă scaunul meu, mi-a atras imediat atenţia.

Excelenţa Sa a fluturat din mână spre ea.

— Ştiu că nu ai mâncat. Te rog, serveşte-te.

Am ezitat şi m-am uitat întâi la ceilalţi lorzi, dar Excelenţa Sa mi-a zâmbit doar şi-a adăugat:

— Noi am mâncat deja.

Am întins mâna şi-am apucat un pocal cu vin. Cu picior lung, acesta era făcut din aur, dar nu purta niciun desen şi nici nu avea încastrate pietre preţioase. Am prins cupa în căuşul palmelor, piciorul ieşindu-mi printre inelar şi degetul mic. Conţinea vin roşu şi am recunoscut mirosul aproape imediat.

Am sorbit. Era sec, dar nu acru. Am zâmbit. Era un vin

adus din Sinjaria. Strugurii din care era făcut creşteau într-o zonă aflată la nord de ferma familiei mele, pe tulpini aduse din Hamis. Deşi era o licoare de calitate mult mai bună decât ceea ce obişnuia să se bea în familia mea, îmi aminteam că mai băusem vin din acesta cu mult timp în urmă, la primul meu Festival.

Am pus cupa jos şi-am luat un măr. Era mic şi verde; probabil fusese cultivat în valea centrală din Hamis. Am luat un cuţit de pe tavă şi l-am decojit. Am lucrat cu grijă, de jur împrejurul fructului, nevoind să rup coaja.

Era un joc vechi, însă era unul pe care presupun că mi-l readusese în gând familiaritatea vinului. Dacă reuşeam să decojesc mărul fără a rupe coaja, pe care să o arunc apoi peste umăr, aceasta avea să aterizeze în forma iniţialei persoanei cu care urma să mă căsătoresc. În copilărie, toţi fraţii şi surorile mele încercaseră jocul şi, ori de câte ori ieşea iniţiala cuiva care nu ne plăcea, spuneam că totul nu e oricum decât o superstiţie hamisiană.

Odată mărul decojit – am aruncat coaja verde pătată într-o grămăjoară informă pe masă – am decupat cotorul şi-am tăiat fructul felii, pe care le-am mâncat apoi pe rând.

Lordul Eric radia neastâmpăr aşa cum căldura radiază dintr-o piatră vara.

— Ce-i nerozia asta cu mâncarea? Nu poţi discuta aranjamentul în timp ce el mănâncă?

Excelenţa Sa şi-a împreunat mâinile peste pântecele amplu şi i-a aruncat Lordului Eric o privire care ar fi putut topi şi sticla. Apoi s-a uitat la mine şi a lăsat un rânjet vulpesc să-i apară pe buze.

— Nolan, de unde provine vinul?

Am înghiţit îmbucătura de măr din gură, apoi mi-am clătit gura cu puţin vin.

— În familia mea se bea doar soiul comun, nu cel bun, ca aceasta, dar aş spune că e din provincia sinjariană Yotan. Am mai luat o gură, am cugetat o clipă şi am adăugat: şi e dinainte de război, pentru că nu e la fel de dulce cum le place celor din Hamis.

Excelenţa Sa a zâmbit deschis şi şi-a întors privirea spre

Lord Eric. Lordul Lăncierilor a continuat să afişeze o expresie nedumerită, dar n-a mai spus nimic. Excelenţa Sa mi s-a adresat din nou:

— Felicitări că ai luat cupa cum trebuie şi pentru cum ai tăiat mărul.

M-am încruntat. O fi fost familia mea legată de o fermă aflată pe o parcelă de pământ exploatat la maximum, dar fuseserăm crescuţi corect şi ştiam să ne comportăm în societate. Mama fusese fiică de negustor şi, uneori, în zilele de sărbătoare de dinainte ca bunicul să moară de friguri, mergeam în vizită la el. Mama tatei ne învăţa mereu bunele maniere, astfel încât să nu ne facem de ruşine în astfel de ocazii. Voia să nu le dea niciun motiv rudelor mamei să creadă că banii lor îi pot face mai buni decât noi.

M-am întins iarăşi după vin şi-am simţit mirosul brânzei. Am tăiat o bucăţică din ea şi-am aşezat-o uşor pe limbă. A fost cât pe ce să o scuip.

— Nu-mi spune că încă se serveşte aşa ceva la curte!

Monarhului hamisian îi plăcea brânza încărcată cu o jumătate de duzină de mirodenii, toate acoperite de usturoi din belşug, ceea ce mie îmi repugna. Mama făcuse odată aşa ceva, ca s-o ducă la piaţă şi din prima clipă nu-mi dorisem să am de-a face cu ea.

Excelenţa Sa şi-a schimbat poziţia în scaun şi, cu un gest, m-a încurajat să iau o bucată mai mare.

— E mai bine să te obişnuieşti cu ea, căci e mai căutată ca oricând în capitală, Seir.

Am tăiat şi am ronţăit o bucată mai mare. Am urmat-o repede cu o bucată de măr şi nişte vin, care a izbutit să-mi spele gustul din gură aproape complet.

Excelenţa Sa s-a uitat la Maestru şi-a încuviinţat scurt din cap. Maestrul a zâmbit şi i s-a adresat Lordului Eric.

— Vezi, Lord Eric, că gesturile lui Nolan nu fac decât să-l confirme ca agent ales de noi. A crescut în zona aceea şi, fără a sta pe gânduri, procedează aşa cum ar proceda orice nativ. De exemplu, mărul. În Imperiana se taie în opt bucăţi fără a-l decoji sau a-i înlătura cotorul. Un lucru atât de mărunt te-ar trăda că eşti străin oricât de bine ai cunoaşte

povestea pe care am ţesut-o noi în jurul tău.

Lordul Lăncier s-a încruntat.

— Ar trebui să putem educa astfel pe orice Talion pe care l-am trimite să joace un rol altundeva.

Maestrul a strâns din ochi şi, pentru prima dată, l-am văzut încruntându-se, supărat.

— Ştii bine că asta facem *atunci când ne permite timpul,* dar nu e cazul acum. Accentul sau experienţa unui nativ sunt nepreţuite şi valorează mai mult decât ani întregi de antrenament.

Am ridicat privirea spre Excelenţa Sa, aşteptând. Nu era normal să-l întrerup, aşa că nu aveam să spun nimic, dar nu-mi plăcea cum evolua situaţia. Speram că Excelenţa Sa va profita de ocazia pe care i-o oferearn şi să intervină.

A spus:

— Ai o întrebare, Nolan?

Lord Eric mi-a aruncat o privire oţărâtă – prevenindu-mă să nu comentez sau să completez dialogul său cu Maestrul – aşa că m-am adresat Excelenţei Sale.

— După lecţia de istorie pe care am primit-o mai devreme, presupun că te aştepţi ca Regele Tirrell să fie ucis cândva după încoronarea fiicei sale. În acel moment, unchiul Regelui va fi făcut regent până la măritişul fetei, când soţul ei va fi uns Prinţ şi i se va da comanda armatelor din Hamis.

Tensiunea dintre Lord Eric şi Maestru s-a evaporat încet şi Excelenţa Sa, cu fălcile mişcându-se uşor, mi-a aprobat spusele.

— Chiar în timp ce vorbim, Regele Tirrell e plecat să vâneze un leopard de munte. Prinţesa Zaria, în timpul Veghii sale, a văzut unul într-un vis. De îndată ce Regele îl prinde, va avea loc încoronarea. Toţi nobilii din zonă se adună la castelul Seir. Ceremonia trebuie să se desfăşoare până la sfârşitul lunii, dar noi vrem să ajungi acolo înainte să se încheie vânătoarea.

A arătat spre o bucată de hârtie împăturită şi sigilată strecurată pe jumătate sub tava cu fructe. Am scos-o, am rupt sigiliul şi am studiat scrisul ilizibil de pe ea. Mi-am dat

seama că Lord Eric mă studia atent cu o expresie nedumerită, aşa că am parafrazat conţinutul cu voce tare.

— Eu sunt Lord Nolan ra Yotan ra Hamis, dar nu folosesc particula „ra Hamis” dintr-o mândrie de familie. Sunt fratele ilegitim al Contelui Evin ra Yotan. A aflat de existenţa mea din jurnalul tatălui său, m-a căutat şi m-a acceptat. Mama este moartă, dar puţine se ştiu despre ea şi cu cât se spun mai puţin, cu atât mai bine.

Excelenţa Sa s-a încruntat, auzind adăugirile mele la text, aşa că a recitat el însuşi restul din memorie.

— Familia ta face vin. Contele Evin nu poate participa la încoronare pentru că e timpul recoltării strugurilor. Îi este peste mână să plece la drum. Te-a trimis pe tine să-l reprezinţi pe el şi familia lui la ceremonie. Un transport de vin a fost deja trimis pe numele tău.

Am dat afirmativ din cap – nu-i scăpase niciun cuvânt.

— Nu e puţin cam riscant să anunţi un Lord din Sinjaria că un Talion va veni să-l protejeze pe Rege? Credeam că nobilii sinjariani sunt candidaţi puternici pe lista celor care au ţesut acest complot împotriva lui.

Excelenţa Sa a ridicat ochii spre mine.

— Lorzii sinjariani sunt, în general, aşa cum spui, dar Contele Evin a reuşit să rămână neutru faţă de ei şi de hamisiani. Ne-a trimis un mesaj sugerând că încoronarea ar putea fi un moment critic pentru orice fel de acţiune împotriva Regelui Tirrell, iar asta era cu o săptămână înainte de „incident”, aşa încât credem că el nu este implicat.

Excelenţa Sa a mijit ochii apoi şi a răspuns la întrebarea căreia nu îndrăznisem să-i dau glas.

— Nu l-am forţat noi, Nolan. Avem legături comerciale strânse cu el, cumpărăm multe produse de la el. A fost mai mult decât dispus să ne ajute. Nu-şi doreşte decât pacea şi nimic altceva. Deşi urăşte dominaţia hamisiană, se bucură de anii de pace şi prosperitate care au urmat încheierii războiului.

Am roşit şi am lăsat ochii în podea.

— Nu vreau să fiu necuviincios.

Maestrul s-a ridicat în picioare, a coborât de pe postamentul tronului şi a venit spre mine să-şi ia o bucată de măr.

— Nu eşti necuviincios, Nolan. Suspiciunea ta pentru Contele Evin este un semn de precauţie, evident, iar asta e de lăudat. Totuşi, nu trebuie să crezi că tot ceea ce face Excelenţa Sa e clădit pe fundaţia şantajului. Sunt mulţi oameni, printre care şi Contele Evin, ori chiar Regele Tirrell, care sunt de acord să lucreze cu noi pentru că apreciază ceea ce reprezentăm.

Excelenţa Sa a continuat de îndată ce Maestrul şi-a reluat locul pe tronul dragonului.

— Vei zbura de aici până în valea dintre Munţii Gemeni. În capătul vestic al văii vei găsi o movilă. Dacă leopardul de munte a fost doborât înainte să ajungi tu, va trebui să i te alături Regelui cât de repede posibil. Ceata de vânători ar trebui să avanseze destul de încet, aşa încât n-ar trebui să-ţi fie greu să o ajungi din urmă.

Numai Regele ştie că trimitem un Talion să-l protejeze. Nimeni altcineva nu trebuie să-ţi cunoască identitatea. Toţi Lorzii din Sinjaria sunt suspecţi, la fel ca mulţi dintre omologii lor hamisiani. Rimahastii îi susţin pe sinjariani cu bani şi s-au oferit să le pună la dispoziţie soldaţi, deoarece se tem că Regele Tirrell vrea să anexeze Rimahul.

Am mai mâncat o bucată de măr şi-am ronţăit, fără tragere de inimă, o felie de brânză.

— Dar nobilii janiani şi Ducele Vidor?

Excelenţa Sa a ignorat privirea acuzatoare pe care Lord Eric mi-a aruncat-o.

— Delegaţia janiană e compusă din nobili pe care nu i-ai întâlnit niciodată. Nu le poţi încredinţa secretul identităţii tale, datorită interdicţiei, desigur, însă ei nu sunt implicaţi în planul acesta. A ezitat şi s-a concentrat cu privirea spre tavan. Cu Ducele Vidor e altă poveste.

Am clătinat din cap.

— Nu înţeleg. Acum probabil are, ăă, douăzeci şi şase de ani. A semnat un tratat de pace cu Regele Tirrell după moartea tatălui şi fratelui său în timpul asediului cetăţii

Jolis. Jolis a fost dărâmată, aşa încât „căpitanul” din Sinjaria s-a mutat la Seir şi Vidor a fost făcut Ducele ducatului sinjarian. Avea cincisprezece ani la vremea aceea şi de atunci trăieşte la curte. L-a susţinut pe Regele Tirrell în tot şi toate.

— Problema, Nolan, este că poveştile despre Ducele Vidor diferă de la un om la altul. A călătorit mult în zonă şi, deşi nu manifestă niciun interes faţă de politică, pare în relaţii amicale cu toate facţiunile de la curte. (Lordul Serviciilor a ridicat ambele mâini în aer, cu palmele în sus.) Pe de o parte, nu este decât un măscărici de curte captiv. (A coborât puţin mâna stângă.) Pe de cealaltă, este omul care toate facţiunile cred că o va lua de soaţă pe Prinţesă şi va câştiga controlul armatei. Din această cauză, facţiunile caută să-l controleze.

A răsucit mâna dreaptă, lăsând-o jos, apoi a întors-o cu palma către mine ca să-mi arate capul de mort pe care îl avem în comun.

— Nu-i poţi încredinţa identitatea ta pentru că ar putea-o da-n vileag fără să vrea. Cred că ar fi mai bine dacă nu ai spune nimănui, în afara Regelui, cine eşti cu adevărat.

Lord Eric şi-a dres glasul.

— Şi Căpitanul Herman? El n-ar trebui să ştie?

Maestrul a scuturat din cap.

— Va fi anunţat că un Talion vine să ia locul celui ucis, dar nu vreau nicio remarcă întâmplătoare care ne-ar putea primejdui acoperirea. Nolan poate ieşi la lumină atunci când va crede că este posibil. Nu vrem ca ei doi să-şi împărtăşească dulci amintiri despre Talianna şi Nolan să fie descoperit. Voi trimite vorbă la Căpitanul Herman cu zborul spre est al Eliţilor din noaptea asta.

Asta nu îl mulţumea pe Lord Eric. Nu a spus însă nimic.

Mânia sa, dar şi amintirea comentariilor din acea dimineaţă, m-au făcut să ezit a pune următoarea întrebare, întrucât ştiam că va provoca o reacţie din partea lui.

— Am mână liberă să-i ucid pe nobilii ticluitori?

Excelenţa Sa a încuviinţat din cap, dar înainte să poată adăuga vreun avertisment, Lord Eric a sărit din scaunul

său.

— Cum îndrăzneşti să ceri o asemenea permisiune? Nu-i poţi da acordul de-a ucide nobili.

Maestrul s-a întors.

— Nici dacă un nobil a ordonat moartea unui Talion?

Gura deschisă a Lordului Eric s-a închis repede şi omul s-a lăsat înapoi în scaun. Cu mai mult calm, a protestat:

— Nu ştim dacă moartea ei a fost comandată. Poate că l-a întâlnit pe *nekkeht* în luptă, când nu se aştepta, şi astfel a pierit.

— Nu are importanţă. Excelenţa Sa s-a ridicat din scaun. Moartea Regelui Tirrell ar aduce instabilitate în zonă. Nu există niciun candidat puternic şi vădit care să-i ia locul şi nu vreau gândul că Statele de la Mare ar putea fi răvăşite de războaie civile doar fiindcă tu simţi că sângele unui nobil e mai preţios decât acela care curge în venele ţăranilor. Moartea unui nobil nu are nicio importanţă.

— Spune-le asta membrilor familiei conducătoare din Jania.

Lord Eric s-a ridicat şi a părăsit odaia cu pas apăsat. Uşile s-au deschis în faţa sa şi el abia a evitat lovirea cu un Vrăjitor care a sărit într-o parte. Vrăjitorul şi-a luat seama, s-a înclinat şi a aşteptat în prag.

Maestrul s-a ridicat şi mi-a făcut semn să vin lângă el.

— Lady Cosima e gata pentru noi, Nolan. E timpul să creezi un *nekkeht.*

o o o

Ghidul nostru, al cărui nume era Catalin, era doar cu puţin mai mic decât mine, deopotrivă ca statură şi constituţie, îşi purta roba neagră cu gluga trasă, aşa că nu-i puteam vedea decât vârful nasului şi gura. Am zărit un fir de păr pe straiele lui – era scurt şi blond – cu toate acestea nu aveam de unde să ştiu cum arăta, de fapt.

Ne-a condus în tăcere prin coridoarele întunecate şi înguste care coteau când la stânga, când la dreapta. Mi-am lăsat degetele să atingă pereţii şi-am descoperit că aceştia erau solizi, dar blocurile aspre pe care ochii mei le vedeau

contrastau puternic cu suprafeţele netede şi curbate pe care le pipăiau degetele. Pe braţe şi pe şira spinării pielea mi s-a făcut de găină. Magie: nu-mi plăcea asta câtuşi de puţin.

Într-un final, am intrat pe o uşă atât de întunecată, încât am crezut-o acoperită cu o draperie, chit că n-am simţit nimic păşind într-o odaie suficient de albă, ca să mă orbească pe moment. Am ridicat o mână ca să-mi apăr ochii şi am văzut că Maestrul făcuse la fel. De cealaltă parte a încăperii, Lady Cosima a înclinat din cap şi eu am surprins un surâs subţire pe buzele lui Catalin.

Maestrul a scuturat din cap.

— Nu ai nevoie de trucuri de salon ca să mă impresionezi, Cosima.

Nările ei au fremătat şi ceva i-a scăpărat în ochi. A făcut culoarea din ei să dispară şi, pentru un moment, ochii i-au devenit de-un cenuşiu-perlă solid; după care şi-au revenit la normal.

— *Nu atenţia ta o căutam, Maestre. Nolan e cel ce trebuie impresionat. Nu-s nici eu de acord cu asta, ci discuţia de-am avut-o noi, tu şi cu mine, de multe ori, ca un vechi duet.*

Maestrul a scuturat din cap şi-a părut deodată bătrân.

Chemarea făcea fiecare cuvânt să lovească fizic şi să-mi vibreze în piept. Am înclinat capul.

— Sunt impresionat şi-mi doresc la fel de puţin să învăţ cât îţi doreşti tu să mă înveţi.

— De-nvăţat o să înveţi, Justiţiare, şi-o să-nveţi bine.

Mi-a făcut semn spre o masă lată de un metru şi de trei ori pe-atât de lungă. În lateralul tăbliei – marmură albă neşlefuită cu firişoare cenuşii – la intervale de cincisprezece centimetri, erau fixate bolţuri de care puteau fi prinse chingi. La doi centimetri de margine, pe fiecare latură, masa era prevăzută cu şănţuleţ pentru scurgerea sângelui care ducea la câte o gaură din fiecare colţ, sub cart era agăţat câte un recipient de bronz.

Am ridicat privirea şi am tresărit. Catalin scotocea într-un dulap încastrat în perete, în faţa uşii. Deschisese uşile şi

căuta ceva printre alambicurile şi cupele aşezate în orânduială.

Acest lucru, în sine, nu era remarcabil, ci doar faptul că dulăpiorul nu existase atunci când eu intrasem în odaie!

Până la urmă, căutarea i-a fost încununată de succes. Catalin a ales o cupă mică, doar puţin mai mare decât un degetar, şi a aşezat-o pe masă. Deşi nu a transportat-o cu cine ştie ce mare grijă, aceasta a ajuns la masă plină cu apă. Am ridicat ochii spre el şi-am avut parte de un nou şoc. După ce-a închis dulăpiorul, acesta *a dispărut.*

Lady Cosima s-a uitat la mine, apoi a clipit o dată, încet.

— Liber eşti, Catalin. Ajutoru-ţi fost-a apreciat.

A aşteptat ca Vrăjitorul să dispară, apoi a continuat:

— Nolan, ceea ce vei fi învăţat eşti învăţat împotriva voinţei mele. Să-nţelegi trebuie că această vrajă, de-ţi e încredinţată, e ca şi cum i-ai da unui copil o sticlă de-otravă. Să nu-ţi închipui că, fiindcă poţi înfăptui acest ritual magic, vei putea controla marile forţe ori că vei putea înfrânge marile vrăji.

Mâna ei s-a mişcat cu iuţeală şi m-a apucat de încheietura dreaptă. Mi-a tras mâna în faţă şi a răsucit-o ca să se vadă tatuajul.

— Tu n-ai nici educaţia, nici sângele necesar pentru vrăjitorie. Doar asta te face potrivit pentru astă vrajă.

Mi-a lăsat mâna să cadă şi mi s-a uitat drept în ochi.

— *Fără asta, ai fi orb în lumea magiei.*

Spunând acestea, preţ de o frântură de timp, doar, pereţii albi s-au dizolvat şi eu am văzut odaia aşa cum trebuia să fie aievea. Un vid uriaş şi-ntunecat ne înconjura şi, deşi lumina lipsea cu desăvârşire, am remarcat contururi negre în bezna care se mişca animată de-o voinţă proprie. Silueta lui Lady Cosima era mai precisă aici şi mai plină de culoare şi substanţă decât înainte. Aici, ea era acasă.

Pereţii albi au reapărut cu o explozie, ca un fulger scăpărând în miez de noapte, şi eu m-am dezechilibrat din cauza dislocării. Am scuturat din cap pentru a-l limpezi şi am surprins-o pe Vrăjitoare privindu-mă îndeaproape.

— Ce *ştii tu, Justiţiare?* m-a chestionat.

Chemarea ei solicita imperativ un răspuns, însă nu eu am ales cuvintele pe care le-am rostit.

— Nu ştiu, nu ştiu nimic.

Cuvintele au venit din mare adânc, din memoria ancestrală. Mi-am văzut bunica, dar imaginea ei s-a stins mai repede de cum o făcuse golul. Asta m-a încurcat; şi n-am încercat să-mi ascund această expresie de pe faţă.

Chestia aceea a scăpărat iarăşi în ochii lui Lady Cosima, apoi a dispărut.

— Aşa este, Nolan, nu ştii nimic.

Părerea unui zâmbet i-a înfiorat buzele.

— Dar vei învăţa.

Lady Cosima s-a întors cu spatele la masă, după care a revenit cu faţa şi-a aşezat pe ea un şobolan sur. Blana lui udă părea curată. Totodată, era evident că animalul murise, întrucât îşi ţinea gâtul într-o poziţie foarte nefirească.

— Cum aceasta nu e decât o demonstraţie şi deoarece niciunul dintre noi nu-ţi poate răspunde la întrebări în stadiul de *Sharul,* nu vom scoate sufletul dintr-o creatură, ci vom folosi una care este moartă deja.

Vrăjitoarea a luat şobolanul în mâinile-i osoase şi i-a îndreptat gâtul, ca şi când ar fi pus la loc un os rupt. Pe o voce joasă, a bălmăjit câteva cuvinte pe care nu le-am înţeles, după care a pus şobolanul înapoi pe masă. Gâtul lui a rămas drept.

— A fost ucis în Talburg astă-dimineaţă de o cursă, dar stricăciunea a fost uşor de reparat.

Ca şi când şobolanul doar ar fi dormit, femeia i-a mângâiat corpul uşor.

— Nolan, te rog să vii cu mine.

A trecut prin stânga mea, ieşind într-un coridor îngust şi alb pe care nu-l văzusem înainte. Nu am întins mâinile să ating pereţii aceia, totuşi, deoarece, după ceea ce surprinsesem în frântura de timp de-atunci, chiar nu voiam să aflu dacă pereţii nu existau de fapt. Am observat însă o lumină albăstrie străbătându-i, în vreme ce păşeam.

Lady Cosima s-a oprit înaintea unui joc de lumini

multicolore pe un panou încastrat în perete. Era un pătrat cu latura de doar şaizeci de centimetri şi culorile se mişcau pe el aşa cum lumina dansează pe apă când te uiţi de la bordul unei nave sau de pe un pod. Luminile scăpărau aidoma scânteilor care se ridică dintr-un foc de tabără, pentru a se întâlni cu stelele de pe bolta cerului. Aveau culori şi nuanţe dintre cele mai diferite, dar majoritatea erau şterse, iar unele erau de-un alb intens, pur. Imediat am ştiut că luminile albe erau suflete *rhasa.*

— Dezgoleşte-ţi braţul drept până la cot.

Din cauza armurii, mi-a fost greu să execut ordinul lui Lady Cosima. M-am zbătut şi mi-am dezgolit toată partea dreaptă a corpului.

Lady Cosima s-a întors spre panou şi s-a uitat atentă la lumini.

— Ghicit-ai bine, luminile-s suflete. Nu ştiu ce le hotărăşte culorile, dar cele albe sunt *rhasa.* Panoul de-aci le ţine la distanţă, dar tu-ţi poţi vârî mâna prin el. Ai grijă, doar, că sufletele ţi se vor pune pe piele ca ţânţarii vara. Cele puternic colorate sunt cel mai recent luate şi-s înfometate de carne. N-au cum să-ţi facă rău, totuşi. Pân' la urm-un suflet *rhasa* ţi se va aşeza-n palmă. Absoarbe-l aşa cum ai face dacă l-ai lua de la un criminal.

Mi-am şters sudoarea de pe palmă pe pantalon şi am ridicat încet mâna spre panou. N-am simţit nimic, de fapt, în afară de presiunea care a cedat destul de uşor, când mâna mea a avansat. Odată introdusă în panou, am simţit o răcoare pe piele şi, deodată, de la cot la vârful degetelor, braţul mi-a fost rece ca tatuajul.

Imediat, un suflet stacojiu mi s-a înfăşurat în jurul antebraţului ca o viperă. Atingerea lui mă înţepa ca o furnică şi m-am încordat. Am scuturat pumnul, descotorosindu-mă uşor de el, dar am rămas cu o furnicătură deranjantă în braţ. Apoi, de parcă gândul ar fi trebuit să răzbească afară din panou, înainte să-l pot eu gândi, mi-am adus aminte. Acela fusese calul lui Tafano!

Mai timid, alte suflete colorate s-au apropiat. Câteva au trecut pe lângă braţul meu, foarte aproape, făcându-l doar

să furnice. Erau foarte palide şi părea că o parte din ele voiau să-şi amintească de ce, odinioară, ţinuseră aşa tare la fiinţa lor din carne şi oase. Încet, am început să înţeleg vag cine sau ce fuseseră ele, dar cele mai multe dintre amintiri proveneau din primii ani de viaţă, aşa că-mi era greu să le identific.

Lady Cosima trebuie să-mi fi citit mirarea pe faţă.

— Sufletele colorate nu şi-au pierdut complet identitatea încă. Imaginează-ţi, totuşi, nebunia care ar rezulta dacă ai avea mai multe astfel de sufletele trăncănind şi amintindu-şi propria viaţă în mintea ta!

Am încuviinţat încet din cap, după care am scuturat mâna din nou ca să scap de sufletele colorate. Acestea s-au împrăştia aidoma fuioarelor de fum într-o adiere uşoară. După ele a venit un suflet *rhasa* de-un alb imaculat. A aterizat pe mâna mea ca un fluture coborând pe o floare. L-am absorbit fără dificultate, apoi am scos mâna din panou.

Lady Cosima a râs, căci ţineam mâna de parcă aş fi avut în ea un ou extrem de fragil. Fără un cuvânt, femeia a trecut pe lângă mine şi m-a condus înapoi în odaia dintâi. Mi-am forţat mâna să se relaxeze şi mi-am tras jumătate de armură înapoi pe umăr fără a strecura mâna pe mânecă.

Lady Cosima s-a oprit lângă Maestru şi s-a încruntat dezaprobator la cartea pe care acesta o citea. Micul volum avea o legătură neagră care semăna cu pielea de şopârlă şi era imprimată cu litere din foiţă de aur, dar ambele erau aşa ciudate, încât nu puteam fi sigur ce anume erau. Vrăjitoarea i l-a luat din mâini, l-a pus pe masă, apoi l-a împins uşor în jos, până a dispărut din vedere.

Pe mine mă furnica pielea, însă ea nu a luat seama.

— Nolan, concentrează-te şi întoarce-te spre înăuntru. Caută în tine sufletul *rhasa.* Găseşte-l, simte-l, află unde se află. Craniul îi zăvorăşte într-o închisoare diferită de cea în care ţine sufletele necurate.

Mi-am umplut plămânii şi am scos aerul încet. Am închis ochii şi mi-am îndepărtat atenţia de la simţurile exterioare. Inconştient, mi-am stabilizat echilibrul, apoi am intrat în sinea mea şi am localizat sufletul *rhasa.* Nu a fost greu să

dau de el, deoarece ardea ca un far. L-am găsit, l-am atins şi am ştiut imediat că-l puteam chema. Odată asigurat de lucrul acesta, m-am întors şi am încuviinţat din cap spre Vrăjitoare.

— Pune mâna pe rozătoare şi împinge încet sufletul în ea.

A vorbit încet, pentru a-mi permite să-mi păstrez liniştea interioară.

Am întins mâna şi am atins blana umedă şi moale. Am cuprins animalul cu palma şi-am chemat sufletul. L-am simţit cum îmi gâdila braţul, coborând pe el şi ieşind prin palmă.

Şobolanul a început să respire!

Am tras mâna de parcă m-ar fi muşcat. Animalul a mişcat din mustăţi şi a fluturat din pleoape. Muşchii s-au contractat şi picioruşele au zvâcnit; apoi şobolanul s-a rostogolit pe burtă şi s-a ridicat pe labele din spate, amuşinând aerul.

— Este viu!

Cuvintele mi-au scăpat fără să vreau şi mi-au adus o încruntare dură din partea lui Lady Cosima.

— Viu nu este! Este *nekkeht.* Respiră deoarece corpul îşi aminteşte cum se face asta, dar nu are nevoie de aer.

Ca pentru a o sfida, şobolanul s-a lăsat în patru labe şi a mişunat spre cupa de apă pe care Catalin o pusese pe masă mai devreme. A băut, apoi s-a ridicat iarăşi pe lăbuţele din spate şi s-a uitat la noi.

Am îngustat ochii.

— Respiră şi bea.

Ea a scuturat viguros din cap.

— Nu este viu, iar dacă tu presupui că un *nekkeht* este viu, vei fi ucis de el.

A fluturat din degete deasupra lui, ca şi când ar fi tăiat cu un cuţit firele invizibile ale unei păpuşi, şi capul şobolanului a căzut în faţă. Luase înapoi vraja care-i vindecase gâtul. Cu toate acestea, animalul nu a murit. Mustăţile continuau să se agite în aer. S-a întors şi s-a târât pe masă. Corpul împingea înainte un cap inert; un ochi se holba în sus la noi.

Spaima pe care o încercasem în Labirintul Întunecat m-a

înfiorat din nou.

— Înţeleg, nu este viu.

Ea m-a înţepat cu un deget în umăr.

— Înţelege asta: *nekkeht-ul* pe care îl vânezi se poate ascunde sub Marea Runt până ce va alege să apară. Dacă ar avea gâtul frânt – a gesticulat în trecere spre şobolan – şi l-ar putea repara într-o clipită. Tratează lucrurile aşa cum le-ai tratat dimineaţă cu *nekkeht-ul* acela şi el te va distruge.

A întins mâna dreaptă, a atins şobolanul şi acesta a căzut fără viaţă pe masă. Vrăjitoarea a ridicat apoi mâna şi mi-a arătat Craniul. Distrusese *nekkeht-ul* şi acum era *Sharul.* Întrevederea noastră se încheiase, dar acum înţelegeam, mai bine ca oricând înainte, importanţa şi gravitatea misiunii mele.

Maestrul a ieşit înaintea mea din odaie şi împreună ne-am întors de unde plecaserăm, dar urmând un traseu foarte scurt.

— Nolan, nu te lăsa copleşit de iluziile şi trucurile pe care ea şi Catalin le-au prefirat acolo. În ciuda faptului că sunt Talioni, ei sunt Vrăjitori. Majoritatea celor care fac vrăji au un mai mare devotament pentru arta lor decât pentru orice altceva pe lumea asta.

M-am încruntat, dar Maestrul n-a ezitat o clipă.

— Ia, de exemplu, teleportarea. Ca să ajungi în Hamis trebuie să zbori cu un şoim pentru că Vrăjitorii ne spun că nicio creatură nu poate supravieţui teleportării. Şi am asistat la demonstraţii cu şoareci şi şobolani când mutarea creaturii dintr-o parte a mesei în cealaltă a dus la moartea animalului prin îngheţare.

Am clătinat din cap.

— Nu înţeleg.

Maestrul a urcat pe tron, iar Excelenţa Sa a preluat explicaţia:

— De unde ştim că Vrăjitorii nu îngheaţă pur şi simplu creatura şi apoi o mută? Dacă teleportarea nu funcţionează, cum pot Vrăjitorii să călătorească pe distanţe mari în doar câteva ore?

Maestrul a zâmbit.

— Vezi tu, Nolan, noi putem crede doar ceea ce ne spun Vrăjitorii. Noile tale haine vor fi teleportate la Hamis în timp ce tu vei călători în zbor. Fiindcă ei ne spun că teleportarea este dificilă şi că poate fi înfăptuită doar între anumite puncte de pe continent, este un lucru costisitor şi apelăm la el rareori. Imaginează-ţi, totuşi, ce s-ar întâmpla dacă teleportarea ar funcţiona uşor şi oriunde.

Am surâs, înţelegând.

— N-ar mai fi nevoie de corăbii şi caravane. Rutele comerciale n-ar mai exista şi sute de oraşe ar muri. Ar fi mare nevoie de Vrăjitori, care şi-ar petrece majoritatea timpului teleportând armate în spatele liniilor inamice. Ar fi un haos total.

Maestrul a încuviinţat din cap.

— Poftim, deci. Vrăjitorii trebuie să-şi protejeze lumea şi fac asta protejându-şi arta.

A coborât şi şi-a tăiat o felie de brânză.

— Ei bine, eu chiar cred că teleportarea ucide orice fiinţă, dar e important să ţinem minte că, în ceea ce priveşte magia, nimic nu poate fi spus cu certitudine că este imposibil.

Şi-a vârât brânza în gură, a mestecat de două ori şi a înghiţit greu.

— O fi un gust pe care-l dobândeşti cu timpul. Nu te invidiez pentru misiunea asta.

Maestrul s-a uitat spre Excelenţa Sa, care a clătinat din cap, apoi s-a întors înapoi spre mine.

— Nolan, vei pleca dimineaţă. Regele Tirrell este momeala care ajută la prinderea *nekkeht-ului*, dar nu vreau să fie ucis, dacă e posibil. Uneltitorii sunt neimportanţi, indiferent cine ar fi ei. Petrece restul zilei lucrând în bibliotecă la povestea fictivă a vieţii tale. Îţi propun să introduci în ea perioada pe care se zvoneşte că ai petrecut-o cu nişte bandiţi din Darkesh, asta ca să explici priceperea cu care mânuieşti armele.

Am aprobat din cap şi m-am ridicat ca să plec.

— Încă un lucru, Nolan.

— Da?
— Mâna ta.
Maestrul a ridicat palma dreaptă şi mi-a arătat Craniul său.
M-am crispat şi-am fost extrem de bucuros că Lord Eric nu se întorsese. Era cât pe ce să plec la drum deghizat în nobil cu un cap de mort tatuat în palmă. Asta n-ar fi păcălit pe nimeni.
Aşa cum făcusem ca să ajung la *rhasa,* mi-am lăsat corpul să se relaxeze. În loc să mă retrag complet în interior, m-am forţat să pipăi braţul în jos, pe dinăuntru. Am urmat un traseu prin muşchi şi os, pe lângă artere şi vene. Acolo, adânc în palma mea, se afla o întunecime străină.
M-am forţat să o ating şi-aproape am tresărit la răceala glacială pe care a trimis-o prin mine. Am insistat şi-n cele din urmă ea m-a observat. S-a retras în oasele mâinii, când şi-a dat seama că prezenţa ei reprezenta o ameninţare la adresa misiunii mele, dar a promis să se întoarcă atunci când avea să-mi fie necesară.
Am deschis ochii şi am văzut că palma-mi era fără pată. Încă-mi simţeam pielea rece, dar părea normală. Ştiam că puteam atinge şi sigila hârtii cu capul de mort fără ca tatuajul să reapară sau că-mi puteam chema *tsincaatul* şi desenul ar rămâne ascuns. Numai când scoteam sufletul dintr-un corp ar fi ieşit la iveală, iar atunci nu l-aş mai fi putut ascunde decât după *Shar.*
Am ridicat în aer palma netatuată.
Maestrul a încuviinţat din cap şi eu am plecat.

o o o

Cincisprezecii a căror cameră o ocupasem m-au găsit la bibliotecă la primele ore ale serii. Aproape terminasem de pus la punct povestea vieţii mele, aşa că nu le-a fost greu să mă convingă să-mi adun lucrurile şi să merg cu ei înapoi în cameră, să facem schimb de poveşti. În drum am trecut pe la bucătărie ca să iau nişte mere cu mine, căci munca mă făcuse să sar peste cină.
Fiecare Justiţiar face faţă misiunilor în felul lui. Unii se

îmbată şi-şi petrec ultima seară chefuind în Talburg. Alţii verifică de două şi trei ori totul, până când sunt aşa obosiţi, că nu mai sunt în stare decât să se trântească în pat şi să se trezească gata de plecare. Am auzit chiar de un Justiţiar, cu doi ani mai mare decât mine, care trece prin ritualul Shar înainte să pornească la drum.

Mie îmi place să-mi petrec seara în compania altora, căci ştiu că, adesea, voi fi singur pe drum. Sunt puţini oamenii normali dispuşi să se apropie ca prieteni de un Talion. Ştiu că soţia lui Weylan m-a acceptat doar fiindcă îl cunoşteam pe soţul ei de mulţi ani, dar dacă nu l-aş fi cunoscut, mă îndoiesc că mi-ar fi pus mâncare pe masă şi mi-ar fi asigurat un acoperiş deasupra capului.

În Talianna nu eram o Figură de temut. Acolo, ceilalţi înţelegeau care era viaţa mea. Crescuseră cu mine şi realizau că eram mai uman decât poate însemna cuvântul *Talion* sau *Justiţiar.* Până şi-n cântecul Seliei, Justiţiarul era o maşină de ucis fără chip, pe care un pungaş îl face de râs; aici eram doar un om cu experienţă, iar acest lucru era îndeosebi adevărat şi valoros pentru Cincisprezece.

Cei doi Cincisprezeci care locuiau în camera aceea invitaseră patru prieteni ai lor să participe la discuţie. Şi-au adus scaune din camerele lor şi eu m-am aşezat pe pat, cu spatele lipit de perete. Fiecare a scos o pungă cu dulciuri, de la seminţe de anason la bulgări de zahăr, dar le-am refuzat ofertele generoase şi am ronţăit din mere. Au aşteptat să-l termin pe primul şi apoi au început interogatoriul.

Ca de obicei în cazul acestor discuţii informale, majoritatea întrebărilor dintâi se refereau la mine. Voiau să afle, cât mai repede posibil, cine eram şi să lege asta de lucrurile pe care le auziseră despre mine. Îmi aminteam că eu însumi sâcâisem un Justiţiar în felul acesta, când eram Cincisprezece, pentru că voiam să aflu cât de multe posibil despre el în caz că urma să mă însoţească în timpul Călătoriei. Mi-aş fi dat braţul drept ca să ştiu ceva despre Justiţiarul care avea să plece cu mine.

Apoi mi-au pus întrebări despre lume şi eu le-am

împărtăşit din înţelepciunea mea, în general prin intermediul anecdotelor sau glumelor. Nu le-am ţinut predici, întrucât ştiam că le-ar fi ignorat şi ne-am fi plictisit cu toţii repede. Singura dată când am insistat puţin a fost când am subliniat faptul că oamenii lucrează cu cei pe care-i plac mult mai bine decât cu cei de care se tem.

În cele din urmă, pe măsură ce se apropia seara, întrebările lor au devenit incisive, îndreptându-mă încet pe direcţia poveştii din spatele cicatricei de la umăr. Prevăzusem că se va ajunge aici, mai ales după ce Jevin îi pusese pe traiectoria asta mai devreme, dar m-am eschivat de la întrebările lor pe acest subiect. Cunoşteau povestea deja, nu aveam de gând să le ofer satisfacţia de-a o auzi de la mine.

Totuşi, au insistat şi aproape mă prinseseră la colţ, când Jevin a apărut în pragul uşii.

— *Au n-aveţi voi nimic mai bun de făcut decât să sâcâiţi un Justiţiar?*

Jevin combinase perfect limba Tal Nobilă cu Chemarea, pentru a le solicita atenţia şi a-i dojeni uşor dintr-o singură lovitură. Cincisprezecii, care stăteau cu spatele la uşă, au tresărit. Şi-au dat seama imediat că Jevin voia să discute cu mine între patru ochi. S-au ridicat, mi-au mulţumit, mi-au urat noroc şi au plecat.

Jevin a închis uşa după el şi s-a prăbuşit pe unul dintre scaunele de lemn. Eu m-am lăsat pe spate în pat şi am rearanjat perna ca să stau comod. Am întins spre el un măr, dar l-a refuzat cu un gest, aşa că l-am aruncat deoparte şi l-am lăsat să se rostogolească. S-a oprit aproape de picioarele patului.

— Nolan, îmi pare rău pentru Marana.

Vocea lui Jevin îşi mai pierdea din forţă în timp ce vorbea.

Am încuviinţat şi-am închis ochii o clipă.

— Mulţumesc. De unde ai aflat?

— Nu s-a anunţat decât la masa din seara asta. Bănuiam, însă. A fost trimisă după fiinţa care ucisese trei Eliţi şi capturase o Caravană Neagră. Aveam unele îndoieli.

Am adoptat imediat o atitudine defensivă.

— Ştia să se apere bine.

Mi-am tras genunchii şi i-am strâns la piept.

Jevin a aprobat din cap, a întins mâna şi m-a strâns de antebraţ.

— Adevărat. Totuşi, trebuie să-ţi aminteşti că Marana era eficientă graţie dibăciei şi fricii pe care o provoca. Era subtilă, nu puternică. Arătarea care a capturat caravana era toată numai forţă. Nu sunt foarte mulţi Justiţiari care pot face faţă unei atari puteri.

Am dat aprobator din cap. Avea dreptate. Marana era un vânător. Ea întotdeauna stătuse la pândă, supraveghease. Îşi studia prada şi o răpunea doar când putea lovi uşor. Deseori apărea de nicăieri pentru a împărţi dreptate, apoi dispărea din nou, la fel de repede. Şi niciodată nu folosea Ritualul.

Jevin a continuat:

— Cred că am ştiut c-a murit atunci când ai fost rechemat înainte să-l fi prins pe Morai. Tu eşti unul dintre puţinii Justiţiari care poate ţine piept unei arătări atât de puternice. Dacă au trimis după tine, înseamnă că Marana murise.

Am clătinat din cap.

— De ce nu ai spus asta în prima noapte?

— Trebuia să sper tot ce-i mai bine, nu-i aşa, pentru tine şi pentru ea!

Am zâmbit forţat şi am încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Poate că, la urma urmei, aşa e cel mai bine pentru Marana.

Jevin n-a spus nimic, dar ochii lui spuneau că e de acord.

— Ce ştii despre misiunea mea?

Fealareenul a scuturat din cap.

— Zvonuri. Pleci mâine şi vei fi deghizat, dar asta am putut ghici după barbă şi timpul pe care l-ai petrecut cu Allen. Şi ştiu că te trimit după o arătare foarte dură. Tu eşti unul dintre puţinii Justiţiari care pot distruge ceva de felul acesta. În cele din urmă, destinaţia trebuie să fie undeva în Statele de la Mare, pentru că acolo poţi adopta un rol fără a fi nevoie de mult antrenament.

Mi-am dat drumul la picioare şi m-am sprijinit cu spatele de perete, clătinând din cap.

— Mă înclin puterilor tale de deducţie, Jevin. Am zâmbit slab. Pe cine vor trimite după ce ratez eu?

Jevin a ţuguiat din buze.

— Pe mine. Tu eşti primul, pentru că poţi trece neobservat. Dacă e nevoie de tăinuire, tu eşti omul potrivit. Mă tem că eu nu m-aş putea deghiza lăsându-mi barba să crească.

Am râs amândoi de ideea aceasta.

— Dacă ratez misiunea şi tu trebuie să vii după mine, spune-le că-i voi întâlni în Cele Şapte Iaduri.

Jevin a scuturat din cap şi s-a ridicat în picioare.

— Vei reuşi. Eşti un Justiţiar.

Mi s-a pus în gât un nod ca o bulă de aer.

— Pe toţi zeii, Jevin, ce dor mi-este de ea!

Jevin a închis ochii.

— Da, Nolan, nu eşti singurul. Dar ţine minte că în felul acesta vei pune capăt chinului ei.

Avea dreptate. I-am mulţumit că mi-a adus aminte şi l-am însoţit cu privirea când a plecat. M-am dezbrăcat, am pus mărul pe masă, am stins lampa şi, după puţin timp, chiar am reuşit să adorm.

O O O

M-am trezit fără tragere de inimă. Era una dintre dimineţile acelea când mă rostogoleam pe burtă şi încercam să mă ridic pe coate. Coatele nu reuşeau să mă ţină şi cădeam cu faţa în pernă. Somnul mă biruise de două ori şi probabil că m-ar fi ţinut în continuare prizonier, dacă n-ar fi fost funcţionarul de Servicii care a intrat în cameră şi mi-a lăsat un costum maro de vânătoare.

M-am pregătit fără grabă. M-am răsfăţat cu o baie caldă şi m-am spălat bine de tot, ştiind că în cele trei zile cât dura zborul spre Hamis nu voi mai avea ocazia asta. Când m-am întors în cameră, toate lucrurile îmi fuseseră împachetate şi luate de acolo. Cele de care urma să am nevoie pentru drum erau probabil deja jos, la Colivii; celelalte urmau a fi

puse la păstrare până la întoarcerea mea.

Am luat pe mine costumul de vânătoare şi am plecat la sala de mese. Întârziasem, aşa că a trebuit să mănânc în bucătărie. Nu mă deranja asta, pentru că am avut ocazia să asist la pregătirea proviziilor mele. Am scos posmagii din sacul cu merinde şi i-am înlocuit cu câteva mere şi încă nişte pastramă de vită. Funcţionarii din Servicii ştiau fără-ndoială ce hrană se păstra bine, dar pe mine mă aştepta doar un drum de o săptămână, nu un marş de-a latul continentului.

Înainte de plecare am încercat să dau de Jevin, dar, cât de improbabil ar putea părea, era bine ascuns. Voiam să-i mulţumesc din nou că vorbise cu mine seara trecută. E-un lucru fără preţ să ai un prieten care să te ajute să înţelegi pierderea unui alt prieten.

Jevin, am descoperit până la urmă, mă aştepta la Colivii. Purta costumul standard de piele neagră constând din jiletcă, pantaloni de pânză şi cizme până la genunchi. *Tsincaatul* şi *ryqrilul* erau vârâte fiecare în teaca sa şi agăţate la şold. A zâmbit şi a întins o pungă spre mine.

— A, Nolan, iată-te. Poftim, m-am gândit că ţi-ar plăcea asta.

Am luat punga şi am deschis-o. Conţinea o jumătate de pui de la negustorul Gull din Talburg. Am surâs.

— Mulţumesc, Jevin, îţi apreciez gândul.

Fealareenul a zâmbit şi colţii i-au strălucit albi peste buzele gri-verzi.

— Îşi urez mult noroc în expediţia asta.

Am dat din cap şi am păşit spre şoimul pe care nişte Eliţi îl pregăteau pentru mine. Era Iute, pasărea lui Tadd. Am legat punga de şa.

— Jevin, dacă tu eşti cel trimis după mine voi aranja ca tot ce am aflat până la momentul prinderii mele să-ţi fie transmis. Cineva te va contacta. Care doreşti să fie semnul de recunoaştere?

Jevin şi-a unit sprâncenele şi a căzut pe gânduri un moment.

— *Drijen.*

Am strâns din buze, formând o linie subţire.

— Bună alegere.

Drijen însemna, în limba Tal Nobilă, „răzbunare”.

Am urcat în spinarea şoimului şi l-am scos din locul pentru înşeuat. Jevin s-a întins şi ne-am strâns braţele.

— Poţi face totuşi un lucru pentru mine, Nolan.

— Care?

Jevin a privit în pământ.

— E un mic hatâr.

— Care?

A zâmbit.

— Îmi poţi aduce nişte brânză de la Seir? I-am cam prins gustul…

Am râs.

— Câtă doreşti, prietene, câtă doreşti.

Am fluturat din mână şi, călare pe Iute, am pornit spre Răsărit.

O O O

Cele trei zile de zbor au fost complet lipsite de evenimente, le-am petrecut într-o solitudine perfectă şi le-am simţit ca pe o pedeapsă. Am avut astfel timp să mă gândesc la Marana şi să mă împac cu moartea ei. Era grea singurătatea, dar m-a ajutat să mă confrunt cu problema, în loc să mă las distras de la ea de oameni bine intenţionaţi care voiau să mă ajute să fac faţă durerii. Prietenii precum Jevin mă puteau ajuta să trec *prin* această perioadă, alţii doar amânau subiectul.

Îmi amintesc cum o ajutase bunica pe mama să facă faţă morţii tatălui ei, cauzată de friguri. Mama tatei fusese dintotdeauna istoricul familiei, povestitorul şi chiar analistul politic, dar odată cu suferinţa mamei, devenise terapeut. Imaginea pe care o păstram despre ea s-a schimbat şi poate pentru prima dată am fost conştient de transformările, bune şi rele, pe care clipele de mare tensiune le produc oamenilor.

Îmi doream alinarea pe care ea mi-ar fi oferit-o, dar m-am mulţumit cu înţelepciunea de care dăduse dovadă în

viaţa sa. Mi se mai întâmplase să creez năluci în timp ce călătoream singur. Cu fiecare kilometru cu care mă îndepărtam de ferma noastră din Sinjaria, chipurile şi amintirile legate de familia mea deveniseră tot mai şterse. În acelaşi fel, fiecare kilometru care mă despărţea de Talianna mă purta din ce în ce mai departe de locul unde eu şi Marana fuseserăm împreună. Chiar dacă mă îndreptam spre locul în care murise, nu aveam nicio imagine mentală cu ea în Hamis sau în oricare dintre Statele de la Mare, aşa că, odată ajuns acolo, ea nu mă putea bântui.

Spre seara celei de-a treia zile am ajuns la capătul vestic al Văii Munţilor Gemeni. Am aterizat într-o poieniţă marcată cu o pânză roşie şi i-am tras lui Iute gluga peste cap. Tadd a ieşit din pădure, aducându-l pe Lup de căpăstru.

Ne-am salutat şi imediat ne-am inspectat fiecare animalul său. Lup mi se părea în formă, poate chiar puţin rotofei, dacă aşa ceva era posibil după lungul drum din Ell. A nechezat şi m-a înghiontit cu botul. L-am mângâiat şi m-am întors spre Tadd.

Terminase şi el să-l inspecteze pe Iute şi părea mulţumit.

— Mulţumesc că ai avut aşa grijă de el.

— Şi ţie pentru Lup. Ai primit vreo vorbă despre Regele Tirrell şi ceata lui de vânători?

Tadd a clătinat din cap.

— Nu s-a apropiat nimeni să-mi vorbească. În ultimele zile, am auzit totuşi sunetul conurilor şi tobelor hăitaşilor lui. Se îndreptau încoace, dar astă după-amiază târziu s-au oprit brusc. Deduc de aici doar că leopardul de munte a fost doborât şi că dimineaţă ei vor porni înapoi.

Am încuviinţat din cap. Pentru că soarele scăpăta, Tadd trebuia să rămână până dimineaţă. În ceea ce mă privea, am considerat că ar fi mai bine să ajung în tabără şi să-mi încep misiunea.

— Cred că te voi lăsa aici şi-am să mă alătur vânătorilor. Încotro?

Tadd a arătat spre răsărit.

— Două, poate trei leghe.

Am săltat în şaua lui Lup şi-am potrivit desagii pe care Tadd mi i-a înmânat. *Tsincaatul* era ascuns în pătura de dormit făcută sul, iar *ryqrilul* îl ţineam în teacă, la şoldul drept. Sabia nu ar fi atras atenţia, pentru că arăta ca orice altă sabie. Ar fi fost „specială” doar dacă identitatea mea ca Talion ar fi fost dezvăluită.

L-am îndreptat pe Lup spre est şi-am pornit la galop. Soarele la apus ne dădea destulă lumină ca să găsim urmele vânătorilor, dar pe când am ieşit din vale prin partea opusă, doar luminile pâlpâitoare ale focurilor mă mai puteau ghida spre tabără. Lup le-a văzut şi el şi am pătruns amândoi cu grabă în întuneric. Am găsit cărarea unui ţapinar şi-am avansat bine pe acel drum netezit de buştenii târâţi pe pământ zi de zi.

Adunarea de corturi necesare la adăpostirea vânătorilor şi a tuturor servitorilor care îi însoţeau avea aproximativ dimensiunea unui sat mic. Cincizeci de corturi, de la pavilioane mari pentru nobili şi cortul central pentru evenimente, la corturile mici ale servitorilor, formau un cerc imperfect într-o luncă. Tabăra şi pădurea dimprejurul ei erau străbătute de un pârâu, în faţa fiecărui cort ardea câte un foc şi servitorii se mişcau de colo-colo, făcând pregătirile pentru noapte.

Ceva nu era deloc bine, întrucât nu era nici urmă de sărbătoare. Cortul cel mai mare era întunecat şi nu auzeam de nicăieri din tabără zarva specifică petrecăreţilor. Mai mult chiar, servitorii se comportau ca şi când ar fi fost îngroziţi de ceva. Se speriau unul de altul din te miri ce, apoi toţi încremeneau când se auzea un sunet normal din pădure.

I-am dat pinteni lui Lup şi am intrat în tabără. Un tânăr aproape s-a izbit de cal, s-a întors şi a strigat, văzându-mă.

Pâinile pe care le avea cu el au zburat prin aer, iar tânărul a căzut pe spate.

L-am oprit pe Lup şi am descălecat.

— Hei, de ce eşti aşa agitat?

M-am aplecat, l-am ajutat să se ridice şi m-am lăsat pe vine ca să adun pâinile.

Omul a rămas locului, tremurând.

— L-au luat goblinii!

— Pe cine? Pe cine au luat? Unde este Regele?

Servitorul tremura şi nu putea spune nimic.

— *Unde este Regele?* am întrebat, folosind Chemarea.

A ridicat o mână nesigură şi a arătat spre sud. M-am uitat în acea direcţie şi am văzut şi mai multe torţe. I-am dat pâinile – le-a scăpat imediat – şi-am urcat înapoi pe cal. În cinci minute, am ajuns la cercul de torţe.

Nobili, vânători şi servitori stăteau şi se uitau într-o uriaşă dolină din mijlocul drumului. Suficient de mare cât să înghită trei şiruri de călăreţi mergând în linie, era un amalgam de pământ, pietre şi rădăcini. Într-o parte, o groapă mică şi îngustă, în care n-ar fi încăput decât un om în picioare, străpungea peretele dolinei. Lup s-a speriat şi atunci am ştiut ce trebuia să fie.

Dhesiri. Goblini, spusese servitorul şi avusese dreptate.

Am descălecat şi am legat frâiele lui Lup de un tufiş. Nu-l vedeam pe Regele Tirrell, aşa că l-am iscodit pe nobilul din mijlocul celorlalţi.

— Îmi cer iertare, Milord. Sunt Lord Nolan ra Yotan. Unde este Regele? Trebuia să mă prezint în faţa sa imediat ce ajung.

Nobilul era un om în vârstă. Părul i se rărise, fără a-şi pierde totuşi din culoare. Chipul îi era rumen şi rotofei, chit că nici el, nici pântecele său nu mai erau aşa falnici cum ar fi putut fi la vârsta lui. După blazonul din dreptul inimii am ştiut că era hamisian şi-am dedus că era Marele Duce Fordel, unchiul Regelui.

Ochii lui negri m-au măsurat iute. I-am observat aversiunea faţă de blazonul meu, căci acesta nu era înconjurat de câmpul albastru al celor din Hamis. Dincolo de asta, totuşi, văzuse ceva ce-i plăcea în felul cum mă ţineam. A decis pe dată să mă trateze ca pe un egal, iar nu ca pe un nobil neghiob care îl calcă doar pe bătături.

— Regele e acolo. A arătat spre dolină. El, Ducele Vidor şi fiul meu, Contele Patrick. Şi caii lor.

— Când?

Dhesirilor le place carnea de cal, iar dacă regina îşi ostoise foamea cu caii, Regele şi ceilalţi puteau fi încă teferi.

— Acum două ore am descoperit ambuscada. I-am văzut nu cu mult înainte de asta.

Marele Duce s-a uitat la ceilalţi nobili îngrămădiţi în jurul nostru şi ei i-au confirmat spusele.

Am încuviinţat din cap.

— Ai trimis pe cineva după ei?

În spatele nostru s-au auzit murmure. El a clătinat din cap, apoi s-a oprit şi m-a privit în ochi cu o căutătură piezişă.

— În văgăuna unor Dhesiri, eşti nebun? A scuturat din cap. Aşteptam să iasă ei prin forţe proprii.

L-am privit îndeaproape şi i-am înţeles dilema. Dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, în floarea vârstei, ar fi sărit în groapă după ei, dar înconjurat de nobili tineri care nu luptaseră niciodată în război şi care probabil se duelau doar până la prima atingere sau prima picătură de sânge, nu prea avea ce să facă.

De unul singur, misiunea era imposibilă, cu excepţia cazului în care cel trimis se putea furişa nevăzut prin bârlog, putea să-i elibereze pe prizonieri şi să-i scoată de acolo înainte să prindă cineva de veste. Niciunul dintre cei prezenţi nu avea abilitatea necesară şi, chiar şi-n floarea vârstei, Marelui Duce i-ar fi fost greu să ducă lucrurile la bun sfârşit.

— Nu se vor întoarce fără ajutor.

M-am înapoiat la Lup, mi-am scos *tsincaatul* din pătura de dormit şi mi l-am petrecut în bandulieră la spate. Mânerul îmi ajungea la umărul drept.

Marele Duce Fordel m-a fixat cu privirea.

— Nu poţi intra acolo, e sinucidere curată.

Am încuviinţat spre el şi am scos *ryqrilul.*

— Nu poate fi mai greu decât să scapi de lorzii din Darkesh. Trimite după mine pe oricine are mai mult curaj decât minte.

Apoi, pentru a doua oară într-o săptămână, am sărit în

beznă totală ca să mă lupt cu un duşman care acolo îşi ducea traiul. Sigur, să ucid orice găseam acolo jos. Dar întrebarea era dacă, într-un bârlog Dhesiri, puteam ucide destui.

CAPITOLUL 12

Novice: Coşmarul

O adiere a măturat curtea prăfoasă şi a adus în jurul meu mirosul de crematoriu. M-a doborât din spinarea lui Lup, trântindu-mă la pământ, unde am vomitat. Cu genunchii slăbiţi şi nesiguri, braţele tremurânde mă ţineau deasupra bălţii compuse din ceea ce mâncasem dimineaţă, în vreme ce corpul îmi era cuprins de convulsii iar şi iar, încercând să-mi golească şi mai tare stomacul. Gura îmi era plină de fiere amară, transpiraţia îmi făcea pielea lipicioasă şi lacrimile-mi curgeau din ochii strâns închişi.

— Ajunge, Talion. *Ridică-te.*

Chemarea lui Ring a străpuns prin agonia mea, dar n-a adus cu ea pic de compasiune sau grijă pentru mine. Mă ura şi în cuvintele lui nu punea decât dispreţ.

Mi-am înfipt degetele în ţărână şi m-am simţit bine să ating fiecare fir de nisip în parte. M-am întors spre interior ca să-mi calmez corpul şi să-mi fac stomacul să nu se mai revolte, dar o a doua pală de vânt a ameninţat să pună totul în mişcare din nou. M-am folosit de furia pe care o simţeam pentru Ring şi pentru mine însumi ca să-mi fac măruntaiele să mă asculte, pentru un moment, m-am baricadat în spatele tuturor durerilor din corpul meu. Era mai bine decât ceea ce aştepta afară.

— Acum, Novice, ridică-te în picioare şi spune-mi ce vezi.

M-am răsucit pe călcâie, am ţinut ochii închişi şi am ridicat faţa spre cer, astfel încât sudoarea să mă poată răcori înainte de-a încerca o mişcare mai complicată. Am dus mâna în spate, pipăind, şi am găsit scăriţa stângă, apoi m-am opintit în picioare. M-am clătinat, deopotrivă de slăbiciune şi din cauza unui val de greaţă care m-a năpădit. Încet, ca în vis, am deschis ochii.

Mai văzusem asta înainte şi am scuturat tare din cap ca să scap de lacrimile care mi se adunau la ochi.

Folosiseră pământ ca să-şi ridice casele, dar, în afară de asta, ferma era identică aceleia în care crescusem de mic. Fumul continua să se înalţe de la capetele carbonizate ale grinzilor de acoperiş. Ruinele înnegrite de incendiu şi cerul albastru umpleau spaţiul gol al uşii şi al geamurilor. Înapoia casei, sfidând carnagiul din faţa ei, se afla o afumătoare.

Curtea arsă de soare din faţa casei era ticsită de cadavre. Bărbaţii erau aşezaţi în dreapta şi femeile în stânga, de parcă ar fi fost doborâţi în toiul unei ceremonii sau sărbători. Dobitoacele lor, toate moarte, erau împrăştiate în jur la voia întâmplării, dar arătau ca şi când s-ar fi luptat să scape de soarta implacabilă, mai tare decât o făcuseră oamenii.

Mai multe gropi mici, cu diametru de aproximativ şaizeci de centimetri şi adânci de treizeci, umplute cu pământ uscat şi afânat, fuseseră săpate după o logică aparent întâmplătoare prin toată curtea. Toate fiinţele care se găseau acolo erau moarte de mai multe zile. Şi totul fusese ros cu dinţii.

— Ce vezi, Nolan?

Nervos, m-am întors prea repede şi m-am clătinat pe picioare, până ce lumea nu s-a mai învârtit cu mine. Ring mă privea de sus, de pe spinarea calului său. Păru-i lung şi negru era prins la spate cu o panglică de argint. Vântul se juca prin el, dar bărbatul nu trăda niciun semn că i-ar fi adus la nas aceleaşi miasme pe care le simţeam eu. Un rânjet de cruzime i-a strâmbat mustaţa neagră şi i-a schimonosit faţa ciupită, într-o mască de dezgust. Ochii lui erau nemiloşi, două aşchii de ardezie mată, cenuşie.

Am respirat pe gură, apoi am scuipat ca să scap de nămolul gros care mi se formase pe limbă.

— Văd o casă de fermă care a fost atacată de Dhesiri. Văd mulţi oameni morţi. Văd semne ale unor tunele Dhesiri în zonă. Văd cadavrul unui bărbat care ar putea fi unul dintre cei doi pe care îi urmărim noi.

Nu am putut şi nici nu am vrut să-mi ascund furia din glas.

Ring a mijit ochii, transformându-i în două puncte cenuşii.

— O, bun, micule Nolan. Mi-ai spus ce se vede cu ochiul liber. Acum uită-te din nou şi spune-mi ce s-a întâmplat.

Ceva dinlăuntrul meu îmi şoptea adevărata poveste a acelei case, dar am refuzat explicaţia pentru că era prea dureroasă şi mă forţa să-mi amintesc prea multe.

— Dhesiri au atacat şi au ucis familia de aici. Este evident.

Ring a sărit din şa şi, pentru un moment, am crezut că mă lovise cu cravaşa.

— Neghiobule! Nu gândeşti cu capul!

Era cu un cap mai mic decât mine şi mă provocase deja să ne încercăm puterile oricând şi oriunde cutezam.

— E nevoie de o Călătorie mai lungă de un an ca să te facă să devii Justiţiar.

A trecut pe lângă mine şi eu m-am întors după el.

— Femeile sunt aici în stânga, iar bărbaţii, în dreapta. Dhesiri nu-i separă pe prizonieri. Toate animalele sunt moarte, dar nu e nici urmă de vreun cal. Aveau un cal cu care arau – lângă casă este balegă – şi Dhesiri pe el l-ar fi atacat primul, dar nu e nicio groapă destul de mare prin care să fi fost tras un cal dezmembrat. Iar omul ăsta de aici…

A lovit cu piciorul corpul descăpăţânat al unui bărbat voinic.

— Asta nu are cap.

— Ar putea fi Ahnj ra Temur.

Ring a clătinat tare din cap.

— Nu! Uită-te la gâtul lui. A fost retezat cu precizie cu o armă de oţel; dintr-o singură lovitură. Capul îi lipseşte, ca să fie greu de identificat cadavrul, sau ca să fie uşor de confundat cu altcineva, aşa cum ai făcut tu.

Nu puteam preda armele aşa uşor, pentru că şubreda mea explicaţie greşită era tot ceea ce mă apăra de fantomele trecutului.

— Dhesiri se poate să-l fi luat ca hrană.

— Prostule! Dacă vor creieri, ei crapă craniul.

A scuipat în direcţia mea, apoi m-a sfredelit cu o privire vulcanică.

— Te înşeli, recunoaşte şi nu mai face pe prostul.

În sinea mea, orice speranţă se ofilise. Înfrânt, am plecat capul spre el.

— Te rog, Justiţiare, spune-mi ce s-a întâmplat.

Ring s-a întors cu spatele, dar am ştiut că nu zâmbea. Ura era atât de adânc înrădăcinată în el, că nici măcar o victorie împotriva mea nu-l mai bucura.

— Ahnj ra Temur şi Dabir ra Insal au fost la această fermă. S-au oferit să muncească în schimbul hranei şi adăpostului, în timpul nopţii, au adunat familia aici. I-au ucis pe bărbaţi, după care le-au violat şi le-au ucis şi pe femei. Au luat calul şi au plecat. Totul e evident, novice, în ciuda sosirii unei cete de vânători Dhesiri. Oamenii erau morţi mai de mult decât dobitoacele. Dhesiri au mâncat din stârvuri, dar nu s-au întors să le ducă de aici. Dhesiri au ucis animalele ca să se asigure că nu vor scăpa, după care s-au întors în vizuina lor, ca să aducă lucrători care să ia cadavrele. Cel care putea fi confundat cu Ahnj a fost decapitat ca să uşureze identificarea lui greşită.

Spre sfârşitul explicaţiei, vocea lui îşi mai pierduse din dispreţ. Tot ce spunea oglindea cuvintele pe care le auzisem şi eu în cap. N-ar fi trebuit să mă păcălesc singur, pentru că, indiferent dacă încercarea îmi reuşise sau nu, lupta lăuntrică era pierdută şi aveam să îndur consecinţele la fel de sigur cum viaţa aduce moarte şi somnul aduce coşmaruri.

Cu voce pierită, am întrebat:

— Dhesiri se vor întoarce curând, atunci, nu-i aşa?

Ring a dat din cap afirmativ.

— Dacă ţi-a trecut greaţa, ar fi bine să-ncepem să cărăm cadavrele în afumătoarea de colo. (A arătat spre clădirea mică din spatele casei.) Va trebui să le ardem.

Aproape că mi s-a făcut din nou rău, dar nu am refuzat să dau o mână de ajutor. Ştiam că un rug funerar răspândea un miros anume şi ştiam că acesta avea să-mi readucă în minte coşmarul. Asta însă nu însemna cine ştie cât, deoarece, după ce văzusem o familie întreagă măcelărită şi împrăştiată în jurul casei, nimic nu mă mai putea apăra de

acel coşmar.

o o o

Stăteam în întuneric total. Chiar şi-n febra în care mă găseam, ştiam că umbrele-mi erau prietene. Ele mă ajutau să îndur frigurile mai bine şi mai luau din durerea pe care o simţeam atunci când lumina îmi atingea pielea. Ele mă ajutau să supravieţuiesc frigurilor şi, acolo jos, ghemuit în pivniţa răcoroasă şi întunecată de sub casa familiei mele, aveam să supravieţuiesc.

Chipuri abia schiţate veneau şi plecau. Nu-mi aminteam amănunte, dar vocile blânde şi liniştitoare – bunica, mama şi Laura, sora mea cea mare – mă încurajau şi îmi lăudau progresul. Uneori mă trezeam atunci când veneau să-mi pună cârpe reci pe frunte şi chiar zâmbeam forţat când îmi aduceau supă. Fraţii mei nu aveau voie să coboare la mine – ei nu se îmbolnăviseră de friguri, care îi afectau mai puternic pe bărbaţi decât pe femei – dar le auzeam strigătele de veselie când Mama sau Laura le spuneau că mă simt mai bine.

Amintirea trecătoare a viselor din starea de delir şi a momentelor de fericire se topea, în vreme ce coşmarul îşi făcea loc. Am deschis repede ochii, dureros de tare, şi am rămas aşa. Nu-i mai puteam închide şi nici a-i umple cu lacrimi nu mai puteam. Eram încremenit.

Nu aveam putere să fac altceva decât să privesc în întunericul invizibil. Grinzile de lemn solid de deasupra mea se vedeau în detalii precise, îmbăiate de soare, apoi s-au stins într-o pâclă cenuşie. Încet şi totuşi dureros de repede, au căpătat o claritate de cristal şi mi-au oferit o imagine directă a podelelor sticloase de deasupra lor. Orice m-ar fi putut împiedica să asist la drama care se desfăşura la parterul casei, din senin şi pe nepusă masă, a devenit transparent.

Până şi lacrimile pe care am încercat să le scot, ca să-mi înceţoşez vederea, nu făceau decât să mi se scurgă pe la tâmple.

Am încercat să strig. Sunetul a sunat în capul meu, dar

am ştiut că n-a reuşit să-mi iasă pe gură. Prizonier într-o nemişcare soră cu moartea, puteam doar să privesc. Să privesc şi să mor pe dinăuntru.

În casa noastră se aflau soldaţi. Cu voci aspre, cei doi cereau informaţii de la tata. Îl legaseră într-un scaun şi-l loveau atunci când el răspundea monosilabic. Mama striga şi Hal îşi ţinea geamănul, pe Malcolm, în spate. Bunica şi Laura îl făceau pe Arik să tacă. Sora mea Dale, cu un an mai mică decât mine, se juca cu un cuţit şi, în spatele ei, un prieten pe nume Lyel – un băiat de vârsta mea, de la ferma învecinată – a încleştat pumnii.

Soldatul hamisian mai mic, un plutonier major, conform banderolei roşii de pe braţ, l-a lovit din nou pe tata cu dosul palmei, făcând să-i dea sângele. Dale a zbughit-o şi l-a înjunghiat pe plutonier în stomac. Acesta a urlat de durere şi a lovit-o cu pumnul în faţă. Sora mea a sărit în spate şi s-a lovit de perete cu o bufnitură. Cu gâtul frânt ca o ramură de copac, a alunecat la podea. Îi curgea sângele din nas şi, pe măsură ce acesta se întindea pe podea, faţa ei s-a golit de culoare.

Hal şi Malcolm, prea tineri ca să intre în armată, dar destul de mari ca să moară pentru ţara lor, s-au apropiat de soldaţi. Hal l-a lovit pe cel rănit în stomac, l-a făcut să cadă la pământ şi a terminat ceea ce începuse Dale. Celălalt soldat s-a luat la luptă cu Malcolm. Împreună au trecut direct prin uşă, ajungând în curte.

S-au oprit din rostogolire chiar în faţa celorlalţi opt oameni din patrula hamisiană.

Toţi strigau. Hal a arătat spre uşă şi-a ţipat:

— Fugiţi, fugiţi.

Lyel a ţâşnit pe uşă, Arik venind repede după el. Mama s-a oprit să-l dezlege pe tata. Laura s-a aplecat să-i elibereze picioarele. Bunica a luat un satâr.

Malcolm s-a ridicat primul în picioare şi l-a lovit în gură pe soldatul cu care se lupta. Capul omului a fost proiectat în spate şi am văzut că avea acum gâtul rupt ca Dale. Malcolm s-a uitat cu ochii mari în jos la el, mulţumit, neştiind în ce pericol se afla.

Din nou, în craniu mi-a răsunat un strigăt, dar nu am putut face nimic să-l avertizez pe Malcolm. Fratele meu cel mai mare s-a întors din profil în timp ce călăreţul venea în galop în spatele lui. A ridicat mâinile, dar nu ca să se apere de lovitura de sabie, ci să-ncerce să-l prindă de încheietura mâinii pe om şi să-l tragă din şa. Malcolm a fost mult prea lent şi lama i-a spulberat partea stângă a capului. A murit înainte ca trupul său, răsucit în aer de forţa loviturii, să atingă solul.

Arik a fugit în stânga cât de repede îi permitea pasul târşâit, îndreptându-se spre hambarul în care se ascunsese de atâtea ori, cu succes, înainte. Arunca mereu priviri peste umăr şi un zâmbet îi înfiora buzele. Era îndeajuns de neprihănit încât să creadă că acesta era un joc. Moartea nu însemna nimic pentru el. Fugea doar să se ascundă până când cineva avea să vină şi să-i spună că jocul s-a terminat şi că e timpul să se întoarcă acasă.

Hamisianii s-au ferit să-l urmărească pentru că avea un picior strâmb. Pentru ei, asta însemna că fusese atins de creaturi supernaturale în pântecele mamei. Pentru mercenarul daari din mijlocul lor, asta însemna că era un demon. Iar pentru daari, asta însemna că moartea fratelui meu era un imperativ divin a cărui ignorare se făcea cu riscul pierderii sufletului.

Daariul a fugit după Arik şi l-a adus înapoi. Îi striga injurii fratelui meu, pe care, deşi nu înţelegea cuvintele, îl răneau tonul şi ura. Arik s-a întors să fugă înapoi la mama sau la Laura – care ştia că îl vor alunga pe cel care îl chinuia, aşa cum făcuseră de atâtea ori înainte – dar nu a mai apucat. Daariul l-a străpuns cu suliţa din spate. L-a lăsat pe băiat prăbuşit la pământ cu Lancea spiritului ieşindu-i înaltă din spinare – arma era acum necurată.

Tata a scăpat de frânghiile desfăcute şi era liber. Speranţa mi s-a aprins în piept, dar a fost aproape imediat înăbuşită. A luat sabia familiei de deasupra uşii şi a ieşit în curte. Călăreţul care îl ucisese pe Malcolm a întors calul şi a venit spre Tata. El s-a ferit de prima lovitură şi l-a rănit pe soldat în piept. Omul a căzut din şa şi a rămas nemişcat în

glod.

Lyel a rupt-o la fugă în dreapta. Un soldat hamisian a pornit după el călare. Lyel s-a eschivat şi a scăpat de el până la ţarcul porcilor. A reuşit să urce până la jumătatea gardului, când soldatul i-a despicat ţeasta cu o lovitură de sabie.

Doi oameni au descălecat şi l-au provocat pe tata la luptă. Cu toate că el era agil şi indiferent, nu era vreun mare spadasin. I-a ţinut la distanţă întâi parându-le loviturile cu furie, dar inutil. Apoi cei doi s-au apucat serios de treabă şi l-au tăiat pe tata bucăţi.

Hal a plonjat de pe casă şi l-a atacat pe unul dinspre spadasini. Tata, sângerând, şi-a întors întreaga atenţie spre celălalt şi i-a strivit braţul care ţinea sabia. Apoi s-a întors să-l ajute pe Hal, când o săgeată i-a străpuns pieptul, venind din dreapta. L-a făcut să se rotească spre arcaşul cocoţat pe-un cal mare. A doua săgeată l-a nimerit drept în piept şi i-a străpuns inima. A căzut lipsit de viaţă, scăpând sabia din mână.

Un al doilea arcaş a tras în Hal şi a ratat. Hal şi-a tras adversarul în faţă, aşa încât a doua săgeată l-a ucis pe acesta. Nu i-a putut susţine corpul mort şi, pe când încerca să-l ridice înapoi ca pe o pavăză, o săgeată l-a nimerit în gât. Hal a căzut sub greutatea inamicului său mort.

Hamisianii au descălecat şi, cu daariul în frunte, au intrat în casa de deasupra mea. Soldaţii au zâmbit când le-au văzut pe mama şi pe sora mea; mama şi Laura erau îngrozite. Bunica, ţinând satârul ascuns în faldurile rochiei, era mai liniştită. Îi privea pe soldaţi aşa cum ne privea pe noi, copiii, şi a ajuns la concluzia că daariul era cel mai periculos.

— Lăsaţi-ne în pace! s-a rugat mama. A strâns-o pe Laura la piept şi s-a lipit cu spatele de perete. Mama era frumoasă, dar groaza care-i cuprinsese trăsăturile feţei o făcea urâtă. Fusese întotdeauna puternică şi încrezătoare în sine – o stâncă în calea tuturor problemelor. Soldaţii îi luaseră asta şi-o transformaseră într-un copil speriat.

— Lăsaţi-ne în viaţă!

Ruga Bunicii era mai cumpănită decât a mamei.

— Poate pentru o vreme, a răspuns daariul, dar avem şi noi nişte ordine.

Bunica s-a făcut lividă la faţă. Ştia că secretul nostru nu mai era un secret, la fel cum ştia că supravieţuirea nu mai era o alegere. Focul vieţii i-a pierit din ochi şi atunci a lovit.

Satârul s-a înfipt în gâtul daariului, împroşcând sânge peste tot. Individul s-a împleticit, cu mâinile încercând să oprească izvorul care-i ţâşnea pulsând din gât. Bunica a păşit sigură în faţă şi a lovit înspre următorul soldat. El s-a apărat cu uşurinţă şi a ripostat, străpungându-i acesteia pieptul aşa cum săgeţile îl străpunseseră pe fiul ei.

A murit. Şi, după mai multe ore de strigăte şi rugăminţi, mama şi sora mea i s-au alăturat.

Eu am stat singur în întuneric şi am plâns. Din nou, nu mai vedeam decât umbrele şi nu mai auzeam decât picăturile de sânge care se scurgeau printre scândurile duşumelei de sus.

O O O

Ring m-a trezit, scuturându-mă. Eram lac de soare şi tremuram din toate încheieturile. Am clipit şi mi-am şters lacrimile de la ochi.

— Nolan, eşti rănit?

Cuvintele, deşi rostite într-un fel care sugera îngrijorare, m-au atins ca o dojană, căci omisesem să-i spun mai devreme de rană.

M-am făcut roşu de ruşine. Am scuturat din cap.

— Un coşmar.

Ring s-a uitat la mine şi, pentru prima dată în timpul Călătoriei mele, mi-a arătat compasiune. A încuviinţat.

— Cu toţii le avem. Culcă-te la loc.

— Sigur.

M-am lăsat înapoi pe spate, dar ştiam, după lungii ani de când aveam acest vis, că nu voi putea dormi. Descoperisem demult că nu puteam face decât un singur lucru ca să mă feresc de coşmar: trebuia să-l duc la capăt. M-am întins, am inspirat adânc ca să mă calmez şi m-am

forţat să retrăiesc acel fapt.

o o o

Mi-am revenit de pe urma frigurilor la o zi şi jumătate după ce avusese loc atacul. Păstram amintiri vagi ale sunetelor, dar nu ştiam nimic despre imaginile pe care visul avea să mi le aducă în noaptea aceea şi de atunci încolo. Totuşi, ştiam că ceva nu era bine, căci nu venise nimeni să mă vadă de mult timp şi de sus nu auzeam nimic. Iar pe podeaua pivniţei era o baltă de sânge uscat şi crăpat.

Am împins uşa pivniţei în sus şi-am dat nas în nas cu daariul. Inima mi-a urcat în gât – cicatricele de pe faţa aceea erau hidoase, mai ales fiindcă era umflată, după două zile de când daariul stătea acolo mort. M-am întrebat ce-o fi căutând acolo şi de ce să fi lăsat familia mea un cadavru în casă. Nu avea înţeles!

Atunci i-am văzut pe Dale şi pe bunica.

Nu am plâns; cel puţin nu îmi amintesc să fi plâns în acel moment. Am străbătut casa ca o fantomă, refuzând să cred tot ce vedeam. Trupurile acelea neînsufleţite nu puteau fi familia mea. Mama, sora mea nu ar fi zăcut niciodată aşa. Capul lui Dale nu era posibil să stea în unghiul acela. Era vorba de trucul vreunui *jelkom* ori poate că încă aveam vise nebuneşti din cauza frigurilor.

Am ieşit în curte şi am văzut şi mai multe. Nu-mi venea să cred. Aşteptam ca Hal să se ridice, căci era faimos pentru glumele lui: săgeata din gâtul lui trebuia să fi fost un truc. Tata nu putea să fie mort, deoarece sângele scurs era aşa puţin... Malcolm căzuse cu rana în jos, aşa că nici n-am observat-o.

— Eu sunt, Nolan, am strigat. Acum puteţi înceta. Sunt bine.

Nu s-a mişcat nimeni, dar am ştiut că nu puteau fi morţi, pentru că moartea venea să-i ia pe cei bătrâni, ca bunicii mei, iar nu o familie întreagă.

Negarea realităţii a fost posibilă până l-am văzut pe Arik. Teroarea îi schimonosise faţa şi i-o deformase într-o caricatură a expresiei optimiste pe care o purtase

întotdeauna. Îi răpise inocenţa. Lancea îi ţintuia corpuşorul la pământ – penele din capătul ei fâlfâiau uşor în bătaia vântului – spunând parcă faptul că trupul trădase spiritul pe care îl adăpostea.

Hoitarii începuseră să-l ciugulească.

M-am prăbuşit şi am plâns. Am îngenuncheat lângă Arik şi am aşteptat să vină cineva sau ceva care să-mi aline durerea sau să mă ucidă. Am plâns până ce ochii mi-au secat de lacrimi şi pieptul mă durea de la atâtea suspine. Am plâns până ce mi-am dat seama că lacrimile erau mai mult pentru mine, decât pentru familia mea.

Trebuia să mă ocup de ei întâi. De mine aveam o viaţă întreagă să mă ocup.

În două ore, mi-am târât toată familia înapoi în casă. I-am întins pe toţi ca şi când ar fi dormit şi i-am pus pe mama şi tata unul lângă celălalt. Nu-i puteam îmbrăca, pentru că moartea le umflase corpul, aşa că am pus peste ei hainele lor preferate. Pe bunica am urcat-o în şezlongul ei.

— Da, Bunico, am văzut runa pe care ai scris-o cu sângele tău. Ştiu ce înseamnă. Aşa voi face.

Am vorbit cu ea ca şi când ar mai fi fost încă în viaţă. Trebuia să mă aud. În ultimele ei secunde de viaţă, desenase un simbol pe podea, unul legat de Hamis şi de diavolul care o ucisese. Îmi aminteam poveştile pe care le spunea ea şi am ştiut că trebuia să onorez tot ceea ce reprezenta runa aia de sânge.

La urmă l-am tras în casă pe Lyel. Am decis că trebuia să fie cu familia mea, pentru că murise în locul meu. Soldaţii veniseră după noi şi pe el îl confundaseră cu mine. L-am pus lângă Dale. Ştiam că o plăcea, şi că ei îi plăcea de el, deşi niciunul nu aflase sentimentele celuilalt în timpul vieţii.

Scosesem leşurile soldaţilor din casă. Luasem de asemenea lucrurile care aveau să-mi trebuiască pe drum spre Talianna, inclusiv moneda de aur pe care familia mea o preţuise atât. Apoi am aprins un foc şi am ars casa din temelii.

În vreme ce se mistuia, luându-mi cu ea familia şi învăţându-mă cu mirosul de rug, eu mai aveam un lucru de

făcut. Am târât leşurile soldaţilor la copacii pe care îi plantaserăm ca să apărăm casa de vântul dinspre nord. Cu un ciocan şi câteva cuie lungi, i-am ţintuit pe fiecare de câte un copac.

Fumul casei care ardea plutea leneş peste fermă. Cu o voinţă proprie, parcă, acesta m-a împins la distanţă de incendiu şi mi-a zădărnicit încercarea sinucigaşă de-a mă alătura familiei mele. Am luat în spinare desagii cu hrană şi haine pe care îi pregătisem pentru drum şi nu m-am mai uitat niciodată înapoi.

Dar înainte să plec pentru totdeauna de la fermă, am doborât sperietoarea de ciori din apropierea copacilor. Nu voiam să împiedice cumva hoitarii.

CAPITOLUL 13

Talion: Mizericordie

Lumina galbenă şi pâlpâitoare a torţei abia dacă ajungea în tunelul dhesiri, abia la doisprezece paşi în faţă şi tot ce depăşea acel perimetru palid, cu greu cucerit, rămânea cufundat total în întuneric. Am potrivit o limbă mică de piele de la mâneca dreaptă să-mi acopere dosul palmei şi am legat-o cu un şiret de piele pe după degetul mijlociu şi inelar. Mi-am şters palma de pantaloni, apoi am strâns bine mânerul *ryqrilului* şi-am intrat încet în tunel.

Mai întâlnisem dhesiri de vreo două ori şi petrecusem un timp destul de îndelungat cu vânătorii de dhesiri, învăţând despre aceste creaturi. Cei mai mulţi le spuneau goblini, dar vânătorii evitau acest termen. Explicaţia mi-a dat-o unul dintre ei: „Goblinii doar sperie copiii răi, în vreme ce dhesiri îi şi mănâncă. Oamenii care îi consideră pe dhesiri goblini probabil nici nu cred în existenţa lor. Ei sunt cei care ajung în farfuria Reginei lor!”

Dragonii se credea că-i creaseră pe dhesiri ca un fel de parodie a oamenilor şi pentru a le da oamenilor şi altceva de vânat în afară de dragoni. Majoritatea dhesirilor, mi s-a spus, sunt nişte oameni-şopârlă fără coadă, de statura unui copil. Trăiesc în colonii, precum furnicile, sute de indivizi muncind pentru a-i aduce Reginei hrană. Datoria Reginei este doar de a depune ouă, pentru a menţine colonia vie. Coloniile trăiesc sub pământ, în vizuini.

Cam după o sută de metri, tunelul cobora doi metri, apoi urca înapoi doi şi jumătate. Mi-am creat în perete nişte prize pentru picior şi am urcat iute peretele vertical. Ştiam că aceea nu era decât o surpare de teren cauzată de ploaie, dar oferea un loc excelent pentru ambuscadă. Dhesiri nu erau destul de isteţi să se gândească la aşa ceva; eu însă eram, şi am hotărât să fiu cu băgare de seamă, pentru că-mi doream să o întâlnesc pe Regină în

timp ce-şi căuta o oală pentru ciorbă sau un platou de servire.

Tunelul îngust şerpuia prin pământ întrucâtva fără ţintă. Lucrătorii care îl săpaseră probabil că urmaseră traseul unei rădăcini sau cursul îngropat al unui vechi râu. Acesta mi s-a părut un semn încurajator, căci lucrătorii construiau doar tunele înalte şi largi sub îndrumarea unui luptător dhesiri, iar eu nu îmi doream să întâlnesc vreunul într-un tunel – sau în orice alt loc.

Nu mai văzusem niciodată un luptător dhesiri şi cele mai multe informaţii pe care le deţineam despre ei erau foarte vagi, iar de aici deduceam că luptătorii erau puţini şi feroce. Se spunea că au doi metri şi jumătate înălţime, o coadă lungă şi o constituţie vânjoasă. Se împerechează cu Regina, căreia îi sunt gardieni. Fiecare colonie conţine în jur de şase de luptători, din pricina apetitului lor nestăpânit şi a înclinaţiei spre canibalism atunci când lucrătorii nu reuşesc să aducă suficientă hrană. În cele din urmă, se zvoneşte că posedă o inteligenţă aproape omenească, ceea ce îi poate face şi mai periculoşi decât ar sugera doar dimensiunile lor fizice.

Era o treabă murdară şi anevoioasă să avansezi prin tunel. Cu mâna stângă pipăiam peretele, iar piciorul drept îl duceam înainte, căutând capcane. Ţineam mâna dreaptă în faţă, îndreptând *ryqrilul* în întuneric ca o lance. Mă mişcam sincopat, oprindu-mă şi ascultând reacţii la mişcările mele. Când simţeam că e sigur, înaintam din nou – şi repetam întregul proces.

La un moment dat, tunelul se împărţea în trei tunele mai mici şi acolo, la răspântie, m-am oprit. Chiar dacă pătrunsesem de-acum mai adânc într-o vizuină decât oricare dintre profesorii mei, eram sigur, după ceea ce învăţasem despre vizuinile abandonate, că două dintre tunele duceau afară sau spre capcane. Al treilea pasaj ducea fără îndoială şi mai adânc în vizuină.

M-am târât cam zece paşi pe fiecare tunel în parte, pipăind în jur şi căutând indicii care să mă ajute să iau o decizie. Micii lucrători dhesiri nu lăsaseră nicio urmă, dar în

al treilea tunel am găsit un inel. Nu-l puteam vedea, dar atingându-l îmi puteam da seama că era un inel bărbătesc încrustat cu blazonul familiei sale. Trebuia să presupun că unul dintre cei trei oameni îl scăpase, ca să indice tunelul corect.

Am pornit pe al treilea tunel. Tavanul acestuia era înalt de numai un metru şi mă forţa să înaintez într-un ritm mult mai lent. M-am lăsat pe genunchiul stâng şi am continuat în acea poziţie semiîngenuncheată. Mâna dreaptă o ţineam mai departe întinsă, iar pe cea stângă o plimbam de-a lungul peretelui. Nu-mi plăcea îngrădirea posibilităţii mele de mişcare, dar dimensiunea pasajului elimina complet ipoteza unei ambuscade a luptătorilor, aşa că măcar acesta era un gând liniştitor.

Avansasem zece metri prin el, când un lucrător a venit spre mine. Cu mintea-i mică ocupată de cine ştie ce sarcină-i fusese dată, nici nu m-a văzut. Eu l-am auzit şi am ridicat mâna stângă să-l opresc. I-am atins pieptul şi am urcat imediat mâna spre gâtul său. L-am izbit de zidul opus al tunelului şi i-am înfipt *ryqrilul* în piept.

Goblinul a murit în linişte, întrucât cu mâna stângă i-am blocat orice sunet ar fi putut să scoată. S-a zbătut puţin, dar, graţie armurii de la mâneca mea dreaptă, nu m-a rănit. Mi-a trimis totuşi un fior pe şira spinării, deoarece pielea lui era la atingere extrem de asemănătoare cu a lui Rolf după ce Chi’gandir îl schimbase. Imaginea mentală a lui Rolf s-a combinat cu imaginea unui luptător dhesiri şi am avut nevoie de un moment sau două ca să mă pun din nou în mişcare.

Am aruncat cadavrul în spate şi eu mi-am văzut mai departe de drum. Tunelul se lărgea şi din faţă pătrundea în el o lumină difuză. M-am oprit la marginea acelui semicerc luminos şi am scrutat depărtarea.

Ajunsesem în inima vizuinii.

Văzând Marea Galerie doar, mi s-a tăiat răsuflarea. Vânătorii de dhesiri mi-au povestit cum, odată, săpaseră şi ajunseseră la o galerie dintr-o colonie părăsită şi că aceasta nu era decât o mare gaură în pământ. Acea descriere, deşi

exactă într-un sens general, nedreptăţea de fapt surprinzătoarea maiestuozitate şi complexitate a acestui loc. De acolo, unde stăteam ghemuit în gura unui tunel aflat în partea de sus a galeriei, întregul spaţiu părea viu. Locul acela strălucea, plin de muşchi şi fungi luminoşi care proiectau tonuri de verde şi purpuriu asupra văgăunii aceleia. O margine lată de un metru cobora în spirală prin pământul brun şi striat, de jur împrejurul feţei interioare a galeriei, iar gurile întunecate ale tunelelor mari şi mici punctau pereţii.

Bănuiam că pe mine mă interesa unul dintre tunelele mai mari, pentru că Luptătorii ar fi avut nevoie de acces la prizonieri. Astfel, multe dintre tunelele mici erau eliminate din calcul imediat. De asemenea, îmi imaginam că prizonierii se aflau undeva în mijlocul vizuinii, într-un loc nici foarte aproape de suprafaţă, de unde să poată evada, nici foarte jos, unde aerul să fie prea stătut şi să-i ucidă. Dacă lucrătorii puteau mânca stârvuri fără probleme, vânătorii spuneau că dhesiri preferau să-i dea Reginei carne proaspătă, în special carne de cal.

Am crestat un romb în peretele de pământ de lângă tunelul prin care venisem. Apoi am părăsit tunelul şi am coborât repede vreo două niveluri. M-am oprit de câte ori lucrătorii se mişcau pe deasupra sau prin faţa mea, însă stăteau toţi aduşi de spate, cu privirea în pământ. Aidoma unor copii preocupaţi de ceva, nu vedeau nimic şi îşi făceau treaba fără a le păsa de siguranţa vizuinii. Deşi mă bucuram că hotărârea lor mă apăra în timp ce mă strecuram, mă cutremuram la ideea unei hoarde de dhesiri animaţi de un singur gând: „Ucide intrusul".

La început, mirosul de reptilă al vizuinii aproape m-a copleşit. Izul acela uscat de mosc făcea aerul gros, cam ca miasmele dintr-un grajd care n-a mai fost rânit cu săptămânile. Cu toate acestea, vizuina era foarte curată. Bănuiam că lucrătorii duceau toate dejecţiile la galerie şi le aruncau în întunericul de sub mine. Îmi puteam imagina cu uşurinţă cilindrul central al galeriei pătrunzând destul de adânc ca să ajungă la un râu subteran, atât pentru ca

gunoaiele să fie eliminate, cât şi pentru a aproviziona cu apă colonia.

M-am lipit de peretele de lângă unul dintre tunelele mari. Doi lucrători dhesiri se apropiau anevoie de margine, cu braţele pline de oase însângerate. Nu mă observaseră şi, când au aruncat oasele peste margine, i-am împins în beznă. Nu au strigat şi au căzut aşa de mult, că nu i-am auzit lovindu-se de fundul hăului.

Am luat un os de pe jos. Era o vertebră proaspătă de cal. Am zâmbit. Dacă-i dăduseră Reginei să mănânce caii, poate că prizonierii erau încă în viaţă. Am crestat o coroană pe peretele de lângă tunel, presupunând că Regina se afla undeva la capătul acelui pasaj, şi mi-am continuat căutarea prizonierilor.

În ciuda atenţiei cu care meditasem la problema localizării acestora, aş fi trecut pe lângă ei, dacă unul dintre ei n-ar fi fost ager la minte. Douăsprezece tunele mari se potriveau estimărilor mele cu privire la mărime şi amplasare, iar cercetarea fiecăruia era imposibilă. Am zgâriat un număr la intrarea în fiecare şi-am mers mai departe, dar la al şaselea am observat nişte şanţuri paralele care străbăteau tunelul, îndepărtându-se de galerie.

M-am lăsat într-un genunchi şi mi-am trecut mâna stângă peste ele. Fuseseră săpate în pământul dur de o pereche de pinteni. Cine ştie cum, unul dintre prizonieri îşi eliberase picioarele şi înfipsese călcâiele în pământ ca să-mi lase mie urme de urmat. Am rânjit, am încuviinţat din cap şi-am pornit pe acolo.

Tunelul făcea o curbă uşoară la dreapta şi cobora puţin. Am mers prin el alergând aplecat, până ce am văzut o deschizătură. Prin ea am zărit o odaie în care trei oameni erau legaţi şi lăsaţi lângă perete ca nişte saci de tărâţe. Vedeam un luptător stând de pază, însă acesta era cu faţa la prizonieri şi nu părea să mă fi auzit apropiindu-mă.

Paznicul era mai înalt şi mai lat în umeri decât Jevin. Aidoma celor mai multe şopârle, avea o coadă uriaşă şi nu avea urechi, ci doar găuri pe lateralele capului. Speram ca

asta să însemne un auz mai slab, pentru că aveam de traversat şase metri de tunel întunecat înainte să pot ajunge la el.

Pe lângă el, i-am văzut prima dată pe cei trei prizonieri. Chipul frumos al Regelui Tirrell se potrivea profilului de pe galbenii hamisiani. Avea un nas acvilin, gura puternică şi pometţi ridicaţi. Păru-i era bogat şi de-un cenuşiu oţelit. Părea vânjos – în mod evident, un luptător, în ciuda anilor petrecuţi pe tron. Ochii, totuşi, erau două discuri întunecate şi îngândurate, ca un miez de noapte, şi aceştia îmi aminteau că anii petrecuţi pe tron făcuseră din el, totodată, un politician.

Ceilalţi doi prizonieri erau mai tineri, de vârsta mea sau puţin mai mari. Ducele Vidor avea o faţă îngustă şi suplă, încă neatinsă de ridurile grijilor sau problemelor vieţii. Îl privea pe dhesiri cu ochi albastru-închis care evaluau fiecare mişcare şi căutau punctele slabe ale duşmanului. Îmi aducea aminte de o pisică, atât datorită felului în care-l fixa pe luptător, cât şi datorită constituţiei sale în general slabe. Nu ştiam dacă avea talent de luptător, dar părea să deţină toate instinctele necesare, iar asta în sine valora mult.

Contele Patrick, pe de altă parte, nu era un luptător înnăscut. Avea păr roşcat-intens şi o faţă rotundă. Deşi straiele-i erau croite după liniile costumelor de vânătoare purtate de ceilalţi doi – şi, în cea mai mare parte, în culori la fel de întunecate – avea totuşi unele zorzoane viu colorate. Dacă nu i-aş fi putut recunoaşte pintenii drept cei care lăsaseră urmele, aş fi putut crede că nu era altceva decât un filfizon de curte. Avea pântecele umflat, lucru neobişnuit la cineva atât de tânăr, şi totuşi ochii-i albaştri vorbeau despre inteligenţă şi bun-simţ.

Contele Patrick m-a văzut cum avansam furiş prin tunel. Am dus un deget la buze, deşi nu era nevoie. Omul a clipit odată, după care s-a uitat la luptător.

— Iartă-mă, cât timp trebuie să îndurăm neruşinarea asta?

Luptătorul a întors leneş capul spre Patrick. L-a ochit pe

Conte ca un şarpe veghind un şoarece din ascunzătoare.

— Mâncatssss vetss fi curând, a şuierat el cu greu.

— Îţi cer să ne duci la Regină imediat!

Vocea lui Patrick a căpătat un vaiet supărător.

Capul luptătorului s-a tras puţin în spate, după care a fost împins înainte de gâtul gros.

— O sss-o vezi curând, grăsssane.

A scos un râs şuierat, limba-i bifurcată jucându-se la colţul gurii. Sunt destul de sigur că aşa m-a depistat, simţind „gustul” aerului.

Dându-şi seama că ceva nu era în ordine, a mai lins o dată aerul. S-a răsucit spre mine şi a întins o mână cu trei degete, ca să apuce o bâtă mare şi noduroasă. A umplut intrarea în acea celulă şi a avansat încet pe direcţia mea. A mai scos un râset şuierat, căci eu nu aveam decât *ryqrilul* în mână.

L-am mutat în mâna stângă şi am aşteptat să le blocheze prizonierilor vederea spre mine. Odată astfel ascuns, mi-am chemat *tsincaatul.* Apariţia magică a săbiei în mâna mea a iscat un şuierat de uimire din partea luptătorului, care a luat o poziţie de apărare.

M-am avântat spre el. Am arcuit *ryqrilul* într-o mişcare ascendentă, de care el s-a apărat întorcându-se în spate către stânga. *Ryqrilul* a zburat pe lângă el şi a aterizat la picioarele Ducelui Vidor, dar luptătorul nu i-a dat atenţie, pentru că eu am atacat la piciorul său stâng, forţându-l să se apere.

A reuşit să-mi pareze lovitura, iar eu am continuat atacul pe lângă el, ajungând în celula prizonierilor. Am crezut că am trecut de el, în principal pentru că stătea aplecat în faţă pe piciorul stâng, dar arătarea a reuşit să răsucească bâta şi mi-a aplicat mai jos de rinichi o lovitură slabă. N-am ştiut de unde să mă adun preţ de o secundă, pierzându-mi echilibrul, aşa că m-am împleticit prin odaie şi m-am lovit de peretele din dreapta Regelui Tirrell.

Am ricoşat în perete şi am aterizat în genunchi. Am scuipat nisip şi-am simţit gust de sânge de la buza crăpată. Ştiam că luptătorul vine după mine şi ştiam că trebuia să

mă mişc, dar furnicăturile din picioare îmi spuneau că membrele nu-mi vor da ascultare deocamdată. Starea aceea făcea din mine o ţintă, dar ştiam că, pentru a supravieţui, trebuia să fiu mai mult decât atât. Am strâns ambele mâini pe mânerul *tsincaatului* şi o linişte extraordinară mi-a străbătut corpul.

Am auzit hârşâit de labe pergamentoase pe pământ şi am simţit jetul de aer când luptătorul a ridicat bâta pregătind o lovitură care să-mi sfărâme capul. Regele Tirrell a strigat „Păzea, omule, mişcă!” şi a încercat să mă împingă într-o parte cu corpul său. Impactul m-a făcut să mă clatin puţin, dar am revenit la poziţia iniţială şi am aşteptat. Urgenţa strigătului şi acţiunii Regelui Tirrell n-a reuşit să străpungă liniştea ciudată care pusese stăpânire peste mine.

Am reînceput să-mi simt picioarele, câte un pic odată, în timp ce umbra luptătorului cădea peste mine ca o mantie. Am văzut lumina verde a corpului său reflectată în lama *tsincaatului* meu. Aerul care-i intra în plămâni şuiera, coada zgâria podeaua. Un răcnet i-a anunţat atacul şi, fără a sta o clipă pe gânduri atunci când l-am auzit, am lovit.

Mi-am forţat corpul să se ridice şi picioarele să se îndrepte, şi am lovit cu *tsincaatul* pe deasupra capului. Încordând braţele, l-am îndreptat cu vârful înapoi şi în sus. Bâta luptătorului a căzut în locul unde fusesem şi, aflat în siguranţă în interiorul arcului descris de braţele sale, i-am înfipt *tsincaatul* prin bărbie până în creier. Pavăza mânerului l-a lovit în barbă, prăvălindu-l pe spate.

Am căzut în genunchi, dând drumul săbiei, şi m-am întors spre prizonieri. Regele tocmai se rostogolise pe spate, dar mă privea fix, ca şi ceilalţi. Nu le vedea să creadă ceea ce tocmai văzuseră. Surpriza de pe chipul Regelui Tirrell s-a topit iute.

În acelaşi timp, m-am trezit că-l evaluez şi eu pe el. Încercând să mă pună în gardă şi să mă ferească din calea atacului luptătorului dhesiri, îşi pusese viaţa în pericol. Pe baza tuturor lucrurilor care-mi fuseseră spuse despre el, chiar aşa m-aş fi aşteptat să acţioneze. În fapta sa

începeam să văd o parte din motivele pentru care Excelenţa Sa voia ca Regele Tirrell să rămână în viaţă.

Am întins mâna şi mi-am luat *ryqrilul* de la Ducele Vidor, care mai avea puţin şi-i cresta încheieturile Contelui Patrick în încercarea de a-i tăia legăturile.

— Mulţumesc că ai lăsat urmele de pinteni. Fără ele nu v-aş fi găsit.

Contele şi-a îndreptat braţele, masându-şi încheieturile.

— Ceea ce ai făcut adineauri e imposibil.

Am clătinat din cap şi am început să tai frânghiile care legau mâinile Ducelui Vidor.

— O nebunie, poate, aşa cum a fost decizia de a veni după voi, dar nu imposibil. Am zâmbit, am ridicat din umeri, apoi am aruncat o privire îndărăt la luptător şi m-am cutremurat. Poate, am râs cu nervozitate, incredibil de prostesc şi de-un noroc chior ar fi o descriere mai bună.

Asta a spulberat tensiunea şi le-a risipit expresiile îngrozite de pe figură. Contele Patrick a surâs, iar eu mi-am croit drum în spatele Regelui şi i-am tăiat şi lui legăturile de la încheieturi.

— Eşti din Yotan? Aşa spune blazonul tău.

— Mda.

I-am aruncat *ryqrilul* şi m-am aplecat să-mi smulg *tsincaatul* din căpăţâna luptătorului. Imediat după aceea, am traversat spre gura tunelului şi m-am uitat după vreun lucrător sau alţi luptători.

— Sunt Lord Nolan ra Yotan.

Contele Patrick s-a ocupat repede de legăturile de la picioare ale celorlalţi.

— Lord Nolan, ţi-i prezint pe înălţimea Sa Regele Tirrell ra Hamis şi Ducele Vidor ra Sinjaria ra Hamis.

M-am întors şi am înclinat din cap spre ceilalţi. Regele Tirrell mi-a susţinut privirea şi între noi s-a ridicat o întrebare nerostită. Am încuviinţat uşor.

Regele s-a ridicat în picioare.

— Am primit vorbă că îţi vei reprezenta familia la ceremonia de încoronare.

Am zâmbit.

— Dacă ştiam că ai plecat la vânătoare de dhesiri, ajungeam şi mai repede de atât.

Ceilalţi au râs în barbă şi şi-au luat săbiile dintr-o grămadă aflată în colţul celulei. Patrick mi-a înmânat *ryqrilul,* pe care l-am pus înapoi în teacă.

— Săbiile sunt bune doar în tunele de dimensiunea aceasta, aşa că dacă nu aveţi un pumnal, vă sugerez să luaţi unul de la el. Am dat din cap spre luptătorul mort. Nu cred că-l va deranja prea tare.

Şi-a recuperat fiecare pumnalul şi, în pofida părerii mele, am părăsit cu toţii celula cu săbiile în mână. I-am condus înapoi prin tunel. Ne-am oprit la capătul lui şi am privit spre Marea Galerie.

— Am crestat un romb pe peretele de lângă tunelul prin care trebuie să ieşim. Celălalt simbol pe care l-am folosit a fost o coronă pentru tunelul care duce la Regină.

— Mă gândesc să-i fac o vizită ca să-i răsplătesc ospitalitatea.

Ducele s-a uitat în jos la sabia sa în vreme ce vorbea. Am văzut lumina verde licărind în muchia ei tăioasă ca briciul.

— Nu-ţi trebuie multă minte ca să faci asta.

Ironia Contelui Patrick a adus culoare în obrajii lui Vidor, chiar dacă acest comentariu fusese făcut în glumă. Vidor n-a răspuns în niciun fel, dar l-a privit mânios pe Patrick destul de mult, ca să-mi dau seama că lui Patrick îi plăcea să-l tachineze pe Duce şi că făcea asta de ceva timp.

Regele i-a pus lui Patrick o mână pe umăr.

— Bunul meu văr, hai să ieşim de aici înainte să ne batem între noi.

— De acord. Haideţi.

Am luat-o înainte pe margine, Vidor, Patrick şi Regele venind după mine în această ordine. Mergeam repede, dar ne opream cu toţii la intrarea în fiecare tunel înainte să-l străbatem. De două ori am auzit un dhesiri venind prin tunelele mai mici. De fiecare dată, lucrătorul, singur, nu m-a văzut. Pe fiecare în parte l-am apucat de ceafă şi l-am aruncat în Marea Galeriei, apoi le-am făcut semn celorlalţi să vină.

S-a întâmplat într-o secundă. Nu am auzit nimic şi am făcut semn că tunelul e liber tocmai când un lucrător a ieşit din el şi s-a izbit de Duce. Vidor s-a împleticit spre margine şi lucrătorul a scos un măcăit de surpriză atunci când m-am grăbit să-i dau brânci în hău. Patrick a sărit şi l-a prins pe Vidor de încheietura mâinii. Ducele a căzut peste margine, s-a lovit de peretele galeriei, dar nu a spus nici pâs. Regele l-a prins pe Patrick, ca nu cumva să fie şi el tras în prăpastie iar eu, având grijă să nu-i ating sabia fără teacă, l-am prins pe Duce de cealaltă mână.

L-am tras sus, la loc sigur, dar alţi dhesiri din galerie auziseră strigătul lucrătorului. Imediat, au umplut spaţiul central cu ecouri ale acelui ţipăt. Din tunelele de mai sus şi de mai jos de noi, au început să iasă lucrători, toţi venind spre noi.

L-am ajutat pe Duce să se ridice în picioare şi l-am tras după mine în cel mai apropiat tunel mare, care, cu totul întâmplător, era cel pe care îl însemnasem cu o coronă.

— Sper să ai ceva să-i spui Reginei, totuşi, pentru că îi vom face o vizită.

Am clătinat din cap şi am scuipat din sângele care îmi curgea din buză.

— Conte Patrick, tu şi Ducele trebuie să staţi în ariergardă.

M-am întors spre Rege şi am înclinat din cap spre el.

— Înălţimea Ta, nu-s vreun mare diplomat, dar aş fi onorat să te conduc la o audienţă la Regină.

Săpat în unghi ascendent, tunelul care ducea la Regină îngreuna foarte tare orice tip de atac grăbit. Pasajul era împărţit în segmente mici îmbinate în unghi pentru a limita folosirea arcurilor sau a altor arme la distanţă. Deşi suficient de mare ca noi să ne putem folosi uşor săbiile, ştiam că dimensiunea îi avantaja mai mult pe luptători decât pe noi.

Am întâlnit doi luptători pe coridor. Pe primul l-am luat prin surprindere, dar acesta a apucat să şuiere o avertizare în ciuda eforturilor mele de a-l lichida repede cu o lovitură la gât. Atacul meu disperat l-a forţat pe luptător să pareze

lovitura cu bâta, ceea ce l-a lăsat descoperit pentru alt atac. Regele Tirrell a intervenit şi i-a aplicat vrăjmaşului o lovitură în piept, ţinând arma cu ambele mâini. Luptătorul dhesiri s-a prăbuşit, însă ceea ce a apucat să strige l-a atenţionat pe al doilea luptător, aflat cea mai în spate.

Acel luptător stătea la pândă şi aproape mi-a făcut ceea ce niciunul dintre compatrioţii lui Morai nu putuse face. La ceva distanţă în faţa Regelui, am cotit larg după un colţ. Luptătorul a apărut din partea dreaptă şi şi-a avântat ghioaga spre capul meu. Am observat în ultima secundă şi m-am întors cu faţa spre el, dar nu m-am putut apăra de lovitură.

Regele Tirrell a dat fuga în faţă şi a lovit cu sabia de jos în sus, spre tavan. Arma a bubuit întâlnind ghioaga care cobora şi a reuşit să-i devieze traiectoria prin spatele meu. Forţa loviturii pe care o oprise l-a culcat la pământ, unde a rămas întins între dhesiriul năuc şi mine.

Nu i-am dat luptătorului ocazia să-şi revină. Am păşit spre el şi i-am aplicat o lovitură cu piciorul drept în genunchi, încheietura i s-a rupt imediat şi monstrul a căzut departe de Rege. Chiar în timp ce cădea, am înfipt piciorul stâng în pământ şi am pivotat pentru a-i reteza gâtul cu *tsincaatul* strâns în ambele mâini. Imediat, capul i s-a despărţit de corp.

M-am uitat imediat după alţi luptători, apoi m-am aplecat şi l-am ajutat pe Rege să se ridice.

— Mulţumesc, sire.

Cuvintele îmi veneau greu, dar m-au forţat să le exprim.

— Îţi sunt dator cu viaţa.

Regele Tirrell mi-a luat mâna întinsă şi s-a ridicat.

— Şi eu îţi sunt dator cu a mea, dar şi cu a vărului meu şi a Ducelui. M-a privit intens în ochi. Şi, dacă lucrul de care *stăpânii tăi* se tem este adevărat, mă aştept să-ţi fiu dator cu viaţa mea din nou.

Am încuviinţat din cap.

— Poate, dar înainte ar fi bine să ieşim de aici.

Regele Tirrell deschidea coloana, intrând în sala tronului. Situată la capătul unui coridor lung şi înclinat, dar drept, nu

părea cu nimic ieşită din comun văzută de afară. Intrând pe portal, Regele s-a oprit brusc şi şi-a schimbat priza pe sabie. M-am oprit şi eu în spatele său şi am înghiţit anevoios.

Sala era uriaşă, întunecată şi adâncă. Tronul, o movilă aflată la distanţă de vreo şapte metri de intrare, se înălţa la doar patru metri deasupra podelei, dar părea mai înalt, din cauza şanţului care îl înconjura. O pasarelă îngustă, lată de doi metri, pornea de la intrare şi ajungea până la tron.

În vârful movilei-tron se afla Regina Dhesiri. Era o şopârlă incredibil de grasă, cu patru picioare scurte care nici nu atingeau pământul din cauza circumferinţei corpului. Pielea era un desen granulat în tonuri de portocaliu, brun şi negru. Ochii ei erau complet negri şi aveau o căutătură tulbure, de fumător de opiu.

Lucrătorii se mişcau pe tron ca un covor viu. Aduceau hrană – ultimele bucăţi dintr-un cal, după cum arăta – fiecare traversând şanţul şi înmânând-o lucrătorului de lângă capul său. Regina deschidea gura, arătând trei rânduri de dinţi triunghiulari, şi scotea o limbă groasă cu care lingea ofranda. Lucrătorul înainta, răsucea piciorul de cal ca ea să desprindă carnea crudă de pe os, folosindu-se de dinţii ei, după care îi împingea limba cu forţa, de-a dreptul, înapoi în gură, înainte ca ea să o poată închide şi să înghită. La celălalt capăt, sub ciotul cozii, lucrătorii transportau fecale şi ouă de culoarea fildeşului. În ouăle transparente de dimensiunea bobului de strugure se vedea silueta unui dhesiri. Lucrătorii îşi dădeau ouăle de la unul la altul, purtându-le într-o odaie alăturată, unde nu vedeam altceva decât lucrători mişunând şi mormane peste mormane de ouă de dimensiuni foarte diferite.

Pe pasarelă, între noi şi Regină se afla un luptător. Ţinea în mâini o bâtă şi am ştiut, pe fâşia aceea îngustă de pământ, că nu vom putea trece uşor de el. A şuierat ceva şi, pentru prima dată, lucrătorii şi Regina ne-au observat.

— Nu da ordin de atac.

Am înfipt *tsincaatul* în pământ şi am scos praştia dintr-o pungă de la curea. Am pus o piatră în ea şi am rotit-o încet.

— O voi ucide.

Regina a şuierat ceva către luptător şi acesta i-a răspuns cu un şuierat. Lucrătorii şi-au abandonat activităţile şi s-au aruncat spre ea. S-au prins de mâini, formând o armură vie care îi lăsa reginei doar ochiul liber. O membrană l-a acoperit ca o pleoapă şi a continuat să ne privească.

— Cât timp poate supravieţui aşa? Se va sufoca imediat.

Dhesiri a ridicat din umeri.

— Va supravieţui atât cât le va lua lucrătorilor să vă ucidă pe tine şi pe prietenii tăi.

Luptătorul a deschis gura într-un fel de rânjet. A scos iute limba o dată, apoi încă o dată. A închis gura.

— Câţi luptători aţi ucis?

Am ridicat mâna stângă şi am arătat trei degete.

— O să mai ucidem şi-o să ne luptăm stând în mijlocul ouălor, dacă asta ne forţaţi să facem.

Am înclinat capul spre odaia ouălor din dreapta tronului şi limba lui a ţâşnit afară, apoi s-a retras.

În spatele meu, Contele Patrick şi Ducele Vidor au intrat în sala tronului. Au rămas amândoi fără cuvinte un moment, la fel cum făcuserăm eu şi Regele, dar Contele şi-a revenit destul de repede.

— Din spate vin alţii, o ceată întreagă.

Ducele Vidor a dat din cap, aprobându-l.

— E-un zid de goblini mici.

Am îngustat ochii.

— Vreun alt luptător?

— Unul.

Patrick a ridicat mâna şi şi-a atins fruntea.

— Avea un triunghi roşu luminos deasupra ochilor.

Cu coada ochiului l-am văzut pe luptător reacţionând la descrierea Contelui. Am hotărât să joc la risc.

— Îţi ofer moartea luptătorului acela în schimbul vieţii noastre. Nimeni nu se va mai lupta cu tine pentru Regină.

Am văzut lumina inteligenţei în ochii lui de reptilă.

— Luptătorul acela e vlăstarul meu. A scuturat încet din cap. I-aţi ucis pe toţi ceilalţi rivali ai Reginei-Mamă.

Am ridicat din umeri.

— Atunci, ăsta e un asediu.
Luptătorul a dat din cap în sens afirmativ şi a ridicat ghioaga pentru atac. Piatra din praştia mea l-a nimerit sus în platoşa de piept şi i-a ricoşat în gât. Ştia că va trebui să-l ucid şi, ca de la un luptător la altul, a făcut în aşa fel încât să-mi dea motivul de care aveam nevoie ca să-l lichidez. A sărit în şanţul cu apă şi a dispărut din vedere.
M-am întors spre ceilalţi şi m-am adresat Ducelui, împiedicându-l să meargă în camera ouălor.
— Nu, nu acolo.
M-am uitat la Rege şi el m-a aprobat.
— Vom apăra coridorul spre această sală.
Ducele a ridicat privirea, vrând să se împotrivească, dar Regele a ridicat mâna.
— Coridorul reprezintă o poziţie mai bună.
Regele Tirrell şi cu mine am ieşit pe uşă şi-am făcut vreo douăzeci de paşi prin tunel. Mă aşteptam ca Ducele Vidor sau Contele Patrick să vină lângă mine, dar Regele le-a făcut semn amândurora să se întoarcă. Cu ajutorul săbiei, a trasat o linie de-a curmezişul tunelului.
— Să-i oprim aici, bine?
— De acord, dar nu ar trebui să îţi pui viaţa în pericol aşa, Sire.
Regele a ridicat din sprâncene.
— Crezi că aş fi mai în siguranţă dacă stau în spatele tău?
— Nu.
— Nici eu, dar pot să sper. Vreau ca Ducele Vidor şi vărul meu să stea în spate pentru că ei sunt viitorul lui Hamis, în vreme ce eu sunt doar trecutul. Pot lupta aici ca să apăr viitorul şi consider că aceasta este cea mai sacră datorie a mea.
Am simţit că-mi apare zâmbetul pe buze.
— Pentru viitorul lui Hamis, atunci.
Am atins linia trasată de el şi m-am pregătit să ucid atât cât aveam să stau în picioare. Am văzut aceeaşi hotărâre reflectată şi în ochii Regelui Tirrell. Contele Patrick şi Ducele Vidor au luat poziţie în spatele nostru, apărându-ne de

lucrătorii care scăpau printre noi sau care se hotărau să atace dinăuntrul sălii tronului.

Armata de lucrători s-a arătat după colţ mai jos de noi şi-a început încet urcuşul. Capetele lor tresăltau ca nişte balize pe o mare agitată. Deşi erau mici, numărul lor avea forţa de-a ne împinge în spate şi-a ne obosi până când n-am mai fi putut aplica nicio lovitură. Soarta ne era pecetluită şi cu toţii am înţeles asta în timp ce coridorul continua să se umple.

Mi-am dres glasul şi m-am uitat la companionii mei.

— Ei bine, lorzii mei, presupun că nu sunt decât vreo mie de dhesiri de ucis într-o colonie de dimensiunile ăsteia. Punem câte un Imperial de căciulă?

Ducele a chicotit.

— Şi câte cinci de fiecare luptător?

M-am uitat spre Rege.

— Numai dacă îi socotim şi pe cei omorâţi deja.

Regele Tirrell a încuviinţat cu entuziasm.

— Foarte bună propunere, Lord Nolan.

Ducele şi Contele au dat din cap afirmativ şi ne-am întors fiecare în poziţia iniţială, gata să începem sumbra lucrare. Hoarda ajunsese la noi.

N-aş putea face o descriere lovitură cu lovitură a luptei, pentru că nu-mi mai amintesc mare lucru din ea. Frânturi îmi vin în gând nechemate – cum ar fi o şopârlă tăiată în două sau un lucrător împleticindu-se în spate fără un braţ. Astfel de imagini sunt suficiente ca să-mi amintesc că am participat la luptă, dar tot restul mi s-a şters pur şi simplu din memorie. Nu că m-ar deranja pierderea lor; aceste lucruri uitate contribuie la sănătatea mea mentală.

Un om care pretinde că îşi aduce aminte şi nu poate povesti fiecare lovitură de sabie, fiecare parare şi ripostă într-o încăierare ca aceea în care am fost implicaţi noi este fie un mincinos, fie n-a făcut altceva decât să asiste de pe margine. N-a fost atât o luptă organizată, cât a fost un măcel din partea noastră. Lucrătorii continuau să vină către noi şi nu ne dădeau ocazia să ne dăm măsura talentului de spadasini. Aveam impresia că mă străduiam să sting un

incendiu, nu că m-aş fi luptat cu o armată, întrucât nu făceam decât să tai în stânga şi în dreapta monstruleţi verzi şuierători care se apărau cu ghearele. Loveam cu ambele tăişuri ale *tsincaatului,* dar şi cu latul lamei, însă nicio lovitură nu părea să aibă efect. Lucrătorii veneau într-una.

Am auzit în poveştile spuse de barzi despre alte asedii că luptătorii trebuiau să împingă trupurile neînsufleţite din calea lor ca să ajungă la alţi vrăjmaşi, dar noi nu aveam problema asta. Înainte ca trupurile să se poată aduna într-o baricadă în spatele căreia să ne putem ascunde, lucrătorii îşi trăgeau morţii şi camarazii aflaţi pe moarte departe de noi. Pentru că frontul de lucrători era neîntrerupt cât vedeam cu ochii, îmi imaginam cadavrele fiind transportate cât era de lung coridorul şi aruncate la groapa de gunoi din Marea Galerie.

Regele a obosit cu puţin înaintea mea – cel puţin, înainte să recunosc faţă de mine că eram obosit – şi, strigându-i un ordin vărului său, s-a retras. Contele Patrick i-a luat locul, atacând cu o forţă pe care n-aş fi bănuit-o la el. Tirrell şi cu mine fuseserăm împinşi pe coridor spre sala tronului, dar atacul feroce al lui Patrick a străpuns forţele dhesiri, împingându-i înapoi. I-am susţinut efortul şi împreună am recâştigat câţiva metri preţioşi din coridor.

Mă durea tot corpul. Ude leoarcă de sudoare pe dinăuntru şi împroşcate cu sânge de dhesiri pe dinafară, hainele mele de vânătoare din piele atârnau grele pe mine ca un al doilea rând de piele. Cizmele-mi erau zgâriate şi scâlciate, pantalonii, sfâşiaţi, iar picioarele îmi sângerau de la mai multe crestături superficiale. Transpiraţia îmi înţepa ochii şi am încercat să o înlătur clipind. Nu era nevoie să văd ca să ucid dhesiri.

Regele m-a strigat, ordonându-mi să mă retrag. Am ţipat:

— La trei, Duce Vidor.

Apoi am numărat. Ducele a venit lângă mine şi a răcnit când şi-a încleştat sabia de oţel tare şi lucios cu ghearele şi dinţii lucrătorilor.

M-am lăsat într-un genunchi şi am încercat să-mi controlez respiraţia. Pieptul îmi tresălta ca o corabie pe o

mare în timpul furtunii şi mă simţeam ameţit. Am încercat să-mi şterg fruntea de sudoare cu mâneca stângă, dar n-am reuşit decât să-mi mânjesc faţa cu sânge de dhesiri.

Am închis ochii un moment, izolându-mă de tot ce era în jur, mai puţin de sunetele luptei. Cei doi nobili gemeau şi icneau de efort, apoi răcneau dezarticulat când le reuşea o lovitură. Dhesiri chirăiau şi gâlgâiau în liniile din faţă şi şuierau nerăbdători în cele din spate, de parcă şi-ar fi repetat ultimul ordin primit iar şi iar. Săbiile scoteau un sunet gros şi umed atunci când se loveau, foarte apropiat de sunetul unei sape trase prin mortar ud.

Ducele a strigat şi eu am deschis imediat ochii. S-a îndepărtat târşâit, ţinându-se de coapsa stângă. Avea cracul pantalonului sfâşiat şi un dhesiri se ţinea agăţat cu o încăpăţânare de catâr. Goblinul îşi afundase bine dinţii în piciorul Ducelui. Vidor s-a lăsat într-un genunchi şi a strivit ţeasta dhesiriului cu o lovitură de mâner al săbiei, apoi s-a ocupat de greaua misiune de a descleşta fălcile goblinului.

Am ţâşnit în faţă şi am prins un dhesiri care urmărea să sară în spinarea Ducelui. Întreaga linie de goblini a avansat şi Regele a păşit între Patrick şi mine ca să-i ţină înapoi. Am pierdut doi metri preţioşi, dar am reuşit să le blocăm înaintarea destul cât Ducele să se târască mai departe pe coridor.

În mijlocul hoardei l-am văzut pe singurul luptător rămas în colonie. Şuiera ordine la lucrătorii aflaţi între el şi noi, apoi în spate, la cei care îl urmau. Asta m-a descumpănit un moment, însă chiar nu aveam timp să aflu motivul din spatele acţiunii sale. Regretam totuşi că Ducele fusese rănit, căci asta însemna că nu puteam rămâne la distanţă şi să folosesc praştia ca să-l dobor pe luptător.

Atunci, curioasa problemă a ordinelor luptătorului din fundul coridorului s-a rezolvat singură. Am auzit voci de oameni venind prin tunel. Luptătorul s-a apropiat şi mai tare de noi, iar dhesiri pe lângă care trecea se întorceau cu faţa în cealaltă parte a tunelului, pe direcţia Marii Galerii. Peste un minut, acolo şi-a făcut apariţia Marele Duce Fordel.

Regele a scos strigătul de război hamisian:

— Sângele meu pentru ţară.

Şi a început să spintece cu forţe proaspete. Contele Patrick a strigat de bucurie că-şi revedea tatăl şi am pornit toţi trei în atac. Nerăbdarea ne amorţea toate durerile. În urma Marelui Duce luptau alţi membri ai cetei de vânători şi cu ajutorul lor am simţit, pentru prima oară, că am putea ajunge să respirăm din nou aer proaspăt.

I-am strigat luptătorului:

— Opreşte-i pe lucrători şi n-o vom ucide pe Regină. Vă vom lăsa să o mutaţi într-o altă vizuină pe care v-o veţi face altundeva.

Reptila mi-a aruncat o privire rece şi dură. Am înclinat din cap şi Regele Tirrell a venit lângă mine. Luptătorul a şuierat o poruncă; dhesiri s-au oprit din luptat şi s-au retras. Regele Tirrell a strigat un ordin şi Marele Duce şi-a oprit oamenii.

Lucrătorii au trecut încolonaţi pe lângă linia noastră către sala tronului. Contele Patrick l-a ajutat pe Duce să şchiopăteze spre Marele Duce. Eu şi Regele Tirrell am pornit spre sala tronului.

Deşi lupta încetase, lucrătorii continuau să o protejeze pe Regină, iar cei care tocmai intrau în sală li s-au alăturat. Când a ajuns şi el, luptătorul a şuierat o nouă comandă şi acea armură vie s-a dizolvat, formând din nou lanţul responsabil cu hrănirea şi transportarea ouălor pe care îl văzuserăm la început.

Luptătorul era mai înalt decât Jevin şi avea pielea de un verde mai închis, cu excepţia petei roşii, mare cât un vârf de săgeată, dintre ochi. Scalpul îi strălucea neted şi nu părea a fi rece, cum m-aş fi aşteptat văzându-l de la mare depărtare.

— Unde ne putem muta? i s-a adresat el Regelui pe o voce aspră.

Regele s-a lăsat pe vine şi a desenat o hartă a zonei cu pumnul. A făcut un „X” în locul unde ne aflam acum, după care a arătat un loc aproape de graniţa cu Ealla şi Darkesh. Zburasem pe deasupra lui venind spre Hamis şi ştiam că era o păşune semiaridă locuită de puţini oameni, deoarece

pământul nu era bun pentru agricultură.

— Aici nu vă va deranja nimeni şi vă puteţi hrăni cu caii sălbatici de pe câmpii.

Luptătorul a dat din cap înţelegător, după care s-a întors spre mine.

— De ce?

În pofida asprimii vocii sale, a reuşit să transmită o anumită neîncredere prin cuvintele sale.

M-am uitat în ochii lui negru-tăciune.

— Nu mai era nevoie să moară cineva.

M-am întors să plec.

— Stai.

M-a atins pe umăr. M-am răsucit.

M-a privit intens.

— Datorie.

Mi-a oferit ghioaga ca răsplată.

Am clătinat din cap.

— Nicio datorie.

A scuturat din cap hotărât şi m-a strâns mai tare de umăr.

— Datorie.

Am încuviinţat. Am arătat spre Regină.

— Dă-mi un ou de luptător.

Luptătorul a şuierat ascuţit. Regina a şuierat, la rândul ei, ceva către luptători, dar i-a răspuns la fel. Regina a scos un ou, dar era mai mare decât celelalte şi avea o culoare brun-roşiatică. Un lucrător l-a adus luptătorului. Acesta l-a luat şi mi l-a întins mie.

Am pus palma peste el şi m-am minunat de textura cojii. Era ca o piele caldă. M-am concentrat o secundă, apoi mi-am retras mâna. Acum, coaja era împodobită cu un cap de mort simplu. Luptătorul dinăuntru era încă în viaţă; simţisem viaţa, dar însemnasem doar coaja. Dacă extrăgeam viaţa, lucru pe care oricum nu voiam să-l fac, ar fi însemnat ca tatuajul meu să devină vizibil, iar asta mi-ar fi anulat misiunea aproape înainte ca ea să fi început.

— La vest, în vale – m-am lăsat într-un genunchi şi am arătat un loc pe harta Regelui – este un compatriot de-al

meu cu o pasăre mare. Dă-i oul acesta. El li-l va da stăpânilor mei. Acum, nu mai este nicio datorie.

Luptătorul mi-a luat uşor mâna dreaptă cu laba sa stângă. Pielea sa era elastică şi moale ca pielea tăbăcită, dar totuşi foarte uscată la atingere. Limba bifurcată i-a ieşit dintre buze şi mi-a atins mâna.

— Îmi voi aminti de tine.

Am înclinat solemn din cap şi am făcut o plecăciune deopotrivă înaintea lui şi a Reginei sale. În tăcere, cu respect, Regele Tirrell şi cu mine ne-am retras şi ne-am alăturat oamenilor noştri.

Servitorii care stăteau în jurul gropii ne-au întâmpinat întoarcerea din vizuină cu un ropot de aplauze. Cineva se gândise să aducă o căruţă pentru cei răniţi şi în ea l-am urcat pe Ducele Vidor, alături de unu sau doi alţi nobili din echipa Marelui Duce Fordel care fuseseră răniţi. Ei au pornit în grabă înaintea noastră, în vreme ce toţi ceilalţi s-au întors în tabără în ritmul permis de oboseala din noi.

Când am ajuns, servitorii începuseră deja să sărbătorească temeinic. Primul care l-a întâmpinat pe Rege a fost Keane, Contele de Cadmar. Acesta era un om înalt, blond şi mustăcios, bine-cunoscut ca luptător aprig şi abil general.

— Milord, ce tare mă bucur că eşti teafăr! Eu şi oamenii mei am ajuns în tabără tocmai când a sosit vorbă că ai fost scos din ghearele dhesirilor.

Regele a sărit din şa, la fel ca mine şi Contele Patrick. Îngrijitorii ne-au luat caii şi Regele s-a întors să mă prezinte Contelui.

— Lord Nolan ra Yotan, el este Keane, Conte de Cadmar.

I-am acceptat mâna întinsă.

— Am auzit de tine, sire. Eşti prim-luptătorul Regelui şi ai adus victoria, ca general, în asediul cetăţii Jolis. A înclinat din cap şi eu i-am întors gestul. Să înţeleg că încă mai ai Steaua Sinjariei?

Am simţit şocul străbătându-i mâna. Steaua Sinjariei era un smarald măreţ care obişnuia să fie piesa de rezistenţă a coroanei monarhului sinjarian. După asediu, Regele ceruse

să fie încastrat într-un medalion pentru a sărbători victoria, şi i-a dăruit-o Contelui. În popor se păstra legenda conform căreia Sinjaria nu va fi liberă din nou decât atunci când un sinjarian va readuce nestemata în ţara ei de drept.

Keane a mijit din ochii-i verzi, aproape măslinii, şi m-a studiat. Pe dată, a respins ideea că aş fi participat şi eu la asediu, datorită tinereţii mele, apoi a lăsat să-i înflorească un rânjet pe buze.

— Încă o mai am, Lord Nolan, este în deplină siguranţă în cuferele mele de la Castelul Seir.

Regele ne-a cuprins pe amândoi cu braţele pe după umeri şi ne-a condus spre cortul cel mare, unde începuse deja petrecerea.

— Keane, nu accept ca tu şi Nolan să vă luaţi la harţă. Vă datorez amândurora foarte multe şi prefer să vă ştiu fraţi uniţi de acest lucru, decât duşmani despărţiţi de oricare altul.

Contele şi cu mine am râs, acceptând armistiţiul propus de Rege. În pofida camaraderiei şi a grijii lui faţă de mine, mă simţeam foarte stingher. Nu eram complet pregătit să mă împrietenesc cu omul care îmi distrusese poporul. Mai rău, chiar, acea parte din mine, care se bucura de faptul că aceşti cuceritori ai Sinjariei mă găseau demn de toată lauda, era mai puternică de la o clipă la alta şi de la un hohot de râs la altul. Familiaritatea pe care mi-o demonstra Regele deopotrivă mă încânta şi mă scotea din fire.

Regele ne-a luat, pe mine şi pe Contele de Cadmar, la masa lui aflată pe o platformă în capătul nordic al cortului. Servitorii ne-au turnat fiecăruia câte un pocal cu vin şi Regele a ridicat cupa în aer.

— Toastez în cinstea curajului vostru şi vă aduc mulţumirile mele! le-a strigat el celor adunaţi acolo.

Nobilii au izbucnit în urale şi au băut, apoi şi-au reluat ospăţul cu vânat şi porc sălbatic. Am auzit poveşti de război incredibile, strigate cu gura plină, şi am clătinat din cap.

Regele i-a făcut semn unui servitor să se apropie şi i-a cerut să ne aducă mâncare în cortul său personal. Contele de Cadmar, Contele Patrick şi cu mine l-am urmat pe Rege

în cortul său şi acolo am găsit un vrăjitor care oblojea deja piciorul Ducelui Vidor.

Vrăjitorul tăiase pantalonii lui Vidor şi îi spălase rana cu vin. Două rânduri uşor rotunjite de urme de colţi punctau coapsa Ducelui în sus şi pe lateral şi firişoare de sânge curgeau din găurile mai adânci.

Ducele a zâmbit curajos.

— Doare, dar nu aşa tare ca înainte să desfac fălcile goblinului.

M-am aşezat pe o bancă şi un servitor mi-a tras cizmele din picioare. Mi-am rupt şi eu cracii pantalonului şi mi-am dat jos tunica de vânătoare.

— Măcar dhesiri nu sunt veninoşi.

Vrăjitorul a dat afirmativ din cap.

— Voi face o vrajă ca să amorţesc piciorul câteva zile şi să ajut la accelerarea vindecării. Vă veţi reveni.

S-a întors să se ocupe de Rege înainte să fi terminat cu Ducele, dar Tirrell i-a făcut semn să n-o facă.

— Oblojeşte-l pe Duce şi apoi ocupă-te de Nolan şi Patrick. Eu nu am răni grave.

Vrăjitorul s-a supus ordinului, a fermecat piciorul Ducelui, după care a venit la mine. Când mi-a spălat tăieturile cu vin, m-am crispat. Vrăjitorul a dat din cap.

— Nu ai nevoie de vindecarea mea, tăieturile astea nu vor lăsa cicatrice.

Am încuviinţat din cap.

— Nu, dar până la Seir îmi vor trebui o pereche nouă de cizme şi nişte haine în plus.

Marele Duce, venind înapoia servitorului care aducea hrană şi vin, a început să râdă împreună cu ceilalţi.

— Vei avea tot ce îţi va trebui, Lord Nolan. Iar când vom ajunge la Castelul Seir se vor ţine banchete în cinstea ta.

Regele s-a ridicat în picioare.

— Dacă mă scuzaţi, milorzi, eu îl duc pe Lord Nolan în spate să-i găsesc nişte straie cuvenite. Vă rog, a fluturat el din mână spre platoul cu vânat aburind, serviţi-vă singuri până ne întoarcem noi.

S-a dus în plasele cortului şi mi-a deschis o uşă. Dincolo

am văzut un cort mai mic.

Am intrat înaintea Regelui şi m-am aşezat pe scaunul pe care mi l-a indicat. Era un scaun de campanie comod, făcut din trei piese care puteau fi demontate pentru o depozitare uşoară sau mutare. Deşi era decorat simplu, avea intarsii din foiţă de aur care îi dădeau un aer de opulenţă. Cu toate că putea părea ostentativ, bănuiam că Regele nu dădea deloc atenţie valorii lui estetice; ţinea scaunul doar pentru că era practic.

Regele a închis uşa şi a păşit pe covorul albastru şi gros spre un cufăr vechi şi zgâriat. L-a deschis, s-a uitat o clipă la mine şi a ales o cămaşă şi o pereche de pantaloni.

— S-ar putea să-ţi fie puţin prea largi, căci m-am cam îngrăşat în ultimii ani, dar cred că le vei găsi comode.

Am rupt zdrenţele de pe picioare şi-am tras hainele pe mine, în vreme ce Regele a trecut prin fiecare colţ al cortului, aprinzând lămpile. După ce a aprins-o şi pe ultima, şi-a scos pumnalul şi şi-a zgâriat o crestătură de la picior până ce pe lamă s-a adunat o picătură de sânge. A ţinut lama deasupra flăcării şi, deodată, o draperie roşie ca sângele s-a întins de la o lampă la cealaltă, înconjurându-ne.

Mi-a zâmbit.

— Acum nu ne mai poate auzi nimeni.

Am încuviinţat din cap, ignorând furnicăturile cumplite de pe dosul mâinii drepte, şi mi-am încheiat noua tunică verde înainte să mă aşez la loc. Regele şi-a tras aproape încă un scaun de campanie şi s-a aşezat cu faţa spre mine.

— Nolan, ştiu că ai fost trimis să mă protejezi. Îţi sunt extrem de recunoscător că ai sosit la momentul oportun. Îmi dau seama, totodată, că ceea ce ai făcut a fost pur şi simplu să urmezi ordinele, dar vreau să te recompensez.

Am dat să mă împotrivesc, dar el m-a întrerupt.

— Nu te voi recompensa fiindcă m-ai salvat. Ştiu că Maestrul tău nu preţuieşte acest gen de lucruri. În schimb, vreau să-ţi răsplătesc curajul şi să-ţi mulţumesc că i-ai salvat pe ceilalţi. A tăcut un moment şi eu nu l-am întrerupt. Salvându-l pe Contele Patrick ai făcut ca unchiului

meu să nu i se frângă inima. De fapt, poate că ai salvat întregul Hamis, deoarece moartea noastră, a amândurora, ar fi adus pe tron un Fordel devastat, iar el nu ar fi fost capabil să domnească.

M-am lăsat pe speteaza scaunului şi am închis ochii. Cuvintele Regelui erau uşor de ignorat, dar sentimentele cu care se întreţeseau mă loveau şi năruiau ziduri pe care le ridicasem în ani de zile. Profunzimea iubirii pentru unchiul şi vărul său îi ştirbeau imaginea pe care i-o dăltuisem şi lustruisem încă din ziua când îmi părăsisem ferma.

Fiecare pas pe care îl făcusem spre Talianna, cu imaginea runei de sânge a bunicii arzând incandescent în mintea mea, mă ajutase să-mi diluez suferinţa într-un dispreţ total pentru Regele Tirrell. Din cauza lui, ţara mea era o ruină. Din cauza lui, familia mea murise. Era un monstru şi era de datoria mea ca, într-o zi, să-i dau pedeapsa cuvenită, să-i dau înapoi tot ceea ce-mi dăduse el şi să iau de la el tot ceea ce-mi luase el cu forţa.

Chiar atunci când acceptasem misiunea din dorinţa de a o răzbuna pe Marana, ştiusem că nu voi pleca din Hamis cât Regele Tirrell încă mai ocupa tronul. Nu trebuia decât să nu-mi pese de nimic şi misiunea mea de Talion ar fi fost îndeplinită odată cu misiunea mea personală. Şi chiar dacă *nekkeht* ar fi fost să-mi ia viaţa, aveam să mor fericit dacă ştiam că Tirrell murise înaintea mea.

Dar acum hotărârea mea de a-l vedea mort se risipea încet. Cândva îl crezusem un laş care se ascundea în spatele armatelor, dar în vizuină luptase umăr la umăr cu mine şi mă acoperise la fiecare pas. Dacă n-ar fi fost momentul acela, aş fi crezut că era aspru şi indiferent, dar în vizuină, când îmi simţise oboseala şi mă chemase înapoi, se arătase preocupat deopotrivă pentru o rudă şi pentru un străin. În două rânduri îşi pusese viaţa în pericol ca să mă salveze pe mine, un lucru pe care Regele Tirrell din imaginaţia mea nu l-ar fi făcut nici în ruptul capului. El era un nobil de cel mai înalt rang şi nu avea nevoie să recunoască pe nimeni ca egal în ţara sa, şi totuşi pe mine mă acceptase, un ţăran fără titlu dintr-un popor răzvrătit,

de parcă ar fi considerat că avem descendenţe la fel de vechi şi de nobile.

Oricât de tare aş fi încercat să-mi păstrez promisiunea pe care i-o făcusem bunicii mele moarte, aceasta se făcea tot mai mică, până a dispărut cu desăvârşire. Poate că ceea ce crezuse ea despre Regele Tirrell era adevărat pentru cel care fusese la început – poate chiar până-n clipa când se văzuse blocat într-o vizuină dhesiri – dar acum nu mai era aşa. Îmi dorisem moartea unei năluci, o imagine pe care o încropisem din amintiri dureroase şi poveşti sinistre. Furia şi ura din runa de sânge o animase aşa cum un suflet *rhasa* reanimează un corp mort. La fel, am înţeles că imaginea mea despre Tirrell era tot atât de reală pe cât era un *nekkeht* de viu.

Ştiind că descoperisem adevărul, şi urându-mă pentru asta, am renunţat la vechiul jurământ. Singurul meu regret era că, făcând asta, imaginea bunicii se risipea. Mi-am văzut misiunea cu ochi noi – cu ai mei, în loc de ai bunicii – şi am decis că, atâta timp cât eram viu, aveam să fac tot posibilul să mă asigur că Regele Tirrell era viu, la rândul său.

Am deschis ochii.

— Te rog, nu-mi vine în gând nicio răsplată pe care mi-ai putea-o oferi. Faptul că v-am salvat viaţa e-o răsplată suficientă. Dacă trebuie să răsplăteşti pe cineva, răsplăteşte-l pe vărul tău. Urmele lăsate de el m-au dus la voi.

Regele s-a ridicat şi m-a atins pe umăr.

— Cum doreşti, atunci, îl voi recompensa pe Conte. Dar te rog să înţelegi cât îţi sunt de îndatorat.

A stins flacăra unei lămpi şi cortina s-a risipit ca o perdea de fum unsuros.

— Vino, Lord Nolan, să petrecem şi noi măcar puţin. Dacă eşti la fel de obosit ca mine, te vei retrage curând. Iar mâine ne poţi însoţi la vânătoarea leopardului de munte.

Anevoie, m-am ridicat în picioare.

— După tine, regele meu, dorinţa ta mi-este poruncă.

O O O

În Hamis, succesiunea la tron este stabilită strict prin ordinea naşterii, aşa că Regii şi Reginele, deopotrivă, pot să domnească şi chiar o fac. Totuşi, niciun copil nu este recunoscut ca urmaş al lor decât după vârsta de optsprezece ani. Atunci, copilul trece printr-o serie de ritualuri, pe întinderea unei luni, ca pregătire pentru încoronarea în calitate de viitor domnitor al Hamisului.

Cel mai mare copil al Regelui Tirrell era fiica sa, Zaria. Respectând cutuma, în prima Lună a Lupului plină de după ziua ei de naştere, ea trecuse printr-o Veghe a Somnului. După o masă specială, preoţii i-au dat o Pernă a Somnului sacră, au condus-o la cel mai răsăritean turn din Castelul Seir – Turnul Lunii – şi au încuiat-o peste noapte.

În noaptea aceea a visat un leopard de munte, iar preoţii şi înţelepţii s-au bucurat foarte de acest excelent semn. Au introdus imediat animalul în blazonul ei şi oamenii i-au prezis lucruri măreţe, întrucât domniile tuturor celorlalte Regine care visaseră un leopard de munte în timpul Veghii Somnului fuseseră lungi şi prospere.

Regele a râs explicând toate acestea, pe când stăteam afară în dimineaţa următoare.

— Ea, una, nu s-a bucurat auzind că celelalte Regine au avut, în medie, câte şapte copii fiecare, dar a mulţumit-o animalul pe care zeiţa Shudath i-l trimisese în vis.

Am încuviinţat din cap şi l-am mângâiat pe Lup pe gât. Calul a bătut din copite şi a suflat aburi pe nări, nerăbdător să plece la drum, însă trebuia să-i aşteptăm pe Contele Patrick şi Contele de Cadmar. Ceilalţi vânători nu se treziseră încă – cei mai mulţi nici nu se ridicaseră de pe podeaua cortului pentru petreceri – şi toţi patru căzuserăm de acord că o vânătoare în zorii zilei ar putea fi cea mai bună alegere.

Ceilalţi doi au venit şi ei destul de repede şi am pornit toţi spre tabără. Hotărâserăm să ne descurcăm fără hăitaşi, pentru că majoritatea erau încă inconştienţi şi oricum nu făcuseră mare lucru la vânătoare până atunci. Pe deasupra, Contele Patrick recunoştea în mare locul unde ne aflam,

după descrierea făcută de Prinţesă în urma visului, aşa încât ştiam că leopardul de munte trebuie să fie pe aproape.

Nerăbdător să dau de urma felinei, eu deschideam drumul călare pe Lup. Leoparzii de munte sunt cunoscuţi pentru puterea şi înclinaţia lor spre singurătate; foarte puţini cad pradă vânătorilor. Spre deosebire de leoparzii de la câmpie, blana lor e formată din petice mari de culoare brună mărginite de blană arămie, din cea comună. În regiunile joase, animalului i se spune leopard vărgat şi blana lui e foarte valoroasă.

Contele Patrick ne-a îndrumat spre cel mai apropiat dintre Munţii Gemeni, iar eu am fost de acord cu zona de vânătoare pe care o alesese. Zburasem pe deasupra ei cu o zi în urmă şi văzusem căprioare şi antilope, animale pe care felina se spune că le vânează, aşa încât părea o zonă bună în care să începem. Cât ai zice peşte, Patrick ne-a arătat o stâncă având o formă ciudată pe care Prinţesa spusese că o văzuse în vis, lucru care ne-a bucurat pe toţi.

Primul semn pe care l-am întâlnit a fost trupul pe jumătate mâncat al unui cerb tânăr, târât până pe o terasă îngustă de la marginea unui versant. Am întins mâna, am scos din tolba de la şa un arc mic, pe care îl împrumutasem de la hăitaşul Marelui Duce, şi l-am întins. I-am încercat elasticitatea, apoi am fixat o săgeată în el. Deşi era mai mic decât arcurile folosite de Arcaşi, ştiam că mă voi descurca cu el de la mică distanţă.

Şi-au luat şi ceilalţi arcurile în mână şi au înclinat din cap spre mine când au fost gata să continuăm. Am aruncat frâiele peste grumazul lui Lup şi l-am îndemnat în faţă uşor, cu genunchii. Lup a mai mers o jumătate de kilometru, după care s-a oprit. Şi-a lipit urechile de cap. Am ridicat mâna dreaptă, luând-o de pe arc, ca să le fac semn celorlalţi să se oprească. A fost cât pe ce să fie ultima mea greşeală în viaţă.

Subestimasem eficienţa dresajului lui Lup. Calul era îngrozit şi ar fi vrut să o ia la fugă, dar n-a făcut-o. Îmi doresc s-o fi făcut, căci motivul pentru care voia să fugă era

leopardul ghemuit şi gata să sară dintre stâncile din dreapta mea.

Găsind că eram o ţintă imobilă, felina a ţipat şi a sărit.

Am făcut singurul lucru pe care îl puteam face. M-am aplecat în faţă şi, răsucindu-mă, am sărit din şa, aruncându-mă la pământ. Felina a zburat prin aer, lovind din gheare, cu colţii dezgoliţi, şi a trecut chiar prin locul unde, cu o secundă înainte, mă aflasem eu. Am aterizat pe spate şi am încercat să fixez înapoi săgeata ca să pot trage, pe sub Lup, în felină.

Leopardul zăcea de cealaltă parte a calului. Se zvârcolea neputincios şi furios. Trei săgeţi i se împlântaseră încrucişate în piept.

Mi-am liniştit respiraţia, m-am rostogolit în picioare şi i-am netezit lui Lup gâtul. Nările lui fremătau şi avea ochii larg deschişi, albi, îngroziţi, dar mângâierea mea l-a liniştit.

— Uşor, Lup, e mort.

M-am întors spre hamisiani.

— Mulţumirile mele celui care v-a învăţat să trageţi.

Au surâs toţi şi au descălecat. S-au strâns în jurul meu şi eu am îngenuncheat lângă leş.

— Toate lovituri de precizie. Două au străpuns inima, cealaltă plămânii.

M-am crispat, masându-i stomacul.

— Are ţâţele pline de lapte. Se pare că încă nu şi-a înţărcat puii.

Nimeni nu a primit vestea asta bine, iar Contele Patrick părea de-a dreptul chinuit de ea. Atunci mi-am dat seama de un lucru.

— Mai avea mâncare pentru o zi sau două, graţie cerbului tânăr pe care l-am găsit. Fac pariu că ne-a atacat fiindcă suntem aproape de bârlogul ei. Trebuie să fie aici pe undeva.

Ne-am împrăştiat şi am bătut tot muntele, pe partea aceea, căutând orice gaură sau peşteră mică în care leopardul şi-ar fi putut face bârlog. Căutările ne-au luat o oră şi în cele din urmă am găsit o deschizătură. Era o peşteră mică, ceva mai îngustă ca primul tunel dhesiri, însă

am reuşit să intru şi am găsit un sigur pui viu.

Am dus puiul şi pe mama lui moartă înapoi în tabără, în seara aceea am benchetuit din nou şi de data aceasta ne-am alăturat cu toţii celorlalţi nobili în cortul mare pentru petrecere.

Lui Patrick i se tot întorcea gândul la puiul de leopard şi nu se bucura deloc de petrecere. L-am urmărit pe Conte cum înmuia un deget într-o strachină cu lapte de iapă şi îl întindea puiului ca să-l lingă. Mă mira această grijă a lui şi m-am înfiorat când un lord necioplit a sugerat că puiul, odată crescut, avea să fie o pradă de vânătoare bună.

N-am stat pe gânduri şi l-am pocnit pe bădăran în barbă, cu un croşeu de dreapta. Toţi au pus asta pe seama vinului şi a întâlnirii periculoase cu leopardul din acea zi. I-am lăsat să creadă că de aceea îl lovisem, dar în adâncul meu ştiam adevăratul motiv din spatele atacului.

Bucuria nemiloasă pe care o văzusem în ochii lui îmi amintea mult prea tare de Ring.

CAPITOLUL 14

Novice: Însângerat

Statuile mă dominau, privindu-mă de sus cu ochi orbi aidoma unor zei uitaţi. L-am lăsat pe Lup să-şi croiască singur drum printre ele – mergea după calul lui Ring – pentru că eu eram prea conştient de acei uriaşi de piatră adunaţi să se opună unul altuia acolo, în mijlocul Văii Tuzist, ca să-l mai pot ghida. Nu mai văzusem niciodată ceva aşa maiestuos şi, totodată, nici aşa de trist.

M-am adresat Justiţiarului care călărea în faţa mea.

— Ce sunt astea, Ring? De ce sunt aici?

Aproape că mă aşteptam să-mi ceară să aflu singur scopul lor, dar nu a făcut-o. În acea jumătate de an pe care o petrecusem alături de el observasem că toate clădirile străvechi şi locurile de desfăşurare a bătăliilor legendare aveau pentru el un caracter sacru care reuşea să-i astâmpere chiar şi ura pe care mi-o purta. Mi se părea că Ring îşi dorea să fi fost parte din istoria lor, în loc să fie prizonierul prezentului.

A tras de frâie, oprind calul.

— Aceştia, novice, sunt Gardienii.

A arătat la sud către oraşul construit din marmură albă scânteietoare precum jumătate dintre statui.

— Acolo jos este oraşul-stat Tuzi, iar acolo în spate – s-a întors şi a arătat spre un oraş de la nord construit din lespezi de bazalt negru – este Zist. Gardienii aparţin ambelor oraşe.

M-am încruntat.

— De ce sunt statuile aici? În valea asta domneşte pacea încă de dinaintea Spulberării. De ce apără oraşele?

Ring a surâs.

— Le apără unul de celălalt.

A lovit cu pintenii în coastele calului şi mi-a făcut semn cu mâna să-l urmez.

— O să-ţi explic pe culmea colinei de acolo.

Pe culmea colinei, la mai puţin de o jumătate de kilometru de unde fuseserăm înainte, am descălecat. De acolo, perspectiva îmi permitea să văd că majoritatea celor treizeci şi două de statui erau dispuse într-o reţea din şiruri de flori sălbatice. Am mijit ochii.

— Aproape că arată ca nişte piese de şah.

Ring a surâs iarăşi, după care s-a întors cu spatele la mine şi a vorbit adresându-se parcă nu doar mie, ci şi lui însuşi şi statuilor.

— Observaţia ta e bună, novice. La început, doar asta s-a vrut ca ele să fie. Dar apoi, peste ani, au devenit Gardieni.

Odată ce Ring mi-a confirmat bănuiala, mi-a fost mai uşor să identific piesele. Cele albe arătau o mai mare influenţă elliană veche. Regele, piesa cea mai mare, purta o coroană simplă, asemănătoare cu cea de pe fruntea Regelui din Ell. Regina, cu vreo cincizeci de centimetri mai scundă decât Regele, dar mai înaltă totuşi decât Steaua din Talianna, avea faţa mai lată şi pometii mai ridicaţi ai Prinţeselor boucane, luate adesea de soţii de către nobilii ellieni. Celelalte piese, de la Lăncieri şi înalţi Preoţi până la Eliţi şi Războinici, aveau toate urechea stângă găurită, semnul că erau servitorii loiali ai Regelui.

Piesele negre, pe de altă parte, erau mai individualizate şi se inspirau din diversele provincii ale Imperiului. Războinicii, de pildă, erau toţi daari cu Lănci ale spiritului, iar Lăncierii erau din cavaleria grea imperianană. Regele semăna chiar cu vreo două busturi pe care le văzusem ale vechilor împăraţi, dar nu reuşeam să-l identific doar după asta. În mod corect, şi poate optimist, Regina era modelată după femeile din Sterlos – o naţiune care plătea tribut Împăratului, dar pe care împăratul nu o cucerise niciodată.

— Tuzi controlează capătul văii cu uriaşe depozite minerale şi Zist produce în abundenţă hrană pe care o exportă în tot Imperiul.

Ring s-a uitat lung la statui, de parcă le-ar fi văzut aşa cum fuseseră cândva.

— Cele două oraşe au purtat război după război, toate

sângeroase, pentru controlul asupra întregii văi, dar niciunul nu a ieşit învingător. După un an sau doi de campanii eşuate, soldaţii se retrăgeau şi oraşele îşi reveneau până când aveau destui oameni ca să încerce din nou cucerirea vecinului lor.

Ring a arătat spre Regele negru.

— Împăratul Clekan al XI-lea a decis să pună capăt acestor lupte, căci ambele oraşe erau importante pentru Imperiu. Avea nevoie de metalul din Tuzi şi de grânele din Zist. Ca să preîntâmpine un război care ar fi întrerupt producţia acestor două bunuri, i-a chemat pe conducătorii celor două oraşe şi le-a explicat cu răbdare soluţia pe care o găsise.

Le-a spus că proprietatea văii îi va reveni oraşului care îl va putea învinge pe celălalt la o partidă de şah. Oraşele trebuiau să construiască piesele – Împăratul a vorbit clar despre mărimea şi culoarea lor – şi a anunţat că se va face câte o mişcare pe lună, până la clarificarea situaţiei.

Ring s-a întors spre mine şi a zâmbit larg.

— Le-a spus conducătorilor că nu poate avea loc niciun război în vale până nu se încheie meciul şi a staţionat aici Talioni care să vegheze la respectarea ordinului său. Dacă unul dintre oraşe îl ataca pe celălalt, Talionii trebuiau să-şi unească forţele cu celălalt oraş şi să-l stârpească pe atacator.

Am vorbit într-o şoaptă slabă, ca să nu-i stric lui Ring buna dispoziţie.

— De ce n-au angajat oraşele jucători pricepuţi?

— Asta au făcut, novice, ambele au făcut asta. A fost nevoie de trei ani pentru terminarea pieselor şi de încă doi pentru pregătirea terenului. (A arătat cu degetul spre şirurile de flori care desenau tabla.) Acum nu se văd decât câteva flori, dar cândva, pe fiecare pătrat de pe tablă, creştea o floare diferită, iar îngrijirea tablei, pentru ca pătratele să arate mai bine ca acelea plantate de oraşul rival a devenit o întrecere aprigă la fel ca jocul însuşi.

Jocul a fost unul clasic. Ambele oraşe au angajat jucători de geniu şi, după o mişcare decisivă din partea echipei cu

negru, cetăţenii din Zist şi-au izgonit conducătorul şi l-au ales în locul lui pe jucător. A fost nevoie de cinci ani ca jocul să ajungă în acest punct, iar asta se întâmpla acum mai bine de o mie de ani.

Emoţia din glasul lui Ring a înlăturat pentru mine bariera anilor şi am văzut cu ochii minţii mulţimile de oameni din jurul tablei în timp ce vrăjitorii mişcau piesele. Fiecare mişcare survenea după o lună de aşteptare, care aşteptare trebuie să fi fost incredibil de apăsătoare. Aproape auzeam cum îşi ţineau toţi respiraţia când o piesă se cutremura şi se mişca în faţă, eliminând alta.

Încet, am revenit la realitate şi tristeţea mi-a învăluit sufletul. Piesele aşteptau reluarea unui joc care nu avea să se sfârşească niciodată. Piesele deja scoase de pe tablă stăteau pe margine aidoma unor fantome, aşteptând să vadă că sacrificiul lor n-a fost în van. O pasăre care îşi făcuse cuib în gura Regelui alb şi-a luat zborul şi, odată cu ea, a zburat şi impresia de viaţă din acel loc.

— De ce nu a fost dus meciul la sfârşit?

M-am mai uitat o dată la dispunerea pieselor.

— Nu sunt un jucător aşa bun, dar mi se pare că negrul câştigă la următoarea mutare.

Ring s-a întors şi s-a dus înapoi la calul său.

— Negrul într-adevăr câştigă dintr-o mutare şi toţi au ştiut-o. Totuşi, pacea dăinuia în vale de zece ani lungi şi nimeni nu aştepta izbucnirea unor noi războaie. Conducătorul din Zist i-a scris împăratului şi a mai cerut timp să-şi gândească mutarea.

Ring a sărit în şa.

— Împăratul i-a dat timp nelimitat de gândire şi douăzeci de ani mai târziu câştigătorul a murit fără a-şi fi putut face mutarea. În mormântul lui din Zist, oamenii au pus o tablă cu piesele aşezate exact ca aici şi o statuie a lui aplecat peste ea, ca să poată studia tabla în vecii vecilor.

Am zâmbit larg.

— Mi-ar plăcea să văd asta.

Entuziasmul meu l-a atins pe Ring ca un pumn. S-a întunecat la faţă imediat. S-a întors în şa cu faţa înainte şi a

Chemat:

— *Vino, novice, avem de ucis oameni.*

O O O

Nu-i putuserăm urmări pe Ahnj şi Dabir după ce dăduserăm peste ferma arsă, pentru că Ring primise ordin să execute o misiune în Solnaria. Misiunea, care implica escortarea unui ministru din Solnaria până în Thele pentru discuţii despre bandiţii care atacau graniţa dintre cele două naţiuni, îl iritase pe Ring.

Ring se plângea că primise misiunea pentru că îl însoţeam eu. Călătoria m-a purtat într-adevăr în locuri pe care nu le mai văzusem înainte şi m-a familiarizat cu politica de curte din Solnaria. Mie mi s-a părut foarte educativ, în vreme ce lui Ring i s-a părut plicticos şi abia aştepta să reînceapă vânătoarea de criminali.

Din fericire pentru Ring, Ahnj şi Dabir reuşiseră să nu se lase prinşi. Jefuiseră câteva oraşe în Ditaan şi Lacia, dar nu îşi formaseră o bandă care să-i ajute pe când le-am dat noi de urme, întorcându-ne din Solnaria. I-am văzut o dată, însă au scăpat dând foc la jumătate din oraş. Chit că le oferea un avans de o zi, Ring a insistat să rămânem până când şi ultima victimă a incendiului – o copilă – era scoasă din cenuşă.

Mulţi orăşeni au crezut că a făcut asta din compasiune pentru părinţii ei, dar eu am aflat adevărul după ce am părăsit oraşul. I-am amintit ce îndatorată îi rămăsese familia pentru strădania sa, dar el a pufnit.

— N-am rămas pentru ei, novice. A trebuit să ştiu exact câţi au murit în incendiu, ca să-i pot face să plătească pentru fiecare în parte.

Ahnj şi Dabir au încercat să scape de noi, dar Ring era un hăitaş prea bun ca să se lase păcălit de încercările lor disperate de-a ne trage pe sfoară. Ne-am apropiat încet de ei şi Ring s-a bucurat mult când le-a localizat tabăra pe jumătate ascunsă. Cel puţin în două rânduri le-am luat-o în faţă de-a dreptul şi Ring a instalat capcane mici atunci când ştia că ei se vor opri peste noapte.

— De ce nu punem mâna pe ei şi terminăm odată? am întrebat la un moment dat.

Ring a mijit din ochi şi a lăsat un zâmbet sadic să-i strâmbe buzele.

— Nu au terminat de plătit, novice, pentru toate crimele pe care le-au făptuit.

Uram partea asta crudă a lui, dar recunosc că preferam să o ştiu îndreptată spre Ahnj şi Dabir, decât spre mine. Totuşi, urmele erau îndeajuns de proaspete încât îmi permiteam să presupun, fără a greşi prea mult, că aceasta avea să fie ziua care va pune capăt jocului de-a şoarecele şi pisica dintre Ring şi cei doi criminali.

Urmele duceau aproape direct spre est şi un băiat de-al locului ne-a spus că-n direcţia aceea nu era decât o fermă. Am ajuns la ea la primele ore ale serii. Mergeam prin lanuri de grâu de dimineaţă – tulpinile ajungeau până la scările noastre – dar nu văzuserăm pe nimeni care să se ocupe de ele. Bănuiam amândoi ce e mai rău: eu speram că fermierul şi familia lui vor fi nevătămaţi, în vreme ce Ring spera că Ahnj şi Dabir vor fi ocupaţi.

Clădirile fermei erau aşezate într-o mică depresiune, ca o căldare, din mijlocul lanurilor. Mai mulţi copaci mari umbreau casa din lemn şi piatră şi între cei doi copaci din dreapta era întinsă o frânghie de rufe încărcată cu haine puse la uscat. Curtea din faţa casei era colbuită şi două duzini de găini scurmau ţărâna în căutare de hrană. Coteţele găinilor şi cocinile porcilor erau în spatele casei, în dreapta, iar hambarul mare şi vechi era şi mai în spate, în stânga.

Un cal de plug bătrân şi obosit ne privea din grajdul de lângă hambar. Un câine, cu blana lungă de iarnă năpârlind pe alocuri, stătea întins lângă uşa casei. A ridicat capul şi s-a uitat la noi, mârâind gutural. A ajuns la concluzia că nu meritam niciun efort şi s-a culcat la loc.

Eu şi Ring ne-am oprit caii lângă fântâna din faţa casei, ceva mai la stânga. Un acoperiş de stuf umbrea o bază rotundă de piatră, fiind susţinut de doi stâlpi groşi de stejar. O găleată de lemn era legată de o frânghie petrecută

printr-un scripete ruginit şi într-un cui, pe unul dintre stâlpi, era agăţat un linguroi. Un clopot de mărime medie, turnat în fier, era prins cu şurub de celălalt stâlp al fântânii, de partea dinspre casă. O fâşie de piele se mişca leneşă în bătaia vântului sub limba clopotului.

Ring a tras de el o dată. Clopotul a răsunat tare, ca un vaiet; câtuşi de puţin dangătul vesel al unui clopot care cheamă familia la cină. Acel sunet precis şi exploziv cerea atenţie imediată. Într-un fel, Ring lansase Chemarea cu ajutorul clopotului.

Uşa casei s-a deschis încet şi fermierul a păşit afară cu băgare de seamă. A închis uşa după el fără a se uita în spate sau a vorbi cu cineva dinăuntru. Omul şi-a scos o batistă de la curea şi s-a şters la frunte. A zâmbit firav.

Pentru că şi eu crescusem la o fermă ştiam că toată acea linişte era de faţadă. Nu se putea ca la geamuri să nu fie plin de feţe care să se zgâiască la cei doi Talioni din curte. Hainele de pe frânghie îmi spuneau că familia avea cel puţin cinci membri, iar ideea că niciunul dintre ei nu avea nimic de făcut era nebunească. În mod evident, Ahnj şi Dabir îi ţineau pe ceilalţi ostatici înăuntru.

M-am uitat la Ring, vrând să-i comunic acest lucru, dar el m-a ignorat. A rămas cu privirea fixă la fermier. Pe fruntea acestuia au apărut noi broboane de sudoare şi, pentru o clipă, a părut că omul se topea sub dogoarea privirii lui Ring.

Fermierul s-a forţat să zâmbească.

— Aveţi nevoie de ceva, milorzi?

A venit la fântână, rămânând însă de cealaltă parte a ei.

— Apă, poate?

Ring a aşteptat. Eu am privit mâinile fermierului care tremurau în timp ce cobora găleata în puţ. Calul lui Ring a bătut din copite şi s-a agitat, însă Ring a continuat să nu-şi ia ochii de la fermier. După care, pe când omul ridica găleata plină ochi, Ring a răspuns la întrebare pe o voce joasă şi egală.

— Da, fermierule, apă.

Pe chipul fermierului se vedea cât era de speriat, dar şi

de uşurat datorită răgazului pe care Ring i-l oferea. Omul ştia ce voia de la el. Simţea presiunea, şi aceasta îl strivea încetul cu încetul. Dacă Ring cerea informaţii, fermierul trebuia să nege că văzuse sau auzise vreodată de cineva anume şi noi am fi plecat. Dacă nu ceream informaţii, rămâneam şi-n tot acest timp presiunea avea să crească.

Ring a luat linguroiul, l-a umplut cu apă şi şi-a mutat privirea către casă. A băut, dar nu şi-a desprins ochii de la uşa din faţă. Privirea fermierului sărea de la chipul lui Ring la uşa aceea. Ring a pus linguroiul înapoi în găleată. Fermierul a desfăcut frânghia şi mi-a adus şi mie găleata.

Am luat linguroiul şi am băut. Apa rece mi-a spălat gâtlejul de praful înghiţit pe drum. M-am uitat în jos spre faţa fermierului şi-am zâmbit cât am putut eu de liniştitor. El a părut să se relaxeze.

— Mulţumesc, apa e bună.

— *Căutăm doi oameni.*

Fermierul s-a întors, clătinându-se, şi a vărsat nişte apă.

— Îmi cer iertare?

Ring se holba la uşă de parcă ar fi putut să vadă prin ea.

— Eşti singur aici?

Fermierul a căscat ochii la Ring, tremurând. Spaima îi blocase maxilarele şi-i furase orice cuvânt ar fi putut oferi ca răspuns.

— *Ai familie, fermiere?*

— D-da. Soţia şi mama mea.

— N-ai copii?

Vocea lui Ring îşi bătea joc de om.

— Doi, un băiat şi o fată.

Faţa fermierului s-a destins. Răspunsurile la aceste întrebări veniseră uşor. Preţ de o clipă, a crezut că ar putea supravieţui acestui chin.

Ring i-a alungat acest gând.

— Sunt în casă?

— Da, nu!

Fermierul s-a crispat şi agonia i-a săpat riduri zigzagate pe chip.

— Hotărăşte-te, fermierule! Sunt înăuntru sau nu?

Fermierul a pregetat, după care şi-a adunat curajul, pregătindu-se pentru ce e mai rău.

— Au plecat la Tuzi de dimineaţă să facă troc pentru lucruri de care avem nevoie.

Osânda veşnică îl înghiţise cu totul, căci tocmai minţise un Talion, şi doar atunci a observat că noi veneam din direcţia Văii Tuzist.

Ring a ridicat vocea.

— Căutăm doi ucigaşi. Sunt oameni după formă, dar laşi în spirit. Îi vom găsi, până la urmă. I-ai văzut cumva?

Fermierul a clătinat tare din cap.

— Nu, pe nimeni. N-am mai văzut faţă de om de săptămâni întregi. În afară de voi, adică.

Ring şi-a mutat privirea la fermier, făcându-l să înlemnească pe loc. Ring s-a adunat ca o pisică gata de atac.

— Sper că nu ne minţi.

— Nu, nu, nu mint. N-am văzut pe nimeni.

Ring a dat pinteni calului. A luat-o drept spre uşă.

Fermierului s-a albit la faţă. Genunchii au început să-i tremure şi a fost cât pe ce să-l lase. A scăpat găleata din mâini şi apa i-a udat pantaloni ţesuţi în casă. Se uita ţintă la spatele lui Ring, şi-a încleştat şi descleştat pumnii, apoi s-a uitat la o coasă sprijinită de casă.

Mi-am înghiontit calul şi m-am postat între fermier şi seceră.

— Talion, hai să plecăm. Ne-au scăpat.

Ring şi-a văzut de drum, surd la cuvintele mele.

— *Talion, or să-i omoare.*

Ring a întors iute capul, auzind această combinaţie de limbă Tal Nobilă şi Chemare. Căutătura ochilor ar fi trebuit să mă pună la respect, dar ura pe care o simţeam faţă de el şi teama pentru familia fermierului m-au apărat de acea furie. I-am susţinut privirea destul de mult cât să-l conving că nu mi-e teamă de el, după care m-am întors spre fermier.

— Cum te cheamă?

— Ben.

— Nu-l lua în seamă pe partenerul meu, Ben. E din Temur şi n-a văzut niciodată o casă de piatră adevărată de aproape. Du-l la oraş, la orice oraş adevărat, şi e-n stare să rătăcească pe străzi ca în transă. Am descălecat şi-am luat găleata de jos. Te superi dacă-mi adap calul? Mai avem încă mult de călărit astăzi.

Mi-am petrecut un braţ pe după umerii lui Ben şi l-am condus spre fântână, departe de coasă.

— Şi eu am crescut la fermă, Ben. Cultivam cereale ca tine.

Ben nu dădea semne că mă auzea. A legat găleata de frânghie şi a coborât-o în puţ.

A ridicat-o din nou şi eu i-am împins lui Lup botul în ea. I-am zâmbit fermierului şi l-am scărpinat pe Lup între ochi. Era timpul să joc la noroc şi speram că Ben se va linişti destul văzând ceea ce făceam, pentru ca apoi să se dea pe brazdă.

— Îmi amintesc lucrurile bune şi, măiculiţă, mi le amintesc pe cele rele. Ai avut vreodată probleme cu ploşniţa cerealelor?

Am văzut ceva scăpărându-i în ochi şi am sperat că va rămâne cu mine destul cât să-şi salveze familia. Ploşniţele de cereale sunt specifice folclorului fermierilor. Sunt insecte mitice pe care se dă vina că mănâncă totul atunci când recolta e slabă sau când proviziile se consumă prea repede.

M-am întins peste botul lui Lup şi am pus o mână, prieteneşte, pe umărul lui Ben.

— Da, îmi amintesc ploşniţele alea. Am avut o fermă în Sinjaria, era ferma familiei, şi ploşniţele de cereale care ne-au atacat au fost din cele urâte, toate verzi şi cu patru aripi. Ştii felul, desigur.

Am zâmbit încrezător.

Ben a mijit ochii şi a dat din cap afirmativ ca în transă.

Am continuat:

— Aşa dăunătoare cum sunt pe ogor, ţi s-a întâmplat să-ţi intre vreodată în casă? Îmi amintesc că odată am avut trei roiuri în casă. Ai păţit-o? Câte ai avut cele mai multe în casă?

Ben a închis ochii şi a mişcat uşor din buze, fără-ndoială rostind o rugăciune.

— Două.

Am zâmbit, am scos un suspin precaut şi l-am strâns de umăr.

— Atunci, n-ai avut niciodată bătăi de cap. Două roiuri nu fac probleme. Ţi-au intrat vreodată în hambar? Se duc acolo noaptea, uneori.

— Nu, doar în casă.

Încordarea încă i se simţea în voce, dar răspunsurile îi veneau mai uşor pe măsură ce înţelegea ce întrebam.

— Am avut însă tăuni în hambar.

— Ploşniţele de cereale care ne-au atacat aveau doar nişte ace mai mici. Am dus o mână la pumnal. Dar tu?

— Un roi amestecat, cu ace lungi şi scurte. Celălalt, doar scurte.

Am râs.

— Eu nu mi-aş face probleme din cauza lor. Am auzit că pleacă fără să facă pagube reale, mai ales în perioada asta din an.

Ben a încuviinţat din cap, un zâmbet firav întorcându-i-se pe buze.

— Asta am auzit şi eu, odată ce se schimbă vremea şi cerul e senin.

— O, bun. Atunci, nu vei avea probleme.

Am scos capul lui Lup din găleată şi-am sărit în şa.

— Noi plecăm. Mult noroc, Ben. Mulţam pentru apă.

Am întors calul şi aproape l-am forţat pe Ring să părăsească ferma. Ne-am continuat drumul tot spre răsărit, după care am virat printr-o viroagă care ne-a purtat spre nord o vreme, apoi am luat-o spre vest. Am parcurs un kilometru şi jumătate de la casă, când Ring a vorbit:

— *Talion, îmi vine să-ţi iau gâtul.*

L-am oprit pe Lup şi m-am întors în şa spre Ring.

— Şi după aia, te vei întoarce, vei contribui la uciderea familiei lui Ben, apoi le vei face felul amicilor noştri?

Ring a înlemnit auzindu-mi tonul şi cuvintele.

— Ai grijă, novice, că nu-i ai aici pe Lord Hansur sau pe

Maestru care să se asigure că ai câştigat când tu, de fapt, ai pierdut!

Furia m-a străbătut ca un fulger şi-am sărit din şaua lui Lup cu o uşurinţă fluidă.

— Acum, Ring, chiar acum. Mă urăşti de la bun început şi niciodată n-am ştiut de ce. Acum am înţeles. Coboară şi-ţi voi arăta că am câştigat pe drept tot ce am.

Privirea lui Ring s-a îmbunat. Omul era uimit.

— Abia acum ai înţeles de ce te dispreţuiesc? N-aş fi vrut să-ţi pierzi vremea cumpănind la un atare lucru. Dă-mi voie să-ţi explic de-a fir a păr, novice. Din prima zi când ai venit în Talianna ai fost protejatul lui Hansur şi animalul de companie al Maestrului. Dacă ei n-ar fi închis ochii la respectarea regulilor, n-ai fi ajuns niciodată până aici.

Cuvintele îmi vâjâiau prin minte şi-mi rămâneau blocate în gât. Muncisem din greu pentru tot ce obţinusem – Maestrul spusese chiar el asta la prima noastră întâlnire – şi totuşi Ring îmi anula cu atâta uşurinţă orice merit, aruncând-mi în faţă cu maximă nepăsare o minciună sfruntată. *Chiar să fiu un escroc?* Acest gând îmi zbura prin minte ca un şoim planând asupra sentimentelor mele de nesiguranţă, încă îngropate adânc în mine.

Ring şi-a continuat atacul înainte să am ocazia de-a mă apăra.

— Te-am citit de la bun început. Nolan, băiatul care a bătut pe jos o mie de leghe. Nolan, băiatul care-i sfida pe Lăncieri şi care se străduia mereu mai tare ca oricare altul. Nolan, băiatul care credea că poate deveni Justiţiar.

Ring m-a scuipat.

— Aici te-ai înşelat, aşa cum te-ai înşelat de atâtea ori anul acesta. Nimeni nu poate deveni Justiţiar, cu asta trebuie să te naşti.

Am scuturat din cap, alungându-mi toate îndoielile.

— Nu, a fi Justiţiar nu-i un drept prin naştere, e-o onoare pe care ţi-o câştigi.

— Te înşeli, novice!

Nările lui Ring au fremătat şi ochii i s-au căscat. Şi-a înghiontit singur pieptul cu degetul mare de la mâna

dreaptă.

— Tatăl meu a fost Justiţiar. A murit când aveam cinci ani. A fost ucis în timp ce-şi făcea datoria, iar eu am crescut în această tradiţie. Ştiu ce înseamnă să fii Justiţiar. M-am născut cu asta în sânge. Mi-a fost scris să devin Justiţiar.

— O, şi asta face din tine un Justiţiar mai bun ca mine. Nu prea cred. Am arătat înapoi spre fermă. Ce încercai să faci acolo de unde venim?

— Să împart dreptate. Ochii lui Ring s-au întunecat o secundă. Ahnj şi Dabir ne puteau auzi. Erau speriaţi. Cunoşteau groaza pe care, la rândul lor, le-o provocaseră victimelor lor. Asta e doar o doză mică din dreptatea pe care merită să o îndure.

Am scuturat tare din cap.

— Ba nu, Ring, asta înseamnă tortură. I-ai torturat şi, făcând asta, i-ai torturat şi pe Ben şi pe familia lui. Ahnj şi Dabir aşteptau înăuntru cu nevasta şi copiii lui, gata să-i ţină ostatici dacă intrai după ei.

— Dar nici n-am avut de gând să intru în casă.

— Tu ştiai asta, ei însă, nu. Nici eu nu ştiam.

Rânjetul băţos s-a întors pe chipul lui Ring.

— Aşa că tu, un novice, te-ai hotărât să intervii şi să mă ajuţi. Tu m-ai Chemat, m-ai făcut de ruşine, acolo, în faţa fermierului.

— Ben, numele lui este Ben.

De frustrare, am lovit cu pumnul drept în palma stângă.

— Ce importanţă are? Pe noi nu el ne interesează.

Am clătinat încet din cap. Eram sătul să mă cert şi trist că aveam motiv de ceartă.

— Ba ne interesează. Ben este motivul pentru care suntem aici. El este motivul pentru care facem ceea ce facem. Ben şi cei ca el sunt *singurii* care ne interesează.

Ring a chicotit lejer şi pentru sine. Umerii lui s-au ridicat şi au căzut, în timp ce el clătina din cap spre mine. A hotărât să-mi facă pe plac.

— Şi faptul că ai discutat cu el despre dăunătorii recoltei l-a ajutat?

— Nu.

Mă rugam să înţeleagă.

— Cu fiecare întrebare de-a ta, murea pe dinăuntru. Trebuia să încerc ceva, aşa că am riscat şi asta l-a ajutat. Şi ne-a ajutat pe noi.

— Şi cum s-a întâmplat asta, novice?

Vocea lui a luat acelaşi ton superior şi întrebător ca vocea unui profesor când cere unui elev o explicaţie improbabilă şi fantezistă.

Am suspinat şi m-am întors spre Lup.

— Unul dintre ucigaşi e înarmat cu sabie şi pumnal, dar celălalt are doar un pumnal. I-au spus că vor pleca mai departe fără a face rău nimănui imediat ce dispăream noi. Caii lor erau în hambar. Îmi închipui că o vor lua înapoi spre vale, încercând să-şi piardă urma în Tuzi sau Zist.

— Cum?

A strâns din ochi şi m-a privit cu suspiciune.

— De unde ştii asta?

Am urcat în şa.

— Ploşniţele de cereale nu există. A înţeles că-l întrebam de fapt despre Ahnj şi Dabir. (Chipul lui Ring era în continuare o mască a nedumeririi şi neîncrederii.) Ben se temea mai mult pentru familia lui decât se temea de tine. Se simţea prins la zid şi eu i-am oferit o cale de scăpare. (I-am dat pinteni lui Lup în josul viroagei.) O să-i aştept printre Gardieni.

Ring n-a spus nimic. A rămas locului, uitându-se în depărtare. Părea prăbuşit puţin, de parcă doctrinele după care se ghidase în toţi acei ani ar fi început să se năruie. Apoi, înainte să dispar din ochii lui, s-a îndreptat de spate, m-a prins din urmă şi-a luat-o în faţa mea, către vale.

o o o

Ahnj era cel înarmat deopotrivă cu sabie şi pumnal. Amândoi ucigaşii au intrat în vale cu uşurinţă, de parcă n-ar fi avut nicio grijă. Veneau pe o cărare care avea să-i poarte drept printre Gardieni, în drum spre Tuzi.

Ring a ieşit călare din spatele unui Gardian Lăncier negru şi s-a oprit pe drum în faţa lor. A ridicat mâna dreaptă,

arătându-le Craniul.

— Sunteţi criminali şi proscrişi. Vă cer să vă predaţi, altfel vă voi ucide.

Cuvintele lui erau precise şi tăioase; aproape că cereau ca vreunul dintre cei doi să facă o prostie.

Dabir a smucit de frâiele iepei lui sure şi a ieşit de pe drum, vrând să ocolească Gardienii în drum spre Tuzi. Am aruncat o singură piatră din praştie, care l-a lovit în şira spinării. Şi-a arcuit spatele de durere şi s-a rostogolit din şa. A lovit pământul, s-a dat peste cap şi s-a ridicat ameţit pe mâini şi genunchi.

Ahnj l-a privit pe Ring care îşi chema *tsincaatul* şi şi-a întors calul spre Zist. Ring mi-a ordonat să merg după Ahnj, iar el a sărit din şa şi s-a îndreptat cu paşi mari spre Dabir. Insalianul reuşise cu chiu, cu vai să se ridice în picioare şi, în pofida căzăturii, stătea încordat, aşteptând. Îl făcea pe Ring să pară mic, dar *tsincaatul* făcea ca pumnalul lui să pară mic.

I-am dat pinteni lui Lup, care a ţâşnit înainte ca o săgeată dintr-un arc. Am urmat un traseu şerpuit printre Gardieni – zărindu-l când şi când pe Ahnj printre ei – dar Lup fugea ca vântul şi-a reuşit chiar să reducă distanţa dintre noi şi proscris. Am pus o nouă piatră în praştie, am rotit-o şi, când am ieşit dintre statui, am eliberat-o.

L-am ratat pe Ahnj, dar i-am nimerit calul după urechea dreaptă. Acesta a lăsat capul în jos şi a înfipt copitele din faţă în pământ. Ahnj a fost aruncat din şa şi s-a prăbuşit la pământ într-o încâlceală de mărăcini, dar s-a ridicat imediat, gata să mă întâmpine.

Am sărit din şa şi am scos sabia.

— Predă-te, Ahnj.

Ahnj s-a încruntat. Barba lui deasă şi neagră absorbea sângele de la zgârieturile pe care spinii i le făcuseră pe faţă. Hainele lui erau pline de găuri şi rămurele de mărăcine încă atârnau de ele.

— Eşti un copil. Nu m-aş preda niciodată unui biet copil.

Am înghiţit greu.

— Nu vreau să te ucid.

El a ridicat din umeri.

— Atunci, te voi ucide eu pe tine.

A rostit acestea pe un ton normal, dar cuvintele mi s-au înfipt în stomac ca nişte degete de gheaţă. Nu era mai înalt ca mine, dar era mai greu cu cel puţin paisprezece kilograme. Avea fără-ndoială braţele mai groase ca ale mele, dar, din cauza tunicii numai zdrenţe pe care o purta, nu-mi puteam da seama cât era grăsime şi cât muşchi pe corpul lui. Apoi s-a mişcat şi eu mi-am dat seama că grăsime avea destul de puţină.

M-am dat în spate, lucru nefiresc mie, pentru că aceasta era prima luptă pe care o purtam când duşmanul chiar voia să-mi ia viaţa. Toate celelalte fuseseră doar de antrenament. Puteam fi considerat mort din cauza unei lovituri bune, dar armura mă proteja şi după meci mă ridicam în picioare. Aici şi acum nu se putea face apel la un arbitru şi nu se acordau penalizări pentru o lovitură neregulamentară.

Ahnj a atacat cu sălbăticie şi a încercat, iute, să mă termine. A lansat asupra mea un potop de lovituri şi, dacă n-aş fi avut reflexe bune în urma antrenamentului, m-ar fi ucis cât ai clipi. Am păşit în lateral la primele lovituri, pe următoarele le-am blocat şi pe ultima am parat-o.

Mişcările lui Ahnj urmăreau un tipar, două la înălţime şi una jos, iar acest tipar spunea despre el că e un luptător slab. Îmi dădeam seama că el, unul, nu era conştient de această repetiţie şi am început imediat să mă gândesc la o serie de mişcări pe care le puteam face şi care ar fi folosit această slăbiciune împotriva sa. Nu mă puteam baza pe faptul că va continua aşa, dar ştiam că mă puteam folosi de ele ca să-l ucid, dacă tiparul reapărea.

Următoarea lovitură a aplicat-o la înălţime. Eu mi-am ţinut echilibrul cu garda jos şi-am păşit în stânga ca să o evit. Ahnj a ridicat iarăşi sabia şi-a avântat-o în jos spre umărul meu drept. L-am blocat încă de sus, am păşit în faţă şi mi-am strecurat piciorul drept în spatele piciorului lui drept. L-am lovit cu umărul drept, făcându-l să cadă. A plonjat, aterizând lat pe spate. Sabia mea era deja în

poziţie, deasupra capului său, gata să i-o înfig în piept.

I-am întâlnit însă ochii şi am citit în ei groază. Am ezitat preţ de o clipă, apoi am lovit, dar Ahnj se rostogolise din calea săbiei.

— Bine jucat, băiete, dar sabia trebuie să mă atingă dacă vrei să mă omori.

S-a străduit să vorbească lejer, însă teama l-a trădat. A luat o poziţie de apărare şi mi-a făcut semn să mă apropii cu palma stângă deschisă.

Am avansat şi am încercat să-mi amintesc toate variantele de lovitură, parare şi ripostă pe care le exersasem în ultimii şase ani, dar nu mi-am adus nimic aminte. Totuşi, corpul meu îşi amintea antrenamentul şi a atacat. Am renunţat la conştientizarea mişcărilor şi m-am lăsat purtat de ritmurile corpului.

Lupta s-a încheiat mai repede decât îmi imaginasem că este posibil. Ahnj a parat o lovitură din fandare şi a ripostat în vreme ce sabia mea se prinsese într-una dintre mânecile lui care atârnau. Sabia lui a trecut printre braţul meu drept şi corp, apoi a urcat, intenţionând să-mi secţioneze artera de la subsuoară. M-am răsucit spre spate, ridicând braţul la timp ca să evit atacul, după care am păşit în faţă, continuând răsucirea.

Trecusem pe lângă el, aşa că, pe când mă răsuceam iar el mi-a apărut în faţă, sabia mea i-a pătruns prin spate şi i-a ieşit prin piept. Datorită forţei mele, lama a ieşit din el, făcându-l să împroaşte sânge peste Regina de alb. Ahnj s-a îndepărtat împleticit şi a căzut greoi la pământ.

Am continuat răsucirea, m-am lăsat în genunchi lângă banditul care-şi dădea ultima suflare şi am vomitat.

O O O

Ring s-a ocupat de paznicii din Tuzi, ţinându-i, din fericire, departe de mine. Nu am putut auzi explicaţia pe care le-o dăduse despre mine, dar nici n-aş fi vrut să o aud. Aveam impresia că unul dintre Gardieni întinsese mâna şi-mi strivise măruntaiele, ca pedeapsă fiindcă profanasem valea.

În joacă, novicii deseori spun poveşti fanteziste despre cum ar fi să ucizi cu adevărat pe cineva. Toate sunt poveşti eroice despre cine ştie ce aprigă luptă în care novicele este singurul capabil să apere o prinţesă frumoasă de un ucigaş sau este ultima speranţă pentru înfrângerea unui monstru pus să distrugă lumea. În acele poveşti, să ucizi este un lucru bun şi drept. Sorţii erau întotdeauna împotriva novicelui, dar talentul, antrenamentul şi o inimă dârză îl purtau întotdeauna spre victoria finală.

Niciodată nu-mi imaginasem că voi ucide un bandit slab antrenat în mijlocul unui câmp de flori. Mirosul trandafirilor sălbatici ajungea până sus la mine, pe piedestalul unui Elit de negru pe care şedeam. Mă întrebam cât timp va trece până să pot mirosi din nou un trandafir fără să mă gândesc la moartea lui Ahnj.

Ring a venit călare, aducându-l şi pe Lup. A scuturat din cap spre paznicii care se îndepărtau sub poverile lor cumplite. Avea pe faţă un rânjet de mulţumire de sine.

— Le-am spus că eşti bolnav de zile bune. Nu e bine să creadă că un Talion este slab.

Buzele-mi uscate erau amare. Le-am lins cu limba umflată.

— Niciodată nu trebuie să creadă că un Talion este om.

Ring a încuviinţat din cap.

— Acum începi să înţelegi. Poate te-am judecat prea aspru înainte. Acum eşti bărbat, un Talion din toate privinţele, mai puţin din aceea a declaraţiilor formale. Uciderea omului ăstuia cred că ţi-a deschis ochii.

Am pufnit.

— Chiar aşa e.

Ring mi-a răstălmăcit cuvintele şi a zâmbit larg.

— Acum înţelegi că trebuie să fii ca moartea însăşi. Trebuie să insufli teamă, căci fără de ea nimeni nu-ţi va da ascultare. Vor refuza să te ajute.

Faţa lui Ring s-a luminat, pofta lui de teroare modificându-i trăsăturile într-o mască de extaz.

— Putem uita ce s-a întâmplat mai devreme.

Am clătinat din cap încet, în ciuda valurilor de greaţă pe

care mi le-a stârnit această mişcare.

— Nu. Nu voi uita niciodată nimic din ziua de azi.

Ring s-a uitat pe lângă mine spre locul unde îl dezarmase pe Dabir cu o parare iute, după care sorbise sufletul din el în vreme ce banditul ţipa.

— Poate ai dreptate. Dacă uiţi trecutul poţi ajunge înapoi în el.

Am râs uşor. Râsul meu conţinea o notă de sminteală şi asta l-a atins pe Ring ca o săgeată care străpunge o broască.

— Tu chiar nu înţelegi, aşa-i?

Ring a înlemnit şi s-a uitat fix la mine.

— Crima aceea m-a schimbat, exact ca după-amiaza aceasta. Nu-mi place să ucid şi nu-mi place să bag spaima în oameni. Am căutat pe faţa lui Ring vreun semn că înţelegea, dar avea mai puţină viaţă decât oricare dintre Gardieni. Vreau să nu se teamă nimeni de mine.

— Atunci, nu vei fi niciodată un Justiţiar.

Ring a pronunţat cuvintele cu acelaşi scop pe care îl avusese când rostise sentinţa lui Dabir.

M-am împins de pe piedestalul Elitului şi-am aterizat în picioare.

— Dacă a fi Justiţiar înseamnă doar să ucizi şi să-i sperii pe alţii, presupun că ai dreptate. Dar nu cred că e aşa şi eu voi fi un alt fel de Justiţiar.

Ring a îndreptat un deget spre mine.

— Altă cale nu există.

Am strâns pumnii şi m-am răstit la el.

— Ba există. Am arătat spre ferma lui Ben. Ţi-am arătat asta azi. Eu ştiu cum îl cheamă, îi înţeleg temerile şi nu e nevoie să fiu ceva de care el să se teamă. Vreau ca oamenii precum Ben să ştie că voi fi alături de ei atunci când vor avea nevoie de cineva care să-i scape de un Ahnj sau Dabir.

Ring a dat să răspundă, dar eu am fluturat din mână şi-am continuat:

— Am văzut eu, am văzut ce le faci tu oamenilor. Am văzut fulgerele de teamă străbătându-i pe cei pe care i-am

întâlnit. Oamenii se feresc din calea noastră când ne văd, chiar şi cei drepţi *care nu au niciun motiv să se teamă!* Toţi se opresc şi se întreabă: „Să fi venit după mine?” fie că au de ce s-o facă, fie că nu. Poate că ţie-ţi place. Poate că frica lor te hrăneşte, te face să te simţi important, dar pe mine mă revoltă. Rostul nostru este să-i protejăm pe aceşti oameni, iar ei nu trebuie să se teamă de noi.

M-am uitat în sus la silueta lui de pe fundalul cerului crepuscular, stacojiu cu purpuriu.

— Poate vrei să-i ţii pe toţi la distanţă pentru că tu însuţi te temi. Tatăl tău a fost ucis de cineva sau ceva peste care a dat în părţile astea. Îmi pare rău pentru asta şi ştiu cât de tare doare, dar s-a terminat. Poate crezi că, dacă ucigaşul s-ar fi speriat de el, nu ţi-ar fi atacat tatăl. Nu ştiu. Am ridicat ambele mâini în aer, apoi mi-am încrucişat braţele peste piept. Dar poate, cine ştie, tatăl tău şi-a împins ucigaşul prea departe, l-a stârnit aşa cum i-ai stârnit tu pe Ahnj şi Dabir, şi atunci ucigaşul a ripostat şi l-a răpus pe tatăl tău din cauza panicii care l-a cuprins.

Am urcat în şa şi-am luat-o spre răsărit.

Nările lui Ring fremătau.

— Nu poţi să pleci. Călătoria ta nu s-a încheiat.

Am clătinat din cap, renunţând să mai încerc a mă explica în faţa lui Ring.

— Nu, Călătoria mea nu s-a încheiat, dar s-a încheiat timpul pe care îl petrec alături de tine. Nu mai ai ce să mă înveţi.

— Nu vei fi niciodată un justiţiar!

Strigătul lui Ring suna îndepărtat şi vlăguit, de parcă el s-ar fi pierdut şi-ar fi strigat de undeva din adâncul propriei sale fiinţe.

M-am întors spre Ring pentru ultima dată.

— Justiţiar n-aş deveni nici dacă aş renunţa şi aş ajunge exact ca tine.

CAPITOLUL 15

Talion: Înţelegerea

Drumul până la Seir, capitala hamisiană, a durat două zile. Am stabilit cu bună ştiinţă un ritm uşor de mers, cu gândul la oamenii de pe traseu. Vorba că leopardul de munte fusese capturat s-a împrăştiat repede şi ţăranii voiau să-i vadă pe nobili întorcându-se triumfători în capitală.

Ne-am oprit în fiecare sat de pe Drumul Regilor şi-am acceptat recunoscători darurile, formate din pâine şi vin, care ne-au fost oferite. Am fost bucuros peste măsură să-l văd pe Rege luând doar o felie simbolică şi o singură cupă de vin de la ţărani, apoi oferind mulţumirile întregii sale suite pentru generozitatea lor. Gestul său îi împiedica pe cei din alai să intre în sate ca lăcustele şi să înfulece tot ce le ieşea în cale.

Devotamentul oamenilor pentru monarhul lor era dureros de uşor de citit pe chipul lor, atunci când îl vedeau sau se întindeau ca să-l atingă. Nu doar o singură casă din chirpici fusese vopsită ca blana leopardului de munte şi o legiune întreagă de copii era ridicată în braţe de părinţi astfel încât Regele să le poată atinge câte o mână sau o frunte. Oriunde ne purta drumul, mulţimile adoratoare înălţau rugi lui Shudath pentru sănătatea, prosperitatea şi viaţa lungă a Regelui şi-a pruncilor lui.

Cândva, un astfel de spectacol m-ar fi revoltat. Aceştia erau oamenii care umpleau rândurile armatei sale atunci când trupele hamisiane mărşăluiseră în Sinjaria. Ar fi trebuit să-i urăsc şi, cu toate acestea, am descoperit că ostilitatea mea se îndrepta mai mult spre nobilii din umbră, care complotau să-l ucidă pe Rege şi care urmăreau ca, odată transformat astfel într-un martir, să se folosească de memoria lui pentru a-i incita pe supuşi şi a-i conduce într-un alt război de cucerire.

M-am întors să privesc feţele nobililor şi am încercat să-

mi imaginez cine putea dori moartea Regelui, dar înainte să pot alege un posibil vinovat, Marele Duce Fordel şi-a îndrumat calul să vină spre mine şi şi-a dres glasul.

— Lord Nolan, îţi pot răpi un moment?

Am încuviinţat uşor din cap. Îmi plăcea de bătrân şi îl respectam pentru că-i făcuse de ruşine pe ceilalţi nobili, luând vizuina cu atac. Ordonanţa personală a Marelui Duce îmi spusese că, după ce eu dispărusem în văgăuna aceea, el îi ocărâse pe nobili pentru laşitatea lor.

— Şi ce veţi răspunde când veţi fi întrebaţi: „Unde aţi fost voi când Regele nostru se afla în pericol?” – spusese ordonanţa că strigase stăpânul său.

Şi atunci Marele Duce şi-a scos pumnalul şi-a sărit în văgăună. Încetul cu încetul, nobilii l-au urmat şi au venit să ne salveze.

— Lord Nolan, a început el cu timiditate, nu mi-e clar ce rol a jucat fiul meu în salvarea nepotului meu. Te-aş putea deranja, cerându-ţi să-mi povesteşti totul din punctul tău de vedere?

În ochii lui citeam dorinţa de-a auzi că fiul său era într-adevăr curajos. Iubirea sa pentru Patrick, oferită chit că nu îşi înţelegea pe deplin fiul, era mai mult decât evidentă. Bucuros, l-am asigurat că fără mintea ageră a lui Patrick şi-a priceperii lui cu sabia, Regele s-ar afla acum în pântecele Reginei-Mame.

Când povestea s-a sfârşit, Marele Duce şi-a reluat locul în procesiune şi s-a mai apropiat de mine doar o dată, pentru a primi clarificări în câteva aspecte. Până să-i răspund eu la toate nedumeririle, caravana a ajuns la un loc perfect de campare. Fordel mi-a mulţumit din nou, după care a plecat să organizeze tabăra.

Eu l-am găsit imediat pe Contele Patrick şi le-am dat o mână de ajutor, lui şi servitorilor la ridicarea pavilionului. Mai devreme, Patrick aflase că eu, unul, nu aveam servitori sau cort şi, în pofida asigurărilor mele că mă mulţumesc să dorm sub cerul liber înfăşurat în nişte pături, a insistat să împart cortul cu el. Mi-a ghicit motivul şovăirii şi a spus că aşa ar fi cel mai bine pentru leopardul „meu”, aşa că am

cedat şi i-am acceptat oferta.

Mi-am aruncat păturile pe un pat din lemn şi pânză, apoi m-am întors spre Patrick.

— Că veni vorba, am uitat să-ţi dau ăsta înapoi.

Am vârât mâna în punga cu pietre pentru praştie de la curea şi-am cules de acolo inelul de aur care, înăuntrul vizuinii, mă ghidase în direcţia corectă. L-am întins şi l-am lăsat să-i cadă în palmă.

Contele Patrick radia de fericire. L-a şters de tunică şi şi l-a petrecut pe inelarul de la mâna dreaptă.

— Trebuie să ştii, Nolan, c-am crezut că aruncarea inelului în urmă va fi ultimul lucru pe care îl voi face în viaţa asta.

S-a aşezat pe patul de campanie, s-a întins după puiul de leopard, l-a luat în braţe şi a început să îl scarpine după o ureche.

Eu m-am întins pe prici şi am râs.

— Imaginează-ţi surpriza mea să găsesc o podoabă într-un tunel dhesiri. A fost o idee genială să laşi urme folosindu-te de pinteni.

Răspunsul Contelui a fost întrerupt de un servitor care aducea o strachină cu lapte de iapă. L-a pus jos şi Patrick şi-a înmuiat un deget în el. Degetul l-a dus apoi la gura puiului, care l-a lins. Patrick a pus leopardul jos şi l-a lăsat să lipăie laptele. Cu mâinile libere, a luat un dulcimer în poală şi a lovit câteva coarde.

— S-a ţinut tata de tine să-i spui totul despre luptă?

Cânta o piesă marţială având, normal, un ritm de marş. Se concentra mai mult la cântec decât la răspunsul meu.

Am dat afirmativ din cap şi am râs uşor când el a clătinat resemnat din cap.

— A întrebat şi i-am spus că l-ai salvat pe Rege.

Cântecul a făcut trecerea spre imnul hamisian şi el a ridicat din umeri.

— Nu am avut de ales. Până să fie Zaria încoronată, sunt pretendent la tron.

M-am încruntat, m-am aplecat în faţă şi m-am proptit în coate.

— Vorbeşti de parcă asta ar fi o problemă. Nu-ţi doreşti tronul?

Muzica s-a prăbuşit într-un amestec neplăcut de note. Patrick a ridicat surprins ochii spre mine şi a pus mâna pe coardele dulcimerului, ca să le facă să tacă.

— Să urc pe tron şi să am de-a face cu oamenii de la curte? A scuturat vehement din cap. Numai dacă n-am încotro! Prefer să fiu Ambasador pe lângă Regina-Mamă dhesiri decât să stau pe tron.

A tăcut şi s-a uitat la mine cu ochi mijiţi.

— Sigur, tu nu ştii cum e cu adevărat viaţa la curte, aşa-i? Vreau să spun, din câte înţeleg, n-ai fost înnobilat decât de puţin timp.

Am clătinat din cap şi am suspinat.

— Am fost făcut bastard de multe ori, dar ăsta probabil că e cel mai politicos mod de-a exprima ideea pe care l-am auzit vreodată. (Am râs amândoi.) Totuşi, observaţia ta este corectă. Nu am petrecut cine ştie cât timp la curte.

Contele Patrick s-a sprijinit pe spate, a luat ciocănelele şi a reînceput să cânte.

— La curte sunt două tipuri de oameni.

Câte o notă acută şi, respectiv, gravă a răsunat din dulcimer, reprezentând fiecare dintre aceste tipuri.

— Primii vin la Rege să-l roage să le acorde favoruri – notă acută – ceilalţi vin să le ceară.

Aici, în acest punct al lecţiei, a produs o notă gravă, sumbră.

— Şi toţi formează alianţe sau conspiră ca să obţină ceea ce vor atunci când vor.

Din nou, dulcimerul a scos o larmă de note contrastante.

Puiul de leopard s-a rostogolit pe spate, a mârâit la acel sunet şi a început să se lupte cu sfoara care atârna de la pantalonii lui Patrick. Am râs amândoi.

— Înţeleg, deci, Conte Patrick, că încerci să eviţi ambele aceste tipuri de oameni?

Remarcile Contelui, dar şi impresia pe care mi-o formasem singur, îl scoteau de pe lista posibililor uneltitori din spatele complotului împotriva Regelui. În afară de

dezgustul său faţă de curteni, dacă şi-ar fi dorit tronul ar fi aranjat moartea vărului său cu mult înainte de încoronare, pentru a evita o regenţă pe care n-ar fi putut-o controla. Dar, deşi nu era un suspect, deţinea cunoştinţe despre curte şi indivizii care mă puteau ajuta să restrâng zona de cercetare şi, astfel, să-mi cresc şansele de reuşită. Contele a încuviinţat din cap şi s-a concentrat asupra unei piese simple pe care, la o mulţime de popoare, se cântau versuri dintre cele mai diferite.

— Ai înţeles bine, evit curtenii cât de des pot. Să evit conspiraţiile, pe de altă parte, e mult mai dificil. A ridicat ochii spre mine, afişând o mină serioasă. Uneltitorii presupun că, dacă nu eşti de partea lor, eşti un duşman sigur.

M-am aplecat după puiul de leopard. Animalul a mârâit şi mi s-a ghemuit sub palmă. Şi-a afundat colţii ascuţiţi în degetul meu mare şi a încercat să mi-l muşte, dar eu n-am simţit pic de durere – de fapt, mă gâdila.

— Şi conspiraţiile sunt chiar atât de multe, încât nu le poţi evita pe toate?

Contele a zâmbit.

— Vei afla şi singur, Lord Nolan. Sigur, este posibil ca tu să aparţii deja grupului sinjarian care vrea să-l vadă pe Ducele Vidor luând-o ca soaţă pe Prinţesa Zaria, câştigând astfel libertatea naţiunii sale.

— Eu, nu. Abia mi-am luat postul în primire.

— Nolan, asta nu va însemna nimic pentru uneltitori. A căzut un moment pe gânduri, apoi a zâmbit. I-ai salvat Regelui viaţa, aşa că ai o anumită influenţă asupra lui. Ai putea fi scos în faţă de facţiunea sinjariană pentru ca Regele să-şi plătească datoria cu suveranitatea ţării tale de baştină. Sau… – s-a oprit din cântat şi mi-a frecat bărbia cu mâna stângă – Keane ţi-ar putea câştiga sprijinul şi să te folosească drept exemplu de supus sinjarian loial Coroanei.

Am mângâiat blana puiului, care a alunecat încet în somn. Îi simţeam bătăile inimii în palmă şi am zâmbit inconştient.

— Te-am dibuit, Nolan?

Întrebarea lui Patrick m-a readus cu picioarele pe pământ.

— Nu, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu fac parte din nicio schemă. Şi, am adăugat sincer, mi-aş dori să evit orice amestec.

Nobilul cu păr de foc a surâs.

— Dacă asta vrei, într-adevăr, atunci m-aş bucura să am parte de compania ta. Lasă-te văzut cu mine o zi sau două şi toţi vor şti că nu au cum să te manipuleze. A reînceput să cânte, după ce eu am primit propunerea cu un gest din cap. Asta nu-i va bucura pe complotişti, dar vor reuşi să se împace cu gândul.

— Nu sunt mulţumiţi decât dacă li te alături?

Contele a strâmbat din nas a dezgust.

— Nu, ai putea face ca Ducele Vidor, dacă ai avea poziţia lui.

M-am încruntat şi am clătinat din cap.

— El cum se poartă cu cei de la curte?

Patrick a suspinat şi a cântat o piesă complexă care cerea ca fiecare mână să execute un ritm diferit, într-o cheie diferită.

— Se dă bine pe lângă toţi promiţând să fie deschis la toate cerinţele lor. Cred că el vede totul ca pe un joc, plus că toată lumea ştie că îi întărâtă pe toţi, unul împotriva altuia. Deci, în vreme ce toţi au de gând să coopereze cu el dacă el îi susţine, majoritatea îl ignoră şi-l tratează drept filfizonul care şi este.

Discuţia despre Vidor părea să-l mânie pe Patrick şi piesa pe care o cânta a crescut ca volum şi tempo în vreme ce vorbea, aşa că l-am lăsat să se calmeze înainte să intervin.

— Ducele Vidor e ca girueta de pe casă, se întoarce pe direcţia celei mai puternice furtuni de la orizont.

Contele Patrick a încuviinţat din cap şi a reînceput să cânte o piesă mai simplă.

— Să-nţeleg că te-ai prins că nu-l plac pe Duce?

Am dat încet din cap în semn că da.

— Am observat o duşmănie între voi pe când eram în vizuină şi nu cred că te-am mai văzut vorbind cu el de când

ne-am întors la suprafaţă.

Patrick a zâmbit.

— Nu-i vorba că l-aş duşmăni, fiindcă nu-l urăsc, cu adevărat. Doar că mi-e milă de el căci crede sau, mai bine spus, visează să obţină mai multă putere decât are. În realitate, el este un nou soi de ulSinjaria. Nu are putere sau control, ci doar un titlu şi dorinţa de-a avea mai mult decât atât.

— Nu milă am auzit atunci când l-ai dojenit fiindcă voia să vorbească cu Regina dhesiri.

Am ridicat cu atenţie puiul adormit din poală, l-am pus pe pat lângă mine şi m-am aplecat în faţă. Mă aşteptam ca Patrick să-mi spună povestea din spatele rivalităţii lor; în acelaşi timp, simţeam că el dorea tăinuirea acelei poveşti. Umărul mă ardea şi pe mine, din simpatie pentru el.

Patrick a pus ţambalul deoparte şi s-a aplecat spre mine.

— Când Vidor a sosit în Seir, nu avea decât cincisprezece ani, dar mândria şi mânia clocoteau în el. Eu am cu patru ani mai mult ca el, dar rangul de conte e mai mic. A cerut un loc mai bun decât al meu la ceremoniile de stat şi, deşi mie nu-mi pasă de asta, vărul meu l-a refuzat categoric.

Vidor a protestat: „Dar eu sunt duce, Milord”, iar vărul meu a răspuns: „Poţi alege singur să stai după vărul meu, Duce Vidor, sau poţi sta acolo fiindcă aşa-ţi *poruncesc* eu.”

Ducele a ales singur să stea după mine.

Am chicotit şi m-a lăsat pe spate.

— O să ţin minte asta, Milord Conte.

Patrick m-a ţintuit cu o privire mai serioasă.

— Atunci mai ţine minte un lucru, milord Nolan. Diferenţa dintre vizuină şi curte este aceea că în vizuină ştii cine-ţi sunt duşmanii.

o o o

Până la amiaza zilei următoare am ajuns la şase kilometri de capitală, când a început să toarne cu găleata. Picăturile erau mari şi grele. Au transformat drumul într-o albie de noroi, întristându-i pe toţi – mai puţin pe ţăranii care continuau să stea pe margine, ca să asiste la trecerea

noastră.

Contele Patrick şi-a mânat calul lângă mine. Puiul de leopard trăgea cu ochiul de sub mantia lui.

— Ploaia nu-i face bine animăluţului ăstuia, aşa că mă gândeam să o luăm amândoi înainte spre Castel, unde e mai uscat. S-a uitat înapoi spre Rege. Vărul meu avea nevoie de un mesager care să ajungă înainte la Castel şi să-şi pregătească odăile, aşa că m-am oferit eu. Tu ai ocazia să mă însoţeşti ca gardă.

Am încuviinţat din cap şi ne-am lăsat caii să pornească la trap uşor în direcţia capitalei. La vreo trei kilometri de caravană, ploaia s-a potolit şi apoi s-a oprit, însă noi tot n-am încetinit ritmul. Am trecut de ultima colină, marginea Văii Seir, după care am coborât în vale şi acolo am văzut pentru prima dată capitala hamisiană.

Valea era îngustă acolo unde ne opriserăm noi, în capătul ei vestic, şi se lărgea pe măsură ce cobora spre Marea Runt. Pâlcuri de pini şi arţari şi grupuri de case de piatră sau lemn, vopsite în culori deschise, formau un desen care acoperea pereţii văii. Zonele împădurite împărţeau oraşul în cartiere bine definite şi, în acelaşi timp, serveau un scop deopotrivă utilitar şi estetic.

Un plafon subţire de nori atârna deasupra văii. Jerbe de lumină solară se filtrau printre norii negri de furtună şi iluminau puternic case şi zone întregi din oraş. Sus, pe peretele sudic al văii, ţintuit de o rază de soare, se înălţa Castelul Seir.

Zidurile Castelului erau mai înalte decât zidul de asediu din Talianna. Erau şapte turnuri unite printr-un perete gros de granit. Fortăreaţa pe care o încercuiau – o clădire înaltă zidită în versantul muntelui – avea câte un turn în fiecare dintre cele patru colţuri şi un acoperiş din ardezie cenuşie. Era construit din marmură albă şi reflecta aşa tare lumina soarelui, că îmi rănea ochii. Ca un uriaş stând ghemuit în mijlocul unui sat de jucărie, Castelul se înălţa impresionant dintre clasele îngrămădite la poalele lui.

Până şi Patrick a şovăit o clipă înainte să-şi mâne calul în josul văii.

— Îţi taie răsuflarea de fiecare dată când îl vezi, prietene.

Am coborât în vale, eu urmându-l pe Patrick, abia ţinându-mă după el pe drumeagul şerpuit spre intrarea castelului. S-a prezentat gărzilor şi a pus chezăşie pentru mine. Am străbătut curtea pietruită către grajd şi am predat caii grăjdarilor. În faţa clădirii ne aştepta un omuleţ chilug.

— A, Halsted, acesta este Lord Nolan ra Yotan.

La prezentarea făcută de Patrick, omul a înclinat capul spre mine, iar eu spre el. În timp ce Patrick vorbea, am străbătut iar curtea, îndreptându-ne acum spre fortăreaţă. Patrick a scos puiul de leopard de sub mantie şi l-a ridicat în aer.

— Iar aceasta este felina lui.

Halsted a luat puiul cu tandreţe şi l-a strâns bine la piept. Puiul l-a muşcat imediat de un deget, dar Halsted n-a făcut decât să zâmbească.

Patrick a continuat:

— Regele Tirrell vrea ca Lord Nolan să fie găzduit în apartamentul din Turnul Lupului. Da, ştiu că acolo stau Ducele de Cadmar şi consoarta lui, dar acest om a salvat viaţa Regelui, aşa că Ducele însuşi a insistat să-i dea apartamentul. Cum putea Regele să-i arate mai puţină bunăvoinţă? Trimite doi băieţi să ne aducă lucrurile şi alege pe unul dintre ei ca servitor personal al Lordului Nolan, căci el n-a venit cu slujitori.

Patrick s-a oprit sub bolta intrării în fortăreaţă. Cine ştie cum, Halsted reuşise să înţeleagă toate instrucţiunile primite şi trimisese degrabă alţi servitori să le ducă la îndeplinire. Patrick l-a însoţit cu privirea şi a zâmbit.

— La drept vorbind, dacă vărul meu ar fi murit, cred că Halsted ar fi putut menţine buna funcţionare a regatului de unul singur.

Contele Patrick şi-a desfăcut mantaua şi-a aruncat-o spre tânărul care aştepta în spatele său.

— Frigul pe care umezeala ţi-l bagă în oase, a anunţat Contele, nu poate fi scos de acolo decât de umezeală, dar una caldă.

Servitorul mi-a luat şi mie mantia şi l-am urmat pe Patrick înapoi spre colţul sudic al fortăreţei. La baza Turnului Lupului, a deschis o uşă; am coborât pe o scară în spirală, pe care am părăsit-o adânc, în beciurile castelului. Harta pe care o văzusem cu Castelul Seir consemna existenţa acestui nivel, dar conţinea puţine sau nicio informaţie despre el. Asta mă nedumerea, căci Patrick se comporta ca şi când ar fi fost pe cale să-mi arate un secret de stat, şi totuşi lipsa descrierii amănunţite de pe harta Talionilor sugera că ceea ce se afla acolo jos nu avea nicio valoare militară.

Patrick a tras de o uşă de stejar legată în fier şi un nor de aburi s-a rostogolit în hol. M-a tras iute în cameră şi-a închis imediat uşa după noi.

— Iată, Lord Nolan, îţi prezint curtea mea.

Ne aflam într-o peşteră mare care, după bună parte din pereţi şi tavan, părea să fi fost modificată de mâna omului. Torţele dispuse de jur împrejur aruncau umbre jucăuşe în nişele semi-ascunse săpate în pereţi, dar nu reuşeau să risipească întunecimea călduroasă şi primitoare a încăperii. Podeaua era acoperită în mare măsură cu nisip, mai puţin la intrare, imediat după un şănţuleţ care bănuiam că servea la spălatul picioarelor, unde lemnul neted anunţa întoarcerea în lumea normală de dincolo de uşă.

Aburul ieşea din două dintre cele trei bazine pe care le puteam vedea. Alte două bazine – unul cu apă caldă şi unul cu apă rece – erau ascunse vederii de draperii agăţate pe o frânghie întinsă pe toată lungimea încăperii, oferind astfel intimitate persoanei care se îmbăia în spatele lor. Patrick a făcut semn să ne grăbim şi s-a dus într-un alcov ca să-şi dea jos hainele. Am trecut pe lângă el, m-am aşezat în următorul alcov şi m-am dezbrăcat.

Până să termin eu, Patrick se scufundase deja până la gât în cel mai apropiat bazin cu apă fierbinte. Bănuiam că el era obişnuit cu căldura, aşa că am intrat în apă atent – şi bine am făcut. A fost fierbinte la început, dar corpul mi s-a obişnuit iute cu ea şi m-am putut întinde pe peretele natural şi neted al bazinului.

După douăzeci de minute de înmuiere tihnită, care mi-a adus aminte de Camera Shar de la Talianna, am spart tăcerea:

— Ai avut dreptate, apa caldă mi-a scos imediat frigul ploii din oase. Am ridicat mâinile şi m-am uitat de jur împrejur prin încăpere. Te invidiez pentru această sală a tronului.

Sincer bucuros, Patrick mi-a adresat un surâs lăbărţat.

— Petrec aşa mult timp aici jos, încât tata crede că mi-am pierdut minţile tot fierbându-le în căldura asta. De aceea voia să-l asiguri tu că sunt într-adevăr un bărbat în acele situaţii marţiale pe care el le înţelege.

— Măcar tatăl tău, Milord Conte, e interesat de tine. Pentru al meu nu sunt decât o notă de subsol într-o autobiografie.

M-am cufundat complet sub apă ca să fug de râsul sănătos al lui Patrick. Apa caldă m-a învăluit ca o pătură şi mi-a destins muşchii încordaţi de atâta călărit. Lumina torţelor licărea la suprafaţa apei, dansând ca stelele pe cerul unei nopţi de vară. Aş fi putut sta acolo la nesfârşit dacă plămânii mei n-ar fi protestat, cerând întoarcerea la un mediu mai primitor.

Am ieşit la suprafaţă şi l-am descoperit pe Patrick sărutând o femeie înfăşurată într-o robă. Pielea ei tuciurile, nu destul de neagră ca să-i trădeze originile sterlosiane, sugera totuşi că avea rude din acea ţară. Părul negru ca tăciunele, despletit, îi ajungea până la umeri, tuns într-un stil mai comun aici, la Răsărit, decât în Apus. În ciuda robei cu falduri multe înfăşurate în jurul său, părea suplă, cu proporţii atractive.

S-au oprit din sărutat şi şi-au şoptit ceva unul altuia. Femeia a revenit pe pământ şi Patrick mi-a zâmbit.

— Lord Nolan ra Yotan, ea este soţia mea, Contesa Jamila. Tatăl ei a fost Ambasadorul bunicului meu la Sterlos.

Am înclinat capul spre ea.

— Plăcerea e de partea mea, milady.

Zâmbetul ei radios îi accentua frumuseţea chipului fin dăltuit. Ochii negri, cu pleoape grele, erau jucăuşi.

— E-o plăcere pe care o împărţim, atunci.

S-a înclinat prin spatele lui Patrick şi şi-a trecut o mână prin părul lui.

— Dacă-mi permiţi întrebarea, Milord, ce ai păţit la umăr? m-a întrebat.

Patrick s-a întors, a prins-o de încheietura mâinii şi i-a sărutat-o.

— Lasă-l în pace, femeie, el e omul care m-a salvat de dhesiri.

Jamila i-a zâmbit soţului ei.

— Îi pot ierta asta, scumpul meu, şi sunt sigur că pe Lord Nolan nu-l deranjează o întrebare aşa nepotrivită.

A ridicat ochii imediat spre mine, vrând să se asigure că nu consideram întrebare indecentă.

Am zâmbit afabil.

— Nicidecum, Milady. Am avut un accident în Derkesh. Am fost rănit demult, pe vremea când nu aveam acces la un Vrăjitor de curte care să-mi vindece rănile.

Contesa Jamila a surâs firav şi a dus mâna soţului ei la buze. A sărutat-o, după care a lăsat-o înapoi jos.

— Credeam că foarte puţini bandiţi le-au scăpat Lorzilor din Darkesh.

Am râs, fapt pe care ea l-a luat ca pe un semn de nervozitate, şi am înclinat din cap spre ea.

— Asta am înţeles şi eu, dar nici cei mai norocoşi nu scapă fără urme.

Femeia ar fi vrut să continue, dar Patrick a dus mâna la buzele ei şi i-a blocat delicat următoarea întrebare.

— Ajunge, scumpa mea. Lord Nolan l-a salvat, în acelaşi timp, pe Rege. Omul e un erou, nu un criminal pe care să-l interoghezi tu.

Contesa l-a ţintuit cu o privire care a coborât temperatura apei din bazinul nostru cu câteva grade. Mie mi-a adresat un surâs dulce.

— Vom continua discuţia aceasta mai târziu, Milord, căci sunt sigură că e o poveste interesantă.

S-a ridicat, s-a strecurat dincolo de draperie şi a plonjat în celălalt bazin cu apă caldă.

Patrick a înotat până la mine şi mi-a şoptit pe un ton scăzut, conspirativ:

— Ai grijă, Lord Nolan. O iubesc ca pe ochii din cap, dar ceea ce-i spui va face repede înconjurul curţii regale.

Am dat din cap a înţelegere şi am observat doi servitori care intrau în cameră aducând robe asemănătoare cu cea pe care o purtase Contesa.

Patrick i-a vorbit unuia dintre ei, apoi s-a întors spre mine.

— Ţi-au pus lucrurile în apartamentul din Turnul Lupului. Asta înseamnă că eşti la acelaşi nivel cu apartamentul meu şi cu al Ducelui Vidor. Deasupra noastră este Prinţesa şi deasupra ei este Regele.

Contele a îndrumat un tânăr grăsuţ şi blond spre alcovul pe care îl folosisem mai devreme.

— Adric te va duce în camera ta. N-ar trebui să întâlneşti pe nimeni pe drum, aşa că poţi purta roba, în loc să te îmbraci înapoi în hainele tale ude. Te voi căuta înaintea recepţiei de astă-seară, ca să văd cum te-ai instalat.

Am ieşit, aburind, din bazin şi m-am şters înainte să înfăşor roba în jurul meu.

— Spune-i soţiei tale că mi-a făcut mare plăcere să o întâlnesc.

A dat din cap şi s-a uitat înapoi spre draperie.

— Mai bine îmi cer iertare de la ea, altfel nu voi mai ajunge la recepţie. Dacă supravieţuiesc, ne vedem mai târziu.

Adric îmi luase hainele îmbibate de ploaie. M-a condus la apartamentul meu de la etaj. Prevestirea lui Patrick fusese corectă; nu am întâlnit pe nimeni pe scări. Am ajuns la primul etaj, după care am mai urcat unul şi am pătruns într-un hol central, mic şi rotund, din care se ieşea pe trei uşi. Adric a luat-o înainte prin cea dinspre sud.

Apartamentul ocupa o treime din etajul la care era situat şi era împărţit într-o anticameră mare şi două odăi alăturate, aflate pe circumferinţa exterioară a turnului. Blocuri de piatră bine şlefuită formau toţi pereţii, mai puţin aceia ai încăperii din spate, care erau cioplţi direct în

coasta muntelui pe care era cocoţat castelul.

Anticamera servea deopotrivă ca bibliotecă şi birou. Pereţii erau plini de rafturi încărcate de volume de diverse mărimi, legate în feluri diferite şi din epoci diferite. Biblioteca mai conţinea patru fotolii mari şi un bufet pe care se aflau o carafă de vin şi patru pocale de argint.

Imediat în dreapta uşii se afla un şemineu uriaş construit în peretele interior al turnului. Dăltuit sub forma unui cap de salamandră, acesta ar fi putut încălzi fără probleme tot apartamentul atunci când ardea focul în el. Deasupra lui se vedea un blazon hamisian. Conţinea animale heraldice şi simboluri obscure mult mai vechi decât castelul Seir însuşi, şi chiar dacă acesta nu era parte integrantă din salamandră, completa bestia de piatră şi adăuga un aer de grandoare odăii.

Din bibliotecă, prin cea mai răsăriteană dintre cele două uşi cu boltă, se intra în dormitorul meu. Patul era colosal, deşi după trei nopţi dormite pe un pat de campanie orice pat ar fi părut imens, şi avea stâlpi ciopliţi în fiecare colţ al unui baldachin brodat cu scene din istoria hamisiană. Un alt blazon – acesta mai recent decât cel agăţat deasupra şemineului – decora tăblia patului, iar cuvertura era cusută cu simboluri sacre care să aducă vise frumoase. Situat în peretele sudic, cel săpat în muntele din spatele Castelului, se afla o odăiţă îngustă de baie cu un lavoar cioplit manual, o oglindă de argint lustruit, un urcior cu apă şi două prosoape mici.

A treia şi ultima încăpere a apartamentului ar fi putut fi un al doilea dormitor, dar servea drept garderobă. Adric, prompt, a pregătit hainele de care aveam nevoie la recepţia din seara aceea, apoi s-a apucat să lustruiască o pereche de ghete de gală pe care le scosese din cufărul meu. A ridicat ochii când am intrat în cameră, dar eu i-am zâmbit doar şi i-am făcut semn să continue ceea ce făcea.

Am zâmbit pentru că acolo mă simţeam la fel ca acasă pe cât mă simţeam oriunde în Imperiul Spulberat. Ştiam de castelul Seir din poveştile pe care le auzisem în copilărie, ceea ce făcea ca locul să aibă o aură de vechime. În vreme

ce castelul Seir nu era la fel de vechi precum Talianna, supravieţuise Spulberării şi împărţea cu Talianna o lungă perioadă din istorie. Existenţa lui devenea o manifestare a continuităţii, lucru care era foarte important pentru mine. Deseori mă simţeam singur pe lume deoarece oamenii pe care îi iubeam cel mai mult, cum ar fi familia mea, Lothar şi Marana, fuseseră răpiţi de lângă mine, dar dăinuirea Taliannei sau a castelului Seir îmi dădea motiv să sper că măcar ele nu aveau să dispară niciodată.

Am izgonit amintirile neplăcute şi m-am concentrat asupra complicatei încercări de-a mă rade. Adric mi-a încălzit apă în şemineu, apoi s-a grăbit să ducă de acolo albiturile murdare. M-am ras cu băgare de seamă, lungimea şi starea mustăţii şi barbişonului meu mulţumindu-mă, chiar dacă din cauza lor trebuia să am mai mare grijă cu briciul. Preţ de o fracţiune de secundă m-am gândit să le păstrez şi după încheierea misiunii, apoi am respins ideea în favoarea uşurinţei de-a trece briciul peste faţă fără a-mi face griji unde să mă opresc sau cum şi cât să tai din lungimea firelor.

Adric mi-a pregătit un pieptar din catifea albastră şi mătase argintie şi un sacou din mătase albastru-închis. Combinaţia, pe lângă faptul că avea culoarea potrivită pentru seara aceea, era cât se poate de frumoasă. Dungi care alternau culorile se întindeau de la umăr la manşetă pe mâneci, suficient de largi ca să-mi pot lega un pumnal de antebraţul stâng fără să dau de bănuit cuiva. Croitorul lui Allen indusese chiar şi o tăietură ascunsă în tiv ca să ajung uşor la cuţit.

Eticheta îmi cerea, de asemenea, să port ciorapi lungi, ceea ce nu-mi plăcea deloc. Aceştia îmi încing foarte tare picioarele şi jartierele îmi dau mai multe bătăi de cap decât ar fi visat vreodată Morai. Detest partea de sus, largă, a ciorapilor – în principal pentru că formează un contrast aşa de mare cu hainele mele normale – iar pantofii aceia caraghioşi de mătase, obligatorii la ciorapii lungi, mă enervează la culme.

Adric s-a oferit să mă ajute la îmbrăcat, dar l-am refuzat

cu gentileţe şi l-am rugat să-mi găsească nişte fructe sau brânză care să-mi taie foamea până la recepţie. Până să vină înapoi, m-am îmbrăcat, mi-am legat pumnalul de antebraţ şi aproape am refuzat să port ciorapii lungi. Am cedat totuşi, graţie faptului că erau de mărimea potrivită şi am hotărât să-i îmbrac. Erau calzi încă şi se potriveau bine costumaţiei.

Fiindcă eticheta permitea, mi-am prins *ryqrilul* la mijloc. Prin lege, un nobil poate să poarte un pumnal oriunde, ca simbol al statutului său, dar numai Cavalerul Regelui poate să poarte spadă la acest gen de întrunire socială. Uneori, nobilii scot pumnalul pentru a-şi apăra onoarea atunci când sunt insultaţi, însă de regulă nu le folosesc decât la masă. Pumnalul pe care mi-l legasem de antebraţ era interzis cu stricteţe, dar îl voiam în caz că cineva ar fi vrut să profite de faptul că eram la fel de slab înarmat precum ceilalţi nobili.

Adric s-a întors, urmat îndeaproape de Contele Patrick. Adric a pus pe măsuţa din bibliotecă o tavă conţinând un măr, cu cotorul scos şi tăiat deja în felii, şi o felie mică din brânza preferată a Regelui. S-a înclinat şi a ieşit cu spatele din odaie. I-am făcut semn cu mâna lui Patrick spre mâncare şi am traversat spre bufet, ca să torn vin pentru amândoi.

El era deja îmbrăcat pentru recepţie. Hainele lui erau mai argintii ca ale mele şi lucrate într-un model cu petic pe care bănuiam că-l alesese pentru că semăna cu costumul unui arlechin. Totuşi, i se potrivea bine şi îl făcea, de fapt, să arate a nobil probabil mai mult decât şi-ar fi dorit el. Părul roşcat îi era prins cu o coroană de argint.

Şi-a tăiat o bucăţică de brânză şi a mestecat-o gânditor.

— Trebuie să-mi cer iertare pentru problemele pe care poate le-am cauzat.

Un zâmbet viclean i s-a furişat pe buze.

M-am apropiat şi i-am dat o cupă cu vin.

— Despre ce vorbeşti?

Înainte să răspundă, a băut.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus că soţia mea împrăştie bârfe

la curte?

— Da.

Am muşcat dintr-o felie de măr. Fructul era dulce, dar sentimentul sorţii implacabile care m-a cuprins l-a făcut să aibă gust de pământ.

Patrick s-a încruntat un moment.

— Fir-ar să fie, nu ştiu de ce mă simt vinovat pentru asta. E vina Ducelui Vidor, la urma urmei.

Am scuturat din cap.

— Îmi scapă ceva. Ce se întâmplă?

Contele a suspinat şi s-a aşezat.

— Soţia mea a discutat cu mama, care a discutat cu Regina şi s-a decis că tu o vei escorta pe Prinţesă la recepţie. Vidor, pentru că piciorul încă i-e amorţit de la descântecul Vrăjitorului, nu poate să danseze, aşa că nici pe Prinţesă n-o poate însoţi.

Un rânjet lat i-a apărut pe faţă când eu m-am înecat cu mărul şi am tuşit.

Mi-am revenit şi m-am uitat înnegurat la el.

— Nu cred că ar fi o idee bună.

El a clătinat doar din cap şi a încercat să-şi recapete sobrietatea.

— La castelul Seir trebuie să înţelegi două lucruri. Primul, că alegerea ta respectă tradiţia. Vânătorul care prinde animalul este întotdeauna cinstit la recepţie.

— Nu, nu, am râs blând. Tu l-ai împuşcat. Tu, Contele Cadmar şi Regele l-aţi prins. Unul dintre voi ar trebui să aibă onoarea.

— Prostii, Nolan, tu l-ai ademenit la câmp deschis. Tu meriţi onoarea. Patrick s-a sprijinit de spătar şi mi-a zâmbit peste buza cupei. Pe lângă asta, Regele nu o poate escorta, eu voi fi cu soţia mea, iar soţia lui Keane îl va ucide dacă o abandonează ca să fie onorat astfel.

Am ridicat sprânceana stângă şi m-am uitat ţintă la el.

— Vi se întâmplă des să onoraţi hăitaşul la o recepţie?

Contele Patrick a râs.

— Bine punctat, dar ideea nu merită a fi discutată în lumina celui de-al doilea lucru de care trebuie să ţii seama

la castelul Seir. Vezi tu, prietene, Regina şi Marea Ducesă au decis că tu o vei escorta pe Prinţesă. Această sentinţă nu poate fi contestată. (A mai sorbit din vin.) Până şi zeii şi-au reconsiderat faptele atunci când cele două şi-au unit forţele ca să li se opună.

M-am jucat inconştient cu barbişonul, apoi am aşezat pocalul pe tavă.

— Dacă e aşa, voi fi mai mult decât onorat să o escortez pe înălţimea Sa Prinţesa Zaria ra Hamis astă-seară.

Contele şi-a pus pocalul jos, s-a ridicat şi m-a mângâiat pe umăr.

— Exact ăsta le-am spus că va fi răspunsul tău.

o o o

Habar nu aveam la ce să mă aştept când Contele Patrick m-a introdus în sala tronului. Tavanul arcuit era la trei etaje distanţă de sol şi o serie de geamuri cu vitraliu, îmbrăţişându-i pe cei mai celebri Regi din Hamis, decorau pereţii înalţi. Sub picioarele mele, de la un zid la altul se întindea podeaua acoperită cu dale de marmură lustruită, dispuse ca un diamant şi alternând negrul cu albul. Decoraţiunile şi zidăria de piatră datau de dinaintea Spulberării, dar ofereau încă sălii un aer de putere şi legitimitate.

În capătul opus al sălii i-am recunoscut pe Rege aşezat pe un tron de lemn cu baldachin şi pe Marele Duce stând mai jos de el, în stânga. Mama lui Patrick, Marea Ducesă Xanthe, era probabil femeia aceea vânjoasă cu păr cărunt care aranja o fundă pe jacheta tatălui lui.

Mergând spre tron, am studiat femeia zveltă şi fermecătoare care şedea lângă Regele Tirrell. Ea trebuia să fie Regina Elysia. Coroniţa simplă pe care o purta scânteia în păru-i negru, şi totuşi se potrivea înfăţişării sale, căci sugera rangul fără stridenţe inutile. Dacă vechea vorbă care spune că soţul poate şti cum va arăta soţia sa la bătrâneţe uitându-se la mama ei este adevărată, bărbatul care avea să o ia de soaţă pe Prinţesă era într-adevăr norocos.

În sală mai erau o grămadă de alţi oameni. I-am recunoscut pe Contesa Jamila şi un Halsted îmbrăcat la patru ace, dar ceilalţi erau copii şi necunoscuţi. Patrick i-a prezentat pe toţi drept fraţii şi surorile Prinţesei sau ai săi, cu o singură excepţie notabilă. A arătat spre un băiat mic îmbrăcat într-un costum care copia modelul costumului său.

— El e fiul meu Phillip. Are trei ani.

Phillip şi majoritatea celorlalţi copii păreau la fel de bucuroşi ca mine să fie îmbrăcaţi în felul acela rigid. Patrick mi i-a prezentat pe toţi, iar eu am abandonat repede orice speranţă de a le ţine minte numele, căci fiecare fusese botezat cu numele unor eroi din trecut şi avea deja câte trei sau patru titluri.

Când am strâns şi ultima mână, Contele Patrick m-a condus la părinţii săi şi la Rege.

— Verişoară Regină şi Mamă, acesta este Lord Nolan ra Yotan ra Hamis.

M-am înclinat adânc.

Marea Ducesă m-a privit ca un vultur şi m-a măsurat imediat din privire, aşa cum făcuse soţul ei. Probabil că m-a găsit acceptabil, căci a înclinat din cap spre mine.

— Îţi mulţumesc pentru fiul meu şi pentru Milord Regele.

Am văzut-o pe Regină că schimbă o privire grăbită cu Marea Ducesă; după care Regina a întins mâna spre mine. Am luat-o şi am sărutat-o uşor. M-am îndreptat de spate şi ea mi-a adresat un zâmbet.

— Dorim să îţi mulţumim pentru că i-ai salvat pe soţul meu, pe vărul meu şi pe Ducele Vidor. Soţul meu mi-a spus că refuzi să alegi o răsplată pentru faptele tale, aşa că nu îţi vom cere să faci asta.

S-a uitat la Halsted şi, la semnul ei, acesta a venit spre mine cu o cutiuţă de lemn în mână. Am acceptat-o şi bărbatul s-a retras. Regina a înclinat din cap în direcţia mea şi, cu o voce puternică, dar totuşi blândă, a spus:

— Înăuntru vei găsi ceva ce sper că-ţi va fi răsplată.

Am deschis cutia şi am rămas mut. Între pliuri de catifea roşie am găsit un inel de aur. În ciuda urmelor palide de uzură de la margini, modelul original şi emblema de pe el

erau clare în metalul luminos. Apoi am observat că emblema avea încă Şoimul Imperial deasupra ei şi-am ştiut pe dată că inelul data de dinaintea Spulberării, căci acel simbol fusese înlăturat de pe toate blazoanele după moartea ultimului Împărat.

M-am uitat cu ochii mari la Regină, nevenindu-mi să cred.

— Nu pot accepta. Este prea vechi. A fost făcut înainte de prăbuşirea Imperiului. Probabil că e nepreţuit.

— Aşa cum este şi soţul nostru pentru noi. Regina mi-a anticipat argumentul şi l-a strivit imediat. Inelul, dacă e să-i dăm crezare istoricului curţii, a fost purtat de Prinţul Uriah înainte de Spulberare. Se povesteşte că el s-a aventurat în vizuina dhesiri ca să salveze un ţăran care fusese răpit, iar acest inel a fost turnat în cinstea faptei sale. Considerăm că el ar aproba această recompensare a faptei tale de vitejie.

Am înclinat din cap şi mi-am strecurat inelul pe degetul inelar de la mâna dreaptă. Se potrivea perfect şi, în pofida greutăţii lui, îl simţeam confortabil pe deget.

— Vă mulţumesc şi sunt profund onorat de acest dar.

Regele Tirrell, care păstrase tăcerea în tot acest timp, s-a întors spre soţia sa.

— Ai terminat să-mi chinui oaspetele?

Regina a încuviinţat din cap. Regele Tirrell s-a întors spre mine.

— Lord Nolan, vreau să ţi-o prezint pe Alteţa Sa Prinţesa Zaria ra Hamis.

M-am întors în dreapta şi l-am văzut pe Marele Duce Fordel conducând-o pe Prinţesa Zaria în sala tronului, venind dintr-o odaie alăturată. Mi s-a tăiat respiraţia imediat şi m-am forţat să plec fruntea în pământ, ca să nu mă holbez la ea. Era, simplu spus, cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem în viaţa mea.

Prinţesa susţinea fără efort pasul marţial al Marelui Duce, cu toate că era cu vreo zece centimetri mai scundă decât el. Păru-i negru şi lung îi curgea în valuri peste umeri şi aproape acoperea coroniţa de argint bătută la mijloc cu un diamant. Avea ochii de-un căprui-închis, iar ea le subliniase şi mai mult mărimea şi frumuseţea cu nişte vopseluri

parcimonios aplicate. Avea nasul drept şi proporţional, pometţii erau înalţi şi culoarea de pe buze îi accentua gura plină, senzuală.

Argintie cu alb, cu excepţia câtorva panglici şi fundiţe albastru-închis, rochia curgea de pe umerii bufanţi, îi strângea mijlocul îngust, apoi se deschidea ca o floarea cu petale de satin, atingând pământul. La încheieturi era tivită cu broderii, la fel şi pe piept, până la gât, însă asta nu-i putea ascunde nurii. Cu toate că nu avea să fie recunoscută oficial ca femeie decât după încoronare, rochia făcea evident faptul că întreaga ceremonie nu era decât o formalitate.

Marele Duce i-a îndepărtat mâna de pe braţul său şi tânăra a întins-o spre mine. I-am sărutat-o şi am ridicat privirea. Mi-a zâmbit, după care le-a zâmbit şi părinţilor săi.

— Îmi pare rău că ţi s-a pus corvoada asta în cârcă, Lord Nolan, într-un timp atât de scurt.

Am surâs fără grabă şi am folosit timpul câştigat astfel ca să-mi calmez galopul inimii.

— Este o onoare să te escortez, Alteţa Ta, nicidecum o corvoadă.

— Spune-mi asta când se va fi încheiat seara.

A păşit în spate şi s-a întors spre Halsted. Curteanul şi-a dres glasul şi a înclinat din cap spre Rege înainte să vorbească.

— Cum cere protocolul, Marele Duce şi Ducesa vor deschide petrecerea, urmaţi de Conte şi soţia sa. Apoi Regele şi Regina vor intra în salon. Prinţesa Zaria va veni în urma lor, iar tu, Lord Nolan, vei veni după ea. Odată ce ea va fi prezentată adunării, Regele se va uita la tine şi tu o vei conduce spre locul unde vor sta Marele Duce şi Ducesa.

Când adulţii au dat din cap în semn că înţeleseseră, Halsted şi-a îndreptat atenţia spre copii.

— Aliniaţi-vă de la cel mai înalt la cel mai mic. Voi veţi veni după Lord Nolan. După ce el va fi condus Prinţesa, voi veţi fi prezentaţi pe rând. Să nu vă strâmbaţi şi să nu râdeţi. Altfel veţi fi trimişi cu toţii în camerele voastre înainte ca bardul pe care Ducele Vidor l-a găsit să apuce să

cânte.

Ameninţarea lui Halsted a avut asupra copiilor efectul unei găleţi cu apă rece. Şi-au luat un aer sobru, serios, şi au intrat în rând fără probleme.

Halsted ne-a condus pe toţi în spatele tronului la o uşă înaltă de bronz. Printre simbolurile şi desenele de pe ea n-am văzut nici mâner şi nici balamale, însă n-am avut nici jumătate de secundă la dispoziţie să mă întreb cum s-o fi deschizând, când Halsted a ciocănit uşor în ea. Uşa s-a cutremurat şi apoi, încet, a alunecat în sus, dispărând în perete. A urcat în ritmul imnului hamisian şi, de parcă soarele ar fi răsărit alungând noaptea, lumina din sala de bal a căzut peste procesiunea regală.

În spatele Regelui, în sala de bal, i-am privit pe nobilii şi oaspeţii adunaţi acolo retrăgându-se încet de la baza scărilor pe care urma să le coborâm noi. Toţi erau îmbrăcaţi în tonuri de albastru şi argintiu, şi totuşi, în ciuda paletei coloristice limitate, permise cu acea ocazie, nu erau două rochii sau două costume la fel.

Primul lucru pe care l-am observat la sala de bal, după ce ochii mi s-au adaptat luminii puternice de acolo, a fost desenul complicat al pietrei de pe jos, atunci când nobilii s-au tras în spate. Podeaua era alcătuită din granit şi marmură deopotrivă, însă în locul lespezilor simple, pătrate, piatra fusese tăiată şi modelată ca nişte bucăţi de vitraliu. Culoarea varia de la granitul roz-deschis la marmura neagră-tăciune şi formau harta continentului. În mod evident, după naţiunile reprezentate, harta fusese desenată după Spulberare, dar încă nu fusese revizuită pentru a include în graniţele Hamisului şi Sinjaria. Oraşele importante din fiecare ţară erau marcate cu steluţe de culori contrastante.

Coloane de marmură albă susţineau tavanul boltit pictat cu scene din legende şi basme. Un candelabru mare din cristal scânteietor atârna în mijlocul sălii şi împrăştia mici curcubeie de lumină pe pereţi, în vreme ce patru versiuni mai mici ale lui luminau colţurile mai îndepărtate ale sălii dreptunghiulare. Chiar în faţa intrării noastre, la celălalt

capăt al sălii, erau uşi de sticlă deschise care ofereau acces în grădinile castelului.

Opt muzicieni reuniţi în colţul din dreapta al sălii de bal cântau imnul naţional cu respect şi har. De o parte şi de alta a lor, dar şi risipite strategic prin sală, mesele ofereau diverse feluri de mâncare şi băutură, dar trei dintre ele rămăseseră goale, pentru a fi umplute ulterior cu carne de vânat adusă din expediţia organizată pe urmele leopardului.

Procesiunea se desfăşură aşa cum spusese Halsted şi Prinţesa a fost întâmpinată cu aplauze călduroase. Nobilii mai tineri şi-au verificat de două ori ţinuta, iar câţiva neciopliţi au făcut în şoaptă comentarii despre ea însoţitoarelor lor, dar majoritatea oamenilor a părut sincer fermecată de frumuseţea şi zâmbetul ei prietenos.

Regele Tirrell s-a întors şi s-a uitat la mine când aplauzele au început să se stingă. Eu am înaintat şi m-am oprit la un pas de ea, după care m-am întors şi i-am oferit braţul meu stâng. Ea şi-a aşezat cu delicateţe mâna pe antebraţul întins, nu a lăsat să i se citească surprinderea pe faţă atunci când a simţit cuţitul şi mi-a îngăduit să o conduc spre Marele Duce. Mi-a oferit un zâmbet care a făcut să mă străbată un fior şi i-a umplut de invidie pe cei mai mulţi dintre nobilii prin faţa cărora treceam.

Ne-am oprit de-a dreapta Marelui Duce şi Halsted a apărut imediat lângă umărul meu.

— Primul dans este cel ceremonial.

Am încuviinţat din cap. El a dedus din asta că ştiam dansul, căci toţi nobilii trebuiau să-l ştie. Din fericire, era cunoscut în Sinjaria şi bunica s-a asigurat ca toţi – mai puţin Arik – să-l învăţăm din copilărie. Nu ştiu cum am izbutit să nu râd când mi-a venit în minte imagina unui funcţionar de Servicii învăţându-l paşii pe unul dintre Lăncierii Lordului Eric.

Vocea lui Halsted m-a salvat.

— Tu vei dansa cu Prinţesa. Urmează-i părinţii în ringul de dans.

Am dat aprobator din cap şi el a dispărut ca să le facă

semn muzicienilor că toate preparativele pentru dans fuseseră făcute. Pentru o fracţiune de secundă am încremenit, căci, deşi muzica a început cât se poate de familiar, ritmul ei s-a schimbat atunci când Regele Tirrell a condus-o pe Regină pe ring. Prinţesa a făcut o jumătate de pas la stânga şi a ridicat mâna dreaptă spre mâna mea. Ţinându-ne astfel de mână la nivelul umărului, am intrat pe ringul de dans.

Dansul în sine a fost simplu, de fapt, iar frica mea de la început s-a risipit iute când mi-am adus aminte paşii. Am făcut trei paşi în faţă, ne-am întors unul spre celălalt, am făcut un pas în spate prin alunecare, în direcţia din care veniserăm, după care ne-am întors şi-am făcut iarăşi trei paşi în faţă, în vreme ce Prinţesa a efectuat o piruetă. Am repetat secvenţa, mergând pe urmele Regelui şi Reginei de jur-împrejurul sălii. În urma noastră s-au încolonat cuplurile şi-n scurt timp aproape toată lumea dansa.

În Hamis, dansul fusese modificat puţin de tot. Paşii rămăseseră aceiaşi, dar muzicanţii grăbeau ritmul cu fiecare repetiţie, iar femeile efectuau mai mult de o piruetă atunci când ritmul creştea. M-am adaptat repede, lăsându-mă în voia muzicii şi priceperii partenerei mele.

Uşoară şi graţioasă, Prinţesa se mişca fluid, ca o eşarfă de mătase într-o adiere blândă, şi se baza pe mine doar ca să o conduc şi să-i ofer susţinere în timpul dansului. Muzica o copleşea şi se răsucea dezlănţuit, cu părul zburând şi ochii scăpărând. Zâmbetul ei era molipsitor, aşa încât curând m-am trezit rânjind ca un neghiob înainte să fi ajuns măcar la jumătatea dansului.

Muzica se grăbea şi cuplurile mai în vârstă sau timide se înclinau elegant şi părăseau ringul. Prinţesa s-a aplecat, şi-a apucat rochia cu mâna stângă ca să nu se împiedice în ea şi a continuat să zburde prin sală în vreme ce mulţimea se rărea. Am observat că Regele şi Regina se retrăseseră, dar Contele Patrick şi soţia lui ne urmau repede într-o volbură scânteietoare de argintiu şi azuriu.

Prinţesa Zaria i-a făcut cu ochiul Contesei şi şi-a lăsat capul pe spate, într-o provocare mută. S-a răsucit de patru

ori pe sub mâna mea la capătul acelei secvenţe şi de cinci ori la capătul următoarei. Am văzut o grimasă pe chipul lui Patrick atunci când soţia sa a imitat-o pe Prinţesă, după care s-a întors pe vârfuri, s-a învârtit de şase ori şi i-a zâmbit larg verişoarei sale.

Dansul s-a încheiat brusc atunci când un muzicant, neputând ţine ritmul imprimat de dansatorii regali, s-a încurcat, făcându-şi colegii din orchestră să-şi piardă concentrarea. Prinţesa s-a oprit din răsucit şi, cu răsuflarea tăiată, s-a îndepărtat de mine ca să facă o plecăciune. M-am înclinat şi eu, aşteptându-mă să o pierd în faţa celorlalţi nobili care se apropiaseră deja de noi, dar ea i-a văzut şi m-a luat repede de mâna dreaptă.

— Îmi aduci puţin vin?

Întrebarea nu putea avea decât un răspuns, aşa că am condus-o la cea mai apropiată masă încărcată cu pocale şi am arătat spre un urcior de cristal umplut cu un vin rubiniu închis. Deşi nu mi-am dat seama decât după ce i-am mirosit buchetul, vinul ales de mine provenea din Yotan. Prinţesa a sorbit şi a zâmbit la alegerea mea.

Mi-a studiat apoi chipul şi eu am zâmbit într-o încercare zadarnică de a mă împiedica să roşesc. Un râs slab i-a urcat în gât şi a început să se joace încet cu pocalul.

— Îţi mulţumesc pentru dans.

— Plăcerea a fost de partea mea, Alteţă.

Ea a înclinat din cap, a studiat o clipă lumina reflectându-se în vinul din cupă, apoi a înălţat ochii cafenii spre mine.

— Dansezi destul de bine pentru un bandit din Darkesh.

Comentariul ei m-a luat prin surprindere. Abia am reuşit să înghit vinul pe care îl luasem în gură, riscând să-l inhalez. Mi-a trebuit totuşi o secundă sau două şi o tuse uşoară ca să-mi revin.

— Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea că am fost vreodată bandit.

A privit jucăuş pe deasupra buzei cupei.

— Mă gândesc că obiectul ascuns în mâneca ta nu avea cum să-mi sugereze posibilitatea asta, nu?

A sorbit şi apoi şi-a luat o mină de falsă înţelegere.

— Umărul nu te deranjează când dansezi?

Am zâmbit şi am răspuns privirii jucăuşe cu una plină de inocenţă şi cavalerism.

— Nu atunci când partenera mea e aşa uşoară şi graţioasă.

Răspunsul ei a murit în faşă, dimpreună cu lumina jucăuşă din ochii săi, atunci când alături de noi a venit un bărbat. Deşi era mai scund decât mine cu trei sau patru centimetri, constituţia lui musculoasă sugera că mă depăşea în greutate cu cel puţin douăzeci de kilograme. Avea cu siguranţă de două ori cei douăzeci şi trei de ani ai mei şi îşi purta părul cărunt în coamă. Era singurul care nesocotise culorile alese pentru acea seară şi purta mândru o tunică neagră, având la reverul stâng o emblemă albă cu un cal cabrat. La şoldul stâng purta un fel de *ryqril.*

Prinţesa a înclinat din cap în faţa lui doar atât cât să sugereze respect, fără nicio urmă de prietenie sau căldură.

— Lord Nolan ra Yotan, acesta este Căpitanul Herman ra Tal. El este Talionul responsabil de cavalerie aici.

M-am întors şi i-am zâmbit.

— Plăcerea e a mea.

— De mult eşti în Seir?

Herman şi-a susţinut vocea profundă cu un surâs şi cuvintele au ieşit lent, în mod natural. Îşi întinsese bine capcana.

Am scuturat din cap şi m-am uitat la el cu o expresie complet nedumerită.

— Iartă-mă, dar nu înţeleg.

Herman s-a forţat să zâmbească din nou.

— Scuză-mă. A trebuit să exersez limba Tal Nobilă aşa de des când am intrat în rândul Lăncierilor, că am ajuns chiar să gândesc în ea. Întrebam dacă eşti de mult timp în Seir.

Am clătinat din cap.

— Nu. Am întâlnit echipa de vânătoare pe teren. Apoi m-am întors spre Prinţesă şi am râs. Nu ţi se pare ciudat? Tu mă crezi un bandit din Darkesh şi bunul căpitan mă confundă cu un Talion.

Prinţesa a zâmbit, după care s-a întors să discute cu un

baron tânăr. El i-a cerut şi ea a acceptat să îi fie parteneră la următorul dans. M-am întins să-i iau pocalul din mână şi mi-am expus fără frică palma dreaptă Căpitanului Herman. Prinţesa mi-a zâmbit şi mi-a mulţumit, iar Herman s-a încruntat. S-a scuzat, s-a întors şi a plecat, pierzându-se în mulţime.

M-am apropiat de Contele Patrick, deoarece, în calitate de escortă a Prinţesei, nu puteam dansa decât cu ea. L-am găsit la o masă, mâncând struguri şi, deşi am început să discutăm încet, am atras curând un cerc de oameni care ne-au îmboldit să povestim aventura din vizuina dhesiri. Eu am refuzat, dar Patrick nu avea nicio tresărire să-i îngrozească pe ascultători cu imaginile sumbre şi revoltătoare ale unei lumi subpământene dominate de şopârle demonice. Odată ce i-a adus în punctul de a crede că oamenii Regelui se pierduseră, m-a scos pe mine în rol de salvator.

Ascultătorii s-au întors să audă jumătatea mea de poveste, dar eu am clătinat din cap, vrând să resping orice act de eroism.

— Dacă nu şi-ar fi riscat Contele viaţa ca să-mi lase o urmă, nu i-aş fi găsit niciodată. Riscul pe care şi l-a asumat el a fost mult mai mare decât cel pe care mi l-am asumat eu.

Patrick nu mi-a lăsat cale de scăpare.

— E uşor să laşi urme, dar numai un erou le putea înţelege şi să ne scape de la moarte sigură.

I-am aruncat o privire furioasă, apoi am zâmbit.

— Sincer, domnii şi doamnele mele, strădaniile mi-ar fi fost inutile dacă Regele nu ne-ar fi condus pe Conte, pe Duce şi pe mine prin vizuină şi nu ne-ar fi forţat să păstrăm singura poziţie de apărare din întreaga lume subpământeană. Şi dacă Marele Duce nu i-ar fi adus pe ceilalţi să ne salveze, în seara asta nu am fi fost aici să vă povestim cele întâmplate.

Patrick a intuit ce urmăream şi m-a ajutat să scap de curioşi. Aceştia ne-au acceptat uşor povestea şi, încet, s-au împrăştiat când au descoperit că ea nu mai era deloc

emoţionantă. Când şi ultimul s-a întors să plece, Patrick a ridicat cupa spre mine şi a râs.

— Nolan, lasă-i să te vadă ca pe un erou. Nu ai niciun motiv să te împotriveşti aşa tare.

Am înghiţit un bob de strugure şi i-am imitat gestul.

— Acelaşi lucru l-aş putea spune despre tine, Milord. Ai fost acolo un erou la fel ca şi mine.

Vinul pe care îl aleseserăm era un vin alb dulce din insula Takkesh. Avea o aromă subtilă care îmi plăcea.

Contele Patrick a mijit din ochi şi buzele i-au fost înfiorate de un surâs sfios.

— Între noi, accept această laudă. Tu ai fost de faţă şi ştii ce am făcut fiecare. Dar am făcut doar ce era necesar dacă voiam să supravieţuim. Asta să fie dovadă de curaj? Nu cred, dar cei care nu au fost în situaţia aceea aşa ar putea crede.

Sosirea lui Phillip ne-a întrerupt discuţia.

— Tată, sus, sus. Bardul. Vreau să văd.

Băiatul ţinea ridicate în aer mâinile-i mici şi, într-un târziu, Patrick l-a ridicat pe braţe.

Eu am pus jos deopotrivă cupa mea şi a Contelui Patrick, după care, văzându-l în mulţime pe nobilul roşcat, am pornit în urmărirea lui. Toţi se îndreptau spre colţ, unde fuseseră muzicienii mai devreme, şi am văzut că aceştia se retrăseseră la o masă cu vinuri. Pe bard nu l-am zărit decât atunci când m-am apropiat, iar asta prin podoaba în evantai pe care o purta la ceafă o matroană. Deşi am văzut o şuviţă de păr auriu, nu am făcut legătura decât când i-am întâlnit ochii albaştri.

Bardul era Selia!

Am dat să mă retrag imediat, dar Prinţesa s-a apropiat din spate şi m-a apucat ferm de antebraţul stâng. M-a condus spre un loc liber din cercul de nobili care o înconjuraseră pe Selia. Ştiam că mustaţa şi barbişonul nu-mi vor putea ascunde identitatea în faţa ei, aşa că am zâmbit ca toţi ceilalţi şi am înclinat din cap spre ea atunci când s-a uitat la mine. Singura mea şansă de a nu-mi trăda adevărata identitate era ca ea să păstreze tăcerea până

când urma să avem ocazia de-a discuta între patru ochi.

Selia a cântat întâi două cântece despre istoria hamisiană. Ambele lăudau înţelepciunea şi vechimea familiei conducătoare din prezent, fără a face măcar o aluzie la dihonia de care Selia îmi vorbise când eram pe drum. Am înţeles de ce. Nu avea niciun motiv să-şi insulte gazdele, iar o altă versiune a acelor cântece, care includea zorii sângeroşi ai acestei Dinastii, ar fi fost bine primită în Sinjaria sau Lacia.

A treia piesă alesese să fie, desigur, Cântecul lui Morai. Mi-am păstrat zâmbetul pe buze tot timpul, râzând când râdeau ceilalţi, şi m-am rugat să nu mă ia peste picior. Am încercat să nu mă crispez când a adăugat două versuri noi la cântecul pe care îl auzisem în Cumpăna Pinilor, dar nu aveam de ce să mă tem. Eram amintit doar în trecere – cu titlul şi nu cu numele, căci pe acesta ea nu-l cunoştea – punctul de interes fiind femeia de care Morai se îndrăgostise. Asta transforma cântecul banditului într-o romanţă şi oferea un final care excludea nevoia ca Talionii să-l mai urmărească vreodată pe Morai.

Când al treilea cântec s-a sfârşit, Ducele Vidor s-a desprins şchiopătând din mulţimea din spatele ei şi a deschis aplauzele. A apărut şi Halsted şi, cu smerenie, i-a luat lăuta.

Ducele a luat-o de braţ şi a condus-o direct spre Prinţesă şi spre mine. Ochii Seliei au sclipit a recunoaştere.

— Alteţă, aş vrea să ţi-o prezint pe cântăreaţa Selia ra Jania. A ezitat, apoi s-a corectat: Mai bine spus, este Lady Selia, căci tatăl ei e-un nobil janian. Lady Selia, ţi-o prezint pe Prinţesa Zaria.

Selia a făcut o reverenţă adâncă. Prinţesa Zaria a zâmbit şi i-a imitat gestul. Vidor s-a întors apoi spre mine.

— Lord Nolan, ea este Lady Selia ra Jania…

L-am întrerupt:

— Ne cunoaştem deja.

Am întins mâna dreaptă spre ea, cu palma în sus, i-am luat mâna pe care a aşezat-o în mâna mea şi i-am sărutat-o. După care m-am întors spre Prinţesă.

— N-o întreba nimic despre mine. Îţi va împuia doar capul cu poveşti despre un bandit din Darkesh care l-a însoţit pe Morai o perioadă scurtă de timp. Nimic nu este adevărat.

Selia a zâmbit şi a încuviinţat docilă din cap.

— Milord, Ducele spune că ar trebui să discutăm despre evadarea din vizuina dhesiri. Spune că ar inspira un cântec interesant.

— Posibil, am răspuns. Se poate aranja.

Ducele Vidor s-a înclinat imediat în faţa Prinţesei.

— Cine suntem noi să stăm în calea artei? Cum ei doi au ceva de discutat, vă pot deranja invitându-vă la dans? Acesta e destul de simplu încât să mă achit de el admirabil.

Prinţesa s-a uitat la mine şi la Selia, apoi s-a întors şi a acceptat braţul Ducelui.

— Desigur.

În scurt timp au fost înghiţiţi de negura argintie şi albastră care tălăzuia pe ringul de dans.

Dând dovadă de politeţe, am luat-o pe Selia de braţ şi am condus-o pe după locul de dans, spre grădini. Deasupra noastră, pe cer, Luna Lupului, pe jumătate plină, se străduia să prindă mai mica Lună Iepure, fugind una după cealaltă de la un orizont la altul. Briza nopţii amesteca aerul sărat de mare cu parfumul delicat al florilor nocturne. Într-un ungher umbrit al grădinii am găsit o bancă de piatră şi spre aceasta am ghidat-o pe Selia.

— Mulţumesc că nu ai spus nimic, Selia. E mai important decât îţi poţi imagina ca identitatea mea să rămână secretă.

Tânăra a zâmbit prea degajat, apoi a încuviinţat din cap.

— Atunci poate că nu vom lucra doar la o singură baladă?

Am clătinat solemn din cap.

— Despre asta, nu.

Am schiţat o grimasă, după care m-am lăsat într-un genunchi în faţa ei. I-am luat mâna dreaptă şi am ţinut-o ferm, dar nu la fel de dur cum o făcusem în Cumpăna Pinilor.

— Trebuie să te întreb ceva şi am nevoie de un răspuns sincer. Morai este în Seir?

Ea a încremenit şi s-a uitat pe deasupra capului meu.

Am strâns-o uşor de mână.

— Selia, nu sunt prost. Doamna din ultimele două versuri ale cântecului eşti tu. Dacă ai reuşit să-i îmblânzeşti spiritul şi l-ai convins să renunţe la tâlhărie, sunt de partea voastră, a amândurora.

M-am întins şi i-am luat bărbia între degetul mare şi arătător. Ea şi-a coborât fruntea către mine.

— Trebuie să mă crezi că nu am de gând să-l prind pe Morai sau să-l ucid, şi niciodată nu ţi-aş cere să-l trădezi, sperând în acelaşi timp că-ţi vei păstra încrederea în mine. Trebuie să vorbesc cu el. Am ezitat. Am nevoie să-i cer ajutorul.

M-am ridicat şi am privit atent stelele care se reflectau în mare.

— Singurul lucru la care nu s-a gândit nimeni atunci când mi-au cerut să vin aici era nevoia de informaţii de pe străzi. Nu le pot obţine. Aş fi prea suspect într-un ghetou de aici – asta dacă aş ajunge vreodată într-unul, cu toate ceremoniile care se află în desfăşurare. M-am întors înapoi spre ea şi mi-am încrucişat braţele pe piept. Pe deasupra, nu ştiu în cine să am încredere aici – ar putea fi cu toţii implicaţi în comploturi.

M-am lăsat pe vine şi i-am adresat un zâmbet.

— Vezi, deci, că am nevoie de Morai.

Ea a tăcut şi, cu lumina lunii răsfrângându-i-se argintie în păr, a surâs palid.

— Da, e aici.

— Unde? am întrebat. Apoi mi-a picat fisa. Am zâmbit şi am râs. În sfârşit îl voi putea lua *eu* prin surprindere.

O O O

Încet, abia am întredeschis uşa apartamentului meu. Am auzit foşnet de paşi şi o înjurătură reţinută. Mi-am împiedicat un hohot de râs, m-am furişat în bibliotecă şi-am trântit uşa zgomotos după mine.

O siluetă formată din umbre, Morai se desluşea sub arcada care ducea în dormitorul meu.

— Nu spune nimic, Milord Keane, şi vei trăi să vezi cu ochii tăi încoronarea Prinţesei.

Morai s-a mişcat iute şi sabia i s-a materializat în mână ca prin farmec.

— Numai un nerod ar ataca un spadasin înarmat cu un pumnal.

Am lăsat un hohot dement să-mi iasă din piept şi mi-am chemat *tsincaatul.*

Silueta lui Morai a tresărit.

— Contele Cadmar şi Steaua din Sinjaria sunt într-un alt apartament. Aceste camere mi-au fost date chiar astăzi.

Morai a ridicat din umeri.

— O! a făcut şi a întors capul, scrutându-mă prin întuneric.

După o clipă, şi-a sprijinit sabia cu vârful în podea şi a luat o poză perfectă pentru indignarea supremă.

— Ce cauţi tu aici, Talionule?

M-am lăsat pe vine şi-am scormonit tăciunii din şemineu cu vătraiul. Am aruncat un butuc mic în foc şi flăcările care l-au cuprins au luminat odaia.

— Ia loc şi serveşte-te cu vin, dacă n-ai făcut-o deja.

M-am răsucit şi m-am uitat în sus la el.

— Am ceva de discutat cu tine.

Morai arăta la fel de frumos şi spilcuit în hainele de hoţ negre ca noaptea, precum arătase ultima dată când îl văzusem. M-am aşezat de cealaltă parte a mesei şi am luat pocalul pe care mi l-a întins el.

— Mă bucur să văd că nu-i îngădui Seliei să te întreţină din cântecele ei.

A ridicat din umeri şi a băut.

— Sunt aici cu contract. Un nobil sinjarian vrea nestemata. Mi-a zâmbit. Pe lângă asta, trebuie să mă menţin în acţiune, altfel mă îngraş precum Căpitanul Herman al tău.

— Nu este al meu, e Lăncier.

— Este Talion. Cu toţii sunt la fel. A mai băut vin. Nu vreau să te jignesc, desigur.

Am râs, pufnind pe nas.

— Nu mă jigneşti.

Am aşteptat să-şi termine de umplut din nou cupa, după care am continuat:

— Am o problemă cu care vreau să mă ajuţi. O, nu te arăta aşa ofensat. Jumătate dintre Talionii din Talianna cred că tu şi cu mine am ajuns la o înţelegere ca să-i prindem în cursă pe toţi criminalii cu adevărat nebuni din Imperiu.

— Şi cealaltă jumătate?

— Ceilalţi ştiu că mă foloseşti ca să-ţi elimin camarazii, pentru că îţi place să păstrezi prada doar pentru tine.

Morai a chicotit.

— Continuă, voi încerca să-mi ţin sentimentele şi simţul etic sub control.

— Frumos din partea ta.

Am luat o gură de vin – un roşu janian bogat – şi am continuat. M-am decis iute ce informaţii îi puteam încredinţa lui Morai şi mi-am ţesut povestea în funcţie de ele.

— Sunt aici pentru că zvonurile spun că o luptă de putere ar putea avea loc după încoronare. Diferite facţiuni doresc să-l controleze pe cel pe care îl va lua Prinţesa de soţ, ca să-şi promoveze propriile planuri de viitor. Trebuie să ştiu cine sunt aceştia şi de ce resurse dispun.

Am lăsat capul în jos, cu privirea în flăcări.

— Sunt blocat la ceremonie, cinând şi dansând, în compania celor care probabil pregătesc o insurecţie a Regelui în vreme ce ar trebui să fiu pe teren, aflând cine tocmeşte soldaţi sau – i-am surâs – hoţi pricepuţi care să fure obiecte-simbol.

Morai a păstra tăcerea, uitându-se ţintă pe lângă mine. Şi-a pus cupa de vin pe masă şi şi-a unit vârfurile degetelor de la o mână cu degetele de la cealaltă.

— Nu am auzit nimic concret, dar nici nu am fost atent. Cineva poate că angajează mercenari – sunt destui în oraş în ultima vreme – însă nu ştiu despre cine este vorba.

— Ai vrea să te interesezi pentru mine? Am nevoie de informaţia asta cu disperare, iar tu eşti singurul care o poate obţine.

Morai a râs şi m-a privit printre gene.

— Da, o voi obţine pentru tine, ducă-se dracului etica profesională. La urma urmei, nu ar fi prima dată când cooperăm, aşa-i, Talion?

A râs aşa tare, că a căzut la podea.

Umărul meu pulsa de durere.

CAPITOLUL 16

Novice: Singurătatea

După ce l-am părăsit pe Ring mă aflam în faţa unei mari probleme. Din câte ştiam, nimeni nu mai făcuse până atunci aşa ceva – eram cât se poate de sigur că, dacă cineva *ar fi făcut-o,* nouă nu ni s-ar fi adus la cunoştinţă – aşa că nu aveam habar ce fel de primire urma să mă aştepte în Talianna. Cea mai rea situaţie era aceea în care Ring se întorcea direct în Talianna şi Lord Hansur trimitea călăreţi după mine.

Nu credeam, sincer, că Ring va fi aşa nerăbdător să anunţe despărţirea noastră şi, pentru că încă mai rămăseseră şase luni din anul meu dedicat Călătoriei, am decis să-mi văd de drum până la expirarea timpului sau până mă găsea cineva şi mă forţa să mă întorc în Talianna. Mă mulţumea întrucâtva că o Călătorie de unul singur avea să demonstreze cu adevărat dacă eram capabil să supravieţuiesc în lume şi, chiar dacă mi-ar fi adus mânia superiorilor, asta avea totuşi să cântărească ceva în ochii lor.

Cea mai mare problemă a mea erau banii. Ring îi putuse obţine de la soldaţii Lăncieri şi Războinici risipiţi pe tot cuprinsul ţării. Dacă ajungeam cu adevărat la ananghie, el putea scrie un bilet pe care îl sigila cu tatuajul său şi care putea fi schimbat de cel asupra căruia se afla pe o sumă anume, însă eu nu puteam face asta – cel puţin, nu cu deplină sinceritate. De aceea, am hotărât să nu mă apropii de biletele Talionilor ca să nu pot fi chemat la vatră, dar asta, ca urmare, îmi tăia o sursă rapidă de bani.

Am apelat la singura soluţie la care mă puteam gândi: am petrecut mult timp lucrând pe la ferme. Pentru câteva zile de muncă grea puteam primi adăpost şi suficientă mâncare ca să-mi ajungă o parte din drum. În felul acesta am ajuns din Leth în Ell, apoi am obţinut un post de paznic

de caravană, ajungând în Boucan. De pe urma acestui serviciu am câştigat destui bani cât să pot călători mai liber.

Am mers spre nord, de la capătul drumului şi am purtat mereu uniforma. Am purtat-o pentru ca oamenii să mă poată vedea şi să ajungă să privească un Talion fără spaimă. Voiam să ştie că exista cineva, îi va proteja sau răzbuna şi că, totuşi, aceeaşi persoană se putea opri să le dea o mână de ajutor la recoltat sau tăiat lemne. A prezenta această imagine despre un Talion a devenit un lucru foarte important pentru mine şi ştiu că am trudit din greu la asta, pentru a anula imaginea răspândită de Ring şi a nu o lăsa să-i reprezinte pe toţi Talionii, fie că aceştia erau de acord cu el, fie că nu.

În cea mai mare parte, călătoria a fost lipsită de evenimente şi lucrurile pe care mi s-a cerut să le fac au fost simple, în vreo două locuri am ajutat la găsirea unor copii sau animale rătăcite, iar într-altul m-am luptat cu un tâmplar tiranic care îşi maltrata ucenicii, dar nu l-am ucis. Am auzit zvonuri despre un grup de tâlhari aflaţi cam cu o săptămână înaintea mea şi am încercat să-i prind din urmă, însă aceştia s-au dovedit a fi foarte alunecoşi.

În Juchar, la nord, am intrat într-un sat la doar câteva ore după ce fusese călcat de bandiţi. Şase oameni veniseră călare, îi bătuseră pe bărbaţii care îndrăzniseră să li se opună şi furaseră banii strânşi de săteni pentru plata birurilor. Deşi această poveste nu era diferită de ceea ce auzisem deja de la alţi săteni, scena pe care am văzut-o în piaţa satului a fost deosebită. Trei bărbaţi dolofani îmbrăcaţi în livreaua Baronului locului dăduseră jos hainele de pe un om mai în vârstă şi îl legaseră de un stâlp. Unul dintre oamenii Baronului îşi lega o mănuşă de luptă pe pumnul drept şi se distra în vreme ce bărbatul legat suspina, vorbind incoerent. Preţ de un moment sau două m-am gândit că oamenii aceia îl prinseseră pe unul dintre bandiţi, dar apoi am observat că niciunul dintre sătenii strânşi acolo nu îl batjocorea pe cel captiv. De fapt, majoritatea păreau îngroziţi.

Am intrat călare pe Lup până în mijlocul mulţimii şi mi-am tras pe mâini nişte mănuşi negre.

— Stai, ce se petrece aici?

Stăteam semeţ în şa, încercând să am o alură oficială.

Omul care îşi punea mănuşa de luptă s-a strâmbat la mine, apoi a văzut ce hram purtam şi-a devenit ceva mai civilizat.

— Leigh spune că tâlharii au furat banii de biruri, pe care noi am venit să-i strângem. Minte şi nu vrea să ne spună unde i-a ascuns, aşa că… a scuturat pumnul… am să aflu eu locul cu bătaia.

A ridicat din umeri, a prins cu dinţii un capăt al şiretului şi a strâns bine ultimul nod.

Leigh, căpetenia satului legată la stâlpul infamiei, avea doi ochi înnegriţi în urma raidului. A ridicat privirea şi m-a văzut. Lacrimile i s-au oprit imediat şi a strigat la mine:

— Tu, Talion, tu trebuie să-i găseşti pe bandiţi, tu trebuie să recuperezi banii. Am avut o recoltă bună şi aveam toţi banii de biruri până să ni-i ia ei.

Durerea din glasul lui m-a cutremurat.

Omul cu mănuşă de luptă a agitat pumnul în aer de câteva ori şi a zâmbit.

— Termină cu minciunile, Leigh. Dacă minţi un Talion, ai şanse să o încasezi mai urât decât de la mine.

Omul Baronului a căutat confirmarea mea.

Eu am scuturat din cap.

— Nu-l lovi.

S-a apropiat de Leigh şi, încet, l-a lăsat pe omul înspăimântat să-i examineze mănuşa de luptă.

— Am ordinele mele, Talion.

Nici nu s-a întors spre mine.

— Strâng birurile sau aplic bătăi.

Am descălecat şi mulţimea s-a îndepărtat de lângă mine.

— Ţi-ai pierdut minţile? Încerci să-mi spui că ai de gând să baţi un om nevinovat când bandiţii care au jefuit acest sat şi altele din apropiere îşi văd nestingheriţi de drum? Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred. Asta nu are absolut nicio logică.

Zapciul a ridicat doar din umeri.

— Eu execut ordinele şi atât.

A făcut un pas grăbit în spatele stâlpului şi şi-a îngropat pumnul în stomacul lui Leigh. Şeful satului a vomitat şi a tuşit.

Întorcându-se spre mine, bătăuşul rânjea.

— Vezi, eu fac doar ceea ce mi se spune să fac.

M-am uitat fix la el.

— Atunci, lasă-l în pace.

Un rânjet malefic i-a strâmbat buzele.

— Şi ce să-i spun stăpânului meu? Dacă-i spun că i-am dat drumul bărbatului ăstuia pentru că asta mi-a ordonat un Talion să fac, el le va comanda călăilor săi: „Faceţi-l pe Marko aici de faţă să vorbească şi să-mi spună unde mi-a ascuns birurile”. Nu eu, Talion, nu-mi vor face ei asta, pentru că nu le voi da motiv să o facă.

Mi-am dat jos mănuşa de pe mâna dreaptă şi am ridicat palma în aer ca să o vadă toată lumea.

— Nu sunt un Talion încă, Marko, dar îţi spun totuşi să-l laşi în pace.

Marko a înclinat din cap spre cei doi tovarăşi ai săi. Aceştia s-au apropiat din ambele direcţii şi, înainte să ajungă la mine, eu am făcut un pas în spate. S-au tras şi ei înapoi, ca să nu se lovească unul de celălalt. Am lovit cu piciorul drept şi l-am nimerit pe unul în stomac, apoi am dat cu cel stâng ca să-l lovesc pe celălalt la tâmplă. Primul s-a prăbuşit, ţinându-se de burtă, dar partenerul său a mai avut nevoie de o lovitură în bărbie ca să fie scos din joc.

Am rămas triumfător în picioare, cu tovarăşii lui la pământ în jurul meu, şi m-am uitat fix la Marko.

— Cunosc Justiţiari care te-ar ucide doar pentru că ţi-ai asmuţit prietenii asupra lor şi cunosc alţii care te-ar răsplăti cu zece lovituri pentru fiecare dintre cele pe care i le aplici tu lui Leigh. Mi-am depărtat mâinile întinse de corp. Eu, unul, sunt mult mai înţelegător. Lasă-l în pace şi nu vei fi nevoit să ai de-a face cu mine sau cu vreun alt Lord mânios.

Marko mi-a studiat chipul, încercând să înţeleagă ce fel

de capcană îi întinsesem.

— Nu mă duc după banditţii ăia.

Am scuturat din cap.

— Nici nu e nevoie. Mă ocup eu de ei, iar tu te ocupi de Baronul tău.

— Bine, accept învoiala.

S-a întins şi l-a eliberat pe Leigh, în timp ce eu am traversat spre calul lui. I-am scotocit în desagi şi am găsit un registru cu foi volante de hârtie. Am scos una şi am rugat pe cineva să-mi aducă cerneală şi o pană.

Marko s-a uitat la mine, interesat de ceea ce făceam. Am mâzgălit cu pana o chitanţă pentru birurile satului, pe care am iscălit-o cu numele meu complet şi o înfloritură.

— Dă-i asta Baronului tău, va şti ce înseamnă şi ce să facă cu ea. O va accepta în locul banilor.

— Acum stăpânii tăi chiar că vor fi mânioşi.

Marko a privit chitanţa şi s-a chinuit să o citească. Mişca din buze la fiecare cuvânt. Mulţumit, a ridicat ochii spre mine.

— Cum vei plăti atâta amar de bani?

Am zâmbit, fără a mă simţi măcar pe-aproape atât de încrezător cum încercam să par.

— Va trebui să-i iau de la tâlhari, atâta tot.

O O O

I-am urmărit pe bandiţi de la o distanţă cât de mică am îndrăznit şi le-am redus avantajul de la o jumătate de zi la o jumătate de oră, forţându-mă atât pe mine, cât şi pe Lup. Eram atent, pentru că urmele pe care le lăsau erau relativ uşor de urmărit. N-au mai intrat în niciun alt sat şi n-au făcut nicio încercare de a-şi ascunde prezenţa. Mi se părea că voiau ca toată lumea să ştie pe unde trecuseră.

Ne-am îndreptat spre nord, ajungând astfel aproape de graniţa cu Venz. De fapt, am crezut că asta şi urmăreau, să fugă peste graniţă în regiunea vestică a Venzului, cunoscută pentru anarhia care domnea acolo, când m-au surprins şi au cotit spre vest. Doar după ce am trecut şi coama ultimului deal şi i-am văzut dispărând în pădurile de

jos am ajuns să cred că-mi vor scăpa, până la urmă.

De pe creasta dealului nu vedeam decât un ocean de pădure deasă. Drumul mă purtase prin zonele împădurite din nordul Jucharului, însă acelea puteau la fel de bine să fie nişte câmpii despădurite, în comparaţie cu pădurea de la picioarele mele. Nimic pe lume nu se asemăna cu Ostrovul împădurit.

Dintre vârfurile copacilor, ici-colo, se ridicau câteva insule de granit cenuşiu, dar în afară de acele costişe sterpe, nu vedeam niciun luminiş. Copacii absorbeau lumina, se hrăneau cu ea, dar nu-i îngăduiau să pătrundă prin acea boltă decât după ce-i reduceau din putere. Toată acea pădure tenebroasă era ca o creatură vie, descurajându-i pe oameni să intre în ea.

Aproape că-i auzeam pe bandiţi râzând. Nimeni nu avea să-i urmărească în codrul acela. Era Ostrovul Împădurit. Până şi Talionii refuzaseră să-l urmărească pe Kiritan Nebunul în acel desiş verde. La umbra dumbrăvii aelvene, se simţeau apăraţi de toate pericolele la care se puteau gândi şi probabil că se considerau destul de curajoşi ca să dea piept cu orice provocare pe care pădurea le-ar fi scos-o în cale.

Ostrovul Împădurit i-a înghiţit pe tâlhari. Am aşteptat pe deal să le aud strigătele, dar n-am auzit nimic. Atunci am lăsat capul pe spate şi am râs descătuşat.

— Ştii, aşa-i, Ostrovule Împădurit? Mă simţi aşteptând şi privind. Nu-i vei distruge până ce nu voi intra pe domeniul tău, ca să fiu alături de ei, aşa-i? I-am dat pinteni lui Lup. Prea bine. Accept provocarea.

Simţeam cum creşte teama în mine pe măsură ce mă apropiam de Ostrovul Împădurit. Chiar şi aşa departe de Sinjaria auzisem poveşti despre Ostrov. Ştiam că, asemenea pădurilor din apropierea casei mele, Ostrovul era un refugiu al aelfilor. Cu toate că multe poveşti vorbeau despre modul în care aelfii îi ajutaseră pe eroii oamenilor să poarte luptele epice din trecut, ştiam că acel sentiment de înrudire pe care aelfii îl avuseseră odată pentru oameni murise de mult, şi că pe teritoriul aelfic nu mai pătrundeau

decât nebunii sau nesăbuiţii.

Aelfii din poveşti sunt înalţi şi deşiraţi, şi totuşi sunt sprinteni şi mlădioşi, şi nu fragili sau bolnăvicioşi. Au ochii ceva mai mari ca să poată vedea clar în pădurea întunecată. Se spune că sunt foarte albi la piele, pentru că soarele nu îi atinge niciodată. Toate poveştile îi descriu pe aelfi ca fiind foarte frumoşi şi, spre mirarea eroilor din aceste poveşti, se spune că aelfii nu s-ar gândi niciodată să-şi amestece sângele cu cel al oamenilor.

Chiar în inima Ostrovului Împădurit creşte, se spune, un copac uriaş care-i adăposteşte pe toţi aelfii. Aceştia şi-au construit un oraş în ramurile lui, iar oraşul este legat de ceilalţi copaci cu poduri suspendate la mare înălţime. Aelfii au reuşit să ţină copacul în viaţă prin magie şi de magie se folosesc în tot ceea ce ţine de viaţa lor. Poartă mereu veşminte din mătase care îşi schimbă culoarea ca un curcubeu şi nu se murdăresc niciodată. Viaţa lor înseamnă mereu doar pace şi frumuseţe.

Dar niciun om nu a văzut vreodată acel oraş şi toate încercările de a ajunge la el au fost împiedicate cu sălbăticie de xne'kali.

Xne'kalii sunt aelfi în realitate, ca formă şi sânge. Spre deosebire de aelfi, totuşi, xne'kalii manifestă deschis ostilitate faţă de oameni. Xne'kalii se îmbracă în piei şi se înarmează cu suliţe şi săgeţi de aruncat cu mâna. Ei bântuie Ostrovul şi Pădurile în cete numeroase care distrug pe oricine le calcă neinvitat domeniul.

Nimeni nu a oferit o explicaţie clară pentru duşmănia xne'kalilor faţă de oameni, dar există o justificare larg acceptată, care e mai logică decât toate celelalte. Cândva, aelfii se găseau peste tot pe teritoriul Imperiului Spulberat, dar, chiar înainte ca Clekan să-şi înfiinţeze imperiul, dimensiunea domeniilor lor a fost redusă drastic şi oamenii le uzurpau drepturile pretutindeni. Cred că xne'kalii au ales să li se opună, ţinându-i la distanţă, pentru ca aelfii să poată continua să-şi ducă traiul în pace şi să-şi practice artele fără amestecul oamenilor.

Xne'kalii se ştie că sunt luptători aprigi. Armele lor sunt

adesea otrăvite şi mulţi viteji au murit de mâna xne'kalilor. Chiar şi aşa, rareori ies din pădurile lor ca să atace aşezări omeneşti. Unii au semnalat chiar xne'kali aducând înapoi copii care s-au rătăcit în pădure, dar de regulă ucid vitele pe care fermierii le lasă să pască în Ostrov.

M-am oprit la liziera pădurii şi am descălecat. Am scos din desagi hârtie, pană şi cerneală. I-am scris Lordului Hansur o scrisoare scurtă despre locul în care mă aflam şi ce urma să fac. Am împăturit-o şi am desenat o imitaţie de Craniu, cât m-am priceput de bine. Am legat biletul de şa, apoi am dat jos desagile din spinarea lui Lup şi am aruncat tot ce nu mi-ar fi fost de folos în pădure.

Din acel morman de haine murdare şi pietre ciudate, am ales o şosetă şi am umplut-o cu pământ, iarbă şi o bucată mică de scoarţă de copac din Ostrov. Am legat-o şi pe aceasta de şa ca Vrăjitorii să poată găsi locul pe unde intrasem în pădure, apoi l-am întors pe Lup către est şi l-am lovit cu palma peste crupă.

— Du-te, Lup, pleacă de aici. Întoarce-te în Talianna.

Nu ştiu dacă m-a înţeles, dar n-a mai stat pe gânduri şi a plecat imediat. L-am privit până a dispărut dincolo de culmea dealului şi am râs:

— Mă întreb care dintre noi e adevăratul dobitoc?

Am luat desagii şi mi i-am aruncat peste umăr. Mă simţeam singur fără Lup, însă ştiam că nu mi-ar fi fost de mare ajutor în Ostrov. După urmele lăsate, am văzut că bandiţii descălecaseră şi ei imediat după ce intraseră în pădure. Copacii deşi aveau prea multe ramuri joase ca să poţi trece printre ei călare. De fapt, ca să înaintezi trebuia oricum să-ţi croieşti drum cu sabia. M-am consolat cu ideea că, după ce-i voi fi capturat, voi putea lua unul dintre caii tâlharilor.

Soarele dimineţii mă încălzise pe când eram în afara Ostrovului, dar înăuntrul pădurii putea la fel de bine să fie miezul nopţii, atât era de întuneric şi de frig acolo. Dacă bandiţii n-ar fi tăiat o cărare aşa de lată, lăsând crengile presărate pe jos, le-aş fi pierdut complet urma. Copacii lăsau să pătrundă lumina doar cât aceasta să proiecteze

umbre înşelătoare şi nu doar o dată am tresărit văzând ceea ce mi s-a părut a fi un luptător xne’kal, dar care nu era de fapt decât un pin sau stejar inofensiv. Totuşi, trilul câte unei păsări sau ţiuitul câte unei insecte dădea Ostrovului un avantaj în faţa Labirintului Întunecat în privinţa sentimentului de pericol şi moarte iminentă.

Am descoperit, absolut întâmplător, o potecă îngustă care mergea paralel cu drumul bandiţilor. Am păşit pe ea şi-n scurt timp înaintam paralel cu ei, fără a-mi anunţa prezenţa. Cu mare claritate, i-am auzit înjurând şi păşind zgomotos prin pădure.

Un omuleţ taciturn s-a oprit să-şi tragă sufletul.

— Dav, ideea asta a ta n-a fost prea inteligentă.

— Taci din gură, Giac, s-a răstit la el şeful, într-o şoaptă aspră. Facem un mic ocol prin pădurea asta şi trecem în Venz fără să creadă cineva că mai suntem în viaţă. Vom fi liberi.

Vocea şefului era puternică şi încrezătoare. Din ceea ce vedeam prin golurile din frunziş am dedus că era un om vânjos, chel şi cu o mustaţă neagră groasă.

Atunci a mai vorbit unul. Părul şi barba grizonante şi le purta lungi. Era slab şi se vedea cu ochiul liber că era cel mai în vârstă din grup.

— Şi cu aelfii ce facem? N-or să fie bucuroşi că am ales să trecem prin pădurea lor.

I-a răspuns un tânăr cu păr negru care părea de vârsta mea:

— Dacă ieşim repede din ea, nu vor avea timp să ne prindă. E un risc, dar avem timpul de partea noastră. O să fie bine, Elston.

Bătrânul a zâmbit şi a scuturat din cap ca reacţie la convingerea tânărului.

— Sper să ai dreptate, Morai, pentru binele tău. Tu ai mai mult de trăit decât mine.

Degete de oţel mi-au cuprins gâtul din spate, punând capăt atenţiei pe care o acordasem conversaţiei dintre bandiţi. M-am lăsat pe vine şi m-am rostogolit în spate. În felul acesta am reuşit să mă eliberez şi, încă înainte să pot

vedea cine mă atacase, am continuat să mă rostogolesc şi-am lovit cu ambele picioare în pieptul atacatorului. Odată rostogolirea încheiată, m-am răsucit cu faţa spre duşman.

Lovitura îl făcuse pe luptătorul xne'kal să cadă, dându-se de-a dura înapoi pe cărare, vreo cinci-şase paşi. Urmele călcâielor cizmelor mele i se vedeau albe pe piept şi două fire de sânge se scurgeau pe stern, de unde îl crestaseră pintenii. Şoldurile şi un braţ îi erau legate cu câte o bucată de piele de leopard de munte. Înainte de-a încerca să se ridice, a întins un braţ incredibil de lung şi subţire spre suliţa căzută în mijlocul potecii.

M-am năpustit asupra lui şi i-am aterizat pe piept, dar el mi-a aplicat o lovitură scurtă şi dureroasă, cu dosul palmei, în obraz. Am sărit de pe el şi m-am rostogolit, oprindu-mă la rădăcina unui copac. M-am opintit în şezut şi m-am ferit în spate ca să evit prima lovitură de suliţă, după care m-am ridicat în picioare destul de repede, ca să pot scoate sabia la timp să-i parez a doua lovitură.

El mi-a dat ocol şi părul lui lung şi alb a fâlfâit. I-am zărit atunci urechile ascuţite, dar m-am concentrat asupra ochilor negri şi mari. În picioare, era cu doar treizeci de centimetri mai înalt ca mine, dar era aşa slab, că părea mult mai înalt decât era în realitate. La mâini avea doar patru degete, însă erau puternice, după cum îmi spunea durerea de la ceafă.

Xne'kalul a plonjat drept în faţă, căci se aştepta să mă feresc din calea atacului său. În schimb, i-am lovit suliţa cu sabia, apoi, fără a face un pas în spate, am tras sabia în direcţie inversă. Făptura a mers direct spre atacul meu şi lama i-a tăiat gâtul fără probleme.

A căzut la pământ cu o bufnitură surdă. Am îngenuncheat şi am examinat vârful de cremene al suliţei sale. Era acoperit cu o substanţă verde, lipicioasă. Am mirosit-o. Izul dulceag m-a făcut să o identific imediat: era o otravă extrasă dintr-o plantă. Făcea rănile să supureze, iar cantitatea de pe vârful suliţei era suficientă pentru a ucide un om încet şi în chinuri.

M-am uitat în jur. Nu am mai văzut alt xne'kal şi nici n-

am auzit ceva care să mă anunţe că ar mai fi fost vreunul prin preajmă, însă asta nu a reuşit să mă destindă. Pe aelful mort de la picioarele mele nu-l văzusem şi nici nu-l auzisem apropiindu-se de mine. Am luat-o la fugă pe potecă şi, când i-am văzut pe bandiţi, am ieşit din ascunzătoare.

Cum era de aşteptat, sosirea neanunţată a unui Talion i-a luat prin surprindere. Unul, un bărbat frumos şi viclean, îmbrăcat în straie roase, a dus mâna la sabie.

I-am adresat un zâmbet şi am ridicat sabia în aer ca să poată vedea sângele roşu – aproape negru – care curgea pe ea.

— Nu te grăbi, în curând o să avem toţi ocazia că ucidem după pofta inimii. M-am întors spre Dav. Tocmai am ucis un xne’kal pe o potecă paralelă cu aceasta. Presupun că ne-au înconjurat.

Dav, indiferent ce alte calităţi ar mai fi avut, era un om de acţiune şi un conducător în toate sensurile cuvântului.

— Morai, tu şi Talionul veniţi aici în faţă. Pornim spre est. Lăsaţi caii. Elston, tu şi Ivan sunteţi în spate. Ario, Giac, luaţi aurul.

Am arătat înapoi pe unde venisem.

— E o cărare mai rapid de parcurs pe acolo.

Dav a arătat spre locul indicat de mine, a dat din cap, după care le-a ordonat lui Morai şi celorlalţi să mă urmeze.

— Morai, dacă putem ajunge la dealul de granit pe care l-am văzut înainte să intrăm în pădurea asta afurisită, am putea să-i ţinem la distanţă.

Morai şi-a scos paloşul şi împreună am pornit cu pas grăbit pe poteca xne’kalilor. Am fi vrut să mergem mai repede, dar nu puteam din cauză că Giac şi Ario, în mijlocul nostru, cărau mai mulţi saci cu aur. Elston şi Ivan, un uriaş blond având o secure cu lamă lată, erau cu ochii în patru în spate.

— Ivan e mut, dar e-un demon în luptă, mi-a spus Morai.

În urma noastră, caii au nechezat.

Dav a scuturat din cap.

— Asta e, băieţi. Lăsaţi aurul şi fugiţi. Singura noastră şansă e să ajungem la stânci.

Giac, un om mediocru în toate privinţele, a refuzat.

— Îl duc eu şi-atunci va fi al meu.

— Bine. Să ne mişcăm.

Elston şi Ivan au fugit pe lângă Giac. Acesta a făcut un pas în faţă, apoi a căzut în nas cu o săgeată trasă de un xne'kal vibrând înfiptă în spate. Ne-am speriat toţi şi-am fugit cât de repede am putut prin desişul sepulcral al pădurii.

Ne-am oprit pe dealul de granit şi ne-am tras sufletul, în faţă, tufişurile se răreau şi soarele răzbătea printre copaci. Zona aceea deschisă era un peisaj haotic de bolovani uriaşi înconjurând o spirală de granit gol care urca spre cer. Era un loc neprimitor, dar pentru fiecare dintre noi semăna cu un paradis.

L-am aşteptat pe Ario, însă el n-a mai venit. Din fericire, Ostrovul Împădurit i-a înghiţit strigătele aşa cum l-a înghiţit şi pe el. M-am întors spre Dav şi mi-am şters fruntea cu mâneca stângă.

— Ne vor aştepta printre stânci, ştii, nu?

Dav a aprobat dând trist din cap, dar ne-a îndemnat să mergem mai departe. Avea dreptate, căci nu puteam scăpa de xne'kal, dar între stânci îi puteam vedea înainte să atace. Am mers călăuziţi de el, conduşi spre cea mai aprigă bătălie din viaţa noastră.

Fără Ivan am fi murit cu toţii. Tăcut şi încruntat, a luat-o valvârtej înaintea lui Dav. S-a avântat prin zona deschisă presărată cu pietre şi bolovani, nepăsându-i de săgeţile care străbăteau aerul în direcţia sa. A sărit din piatră în piatră cu o agilitate uimitoare şi le-a oferit xne'kalilor o ţintă grea pentru săgeţile şi suliţele lor.

Un luptător xne'kal s-a ridicat în picioare şi a scos un strigăt de luptă care, pentru urechile mele, a sunat deosebit de asemănător cu limba Tal Nobilă. A dat să-l lovească pe Ivan cu suliţa, dar uriaşul s-a eschivat şi a despicat ţeasta luptătorului cu o lovitură descendentă. Xne'kalul a căzut grămadă în timp ce un tovarăş al său îl ataca pe Ivan din stânga. Ivan a râs mut şi a prins suliţa mai sus de vârf, cu masiva-i mână stângă. De parcă ar fi

fost o crenguţă, Ivan a rupt suliţa în două şi cu o parte a ei l-a pocnit pe xne'kal peste faţă. Când şi al doilea aelf s-a prăbuşit la pământ, Ivan ne-a făcut semn să înaintăm.

Am pornit în goană, sprintând peste pietre. Eu fugeam în spatele liniei, urmat doar de Elston, când am zărit cu coada ochiului o mişcare. M-am răsucit şi am văzut un xne'kal sărind de pe o stângă şi străpungându-l pe Elston cu suliţa. L-am pălit cu sabia în cap, aruncându-l departe de bătrân, dar Elston era deja mort.

Am continuat alergarea, am sărit peste un bolovan şi am aterizat lângă Morai. Ivan şi Dav stăteau ghemuiţi în spatele unor pietre mari în stânga noastră. Ne aflam într-o căldare naturală mărginită de stânci mari. Era un loc relativ sigur, dar superioritatea numerică a xne'kalilor făcea inevitabil rezultatul oricărui fel de luptă.

Mi-am ţinut respiraţia şi m-am uitat spre Dav.

— L-au doborât pe Elston.

Dav a înjurat şi Ivan a scrâşnit din dinţi. Dav l-a atins pe Ivan pe umăr şi a făcut semn din cap spre noi. Ivan a încuviinţat. Dav s-a întors spre noi.

— O să vă scoatem de acolo.

— Nu.

Morai şi cu mine am răspuns la unison.

Dav a zâmbit şi a clătinat din cap la nechibzuinţa noastră.

— Fie. Atunci, pregătiţi-vă, fiindcă vin xne'kalii.

Ne-am ridicat în picioare şi am văzut doisprezece xne'kali înveşmântaţi în piele de leopard de munte gonind peste stânci în direcţia noastră. Unul a aruncat o suliţă şi, fără să stau pe gânduri, m-am ferit într-o parte şi am prins-o din aer, cum mai făcusem în timpul antrenamentelor la Talianna. Am pus sabia în teacă şi am agitat suliţa. Xne'kalii s-au oprit locului, scandând veseli.

Dav a înjurat.

— Dacă supravieţuim, Talion, mă predau voinţei tale.

Am clătinat din cap.

— Am înţeles câteva dintre cuvintele rostite de ei şi cred că mişcarea mea tocmai ne-a transformat în vrăjmaşi

„vrednici”. Nu sunt sigur ce înseamnă asta, dar mă tem că le-a întărit convingerea de-a ne ucide.

Am ridicat privirea şi m-am pregătit, căci xne’kalii, acum, că ne onoraseră destul, atacau.

Majoritatea lor s-au îndreptat spre Dav şi Ivan. Doi m-au atacat pe mine, iar priceperea mea în mânuirea suliţei i-a surprins în mod evident. Primul a ţintit spre stomacul meu, dar i-am parat lovitura şi am ripostat cu o lovitură la gât. Am răsucit suliţa, eliberând-o, şi i-am ridicat celălalt capăt la timp ca să-l nimeresc pe al doilea luptător în faţă. Lovitura l-a făcut să se rotească pe jumătate şi, când am tras suliţa înapoi, i-am crestat pieptul albicios cu vârful de cremene.

Astfel le-am respins cu succes primul atac. Morai ucisese un duşman şi rănise un altul. Cinci xne’kali zăceau morţi între Dav şi Ivan, iar Dav a surâs şi a spus:

— Alături de Ivan, eu nu trebuie decât să număr morţii.

Ceilalţi xne’kali s-au retras şi noi ne-am postat în expectativă.

Nu puteam să înţeleg de ce nu aruncaseră cu săgeţi în noi. Nu mai mari decât cele de arbaletă, săgeţile aveau în vârf o lamă subţire, lungă de un centimetru, din cremene. Pe stâncile din apropiere căzuse una şi am văzut că avea vârful îmbibat bine în otravă. Mi-a trecut prin gând că ne-au atacat cu suliţele pentru că noi nu aveam cu ce arunca în ei, dar nu mă puteam aştepta ca acest gest de corectitudine să mai continue mult.

Încă doisprezece războinici şi-au făcut apariţia la marginea pădurii. Înaintau mai încet şi o făceau cu un aer aproape impunător. Scandau ceva ce nu recunoşteam, dar după ritm şi gamă trebuia să fie un cântec de luptă.

Prosteşte, ne-am ridicat toţi patru în picioare şi i-am privit cum mărşăluiau. Veneau neabătut spre noi şi eu mi-am şters palmele pe haine. L-am văzut pe Ivan făcând acelaşi lucru şi ne-am zâmbit unul celuilalt. Apoi am redevenit amândoi serioşi, pentru că un grup de luptători s-a ridicat şi a pornit în marş în spatele celui dintâi grup.

Dav s-a uitat spre Morai şi mine.

— Vedeţi stâncile alea înalte de acolo sus?

A arătat spre un cerc de stânci la jumătatea costişei abrupte de granit din spatele nostru. Am încuviinţat amândoi din cap.

— Când vor ajunge, urcaţi acolo. Îi vom ţine noi în spate.

— Nu.

Vocea lui Morai era fermă.

— Ba da. Fir-ai să fii, Morai, o să urci acolo. O să vă dăm noi răgazul, iar voi îl veţi folosi să doborâţi cât mai mulţi dintre ei. De când te ştiu nu mi-ai ascultat niciodată ordinele, dar fă-o de data asta, te rog.

Morai s-a încruntat.

— O voi face. Şi voi ucide o duzină pentru fiecare dintre voi.

Dav a zâmbit.

— Aşa te vreau. Uite-i că vin. Plecaţi!

Înainte să ne întoarcem şi s-o luăm la fugă, am azvârlit cele trei suliţe pe care le adunasem şi am văzut doi xne'kali căzând răpuşi de propriile arme. M-am răsucit, m-am grăbit după Morai, l-am ajuns la baza dealului şi m-am căţărat în mâini şi picioare în spatele lui. I-am auzit pe xne'kali strigând mai jos de noi şi o suliţă s-a rupt într-o stâncă lângă capul meu, dar asta s-a întâmplat în partea de jos a dealului. Odată ajunşi la noua noastră baricadă, suliţele au încetat. Nu însă şi strigătele.

Nu am văzut nimic din luptă, dar după expresia îndurerată de pe chipul lui Morai am ştiut că Dav şi Ivan trebuie să-şi fi vândut viaţa scump. Nouă noi corpuri de xne'kali zăceau fără suflu lângă ei şi alţi xne'kali purtau şase luptători răniţi înapoi spre pădure.

M-am întors spre Morai şi i-am aşezat o mână pe umăr.

— Au făcut o greşeală neatacându-ne în pădure.

El a aprobat cu o mişcare a capului şi a început să aşeze pietre mari cât nişte pepeni peste stâncile înalte care formau baricada.

— Nici nu ştiu ei ce mare greşeală a fost. Îi voi ucide pe toţi xne'kalii din pădurea asta dacă nu voi avea de ales.

— Şi eu te voi ajuta.

El a încuviinţat solemn.

— Atunci, începe să acoperi spărturile cu pietre. Îşi vor da seama că nu vrem să avem găuri în zidul de apărare, dar am de gând să prăvălesc toţi bolovani peste orice aelf suficient de prost încât să încerce să urce după noi.

Am pregătit avalanşa de pietre şi am făcut de santinelă cu rândul. Tocmai mă aşezasem, când Morai a zărit ceva.

— Talionule, vino să vezi asta.

M-am ridicat şi înălţimea mea m-a trădat. Un xne'kal a sărit de la baza dealului, a scrâşnit un strigăt de război şi a aruncat o săgeată. Morai a râs dezlănţuit, deoarece, la acea distanţă şi încă pe verticală, aruncarea era imposibilă.

— Fir-ar să fie, am spus nervos.

Morai m-a săgetat cu o privire piezişă.

— Încă unul de omorât, atâta tot. Vezi, a şi dat bir cu fugiţii. Nicio problemă.

Am înghiţit greu.

— Problemă.

M-am întors şi Morai a văzut, pentru prima dată, săgeata pe care o ţineam în mâna dreaptă şi rana din umărul meu stâng.

M-am aşezat şi am azvârlit săgeata cât colo.

— Nu te mişca, Morai, şi nu le da de ştire că m-au nimerit. Fii cu ochii pe ei. Spune-mi ce fac. Orice, numai continuă să vorbeşti.

Părea foarte nesigur, dar a făcut ce i-am spus.

— A, număr în jur de o sută. Unu e îmbrăcat în piei de lup şi are pene de vultur în păr. Pare important.

Morai s-a uitat mai atent la acel xne'kal, apoi a înjurat.

— O, nu, avem necazuri. Cel care te-a nimerit s-a cocoţat pe o stâncă, dansează şi strigă la cel cu penele.

Abia auzeam vocea lui Morai. Mi-am încetinit respiraţia prin forţa voinţei, am închis ochi şi am căzut în transă. Am alunecat în mine şi am localizat imediat otrava care se împrăştia de la rană. Îmi invadase deja muşchii pieptului şi mă simţeam din ce în ce mai slăbit. Trebuia să o opresc înainte de-a fi prea slab ca să pot lupta.

Cu forţa minţii am oprit fluxul de sânge care iriga rana.

Asta împiedica veninul să mă mai invadeze, dar simţeam deja cârceii calzi ai durerii care mă avertizau că nu ajunsesem la sursă destul de repede. M-am forţat să reprim durerea şi am revenit încet la realitate.

Mi-am şters fruntea cu antebraţul drept şi am scos praştia din buzunarul cu pietre de la curea.

— Unde e cel care m-a nimerit?

— Încă ţopăie pe pietre. Sunt toţi aproape de corpul lui Ivan. Cel care te-a nimerit arată cu degetul încoace, apoi arată spre grupul de vreo cincisprezece luptători. Dacă ar fi să ghicesc, încearcă să-l convingă pe cel cu pene să le dea voie să ne atace. Cel cu pene se distrează bătându-şi joc de eficienţa în luptă a celuilalt.

Am încuviinţat şi am săltat în picioare.

— Para fi clanuri rivale sau societăţi războinice care concurează între ele. Dacă aelful în piei de lup îi urăşte pe luptătorii cu blană de leopard, poate îi dau eu o mână de ajutor.

Am învârtit praştia şi am păşit la loc deschis. Am fluierat tare şi provocator.

Xne'kalul de pe stâncă a mormăit ceva şi a arătat spre mine. Şi-a atins propriul umăr cu degetul şi a râs.

Am azvârlit piatra cu toată puterea.

Piatra a zburat drept şi şi-a atins ţinta. Luptătorul a căzut pe spate de parcă i-aş fi retezat picioarele. A picat de pe stâncă şi nu i s-au mai văzut apoi decât picioarele. După câteva zvâcnituri, nu s-au mai mişcat nici ele.

Morai s-a întors surprins spre mine.

— L-ai lovit în frunte!

— Îmi pare rău!

M-am sprijinit cu spatele de peretele de granit, căci mă cuprinsese un val de ameţeală.

— Voiam să-l nimeresc în gură. Am tuşit şi m-am strâmbat. I-a făcut asta să se oprească?

Morai s-a uitat înapoi la luptătorii xne'kal, după care a clătinat din cap.

— Nu, niciunul dintre leoparzi n-a continuat cearta. Morai a râs vesel: Şi s-au retras din bătaia praştiei tale.

Am rupt o bucată de material din pantaloni şi am înfipt-o în gaura de la umăr.

— Vin?

Morai s-a întors şi a dat din cap cu zâmbetul pe buze.

— Da, toţi cincisprezece, dar nu mai mulţi de atât.

Îl vedeam pe Morai când în ceaţă, când clar. Îmi era foarte cald şi mă simţeam foarte obosit, dar m-am chinuit să mă ridic şi am mai pus o piatră în praştie. Avalanşa de pietre a ucis zece. Eu am mai ucis doi pe la jumătatea urcuşului. Erau oricum puternic zdruncinaţi de avalanşă şi se dădeau de ceasul morţii să urce dealul, aşa că n-a fost cine ştie ce ispravă. Morai a ucis alţi doi la baricadă şi pe ultimul, care a reuşit să ajungă până în ascunzătoarea noastră, l-a terminat cu un bolovan.

Morai s-a ridicat, a ridicat bolovanul însângerat în aer şi l-a aruncat cu nepăsare în vale.

— Haideţi, mai trimiteţi.

Jumătatea de sus a corpului îmi era sfâşiată de durere şi mă săgetau fiori reci.

— Nu-i stârni. E posibil să-l fi eliminat pe rivalul bătrânei Căpetenii Lup. S-ar putea să ne fie recunoscător.

M-am cutremurat şi am căzut la pământ.

Morai s-a întors să mă prindă, apoi a înlemnit şi i s-a oprit respiraţia. I-am urmărit privirea şi am văzut o vrăjitoare aelfă radiantă întinzând spre mine o mână strălucitoare. Am întins mâna, la rândul meu, şi am atins-o; apoi o săgeată ivorie de durere m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa.

o o o

Mi-am revenit în simţiri patru săptămâni mai târziu, într-un pat de infirmerie din Talianna. Mă durea capul şi îmi bâzâia îngrozitor, dar umărul stâng, bandajat cu alb, îmi era ciudat de amorţit. Marana şedea de-a dreapta mea şi mă ţinea de mână.

A surâs larg, s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte.

— Bun venit înapoi în lumea celor vii.

Primele cuvinte mi-au rămas blocate în gât. Marana mi-a turnat o cupă de vin îndoit cu apă şi eu l-am sorbit.

— Mulţumesc, deopotrivă pentru modul de întâmpinare şi pentru vin.

M-am uitat în jur şi am recunoscut locul.

— Poate că întrebarea sună ciudat, dar cum am ajuns aici?

Marana a ridicat din umeri.

— Nu m-am întors nici eu decât acum două zile şi tu erai deja aici. Zvonurile spun că te-a adus cineva pe o targă. Omul acela i-a spus Lordului Hansur că un bandit te-a scos din Ostrovul Împădurit după o luptă. Banditul i te-a predat lui cu rugămintea de-a te aduce în Talianna.

Un Vrăjitor a intrat uşor în cameră şi a zâmbit politicos.

— A, mă bucur să văd că te-ai trezit la timp. Cum te simţi?

Am suspinat fără putere.

— Jumătate mort şi jumătate aproape mort.

Vrăjitorul a încuviinţat din cap.

— E de înţeles. Erai deshidratat când ai fost adus aici şi nici nu mâncaseşi mult, după spusele ghidului tău. Am reuşit să rezolvăm aproape toate problemele astea, dar mi-ar plăcea să o cunosc pe persoana care ţi-a făcut prima vrajă la umăr. Ţi-a salvat nervii braţului.

Vrăjitorul a făcut o grimasă şi mi-a studiat dosarul medical.

— Mă tem, totuşi, că în pofida acelei vrăji, otrava a provocat multe stricăciuni şi că vei rămâne cu o cicatrice la umăr. Totodată, va fi nevoie de timp ca să-ţi revii în formă, dar în afară de asta ar trebui să te recuperezi complet. Iar celălalt lucru nici n-ar trebui să te deranjeze.

— Care celălalt lucru?

Am mai sorbit nişte vin.

— Care celălalt lucru?

Vrăjitorul s-a încruntat şi s-a aşezat pe patul meu. Mi-a studiat blând mâna stângă, a întors-o cu palma în jos şi şi-a plimbat mâna pe deasupra ei. Am simţit energia magică atingând-o şi, pentru un moment, conturul purpuriu al unui cap de lup a strălucit pe dosul palmei mele. Vrăjitorul a ridicat din umeri.

— Numai aelfii îl pot vedea.

Am răsucit încet mâna stângă, dar nu am văzut nimic.

— Ce este?

Vrăjitorul a scuturat din cap.

— În diverse ritualuri aelfice, persoana e însemnată cu o marcă magică. Din câte ne dăm seama, te însemnează ca luptător în castelul lupului.

— O!

Am surâs în barbă şi Marana m-a strâns de mână.

— Cel care m-a adus mai este aici? Aş vrea să-i mulţumesc.

Vrăjitorul a clătinat din cap.

— A rămas până ce i-am spus că îţi vei reveni, după care a plecat.

M-am încruntat.

— Ce păcat. Mi-ar fi plăcut să-i mulţumesc.

Vrăjitorul s-a încruntat.

— Acelaşi lucru i l-am spus şi eu. Dar el a zis că trebuie să plece şi că-i poţi rămâne dator. Asta e ciudat, nu crezi?

Era, însă oamenii aveau reacţii ciudate când venea vorba de Talioni. Marana a râs şi eu am zâmbit.

— Dacă e să-i rămân dator, presupun că ar trebui să-mi spui numele lui.

Vrăjitorul a aprobat cu o mişcare a capului.

— S-a prezentat drept Morai.

CAPITOLUL 17

Talion: Dispreţul: Campionul

L-am escortat pe Morai din Castel, nu atât pentru că n-aş fi avut încredere în sufletul lui de hoţ, cât de teamă că cine ştie ce paznic zelos îl putea descoperi plecând pe unde venise şi asta nu i-ar fi făcut bine la sănătate. M-am întors, să plec spre sala de bal, în timp ce un servitor închidea uşa fortăreţei după Morai şi l-am văzut pe Halsted aşteptând lângă umărul meu cu zâmbetul pe faţă.

— Am crezut, milord, că te-ai pierdut în locul acesta nefamiliar.

Am scos un hohot grăbit.

— Îţi apreciez preocuparea, dar nu făceam decât să conduc pe cineva care mi-a confundat apartamentul cu cel al Ducelui de Cadmar.

Halsted nu a lăsat a se înţelege că explicaţia mea îi trezea vreo bănuială. S-a întors şi mi-a făcut semn să-l urmez.

— E nevoie de tine în sala de bal, e timpul pentru prezentarea darurilor pentru Prinţesă.

Am ezitat şi Halsted a zâmbit, înţelegând.

— L-am ales pe Adric să aducă o sticlă din vinul familiei tale, în locul tău.

Am încuviinţat din cap recunoscător, apoi m-am aplecat şi am şoptit ceva la urechea lui Halsted. El s-a dat în spate şi m-a privit din nou, apoi a surâs foarte larg.

— Da, milord, o idee excelentă. Mă voi ocupa personal de ea.

I-am mulţumit şi m-am întors în sala de bal. Am intrat pe uşa principală – cea din mijlocul peretelui aflat în stânga scărilor care duceau spre sala tronului – şi m-am dus imediat lângă Contele Patrick. Acesta a zâmbit văzându-mă şi mi-a indicat pe furiş unde ar trebui să stau.

O platformă mică de lemn servea drept estradă la baza

scărilor. Lateralele erau acoperite cu steaguri de satin albastru, iar deasupra era pus un covor de un albastru mai închis. Un tron cu spătar mic se afla deasupra şi Prinţesa şedea pe el. Când m-am apropiat de-a dreapta ei, a zâmbit, dar privirea glacială care a însoţit acel zâmbet m-a biciuit ca un vânt de iarnă.

— Ne bucurăm că ai putut fi alături de noi, Lord Nolan.

Deşi zâmbetul îi rămăsese pe chip, tonul vocii reuşise să fie şi mai rece decât privirea.

— Iartă-mă, Alteţă, dar un bandit trebuie să profite de orice ocazie se iveşte ca să fure tot ce se poate.

Am dus mâinile la spate şi-am încercat să afişez un aer mulţumit. Am văzut-o pe Selia în mulţime, stând lângă Ducele Vidor, şi am înclinat din cap spre ea. Mi-a zâmbit.

Aparent, Prinţesa observase gestul meu şi răspunsul Seliei. Vocea ei fierbea de nervi.

— Tu, milord, eşti un pungaş şi un nemernic.

Am întors capul şi m-am uitat atent la ea.

— Eu şi Lady Selia am terminat repede discuţia din grădină. Cu siguranţă ai văzut-o întorcându-se singură. Oi fi eu nemernic, milady, şi oi fi fost forţat să accept sarcina asta, dar trebuie să ştii că numai ceva de mare importanţă m-ar putea face să întârzii a mă achita onorabil de serviciul în slujba ta.

Cât am vorbit în şoaptă, pe chipul ei a rămas încremenit acel zâmbet, şi sunt sigur că numai cel mai parşiv clevetitor de la curte ar fi putut citi mânie în cuvintele noastre.

Prinţesa Zaria s-a uitat drept înainte şi m-a ignorat, în vreme ce primul Ambasador îşi prezenta darul. Omul s-a apropiat, s-a prezentat pe sine şi pe soţia sa, apoi a făcut un pas în lături pentru ca servitorul care purta tributul poporului său să-l poată aduce în faţă. Servitorul s-a oprit şi Ambasadorul a explicat semnificaţia acelui dar; după care au păşit toţi la dreapta şi au aşezat darul pe o masă.

O avere inestimabilă a trecut prin faţa noastră într-o paradă de daruri aduse din fiecare colţ al Imperiului Spulberat şi de dincolo de el. Multe erau daruri tradiţionale, precum douăzeci dintre cei mai buni armăsari kartejani sau

un colier de perle din Takkesh. Fiecare Ambasador, vorbind despre obiectul adus, nu uita să spună că reprezenta speranţele poporului său că Prinţesa se va bucura de o viaţă lungă şi prosperă, şi că nădăjduiau reînnodarea bunelor relaţii dintre cele două naţiuni. Cele mai linguşitoare discursuri au venit din partea vecinilor direcţi ai Hamisului, iar cele mai interesante daruri au venit de cel mai departe.

Ambasadorul temurez i-a oferit un set de opt pocale şi un urcior de aur. Fiecare pocal era diferit şi reprezenta tribul ai cărui artişti îl realizaseră, în vreme ce urciorul reprezenta capitala Betil. Văzând acel aranjamentul care sugera subtil că, fără Betil, celelalte triburi ar fi vai de ele, nu m-am putut abţine să nu zâmbesc şi m-am întrebat dacă gânduri asemănătoare nu le treceau cumva prin cap şi celorlalţi supuşi temurezi prezenţi la recepţie.

Ambasadorul daari a adus cel mai ciudat şi mai înfiorător dar al serii. Era o mască din aur bătut care arăta exact ca Prinţesa şi, aşa cum am văzut-o prima dată, aşezată pe o pernă de catifea ţinută în braţe de un servitor, chiar reproducea frumuseţea ei. Apoi Prinţesa a luat-o, cu panglicile de satin albastru atârnând de o parte şi de alta a măştii. A întors-o spre mine şi am văzut că pe profilul stâng erau zgâriate cuvinte delicate şi complicate. În acelaşi timp splendidă şi hidoasă, masca a făcut să mă străpungă un fior ca un fulger rece.

Prinţesa nu a încercat să-şi ascundă plăcerea trezită de daruri şi le-a acceptat pe toate cu bucurie şi mirare. Singura excepţie de la această regulă a fost când Căpitanul Lăncier Herman s-a prezentat în faţa ei. Când acesta a venit cu pas ţanţoş spre estradă şi s-a lăsat într-un genunchi cu o precizie militară care i-a făcut pe ceilalţi curteni să pară şleampeţi şi nepăsători, ea s-a cutremurat şi zâmbetul i-a pălit.

— Cum bine ştii, a intonat el cu voce groasă, Talionii nu recunosc niciun alt conducător în afara Maestrului lor, iar Ambasadorii noştri sunt simpli soldaţi, ca mine.

A zâmbit, s-a ridicat şi a luat de la locotenentul său un

scut rotund pe care era încrustat blazonul Lăncierilor.

— Noi, detaşamentul de Lăncieri aflaţi în serviciul tatălui tău, îţi oferim acest scut ca simbol al jurământului nostru de a vă apăra suveranitatea şi-a vă onora naţiunea.

Am văzut muşchii maxilarului încordându-se pe faţa ei; apoi i-a mulţumit şi a înclinat din cap spre ordonanţa lui. Nu i-a întins mâna să i-o sărute, iar Herman s-a retras ca şi când nici n-ar fi băgat de seamă acest afront. S-a întors cu maximă precizie şi s-a îndepărtat în pas de marş. Singurul lucru necazon la el era umbra unui rânjet superior care îi înfiora buzele.

Odată ce naţiunile independente şi-au încheiat prezentările, a venit timpul pentru darurile din Hamis. Regele a condus procesiunea care aducea pielea leopardului de munte. A îngenuncheat la picioarele fiicei sale şi a întins pielea pe jos. I-a adresat un zâmbet mândru şi, înainte să se retragă, a şters lacrima care-i curgea tinerei pe obrazul drept.

Marele Duce Fordel a venit în urma nepotului său şi i-a dat Prinţesei o cheie. Aceasta deschidea uşa unei vile de pe malul Lacului Tamar, aflat pe domeniul său.

— Pentru că ţi-a plăcut atât de tare să petreci verile acolo când erai mică, ţi-o dăruiesc. Fie ca viitorii Regi şi viitoarele Regine de Hamis să se bucure de el atât de tare ca tine.

Cuvintele lui au fost transmise, din gură-n gură, prin mulţime şi toţi au înclinat aprobator din cap în vreme ce Prinţesa s-a ridicat şi l-a sărutat pe fratele bunicului său pe obraz.

Deoarece Contele Patrick era de-a stânga Prinţesei Zaria, nu-i putea oferi cadoul în persoană, aşa că, precum în cazul meu, altcineva îi luase locul. Fiul lui, Lord Phillip, emoţionat, a adus o barcă de jucărie şi a bolborosit ceva. Prinţesa a acceptat-o graţios în vreme ce Patrick traducea vorbele fiului.

— Este modelul unui velier pe care l-am construit pentru tine, ca să navighezi pe Lacul Tamar, în amintirea clipelor petrecute acolo când erai doar o copilă.

După familia regală a venit rândul celorlalte ţări şi ducate din Hamis şi Sinjaria şi au adus daruri care, deşi nu puteau egala opulenţa tributurilor aduse de naţiunile libere, erau oferite din inimă cu gândul de-a o cinsti, nu de-a înlesni vreo legătură diplomatică. Ultimul dar a fost vinul trimis de Contele Evin şi Prinţesa l-a primit cu aceeaşi graţie cu care primise toate celelalte daruri.

Când înlocuitorul meu s-a întors să plece, am coborât şi m-am postat înaintea ei.

— Îmi dau seama, Alteţă, că fiecare dintre darurile acestea a fost adus de un popor şi, întrucât ar fi de neconceput să ţi-l ofer din partea mea, iar tu ai acceptat deja un dar trimis din Yotan, îngăduie-mi să ţi-l încredinţez ca pe-un tribut de la oamenii tăi, supuşii din Hamis.

M-am întors, am arătat spre Halsted şi am zâmbit când servitorul bătrân i-a adus Prinţesei puiul de leopard.

Am luat animalul de la el şi i l-am aşezat în poală.

— Mama lui este moartă. Ai grijă de leopard aşa cum vei avea de noi.

I-am luat mâna, am sărutat-o şi am înălţat privirea. Ea a spus ceva pe o voce firavă, dar nu i-am auzit cuvintele. Revenindu-şi din tăcerea în care gestul meu îi aruncase, nobilii izbucniseră în aplauze spontane, acoperindu-i vorbele.

Regele s-a dus în spatele fiicei sale şi i-a pus mâinile mari pe umeri.

— În numele fiicei mele, dar şi al unei naţiuni întregi, doresc să vă mulţumesc tuturor. Rămâneţi, bucuraţi-vă de belşugul oferit de nobilii care au vânat alături de noi.

A zâmbit şi a depărtat mâinile ca să cuprindă defilarea servitorilor care aduceau platouri cu carne aburindă ia mesele până atunci goale.

— Ţin însă să-i avertizez pe cei care vor participa la turnir: cine îşi pune burta la cale astă seară ar putea avea parte de-o cursă scurtă mâine.

o o o

A doua zi dimineaţa devreme, Contele Patrick, Phillip şi

cu mine am făcut turul terenului pentru turnir. Corturi viu colorate răsăriseră pe tot câmpul din faţa castelului Seir ca nişte uriaşe ciuperci pastelate. Servitorii şi pajii se fâţâiau de colo-colo, ducând de toate, de la mâncare şi vin, la armuri şi flamuri decorative. Nobilii, dintre care mulţi îl urmaseră pe Marele Duce Fordel în vizuina dhesiri, stăteau în faţa corturilor în armură completă şi le invitau galant pe domniţe să ia loc şi să-i urmărească în timp ce se întreceau cu pajii sau alţi nobili.

Terenul de turnir se afla dincolo de pădurea de corturi. Loja regală era în mijlocul tribunelor de lemn, în partea de nord a terenului, şi era amplasată în aşa fel încât să aibă cea mai bună vizibilitate. Terenul era nivelat şi presărat cu iarbă, cu toate că aceasta se uscase în porţiunea din mijloc şi fusese înlocuită pe alocuri cu nisip auriu.

Toţi trei am urmărit cum doi participanţi repetau o succesiune de parări şi lovituri. Executau fiecare mişcare cu mult mai multe înflorituri decât era necesar, dar gesturile lor făceau deliciul restrânsului grup de femei din apropiere. Eu găseam totul uşor amuzant, însă Patrick se încrunta.

— Nu-mi place asta, Nolan, e aşa inutil!

A clătinat din cap şi a dat din mână ca un vrăjitor încercând să facă toate corturile să dispară.

— Fiii celor mai nobili între nobili se încuie de bunăvoie în carapace ca să se lupte între ei pentru dreptul de a fi Campionul Prinţesei în timpul încoronării. Cei mai mulţi nu au pic de experienţă şi toată săptămâna viitoare nu vor face decât să şchiopăteze dintr-un loc în altul.

Am ridicat din umeri ca pentru a spune că făcea din ţânţar armăsar.

— Asta nu înseamnă decât că vor fi mai puţini pretendenţi la mâna doamnelor, la balurile ce vor urma încoronării.

Am înclinat din cap spre doi luptători care se băteau cu ceva mai multă seriozitate.

— Pe deasupra, dacă învaţă totuşi ceva dintr-o Mare Încleştare, asta le-ar putea salva vieţile în eventualitatea că Hamis va intra într-un război şi ei vor fi chemaţi la luptă.

Contele a zâmbit într-un fel răutăcios.

— În cazul acesta, jumătate dintre ei ar trebui deja să-şi cheme înlocuitorii să lupte pentru ei.

Am râs şi ne-am continuat plimbarea printre corturi. Discuţia s-a mutat în chip natural la tactici de luptă şi strategii şi mi-am dat seama că amicul meu, Contele Patrick, era depozitarul multor informaţii de teoria luptei, la nivel atât de soldat, cât şi de armată. Am urmărit diverşi luptători exersând şi am discutat despre greşelile lor de stil. Iar şi iar, Contele a remarcat un lucru care îl deranja.

— Majoritatea acestor nobili se luptă doar în joacă. Tu şi Regele aţi luptat pe viaţă şi pe moarte în vizuină pentru că eraţi dispuşi să ucideţi, nu să pierdeţi vremea.

M-am încruntat.

— Critica ta e nedreaptă. În vizuină, noi, inclusiv tu şi Ducele, nu am avut de ales şi ştiam că trebuia să ne omorâm vrăjmaşii, pentru că şi ei voiau să ne omoare pe noi. Am făcut o pauză şi am arătat cu degetul spre luptătorii de lângă noi. Ei se bat cel mult ca un exerciţiu. Nu şi-au propus să ucidă, se luptă pentru onoare, iar asta cere oarecare pricepere, nu însă şi lovituri mortale.

O voce de bas a comentat din spatele nostru:

— Înţeleaptă observaţie, Lord Nolan.

Am mijit ochii, dar m-am forţat să afişez o expresie plăcut surprinsă când m-am întors. Căpitanul Herman a înclinat scurt din cap în chip de salut şi a zâmbit lejer.

— Întrebarea care te frământă e aceasta: Oare un războinic profesionist i-ar înfrânge astăzi pe aceşti duelişti în luptă?

Am ţuguiat buzele şi am cumpănit un moment la întrebarea lui.

— Dacă pui lucrurile aşa, presupun că ai şi un răspuns.

Lăncierul a încuviinţat încrezător din cap.

— Nu am nicio îndoială că un războinic cu experienţă i-ar face harcea-parcea pe nobilii adunaţi în faţa noastră.

Contele Patrick a rostit pe un ton provocator:

— Se poate ca unul dintre Lăncierii tăi să se înscrie şi să-ţi demonstreze teoria?

Căpitanul a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Nu, mă tem că nu se poate. Niciun Talion nu va participa vreodată la o atare încercare, din cauza implicaţiilor politice. Ca să fie ales Campionul Prinţesei, un Talion ar trebui să ignore cea mai elementară şi importantă deviză după care se călăuzeşte în viaţă. Noi suntem, în orice moment, imparţiali şi nu ne amestecăm niciodată în chestiuni politice.

Căpitanul s-a întors spre mine şi chipul i-a fost luminat de o bucurie neaşteptată.

— Dar Lord Nolan aici de faţă mi-ar putea demonstra teoria. După ce se spune, e cât se poate de priceput cu armele.

Înainte să am timp să răspund, am simţit o mână delicată strecurându-se pe după antebraţul meu stâng. Mâna Prinţesei m-a pipăit uşor, căutând teaca pe care o purtasem cu o noapte înainte, apoi, găsind-o, mi-a surâs cu capul pe spate. I-a zâmbit după aceea şi Căpitanului Lăncier.

— De Lord Nolan să nu te îndoieşti, Căpitane. Zvonurile care spun că a fost cândva bandit în Darkesh sunt pure invenţii.

Căpitanul Herman a pufnit ţâfnos.

— Dimpotrivă, îi spuneam Lordului Nolan doar că, după părerea mea, s-ar descurca bine în luptă astăzi şi că ar demonstra o idee pe care i-am expus-o Contelui.

Prinţesa s-a uitat la mine.

— Vrei să lupţi pentru mine, Lord Nolan?

Lăncierul a încremenit o fracţiune de secundă ca o felină zărindu-şi prada.

Am zâmbit graţios şi am pus mâna peste mâna cu care mă ţinea de braţ.

— Aş face-o bucuros, Alteţă, dar nu am armură.

Am dat din cap atât spre Conte, cât şi spre Căpitanul Herman.

— Şi chiar dacă, după cum au sugerat aceşti domni înţelepţi, aş lupta destul de bine încât să devin Campion, a face asta fără armură ar fi imposibil.

Căpitanul Herman şi-a lovit palmele una de cealaltă,

după care le-a dus la piept într-un gest menit să exprime bucuria descoperirii.

— Păi, întrucât niciunul dintre oamenii mei nu participă la turnir, sunt sigur că unul dintre Lăncieri îi va împrumuta Lordului Nolan armura sa.

Mi-a stat inima în loc, dar privirea pe care mi-a aruncat-o Prinţesa a repus-o în mişcare.

— Atunci, dacă tu îi dai armura, eu îi voi da un scut.

M-a strâns de braţ şi s-a întors spre Lăncier cu o privire de gheaţă, care a părut să aibă asupra lui un efect aproape fizic.

Căpitanul Herman s-a înclinat adânc şi s-a întors. A plecat cu pas mândru şi a început să le strige ordine subordonaţilor săi. Prinţesa a pufnit, tremurând enervată.

— Bine c-am scăpat de el.

O încruntare mi-a umbrit în treacăt chipul.

— Mi se pare că nu-ţi prea place de el, aşa-i?

Furia i s-a scurs din privire şi a ridicat spre mine chipul surâzător.

— Nu e vorba doar de el, ci de toţi Talionii. Sunt aşa aroganţi şi superiori. Mi-aş dori ca unul dintre Lăncierii lui să fie înscris la luptă, ca să-l poţi bate la fel ca pe ceilalţi.

— Câţi Talioni ai cunoscut, Alteţă?

Prinţesa a ridicat din umeri şi, înainte să continuu, mi-a arătat patru degete.

— Cred că te pripeşti cu judecata, dat fiind că ai o experienţă aşa limitată. Tatăl tău pare să-i tolereze destul de bine. El nu i-a alungat, aşa cum s-a întâmplat în Jania.

Ochii Prinţesei Zaria s-au încruntat.

— Nu m-aş fi aşteptat ca un bandit din Darkesh să ţină partea Talionilor.

M-am chinuit să râd lejer.

— Am învăţat de-a lungul anilor să-i respect pe Talioni. Se antrenează bine, luptă cu curaj şi împiedică prea larga răspândire a nebuniei şi răului.

Prinţesa a zâmbit şi a încuviinţat din cap.

— Argumentul tău e merituos, Lord Nolan, şi are mai multă greutate venind din partea ta decât dacă ar veni din

partea Căpitanului Herman sau a oricărui alt ofiţer Talion pe care l-am auzit luând cuvântul la curte. Poate că, după ce voi deveni Regină, le voi permite Talionilor să rămână, dar – a zâmbit – numai dacă vor trimite un conducător care să nu fie aşa plin de sine.

Pentru un moment m-am gândit că tatăl ei îi dezvăluise identitatea mea, însă ultimul ei comentariu îmi arătase clar că asta nu se întâmplase.

— Până să ajungă însă aici un Lăncier civilizat, ducă-se dracului toţi Talionii.

Cu mişcări uşoare, Prinţesa şi-a retras mâna de după braţul meu şi s-a alăturat unui cerc de prietene – printre care se afla şi Contesa Jamila. Contele Patrick a râs uşor şi m-a lovit peste spate.

— Ei bine, milord, se pare că ai impresionat-o sau cel puţin ai trezit interesul verişoarei mele şi că vrea să-i devii Campion.

M-am încruntat.

— Aş fi crezut că îl vrea pe Ducele Vidor să-i fie Campion. Tot ce am auzit ducea la concluzia asta. Aproape toţi bănuiesc că ei se vor căsători după încoronarea ei.

Contele a ridicat din umeri şi m-a condus spre un cort negru împodobit cu o flamură a Lăncierilor.

— Nu îţi pot spune sigur de ce o pasionezi aşa de mult, dar aş putea să ghicesc. Din câte se pare, la asta au contribuit trei lucruri: aspectul tău plăcut, zvonurile cum că ai fi bandit din Darkesh şi reţinerea ta de a confirma sau nega această poveste.

Mi-a ţinut deschisă uşa cortului ca să intru, aşa că am intrat înaintea sa.

— Cât despre căderea în dizgraţie a lui Vidor, aş spune că amândoi împărtăşesc spaima pentru poveştile în care ei doi sunt căsătoriţi şi ştiu că Prinţesei nu-i place deloc modul în care Vidor se are bine cu toate grupurile de putere de la curte.

Singurul Lăncier de acolo s-a îndreptat de spate şi s-a ridicat de pe jos. A surâs lejer şi nu m-a recunoscut. I-am acceptat mâna întinsă şi am strâns-o.

— Eu sunt Lord Nolan ra Yotan, aceştia sunt Contele Patrick ra Joti ra Hamis şi fiul său Phillip.

Lăncierul cu păr şi ochi căprui a dat mâna cu fiecare pe rând. Era la fel de înalt ca mine şi avea o constituţie asemănătoare cu a mea. Strânsoarea lui era fermă, zâmbetul – generos.

— Eu sunt locotenentul Slade ra Tal. Vei folosi armura mea.

Am dat din cap a încuviinţare şi am păşit cu toţii în faţă ca să o examinăm. Era întinsă pe jos. Am ştiut după accentul lui că fusese crescut în Talianna, iar după aspectul general şi rang bănuiam că era cu patru ani mai mare ca mine. Erau şanse bune să nu ne fi văzut unul pe altul niciodată, decât, poate, pentru o secundă sau două la ora mesei în Talianna.

A înclinat din cap spre armură.

— Cum poţi vedea, armura taliană este construită puţin diferit de armura folosită în alte părţi ale Imperiului Spulberat. Fâşii de oţel sunt legate laolaltă cu sârmă, suprapuse, ca ţiglele pe un acoperiş, formând astfel armura. A ridicat una dintre fâşiile menite să acopere umărul şi partea de sus a braţului. Legând fâşiile de o bucată de piele obţinem o armură flexibilă şi considerabil mai uşoară decât majoritatea armurilor convenţionale.

Patrick a luat armura, a întors-o pe cealaltă parte, după care, când a fost iarăşi cu faţa în sus, a lovit-o uşor cu pumnul. Plăcuţele suprapuse i-au oprit pumnul fără niciun zgomot.

— Sunt impresionat. Dar de ce folosesc doar Talionii această armură?

Slade a zâmbit.

— Modelul este unul vechi, imperial, folosit la scară largă mai demult, înainte ca turnirul să devină parte a întrecerii. Această armură nu e la fel de eficientă ca platoşa obişnuită atunci când eşti lovit de o lance, aşa că a căzut în dizgraţie. Totuşi, a urmat el, zâmbind, e mai bine cu ea decât fără ea.

La această remarcă, am zâmbit firav şi mi-am dat jos pieptarul. Slade s-a lăsat într-un genunchi şi mi-a legat de

piciorul drept o armură de zale. A fost cât pe ce să-i cer lui Patrick să-mi dea următoarea piesă, pe care ştiam foarte bine să o îmbrac, dar m-am oprit, prudent.

— Cred că acum e prima oară când îmbrac armura fără a mă afla în toiul unui atac dezlănţuit.

Amândoi tovarăşii mei, auzindu-mi comentariul, au râs şi au început o discuţie care a continuat în fundal, fără participarea mea. Simţeam cum creştea tensiunea în mine şi nu a trecut mult până i-am identificat sursa. Lăncierii şi, de fapt, toate ramurile Talionilor, mai puţin Justiţiarii, purtau măşti sculptate doar pentru ei. Aceasta face parte din trecerea de la stadiul de novice la acela de Talion, la fel cum *tsincaatul* şi *ryqrilul* sunt personalizate pentru Justiţiar atunci când acesta încheie Ritualul. Justiţiarii poartă o mască mai simplă, cu modelul unui cap de mort, însă eu nu aveam una cu mine şi, nici dacă aş fi avut-o, n-aş fi putut-o scoate la vedere. Din nefericire, întrucât nu puteam purta masca lui Slade, se părea că trebuia să lupt cu faţa descoperită şi, indiferent ce aveau să spună Patrick sau Căpitanul Herman de împotrivirea mea, nici nu-mi trecea prin gând să fac asta.

Mi-am tras mănuşile de zale pe mâini şi Patrick a ajutat la legarea unei platoşe căptuşite, în timp ce Slade îmi lega la mijloc un şorţ care trebuia să-mi protejeze coapsele. Am luat peste cap armura de piept şi spate şi am descoperit că Herman intrase în cort în cele două secunde cât nu putusem vedea nimic.

— Mă bucur să văd că armura ţi se potriveşte aşa bine.

Căpitanul i-a zâmbit lui Slade şi locotenentul mi-a pus pe cap o cască în forma unei străchini. Ceafa îmi era protejată de o reţea de plăcuţe de oţel.

Slade a înjurat.

— Căpitane, Lord Nolan nu poate folosi masca mea. Nu-l putem trimite la luptă fără mască.

Căpitanul Herman a zâmbit.

— N-am face asta niciodată. Lord Nolan are noroc. Avem o mască precum acelea folosite de Justiţiari. Şi i se va potrivi.

Mi-a întins-o şi eu am luat-o. Am observat un fir lung de păr negru pe şiretul folosit la fixarea măştii şi mi s-a uscat gura. Aceasta era masca Maranei!

Slade nu a observat schimbarea expresiei mele şi, din fericire, a păşit între mine şi Căpitanul Herman şi Contele Patrick. Locotenentul a tras de una dintre platoşele de umăr până a ajuns la aceeaşi înălţime cu cea de la celălalt umăr.

— Gata, e perfect. A zâmbit. Îţi doresc succes.

Mi-a dat timpul de care aveam nevoie ca să-mi revin.

— Mulţumesc, Talion, apreciez faptul că-mi împrumuţi echipamentul tău. Am lovit cu pumnul înmănuşat în platoşa de pe piept. Nu aş vrea să-ţi distrug armura, aşa că ai cumva vreun sfat pentru mine?

Slade a încuviinţat cu emfază.

— Îţi sugerez să-l eviţi pe Contele de Cadmar dacă e posibil. E un luptător vajnic, cum e şi de aşteptat din partea Campionului Regelui, dar…

A ezitat.

Am înclinat capul în faţă şi l-am îmboldit:

— Dar?

— Contele e mai bătrân şi oboseşte după un timp. Când e obosit nu mai e la fel de iute cu scutul cum ar trebui să fie. Slade a mijit apoi ochii. Asta e valabil însă doar pentru Marea Încleştare. Dacă va trebui să te întreci cu el în turnir, uită de asta şi pregăteşte-te să fii doborât de pe cal.

— Nu pot face nimic ca să-l înfrâng în turnir?

Lăncierul a zâmbit.

— Poate că da, dar eu, unul, nu mi-aş prinde picioarele în şa cu ţepuşe, doar ca să devin Campionul Prinţesei.

o o o

Procesul de selecţie a Campionului Prinţesei era simplu şi implica doar două probe de luptă. Toţi pretendenţii la titlu aveau să se întâlnească într-o Mare Încleştare. Combatanţii erau împărţiţi în două „armii” şi se aliniau în capătul vestic sau estic al terenului, schimbând locul pe măsură ce erau prezentaţi spectatorilor. Odată toţi poziţionaţi, Regele Tirrell dădea semnalul şi taberele porneau una spre

cealaltă, întâlnindu-se în mijlocul terenului.

Lupta continua până când mai rămâneau călare doar doi concurenţi. Aceştia erau puşi apoi să participe la turnir unul împotriva celuilalt, după care câştigătorul putea fi provocat de oricare dintre nobilii care căzuseră înainte şi trebuia să-şi apere titlul într-un nou turnir. Primii doi cavaleri puneau fiecare la bătaie câte un premiu, ales de duşmanul lor, pe capul câştigătorului. Apoi, pentru a descuraja provocările neserioase, campionul putea solicita şi i se îngăduia să păstreze o „răscumpărare”, dacă îl învingea pe provocator.

În faţa cortului Talionilor l-am întâlnit pe Adric. Îl aducea pe Lup, deja înşeuat şi protejat cu armură împrumutată de Contele Patrick. Mi-am luat cureaua cu sabia de la şa şi mi-am prins-o la mijloc. Cu ajutorul lui Adric, am urcat şi el mi-a dat scutul primit de Prinţesă de la Căpitanul Herman cu o seară în urmă.

Scutul rotund era destul de mare ca să mă acopere de la brâu până la bărbie. Eram obişnuit să folosesc modelul acela, aşa că am vârât braţul în chinga aplicată pe spatele lui de jos până sus. Am apucat mânerul de la marginea exterioară şi am mişcat scutul în faţă şi în spate. Masca de craniu mi-a ascuns rictusul de satisfacţie.

Am aşteptat în rând până când un paj mi-a făcut semn din cap, apoi i-am dat pinteni lui Lup. Deoarece masca era legată, nu am putut-o da jos când m-am oprit în faţa lojii regale, dar toţi de acolo ştiau cine sunt. Vornicul evenimentului mi-a anunţat numele şi eu am înclinat din cap spre Rege şi curteni. Mi-au răspuns toţi la fel, după care l-am tras pe Lup de căpăstru şi mi-am luat locul în şirul de la est.

Aşteptarea să se termine prezentările a fost scurtă, dar mi-a oferit timp să înţeleg paradoxul absolut al acelei întreceri. Spectatorii îmbrăcaţi lejer şedeau în tribune înfruptându-se cu merindele constând din fructe, brânzeturi şi vin. Păreau liniştiţi şi bucuroşi, de parcă n-ar fi avut habar de haosul care stătea să se declanşeze în faţa ochilor lor.

Luptătorii, pe de altă parte, radiau tensiune nervoasă. Caii loveau din copite şi tresăreau, iar luptătorii şopteau

între ei şi îşi arătau reciproc de cine să se ferească din grupul advers. I-am studiat şi eu şi nu am văzut decât doi care îmi inspirau prevedere: Keane şi Ducele Vidor. Am scos *tsincaatul* şi m-am pregătit, deoarece, în ciuda liniştii din tribune, această încleştare putea fi cât se poate de serioasă.

După ultima prezentare, Regele Tirrell s-a ridicat în picioare.

— Domnii şi doamnele mele, distinşi invitaţi. Aici, în toată splendoarea lor, purtând armuri, sunt cei mai curajoşi oameni de pe continent. Admiraţi-i.

În tribune au răsunat aplauze anemice, politicoase, care s-au stins destul de repede.

— Vouă, cei care vă luptaţi să deveniţi Campionul Prinţesei, vă doresc mult noroc. Luptaţi bine, bărbaţi curajoşi, şi fie ca cel mai bun să câştige.

Regele s-a întors şi a luat o batistă brodată de la fiica sa. A ridicat-o deasupra capului şi aceasta a fluturat în adierea răcoroasă a vântului. A deschis palma şi batista a plutit uşor spre pământ, dându-le luptătorilor semnalul de pornire.

Oameni şi cai s-au avântat într-un val scânteietor de înflăcărare războinică. Lup ar fi vrut să dea buzna între ei şi să-i depăşească pe ceilalţi cai, dar l-am ţinut în spate. Ştiam că forţele descătuşate atunci când cele două fronturi ajungeau să se ciocnească aveau să doboare un sfert din oameni din şa, iar pe ceilalţi avea să-i lase într-o stare de şoc şi dezorientare.

Când s-a pornit acest al doilea val de haos, i-am dat pinteni lui Lup şi am început să lovesc în stânga şi în dreapta atât cu *tsincaatul,* cât şi cu scutul. I-am pălit pe primii oameni pe care i-am întâlnit şi i-am doborât, în vreme ce Lup îşi croia drum printre ei, apoi am trecut prin cealaltă linie trântind un cavaler mai mic la pământ. Am tras tare de frâie către scut şi Lup a răspuns întorcându-se brusc şi ţâşnind înapoi unde era agitaţia mai mare. Din nou, am trecut uşor, aruncând de pe cai un trio de luptători.

De cealaltă parte a liniei, am călărit pe Lup mai departe

pe teren înainte să ne întoarcem. Nori uriaşi de praf sufocau mijlocul terenului, reducând vizibilitatea. Am înjurat în barbă, că nu mă gândisem să port o bandană peste gură şi nas. Praful mă putea face să strănut, iar clipa când se întâmpla asta putea fi ultima în care aş fi rămas în şa.

M-am uitat spre dreapta şi l-am văzut pe Ducele Vidor aşteptând să se risipească praful înainte să se avânte înapoi în luptă. Am ridicat *tsincaatul* într-un salut adresat lui şi el a făcut la fel. După aceea am ridicat amândoi din umeri de parcă ne-am fi citit gândurile reciproc şi am pornit în galop unul către celălalt.

Prima dată ne-am încrucişat pe partea cu scutul. Am lovit spre capul lui şi el mi-a blocat lovitura cu scutul în vreme ce eu îi opream, tot cu scutul, lovitura aplicată jos. Am gonit unul pe lângă celălalt, ne-am întors – deşi întoarcerea lui nu a fost la fel de strânsă ca a mea – şi-am luat-o înapoi unul spre celălalt.

M-am aplecat, ferindu-mă de lovitura lui spre cap, şi m-am aplecat spre el în spatele scutului. Forţa impactului m-a înclinat şi l-am simţit cedând, dar lovitura de scut nu l-a aruncat de pe cal. Împungându-l uşor în coaste pe Lup, l-am făcut să se întoarcă, pregătit de un nou atac, însă Ducelui, încă dezechilibrat, îi venea greu să-şi întoarcă armăsarul. A tras apoi mai tare de frâie cu mâna care ţinea scutul şi am pornit amândoi în ultimul atac.

Am simulat o lovitură la înălţime, apoi, când el a ridicat scutul ca să-şi apere capul, am lovit jos. Din cauza faptului că scutul îi bloca vederea, nu a observat schimbarea tacticii mele şi a fost conştient că lama i-a tăiat frâiele doar când mai avea în mâna stângă câte o bucată de cincizeci de centimetri din fiecare. Lup s-a întors din nou şi eu l-am doborât pe Duce din şa cu o altă lovitură de scut, înainte să apuce să-şi întoarcă armăsarul şi să se poată apăra.

Eu şi Lup am pornit în galop în braţele dezastrului: trei cavaleri ne atacau. Doi ne-au lovit, câte unul din fiecare parte, simultan. Cu scutul am blocat lovitura de sabie a celui din stânga, dar n-am reuşit să parez şi lovitura celuilalt cavaler. Acesta agita un bici şi bila netedă din

capătul lui m-a nimerit în bicepsul drept.

Braţul mi-a fost cuprins de durere şi, preţ de câteva clipe lungi, mi-a amorţit complet. Al treilea cavaler a trecut prin dreapta mea şi a dat să mă lovească în cap. M-am aplecat în faţă, eschivându-mă, dar nu am scăpat nevătămat. Sabia lui mi-a smuls *tsincaatul* din mână, făcându-l să-mi sară, răsucindu-se, peste umărul drept.

Înainte să mă întorc, l-am lăsat pe Lup să străbată o oarecare distanţă. Cineva din mulţime a strigat că eram dezarmat, dar abia l-am auzit din cauza tropotului cailor celor trei cavaleri porniţi în atac. De data aceasta veneau în linie, aşteptându-se să mă doboare uşor de pe cal.

L-am îndreptat pe Lup direct spre cavalerul cu bici. Lup a reacţionat la genunchiul cu care l-am împuns în coaste şi s-a poziţionat în aşa fel încât cavalerul avea să treacă prin dreapta mea. Omul s-a ridicat în şa, învârtind biciul deasupra capului, şi-a proiectat bila în jos. Lup, aşa cum îi comandasem, i-a lovit calul cu umărul. Cavalerul s-a aplecat spre mine ca să-şi recapete echilibrul şi să-şi încheie atacul, dar din cele două încercări nu i-a reuşit niciuna. L-am lovit în apărătoarea de gât cu pumnul tras în zale, apoi l-am prins de platoşă şi l-am aruncat din şa chiar la timp, pentru ca el să-mi protejeze partea dreaptă de atacul următorului cavaler.

I-am ţinut braţul drept prins între scut şi platoşa mea. L-am târât astfel doar cât am avut nevoie să-i smulg biciul din mână; apoi l-am lăsat să cadă. Chiar dacă reuşisem să-mi fac rost de o armă şi eram din nou capabil să lupt, ştiam că-mi luase prea mult timp şi că atacul celui de-al treilea cavaler, venind din spatele lui Lup, mă va prinde descoperit.

Acel atac nici nu s-a mai produs. Lup m-a purtat departe de cavalerul căzut şi eu m-am întors. L-am zărit pe al treilea cavaler zăcând într-o grămadă de metal îndoit. Keane, Contele de Cadmar, m-a salutat din şa, de deasupra luptătorului căzut. I-am răspuns la fel şi am reintrat în luptă.

Biciul m-a slujit bine. De fapt, mai bine ca *tsincaatul.*

Luptând cu sabia exista mereu şansa ca, în focul luptei, să mă întorc sau să lovesc şi să găsesc din instinct o crăpătură în armură. Nobilii care luptau în ziua aceea nu erau aşa nepricepuţi cum credeau Contele Patrick şi Căpitanul Herman, dar pe cei mai mulţi cu care m-am încleştat i-aş fi putut ucide relativ uşor.

Biciul avea o rază de acţiune mai lungă decât *tsincaatul,* iar lanţul care lega bila de mâner permitea bilei să ajungă în spatele scuturilor, lovind cavalerul. Forţa de impact a bilei era mai mare decât a *tsincaatului* şi ştiam că trebuia să-mi dozez puterea cu care loveam în capul inamicului, întrucât arma putea să îndoaie foarte uşor casca şi să strivească ţeasta de sub ea. Am folosit biciul, în schimb, ca să sparg apărătoare de braţ, să îndoi platoşe sau să smulg armele şi scuturi din mâna luptătorilor vlăguiţi.

În scurt timp, terenul era plin de cai fără călăreţ şi de luptători ghemuiţi la pământ. Lup ocolea atent mormanele tânguitoare de metal şi trupuri, purtându-mă spre exteriorul câmpului de luptă, unde aglomeraţia nu era aşa mare. Pajii şi servitorii loiali se fereau de cai şi îşi ajutau stăpânii să părăsească terenul, în vreme ce grăjdarii fugeau după cai şi îi duceau pe fiecare înapoi la cortul lui.

Cu toate că a dat naştere la destule poveşti pentru noaptea aceea şi ziua următoare ca să te facă să crezi că ţinuse o lună sau mai bine, Marea Încleştare s-a încheiat destul de repede. Încet, praful s-a aşezat la loc şi pretendenţii înfrânţi au părăsit câmpul de luptă şchiopătând şi zăngănind. Singurii rămaşi în şa până la urmă am fost eu şi Keane.

Ne-am apropiat amândoi de loja regală. Keane a ridicat vizeta căştii şi eu mi-am dat jos masca. Ne-am uitat unul la celălalt şi am zâmbit.

— Mulţumesc, Conte, că m-ai salvat.

Regele Tirrell s-a ridicat şi a întrerupt răspunsul pe care Keane ar fi urmat să-l dea.

— V-aţi descurcat bine, milorzi. Care dintre voi va fi Campionul fiicei mele?

În spatele nostru, servitorii băteau deja stâlpi în pământ

şi întindeau între ei o frânghie. Cât ai clipi, au construit o barieră suficient de mare cât să servească de culoar pentru turnir.

Contele a zâmbit. Mustaţa lui groasă şi blondă era pleoştită din cauza transpiraţiei.

— Am o cerere ciudată la tine, sire.

Sprâncenele Regelui Tirrell s-au unit.

— Da, Keane, Conte de Cadmar, ce este?

— Deoarece eu sunt Campionul tău, Regele meu, aş vrea să renunţ la cererea de a îndeplini aceeaşi funcţie şi pentru fiica ta în favoarea Lordului Nolan.

Am tresărit şi m-am uitat spre el, dar Contele doar mi-a zâmbit.

— Pe lângă asta, nu va trebui să îndur ruşinea de-a cădea sub lancea sa.

Am clătinat încet din cap, nevenindu-mi să cred.

— Cred, bunul meu Conte, că îmi supraestimezi talentul.

El a zâmbit.

— Dar nu îţi subestimez tinereţea.

Regele a încuviinţat din cap.

— Dacă asta-ţi e dorinţa, o voi accepta, cu toate că speram la un turnir astă după-amiază.

Contele a râs din toată inima.

— Cred că îţi voi putea onora aşteptarea, stăpâne, dacă îmi îngădui să fac eu anunţul.

Regele a înclinat din cap şi Contele Cadmar şi-a întors calul către cavalerii care se aliniaseră din nou, reafirmându-şi pretenţia la titlu.

— Mă recunosc învins de Lord Nolan. El este Campionul Prinţesei. Şi oricine doreşte să-l provoace la lupta cu lancea trebuie întâi să mă învingă pe mine.

o o o

Am rămas şi am urmărit o parte din turniruri, dar am plecat când a venit Halsted să mă asigure că nimeni nu îl va învinge pe Conte şi mi-a sugerat că ar trebui să mă pregătesc pentru prima ceremonie a serii. A lăsat a se înţelege că-mi va prinde bine să mă odihnesc în acea după-

amiază, până seara, lucru pe care l-am şi făcut. Mai târziu, după ce m-am îmbăiat şi m-am îmbrăcat, am primit un vizitator.

L-am primit cu căldură pe Contele de Cadmar în odăile mele şi l-am poftit să se aşeze în faţa focului. El s-a lăsat să cadă oarecum greu pe unul dintre fotolii şi a acceptat bucuros pocalul cu vin pe care i l-am întins. Lumina focului dănţuia pe coroana lată de argint care-i înconjura fruntea. Safirul încastrat în ea se potrivea cu albastrul ochilor săi.

M-am aşezat şi eu.

— De ce ai cedat în favoarea mea azi? Te-am urmărit până să vină Halsted după mine. Am clătinat din cap cu mâhnire. Nici dacă aş fi avut picioarele ţintuite cu piroane de şa n-aş fi reuşit să rămân călare în faţa atacului tău, sire.

Keane a zâmbit, auzind cuvintele rostite de Lăncier în chip de ultim sfat.

— Mulţumesc, Lord Nolan. Am avut trei motive pentru ceea ce am făcut azi. Importanţa lor e diferită, dar toate au contribuit la luarea deciziei.

Înainte să continue, a mai sorbit vin:

— Primul motiv, cel decisiv, este acela că eşti bun. Zvonurile care te dau bandit din Darkesh nu îţi fac dreptate. Am luptat împotriva acelor bandiţi şi, deşi luptă cu îndârjire, nu sunt la fel de buni ca tine. Dacă ai fost într-adevăr bandit cândva, nu ai fost doar atât. Mă înclin în faţa măiestriei tale în mânuirea armelor şi cred că m-ai fi înfrânt – a zâmbit timid pe deasupra pocalului – până la urmă.

Am râs.

— Aveam păreri diferite despre puterile noastre. Care a fost al doilea motiv?

Contele a pus cupa jos şi s-a şters pe mustaţă de vin roşu.

— În prima luptă am fi putut cere unul de la celălalt un preţ. Eu ţi-aş fi cerut inelul pe care ţi l-a dat Regina. Ca sinjarian, tu ai fi putut cere doar un singur lucru de la mine.

Am zâmbit şi-am încuviinţat scurt din cap.

— Steaua din Sinjaria.

— Exact!

Atunci şi-a mai pierdut din buna-dispoziţie.

— Ai cunoştinţă, presupun, de diversele strategii pentru câştigarea libertăţii Sinjariei.

Am negat din cap.

— Sunt nobil de prea puţin timp şi poate sunt văzut ca fiind prea apropiat de casa regală hamisiană ca să fiu considerat demn de încredere de către conaţionalii mei.

El a dat înţelegător din cap şi buzele i s-au subţiat într-un zâmbet trist.

— Mulţi dintre uneltitori, susţinuţi cu bani rimahasti, caută să-l înscăuneze pe Vidor ca noul Rege al Sinjariei şi oferă promisiuni de loialitate Regelui Tirrell în schimbul independenţei.

Am făcut o grimasă.

— Atunci, cedând în faţa mea, nu le-ai făcut cumva jocul, îngăduind victoria unui sinjarian?

Keane a surâs larg şi chipul i s-a luminat de mândrie.

— Nicidecum. Tu eşti sinjarianul care a salvat viaţa Regelui. Eu sunt Campionul Regelui şi astă după-amiază am doborât de pe cal treizeci de pretendenţi. Întâmplarea asta va dăinui în poveşti şi cântece vreme îndelungată de aici înainte şi de fiecare dată când un uneltitor o va auzi îşi va fi amintit că Hamisul e la fel de puternic ca oricând.

Şi-a golit cupa şi a pus-o încet jos, dar i-am observat unghiile albite de tăria cu care strângea pocalul.

S-a ridicat şi s-a înclinat spre mine.

— Tu, Lord Nolan, eşti un om de ispravă. Mă bucur că eşti Campionul Prinţesei.

S-a îndreptat spre uşă, dar l-am oprit înainte să plece.

— Milord, ai spus că azi ai avut trei motive. Care este al treilea?

A chicotit şi şi-a netezit mustaţa cu mâna dreaptă.

— Cel mai important dintre toate motivele: fiica mea, una dintre slujnicele Prinţesei, şi soţia m-au ameninţat cu chinuri cumplite dacă te împiedicam să îndeplineşti rolul de Campion al Alteţei Sale.

Am zâmbit şi am suspinat, iar el s-a făcut nevăzut pe

uşă. Din câte se părea, Regina şi Marea Ducesă nu erau singurele care puteau influenţa mersul lucrurilor la curte.

O O O

Prima parte a ceremoniei de încoronare era programată pentru miezul nopţii, aşa că l-am trimis pe Adric în oraş spunându-i să îl aducă pe Morai. L-a găsit pe hoţ într-o tavernă unde cânta Selia şi l-a adus la mine fără întârziere. Atunci, i-am spus tânărului să plece şi pe Morai l-am rugat să zăvorască uşa după el.

— Felicitări noului Campion, a zis el, turnându-şi nişte vin. A fost la limită, aşa-i?

Auzind asta, am ridicat o sprânceană.

— Ai fost prezent?

Morai a încuviinţat din cap şi o şuviţă de păr negru i-a căzut peste frunte.

— Am însoţit-o pe Lady Selia. Mi s-a părut că ai avut probleme spre sfârşit, când ţi-ai pierdut, cum îi spune, *ziinkacul,* am dreptate?

— *Tsincaat,* l-am corectat. Şi eu am crezut că acela este sfârşitul. Ai aflat ceva?

A dat afirmativ din cap şi a pus pocalul jos.

— Dacă Seir ar fi o piaţă deschisă, iar comploturile pentru controlul tronului ar fi de vânzare, ar avea un preţ foarte mic, întrucât sunt atât de multe!

A scos un galben din desagă şi mi l-a aruncat prin aer.

— Aurul rimahasti adus de sinjariani cumpără jumătate dintre mercenarii şi cuţitarii din oraş. A scuturat din cap şi abia şi-a reţinut un hohot de râs. Ceilalţi mercenari sunt cumpăraţi de grupuri de nobili mici, dornici să-şi alcătuiască propriile armate particulare, în caz că cineva unelteşte împotriva lor.

Am dat din cap a înţelegere şi m-am jucat cu moneda în mână. Era din Rimah, având efigia Regelui Egan pe o parte şi pe cealaltă imaginea unui vas de luptă.

— Ce fac nobilii locului cu soldaţii?

— O mulţime de hamisiani loiali au dat năvală în oraş pentru ceremonie. Am observat că mai multe taverne au

fost cotropite de contingente din diferite părţi ale Hamisului, mai puţin provinciile sinjariane cucerite, şi sunt organizate, în linii mari, ca nişte tabere militare.

M-am ridicat şi m-am dus spre şemineu.

— Pluteşte aşteptarea în aer? M-am străduit să găsesc cuvintele cu care să-mi formulez întrebarea mai bine. Ţi se pare că se va întâmpla ceva curând?

Morai a mijit din ochi, apoi a încuviinţat din cap.

— Cred că ştiu la ce te referi. Majoritatea mercenarilor au fost plătiţi să rămână pe tot parcursul ceremoniilor şi al balului mascat de mâine seară şi până la mijlocul săptămânii. Li s-au promis şi mai mulţi bani şi angajamente suplimentare după aceea, dar eu cred că orice va fi să se întâmple se va întâmpla la balul mascat. (Aici, hoţul a ridicat din umeri.) Dar acest loc va fi închis aşa de bine mâine seară, că nimeni nu va putea intra sau ieşi, în ciuda faptului că toţi vor fi costumaţi. Dacă aud ceva, voi trimite vorbă, însă personal nu voi putea veni.

— Aşa e, măsurile de securitate vor fi cât de aspre se poate, dar nu cred că la fel vor sta lucrurile şi în seara aceasta. Am făcut o grimasă. Am nevoie de un punct forte, iar tu eşti acela, Morai. Fii cu ochii pe mine şi ţine minte cuvântul *drijen.* Dacă voi fi ucis, va veni altcineva încoace, un Talion fealareen. Va trebui să-i spui lui tot ce mi-ai spus mie până acum, inclusiv ceea ce îţi voi arăta eu, *şi* tot ce vei mai afla între timp. *Drijen* este o parolă pe care am stabilit-o cu celălalt Talion. Graţie ei, te va recunoaşte drept o persoană în care poate avea încredere.

Expresia lui Morai s-a îndârjit. Şi-a umezit buzele crispat.

— *Drijen,* am înţeles.

— Bun, asta-i tot.

Am întins mâna spre scutul de piatră de deasupra şemineului şi am apăsat o semilună de pe blazon. Piatra a scrâşnit şi a alunecat spre înăuntru. Am auzit un clic şi scutul a pivotat spre stânga pe balamale nevăzute. A scos la iveală o ascunzătoare ale cărei laturi nu depăşeau treizeci de centimetri.

Morai a zâmbit.

— Ştiu deja de asta, Talion. Mi-am plătit foarte bine sursele de aici. Mă aşteptam să găsesc acolo Steaua; a fost primul loc unde am căutat noaptea trecută.

Am zâmbit.

— Nu mă surprinde că ştii de asta.

Am ignorat complet ascunzătoarea şi din spatele scutului am scos discul de piatră pe care era gravată semiluna. Mare cât palma mea, doar jumătatea lui de sus, groasă cam de cinci centimetri, era dăltuită sub forma unei semiluni. L-am dus în dormitorul meu, la lavoarul de spălat. Morai m-a urmat fără o vorbă.

Am pus piatra jos şi am luat oglinda din cui. În perete era înfipt un dop rotund de lemn, cu cârlig. L-am scos de acolo, apoi am luat piatra şi am introdus-o în gaură astfel încât semiluna să nu se vadă. Vreun centimetru din acel disc era încă în afara peretelui. L-am apucat şi l-am răsucit de trei ori, după care am păşit în spate.

Toată zona de spălat s-a mişcat pe podea, întorcându-se şi deschizându-se, dând vederii un pasaj de trecere spre muntele din spatele castelului Seir.

M-am întors spre Morai. Rămăsese cu gura căscată.

— Talion, pasajul ăsta nu se poate să existe. Sursele mele au fost cele mai bune – a lovit cu pumnul drept în palma stângă – cele mai bune, fir-ar să fie, şi le-am plătit în consecinţă. Au spus că, în Turnul Lupului, castelul nu are pasaje secrete.

Am zâmbit fără chef.

— Nu uita că sunt un Talion. Am surse care preced cu mult orice ai putea obţine tu prin mită. Acest pasaj coboară la vechile cripte de familie şi n-a mai fost folosit de la Spulberare încoace. Am arătat cu degetul în spatele lui: Ia o lumânare, aprinde-o şi vino cu mine.

Pasajul era plin de praf care se stârnea în valuri ca de ceaţă în calea noastră. Culoarul dădea ocol turnului şi trecea prin pereţii dubli ca grosime, acolo unde acesta se desprindea de versant. Scări înguste duceau la cele două niveluri superioare şi un alt pasaj pătrundea în munte. L-am urmat pe acesta şi am coborât iute.

Morai s-a frecat la nas şi a strănutat.

— Ei, măcar ştim că n-a mai fost nimeni pe aici cu anii.

Am dat din cap şi m-am oprit. Lumina pâlpâitoare a lumânării dezvăluia o porţiune de tunel prăbuşită. Ne bloca drumul spre cripte aproape complet, cu excepţia unui spaţiu îngust sus, lângă tavan.

Am luat lumânarea de la Morai şi am ridicat-o. Flacăra nu a tremurat.

— Nu e niciun curent de aer. Probabil că tunelul e blocat din nou ceva mai departe.

Morai a dat din cap a înţelegere.

— Nu doar asta, dar am văzut intrarea în criptele despre care vorbeşti. E năpădită de buruieni şi acoperită pe jumătate de pământ. Zece oameni ar avea nevoie de o săptămână ca să o cureţe şi să deschidă mormintele.

— Nimeni nu va veni pe aici. Am încuviinţat din cap. Întrucât pari capabil să intri în Turnul Lupului după bunul tău plac, poţi măcar să foloseşti acest pasaj ca să te mişti nevăzut înăuntrul turnului.

— Sau pasajul poate fi folosit ca o cale de evacuare din turn dacă apar probleme.

Am zâmbit.

— Bine gândit.

— Mă inspiri şi scoţi ce-i mai bun din mine, Talionule.

A luat o piatră din mormanul de pământ şi a aruncat-o prin gaură.

— Ai idee când a fost folosit ultima dată acest tunel? I-am dat lumânarea înapoi şi m-am jucat cu inelul de pe deget.

— Cred că atunci când Regele Roderick a aruncat trupul Prinţului Uriah, cel asasinat, în cripte. De fapt, legenda spune că însuşi Regele Roderick a prăbuşit acest tunel, deoarece curenţii de aer care treceau prin el scoteau un sunet care lui i se părea că seamănă cu vaietul unor fantome. Cel puţin, aceasta e una dintre cele mai înfricoşătoare poveşti pe care le-am auzit în copilărie.

— Şi crezi că e adevărată?

Am dat afirmativ din cap, încet, apoi am zâmbit.

— Destul, măcar, cât să vin şi să mă conving că această

cale nu este liberă.

Am parcurs drumul de întoarcere în pas grăbit, prin întuneric. Umbrele înghiţeau tunelul mai jos de noi. Chiar şi sunetul paşilor noştri dispărea în beznă. Morai s-a speriat puţin când a văzut că uşa se închisese în urma noastră, dar eu am ridicat mâna deasupra ieşirii şi am apăsat un bloc de piatră, deschizând iarăşi drumul.

Odată întorşi în siguranţa apartamentului, am pus la loc semiluna. Morai şi-a terminat pocalul de vin pe care şi-l turnase ca să-şi spele gâtul de praf şi s-a uitat fix la mine.

— Mă surprinzi, Talionule, mă surprinzi foarte tare. Poate că într-o zi vei înţelege că talentul şi cunoştinţele tale sunt irosite fugind după mine şi mi te vei alătura.

Am zâmbit şi am scuturat din cap.

— Mi se pare puţin probabil, am spus, ridicând mâna stângă şi arătându-i dosul palmei, cu toate că suntem fraţi în Castelul Lupului.

El a zâmbit.

— Atunci, nu te va deranja să-mi spui, ca de la frate la frate, câţi oameni ştiu de existenţa acestui pasaj?

M-am întors şi m-am uitat direct la el.

— Adică în afară de noi? Nimeni. Toţi cei care mai păstrau acest secret au murit.

O O O

L-am chemat pe Adric şi i-am cerut să-l însoţească pe Morai afară din castel. Ceea ce-mi raportase el mă îngrijora. Balul mascat avea să fie locul perfect pentru ca *nekkehtul* să atace. Costumele purtate cu ocazia încoronării, deşi întotdeauna frumoase sau izbitoare, reprezentau, prin tradiţie, creaturi malefice. La miezul nopţii toţi îşi dădeau măştile jos, la cererea noului cap încoronat, într-un gest simbolic de alungare a tuturor relelor din regat. Cu siguranţă, nu doar o singură Iscoadă avea să se afle printre musafiri, pe lângă demoni, *jelkomi* şi o hoardă de creaturi înfricoşătoare.

Singur, însă, acesta nu putea fi motivul pentru care grupurile de interes îşi adunau forţele în aşteptarea serii

următoare. Fiecare grup dorea să-şi introducă marioneta într-o poziţie care să-i slujească mai departe scopurilor, dar ce avea să se schimbe în noaptea aceea, ca să favorizeze acest lucru? Chiar în timp ce formulam întrebarea, am găsit răspunsul: Ducele Vidor putea profita de acea ocazie ca să o ceară pe Prinţesă în căsătorie! Iar dacă el informase toate facţiunile de planurile sale, toate aveau să fie pregătite…

Sosirea lui Halsted mi-a întrerupt această analiză a informaţiilor primite de la Morai. Nu venise singur şi s-a ferit din cadrul uşii ca să permită unui preot îmbrăcat într-o rasă verde-pădure să intre. Proaspăt ras şi cu o privire luminoasă în ochi, acesta îşi purta părul castaniu lung împletit într-o coadă care atârna peste umărul drept până la brâu.

M-am ridicat şi m-am înclinat în faţa lui.

— Bine să fie venit Trimisul lui Shudath.

— Iar ţie-ţi aduc binecuvântările Ei.

Preotul a făcut un semn de binecuvântare cu mâna dreaptă. Ridicând doar două degete, a descris cu mâna o linie vălurită, simbolizând creşterea către soare a unei plante, apoi a deschis palma ca un boboc înflorind. A surâs blajin şi şi-a împreunat braţele peste piept. Palmele i-au dispărut în mânecile largi ale rasei.

L-am poftit să stea jos, însă nu i-am oferit şi vin. Ştiam că nu se face. Familia mea o venerase pe Shudath Mama Tuturor în Sinjaria, la fel ca majoritatea familiilor de fermieri care trăiau din roadele pământului. Cu toate că după plecarea din Sinjaria renunţasem la practica religioasă, ajunsesem să respect acest crez simplu şi maiestuos care considera ca fiind sacre deopotrivă natura şi familia. În prezenţa preotului mă simţeam foarte în largul meu.

Halsted s-a uitat la mine.

— Lord Nolan, Trimisul Fial îţi va explica rolul pe care îl ai la veghea din seara aceasta.

Halsted s-a înclinat şi s-a retras din cameră.

Fial a zâmbit lejer.

— Rolul tău în tot acest mister poate părea simplu, dar este de cea mai mare importanţă. În calitate de Campion al

său, vei păzi ca nimic să nu deranjeze veghea Prinţesei în Turnul Lunii.

Am încuviinţat din cap.

— Îţi stau la dispoziţie. Spune-mi ce trebuie să fac şi eu voi face.

— Bun, bun. Preotul a întins mâna şi m-a atins uşor pe antebraţ. Astă-seară se va încheia ritualul care a început cu Veghea Somnului. În acel vis, Prinţesa a văzut un leopard de munte şi acum, că acesta a fost ucis, ca mărturie directă a adevărului acelui vis, va aştepta vizita Zeiţei Shudath.

Preotul s-a ridicat în picioare ca în transă şi a umblat prin odaie în tăcere.

— Rolul tău ar putea să nu fie uşor de îndeplinit. Vizita poate lua forme diferite. Deseori, un copil a ieşit din turn în urma unei nopţi odihnitoare, însă puţin tulburătoare, dar alteori am desferecat odaia şi-am găsit deopotrivă copilul şi Campionul morţi de bătrâneţe.

A vorbit pe un ton detaşat, dar asta nu a reuşit să îmblânzească forţa cuvintelor sale. Totuşi, nu aştepta un răspuns din partea mea şi a continuat de parcă eu nici n-aş fi existat.

— Rolul tău astă-seară este să o aperi pe Prinţesă dacă are nevoie de asta; altminteri, nu trebuie să faci altceva decât să observi. Prinţesa nu trebuie tulburată în meditaţia ei şi, în afara cazului când e ameninţată, tu nu ai nimic de făcut. Pe deasupra, nu ţi-e îngăduit să divulgi nimic din ceea ce vei vedea sau auzi şi nu ai voie să i te adresezi Zeiţei, decât dacă ea ţi se adresează ţie, ceea ce este foarte puţin probabil.

Am dat din cap în semn că înţelesesem; apoi am sărit cu o întrebare înainte să poată vorbi el din nou.

— S-a întâmplat asta vreodată? I-a vorbit vreodată Zeiţa unui Campion?

Chipul lui Fial şi-a mai recăpătat puţin expresia şi omul a ridicat din umeri.

— În mod evident, Lord Nolan, nu am de unde să ştiu. Zeiţa li se arată copiilor de viţă regală ca să le reamintească legătura lor cu naţiunea. Dacă ei tratează

naţiunea cu blândeţe şi se ocupă de problemele ei, domnia lor va fi uşoară şi lungă. Dacă sunt, în schimb, tiranici şi cruzi, răstimpul petrecut pe tron va fi foarte greu şi, deşi scurt, li se va părea foarte lung. Dacă Zeiţa a ales vreodată să-i vorbească unui Campion, noi nu ştim, deoarece ei n-au scos niciodată o vorbă despre experienţa trăită, cum mă aştept că vei face şi tu.

Am dat din cap a înţelegere şi mi-am unit palmele.

— Această dorinţă de-a păstra taina ar fi mai uşor de îndeplinit dacă n-ar fi nimeni alături de Prinţesă.

Preotul a strâns din ochi de durere.

— Aşa a fost cândva, dar veghile întrerupte au dus la instabilitate şi naţiunea a avut de suferit.

Am căzut pe gânduri o clipă, apoi m-am uitat la foc.

— Cei doi Roderick.

Preotul a zâmbit călduros.

— Văd că înţelegi.

Am dat grav din cap.

— Nimic nu va interveni să tulbure această noapte pentru Prinţesă.

o o o

Un alt Trimis al lui Shudath a bătut la uşă şi a intrat în apartament. A comunicat cu Fial prin semne, a fost răsplătit cu o înclinare adâncă a capului, după care mi-a oferit un pachet. Am desfăcut sfoara şi-am îndepărtat ambalajul de piele. Înăuntru am descoperit o robă croită cam în acelaşi fel ca rasele purtate de preoţi, însă a mea era roşie ca sângele.

Fial a arătat spre robă.

— Este culoarea sângelui pe care eşti dispus să-l verşi apărând-o. Trebuie să o îmbraci şi apoi să-mi aduci mie sabia ta.

Am intrat în odaie şi m-am schimbat iute. I-am adus preotului *tsincaatul* meu şi el l-a scos din teacă.

— Văd că ai foarte mare grijă de sabia ta, Lord Nolan.

Am zâmbit.

— Şi ea are de mine, Trimis Fial.

Preotul a trecut mâinile pe deasupra şi pe sub lamă, apoi a şters-o o dată cu o cârpă de mătase roşie. Mi-a înmânat *tsincaatul* înapoi şi mi-a făcut semn să-l urmez. L-am urmat şi, cu al doilea preot venind după mine, am urcat scările spre apartamentul Prinţesei.

Odaia era luminată slab doar de focul din vatra sub forma unui cap de mistreţ din anticameră. Un alt preot, cu o cădelniţă, stătea în spatele Prinţesei. Din cădelniţă urcau fuioare de fum care umpleau încăperea cu o ceaţă aromată.

Prinţesa purta o rochie de mătase albă – fără mâneci, era de fapt aproape doar un cearşaf de pânză moale. Un ac simplu de argint o ţinea legată la nivelul umărului drept. Rochia atârna până la podea şi era prinsă la mijloc cu un cordon alb.

Tânăra avea părul desfăcut, fără coroniţă ori măcar un pieptene înfipt în el, dar era periat bine, căzându-i în cascade peste umărul stâng, gol. Pupilele cafenii aproape că nu mai lăsau loc de albul ochilor, impresie întărită şi de lumina redusă din cameră, şi priveau drept ceva ce eu nu puteam să văd. Prinţesa părea a fi intrat deja în comunicare cu Zeiţa.

Trimisul Fial m-a condus uşor spre postul meu din spatele Prinţesei; apoi preotul cu cădelniţă ne-a dat ocol de trei ori. Psalmodia pe o voce aşa joasă, că zăngănitul cădelniţei lovindu-se de lanţul pe care atârna îi acoperea cuvintele. S-a oprit o dată ca să lase fumul să-mi învăluie *tsincaatul,* după care Trimisul Fial ne-a condus din odaie şi de-a lungul unor coridoare întunecate spre Turnul Lunii.

Preoţii au deschis Turnul Lunii şi au intrat primii. Cel cu cădelniţa a fost primul, fumul gros care plutea în aer după el arătându-ne drumul. Apoi un preot cu o lumânare a luat-o pe scări în sus în faţa Prinţesei şi Trimisul Fial a venit după mine, care păşeam în urma ei.

Am urcat în spirală până la cea mai înaltă odaie a turnului. Mai mică decât m-aş fi aşteptat, aceasta avea, în chip de ferestre, patru crestături în perete, pentru tras cu arcul, iar pereţii de piatră şi podeaua de lemn erau

neîmpodobite. Pielea leopardului de munte era întinsă deja pe jos în mijlocul încăperii, dar, în afara noastră şi a ei, spaţiul era complet pustiu.

Mi-am ocupat postul în stânga uşii, unde mi-a arătat Trimisul Fial; preotul cu lumânarea şi cădelniţarul m-au flancat. Prinţesa a îngenuncheat pe pielea de leopard. Trimisul Fial a luat cădelniţa şi a umblat în jurul ei de trei ori. Cădelniţa scotea pufăituri mari de fum, care se risipeau însă în uşoara adiere ce intra pe ferestre.

Trimisul Fial s-a oprit în spatele Prinţesei şi s-a înclinat spre ceva dinaintea ei.

— O, înţeleaptă şi Minunată, Dătătoare a Tot ce este Viaţă, Maică a Lumii, îţi aduc dinainte pe Fiica ta, Zaria ra Hamis. A împlinit Vârsta şi Primeşte Deschis Misiunea Divină pe care i-ai Pregătit-o.

A făcut din nou o plecăciune şi s-a întors spre uşă. A luat lumânarea de la celălalt preot şi a aşezat-o pe podea, în dreapta Prinţesei. Ceilalţi doi preoţi au părăsit odaia înaintea lui. Plecând, Fial n-a făcut decât să îndrepte cădelniţa spre mine cu o mişcare scurtă. M-am desprins de la perete şi am închis uşa.

Nu aveam niciun drug cu care să blochez intrarea şi nici vreo cheie cu care să încui uşa, lucru care mă neliniştea întrucâtva. În afară de asta, totuşi, camera era sigură, aşa că nu mă aşteptam să întâmpin mari probleme în încercarea de a-i împiedica pe oameni să deranjeze ritualul. M-am lipit cu spatele de uşă, stând cu faţa spre Prinţesă. Aveam încredere că auzul mă va avertiza de prezenţa unor eventuali intruşi, iar poziţia incomodă în care stăteam nu avea să mă lase să adorm, fiind astfel pregătit să reacţionez.

Am privit cum Luna Iepure a făcut drumul de la geamul sudic la cel vestic şi am ştiut că se scurseseră două ore – până atunci, într-o tăcere absolută. Călcâiele şi umerii începeau să mă doară, dar le-am ignorat, căci Prinţesa stătuse în genunchi, nemişcată, în tot acel timp şi nu încercase nici măcar o dată să-şi găsească o poziţie mai comodă. Îi priveam umerii cum urcă şi coboară în ritmul

respiraţiei. Mişcarea era egală şi destul de regulată încât să poţi crede că dormea, dar eu ştiam că era de fapt trează. Se uita drept în faţă, scrutând locul spre care Trimisul Fial se înclinase mai devreme.

Atunci, am văzut-o. A început ca o scânteie, după care a crescut într-o floare de foc. Am ridicat mâna stângă să-mi apăr ochii de lumină şi am văzut simbolul lupului arzând cu flăcări purpurii în spatele ei. Lumina s-a stins iute şi-n locul ei se afla o femeie – sau aşa părea. O singură privire către ochii ei, însă, şi am ştiut că nu era o simplă muritoare.

Era goală, într-un fel, deoarece, deşi nu purta niciun strai, avea corpul acoperit cu blana moale a leopardului de munte exact ca aceea pe care îngenunchea Prinţesa. Asta nu o făcea mai puţin frumoasă sau seducătoare, dar era ceva în atitudinea ei care o ridica deasupra oricărui gând de natură sexuală.

I-a zâmbit cu afecţiune Prinţesei şi a întins mâna să mângâie obrazul Zariei cu un deget suplu, îmblănit.

— Fii bine-venită, Fiica mea. Am pentru tine o profeţie.

Cuvintele ei au reverberat de o mie de ori în sine, însă n-au fost rostite cu putere. Sunetul mi-a trimis un fior rece şi bizar pe şira spinării, căci în vocea ei le puteam auzi pe mama şi bunica mea.

— Domnia ta va fi lungă. Te vei căsători cu Ducele din Sinjaria şi-i vei aduce pe lume copii. Prin tine, un rău va fi îndreptat, iar de mâna ta multe alte rele vor fi îndreptate. Vei fi pe placul meu.

Zeiţa a mângâiatul părul negru, mătăsos al Zariei, apoi a închis ochii Prinţesei. Tânăra s-a năruit încet la pământ, inconştientă, şi a adormit în pace.

Zeiţa a ridicat ochii spre mine şi vocea ei a şuierat aidoma felinei a cărei piele o purta.

— Acum tu, Talion, Nolan ra Sinjaria.

Şi-a dezgolit dinţii şi mi-a spus pe un alt nume.

Cuprins de remuşcări, am clătinat din cap şi am căzut în genunchi.

— Nu mi se mai spune aşa.

A râs şi m-a batjocorit într-un milion de voci.

— Te cunosc în tot ceea ce eşti. Nu-ţi imagina că, deoarece ţi-ai abandonat adevăratul sine, alţii au făcut la fel.

Sentimente vechi au fost stârnite în mine, dar am reuşit să reprim strigătul de copil pe care îl invocau.

— Nu mai e nimeni altcineva care să ştie, iar eu nu mi-am abandonat adevărata persoană. M-am schimbat şi am crescut dincolo de ceea ce am fost înainte, nu m-am lepădat de acea identitate cum se leapădă şarpele de piele.

Zeiţa m-a privit, cântărindu-mi cuvintele.

— Pentru tine, Talion, n-am nicio profeţie, ci doar avertismente. Ţine-le minte, dă-le ascultare. Moartea bântuie în Seir, iar tu eşti unul pe care aşteaptă să-l ia.

Vorbind, a început să se schimbe. Trupul i s-a umflat şi s-a contorsionat, la extrema opusă a frumuseţii sale de dinainte. Pielea i-a fost spartă de răni deschise şi i s-a acoperit de-un lichid verde gros, translucid, vârstat cu stacojiu. Din găurile căscate în ea s-au târât afară scarabei, începând s-o devoreze până la os. Stomacul i-a explodat şi am văzut în el viermi care fojgăiau întruna, consumând-o. Un deget osos a arătat spre mine şi vocea ei a hârâit într-o parodie lugubră a mesajului transmis Prinţesei:

— Dă-mi ascultare, Talion.

Scalpul i-a plesnit şi fâşiile de carne i-au căzut pe ambii umeri, dar în locul osului de ivoriu al ţestei la care mă aşteptam, cu totul altceva susţinea gâtul ei. Craniul era din cristal pur, asemenea craniului din Talianna, iar lumina pe care o proiecta dizolva tot ce se afla mai jos de el. Am fixat orbitele goale, dar nu am văzut decât o reflexie distorsionată a încăperii.

Dematerializată, vocea Zeiţei umplea turnul.

— Deşi eşti tu puternic, Talion, în stare să-i striveşti pe cei vii, a spus maxilarul de cristal mişcându-se şi răsunând la fiecare cuvânt, pe morţi nu îi poţi înfrânge!

CAPITOLUL 18

Novice: Justiţiarul

Stăteam crispat lângă pragul uşii apartamentului Lordului Hansur. Lordul Justiţiar şedea la masa de lucru, iar vizavi de el era Vrăjitorul care mă supraveghease în perioada de recuperare. Cu toate că îmi revenisem în simţiri cu trei zile în urmă, vraja care îmi amorţea umărul era încă puternică şi purtam braţul stâng încă legat.

— Intră, Nolan, şi te rog să stai jos.

Lord Hansur a arătat spre scaunul de lângă Vrăjitor.

— Vrăjitorul Adamik şi cu mine discutam despre recuperarea ta. Datorită unor lucruri spuse de el, am ajuns la o concluzie dificilă şi voiam să fie de faţă ca să-ţi răspundă la întrebări.

Am încuviinţat din cap. Mi s-a strâns stomacul. Singurul lucru de care mă temeam de când mă trezisem era pe cale să se întâmple.

Lord Hansur şi-a împreunat mâinile şi s-a încruntat.

— Mă tem că nu vei putea participa la probă şi nici la ritualul Craniului cu ceilalţi Şaptesprezeci.

Un ghem de durere mi-a căzut în stomac, împrăştiindu-se apoi în tot corpul aşa cum se împrăştiase otrava din umăr.

— Adică sunt eliminat din serviciul talionic?

M-am forţat să vorbesc în pofida nodului din gât, apoi am strâns din dinţi ca să nu las maxilarul să-mi tremure.

Lord Hansur a zâmbit blând şi a scuturat din cap.

— Nu, Nolan, nicidecum. Doar că umărul tău nu e pregătit acum pentru probă.

S-a uitat la Vrăjitor, căutând confirmare, iar omul cu păr alb a încuviinţat grav.

Am ezitat, apoi am dat aprobator din cap spre Vrăjitor.

— Te rog să nu iei întrebarea asta ca şi când m-aş îndoi în vreun fel de priceperea ta, căci nu e aşa, dar nu poţi, pur şi simplu, să-mi repari umărul?

Vrăjitorul a surâs binevoitor.

— Nu, Nolan, nu pot vindeca rana prin vrajă. Ai fost grav rănit. Otrava a distrus mult ţesut muscular. Pot folosi vrăji ca să opresc infecţia şi să stimulez creşterea de ţesut muscular nou, dar eficienţa magiei depinde de rapiditatea cu care este folosită după rănire. S-a încruntat şi a depărtat mâinile într-un gest de neputinţă. Vrăjile mele pot regenera membre tăiate, dacă pot aduna destulă putere pe care să o îndrept spre rană în clipa când membrul acela a fost retezat.

Am dat aprobator din cap, dar Adamik a văzut că încă aveam unele rezerve, aşa că a urmat:

— Îl ştii pe Şaptesprezecele Arcaş care stătea în patul de lângă al tău?

— Dyre, cel cu piciorul rupt?

Vrăjitorul a aprobat.

— A avut o ruptură urâtă. Dyre şi-a frânt ambele oase de la piciorul stâng şi unul i-a ieşit prin carne. Vrăjitorul s-a întors spre Lord Hansur. Era plecat într-un exerciţiu de supravieţuire şi a căzut într-o râpă. A fost găsit abia după câteva zile. Adamik s-a întors înapoi spre mine. Cei care l-au găsit au pus oasele la loc, dar nu au făcut-o bine. Începuseră deja să se sudeze pe când a ajuns la noi, aşa că a trebuit să le rupem din nou şi să le aşezăm cum trebuie. Vrăjile noastre îl pot ajuta doar să se recupereze, ca pe tine, iar de restul trebuie să vă ocupaţi voi înşivă.

Lord Hansur s-a ridicat.

— Mă aştept, deci, Nolan, să te gândeşti la o serie de exerciţii care să-ţi grăbească vindecarea şi să le aranjezi într-un program de antrenament complet. Vrăjitorul Adamik îmi spune că ar trebui să-ţi ia şase luni ca să-ţi reclădeşti muşchii afectaţi. Până la Festival mă aştept să fii pregătit pentru proba finală.

Am înţeles că eram liber să plec. M-am ridicat şi m-am înclinat înaintea ambilor bărbaţi, apoi am ieşit din odaie. Afară, în hol, Marana şi Jevin s-au desprins de zidurile umbrite şi au venit lângă mine. Marana şi-a strecurat mâna în mâna mea dreaptă.

— Ce a avut de spus, deci, Nolan?

Vocea groasă a lui Jevin nu trăda niciun pic din emoţia care ştiam că îl încerca.

Am zâmbit.

— Păi, nu voi fi supus probei cu ceilalţi Şaptesprezeci şi nu voi participa la Ritual cu voi.

Mâna Maranei a tresărit într-a mea, dar eu i-am zâmbit doar şi mi-am petrecut braţul drept pe după umerii săi.

— Nu sunt însă eliminat şi, de îndată ce îmi voi putea folosi din nou bine braţul stâng, voi da proba.

O O O

Lord Hansur a decis, iar Vrăjitorul Adamik a fost de acord, că va trebui să stau la infirmerie până ce vindecarea mea va ajunge la un nivel ce avea să fie hotărât ulterior. Astfel eram ţinut departe de ceilalţi Şaptesprezeci, iar asta era bine, deoarece mă împiedica să-i deranjez în timpul ultimelor pregătiri pentru Ritual, iar pe mine mă scutea de deprimare, văzându-i cum avansau tot mai mult fără mine.

În cursul serii, eu, Marana, Jevin şi alţi Şaptesprezeci în afară de Lothar ne întâlneam totuşi, dar în multe zile nu vedeam aproape pe nimeni din vechiul grup. Timpul petrecut forţându-mă şi antrenându-mă nu era unul fericit, pentru că mă munceam din greu; îmi aducea însă multe satisfacţii.

Adamik mi-a ţinut umărul amorţit două săptămâni după ce m-am trezit şi asta îmi crea anumite probleme la antrenament. Până să-mi pot folosi din nou braţul nu-l puteam întări, aşa că în primele două săptămâni exerciţiile au constat din alergări lungi dimineaţa şi seara, iar după-amiaza din studii interesante.

Lord Hansur nu-mi vorbise deloc despre Călătoria mea. Ştiam bine că nu uitase, cu toate că mi-a trecut prin gând că e posibil să mă fi lăsat deoparte în timp ce ceilalţi se pregăteau de Ritual. În orice caz, orice ar fi avut de gând să-mi spună, eram hotărât să recuperez ceva din ultima mea aventură şi poate să dovedesc că nu fusesem aşa neghiob cum mă simţeam.

Am căutat şi am conspirat cu un armurier de Servicii grăsuliu, cu fălcile colţuroase, pe nume Gilbere, ca să producă săgeţi xne'kal de aruncat cu mâna. I le-am descris cât m-am priceput de bine şi, chestionat intens de el, mi-am amintit mai multe amănunte decât credeam că aş fi putut. A respins imediat ideea unui vârf de cremene, iar a doua zi după-masa făurise deja un vârf triunghiular, piramidal, pe care l-a înfipt într-o săgeată fără pene de arbaletă.

Am surâs când mi-a arătat o ţintă în fundul atelierului său.

— Încearcă, Nolan, eşti primul care o face.

Am aruncat săgeata spre ţintă aşa cum aş fi aruncat un cuţit. Săgeata s-a răsucit prin aer, s-a lovit cu latul de ţintă şi a căzut la pământ. Am mai încercat de douăsprezece ori şi, pe măsură ce m-am obişnuit cu greutatea, am fost tot mai bun, dar jumătate din încercări tot n-am reuşit să înfig vârful de cincisprezece centimetri în ţintă.

Am ridicat din umeri, atât Gilbere, cât şi eu, şi i-am oferit săgeata înapoi. A refuzat-o.

— Mai pot face. Poate te vei antrena în timp ce alergi sau te gândeşti tu la altceva.

M-am antrenat cu săgeata în timpul alergării de seară, dar rezultatele au fost, din păcate, mai descurajante decât cele din atelier. Am lăsat-o pe pat şi m-am furişat din cameră ca să nu-l trezesc pe Dyre – dormea în patul alăturat. M-am dus la băi şi am stat în apă până când mi s-au murat mâinile şi picioarele, după care, fără tragere de inimă, m-am înapoiat la infirmerie.

Pe când străbăteam coridorul am auzit un pocnet şi un scârţâit care s-au repetat de mai multe ori. Am dat buzna în cameră şi l-am văzut pe Dyre stând pe pat şi aruncând săgeata în tăblia de la picioare. Poc. Apoi se apleca în faţă, *scârţ,* şi o desprindea. Tăblia era toată numai găurele, iar cele două aruncări la care am asistat au fost reuşite – săgeata s-a înfipt perfect în lemn.

Când am intrat, Dyre a ridicat ochii.

— Sper că nu te superi.

A surâs mânzeşte şi a ridicat din umeri.

— Mă plictiseam. Chestia asta este minunată. Ce este?

Am îndreptat un deget acuzator spre tăblia patului.

— Cum ai făcut asta?

Când şi-a dat seama, pentru prima dată, ce făcuse cu patul, pe chip i s-a întipărit groaza, dar eu am scuturat din cap.

— Nu, nu patul. Cum ai făcut s-o împlânţi aşa des.

Dyre a ridicat din umeri.

— A fost uşor. Chestia asta are nevoie de ceva mai multă greutate în faţă, dar zboară bine.

A dus săgeata la ureche, ţinând-o de la mijloc, şi a aruncat-o. I-a zburat dintre degete, nu s-a rostogolit nici măcar o dată prin aer şi s-a înfipt perfect în tăblia patului.

Mi-am scos aerul din plămâni.

— O, nu o arunci cum trebuie.

Am scos-o din tăblie şi am aruncat-o în perete, de cealaltă parte a camerei. Nedezminţit, aceasta s-a lovit de perete şi a căzut pe podea.

Dyre a mijit ochii.

— Pe voi, Justiţiarii, nu vă învaţă nimic? Dă-mi săgeata aia.

Am luat-o de jos şi i-am înmânat-o.

— Aş fi înfipt-o în perete de mult, dar atunci n-aş fi putut ajunge la ea.

Şi-a lovit piciorul amorţit cu săgeata.

Dyre a aruncat-o din nou şi săgeata a zburat drept spre ţintă. În timp ce eu priveam năuc, Dyre a început să chicotească.

— Cel mai important lucru e să se *învârtă,* Nolan. De ce crezi că săgeţile au pene? Le face să se învârtă de-a lungul axei şi astfel să zboare drept.

M-am gândit o secundă, apoi am străbătut camera şi am scos săgeata din perete.

— Penele. Nu m-am gândit la asta pentru că xne'kalii nu le folosesc.

Dyre a pufnit nervos.

— Ei nu-şi folosesc penele pentru săgeţi pentru că nu au

nevoie de asta. O roteşti aruncând-o. Gândeşte-te la ea ca la o suliţă şi încearcă din nou.

Încet, cuvintele lui au început să aibă sens pentru mine. Am ţinut săgeata ca el şi am aruncat-o. S-a clătinat puţin în zbor, dar s-a înfipt în perete. Am zâmbit larg.

— Penele ar face-o să se învârtă doar într-o direcţie, aşa-i?

Am scos săgeata din perete şi am ţinut-o pe lângă corp, cu vârful în jos.

— Dar asta nu ar înlesni o aruncare pe sub mână, ca asta. Am aruncat săgeata, făcând-o să se învârtă tare. I-am dat drumul când mâna mi-a ajuns deasupra mijlocului şi săgeata s-a înfipt în perete cu şaizeci de centimetri mai sus şi în stânga capului lui Dyre, care s-a aplecat repede. Am râs de expresia de pe faţa lui când a ridicat ochii spre săgeată, dar apoi a început şi el să râdă.

— Cred că ai înţeles principiul, Justiţiarule, a suspinat el.

O O O

Datorită revelaţiilor din seara aceea, i l-am prezentat pe Gilbere lui Dyre şi împreună au preluat întregul proces al făuririi săgeţilor. Niciodată nu-mi spuneau ce pregăteau până să mă întorc de la alergarea de dimineaţă şi îmi petreceam după-amiaza încercând diverse feluri. După ce încheiam seria de probe la care mă supuneau, mă interogau fără milă şi încuviinţau conspirativ din cap când spuneam ceva care îi mulţumea sau înfuria.

Adamik a ridicat în sfârşit vraja de pe umărul meu şi înţepeneala şi slăbiciunea lui m-au îngrozit. Primul meu impuls a fost să abandonez toate celelalte exerciţii şi să mă ocup doar de umăr, dar Adamik m-a sfătuit să nu fac asta, iar eu i-am înţeles avertismentul. Nu trebuia decât să rup muşchii şi mai tare suprasolicitându-i şi atunci poate nu-mi mai reveneam niciodată.

La o săptămână după ce am putut să-mi folosesc din nou braţul, Lup a reapărut în Talianna. Nu mai purta şaua şi căpăstrul meu, dar arăta în formă. Excelenţa Sa s-a ocupat de harnaşamentul cu care sosise – nu mi-ar fi plăcut să fiu

considerat o persoană care a furat un cal talionic – şi mi-am luat responsabilitatea de a-l îngriji.

Întoarcerea lui Lup şi recâştigarea forţei în umărul stâng mi-au modificat din nou regimul de antrenament. Continuam să alerg dimineaţa, dar introdusesem de-acum, în timpul alergării, exerciţii de întărire a braţului. Programul de după-amiază se modificase ca să mă pot antrena cu alţi novici şi să-mi recapăt îndemânarea de luptă. Mi-am abandonat alergarea de seară şi bună parte din acel timp mi-l petreceam cu Dyre şi Gilbere, lucrând la săgeţi.

Cei doi s-au decis până la urmă asupra unui model final. Săgeata tip ac pe care Gilbere o gândise la început supravieţuise până la produsul final. Un inel de plumb strângea lemnul în jurul vârfului de ac şi adăuga greutate părţii din faţă a săgeţii, pentru a spori şansele de a lovi ţinta cu vârful înainte chiar şi atunci când aruncarea era slabă. În cele din urmă, treizeci de centimetri de lemn tare alcătuiau coada săgeţii, care avea caneluri lungi de şapte centimetri, opt la număr, săpate paralel la baza cozii. Acestea aveau rolul unor pene neutre, foarte simple, care stabilizau săgeata în zboruri lungi.

Odată ce mi-au dat săgeţile finalizate, am început să mă antrenez cu ele seara. Observaţia iniţială a lui Dyre, că rotirea era cea mai importantă, continua să fie valabilă. Am descoperit că, indiferent cum aruncam săgeata, dacă o răsuceam destul, aceasta zbura drept şi de regulă atingea ţinta. M-am antrenat intens, cel puţin două ore pe seară vreme de cinci luni, şi am început să fiu tot mai experimentat cu ambele mâini.

Noua armă a atras într-o oarecare măsură atenţia. Dyre se ridicase în sfârşit din pat şi umbla pe picioarele lui, iar entuziasmul lui pentru săgeata revoluţionară a convins un număr de Arcaşi să o încerce. Întrucât eu exersasem mult cu ea, dexteritatea mea o întrecea pe a lor la început, iar asta i-a descurajat pe mulţi. Totuşi, puţinii care au rămas au învăţat repede să o folosească foarte bine şi sesiunile de antrenament de seară se încheiau de regulă cu un concurs sau o întrecere pentru a determina cine putea nimeri ţinta

dificilă pe care o alegeam în seara cu pricina. Roşiile răscoapte erau primele pe lista ţintelor preferate datorită felului în care explodau când erau lovite drept în mijloc.

O O O

Interesul pentru săgeţi a dus, cam cu o lună înaintea Festivalului, la organizarea unei demonstraţii oficiale. Maestrul voia să vadă dacă poate adăuga arma la arsenalul talionic. În calitate de juraţi, i-a ales pe Lord Fletcher, Lord Hansur şi Excelenţa Sa. Aceştia şi-au petrecut prima parte a zilei chestionându-i pe Gilbere şi pe Dyre cu privire la modelul şi confecţionarea armei. Odată mulţumiţi cu detaliile de natură tehnică, m-au invitat pe mine să demonstrez practic avantajele armei, într-o simulare de luptă.

Terenul pus la dispoziţie ocupa o porţiune mică din curtea de antrenament aflată la sud-est de Stea. Patru Justiţiari Cincisprezece şi cu mine stăteam la un capăt al pistei. Fiecare dintre ei avea o pungă cu roşii răscoapte pe care aveau să le folosească în chip de proiectile împotriva mea şi purta o banderolă de-o culoare diferită de a celorlalţi. Eu eram înarmat cu o duzină de săgeţi şi îi puteam elimina din luptă nimerind una dintre momâile risipite pe terenul a cărui culoare corespundea culorii banderolei lor. Singura problemă era condiţia că puteam lovi momâia numai dacă Cincisprezecele căruia îi corespunda era vizibil, şi erau o mulţime de baricade care să le ofere acoperire.

Lord Hansur le-a făcut semn Cincisprezecilor să o ia din loc şi a aşteptat până când aceştia s-au ascuns, abia apoi dându-mi semnalul de plecare. M-am întors şi am dat fuga pe pistă, cu câte o săgeată în fiecare mână. Am zărit o mişcare cu coada ochiului drept şi am sărit în faţă. O roşie a explodat în spatele meu şi, înainte ca novicele să dispară, am zărit o bucată de albastru.

Am făcut o grimasă şi m-am rostogolit în dreapta. Acel Cincisprezece, un puşti lălâu cu păr negru pe nume Alf, avea să fie cel mai greu de eliminat. M-am ridicat în

picioare, apoi m-am ghemuit şi m-am rostogolit iar spre stânga. Doi Cincisprezeci, unul galben şi altul roşu, s-au ridicat şi au aruncat cu roşii în locul unde fusesem. Am aruncat cu mâna dreaptă şi-am înfipt o săgeată într-o momâie roşie, dar novicele galben s-a tras la loc ferit, prea repede ca să-l pot elimina şi pe el.

Am dat fuga înainte şi m-am oprit în faţa baricadei după care se ascunsese Cincisprezecele roşu. În dreapta am auzit un foşnet şi m-am întors la timp să-l văd pe Alb ridicându-se şi aruncând. M-am răsucit pe o parte şi roşia a explodat în baricadă. Albul s-a ascuns la loc în timp ce fructul mă împroşca din cap până-n picioare cu seminţe şi pulpă.

— Fir-ar să fie, am înjurat cu voce tare şi am ridicat o săgeată lângă ureche. Albul s-a ridicat din nou ca pentru a vedea dacă mă nimerise şi şi-a recunoscut imediat greşeala. Am aruncat săgeata şi am nimerit momâia albă drept în piept.

Am mutat săgeata din mâna stângă în dreapta, mi-am şters sucul de roşie de pe faţă şi am întins mâna goală spre vârful baricadei. Am sărit şi m-am tras peste parapetul de lemn, înalt de un metru, dar în clipa când am atins pământul cu picioarele a trebuit să sar înapoi peste el.

O roşie a zburat printre picioarele mele depărtate şi s-a strivit de lemn. Alf s-a făcut iarăşi nevăzut înainte să pot arunca, dar în timp ce cădeam, pe când eram încă în aer, şansele de-a nimeri ţinta erau oricum extrem de puţine. M-am lovit destul de tare de pământ, însă am continuat cu un salt pe spate, ca să fiu o ţintă cât mai mică posibil.

În stânga, Galbenul s-a ridicat şi a aruncat trei roşii într-o succesiune rapidă. Primele două s-au stropşit de pământ în spatele meu, dar a treia a fost aruncată perfect spre ţintă. Am sărit de la pământ, unde stăteam ghemuit, chiar cu o secundă înainte ca ultima roşie să se împrăştie sub picioarele mele. Cu mâna stângă am aruncat o săgeată, cu boltă, spre cea mai apropiată momâie galbenă. Ţinta a fost atinsă înainte ca novicele galben să se poată ascunde.

Acum, eu şi Alf eram singuri. Am dat fuga de la o barieră

la alta, atent la orice mişcare, cât de mică. N-am văzut nimic, dar apoi, pe când o coteam spre est, un fuior mic de praf s-a ridicat din spatele unei baricade, trădându-l pe Alf. Îndărătul ascunzătorii sale se afla o momâie albastră.

Imediat am croit un plan în gând şi am acţionat urmându-l. Puteam arunca în momâie doar când îl vedeam pe Alf, iar el era mult prea rapid ca să rămână descoperit cât timp mi-ar fi luat mie să reglez ţinta şi să arunc. Hotărât să-l ţin la vedere atât cât îmi trebuia, m-am ridicat şi am alergat direct spre poziţia sa.

Alf nici nu s-a clintit în timpul atacului meu. Am sprintat prin câmp deschis, pregătit să arunc în clipa când vedeam o bucăţică din el, dar novicele a rămas ascuns. Era un război al nervilor şi niciunul dintre noi nu avea de gând să cedeze.

Am râs şi am sărit spre vârful baricadei lui. M-am împins cu picioarele în ea şi am sărit şi mai mult în aer. Alf, stând întins pe spate, a rânjit la mine şi mi-a aruncat o roşie pe lângă urechea stângă. Chicotind, m-am răsucit încet şi-am aruncat săgeata din mâna dreaptă. Aceasta s-a înfipt în căpăţâna momâii albastre în acelaşi timp când a doua roşie a lui Alf s-a spart în pieptul meu, udându-mă. M-am prăbuşit la pământ şi-am râs până m-au durut coastele.

Buna dispoziţie m-a părăsit când umbra Lordului Hansur mi-a căzut peste faţă. Era flancat de Lordul Fletcher şi de Excelenţa Sa. Am sărit imediat în picioare, m-am înclinat adânc şi l-am auzit pe Alf grăbindu-se să procedeze la fel în spatele meu.

Lord Fletcher a vorbit primul şi i s-a adresat Lordului Hansur.

— Arma novicelui tău pare într-adevăr a ne fi utilă, lucru pe care nu-l pot spune şi despre simţul lui tactic.

Rostită cu uşurinţă, ultima jumătate a comentariului său m-a descumpănit.

Excelenţa Sa a scos săgeata din momâia albă şi a întors-o pe toate părţile în palme. S-a încruntat.

— Pătrunde destul de bine în carne, dar nu are suficientă forţă ca să intre în os. Ar trebui să fie otrăvită.

Lord Hansur a încuviinţat din cap şi Excelenţa Sa s-a uitat spre mine.

— Xne'kalii îşi otrăvesc săgeţile?

Am aprobat cu o mişcare din cap. Ştiam că otrava nu era bine privită în Talianna, dar îmi făcusem timp să citesc câte ceva despre otrăvuri la bibliotecă.

— Dacă îmi permiteţi, lorzii mei, am citit despre o otravă extrasă din plante – nu cea folosită de xne'kali – şi folosită de Harashu în Deşertul Verde de dincolo de Sterlos. Paralizează fără a ucide, atunci când e folosită într-o formă destul de diluată.

Am coborât privirea în pământ.

— I se spune *kutarai.*

Lord Hansur a înclinat din cap spre mine.

— Mulţumesc, Nolan, şi ţie, Alf, pentru această demonstraţie. Alf, tu eşti liber să pleci. Nolan, curăţă-te şi prezintă-te la raport în odăile mele într-o oră.

o o o

Lord Hansur stătea deja la masa de lucru pe când am ajuns în apartamentul său. Din cine ştie ce motiv, simţisem nevoia de a-mi îmbrăca uniforma – tunică fără mâneci din piele, neagră şi pantaloni de piele neagră vârâţi în cizme de călărie. Întâlnirea aceasta îmi dădea mari emoţii. Lord Hansur m-a invitat în odaia sa şi mi-a făcut semn să stau în singurul scaun din faţa mesei de scris.

— Nolan, am vorbit cu Ring. Vreau să ştiu de ce ţi-ai întrerupt Călătoria cu el.

Vocea lui nu-mi dădea niciun indiciu cu privire la sentimentele sale faţă de Ring, a acţiunilor mele sau faţă de mine însumi; cu toate acestea, m-am crispat. Deşi îmi citise jurnalul, amânase judecata Călătoriei mele până ce avea să poată purta o discuţie cu Ring. Mi-am îndesat temerile înapoi în cutiuţa lor şi-am vorbit ca o persoană dispusă să-şi asume întreaga răspundere a faptelor sale.

— N-am să dau vina pe Ring pentru ce am făcut eu. L-am abandonat pentru că am crezut că voi învăţa mai multe fiind departe de el decât alături de el.

O adevărată mască a concentrării, chipul Lordului Hansur nu trăda nimic. S-a lăsat pe speteaza fotoliului său mare şi s-a uitat atent pe lângă minte. Cântărea fiecare cuvânt rostit de mine şi ştiam că voia să mă mai audă vorbind, căci nu mă oprise. M-am supus dorinţei sale nerostite.

— Ştiu că anul Călătoriei este deosebit de important pentru un Justiţiar, pentru că avem şansa de-a călători şi învăţa despre lume, plus de-a ne exersa deprinderile deducţiei şi urmăririi. Ştiu că pornim la drum cu Justiţiari experimentaţi care ne arată lumea şi ne demonstrează cum trebuie un Justiţiar să supravieţuiască în acea lume. Înţeleg această parte a Călătoriei noastre şi preţuiesc timpul petrecut cu Ring, pentru atât cât m-a învăţat el din toate astea.

Am făcut o grimasă şi am meditat un moment.

— Numai că alături de Ring nu puteam găsi răspuns la întrebări care mă frământau, despre mine şi despre cum voiam să supravieţuiesc în lume. Înainte să ajung la Talianna ştiam cum e să simţi teama pe care Ring o folosea ca să forţeze mâna oamenilor şi nu-mi plăcea sentimentul ăsta atunci. În acelaşi fel, îmi aminteam poveşti despre un Justiţiar singuratic care alunga bandiţii dintr-o gospodărie izolată, şi genul acela de viaţă mi-l doream.

Lord Hansur a încuviinţat încet din cap.

— De ce l-ai abandonat pe Ring?

M-am gândit şi-am scos aerul încet pe nas.

— E foarte convins că procedează bine aşa cum procedează. E foarte eficient şi fără-ndoială nu mi-ar plăcea să-l ştiu pe urmele mele, dar asta îl ţine la distanţă de lume. N-ar fi incapabil să ajute pe cineva într-o situaţie periculoasă, iar când căutam prin ruine arse cadavre de copii a muncit la fel de intens, dacă nu chiar mai intens ca oricine altcineva. Doar că – mi-am căutat cuvintele potrivite – metoda lui nu-i îngăduie niciodată să-i *pese* de cineva. Într-o jumătate de an, cât am fost alături de Ring, am învăţat cum să muncesc şi ştiam că, dacă nu aveam *încotro,* aş fi putut munci aşa. Ştiam totodată că muncind aşa m-aş măcina pe dinăuntru. Poate e din cauza faptului

că am crescut într-o familie înainte să ajung aici, nu ştiu, dar aş muri dacă ar trebui să mă învălui în umbre şi teroare. Eu am nevoie de oameni şi am nevoie de respectul şi prietenia, nu de teama şi dispreţul lor.

Figura Maestrului tuturor Justiţiarilor s-a luminat şi s-a uitat la mine.

— Ce-ai învăţat, deci, în timpul Călătoriei, novice?

M-am lăsat pe spătar şi am încercat, în pofida sentimentelor contradictorii, să mă dumiresc ce învăţasem.

— Am învăţat că oamenii pot accepta un Justiţiar ca pe o persoană pe care să o întâmpine nu cu teamă, ci cu braţele deschise. Pentru unii, un Justiţiar este o autoritate care poate interveni să preîntâmpine făptuirea unei nedreptăţi. Pentru alţii, un Justiţiar este garanţia că faptele rele vor fi pedepsite sau că nenorocirea lor va fi răzbunată. Sunt în acord cu aceştia şi am învăţat să ofer un alt fel de Justiţiar: prietenul dispus să întindă o mână de ajutor la nevoie.

Am închis ochii şi mi i-am frecat o secundă.

— Îmi amintesc un moment din copilărie când a trebuit să ieşim cu toţii în toiul nopţii şi să luptăm cu incendiile de vegetaţie sau să distrugem cât mai multe lăcuste posibil, înainte să ne mănânce toate recoltele. Îmi amintesc când căutam animale sau copii pierduţi şi îmi amintesc că tata pleca să ajute la prinderea hoţilor de vite. Toate acestea fac parte din lupta zilnică de supravieţuire a oamenilor care trăiesc pe pământurile patrulate de noi şi totuşi Justiţiarii pot fi aşa rupţi de această realitate, încât pot cere de la o familie hrană şi adăpost şi să le dea ca plată o foaie de hârtie. Hârtia aceea nu are nicio valoare până vin perceptorii, iar cu hârtia nu dai de mâncare unei familii care rămâne fără mâncare. Asta nu e dreptate.

Am suspinat.

— Am învăţat, cred, că dreptatea, pentru mine, trebuie împărţită cu milă şi bun simţ. Goana după ucigaşi poate lăsa un Justiţiar fără acestea două. Când am intrat în satul acela din Juchar şi Marko şi-a asmuţit cuţitarii asupra mea, i-aş fi putut omorî, la fel şi pe el, apoi aş fi putut porni în căutarea stăpânului său, să-l trag la răspundere pentru

jignirile lui. Şi nu pot spune, aici şi acum, că în viitor nu voi face asta, dar atunci asta nu era important. Lucrul *drept* pe care îl aveam de făcut, am crezut atunci şi cred şi acum, a fost să rezolv problema satului cât mai simplu posibil.

Lord Hansur a mijit ochii.

— Nu te poţi împrieteni întotdeauna cu toată lumea. Sunt oameni care vor încerca să profite de tine.

Am zâmbit şi am dat afirmativ din cap.

— Înţeleg asta, milord. Ştiu că singura soluţie la problema unui ucigaş nebun este moartea lui. Accept asta. Ştiu, de asemenea, că imaginea Justiţiarilor venindu-le mereu de hac criminalilor îi opreşte pe oameni de la fărădelegi mărunte. Îmi dau seama că imaginea lui Ring ca Justiţiar are rolul şi rostul ei, şi nu mă voi feri să adopt acea imagine dacă va fi nevoie.

Cu infractorii după care sunt trimis voi fi nemilos şi neînduplecat. Cei care încearcă să profite pe seama mea vor descoperi că sunt la fel de vulnerabili ca oricare altul. Ring m-a învăţat lecţia constrângerii şi a fricii, dar pentru mine acestea sunt doar unelte, iar nu una şi aceeaşi cu fiinţa mea.

Un zâmbet s-a lăţit pe faţa Lordului Hansur.

— De când mă ştiu ca Talion, tu, Nolan, eşti unic. Din câte ştiu, de la Spulberare încoace tu eşti singurul Justiţiar acceptat, deşi nu aveai vârsta cuvenită, şi ai surprins pe mulţi cu abnegaţia şi sârguinţa ta. Nu puţini au fost cei care credeau că vei abandona la scurt timp după ce ni te-ai alăturat şi ori de câte ori ai făcut ceva demn de toată atenţia ai fost criticat, întrucât nu te-ai aflat printre noi încă de la naştere. Poate te-ai întrebat de ce l-am ales pe Ring ca să-ţi fie ghid în Călătorie. Nu a fost o hotărâre pe care am luat-o uşor…

Lord Hansur a ridicat privirea spre uşă şi a tăcut.

— L-a ales pe Ring pentru că aşa i-am spus eu să facă.

Am întors capul şi am făcut imediat o plecăciune spre Maestru. Mi-a răspuns la salut cu o înclinare uşoară din cap, apoi s-a aşezat pe un taburet de lângă intrare.

— Mie trebuie să-mi mulţumeşti pentru un an alături de

Ring sau – a zâmbit – pentru o jumătate de an. Ring este doar unul din numeroşii Talioni care cred că noi, ca Talioni, ştim cum ar trebui condusă lumea. Aceşti Talioni au fost extrem de critici la adresa fiecărei mişcări ale tale. Maestrul a scos un hohot de râs ca un lătrat. Când grupul tău de Şaisprezeci au capturat tabăra de iarnă a Cincisprezecilor şi a ţinut-o sub ocupaţie, am fost copleşit de cereri ca tu să fii expulzat şi ca orice mărturie a celor întâmplate să fie ştearsă din jurnale şi din minţile celor implicaţi!

Mi-a căzut falca.

— Nu înţeleg, sire, de ce?

Lord Hansur a vorbit blând:

— Te-au văzut drept o ameninţare. Veneai din exterior şi erai mai bun la multe lucruri decât unii Talioni care s-au antrenat aici de când au venit pe lume.

— Mai rău chiar, Nolan, a exclamat Maestrul, ideile tale se împrăştiau cu uşurinţă. Lothar n-a fost niciodată îndeajuns de supus în ochii multora, iar între aroganţa sa şi gândirea ta neortodoxă, Marana, Jevin şi alţii din grupul vostru s-au desprins de modelul rigid pe care mulţi au ajuns să-l preţuiască şi să-l considere sacrosanct.

Lord Hansur a dat din cap, încuviinţând.

— Noi nu am fost de acord cu ei că n-ai fi fost croit pentru a deveni Justiţiar şi atât Maestrul, cât şi eu am fost sigur că, dacă ţi s-ar da ocazia, te vei dovedi mai mult decât demn de această misiune în timpul Călătoriei. Am avut păreri diferite doar asupra terenului pe care să-ţi demonstrezi puterile.

Lord Hansur a înclinat din cap spre Maestru, iar Maestrul i-a răspuns cu un zâmbet.

— I l-am propus pe Ring Lordului Hansur pentru că îl ştiam printre cei mai aprigi susţinători ai grupării care crede că noi ar trebui să restabilim controlul asupra lumii. Sperasem că îl vei putea influenţa aşa cum ai făcut-o cu ceilalţi din grupul tău, dar nu mă aşteptam la asta. Credeam totuşi că vei rămâne cu el şi că te vei întoarce manifestându-ţi opoziţia faţă de gruparea lui, cu tăria cu care ei se tem de tine, dar plecarea ta pe-un alt drum nu m-

a luat prin surprindere. (S-a încruntat.) A provocat totuşi unele probleme.

Maestrul s-a aplecat în faţă.

— Când Ring a anunţat că l-ai abandonat, mi s-a spus că ar trebui să trimit pe cineva după tine ca să te ucidă şi am primit destui voluntari încât să trimit pe urmele tale o companie întreagă.

M-am lăsat pe spătar şi-am icnit cu răsuflarea tăiată.

— Ce au spus ei?

Maestrul a zâmbit.

— Au sugerat că eşti un laş şi că ar trebui să fii executat ca exemplu pentru oricine ar mai crede că îşi poate face apariţia în toiul Festivalului şi să devină Talion. Sigur că discuţiile s-au înteţit atunci când ai fost adus de tânărul acela, dar povestea lui, întărită de semnul pe care Adamik l-a descoperit pe mâna ta… ei bine, un laş nu poate intra în Ostrovul Împădurit şi să iasă cu viaţă de acolo.

Emoţiile se învolburau în mine aidoma unor nori împrăştiaţi de vânt pe-un cer ameninţat de furtună. Mă stăpânea teama că duşmani de care nu avusesem niciodată ştiinţă pândeau în Talianna şi sperau pierzania mea. Furia îndreptată spre aceşti vrăjmaşi fără chip sfâşia teama, ieşind biruitoare. Cine erau aceştia, încât să aibă cutezanţa de a-mi cere viaţa? Furia era apoi înghiţită, la rândul ei, de mândrie. Muncisem din greu pentru tot ce aveam, iar dacă asta îi ameninţa, atunci îi şi dezvăluia drept ceea ce erau, fiinţe meschine şi nevolnice. Asta nu-i făcea mai puţin periculoşi, dar îi făcea vulnerabili şi ştiam că îi voi putea înfrânge cu timpul.

Lord Hansur şi Maestrul s-au ridicat amândoi în picioare. Lord Hansur m-a surprins, întinzându-mi mâna.

— Bun venit, Nolan ra Sinjaria. Ai trecut ultima probă. Ia-ţi armele şi du-te în Camera Shar. A venit timpul pentru Ritual.

o o o

Ritualul Craniului este cea mai importantă probă prin care trebuie să treacă orice Talion. Fiecare Talion repetă

Ritualul de fiecare dată când trece prin Shar, dar atunci, prima dată, fiecare gest, fiecare pas accelerează respiraţia şi strânge stomacul. Atunci, prima dată, cu palma dreaptă caldă şi netatuată, este cea mai dificilă experienţă prin care un Talion a trebuit să treacă în toată viaţa sa.

Deoarece sabia şi pumnalul pe care le-am adus la Ritual nu fuseseră folosite niciodată, funcţionarul din Servicii mi le-a luat înainte de a începe. Nepătate de sânge, ele nu trebuiau curăţate. După Ritual aveam să le numesc doar *tsincaat* şi *ryqril,* şi aveau să rămână neciobite şi întregi atâta timp cât aveam să trăiesc.

Eram mândru de armele pe care alesesem ca Justiţiar. Gilbere a cooperat cu mine la făurirea săbiei, punându-şi tot sufletul în asta. Lama, lungă şi suplă, era mai lată ca o spadă, dar avea totuşi două tăişuri şi era mai uşoară decât un paloş. Gilbere a echilibrat-o perfect, ca să pot face eschive cu ea uşor, şi totuşi avea greutatea necesară aplicării unor lovituri puternice vrăjmaşilor îmbrăcaţi în armuri solide. Gilbere i-a pus o gardă simplă şi mânerul i l-a făcut să mi se potrivească perfect în mână. Aş fi vrut un mâner cu apărătoare în plasă, dar Gilbere mi-a reamintit că asta m-ar fi încurcat la scoaterea săbiei, iar eu i-am mulţumit pentru buna intuiţie.

Pumnalul, pe de altă parte, mi-a fost ales de altcineva. Eu şi Jevin am căzut de acord, înainte de-a pleca în Călătorie, să ne oferim unul altuia pumnalul. Eu cumpărasem din Ell unul pentru Jevin şi îl trimisesem la cel mai apropiat avanpost talionic pentru a-i fi livrat fără a se şti de la cine era. Sosise cu mult înaintea mea şi i-a fost dat lui Jevin când s-a întors din Călătorie.

Pumnalul pe care l-am primit eu de la el era o capodoperă. Avea o lungime totală de patruzeci şi trei de centimetri, dintre care douăzeci şi şapte reprezentau lama cu dublu tăiş. Mânerul din corn de cerb era învelit în oţel. Pumnalul, deşi nu era bun pentru aruncări, avea greutatea potrivită atât pentru parat, cât şi pentru înjunghiat. Se potrivea ca stil săbiei şi ţineam în mod deosebit la el.

L-am avertizat pe funcţionar să aibă grijă de ele; apoi am

tras pe mine şorţul ritualic alb şi simplu şi l-am urmat înăuntrul Camerei Shar. El a întins mâna şi a atins uşile, care s-au deschis imediat. Fumul m-a învăluit.

Am păşit în Camera Shar pentru prima dată şi am înaintat spre uşa de piatră neagră. Inima îmi bubuia în urechi şi simţeam că-mi transpiră tot corpul. M-am uitat fix la craniul de aur încrustat în lespedea neagră ca noaptea şi m-am cutremurat. Odată ce rosteam cuvintele, odată ce uşa se deschidea nu mai puteam fi altceva decât Justiţiar.

Am încuviinţat din cap. Acceptam acest fapt. Îl primeam cu braţele deschise.

— Eu, Nolan ra Sinjaria, mă înfăţişez ţie cu inima şi cu mintea curată. De-a ta vrere fi-va să m-accepţi, te voi sluji toată viaţa mea.

Lespedea a răspuns la vorbele mele. A urcat încet spre tavan aşa cum ceaţa se ridică înaintea soarelui. Simţeam că vălul dintre viaţă şi moarte s-a ridicat. Lumina a răzbătut din încăperea dezvelită de lespede şi am ştiut că acolo înăuntru Nolan ra Sinjaria avea să moară.

Iar în locul lui speram că urma să apară un Justiţiar.

Simţindu-mi picioarele înţepenite, am înaintat şi am îngenuncheat atent în faţa craniului. Nu mă puteam uita direct la el, întrucât lumina pe care o radia îmi rănea ochii, dar am observat că mânerul săbiei şi pumnalului meu păreau la locul lor. Mi-a luat un moment ca să-mi liniştesc respiraţia şi, când am făcut asta, lumina craniului s-a stins.

Am ridicat pumnul drept şi m-am forţat să-l deschid. Transpiraţia mi-a curs din palmă, şiroind pe antebraţ în jos. Degetele îmi tremurau în ciuda eforturilor mele de a mă linişti, îngrozit, am întins mâna spre craniu şi, pe măsură ce mă apropiam de el, lumina a crescut în intensitate. Aveam impresia că ţeasta aceea râvnea, înfometată, la carnea mea. Lumina îmi străpungea pielea şi îmi puteam vedea oasele. Asta m-a speriat, dar am refuzat să mă las cucerit de teamă. Am lipit palma de relieful capului de mort de pe fruntea craniului.

Am auzit un sfârâit şi am simţit izul acru de carne arsă, dar n-am simţit deloc durere. În schimb, am simţit ceva

ţâşnind în mine prin acel punct de contact între carne şi piatră. M-a săgetat pe braţ în sus şi mi-a umplut corpul cu energie. M-a năpădit şi mi-a examinat fiecare parte din organism; apoi s-a strâns ghem şi a ţâşnit pe coloana vertebrală în sus, explodându-mi în creier.

Fiecare amintire, fiecare gând, fiecare experienţă pe care o avusesem vreodată mi-au străbătut mintea deodată. Imagini şi sunete, mirosuri şi texturi m-au lovit la nivel conştient în timp ce acest vârtej mintal continua să se rotească, cercetând tot ce cunoscusem sau visasem sau simţisem vreodată. M-am agăţat de imaginea familiei mele, care se ştersese de-a lungul anilor, dar nu am putut-o ţine prea strâns şi a dispărut în furtuna care îmi cuprinsese creierul.

Atunci a încetat orice mişcare şi m-am auzit spunând „Dreptatea, pentru mine, trebuie împărţită cu milă şi bun simţ”, iar şi iar. Cuvintele mi-au reverberat în ţeastă până ce n-au mai fost decât un zumzet lipsit de sens, dar le-am auzit din nou şi am înţeles că buzele mele le formaseră şi că le rostisem cu voce tare. Zumzetul se stinsese, însă eu continuam să repet acea frază.

Acea prezenţă mi-a coborât pe gât şi prin braţ către craniu. Mă simţeam extrem de epuizat, însă palma dreaptă n-o simţeam deloc. Deşi nu mă sfâşia nicio durere, mâna-mi rămânea înţepenită.

Craniul a vorbit. Maxilarul de sticlă nu s-a clintit, dar am ştiut că vorbele veneau de la el.

— Dreptatea trebuie împărţită cu milă şi bun simţ. Dreptatea este *darul* tău pentru lume, *nu* dreptul sau privilegiul tău. Ţine minte asta şi trăieşte în consecinţă. Căci astfel vei sluji bine. Dacă uiţi, dacă trădezi acest crez, te vei trăda pe tine, iar eu te voi ucide pentru asta.

Lumina craniului s-a stins şi mâna dreaptă mi-a căzut în poală. M-am uitat la ea, simţind-o amorţită. Din palmă, contrastând cu pielea roz, mă privea un tatuaj simplu şi negru, făcut din linii, înfăţişând un cap de mort.

Am îngenuncheat acolo, ameţit, şi apoi am zâmbit. Câştigasem. Reuşisem. Eram Justiţiar.

Mi-am chemat *tsincaatul* şi am scos *ryqrilul* din altarul din spatele craniului. Uşa de la coridor s-a deschis şi un Justiţiar a păşit în lume.

CAPITOLUL 19

Talion: Încoronarea

Încă nu înţeleg de unde au ştiut preoţii că Zeiţa venise şi plecase, dar au bătut la uşă într-o jumătate de oră după ce lumina ei s-a stins şi craniul s-a evaporat. Simţind miros de tămâie, am întredeschis uşa şi l-am lăsat să intre pe Trimisul Fial. El a încuviinţat din cap spre mine şi mi-a făcut semn, fluturând din mână, că pot să plec.

Deşi nu i-am luat în seamă gestul, am părăsit totuşi încăperea. Primul avertisment al Zeiţei avea un înţeles. Nu-mi imaginasem nicio clipă că misiunea mea va decurge fără probleme şi mă mai aflasem în umbra Morţii până atunci. Acea parte a mesajului ei nu mă înfricoşa, ci mai degrabă îmi întărea nevoia de prevedere. Asta înţelegeam şi puteam acţiona în consecinţă.

A doua jumătate a mesajului ei – „Pe morţi nu-i poţi înfrânge” – era o enigmă cu o sumedenie de soluţii. Cea mai evidentă, mai ales când aveai în vedere şi primul avertisment, îmi anunţa moartea de mâna *nekkehtului.* Spusese totuşi că pentru mine nu avea nicio profeţie, iar asta rupea legătura dintre cele două părţi ale mesajului. Oare ce voia să cred?

Durerea pulsa în spatele ochilor mei şi, cu toate că mă simţeam obosit, ştiam că nu aş putea dormi. Am părăsit Turnul Lunii şi m-am dus direct în apartamentul meu. Acolo, am pus *tsincaatul* înapoi în teacă, am smuls cearşaful de pe pat şi am plecat din nou spre băi.

Mi-am dat jos roba şi m-am scufundat în bazinul cu cea mai caldă apă. O singură torţă ardea în încăpere, şi aceasta pâlpâia lângă uşă, aşa că m-am îmbăiat în pace, în obscuritate. Aburii groşi se ridicau în nori cenuşii, izolându-mă de tot ce era împrejur, mai puţin de vocile care îmi răsunau în cap.

M-am forţat să mă concentrez asupra problemei de a-l

împiedica pe *nekkeht* să ajungă la Rege. Chiar dacă nu îl puteam omorî, trebuia să existe o cale de a-i zădărnici asasinarea Regelui Tirrell. Focul putea fi o soluţie, întrucât i-ar fi ars corpul; la fel, şi dezmembrarea putea fi eficientă. Deşi un *nekkeht* îşi putea reveni de pe urma unor răni grave, procesul de vindecare l-ar fi secat de energie, uşurând încercarea de a-l răni iar şi iar.

Un scenariu mi s-a limpezit în minte. La balul mascat, înainte de miezul nopţii, Ducele Vidor urma să facă primul pas pe drumul împlinirii profeţiei anunţate de Zeiţă şi avea să-i ceară Prinţesei mâna. Ea avea să accepte şi cel mai probabil avea să facă asta cu binecuvântarea tatălui ei. Toţi oaspeţii, nobilii din Imperiul Spulberat, aveau să-l audă pe Regele Tirrell cedând şi acceptând mariajul. Era ca într-un basm şi avea să dea bine în faţa acelei auguste adunări.

Apoi, când orologiile oraşului aveau să bată miezul nopţii, Prinţesa, cum era obiceiul, urma să ceară tuturor creaturilor malefice să părăsească regatul. Nobilii aveau să-şi scoată măştile şi chiar să o aclame pe Prinţesă că i-a eliberat de puterile care îi stăpâniseră şi care îi transformaseră în monstruozităţile al căror chip îl purtaseră toată seara.

Numai o singură creatură nu avea să-şi recapete forma omenească. Aceasta avea să sară, încercând să o atace pe Prinţesă. *Nekkehtul* urma să-l dea deoparte pe Ducele Vidor sau pe Contele Patrick, dacă cei doi ar fi încercat să i se opună. Doar Regele mai rămânea între *nekkeht* şi Prinţesă. Regele avea să înjunghie creatura, care avea totuşi să-l ucidă, înainte să dispară în noapte, urlând. Nu avea să mai fie găsită niciodată.

Regele urma să zacă mort în braţele fiicei sale. Logodnicul ei avea să încerce să o consoleze şi urma să o susţină în timpul înmormântării şi a ascensiunii pe tron. Aveau să se căsătorească, iar lui avea să i se dea controlul armatei şi astfel stăpânii lui aveau să înceapă să tragă sforile.

Disperarea mi s-a urcat în gât ca o greaţă de nedescris. Am lovit cu pumnul în apă, apoi mi-am impus să mă controlez. *Nu!* Refuzam cu tărie să permit acestui gând să

devină realitate. Dacă nu-l puteam distruge pe *nekkeht,* aveam să mă asigur că Morai ştia destule cât să-i permită lui Jevin să-i omoare pe toţi lorzii care îl manipulau pe Ducele Vidor. Şi de-ar fi fost să mor ca să se înfăptuiască asta, nimeni nu avea să controleze curtea Reginei Zaria în afară de ea însăşi. Aveam să-i asigur şansa de-a îndeplini restul profeţiei Zeiţei cu propriu-mi sânge.

Nervii şi teama mea s-au evaporat şi mi-am dat seama deodată că-mi era extrem de cald. M-am ridicat şi m-am dus spre cel mai apropiat bazin cu apă rece. Am încercat-o atent cu degetele de la picioare şi am tresărit imediat, fără să vreau, scoţându-le din lichidul rece ca gheaţa. Apoi mi-am adunat curajul şi am sărit în bazin.

Am atins fundul şi m-am împins drept spre suprafaţă.

— Pfiu!

Strigătul meu a reverberat în pereţi şi am aşteptat imediat o reacţie, dar mi-am dat seama apoi că nu avea cine să mă audă.

Sau aşa am crezut.

— Apa din bazinul acela e extrem de rece, milord.

M-am întors. Căpitanul Herman stătea ghemuit într-unul dintre ungherele din apropierea uşii. Complet îmbrăcat, purta şi sabie.

— Mie mi se pare foarte revigorant, a adăugat. M-am gândit întotdeauna la el ca la Râul Tal în toiul iernii. Nu eşti de aceeaşi părere?

M-am uitat la el cu ochii larg deschişi, inocenţi.

— Mă tem, bunul meu căpitan, că n-am vizitat niciodată provincia Tal. Pe deasupra, credeam că străinii au voie să intre doar în timpul Festivalului, iar acesta se ţine primăvara, nu-i aşa?

— Vara, milord. De parcă nu ţi-ai aduce aminte. A surâs ca şi când am fi împărtăşit un secret. Suntem singuri aici, Lord Nolan, poţi renunţa la mascaradă. Ştiu cine eşti.

Am clipit şi mi-am şters apa de pe faţă.

— Zău? Mi-am încrucişat mâinile în faţă, invitându-l să mă lege. Ar fi trebui să ştiu că nu voi păcăli niciodată un Talion, Căpitane Herman, dar nu m-am gândit la asta.

Speram să-mi îndeplinesc rolul de Campion al Prinţesei, dar dacă trebuie să mă întemniţezi, acesta-i dreptul şi datoria ta.

Căpitanul Herman a zâmbit.

— Ai limba tare ascuţită, asta pot spune sigur despre tine. Mi s-a spus să-ţi aştept sosirea şi sunt pregătit să te ajut dacă pot.

Am lăsat mâinile jos, împroşcând apă, apoi mi-am acoperit gura cu palma dreaptă. Îmi venea să râd stânjenit.

— O, încă mai crezi că sunt Talion. Am suspinat tare şi m-am forţat să par uşurat. O, Căpitane Herman, m-ai speriat pe cinste. Pfiu, nu prinde deloc bine să-mi descoperi acum identitatea.

Lăncierul a înălţat mâinile în semn că se preda şi s-a ridicat în picioare.

— Prea bine, Lord Nolan, sau oricine ai fi, dacă vrei să-ţi păstrezi anonimatul, îţi voi respecta dorinţa. Dar – a surâs şi a înclinat din cap – sunt pregătit să-ţi ofer ajutorul meu oricând vei avea nevoie de el.

— Mulţumesc, Căpitane Herman. Puţini oameni pot spune că au promisiunea unui Talion de a-i ajuta la nevoie.

Am înclinat capul spre el şi, după ce în sfârşit a închis uşa, m-am mai scufundat o dată în bazin. Am ieşit apoi, m-am înfăşurat în cearşaf şi am urcat scările obosit, abia aşteptând să mă culc.

O O O

Adric m-a trezit uşurel făcând puţin mai multă gălăgie decât trebuia, în timp ce îmi pregătea hainele. Am ieşit de la adăpostul viselor şi am deschis ochii, clipind. Adric a zâmbit şi mi-a turnat o ceaşcă de ceai negru, aburind. L-a pus pe noptieră şi aroma lui m-a împiedicat să alunec înapoi în somn.

Am tras genunchii la piept şi apoi m-am trântit peste pernă. Am remarcat o mişcare în cadrul uşii şi, când am ridicat ochii, am văzut chipul vesel al Contelui Patrick.

— Cum se simte Campionul nostru dimineaţa asta?

Am bâiguit ceva, apoi am sorbit din ceai. Atât mi-a ajuns

ca să-mi spăl cleiul de pe limbă şi am încercat să vorbesc din nou.

— Sunt teafăr şi cred că mă voi simţi mult mai bine după ce voi termina ceaiul acesta.

Deja mă simţeam mai vioi şi frânturile de vis despre un bal unde toţi îşi scoteau măştile, ca să-şi expună feţele însemnate cu tatuajul în diamant al Iscoadei în jurul ochiului stâng, s-au risipit curând.

Patrick a încuviinţat şi şi-a scos mâna dreaptă de la spate. În ea ţinea o cutie dreptunghiulară de lemn, lungă de treizeci de centimetri.

— Vreau să ştii că m-am îmbulzit în mulţime astă dimineaţă ca să pun mâna pe asta. A surâs şi mi-a întins-o. Doar pentru că ea m-a rugat şi pentru că ţi-e menită ţie.

Am pus cana jos şi am luat cutia. Era oarecum grea, dar nu foarte tare. Am ridicat privirea, nedumerit, şi am rostit:

— Nu înţeleg.

— Eşti Campionul Prinţesei. Tradiţia cere ca acestuia stăpânul să-i trimită un dar ca simbol al aprecierii sale. A arătat spre cutie. Deschide-o.

Am făcut întocmai. Înăuntru, înfăşurate în pânză albă, am descoperit un pumnal şi o teacă. Pumnalul, aidoma *ryqrilului* meu, avea mâner din corn de cerb. Lama era suplă şi dreaptă – cincisprezece centimetri de oţel gros care dădeau pumnalului deopotrivă echilibrul necesar aruncării şi forţa de-a străpunge zale într-o luptă corp la corp.

Teaca m-a făcut să râd. La ambele capete erau legate panglici ca să poată fi uşor legată de picior sau antebraţ. Am vârât lama în ea şi i-am adresat lui Patrick un zâmbet.

— E frumos.

— Bun. Aproape toată dimineaţa am încercat să găsesc ceva care să se potrivească celuilalt pumnal al tău. Iar Prinţesa a spus că ai dovedi că eşti lipsit de maniere dacă n-ai purta darul ei în timpul ceremoniei de astă după-amiază şi la festivităţile ulterioare, indiferent ce spun legile despre portul de arme ascunse atunci când escortezi o persoană din familia regală.

Patrick s-a scuzat, a plecat, iar eu am rămas să-mi termin

ceaiul. După ce am golit cana, am dat cuverturile deoparte şi m-am îmbrăcat. Hainele erau asemănătoare cu cele pe care le purtasem la recepţie, cu excepţia faptului că, în loc de albastru şi argintiu, culorile predominante acum erau purpuriul şi negrul. Adric m-a ajutat să-mi leg teaca de antebraţul stâng şi s-a străduit să aranjeze crestătura mânecii în aşa fel încât să nu întâmpin nicio problemă la aruncarea pumnalului.

Ceremonia programată pentru după-amiaza aceea era împărţită în două evenimente, dar nu mă aşteptam ca ele să fie la fel de dificile cum fusese turnirul. Prima dată trebuia să o conduc pe Prinţesă la o lojă unde o aşteptau ceilalţi membri ai familiei regale. Acolo aveam să asistăm la defilarea ambasadorilor şi a contingentelor ţărilor acestora în Templul Shudathi. La templu urma să se desfăşoare a doua parte, cea potenţial periculoasă, a activităţilor după-amiezii.

Templul Shudathi fusese ales să găzduiască ceremonia de încoronare datorită îndelungii sale asocieri cu casa regală hamisiană şi pentru că era cel mai mare templu din Seir. Preoţii Shudath şi cei ai zeului Şarpe de Mare Aroshnaravaparta aveau să prezideze împreună ceremonia. Preoţii de la alte temple aveau să primească statutul de musafiri, dar numai cele două zeităţi protectoare ale Seirului aveau să consfinţească încoronarea.

Eu urma să port centura cu *tsincaatul* şi *ryqrilul* în mână. O trăsură descoperită avea să ne poarte pe Rege, Regină, Prinţesă şi pe mine la loja de paradă, şi să porţi sabie în timp ce şezi într-o trăsură nu e-un lucru uşor sau comod de făcut. Mai târziu, la lojă şi templu, aveam să-mi leg centura la brâu. În afară de Rege, gărzile sale şi Lăncieri, eu aveam să fiu singura persoană din templu căreia i se permitea să poarte sabie, de orice fel ar fi fost ea, în timpul încoronării.

Am întâlnit-o pe Prinţesă în sala tronului. A surâs când m-a văzut şi m-a luat iute de braţ. Folosindu-şi degetele s-a convins că aveam cadoul ei prins la antebraţ.

— Îţi pace?

Am aprobat din cap.

— Îmi place foarte mult. Mulţumesc; ştii să alegi bine.

M-am uitat dintr-o parte în alta şi am schiţat, exagerând, gesturile căutării pe furiş a duşmanilor.

— Sper că nu va trebui să-l folosesc.

Halsted ne-a condus în curtea Castelului şi ne-a arătat care era trăsura noastră. Regele şi Regina îşi ocupaseră deja locurile în spatele vizitiului. Am ajutat-o pe Prinţesă să urce şi m-au aşezat în faţa mamei ei. Mi-am strecurat *tsincaatul* într-un rastel din dreapta şi am înclinat din cap spre Regele Tirrell.

El a surâs afabil şi şi-a şters transpiraţia de pe frunte cu mâna dreaptă.

— Cred că eram mai în largul meu când ne-am cunoscut, Lord Nolan.

Am râs în barbă şi-am dat din cap înţelegător. Soarele scăpăra aproape la amiază şi ziua era insuportabil de caldă.

— Înţeleg ce spui, dar mă vei ierta că nu-mi doresc să fiu acum înapoi acolo.

Regele a surâs, a luat mâna soţiei sale şi a sărutat-o tandru.

— Cum nici eu nu-mi doresc să fiu în altă parte, dar îmi pot dori straie mai uşoare sau o adiere mai zdravănă.

Regele purta mantii grele, auriu cu purpuriu, de satin şi catifea. Un lanţ gros de aur îi atârna la gât şi susţinea un medalion mare de aur gravat cu o hartă a regatului său. Purta opt inele: câte unul pentru fiecare din cele şapte provincii hamisiane şi ultimul pentru Sinjaria – acel inel îi aparţinuse tatălui Ducelui Vidor înainte ca acesta să moară. Coroana lui avea şapte laturi poleite. Fiecare se ţuguia, iar în vârful fiecăreia scânteia o nestemată. Cu secole în urmă, cei mai pricepuţi meşteri din fiecare provincie munciseră din greu să producă fiecare din laturile acelei coroane. Era ceva minunat.

Regina şi Prinţesa purtau amândouă rochii ample, aurii şi ele. Rochia Reginei avea o singură fâşie poleită de satin, de la gât până jos, care îi accentua frumuseţea şi talia suplă. Ştiam că printre bijuteriile coroanei hamisiane se număra şi o coroană a Reginei care făcea pereche cu a Regelui, însă

Regina Elysia renunţase la ea în favoarea unei coroniţe bătute în aur, cu şapte muchii ascuţite simple.

Rochia Prinţesei era o vâltoare de fâşii aurii şi purpurii de mătase şi satin care porneau înguste de la umeri, se răsuceau pe după corpul ei şi se lăţeau jos. Bine croită, rochia îi cuprindea bustul şi-i învăluia picioarele. Diadema de pe frunte era o bandă subţirică de aur.

Vizitiul a pocnit din bici şi trăsura a pornit din loc, ieşind din curte pe străzile pline de oameni însufleţiţi. Prinţesa a zâmbit larg mulţimii şi a fluturat înflăcărată din mână. Mulţimea a reacţionat, a ovaţionat-o şi i-a strigat numele. Mulţi oameni au aruncat cu flori, iar alţii şi-au ridicat copiii ca să poate vedea şi ei. Pe oriunde treceam, oamenii o salutau pe Prinţesă, străbătuţi de-un val de emoţie.

Entuziasmul şi bucuria mea s-au stins când am văzut trei hoţi de buzunare făcându-şi drum prin mulţime. Ştiam că pentru fiecare neîndemânatic dintre ei trebuia să mai fie zece pe care nu-i zăream. Am văzut cerşetori care se prefăceau schilozi şi am văzut „fermieri” care stăteau santinelă ca nişte soldaţi. Am scrutat ferestrele întunecate şi uşile închise şi m-am întrebat câţi uneltitori pândeau la adăpostul umbrelor şi râdeau văzând atâta iubire revărsată spre Prinţesă.

Undeva, aşteptând venirea serii, *nekkehtul* măsura trecerea timpului.

O femeie a trecut de călăreţii care înaintau pe marginea drumului şi a luat-o la fugă spre trăsură. Am dus mâna dreaptă la *ryqril,* iar stânga am strecurat-o pe după umărul Prinţesei, ca să o pot trage înapoi. Pe faţa femeii curgeau şiroaie de lacrimi şi totuşi zâmbea şi părea extraordinar de fericită. A ridicat mâinile şi eu m-am aplecat în faţă cu *ryqrilul* pe jumătate scos, apoi m-am oprit.

Femeia înlăcrimată i-a oferit Prinţesei un buchet de flori sălbatice proaspăt culese. Prinţesa a sărutat-o pe obraz şi a ridicat florile ca un cuceritor sabia. Mulţimea a strigat şi mai tare ca înainte, iar femeia s-a retras năucă înapoi, în braţele întinse ale prietenilor ei.

Ascultătoare, inima mi-a căzut din gât înapoi la locul ei şi

m-am lăsat înapoi cu spatele pe banchetă. Am surprins ochii Regelui şi am remarcat înclinarea sa din cap în semn de mulţumire. M-am forţat să zâmbesc şi am clătinat din cap. Nici Regina şi nici Prinţesa nu au observat cât de puţin lipsise ca femeia aceea să moară.

Am scrutat acoperişurile în căutarea unui atacator înarmat cu o arbaletă, dar parada s-a încheiat fără incidente. Am coborât din trăsură, ne-am ocupat locurile în lojă şi am aşteptat sosirea celorlalţi la templul de peste drum. Contele Patrick, soţia şi părinţii lui stăteau în spatele nostru, iar ceilalţi copii ai familiei regale erau aşezaţi de ambele laturi ale lojii regale care aveau o apărătoare de soare.

Ne-am ridicat să trecem în revistă nobilii şi companiile lor. Regula cerea ca soldaţii să aştepte în faţa templului în timpul încoronării, însă prezenţa lor la paradă aducea un plus de culoare care fascina. Primii au trecut prin faţa noastră nobilii locului şi detaşamentele lor, iar spectatorii i-au aplaudat cel mai tare pe reprezentanţii provinciilor lor natale.

Delegaţia din Sterlos conducea procesiunea provinciilor. Luptători negri înveşmântaţi în piei de animale şi purtând suliţe şi scuturi îl înconjurau pe Ambasadorul sterlosian. Pielea lor neagră ca abanosul era unsă cu ulei şi strălucea în lumina soarelui. Fiecare războinic, împodobit cu colţi şi gheare aparţinând diferitelor animale din junglă, radia încredere şi autoritate. Numai Ambasadorul însuşi, cu o platoşă aurie cu lapislazuli, kilt alb şi toiag, aducea vag cu vracii pentru care sterlosianii erau cunoscuţi şi temuţi.

Contingentul Imperianei era la fel de impresionant. Un prim imperianan conducea doisprezece oameni în armuri complete, scânteind poleite. Aceştia îşi împodobiseră caii de luptă cu mătăsuri viu colorate. Deşi niciunul dintre ei nu avea înălţimea lui Tafano, erau totuşi mai înalţi decât majoritatea celor prezenţi. Fiecare purta o lance înălţându-se semeaţă spre cerul albastru fără pată. Pe lăncile din stânga flutura steagul purtând emblema imperianană, iar pe cele din dreapta fâlfâiau steagurile hamisiane albastru-

aurii.

Lăncierii au venit la urmă după dansatorii-demon daari, de parcă ar fi căutat să-i alunge de pe străzi. Fără îndoială şi în ciuda prejudecăţilor mele faţă de ei, Lăncierii erau cei mai impresionanţi dintre toate companiile prezente la paradă. Căpitanul Herman conducea aproape patruzeci de oameni, toţi călare pe armăsari negri. Lăncierii purtau piei negre asemănătoare cu uniforma mea de Justiţiar, şi le lustruiseră până când ajunseseră să strălucească. Fiecare călăreţ şi calul său priveau înainte, nedând deloc atenţie mulţimii. Rândurile au păstrat o ordine absolută şi s-au oprit înaintea lojii fără a primi din partea Căpitanului Herman sau Locotenentului Slade un ordin vorbit sau schiţat prin gest.

Lăncierii şi-au scos săbiile în acelaşi timp şi, ridicându-le în faţă în semn de salut, s-au întors spre Prinţesă. Sunetul oţelului frecându-se de teacă a reverberat asurzitor în faţada templului şi lumina soarelui care a ricoşat în lamele argintii m-a orbit pentru o secundă. Precizia lor mi-a tăiat răsuflarea şi a trebuit să recunosc că bunul Căpitan Herman îşi antrena bine oamenii. Văzusem Lăncieri în timpul antrenamentelor de sute de ori, trecusem eu însumi prin exerciţiile lor, dar niciodată nu asistasem la o aşa măiestrie ca aceea pe care o stăpâneau Lăncierii încartiruiţi la Seir.

Nu eram singurul care aprecia îndemânarea şi disciplina lor. Mulţimea a tăcut, căscând ochii de uimire. Săbiile au căzut şi au fost repuse în teacă dintr-o mişcare atât de uniformă, încât foarte puţini dintre privitori au putut fi siguri cum exact au reuşit Lăncierii să facă asta. Nici măcar unui singur călăreţ nu i s-a întâmplat să bage sabia pe lângă teacă şi nici măcar un singur cal nu a tresărit atunci când lama i-a trecut aşa aproape de gât.

Apoi, la unison şi fără vreo comandă vizuală sau verbală, Lăncierii şi-au purtat caii în trap înainte.

Oamenii din mulţime aplaudaseră de fiecare dată, politicos, fiecare grup care trecuse prin faţa lor, dar aplauzele pentru Lăncieri au explodat pur şi simplu. Copiii au râs, au chicotit şi-au bătut din palme deasupra capului. Phillip, fiul lui Patrick, s-a tras singur de păr ca să-i stea

ridicat aidoma coamelor Lăncierilor, iar Regele Tirrell a înclinat din cap spre mine cu respect.

Trupele hamisiane au delimitat un culoar de la loja principală spre intrarea în templu. Regele şi Regina au luat-o înaintea Prinţesei şi-a mea, păşind pe covorul albastru-regal ţesut cu model auriu în romburi. Am pătruns în templu şi-am străbătut un culoar lung printre băncile cu spătar, ocupate de nobili şi invitaţi. Covorul se termina la altar, care se afla la picioarele unei statui uriaşe întruchipând-o pe Shudath şi era flancat de Marea Preoteasă de Shudath şi de Marele Preot de Aroshnaravaparta.

Am condus-o pe Prinţesă, pe lângă banca unde se aşezaseră părinţii ei, şi am rămas lângă ea până ce a îngenuncheat la baza altarului. M-am retras cu spatele în dreapta şi m-am postat pe un pătrat de piatră neagră ce contrasta cu granitul cenuşiu cu care era pavat restul templului. În faţa mea, de cealaltă parte a covorului, am văzut un pătrat de piatră albă. Am simţit atunci un fior străbătându-mă, aşa că mi-am ferit privirea, studiind în schimb statuia lui Shudath.

Idolul de piatră nu arăta deloc precum noaptea trecută, cu toate că diferenţele faţă de alte statui ale Zeiţei pe care le văzusem în copilărie şi pe unde mă purtaseră paşii erau, de fapt, puţine. Statuia înfăţişa o femeie însărcinată de-o vârstă nedefinită, dar tânără. Aici, ţinea trei fire de grâu în mâna dreaptă, deoarece statuile ei ţineau de regulă produse specifice regiunii. Ciudat însă, mai ales fiindcă în oraş exista un templu al lui Aroshnaravaparta, între degetele de la mâna stângă ţinea strâns un năvod adevărat.

În capitala hamisiană, Mare Preoteasă de Shudath era o femeie mai în vârstă. Îşi împletise părul alb şi des şi îl lăsase să-i atârne peste umărul drept. Încă foarte zveltă, doar mâinile osoase, culoarea părului şi ridurile din jurul ochilor albaştri îi trădau vârsta. S-a uitat spre oamenii adunaţi şi a surâs călduros în semn de bun-venit.

A ridicat mâinile la înălţimea umerilor şi le-a depărtat

pentru a cuprinde tot templul în timp ce vorbea.

— Ne aflăm aici pentru a o recunoaşte oficial pe această femeie, Zaria, drept fiică a Hamisului şi moştenitoare a tronului.

Vocea sa, limpede şi puternică, ajungea în fiecare colţ al terenului fără a deveni stridentă sau a-şi pierde din tărie. Vorbea ca o mamă explicând o tradiţie de familie unui vizitator, lucru care ne-a liniştit pe toţi.

Preotul de Aroshnaravaparta era un om relativ tânăr. Era tot atât de înalt ca şi mine, însă era mult mai suplu. Părul lung şi negru îi era legat pe ceafă cu un şiret din piele de rechin şi chiar dacă nu purta o barbă de marinar, în urechea dreaptă avea totuşi un cercel de aur gros. Am înţeles că îşi trăise viaţa numai la templu şi că era considerat a fi reîncarnarea ultimului Mare Preot, aşa că am acceptat asta ca explicaţie a faptului că un om aşa tânăr ajunsese într-o poziţie aşa înaltă atât de devreme în viaţă.

S-a uitat la Regele Tirrell cu ochi-i căprui plini de înţelegere, în care te pierdeai. Regele s-a ridicat în picioare.

— Tu, Rege Tirrell, o recunoşti pe această femeie, Zaria, ca fiică a ta?

Vocea Regelui a răsunat cu precizia clinchetului de cristal.

— Da.

— O numeşti ca moştenitoare a ta, demnă să-ţi ia locul pe tron şi să-l apere în faţa oricărui pretendent?

— Da.

Regele s-a aşezat şi Marele Preot a venit lângă mine. Marea Preoteasă de Shudath a pus mâinile pe capul Zariei. A ridicat ochii, a scrutat mulţimea şi şi-a concentrat privirea spre uşile încă deschise ale templului.

— Este cineva aici care îi tăgăduieşte descendenţa?

N-a răspuns nimeni. Marea Preoteasă a bătut o dată din palme tare, apoi le-a pus înapoi, uşor, pe capul Prinţesei Zaria.

— Doreşte cineva să-i tăgăduiască dreptul la tron?

Din nou, i s-a răspuns cu tăcere. Marea Preoteasă a mai bătut o dată din palme, însă am sesizat un tremur al

mâinilor sale atunci când le-a aşezat pe capul Prinţesei. Acel tremur i s-a strecurat în voce când a rostit ultima întrebare a ritualului.

— Este de faţă cineva care-şi poate revendica întâietatea, prin sânge, la tron?

Pătratul alb de vizavi mi-a atras privirea. Vreme de o mie de ani, casa domnitoare din Hamis se temea de această a treia şi ultimă întrebare. Graţie ei, un ulHamis putea pretinde tronul ca răscumpărare pentru moartea Prinţului Uriah. Orice ulHamis aspirant avea timp până la a treia bătaie din palme să-şi anunţe prezenţa şi să păşească pe pătratul alb din faţa mea,

Dacă un războinic ulHamis îşi făcea apariţia, ceremonia se întrerupea până ce îl voi fi ucis eu, sau mă va fi ucis el pe mine, câştigând astfel dreptul de a purta coroana Hamisului. Am coborât mâna la mânerul *tsincaatului,* scrutând mulţimea şi aşteptând.

Sunetul pe care nu credeam să-l mai aud vreodată, bătaia din palme, a răsunat ca tunetul în liniştea mormântală. Am zâmbit. Din acest moment încolo numai intervenţia divină mai putea împiedica încoronarea, negându-i astfel Prinţesei Zaria dreptul la tron. Ovaţiile mulţimii de afară s-au stins atunci când uşile templului au fost închise.

Marele Preot s-a întors la Prinţesă şi a aşezat mâna dreaptă peste mâna stângă a Marii Preotese; apoi au ridicat amândoi mâinile libere la înălţimea umărului. Într-un singur glas, au întrebat:

— Juri tu, Zaria, să-i dai ascultare tatălui tău Regele şi să renunţi la orice pretenţie la tron înaintea morţii sale sau a abdicării liber alese?

Prinţesa a înghiţit şi abia a răspuns.

— Da.

— Recunoşti şi accepţi ca Stăpân şi Stăpână naţiunea, pământurile şi oamenii din Hamis; să faci ceea ce e drept pentru ei înaintea dorinţelor altora, chiar dacă aceasta înseamnă durere sau moarte pentru tine şi familia ta?

— Da.

Odată cu acest răspuns, în vocea Prinţesei Zaria s-a simţit o mai mare putere şi convingere.

Marea Preoteasă a zâmbit. S-a întors şi a ridicat o coroană de aur de pe o pernă de satin albastru aflată pe altar. Ea şi Marele Preot au ţinut-o între ei în timp ce Prinţesa şi-a dat jos coroniţa şi mi-a înmânat-o mie.

Marele Preot a surâs mândru şi s-a uitat în jos la Prinţesa îngenuncheată.

— Fie ca această coroană să fie un simbol al legăturii tale cu naţiunea. Predă-o altcuiva numai de vei crede că acela poate conduce naţiunea mai bine decât eşti tu capabilă. În numele lui Shudath şi Aroshnaravaparta, te proclamăm moştenitoare a tronului Hamisului.

În aceeaşi clipă când i-au aşezat coroana cea nouă pe cap, eu am strâmbat-o pe cea veche încât să nu mai poată fi recunoscută. Am lăsat-o să cadă la podea şi aceasta a răsunat cu dangătul de moarte al copilei Zaria. Regele Tirrell s-a ridicat şi a venit cu pas mândru alături de fiica sa. A ajutat-o să se ridice, după care s-au întors amândoi cu faţa spre oaspeţi.

— V-o prezint pe fiica şi moştenitoarea mea, Prinţesa Zaria.

O O O

Aşa ciudat şi lipsit de importanţă cum ar putea să sune, am petrecut cele trei ore scurse între triumfalul marş înapoi la Castel şi balul mascat gândindu-mă serios cu ce aveam să mă îmbrac în seara aceea. Allen îmi pusese în cufăr un costum de tâlhar, o alegere bună. Se potrivea cu imaginea pe care mi-o făcusem şi fără-ndoială avea să creeze vâlvă, însă nu părea în regulă. Am cochetat cu ideea de a-l adapta în costum de Iscoadă Tingis. În confuzia lor, un uneltitor îmi putea destăinui ceva ce nu trebuia, dar, cu toate acestea, recunoşteam că acel costum n-ar fi făcut decât să atragă atenţia asupra mea, lucru de nedorit, făcându-mă un bun candidat pentru eliminare când *nekkehtul* ar fi lovit la miezul nopţii. M-am gândit chiar să particip îmbrăcat în Morai, dar numai eu şi Selia am fi ştiut cât de aproape de

original aş fi.

În cursul după-amiezii, a continuat să mă sâcâie o idee anume, iar argumentele mele împotriva ei erau tot mai slabe pe măsură ce se apropia balul mascat. Într-un sens teoretic, costumul era absolut nepotrivit, întrucât nu aş fi fost o creatură malefică, dar i-aş fi făcut pe oameni să se simtă categoric tulburaţi. Pe deasupra, costumul se potrivea bine cu povestea mea de acoperire şi părea genul de lucru neortodox care se aştepta din partea mea. La o ultimă judecată, totuşi, ceva a înclinat balanţa în favoarea acestei noi deghizări: avea să-l enerveze teribil pe Căpitanul Herman.

La balul mascat aveam să port uniforma mea de Justiţiar.

Din costumul pregătit de Allen pentru seara aceea am ales doar o mască veneţiană. Mi-am luat tunica de piele fără mâneci şi pantalonii de piele din despărţitura de sub fundul fals al cufărului cu haine. Încrezător, mi-am legat de antebraţul stâng cadoul primit de la Prinţesă. Cu cizmele, *tsincaatul* şi *ryqrilul* la locul lor, simţeam că prezint o imagine apropiată a felului în care ar arăta un adevărat Justiţiar. Doar palma dreaptă fără tatuaj mă trăda drept impostor.

Intrarea mea a produs o oarecare rumoare. Halsted, care aflase de la Adric ce costum trebuia să port, a fost vizibil zdruncinat până ce nu i-am zâmbit şi am ridicat masca pentru a-i face cu ochiul.

— Se presupune că trebuie să port costum, nu hainele pe care le îmbrac zi de zi, nu-i aşa?

El a înghiţit cu dificultate şi a zâmbit.

— Da, sire, deşi mă tem că Alteţei Sale nu-i va plăcea alegerea ta.

Am coborât masca la loc şi am clătinat încrezător din cap.

— Ea mi-a dat ideea, Halsted, atunci când mi-a împrumutat scutul de Lăncier, ieri. Prin eforturile ei şi ale Căpitanului Herman, m-au transformat de-a dreptul într-un Talion.

Într-un sfârşit, Halsted a înţeles şi el absurditatea ca Lord

Nolan, banditul din Darkesh, şi nobil bastard să apară ca Justiţiar şi a surâs mai uşurat.

— Atunci, dacă eşti pregătit, îţi voi anunţa sosirea.

Am rămas la uşă, iar Halsted a înclinat din cap spre un trompetist din dreapta sa. Acesta a suflat în trompetă şi toate capetele s-au întors spre intrare.

— Vi-l prezint pe Campionul Prinţesei, Lord Nolan ra Yotan ra Hamis!

În sală s-a lăsat o linişte mormântală. Asistenţa formată din vârcolaci, goblini, Iscoade, *jelkomi* şi piraţi păstra încremenită tăcerea. Mulţumindu-se cu costume înfăţişând monştri de poveste şi personaje legendare, niciunul nu avusese îndrăzneala de-a se gândi să facă ceea ce făcusem eu. Nu-i venea niciunuia să creadă ce alesesem, iar judecata trecătoare pe care o văzusem de atâtea ori înainte la oameni cât se poate de nevinovaţi şi-a făcut apariţia pe chipurile din faţa mea.

Apoi o femeie şi-a croit drum prin mulţime. Oamenii s-au dat la o parte ca să-i facă loc, după care au căzut în genunchi, văzând cine era. Prinţesa Zaria s-a oprit în faţa mea şi, în locul furiei pe care mă temeam că o voi găsi în ochii ei, am văzut o veselie descătuşată. Şi-a aruncat capul pe spate şi a râs tare, risipind ceaţa încordării care plutea în sală, sufocând-o.

— Vino cu mine, Campionul meu poznaş, vreau să văd cum te ajută educaţia de Talion la dans.

Mi-a luat mâna stângă întinsă şi m-a condus prin mulţimea de nobili hohotind.

Am dansat un dans simplu şi elegant pe o muzică lentă şi graţioasă. Prinţesa Zaria şi cu mine ne-am mişcat ca o singură fiinţă pe ringul de dans. Am ţinut-o aproape şi i-am simţit mirosul parfumului din păr, dar nu ne-am spus nimic unul altuia. Cumva, chiar dacă ştiam că ne înconjurau uneltitori perfizi şi nobili vicleni şi că un monstru aştepta să-l ucidă pe Rege, m-am simţit în pace.

Am simţit întoarcerea sentimentelor pe care mi le reprimasem atunci când Marana se schimbase şi pe care le uitasem atunci când ea murise, dar le-am forţat să dispară.

Eram foarte tare atras de Prinţesa Zaria şi deja mă vedeam plângându-i pierderea în faţa Ducelui Vidor. Dar acesta era primul pas pe drumul nebuniei, pentru că n-aş fi putut aspira niciodată la mâna ei. Eu eram Talion şi asta transforma şi cel mai fantezist vis de-a o câştiga şi a o lua de soţie într-o nerozie totală.

Nobilii din întreg Imperiul Spulberat tolerau tainicele manipulări ale Excelenţei Sale. Unii nici nu băgau de seamă ce făcea, în vreme ce alţii înţelegeau şi-i apreciau îndemânarea, însă nimeni nu protesta, întrucât acţiona cu atâta precauţie. În schimbul acceptării acestui lucru, Talionii nu se implicau în situaţii cu pronunţat caracter politic şi niciun Talion nu putea deţine o funcţie politică. Mulţi erau convinşi că un Talion urcat pe tron însemna aproape reinstaurarea Imperiului.

Prinţesa mi-a simţit reţinerea şi s-a încruntat când dansul s-a sfârşit şi noi ne-am desprins unul de celălalt. N-a dat glas niciunei întrebări, dar eu am schiţat un zâmbet forţat ca să o liniştesc că totul e bine. Mi-a răspuns tot cu un zâmbet; apoi un nobil îmbrăcat în pirat a venit şi a luat-o la un nou dans.

Mi-am croit drum prin mulţime înapoi spre ieşire. Am zâmbit şi le-am mulţumit nobililor, care înţelegeau acum ironia costumului meu şi mă felicitau pentru alegere. L-am găsit pe Halsted cât de repede am putut şi l-am tras deoparte.

— Halsted, am un prieten în oraş care ar putea încerca să mă viziteze în noaptea asta. Adric îl cunoaşte din vedere. Îi poţi cere lui Adric să aştepte lângă poarta din faţă şi să-l aducă direct la mine?

Servitorul s-a încruntat, dar eu l-am strâns de braţ liniştitor şi am insistat:

— Te rog, e de importanţă vitală să discut cu el în clipa când ajunge.

Din cuvintele şi atitudinea mea, Halsted a înţeles urgenţa situaţiei. Deşi a acceptat cu jumătate de gură, am ştiut că imediat ce Morai sosea avea să fie adus la mine. I-am mulţumit servitorului şi m-am întors la balul mascat. Am

găsit un loc liber aproape de o masă doldora de pocale cu vin şi roţi de brânză.

Căpitanul Herman, îmbrăcat în uniformă, şi-a făcut apariţia lângă umărul meu.

— Văd că ai ales să te dai în vileag.

Mă aşteptam la asta. Am zâmbit larg şi apoi m-am încruntat, uitându-mă la palma dreaptă.

— Căpitane Herman, spune-mi cum fac Justiţiarii să nu li se şteargă craniul acela din palmă? Am clătinat din cap. Am încercat cu cerneală şi nişte vopsea, dar transpiraţia le-a şters pe ambele cât ai clipi. *Cum* reuşesc Justiţiarii?

Lăncierul s-a uitat la mine printre gene.

— Aceasta este o uniformă autentică de Justiţiar. De unde o ai?

Am zâmbit.

— E o poveste ciudată. Am ieşit să cumpăr un costum şi un om cam de înălţimea mea, cu păr blond şi ochi albaştri, mi-a sugerat să mă prezint ca Justiţiar. A spus că are un unchi care fusese Justiţiar şi că, întâmplător, avea la el uniforma lui.

Am râs şi am scuturat abia perceptibil din cap.

— Desigur, nu i-am crezut povestea, dar uniforma arăta bine şi se potrivea, aşa că am cumpărat-o.

Căpitanul Herman s-a străduit să-şi ţină anxietatea în frâu.

— Avea semn în palmă?

Am pregetat şi am coborât privirea în podea un moment.

— Ei, asta-i curios. M-am încruntat şi m-am uitat în ochii căprui a lui Herman: Purta mănuşi!

Ochii Lăncierului s-au umbrit pentru o secundă; apoi a tresărit şi m-a fixat cu privirea.

— Iartă-mă, milord.

— Sigur că da.

Mulţimea forfotitoare l-a înghiţit imediat pe Lăncier. Preţ de o clipă, am regretat că îl trimisesem pe Căpitan să caute potcoave de cai morţi, pe urmele unui Justiţiar fantomă, dar am ajuns la concluzia că era mai bine ca el şi oamenii lui să fie plecaţi în oraş la scotocit. Dacă ar fi fost prezenţi în

timpul atacului *nekkehtului,* ar fi apărat-o pe Prinţesă cu dârzenie, nereuşind altceva decât să moară la datorie.

Nu, *nekkehtul* era responsabilitatea mea. Trebuia să găsesc o cale de a-l opri fără ca altcineva să-şi piardă viaţa în acest timp.

Am pus pocalul jos şi am ieşit alene în grădină. M-am oprit la balustrada de granit cioplit şi m-am uitat de-a lungul văii spre mare. Ambele luni argintau creasta valurilor care se zbăteau în întunericul de jos. Crâmpeie din muzica venind din spatele meu intrau în tandem cu mişcarea sus-jos a luminilor.

La orizont, înspre nord-est, pluteau nori de furtună ca şi când s-ar fi sfiit să ne strice distracţia. În schimb, fulgerul scăpăra prin ei, împrăştiind umbre galbene şi roşii din interior. Atârnau în zare aidoma lampioanelor de hârtie care tresăltau pe sfori în oraşul de jos şi promiteau că toţi aveau să fie uzi ciuciulete până dimineaţă.

Am simţit o mână uşoară atingându-mi umărul. M-am întors, aşteptându-mă să-l văd pe Morai în spatele meu şi în schimb am dat cu ochii de Prinţesă. Mi-a oferit un pocal cu vin şi eu l-am acceptat, îndatoritor.

A ridicat în aer propriul pocal.

— Propun un toast în sănătatea ta, Lord Nolan. A zâmbit. În sănătatea Campionului meu; voi regreta ziua când vei pleca de lângă mine.

Am ciocnit, dar, aşa cum se obişnuia când toastul îţi era închinat, nu am băut niciun strop. Când şi-a luat cupa de la buze, am ridicat-o pe a mea.

— Nu ţin un toast, Prinţesa mea, ci fac o promisiune: voi face tot ce e nevoie pentru a-ţi apăra poporul.

Am băut.

Prinţesa Zaria a suspinat şi s-a întors ca să scruteze marea cum făcusem şi eu.

— Lord Nolan, a început ea încet, astă-seară se va întâmpla ceva.

Un intens sentiment de spaimă şi crispare m-a lăsat mut. Nu-mi îngăduisem să mai simt aşa ceva faţă de o femeie, oricare ar fi fost ea, de când Marana, *adevărata* Marana se

schimbase. Marana avusese nevoie de mine, iar eu nu aş fi putut-o trăda niciodată în felul acesta. Chiar şi acum, moartă şi transformată în cenuşă, încă mai simţeam ceva pentru persoana care fusese. Înţelegeam că asta era în van, dar mă agăţam de acele sentimente stinse pentru vechea Marana deoarece, oricum ar fi stat lucrurile, dragostea între viitoarea Regină a Hamisului şi un Justiţiar n-ar fi fost niciodată tolerată de superiorii mei, plus că fusese exclusă de profeţia lui Shudath.

— Astă-noapte mi se va întâmpla ceva foarte special, Lord Nolan.

Am surâs.

— Ştiu.

Mi l-am imaginat pe Ducele Vidor îmbrăţişând-o şi sărutând-o atunci când ea îi accepta cererea în căsătorie.

În ochii ei a apărut o scânteie de surpriză şi nedumerire.

— Ştii?

Am dat încrezător din cap.

— Am văzut semnele şi am dedus.

Cu ochiul minţii l-am văzut pe Regele Tirrell strângându-i pe amândoi la piept şi dându-le binecuvântarea pentru căsătorie.

Buza ei de jos a tremurat.

— Mă sperie puţin responsabilitatea şi m-am inspirat mult din forţa ta în ultimele două zile, fie că ţi-ai dat seama de asta, fie că nu. A ridicat din umeri. Tot ce-mi amintesc din veghea de noaptea trecută e că mă simţeam în siguranţă fiindcă mă păzeai tu.

Am zâmbit şi i-am pus mâna stângă pe umăr.

— Te-ai descurcat foarte bine, Prinţesă Zaria, fii sigură de asta.

A înclinat capul şi mi-a strâns mâna între el şi umărul său. S-a îndreptat şi a privit vinul cum se învârtea în cupă.

— Vreau să fii acolo la miezul nopţii. Vei fi?

Am închis ochii şi am încuviinţat fără cuvinte, deoarece nu puteam vorbi. Vedeam în minte *nekkehtul* atacându-i pe Vidor şi pe Prinţesă. Eu stăteam între ei şi el. M-a apucat şi m-a ridicat de la pământ, strângându-mă în braţe tare, atât

de tare încât, prin comparaţie, strânsoarea lui Rolf părea o nimica toată. În timp ce scoteam sufletul din trupul său, arătarea îmi strivea măruntaiele şi-mi făcea inima să explodeze.

Paşii egali ai lui Halsted pe cărarea presărată cu piatră strivită m-au readus la realitate. S-a înclinat cu părere de rău în faţa Prinţesei.

— Iartă-mă, Alteţă.

Apoi s-a întors spre mine şi mi-a înmânat un bilet împăturit şi sigilat.

— Mesagerul a spus că este urgent. Cum ai cerut, l-am adus imediat.

L-am întors în mână şi am înjurat. Era de la Morai.

CAPITOLUL 20

Justiţiar: Preţul

Un funcţionar de la Servicii s-a înfiinţat la uşa mea ca să ia straiele de Ritual, pe care le purtasem cu mai puţin de un sfert de oră mai înainte.

— Lord Hansur doreşte să te vadă numaidecât.

A început să-mi bubuie inima. Un novice care încheie Ritualul devine Talion cu drepturi depline, dar niciun alt Justiţiar nu-l consideră astfel decât după ce se întoarce încununat de succes din prima sa misiune. Nu mă aşteptam să primesc o misiune atât de repede şi regretam că nu apucasem să-mi sărbătoresc Ritualul cu Marana sau Jevin, amândoi sosiţi în Talianna cu o săptămână în urmă.

Mi-am legat la brâu *tsincaatul* şi *ryqrilul,* apoi am dat fuga la odăile Lordului Hansur. Trebuia să mă străduiesc să zâmbesc şi să nu par un novice care aleargă pe coridoare.

M-am oprit în prag şi m-am înclinat în faţa Lordului Hansur înainte să-mi dau seama că nu era singur. Jevin ocupa scaunul în care stătusem eu cu doar câteva ore în urmă, iar Marana şedea pe un scaun mai mic aflat cu spatele la un perete plin de rafturi conţinând şiruri umbrite de tratate istorice mucede, legate în piele.

— Ai trimis după mine, Lord Hansur?

Lord Hansur a aprobat din cap, mi-a răspuns la plecăciune şi a făcut semn cu mâna să ocup scaunul de lângă Marana.

— Voi începe înainte să ajungă aici Excelenţa Sa, ca să-ţi descrie misiunea. Nolan, ştiu că eşti la curent cu tradiţia primei misiuni a unui Justiţiar. De obicei, el este trimis singur. Îmi cer scuze că voi încălca regula aceasta în cazul tău, dar tu ai petrecut deja ultimele douăsprezece luni singur. Sunt convins că nu te va deranja să cooperezi cu prietenii tăi.

A înclinat din cap spre Jevin şi Marana.

Am zâmbit şi am scuturat din cap.

— Îi primesc cu drag şi voi fi mai mult decât bucuros să cooperez cu ei.

— Bun.

Părea sincer mulţumit că nu mă deranja compania altora în prima mea misiune.

— Această sarcină ar fi dificilă pentru o singură persoană, iar voi trei oricum v-aţi antrenat împreună, aşa că o echipă formată din voi trei ar trebui să aibă succes.

Eram prea fericit ca să mă pot plânge de ceva. Pe deasupra, eram un Justiţiar, iar el era superiorul meu. Datoria mea era să-i execut ordinele.

În spatele nostru, Excelenţa Sa a intrat pe uşă şi a închis-o după el. Ne-am ridicat şi ne-am înclinat. Ne-a răspuns cu o plecăciune scurtă şi preocupată din cap, apoi ne-a făcut semn să ne reluăm locul. S-a îndesat şi el într-un scaun şi şi-a dres glasul.

— Acum trei zile, în Temur, un grup de războinici din tribul Vest, nemulţumiţi de aranjamentul stabilit în urma războiului, a răpit-o pe una dintre soţiile Emirului din Betil. Femeia pe care au luat-o era preferata acestuia şi Emirul nu e bucuros. E o tânără din tribul Sud. Răpitorii au părăsit Temurul şi au fost văzuţi ultima dată în Zandria.

Am observat că Marana a părut mai interesată atunci când Excelenţa Sa a amintit de Temur şi de tribul Sud. Îmi aduceam aminte că cercetările evidenţiaseră faptul că ea ar putea proveni din acest trib. Astfel, aceasta putea fi şansa ei de a învăţa ceva mai mult despre locul ei de baştină.

Excelenţa Sa a continuat:

— Emirul, la îndemnul Colonelului local al Eliţilor, a decis să ne încredinţeze nouă sarcina prinderii răpitorilor. Ştie că nu poate trimite soldaţi în Zandria fără a aprinde flacăra războiului la graniţă. Colonelul, cu binecuvântarea şi susţinerea Emirului, a trimis un Elit care să solicite ajutor. Noi am hotărât să-i oferim acest ajutor.

De emoţie îmi transpirau palmele. Spinoasa problemă a timpului sugera că va trebui să zburăm pe Şoimi ca să îi

ajungem pe răpitori din urmă. Întrucât ei aveau un ostatic, trebuia să avem mare grijă şi să ne apropiem pe nesimţite de ei şi, în acelaşi timp, să asigurăm siguranţa şi eliberarea femeii, înainte să ne preocupe vieţile noastre. Dar întâi trebuia să-i găsim, iar eu m-am încruntat, deoarece graniţa dintre Temur şi Zandria se întindea pe mulţi kilometri şi întreaga zonă era compusă de coline împădurite.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Excelenţa Sa a scos din faldurile robei sale un inel femeiesc.

— Emirul a trimis asta. E unul dintre inelele soţiei sale, Bethany. I l-a dat Maranei. Vrăjitorii noştri l-au fermecat special pentru tine. Cât timp îl vei purta, vei şti în ce direcţie se află femeia. Pe măsură ce vă veţi apropia de ea, vei primi indicaţii mai clare şi ai putea chiar să stabileşti cu ea un fel de legătură telepatică.

Marana şi-a strecurat inelul simplu de aur cu rubin pe degetul inelar.

— Se potriveşte perfect!

Excelenţa Sa a ridicat o sprânceană.

— Într-adevăr, ce noroc.

Expresia Maranei s-a umbrit pentru o clipă, apoi a dat afirmativ din cap. A arătat cu mâna dreaptă pe direcţia sud-sud-vest.

— Simt o slabă atracţie într-acolo. A zâmbit. Funcţionează. O vom putea găsi.

Lord Hansur a mijit ochii, s-a uitat la Excelenţa Sa, căutând ceva, apoi, când Excelenţa Sa nu a răspuns, s-a ridicat în picioare.

— Şase răpitori au luat-o de la palat, dar rapoartele ulterioare spun că aproape tot atâţia, inclusiv trei femei, li s-au alăturat.

A ieşit din spatele mesei de scris şi a arătat spre o hartă agăţată pe perete lângă Jevin.

— Noi credem că se îndreaptă spre Ell, dar nu putem fi siguri. Veţi lua şoimi şi veţi zbura la sud-vest, urmând indicaţiile Maranei. Odată ce o localizaţi pe Bethany, datoria voastră este să o înapoiaţi acasă teafără şi nevătămată.

Excelenţa Sa şi-a dres iarăşi glasul.

— Emirul i-ar dori pe răpitori, dar va înţelege dacă nu luaţi niciun prizonier. Nu ne pasă ce li se va întâmpla.

Lord Hansur ne-a urat noroc şi ne-a concediat cu o fluturare a mâinii drepte. Când am părăsit camera sa, toţi trei zâmbeam larg. Misiunea de salvare era importantă, plus că putea însemna mult pentru mersul lumii. Dacă ne făceam datoria corect, preîntâmpinam un război! Ştiam că nu puteam eşua şi zâmbeam mândri întrucât ştiam că ne vom întoarce victorioşi. Acea misiune a fost ultima dată când am mai auzit-o pe Marana râzând fericită.

Marana ne-a condus pe direcţia sud-sud-vest, de când am pornit la drum şi până am campat în prima noapte în Wara, într-un loc foarte aproape de graniţa cu Daar. Am avântat şoimii spre o turmă de antilope iar eu, zburând pe Viteazul lui Erlan, am prins un mascul. Marana şi Jevin şi-au întrerupt atacurile, căci nu aveam nevoie decât de un animal ca să ne hrănim şi noi, şi păsările.

Am stabilit trei ronduri de pază pentru ca nimeni şi nimic să nu ne ia prin surprindere în timpul nopţii, cu toate că acolo, în sălbăticie, era puţin probabil să se întâmple asta. Eu m-am trezit puţin mai devreme decât era nevoie, ca să o înlocuiesc pe Marana, şi am discutat vreo două ore înainte de-a o convinge să doarmă puţin.

Discuţia m-a bucurat, deoarece, în ultimul an şi jumătate, nu o văzusem prea mult pe Marana. Din cauza Călătoriilor noastre şi a convalescenţei mele, aproape că nu apucaserăm să stăm deloc împreună. Mă temeam că asta ne va înstrăina. După ce că îmi pierdusem familia şi îl îndepărtasem pe Lothar, nu voiam să o pierd şi pe ea.

Dar, discutând în noaptea aceea, am avut impresia că nu fuseserăm nicio clipă despărţiţi. Ea încă îmi ştia gândurile, speranţele şi temerile şi trăise cu spaima că sentimentele mele faţă de ea se schimbaseră în timpul cât fuseserăm despărţiţi. Am râs amândoi de asta şi, în mare grabă, am încercat să ne povestim unul altuia cum am crescut şi ne-am schimbat din luna pe care o petrecuserăm împreună ca Şaisprezeci.

A doua zi am stabilit un timp foarte bun. Un vânt din

spate ne-a ajutat să înaintăm şi am zburat mult mai departe în Zandria decât ne-am fi aşteptat. Totuşi, zborul ne-a obosit şi, în ciuda apropierii de destinaţie, cum ne anunţa Marana, noaptea s-a lăsat înainte să putem atinge ţinta. Am căzut de acord să ne trezim în zori şi să pornim imediat spre îndeplinirea misiunii.

Am stabilit santinelele în sens invers, iar Jevin mi-a sugerat să-i arăt Maranei lacul cu apă limpede alimentat de cursul râului care curgea mai jos de coama dealului pe care ne opriserăm. Licărul şmecheresc din ochii săi negri era în contrapunct cu felul inocent în care făcuse sugestia. I-am ignorat rânjetul şi i-am acceptat sfatul cu bucurie.

Apa curgea leneş la vale printre cele câteva coline şi umplea un lac mare, întunecat. Adierea caldă a serii alungase insectele. Marana şi cu mine ne-am întins pe un pat moale de ferigi şi-am discutat parcă ore în şir. Am ascultat şoapta apei şi-am râs din nimic. Fericirea ne umplea pe amândoi cu o energie zglobie şi totul în jur părea perfect, exact aşa cum trebuia să fie.

Încet şi cu tandreţe ne-am dat jos hainele unul celuilalt. Am făcut dragoste sub stele şi ne-am spus încă o dată fiecare că descoperisem perechea ideală. Mie, Marana îmi oferea iubirea şi sprijinul pe care le cunoscusem cândva, înainte ca războiul să-mi distrugă familia, iar eu îi dădeam ei iubirea şi acceptarea necondiţionată a familiei pe care nu o avusese niciodată.

Fără tragere de inimă, m-am întors în tabără şi l-am înlocuit pe Jevin. Marana s-a oferit să rămână trează cu mine şi a încercat să mă convingă că nu poate dormi din cauza inelului. Am sărutat-o şi am înfăşurat-o în păturile mele. A adormit în scurt timp şi, când am trezit-o pentru ultima santinelă, era destul de odihnită.

M-am aşezat pe pături şi am sărutat-o.

— Să ne trezeşti înainte de mijitul zorilor, Marana. Să putem porni devreme.

S-a ridicat în picioare şi a zâmbit.

— Bine, iubirea mea. Acum, culcă-te.

Am aţipit repede şi am avut parte de vise foarte plăcute.

o o o

Jevin m-a înţepat în coaste cu vârful cizmei doar o dată. M-am ridicat în şezut ca fulgerat şi înainte să mă poată informa el, am ştiut care era problema. Marana lipsea!

Am înghiţit greu şi am scuturat din cap ca să îndepărtez visele.

— Când ai observat că nu mai e?

Îngrijorarea îi săpa pe frunte riduri adânci.

— Abia acum. Soarele a răsărit deja de o oră. Nu se poate să fi plecat înainte de răsărit.

Am aruncat păturile deoparte şi mi-am tras iute pantalonii de piele pe mine.

— De ce nu ne-a trezit?

Îmi venea să urlu. Familia mea murise în timp ce dormeam şi tot pe când dormeam îmi fusese acum luată Marana.

Buzele lui Jevin s-au răsucit într-un rânjet sumbru.

— Inelul, inelul trebuie să fie.

S-a uitat spre mine şi privirea lui înnegurată m-a sfredelit.

— Să nu ai niciodată încredere în magie.

M-am cutremurat şi nu m-am mai uitat la el.

— De acord.

M-am ridicat şi mi-am tras tunica peste cap.

— Uite, Jevin, ridică-te cu Şoimul în zbor. Sunt şanse să-i poţi observa şoimul de sus. Eram în linie dreaptă către sud, spre Valea Râului Hatu.

Fealareenul a încuviinţat din cap.

— Şi tu ce vei face?

Mi-am închis catarama centurii cu sabia.

— Eu voi zbura cu Viteaz în cerc, deasupra taberei, poate o voi vedea. Răpitorii se poate să fi trecut pe aici şi Marana s-o fi luat după ei, având de gând să se întoarcă după noi.

Jevin ştia că mă agăţam de-un fir de pai, dar m-a aprobat fără cuvinte. Eu am râs forţat.

— Dacă Viteaz e numai pe jumătate atât de bun cum spune Erlan că este, va fi uşor să te prind din urmă.

Jevin a urcat şi a pornit în zbor. Am făcut şi eu la fel după

ce am stins focul. L-am dezlegat pe Viteaz, am urcat pe el şi i-am dat jos gluga. Imediat, pasărea a strigat la şoimul lui Jevin care se îndepărta cu rapiditate. Şi-a depărtat aripile mari şi în câteva secunde pluteam deasupra Zandrianului. L-am ghidat în cerc în jurul taberei, dar nu am găsit nimic.

Mi-a stat inima în loc. Peisajul luxuriant de jos stârnea în mine tot atâta interes cât un deşert, căci nu purta niciun semn al ei. Voiam ceva care să-mi spună că Marana era încă în viaţă. Dacă şoimul ei îşi rupsese o aripă sau dacă ea alunecase din şa, ştiam că o puteam găsi şi o puteam vindeca la loc. Trebuia să fie în viaţă, aveam nevoie de ea în viaţă.

Cuprins de panică, nici nu mi-a trecut prin cap că i-ar fi fost mai bine moartă decât vie.

L-am întors pe Viteaz spre sud şi la orizont am văzut pasărea lui Jevin ca pe un punct negru pe fundalul zidului palid de nori de dincolo de valea verde. L-am îmboldit pe Viteaz înainte şi l-am atins uşor pe spate ca să zboare mai repede. S-a supus şi-am luat-o cu viteză pe urmele lui Jevin, reducând încet distanţa. Pe când punctul a ajuns de dimensiunea unui Imperial, şoimul lui Jevin a zburat o dată în cerc şi a plonjat spre pământ.

Viteaz mi-a simţit spaima şi a forţat, dar mie mi s-a părut că aerul se îngroşase tocmai ca să ne încetinească. Mi-au mai trebuit cinci minute ca să ajung la locul de aterizare al lui Jevin. Am zburat o dată în cerc şi am văzut clar şoimul lui Jevin. La o sută de metri în faţa lui, pe o insuliţă de nisip din mijlocul unui râu, am remarcat corturi ascunse printre copaci.

Am aterizat cu Viteaz alături de şoimul lui Jevin şi am observat şoimul Maranei priponit şi cu gluga trasă pe cap, sub copacii din apropiere. M-am însufleţit – măcar aterizase în siguranţă. I-am pus gluga lui Viteaz şi am mers pe urmele lăsate de Jevin. L-am găsit întins pe burtă pe coama unui deal, supraveghind tabăra răpitorilor. Mi-a făcut semn să mă las jos, aşa că m-am întins lângă el.

— E rău, a şoptit el.

Am întins mâna, am dat deoparte încet ierburile lungi şi

verzi de vară din faţa mea şi-am privit spre tabără. Am numărat doisprezece bărbaţi şi patru femei. O aveau pe Marana legată de un stâlp şi adunaseră lemne de jur împrejurul picioarelor ei. Părea trează şi nevătămată, dar nu puteam fi sigur, pentru că atitudinea ei pendula între una sfidătoare şi una îngrozită. Prima-i era specifică până în măduva oaselor, dar pe femeia speriată legată de stâlp n-o mai văzusem niciodată.

Teama mi-a scurs toată culoarea din obraji.

— Ce crezi?

Jevin a schiţat o grimasă.

— Atacăm repede. Tu te duci la Marana şi-i tai legăturile. De când mă uit eu la ea, e când trează, când ameţită.

M-am încruntat.

— Crezi că e drogată?

Jevin a ridicat din umeri, apoi a scuturat din cap.

— Nu cred.

A culcat nişte fire de iarbă la pământ şi a studiat zbaterile Maranei.

— Cred în continuare că inelul e de vină. Dacă are o legătură cu soţia Emirului, reflectă teroarea femeii aceleia.

Am aprobat din cap. Avea logică.

— Primul lucru de făcut, atunci, e să o eliberăm pe Marana şi să-i scoatem inelul de pe deget. Apoi ne va putea ajuta să o eliberăm şi pe soţia Emirului. Ştii cumva unde e ţinută ostatică?

Fealareenul a scuturat din cap.

— Nu, nu foarte sigur, dar Marana se uită insistent la cortul albastru atunci când îşi revine în simţiri. Aş spune că ostatica e acolo.

Am dat din cap şi m-am ridicat. Ne-am târât pe coasta dealului până la malul râului. Am ocolit toate ramurile căzute şi am evitat toate frunzele uscate. La poalele dealului, rădăcinile de la mal ne-au ascuns, dar apa noroioasă, curgând leneş, ne împiedica să avansăm mai departe nevăzuţi. Nu puteam decât să sărim peste râu şi să sperăm că prezenţa noastră va reprezenta o surpriză suficient de mare cât să ne dea un avantaj. Am întins mâna

şi l-am strâns pe Jevin de umăr.

Am plecat.

Am călcat prin apa mică a râului, făcând paşi mari şi împrăştiind apă în toate direcţiile. Am ajuns la insuliţa de nisip înainte ca vreunul dintre răpitori să apuce să reacţioneze şi am scos *tsincaatul* din teacă. Fără cruţare, l-am hăcuit pe primul bărbat care mi-a ieşit în cale.

Prima mea victimă a căzut şi un alt bărbat a ţâşnit spre mine. A dat să-şi scoată paloşul încovoiat din teaca de la brâu, dar n-a mai reuşit să încheie mişcarea. Am trecut valvârtej pe lângă el, tăindu-i burta. S-a răsucit, dar înainte să cadă la pământ, lovitura mea din întoarcere i-a spintecat faţa în două.

Lăsându-l în urmă, am ajuns la Marana, care se zvârcolea şi striga. Am atins-o ca să-i dau de ştire că venisem să o salvez, dar s-a ferit de mine şi a scuipat ca o pisică. Am privit-o în ochi şi i-am văzut plini de ură. Nu o cunoşteam pe femeia aceea, l-am tăiat legăturile cu *tsincaatul* dintr-o singură lovitură precisă. Cu mâna stângă i-am smuls inelul de pe deget. Aproape imediat, ochii i s-au limpezit.

— Nolan, slavă zeilor. Ai grijă!

M-am ferit şi m-am răsucit în timp ce ea şi-a chemat *tsincaatul* şi a parat lovitura menită să mă descăpăţâneze. Marana a ripostat, înfigând sabia în gâtul omului, apoi a zbughit-o spre cortul albastru. O femeie i s-a opus cu un pumnal, dar Marana a spintecat-o fără preget. I-am remarcat fapta şi m-am neliniştit, dar nici în ruptul capului nu aş fi putut ghici ce însemna.

N-am avut timp de gândire, pentru că doi războinici furioşi m-au atacat. Am blocat lovitura de sus în jos a primului bărbat mult deasupra capului meu, apoi m-am retras în dreapta, astfel încât primul atacator l-a blocat pe al doilea. Am schiţat o fandare spre primul războinic, pentru a-l face să bată în retragere, apoi am mutat *tsincaatul* în mâna stângă şi am lovit jos în lateral. L-am nimerit pe al doilea bărbat, care avansa, şi i-am crestat ambele coapse. A căzut şi eu i-am înjunghiat tovarăşul în piept, în timp ce acesta ezita, privindu-l pe celălalt, cum se zvârcolea în

agonie la pământ.

Deodată, lupta s-a încheiat. Jevin stătea în mijlocul a cinci luptători răniţi, morţi sau care se predaseră. Doi oameni se aflau la marginea taberei, cu lemnele de foc căzute grămadă la picioare şi cu mâinile în aer. O femeie zăcea într-o baltă de sânge între mine şi cort, şi nimeni nu se oferea să ne ajute.

Fără ştire, un strigăt sfâşietor s-a auzit din cortul albastru, străbătând tabăra. Am recunoscut imediat vocea Maranei, dar acesta a reverberat, îngrozindu-mă. Am luat-o la fugă spre cort, am sărit peste femeia moartă şi-am dat uşa deoparte. Buimac, nevenindu-mi deloc să-mi cred ochilor, am căzut în genunchi şi uşa cortului s-a lăsat în falduri peste mine, învăluindu-mă.

Strigătul ieşea din două gâturi care împărţeau corpuri identice.

O femeie bătrână a îngenuncheat lângă mine.

— Slavă zeilor că ai venit, Talion!

A arătat cu un deget osos şi tremurând spre Marana.

— Trebuie să ucizi demonul înainte să ne ucidă ea pe toţi.

o o o

Jevin a despărţit gemenele şi a dus-o pe Marana înapoi în tabăra noastră. Oamenii pe care îi atacaseră erau temurezi ai Emirului, plecaţi după răpitori de capul lor şi a căror absenţă nu fusese descoperită decât după ce Elitul fusese trimis să ne cheme pe noi. Îi găsiseră pe răpitori, îi uciseseră pe cei mai mulţi într-o bătălie purtată în apropiere şi, atunci când tăbărâserăm noi asupra lor, se îndreptau spre casă.

Mi-am revenit încet din şoc şi i-am dat lui Bethany inelul înapoi. Am ajutat-o cât de bine am putut să-şi bandajeze rănile pe care i le făcusem, iar asta a fost luat ca semn bun de către temurezi, cu toate că nu ajuta deloc la uşurarea durerii şi nici nu le aducea înapoi camarazii morţi.

Bătrâna a încălzit nişte apă şi mi-a pregătit ceai. Era cald şi probabil că era aromat, deoarece mi-a cuprins mintea,

dar nu aveam de unde să ştiu asta. Imaginea a două Marana strigând cuprinse de groază una la alta mă bântuia.

Bătrâna s-a aşezat în faţa mea şi mi-a pus pe picior o mână pătată.

— Am fost de faţă când s-au născut.

Am dat din cap a înţelegere. Îmi dădeam seama după tonul ei că ceea ce-mi spunea era de-o importanţă vitală, dar nu reuşeam să mă concentrez. Am sorbit iarăşi din ceai şi-am agitat frunzele pe fundul cupei de bronz.

— Prima pe care am ajutat-o să vină pe lume a fost Bethany.

A zâmbit, aducându-şi aminte. În spatele ei, în partea stăpânită de umbre a cortului, soţia Emirului dormea un somn agitat.

— A fost un copil vânjos şi fericit, prea fericit ca să aibă o geamănă-demon.

Bătrâna a scuipat şi şi-a răsucit degetele într-un semn de alungare a piezei-rele.

— Femeia aia a venit a doua şi-a fost lăsată pe-o costişă să moară.

Bătrâna m-a tras de braţ.

— Trebuie să o omori. E-un demon. Existenţa ei e contra naturii. Trebuie să o omori!

Am împins-o pe bătrână de lângă mine şi am ţintuit-o cu privirea de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Tu n-o cunoşti, nu e un demon!

Am pus cupa jos şi m-am ridicat.

— Eu o cunosc de cinci ani şi ştiu că e-un om la fel de normal ca tine şi ca mine.

Bătrâna a mijit din ochi. A întins mâna şi mi-a luat cupa cu ceai. A agitat lichidul, apoi l-a împrăştiat pe pământ.

— Ah! a strigat ea triumfal. A arătat spre bucăţile de frunze maro şi la felul cum căzuseră pe nisipul auriu, ud. Omoar-o, Talion, omoar-o azi. M-a scrutat cu ochi adânci şi întunecaţi precum cerul noaptea. Dacă n-o vei face, moartea ta ei i se va datora!

o o o

Am fugit înapoi în tabăra noastră şi Jevin m-a întâmpinat înainte să o pot vedea pe Marana. Părea foarte obosit.

— Doarme, Nolan. În sfârşit.

Am dat îndârjit din cap.

— Marana trebuie să se întoarcă la Talianna. Nu poate merge în Temur. Ei cred că e-un demon şi-o vor ucide.

Jevin a scuturat din cap.

— Nu poate călători singură. A spus că a fost înăuntrul capului lui Bethany.

Fealareenul a ridicat spre mine ochii plini de durere şi lacrimi.

— Nu se simte bine.

Am simţit că mă învăluie frigul. Am încuviinţat.

— Înţeleg, Jevin. M-am întors şi m-am uitat spre tabăra temureză. Tu ar trebui să zbori cu ei ca să-i conduci înapoi la Betil. M-am uitat la el. Eu o voi duce pe Marana înapoi la Talianna.

o o o

L-am urmărit pe Jevin până când şoimul lui a dispărut la orizont, apoi m-am întors la tabără. Jevin făcuse tot posibilul ca Marana să stea confortabil. Deşi zăcea înfăşurată în pături, somnul ei era doar superficial. Tenul ei oacheş căpătase o paloare cenuşie şi sub ochi i se formaseră cearcăne grele. Părea mai mult moartă decât vie.

M-am lăsat pe vine lângă ea şi atunci a deschis ochii. Mi-a aruncat o singură privire şi a început să supine, aşa că m-am aşezat şi am tras-o în braţele mele. Am strâns-o tare şi am legănat-o. I-am spus poveştile pe care bunica şi tata mi le spuseseră în copilărie, şi am reuşit cumva să nu las durerea şi teama să mi se simtă în voce. Lacrimile ei se amestecau cu ale mele, dar am reuşit să-i alin durerea destul cât să adoarmă la loc.

Am ridicat-o şi am dus-o din tabără jos, la lac. Uşurel, am aşezat-o în locul unde stătuserăm noaptea trecută. Susurul

liniştitor al râului care se vărsa în lac a ajuns la ea chiar şi în somn. Respiraţia i-a devenit mai regulată şi de atunci a început să doarmă mai liniştit.

Am intrat în pădure – fără a mă îndepărta pentru o clipă prea tare – şi am găsit o plantă medicinală de care ştiam din copilărie. În Sinjaria i se spunea *vila.* Am descoperit o porţiune destul de mare acoperită de frunzele ei verzi şi am cules câteva fire. Din frunze am fiert un ceai narcotic pe care i l-am dat Maranei ca să poată dormi mai adânc.

După cantitatea de ceai pe care a băut-o, judecam că avea să doarmă toată după-amiaza şi seara, poate chiar toată noaptea, până dimineaţă. Am construit un adăpost cu acoperiş în pantă şi am adunat lespezi pentru o vatră de foc.

Nu-mi plăcea să stau la poalele dealului atunci când şoimii erau sus, dar îmi dădeam seama că oricine sau orice se apropia prea tare de ei avea să primească ce merita. Pe deasupra, toată lumea ştia că numai Talionii ţin acele uriaşe păsări de pradă, iar aceasta trebuia să fie un avertisment suficient de clar şi pentru cei mai smintiţi dintre oameni.

Am purtat-o pe Marana la acel adăpost şi am dezbrăcat-o în timp ce soarele cobora în spatele munţilor Ell, împrăştiind pe cer dâre purpurii şi roşii. Am înfăşurat-o în pături şi am aşezat-o într-o poziţie confortabilă. După care mi-am dat jos tunica şi m-am întins lângă ea.

Nu aveam de gând să adorm, dar fusese o zi obositoare şi simţeam că mă apasă o greutate mai mare decât orice piatră de moară. Am alunecat în inconştienţă mai repede decât un marinar beat snopit în bătaie pe o alee dosnică.

O O O

O lovitură precisă de picior în coaste mi-a provocat o durere sfâşietoare, smulgându-mă imediat din somn. Cinci temuri, diferiţi de cei pe care îi atacaserăm, ne înconjurau. Purtau bandaje îmbibate cu sânge şi arătau frânţi de oboseală, dar păreau surprinşi şi bucuroşi că ne găsiseră.

Conducătorul lor mă lovise. S-a întors apoi spre ceilalţi şi

a râs.

— Uite, credeau că vor fugi şi ne vor îndepărta de Bethany lăsând urme false. Au lăsat un singur băieţaş să o apere.

Avea o cicatrice veche care se întindea de la un obraz la celălalt, brăzdându-i nasul.

Am strâns pumnii de furie şi frustrare. Încet, mi-am dat seama că aceia erau răpitorii care le scăpaseră oamenilor Emirului. Am clătinat din cap.

— Aceasta nu este Bethany. Lăsaţi-o în pace, e bolnavă.

Conducătorul s-a lăsat într-un genunchi, m-a apucat de gât cu o mână unsuroasă şi m-a forţat să mă uit în sus la el. S-a lins pe buze şi cealaltă mână şi-a plimbat-o peste obrajii ţepoşi.

— Băiete, viaţa ta e-n mâinile mele. Nu mă face să te omor mai devreme decât vreau eu.

Oamenii lui au râs şi omul m-a strâns încet mai tare de gât. Aceştia erau cei după care veniserăm noi şi din cauza lor uciseserăm oameni nobili, curajoşi. *De ce?* striga o voce în mintea mea. *Asta nu e dreptate!*

Unul dintre ceilalţi a smuls pătura de pe trupul gol al Maranei. Furia mi-a aruncat peste ochi o ceaţă roşie ca sângele. Nările îmi fremătau şi-am atacat cu pumnul drept. L-am nimerit pe conducător în vintre, m-am sculat în picioare printr-o rostogolire şi-am ridicat mâna stângă ca să-i opresc pe ceilalţi.

M-am rugat de cei patru să înţeleagă:

— Ea nu e Bethany pe care o căutaţi. Lăsaţi-o în pace. Nu vreau să vă omor, au murit deja destui oameni.

Pieptul îmi tresălta din cauza respiraţiei chinuite. M-am concentrat şi mi-am chemat *tsincaatul,* dar niciunul dintre ei nu a priceput adevărata semnificaţie a unei săbii apărând astfel în mâna mea.

— O sabie magică! O vreau! a strigat din toţi rărunchii unul dintre ei şi s-au năpustit toţi asupra mea.

Temurezii, cum îmi spusese Marana cu atâta timp în urmă, erau cunoscuţi pentru îndemânarea lor ca arcaşi. Cei patru erau categoric mai buni ca arcaşi decât ca luptători

cu spada, căci au venit spre mine ca şi când şi-ar fi căutat moartea cu lumânarea. Eu însă nu voiam să-i ucid. Am parat şi am dat înapoi de mai multe ori ca să le arăt că nu aveau nicio şansă împotriva mea, dar ei au continuat ca orbeţii, absolut convinşi că mă puneau pe fugă.

În cele din urmă, m-au prins la strâmtoare şi, în chiote de bucurie, m-au forţat să-i trimit pe lumea cealaltă.

Saltul primului l-am respins lovindu-i sabia cu *tsincaatul,* apoi l-am eviscerat cu o lovitură din rever. A căzut în genunchi şi a încercat să strige, dar n-a reuşit să scoată decât un scâncet slab. Al doilea temurez a dat să mă taie şi m-am ferit din calea lui păşind lateral. Astfel, a reuşit să-şi piardă echilibrul, iar eu i-am crăpat ţeasta cu o lovitură pe diagonală.

Furia stârnită de acest inutil măcel matinal şi grija pentru Marana mă făceau complet insensibil. Al treilea a încercat să mă înjunghie cu o lovitură dreaptă, dar eu am parat, trimiţându-i sabia în pământ. Rânjind ca un demon, i-am blocat arma sub cizma mea dreaptă şi i-am înfipt *tsincaatul* în piept, într-o imitaţie mortală a atacului său. Am răsucit lama şi apoi am smuls-o din corpul lui.

Al patrulea văzuse de-acum destule cât să fie speriat şi a încercat să scape cu fuga. A ridicat mâinile ca să mă ţină înapoi şi şi-a aruncat pumnalul din mână, dar pe mine nu mă mai mulţumea decât moartea sa. L-am urmărit în alergare înapoi spre locul pe care, râzând, îl cucerise cu tovarăşii săi şi-am rămas zâmbind deasupra lui atunci când s-a împiedicat şi-a căzut pe spate, implorându-mă, ca un câine, să-l cruţ.

Am înclinat sincer din cap şi, când el a surâs plin de speranţă, i-am separat capul de corp dintr-o singură lovitură precisă. S-a holbat la mine, nevenindu-i să creadă, până când şi ultima picătură de conştiinţă i s-a scurs odată cu sângele din gâtul retezat.

Am urlat ca un descreierat şi m-am apropiat de răpitorul cu cicatrice pe faţă, care încă se zvârcolea în agonie lângă adăpostul nostru. Mirosul dulce şi greţos al sângelui mă îmbăta, iar putoarea acră a fricii lui mă înnebunea. Am

mers încet spre el şi l-am emasculat în timp ce râdeam în hohote.

M-am lăsat pe vine unde nu putea ajunge la mine şi am rânjit la el ca un gargui.

— Acum ţi-a dat prin cap, nu-i aşa, că sunt un Talion?

Am ridicat palma dreaptă şi i-am arătat iute tatuajul, de parcă aş fi jucat un joc cu un prunc de ţâţă.

— Mai rău încă, sunt un Justiţiar.

Am aruncat *tsincaatul* însângerat cu mâna stângă şi am deschis mâna dreaptă, acum, mai încet.

— Ştii ce e asta.

Omul a încuviinţat din cap şi a început să plângă. Lacrimile au început să-i curgă din ochi şi să se rostogolească de-a lungul cicatricei.

I-am spus pe o voce cu care îi dojeneşti pe copiii.

— Şi ştii că vei muri.

El a încuviinţat din nou şi a făcut pe el.

Am săltat înainte pe vine, am întins mâna stângă şi am apucat un pumn de păr negru soios. L-am tras în poziţie îngenuncheată.

— Neghiobule! Dacă plecai, te lăsam să trăieşti. M-am uitat înapoi la tovarăşii lui morţi. I-aş fi lăsat şi pe ei să trăiască, dar tu nu m-ai lăsat să-ţi cruţ viaţa. I-am adresat un zâmbet. Şi acum trebuie să te omor.

Mi-am lipit palma de fruntea lui şi, încet, am inspirat. I-am chemat sufletul în mine şi l-am simţit cutremurându-se când acesta s-a desprins de el şi viaţa l-a părăsit. Toate gândurile şi temerile, speranţele şi dorinţele lui s-au prefirat prin mine, îmbibându-mi creierul. Am văzut totul şi am râs de el. M-am uitat în jos în timp ce lumina vieţii i se stingea în ochi şi am râs ca el să ştie că-i *cunoşteam* eşecurile.

I-am ridiculizat mândria şi i-am luat peste picior speranţele măreţe. Veselia mea arunca în derizoriu toate realizările lui. Viaţa nu i-a trecut prin faţa ochilor în timp ce murea, a trecut prin faţa ochilor mei, iar el a văzut că viaţa-i fusese o luptă împotriva beznei care-l înghiţea în moarte aici, în sălbăticia zandriană.

Îşi dorea renume veşnic şi monumente.

Eu i-am dat moarte degradantă, iar ca mormânt, pântecele unui hoitar.

Când sufletul i-a părăsit corpul, s-a prăbuşit în faţă. M-am ridicat atunci în picioare. Am strâns mâinile însângerate ca nişte gheare. L-am studiat în căutarea unui alt semn de viaţă pe care i-aş mai fi putut-o lua, dar era mort.

L-am ţintuit cu o privire plină de dispreţ. Fusese un nerod şi plătise preţul suprem pentru prostia sa. Nu meritase să trăiască.

Atunci o voce calmă mi-a şoptit în cap. *N-a meritat nici să moară.*

M-am împleticit la râu şi am îngenuncheat în apă, dar oricât de mult mi-aş fi spălat mâna, nu o mai simţeam curată.

O O O

A doua zi dimineaţa, Marana s-a trezit, dar n-a spus nimic despre cadavrele împrăştiate în apropiere şi nici nu m-a observat, chiar dacă a călcat la propriu pe mine în timp ce se îndrepta fără vlagă spre lac. M-am ridicat, mi-am dat hainele jos şi m-am strecurat în apă cu ea. Abia atunci mi-a remarcat prezenţa, şi-a strâns modest braţele peste sâni şi m-a mustrat supărată.

Am încremenit. Vorbea într-o temureză fără cusur şi nu mă recunoştea.

Marana tremura şi ar fi căzut, dar am sărit şi am prins-o. S-a ferit aşa cum făcuse în tabără, apoi şi-a aruncat braţele pe după gâtul meu şi a început să plângă iar.

Am dus-o înapoi la adăpost şi am încercat să o conving să mai bea ceai de *vila,* dar a refuzat.

— Nolan, somnul nu mă ajută. Visele nu-mi aparţin.

I-am citit groaza din ochi şi am strâns-o la piept. Am îmbrăţişat-o tare, dorindu-mi să-i absorb durerea, însă ea începuse deja să se îndepărteze de mine. Nu puteam ajunge la ea şi nu-i puteam împărtăşi durerea.

Încet, s-a desprins de la pieptul meu, dar în clipa când i-am dat drumul, a sărit în picioare şi şi-a chemat *tsincaatul.* S-a lovit cu el peste încheietura mâinii stângi, apoi a

îndreptat sabia însângerată spre mine.

— Nolan, dacă mă iubeşti, nu mă opri. Tu nu ştii cum e să ai pe altcineva în minte. Nu mai ştiu cine sunt, dar ştiu că dacă eram lăsată să mor aşa cum trebuia să mor, oamenii aceia din tabără ar fi încă în viaţă.

M-am uitat îngrozit cum sângele îi şiroia stacojiu de la încheietură spre cot, de unde picura cu o regularitate fluidă. Cu fiecare bătaie de inimă, o picătură cădea pe pietre sau pe frunze. *Tsincaatul* ei stătea nemişcat, îndreptat spre inima mea.

Am strâns pumnii, dar nu mi-am putut opri lacrimile care mi-au ars făgaşe paralele pe obraji. Am înclinat din cap spre încheietura ei şi m-am străduit să articulez ceva în pofida gâtului congestionat.

— Mai bine mă ucizi acum şi ştii o treabă, deoarece mă omori puţin câte puţin cu fiecare picătură de sânge care îţi curge.

A clătinat din cap şi şi-a acoperit umerii cu părul negru lung.

— Nu, Nolan, viaţa mea s-a încheiat. I-am ucis pe oamenii aceia pentru că sunt în viaţă când niciodată n-ar fi trebuit să fiu. Ştiu că sunt un demon.

Şi-a înghiţit lacrimile.

— Sunt, Nolan, sunt un demon. Am fost în capul lui Bethany şi m-am văzut aşa cum mă vedea ea.

M-am ridicat încet şi am deschis palmele.

— Nu, Marana, nu eşti un demon. Nu eşti un demon mai mult decât a fost fratele meu Arik. Doar fiindcă un nebun alege să creadă că soarele e purpuriu nu înseamnă că el aşa şi este.

Am făcut un pas în faţă şi *tsincaatul* Maranei s-a aflat la doi centimetri de sternul meu.

Ei îi tremura maxilarul.

— Nu, Nolan, nu încerca nimic. Nu vreau să te omor.

Am mai făcut un pas şi am simţit vârful lamei atingându-mi pielea.

— Atunci, leagă-ţi încheietura pentru că-n clipa când mori tu, mor şi eu.

Durerea i-a schimonosit trăsăturile.

— Nolan, nu am pentru ce să trăiesc.

Am surâs uşor, cu tandreţe, şi am ridicat încet mâna dreaptă spre încheietura ei stângă.

— Trăieşte pentru mine, Marana, trăieşte pentru mine.

Mi s-a împotrivit, dar viaţa a ieşit învingătoare şi Marana a aruncat *tsincaatul.*

— Ajută-mă! a scâncit, apoi a leşinat.

O O O

Drumul de întoarcere la Talianna l-am parcurs în patru zile. Încet, starea Maranei s-a îmbunătăţit. Coşmarurile continuau să o asalteze, dar mie nu-mi mai vorbea în temureză şi nici n-a mai încercat să-şi ia viaţa. Nopţile mi le-am petrecut ţinând-o în braţe până ce-o dobora oboseala; abia atunci simţeam că e sigur să mă las şi eu furat de somn.

Am ajuns la Talianna în toiul dimineţii. Am convins-o să aterizeze ea prima şi să treacă prin Shar. Ştiam că nu răpise niciun suflet, dar mă gândeam că timpul petrecut purificându-se de această misiune ar putea în sfârşit să marcheze o ruptură şi să-i şteargă amintirea surorii ei. Speram că Shar mi-o va reda pe Marana.

Până să aterizeze Marana, am rămas cu Viteaz pe cer, zburând în cerc deasupra văii. Nu avusesem timp să mă gândesc la ce le făcuse răpitorilor, căci nu cutezasem să o las pe Marana singură după ce încercase să se sinucidă. Faptele acelei nopţi mi-au reapărut în minte în tonuri aspre de negru şi alb. Le-am văzut chipurile şi le-am simţit groaza din nou.

În sinea mea, furia făcea ravagii. Ce-i făcuse să mă forţeze să-i omor? De ce-mi îngăduisem să-mi pierd controlul? De ce suferise Marana atâta, când nu era decât un receptacul, un intermediar, al magiei folosite la găsirea soţiei Emirului?

— De ce? am strigat cu furie, de ce-a trebuit să fie Marana?

Deodată, furia mea s-a concentrat şi mi-a străbătut

confuzia, răspunzând întrebărilor mele. *Excelenţa Sa!*

Fusesem folosit; Marana fusese folosită. Mi-l aminteam pe Lord Hansur aşteptând ca Excelenţa Sa să vină cu o remarcă, atunci când îmi comunicase misiunea, şi îmi aminteam reacţia forţată de surpriză a Excelenţei Sale atunci când Marana anunţase că inelul i se potrivea perfect. Mi-aminteam că Marana îmi spusese că Excelenţa Sa refuzase să-i dea informaţii despre cine era ea sau unde anume fusese găsită.

El ştiuse de la bun început ce avea să se întâmple! Întregul corp mă furnica, de parcă aş fi fost un pion de şah şi i-aş fi simţit mâinile mutându-mă într-o altă poziţie. Marana era o piesă ce trebuia sacrificată într-un joc şi nimic altceva. El permisese capturarea ei şi eliminarea de pe tabla de joc, dar, spre deosebire de Gardienii care aşteptau o nouă partidă în valea Tuzist, Marana nu mai putea juca vreodată. Ea era spulberată, iar el permisese asta.

Am zburat cu Viteaz spre Colivii şi nu l-am observat pe Erlan decât atunci când m-a apucat de braţ.

— Nolan, ce este?

M-am întors spre el şi l-am privit tâmp până când vocea i-a străbătut prin furia pe care o simţeam, iar imaginea chipului său s-a limpezit. L-am prins de ambii umeri.

— Erlan, trebuie să faci ceva pentru mine.

Îngrijorarea nu l-a părăsit, dar a dat hotărât din cap.

— Orice ai nevoie…

Mi-am masat fruntea cu mâna stângă şi m-am concentrat.

— Sunt *Sharul,* Erlan, dar încă nu am ajuns la umbra Taliannei.

M-am cutremurat, dar apoi mi-am revenit.

— Erlan, vreau să-l găseşti pe Excelenţa Sa. Spune-i că aştept aici, în spatele Coliviilor.

Elitul s-a încruntat îngrijorat, dar nu sceptic.

— Ce să-i spun când mă întreabă de ce aştepţi?

Am clătinat din cap, doar.

— Nu va întreba.

În cele cinci minute cât a avut nevoie Excelenţa Sa ca să

mă găsească, furia mea s-a transformat dintr-o flacără într-o veritabilă conflagraţie care aproape m-a făcut să-i pregătesc o ambuscadă. L-am urmărit cum îşi croia drum pe deal în sus spre Colivii şi am simţit mâna dreaptă furnicându-mă de nerăbdare să prindă mânerul *tsincaatului* şi să înfigă sabia în el. Totuşi, nu am chemat arma; fusesem antrenat prea bine ca să fac asta.

Am ajuns în pajişte şi a deschis gura, dar nu i-am dat ocazia să spună ceva:

— Cum ai putut, păianjen gras ce eşti? Ştiai cine e şi ştiai ce seva întâmpla!

Am îndreptat un deget spre el şi lacrimile i-au deformat imaginea, făcând-o să nu mai pară omenească.

— Ai trimis-o pe Marana acolo nepăsându-ţi ce se va întâmpla cu ea.

S-a oprit, şi-a încrucişat braţele pe piept, proptindu-şi-le pe pântecele proeminent. Mânios, am strigat dezarticulat şi mi-am înfipt pumnii în ochi.

— Fir-ai să fii! Şapte oameni au murit, şapte oameni nevinovaţi, pentru că nu ne-ai prevenit despre felul în care o vor trata temurezii pe Marana! Pentru că nu ne-ai spus că ea şi Bethany erau gemene am fost nevoit să măcelăresc cinci alţi oameni. Pentru că nu ne-ai spus, am suspinat, căzând în genunchi, Marana a înnebunit.

Secat de furie, am plâns, apoi am ridicat ochii spre el.

— De ce?

Voiam să-l întreb de ce n-ar trebui să-l ucid, dar mă săturasem de moarte. Voiam să explice sacrificiul Maranei. Voiam un motiv pentru durerea mea.

Excelenţa Sa a vorbit monoton, neîngăduind niciunei urme de sentiment să i se simtă în glas.

— Da, Nolan, cunoşteam identitatea Maranei şi ştiam că ar putea suferi din cauza magiei şi a întâlnirii cu sora ei geamănă. Odată, cu ani în urmă, înainte ca tu să ni te alături, cineva a remarcat asemănarea dintre Marana şi o fată temureză care urma să se mărite cu Emirul. Am verificat şi, deoarece cunoşteam obiceiul temurez, am reuşit să deduc cine era.

S-a uitat în jos la mine.

— Da, i-am pus viaţa în pericol, exact cum v-am pus-o şi ţie, şi lui Jevin.

Excelenţa Sa s-a întors cu spatele.

— Nu!

Am lovit cu pumnul drept în pământ, m-am ridicat şi l-am apucat de umărul stâng.

— Eu şi Jevin ne-am riscat viaţa, dar ei i-ai riscat sănătatea minţii! Cine ţi-a dat dreptul ăsta?

Excelenţa Sa s-a răsucit cu o agilitate care m-a surprins. Mi-a prins braţele într-o priză solidă şi m-a săltat de la pământ ca pe un copil.

— Am dreptul ăsta, Talion, pentru că eu ţin în mâini soarta dinastiilor. Voi ucideţi bărbaţi şi femei; eu distrug popoare întregi. Am dreptul ăsta pentru că eu pot devasta imperii printr-o simplă greşeală de transcriere a unui mesaj codificat!

Mi-a dat drumul şi eu am căzut la picioarele sale.

— Dacă nu v-aţi fi dus să o recuperaţi pe Bethany, Emirul ar fi trimis trupe în Zandria. Zandria ar fi contraatacat şi Boucan i-ar fi înghiţit pe amândoi. Ell ar fi fost ameninţat şi de-a lungul graniţei ar fi izbucnit războiul. În luptă ar fi intrat şi alte popoare şi lumea întreagă s-ar fi întors la zilele Spulberării.

A mijit ochii.

— Eşti isteţ, Nolan. Ţi-am observat îndoiala că vei găsi o femeie căutând cât e Zandria de mare. Ştiai că misiunea nu e doar dificilă, ci de-a dreptul imposibilă. Ştiam asta, dar şi ce se va fi întâmplat dacă eşuam. Pus în faţa alegerii dintre mintea unui Justiţiar şi un război care să devasteze mii de kilometri păstraţi, n-am avut decât o singură soluţie. Pentru a preîntâmpina un conflict pe scară largă te-aş trimite fără să clipesc pe tine sau pe o sută de oamenii ca tine la moarte sigură. Dacă aş avea nevoie de o scuză ca să-mi retrag sprijinul pentru un regim ca să previn un război, aş putea chiar să aranjez moartea unui Justiţiar în acea capitală.

Mă zdruncinau suspine de necontrolat.

— Totul nu e decât un mare joc, aşa-i?

Excelenţa Sa a clătinat din cap încet şi atitudinea lui de oţel s-a frânt.

— Nu, Talion, nu este un joc. Sunt momente când mi-aş dori să fie. Dacă aceasta ar fi fost un joc, aş putea pune piesele în poziţia iniţială. Marana ar fi teafără, iar tu nu te-ai întreba dacă ceea ce ştii în adâncul sufletului tău este corect. Oamenii nevinovaţi despre care vorbeşti ar fi şi acum în viaţă. Dar nu este un joc. Nu-mi înţelege greşit cuvintele. Deşi sunt gata să renunţ la viaţa unora dacă situaţia o cere, deplâng fiecare pierdere, fiecare rană.

Mă uitam ţintă la Excelenţa Sa cu ochii plini de lacrimi. Pentru prima şi singura dată vedeam omul ascuns înăuntrul acelui corp masiv. Era un strateg politic care croia şi pune în aplicare planuri aproape perfecte de luptă cu înclinarea lumii spre barbarie. Cu toate că avea o încredere deplină în acţiunile sale şi ştia că ele erau vitale şi corecte, regreta toată durerea pe care planurile sale o cauzau. Am ştiut în clipa aceea că aş putea să-l înţeleg, dar că niciodată nu l-aş putea numi *prieten.*

Excelenţa Sa s-a întors cu spatele şi de data aceasta nu l-am mai oprit din drum.

o o o

În Camera Shar, lespedea din spate a urcat şi eu m-am uitat fix la craniul învăpăiat, în speranţa că mă va orbi, dar nu a făcut-o. Am păşit înainte şi am îngenuncheat încet. Mă simţeam curăţat din punct de vedere fizic şi totuşi, în ciuda strădaniei mele pe tot parcursul ritualului de curăţire, nu mă aşteptam să mai fiu vreodată pur.

Am ridicat mâna dreaptă şi am lipit palma de fruntea craniului. Ca înainte, ceva s-a scurs în mine, furişându-se pe braţ în sus, trecând prin gât şi cuibărindu-se în creier. Acolo a derulat imagini de luptă, forţându-mă să le urmăresc iar şi iar.

În timp ce mă vedeam cum ucid temurezi pe insula de nisip, o voce mi-a vorbit în cap.

— Aici nu ai motiv de regret.

Înaintea mea plutea imaginea Maranei legată în mijlocul vreascurilor adunate pentru rug.

— Te-ai luptat ca să-ţi aperi prietena şi iubita. Faptul că ei nu erau cei pe care îi căutai nu înseamnă nimic. Nu te îndoi de acţiunile tale aici.

Macabrele amintiri s-au risipit ca fumul şi lupta cu răpitorii a venit să le ia locul. I-am auzit pe oameni râzând în timp ce mă urmăreau şi mi-am auzit vocea rugându-i să plece, retrăgându-mă. Am retrăit momentul de groază când mi-am dat seama că nu mai am unde fugi. Mi-am amintit chiar şi cum i-am omorât pe fiecare în parte.

Nici vocea care s-a făcut auzită în clipa aceea nu m-a mustrat.

— I-ai avertizat şi ai încercat să-i laşi în viaţă, dar, pus să alegi între moartea ta şi a lor, nu ţi-au lăsat cale de întoarcere, în noaptea aceea trebuia să fie vărsare de sânge, iar tu ai ales corect.

Apoi a apucat sufletul căpitanului cetei de răpitori şi mi l-a agitat prin minte ca un bici. Mi-am auzit râsul aşa cum îl auzise el şi am simţit că mă prăbuşesc în sinea mea. Îi împărtăşeam lipsa de speranţă şi cumplita umilinţă. Am murit odată cu el şi am înţeles ce făcusem: îi strivisem şi îi torturasem spiritul până ce-l deposedasem de umanitate.

— Asta, Talion, asta nu trebuie să faci niciodată.

Creierul mi-a fost străpuns de cange înroşite în foc.

— Fură-i sufletul, distruge-i corpul, ucide-l, dar niciodată nu-i face spiritul fărâme!

Durerea s-a risipit şi vocea a tăcut în vreme ce sufletul conducătorului mi se scurgea prin braţ şi pătrundea în craniu, dispărând într-un fuior răsucit de lumină albastră.

— Dacă nu ţi-ai fi regretat deja faptele, sufletul tău ar fi mers după el. Ţine minte, Talion, dreptatea este darul tău către lume, *nu* un drept pe care să-l ceri de la ea.

S-a retras din mine, eliberându-mă atât de iute, încât am căzut pe spate şi am zăcut pe podea, prea slăbit ca să mă pot ridica. Am simţit piatra rece pe spatele acoperit de sudoare şi am început să tremur. Am stat acolo şi-am respirat greu în timp ce lumina craniului se stingea încet.

Apoi, în întunericul deplin, m-am ridicat şi m-am împleticit la *tsincaatul* şi *ryqrilul* meu. Le-am smuls din altar şi, când panoul exterior s-a ridicat, am ieşit cu paşi târşâiţi pe coridor.

Cu o lacrimă rostogolindu-i-se pe obrazul stâng, Marana stătea acolo, aşteptându-mă. Mi-a întins un bilet.

— A spus că este important. L-am adus imediat.

L-am întors în mână şi am înjurat. Era de la Lothar.

CAPITOLUL 21

Talion: Terminus

Am strecurat degetul mare sub îndoitura hârtiei, am rupt ceara roşie a sigiliului şi-am despăturit foaia aspră de hârtie. Biletul era scurt:

„Lord Nolan, am găsit pe cineva pe care ai vrea să-l auzi cu urechile tale. Îl voi ţine aici. Vino la Vulpea Galantă, bate de două ori în uşă. Când vei fi întrebat, răspunde: «Lord Nolan».”

Biletul era semnat „Morai”.

Am împăturit la loc foaia cafenie şi am îndesat-o sub tunica de piele. Prinţesa Zaria se uita la mine şi expresia ei reflecta îngrijorarea zugrăvită pe faţa mea. I-am oferit un zâmbet de încurajare şi l-am căutat din priviri pe Halsted, dar el dispăruse deja.

Prinţesa s-a încruntat mai mult de îngrijorare, decât de supărare, şi a înclinat din cap spre locul unde pusesem biletul.

— Ce scrie?

Mi-am dat jos masca şi am clătinat din cap.

— Mai mult decât trebuia, cred. Un prieten de-al meu are probleme.

Chipul ei a fost umbrit de dezamăgire şi eu m-am întins să o strâng de umeri.

— Mai ţii minte ce am spus noaptea trecută?

A surâs uşor şi a înclinat din cap.

— Ai spus că doar ceva extrem de important te-ar putea răpi de lângă mine.

Am încuviinţat solemn.

— Vorbeam serios. Viaţa prietenului meu este în pericol. Trebuie să-l salvez.

M-am îndepărtat spre sala de bal, apoi m-am întors.

— Îţi promit că nimic nu mă va face să nu fiu lângă tine la miezul nopţii.

Am străbătut repede sala de bal, încercând să-mi ascuns tulburarea în spatele unui zâmbet opac. Am înclinat din cap şi am râs când mi s-au făcut complimente pentru costum, dar nu m-am oprit şi nici n-am zăbovit nicăieri. Într-un final, l-am văzut pe Patrick dansând cu soţia sa şi-am aşteptat agitat să se termine muzica.

M-am apropiat de ei repede şi pentru o clipă Contele a crezut că vreau să-i răpesc soţia pentru un dans. Am clătinat din cap:

— Nu că n-aş fi onorat, prietene, dar în momentul de faţă am nevoie de ajutorul tău. I-am dat biletul şi el l-a citit repede. O viaţă este în pericol. Trebuie să-mi spui ce-i cu Vulpea Galantă.

Patrick a strâns din ochi.

— În bilet nu se spune nimic de vreun pericol.

Am încuviinţat solemn.

— Ba se spune. Morai e analfabet.

I-a luat Contelui un moment ca să înţeleagă semnificaţia acestui fapt; apoi s-a holbat la mine.

— Dacă e în pericol, atunci şi tu eşti.

A înclinat din cap spre intrarea principală în sala de bal.

— Vino, putem ajunge acolo în câteva minute.

Am scuturat din cap de două ori.

— Nu, trebuie să merg singur. Spune-mi doar unde este.

S-a scărpinat în cap, căzut pe gânduri un moment, şi, revenindu-şi de pe urma refuzului cu care i-am întâmpinat oferta de-a mă ajuta, a dat din cap:

— Îmi amintesc unde este, dar au trecut aproape şase luni.

M-am aplecat în faţă şi l-am iscodit.

— Mergi pe drumul pe unde am ajuns la templu şi ia-o a doua la dreapta. Drumul urcă pe lângă vechiul cimitir şi virează către mare. Cam după un kilometru şi jumătate vei ajunge la Vulpea Galantă, pe partea dreaptă a străzii. A scuturat din cap cu regret. Eşti sigur că nu te pot ajuta?

Am clătinat din cap mai încet acum şi am întins mâna spre el.

— Nu, Patrick, nu-ţi pot risca viaţa.

Mi-a luat mâna şi a strâns-o ferm.

— Dacă vrei într-adevăr să mă ajuţi, fii cu ochii pe Prinţesă şi fii Campionul ei până ce mă întorc.

A încuviinţat fără nicio vorbă, iar eu l-am lăsat în urmă. Înainte să părăsesc castelul, am trecut prin camera mea. Din compartimentul ascuns al cufărului am scos punga cu săgeţi xne'kale, pe care am legat-o la şoldul drept. Înainte de asta le-am înmuiat vârful din nou în *kutarai.* Mi-am pus pintenii la călcâie chiar dacă nu aveam să merg călare, apoi am coborât în stradă şi am surâs trist când mi-am dat seama că nimănui de la Vulpea Galantă nu avea să i se pară amuzant costumul meu.

o o o

Vulpea Galantă nu era decât o dărăpănătură cu etaj, din lemn bătut de vreme. Un umbrar cu ramă de lemn şi acoperit cu tablă apăra trotuarul ros şi deformat din faţă de vremea aspră şi de lumina lunii. Ferestre bătute în scânduri priveau orb strada şi-n spatele lor nu am remarcat nicio mişcare. Prin crăpăturile din acele scânduri şi din cele de la uşă răzbăteau puncte de lumină galbenă. Treptele strâmbe au scârţâit atunci când le-am urcat spre trotuar.

Am traversat spre uşă, întrebându-mă vag dacă o ţineau cumva şi pe Selia acolo înăuntru.

Am bătut de două ori la uşă şi mi-am scuturat fulgii de vopsea cojită de pe dosul mâinii. O voce groasă a lătrat de după uşă:

— Cine-i?

Am bolborosit ceva, apoi am mai bătut de două ori. Vocea a întrebat mai tare şi tot atât de tare am bolborosit şi eu. Am mai ciocănit o dată şi am făcut un pas în spate.

Am auzit drugul de lemn frecându-se de belciugele ruginite. Când uşa s-a întredeschis puţin, eliberând o rază de lumină argintie care a străpuns noaptea, am lovit-o tare cu călcâiul piciorului drept. Uşa l-a lovit pe omul din spate drept în frunte şi, dându-se de perete, l-a făcut să se rostogolească înapoi. Înaintea de-a se opri, am dat buzna înăuntru şi-am vârât mâna dreaptă în punga cu săgeţi.

Am ridicat privirea şi am zărit doi arbaletrieri la balconul de la etaj, în faţa mea. M-am adăpostit după un stâlp de susţinere al balconului, imediat în stânga, şi am aruncat prima săgeată atunci când ei mă luau în cătare. Corzile armelor lor au vibrat aidoma unor mandoline dezacordate, azvârlind săgeţi. Una a împrăştiat aşchii din stâlpul de lemn, lângă capul meu, şi cealaltă a trecut prin panoul de sus al uşii, în spatele meu.

Prima mea săgeată l-a nimerit pe un arbaletrier în umăr şi m-am grăbit să mai arunc una spre tovarăşul său. Primul trăgător a căzut în genunchi şi, o clipă mai târziu, la fel a făcut şi al doilea, lovit în coapsă, însă eu îmi întorsesem deja atenţia de la ei, ca să mă ocup de cei doi oameni care aşteptau de-o parte şi de cealaltă a uşii deschise. Cel mai apropiat de mine, un blond înalt şi deşirat, încă se resimţea de pe urma loviturii cu uşa, dar al doilea scosese deja sabia şi venea să mă atace.

M-am aruncat în dreapta, aşa că sabia lui a trecut mult pe lângă mine. Am ridicat genunchiul stâng şi l-am lovit în coaste. A gemut şi s-a aplecat. Cu mâna stângă l-am lovit în cap, trimiţându-l la pământ, apoi am scos o săgeată şi am aruncat-o în stomacul deşiratului. Urletul său de durere s-a stins şi s-a oprit când otrava i-a pătruns în corp.

M-am întors din nou când el se prăbuşea la podea în spatele meu, dar nu mai era nimeni care să mă atace. Cel care deschisese uşa stătea în şezut şi îşi masa capul. Şi-a mânjit fruntea cu sânge şi-a înjurat.

Încă sub balcon, m-am lăsat într-un genunchi lângă el, l-am prins de bărbie şi i-am ridicat capul ca să-i pot examina rana.

— O să sângereze, dar n-o să mori din cauza ei.

Am strâns mai tare şi l-am tras de cap până când n-a mai putut să înghită.

— Poate că nu vei muri de la rană, dar te voi omorî eu dacă nu-mi spui imediat unde îl ţineţi pe Morai.

S-a uitat spre barul masiv plin de praf.

— Morai? am strigat.

Din spatele barului s-a auzit imediat un bubuit.

I-am lăsat netrebnicului bărbia şi a început imediat să-şi maseze gâtul.

— Să nu te mişti.

A încuviinţat repede, aşa că mi-am croit drum prin amalgamul de mese murdare şi scaune rupte şi m-am dus în spatele barului. Morai zăcea acolo legat cu destulă frânghie cât să-l ţină prizonier şi pe Jevin. M-am lăsat imediat pe vine şi i-am tăiat legăturile cu *ryqrilul.*

Hoţul s-a scuturat de frânghie şi şi-a smuls din gură cârpa care-i fusese pusă căluş. Şi-a frecat limba cu dinţii şi a scuipat.

— Pfui!

Am zâmbit.

— Cum de te-ai lăsat prins?

A clătinat din cap.

— Nu ştiu. Cineva a aflat că lucrez pentru Lord Nolan şi m-a răpit ca să-ţi atragă atenţia. Ăştia şase trebuiau să mă ţină captiv…

— Şase?!

Cuvântul mi-a ieşit de pe buze tocmai când l-am auzit pe prizonierul meu opintindu-se în picioare şi-atunci m-am ridicat. A ţâşnit spre uşă, dar a zburat imediat înapoi, inconştient, din cauza unei lovituri în faţă primită în faţa tavernei. Deasupra lui, în balconul de deasupra uşii, un al treilea arbaletrier a ieşit din ascunzătoare şi a tras spre mine. Dintr-o singură mişcare, am sărit în stânga şi-am aruncat o săgeată spre el.

Săgeata lui a săpat un şanţ zimţat pe suprafaţa barului. Săgeata mea i s-a înfipt în piept şi omul a căzut peste balustrada balconului. Putredă, balustrada s-a rupt cu un pârâit puternic şi arbaletrierul a căzut în sala de jos într-o ploaie de aşchii, cu un bufnet greu.

— Pe toţi zeii!

Contele Patrick se uita cu ochi mari, pe lângă omul pe care îl proiectase înapoi prin uşă, la corpurile împrăştiate în sala de mese.

— Nolan, ai făcut asta singur?

M-am încruntat, furios.

— Da. De ce ai venit aici?

Prinţesa, cu podoabele ceremoniale ascunse sub o mantie albastru-închis, a trecut pe lângă el.

— Este aici pentru că i-am cerut eu să mă aducă aici.

— Nu, am lovit cu pumnul în bar, nu, nu, nu! Tu nu ar trebui să fii aici.

Reacţia mea a nedumerit-o.

— De ce?

Am întins mâinile deschise spre ea într-un gest de implorare.

— Pentru că eşti în pericol aici.

S-a uitat la mine o secundă, apoi a clătinat din cap.

— Nu, nu se poate să fii unul dintre ei.

Mă privea ţintă, nevenindu-i să creadă.

— Spune-mi acum, Lord Nolan, că nu eşti unul dintre uneltitorii din Sinjaria, altfel le voi cere gărzilor care ne-au însoţit să te omoare pe loc.

Am închis ochii şi aproape am râs.

— Morai, te rog spune-i Prinţesei cine sunt.

— Lord Nolan este un Justiţiar, Măria-Ta.

Râsul ei a răsunat în încăpere.

— Lord Nolan, cred că l-a păcălit costumul tău.

Am privit-o drept în ochi.

— Spune adevărul.

Asta a făcut-o să nu mai râdă, însă tot nu-i venea să creadă.

— Poate eşti tu un luptător bun, cum se vede după toţi oamenii ăştia căzuţi în jurul nostru, dar Talion nu eşti.

Am închis ochii din nou, controlându-mi respiraţia şi bătăile inimii. Am plonjat în mine şi mi-am forţat mintea să atingă entitatea pe care o alungasem din palma dreaptă. Era la fel de rece ca întotdeauna, dar a răspuns prompt chemării mele. Am ezitat să-i dau comanda, eliberând-o ca să-mi umple palma cu linii de abanos.

Ştiam că Prinţesa era o cauză pierdută. În scurt timp, Ducele Vidor avea să o ceară în căsătorie, iar ea avea să accepte. Ştiam bine că nu aveam nicio şansă la iubirea ei; sperasem să-i pot rămâne măcar prieten. Însă capul de

mort din palma mea avea să o îndepărteze de mine prea tare pentru ca asta să mai fie vreodată posibil.

Totuşi, altă cale nu exista. Am eliberat entitatea, care mi-a umplut palma cu gheaţă neagră.

Am deschis ochii şi am întins palma ca să o vadă Prinţesa.

— Sunt Justiţiar şi am venit aici ca să preîntâmpin moartea tatălui tău.

Două gărzi au intrat în tavernă şi i-au preluat pe prizonierii inconştienţi. În urma lor a venit un ofiţer care s-a uitat la Conte pentru instrucţiuni, dar Patrick s-a întors doar spre mine.

— Ce să facă cu ei, Lord Nolan?

Un moment, am rămas pe gânduri. Întrucât biletul lui Morai ei îl adresaseră Lordului Nolan, erau şanse ca oamenii aceia să nu ştie nimic despre *nekkeht.* Dacă ar fi vrut să mă ucidă, aş fi fost atacat pe stradă, iar Morai n-ar fi fost lăsat în viaţă. Eram aproape sigur că răpirea lui şi această ambuscadă nu aveau nicio legătură cu complotul *nekkehtului*; probabil că pornea de la cineva care plănuia să mă ţină captiv şi să mă folosească mai târziu, când grupurile de putere se aşezau în urma morţii Regelui.

M-am încruntat.

— Duceţi-i la cea mai apropiată închisoare şi ţineţi-i separat de ceilalţi prizonieri. Scotociţi localul ăsta şi aduceţi la Castel toate documentele pe care le găsiţi, fără a le citi.

Ofiţerul s-a uitat la Patrick şi Contele a înclinat din cap.

— Sergent, am adăugat, foloseşte-ţi toţi oamenii. O vom escorta noi pe Alteţa Sa înapoi la Castel.

Morai, încingându-se cu centura pe care şi-o recuperase degrabă, căci de ea avea legată sabia, Contele Patrick şi Prinţesa m-au urmat afară, în strada pietruită, fără un cuvânt. Am aşteptat să ajungem la distanţă de gărzi şi m-am asigurat că sergentul nu însărcinase pe cineva să ne urmărească discret, după care m-am întors să vorbesc.

Prinţesa a dus mâna la gura mea, oprindu-mă.

— De ce ţi-ai tăinuit identitatea?

În ochii ei se citea durerea trădării.

— I-ai spus unui pungaş de rând cine eşti.

Am ignorat reacţia lui Morai auzindu-se clasificat drept un pungaş de rând şi am clătinat uşor din cap, iar ea şi-a luat mâna înapoi.

— Să nu vă gândiţi vreunul dintre voi că n-am avut încredere în voi. Am primit instrucţiuni să-mi dezvălui identitatea când va fi nevoie – nici Căpitanul Herman nu ştie cine sunt.

Asta a liniştit-o pe Prinţesă, iar Contele a înclinat din cap, înţelegător.

— Cât despre Morai, ei bine, el este *acel* Morai din cântecul Seliei, iar ei amândoi ştiau deja cine sunt.

Am dat din cap spre bandit.

— Morai strângea informaţii pentru mine ca să pot desluşi cine este în spatele complotului care vrea să îl ucidă pe tatăl tău.

M-am întors spre Morai.

— Situaţia e în continuare încordată în aşteptarea acţiunii de la noapte?

Morai a înclinat din cap, iar umbrele purpurii care îi cădeau peste o jumătate din faţă îi făceau expresia să pară foarte sumbră.

— Facţiunile aşteaptă şi vor tăbărî una peste alta atunci când doar una va întreprinde o acţiune, fie cât de mică.

Contele Patrick s-a încruntat.

— Ştii că există un complot menit să-l ucidă pe Regele Tirrell, dar nu ştii cine este în spatele lui?

Am încuviinţat din cap şi ne-am continuat încet drumul spre castel.

— După Morai, fiecare nobil sinjarian şi-a năimit o armată de mercenari cu bani din Rimahasti. Nobilii hamisiani şi-au adus în oraş propriii soldaţi de casă pentru încoronare, deghizaţi în ţărani.

Am desfăcut mâinile, am depărtat braţele şi am ridicat din umeri.

— Toţi sunt convinşi că se va întâmpla ceva şi toţi sunt pregătiţi să profite din asta, dar nu reuşim să găsim mâna înmănuşată care ţine pumnalul.

M-am încruntat, frustrat.

— Cineva va lovi, pentru că sunt toţi amestecaţi suficient de tare în uneltiri, încât pe fiecare să-l aştepte ştreangul.

Prinţesa a râs.

— Nu după miezul nopţii.

Un junghi rece mi-a sfâşiat stomacul. La miezul nopţii, asasinul avea să lovească, dar îmi dădeam seama că Prinţesa nu ştia asta.

— Ce vrei să spui, Alteţă?

Ea a surâs, uşurată.

— La miezul nopţii, eu şi tata vom semna o amnistie pentru toţi uneltitorii, izgonind cu adevărat tot răul din regat! De aceea voiam să fii prezent, ca să vezi cu ochii tăi.

S-a întors spre Conte, pe care ştirea părea să-l fi năucit.

— Îmi pare rău, Patrick, dar tata voia doar ca martorii să ştie asta înainte ca anunţul să fie făcut în timpul demascării.

S-a întors iarăşi spre mine.

— Întrucât tu eşti din Sinjaria, iar majoritatea lorzilor trădători sunt cel mai probabil din Sinjaria, am vrut ca tu să fii martor din partea mea.

Morai a râs zgomotos.

— Asta aproape dizolvă singurul lucru care ţine laolaltă aceste conspiraţii! Neexistând ameninţarea trădării, toţi se pot retrage dintr-o treabă foarte riscantă.

Morai m-a lovit peste spate.

— Ei, Talion, asta ia apa de la moara rebelilor.

M-am oprit.

— Fir-ar să fie, Morai, până acum am căutat cheia în apă, dar trebuia să o căutăm la moară. Cine e singura persoană care discută cu toate facţiunile implicate în nebunia asta?

Contele Patrick a râs.

— Ducele Vidor? Imposibil. El e o unealtă.

Mi-au îngheţat măruntaiele.

— Unealta-i unealtă numai dacă nu face singură ce are de făcut.

— Nu!

Prinţesa se albise la faţă.

— Tata i-a cerut Ducelui Vidor să-i fie martor…

Am apucat-o pe Prinţesă de braţe.

— Unde era stabilit să semnaţi hârtiile?

— În încăperile tatei din Turnul Lupului.

M-am uitat în sus pe lângă ea şi am văzut conturul întunecat al turnului, în spatele lui înălţându-se piscurile muntelui. O singură lumină galbenă palidă ardea la ultimul nivel. Luna Lupului atârna deasupra turnului şi-am ştiut că nu aveam mult timp la dispoziţie.

M-am întors spre Morai.

— Tu ai urcat stâncile ca să intri în castel, în acea primă noapte când te-am găsit?

A înclinat din cap şi a arătat spre versant.

— Dincolo de cimitir, alături de intrarea în vechea criptă, este în stâncă o crăpătură îngustă care urcă destul cât să ajungi la un prag. De acolo, e floare la ureche.

Am luat-o toţi patru la dus pe o stradă îngustă care urca şerpuit spre cimitirul căzut pradă buruienilor. Prinţesa şi-a dat jos pantofii şi şi-a apucat poalele rochiei cu mâna, ca să poată alerga pe străzi în pas cu noi. Morai deschidea drumul şi-n scurt timp şi-a arătat priceperea de spărgător deschizând poarta cimitirului. Aceasta a alunecat pe balamale, scârţâind – am intrat în fugă şi-am ocolit un dâmb acoperit de mormintele săracilor.

De-acum eu deschideam drumul, şi m-am oprit imediat. Lespedea masivă de granit care închidea criptele fusese dată în lături şi stătea sprijinită de peretele muntelui ca o uşă de lemn atârnând pe balamale strâmbe. Plante rupte atârnau aidoma unor frânghii groase în bătaia luminii care răzbătea dinăuntrul mormântului.

Am clătinat din cap. Numai *nekkehtul* ar fi putut deschide cripta în felul acela. Am întins mâna stângă ca să-i opresc pe ceilalţi.

— Până aici.

Morai a aruncat o privire la criptă şi şi-a scos sabia.

Eu am scuturat din cap.

— Ascultaţi toţi trei. Am arătat spre criptă. Acolo înăuntru este o creatură pe care trebuie să o distrug, şi trebuie să o

fac singur. Voi folosi asta împotriva ei.

Le-am arătat palma dreaptă.

Am încuviinţat toţi trei şi eu am continuat.

— Voi vă veţi întoarce iute la castel. Duceţi-vă la Rege şi scoateţi-l din turn. Scoateţi-l repede, nu aveţi încredere în nimeni şi nu vă uitaţi în urmă. M-am întors spre Morai: Dacă nu mă vezi până dimineaţă, trimite un mesaj în Talianna şi ţine minte cuvântul acela.

Morai a dat din cap.

— *Drijen.*

Din criptă a răsunat o voce.

— Vino, Talion, te aştept. Spune-le prietenilor tăi să-şi vadă iute de drum, altfel nu mai are niciun rost.

Vocea s-a stins râzând. Prinţesa era evident zguduită de ce auzise.

Am mijit ochii.

— Şi ardeţi pe rug toate Iscoadele pe care le vedeţi.

Am păşit spre criptă, dar Prinţesa m-a apucat de umăr.

— Lord Nolan, Talion, nu poţi intra acolo. Te va ucide.

I-am luat mâna într-a mea şi am sărutat-o. Îmi aminteam ce-mi spusese Excelenţa Sa cu atâţia ani în urmă. „Mai bine să mori ca să îl distrugi, decât să-l laşi să întoarcă lumea la zilele Spulberării.” Mi-am scos de pe deget inelul Prinţului Uriah şi i-am adunat degetele în jurul lui.

— Ţine-mă minte drept Campionul tău.

M-am îndepărtat şi Contele Patrick a tras-o pe Prinţesă după el. Înaintam pe picioare ca de plumb, însă nu simţeam deloc teamă. Ştiam că eram mort, Zeiţa Shudath îmi spusese asta. Poate că avusese dreptate, poate că aveam să mor regretându-mi faptele, întrucât moartea Regelui Tirrell ar fi bucurat-o pe bunica. În acest sens, morţii aveau să mă înfrângă, dar asta nu conta pentru mine.

Eu eram un Justiţiar. Dreptatea era darul meu către lume. Altă misiune nu aveam şi alt ţel mai nobil nu exista pentru mine. Recunoscându-mă deja mort, mi-am chemat *tsincaatul* şi-am intrat în mormântul familiei regale hamisiane ca să ucid o creatură care nu putea să moară.

o o o

Am păşit cu băgare de seamă în anticamera criptei şi m-a mirat absenţa urmelor lăsate de trecerea anilor. Deşi şterse de vreme, culorile folosite la picturile murale încă dădeau viaţă desenelor. Sculpturile decorative din jurul arcadei prin care se intra în sala mormintelor încă aveau linii precise şi păstrau forţa cu care le investise sculptorul. Îmi tresălta sufletul văzând atâta frumuseţe înainte să mor.

Interiorul imaculat al uriaşei cripte contrasta cu starea deplorabilă în care se găsea cimitirul din spatele meu. Nişe săpate sus în ziduri mărgineau întreaga odaie rotundă. Deşi odată erau luminate de flăcări magice în cinstea morţilor, acum mai erau îmbăiate doar în lumina gălbuie a lumânărilor groase şi negre pe care *nekkehtul* le pusese să ardă în ele. Înapoi, pe partea stângă, în cel mai îndepărtat colţ, am văzut arcada înnegrită care ducea sus, prin peretele văii, spre Turnul Lupului, în apropierea ei fiind destul pământ pe jos ca să sugereze că fusese eliberată pentru a înlesni accesul între castel şi cripte.

Încăperea principală era mai mult lată decât adâncă şi avea patru metri în înălţime. O pădure de coloane dispuse la intervale egale urca pentru a susţine tavanul boltit. Peste tot, aranjate într-o manieră ordonată care ocupa două treimi din spaţiul încăperii, sicrie de piatră se odihneau pe catafalcuri înalte. Efigiile în piatră ale conducătorilor împodobeau capacul sicrielor, uitându-se cu ochi goi la muntele de deasupra lor.

Nekkehtul stătea şi medita chiar în mijlocul sălii. Ochiul lui stâng, cel înconjurat de diamantul negru tatuat, s-a deschis brusc. Părul negru rar se străduia să acopere un cap prea mare pentru corpul costeliv care îl susţinea. Mic de statură, arăta mai mult ca o sperietoare decât ca o fiinţă omenească.

A zâmbit şi a depărtat braţele, primindu-mă parcă în locuinţa sa.

— Eu sunt Gyasi ra Tingis, Talion. În acest loc umil şi uitat te-aştept de mult timp.

Cu *tsincaatul* întins înainte, am înaintat până ce ne mai

despărţeau doar doisprezece paşi. Am trecut pe lângă mormintele a o sută de regi şi regine ale Hamisului şi, făcând asta, am simţit o linişte ciudată. M-a izbit faptul că niciun apărător al dinastiei regale nu putea eşua între acele sicrie.

M-am uitat în jos la *nekkeht.*

— Eu sunt Justiţiar. Şi eu am aşteptat mult să ne întâlnim.

Încet şi uşor, Iscoada, care şedea cu picioarele încrucişate, s-a ridicat fără a atinge pământul cu mâinile.

— Mormântul ăsta e o ascunzătoare tristă, dar pentru o seară nu e chiar aşa apăsătoare. Oferă categoric mai multe posibilităţi decât am avut la dispoziţie până acum în această misiune a mea. Cât te-am aşteptat, am găsit totuşi un mod de-a mă amuza.

Şi-a fluturat mâna dreaptă în jurul capului şi lumina lumânărilor din jurul nostru a crescut în intensitate.

— Sper că nu te deranjează decoraţiunile mele.

Am băgat de seamă că mă furnica dosul mâinii stângi, dar nu i-am dat nicio importanţă.

— Nu mă privesc pe mine. Eu am venit să te distrug.

Nekkehtul a chicotit, a descris o piruetă şi s-a retras într-un salt. Acea mişcare supranaturală l-a îndepărtat de mine cu o viteză uimitoare. A aterizat pe un sarcofag, s-a întors şi s-a ghemuit ca un gargui pe el. Se agăţa de piatră ca o veveriţă într-un copac şi rânjea la mine, dar înainte să mă poată tachina cu cine ştie ce comentariu copilăresc, săgeata pe care am aruncat-o după el i-a nimerit umărul drept.

A mârâit şi a smuls săgeata.

— Ha! Te aştepţi ca jucărioara asta să mă oprească?

A strâns-o în mâna stângă şi eu am auzit-o pârâind. A deschis palma şi a lăsat aşchiile să cadă. A fluturat în acelaşi timp din degetele mâinii drepte şi aşchiile au luat foc înainte să atingă podeaua.

— O, Talion, ce plăcere voi avea să te omor!

A sărit de pe sicriu ca o broască, a atins podeaua de granit şi m-a atacat. Mă răsucisem deja pe jumătate ca să evit un impact frontal, dar el tot m-a trântit la pământ,

lăsându-mă fără aer. Ne-am rostogolit şi eu l-am împins deoparte. A zburat şi s-a izbit de un catafalc, însă nici n-a băgat de seamă asta.

A plonjat spre mine, iar eu, stând pe spate, am lovit cu piciorul drept. L-am nimerit sub bărbie, trimiţându-l peste mine. A lovit solul strâmb, după care s-a rostogolit, oprindu-se brusc. A scuipat şi eu am auzit bucăţi de dinţi răpăind pe podeaua de granit neted. De la buza de jos crăpată îi curgea sânge. Şi l-a şters cu dosul mâinii drepte, mânjindu-se.

A râs, apoi s-a retras în sine ca să repare stricăciunile şi să-mi demonstreze puterea de care era în stare. În clipa când ochii i s-au dat peste cap şi n-am mai văzut decât albul lor, m-am ridicat, am sărit în faţă şi mi-am înfipt *tsincaatul* în pieptul lui.

Atunci a deschis ochii brusc şi a pivotat. Mi-a smuls *tsincaatul* din mână, răsucindu-l; după care m-a lovit în piept cu palma dreaptă deschisă. Deasupra inimii a explodat durerea şi, zburând în spate, mi-am auzit sternul trosnind. Fără control, m-am dat peste cap pe podeaua de piatră. M-am lovit cu capul de un catafalc, am văzut stele în faţa ochilor şi-am rămas acolo, zăcând năuc.

Nekkehtul a râs ca un descreierat. Cu fiecare cuvânt de dojană, din gură îi curgea un fir subţire de sânge.

— Asta nu mă poate opri, Talion.

Şi-a rupt cămaşa până la jumătate şi s-a uitat la *tsincaatul* înfipt în piept. A prins lama cu mâinile.

— Nu mă poţi opri.

Încet, a scos lama. Centimetru cu centimetru, aceasta a ieşit din pieptul lui şi rana din jurul ei s-a închis. I s-a oprit şi hemoragia de la gură şi atunci mi-a adresat un zâmbet cu gura plină de dinţi stacojii.

— Sunt invincibil.

A aruncat *tsincaatul* şi a păşit hotărât înainte.

Era evident că aştepta să-mi chem arma şi să-l atac din nou cu ea, dar eu ştiam deja că nu ar fi avut niciun efect asupra sa. M-am rostogolit pe burtă, m-am împins în podea şi m-am împotrivit durerii care radia din piept. Am avansat

şi m-am prefăcut că-i aplic o lovitură la ochi cu mâna stângă. Invincibil sau nu, îşi petrecuse toată viaţa apărându-şi ochii din reflex, aşa că a înălţat şi acum mâinile ca să-i protejeze. Atunci am ridicat genunchiul şi l-am lovit tare în vintre.

A coborât iute mâinile, dar în loc să se ţină de locul lovit, m-a prins de piciorul stâng şi m-a strâns cu mâna dreaptă de rotulă. M-a ţinut pe loc, apoi a strivit osul aşa cum strivise săgeata.

O durere cumplită mi-a răpit vederea şi am simţit că ţâşneşte afară prin creştetul capului. Agonia a pornit ca un taifun prin corpul meu, zgâriind cu gheare încinse în foc fiecare nerv şi fibră a fiinţei mele. Am simţit că mă prăbuşesc şi am auzit scrâşnetul genunchiului stâng atunci când a atins pământul, dar acea nouă durere nu putea fi mai mult decât o umbră a ceea ce simţeam că-mi devasta corpul pe dinăuntru.

Râsul lui a înghiţit ecoul ţipătului meu. *Nekkehtul* s-a apropiat şi a rămas deasupra mea.

— Te doare, Talion? Cum se poate asta?

A ridicat piciorul şi m-a încălecat.

— M-ai străpuns cu sabia şi pe mine nu mă doare.

S-a lăsat la pământ şi m-a apucat de piciorul stâng. Mi-a prins degetul mic între degetul lui mare şi arătător. Lumina lumânărilor îi arunca ochii în umbre şi-i făcea capul să semene cu un craniu.

— O să-mi facă plăcere asta, Talion.

A rânjit, a strâns şi mi-a pulverizat oasele degetului.

I-am pus mâna dreaptă pe frunte şi i-am zgâriat scalpul cu degetele. Speram să creadă, pentru o clipă, că intenţionam să-l fac să sufere. Aveam nevoie doar de o secundă pentru a începe să-i scot sufletul din corp, apoi aveam să ne luptăm voinţă contra voinţă, iar sufletele pe care le avea el în plus nu ar mai fi contat deloc.

Am inspirat… şi nu s-a întâmplat nimic.

Nekkehtul a râs în hohote! S-a apropiat cu faţa de mine şi m-a stropit cu salivă.

— Au încercat asta o dată cu mine, Talion, dar am găsit o

vrajă împotrivă. Magia ta nu funcţionează aici.

A privit în sus şi atunci am văzut în ochii săi puncte de lumină de la lumânări.

— Am o oră până să mi se consume lumânările, dar atunci tu vei fi mort deja. S-a uitat în jos la mine. Nu vei fi însă mort de mult.

Am încercat să-mi chem *tsincaatul,* dar n-am simţit nimic. Rămânea în spatele lui, la doar zece sau cincisprezece paşi distanţă, însă putea la fel de bine să fie înapoi în Talianna. Întins pe spate cum eram, nu puteam ajunge la *ryqril,* iar el mă ţinea de mâna stângă, ceea ce mă împiedica să scot stiletul legat de antebraţ.

A înclinat încet din cap spre mine şi a ales degetul mijlociu de la mâna mea stângă ca şi când ar fi ales o cheie de pe un inel.

— Îţi cunosc toate secretele şi ţi le-am blocat. Nu poţi face altceva decât să mori, Talion.

Am mijit ochii. I-am scrutat privirea neagră ca noaptea şi am pronunţat răspicat un cuvânt având finalitatea securii unui călău care se înfigea în butuc.

— *Leoht!*

În fiecare nişă au explodat pălălăi de foc auriu şi portocaliu, urcând să atingă acoperişul într-o mângâiere obscenă. Incandescenţa aceea a golit chipul *nekkehtului* de culoare, făcând fiecare linie contorsionată de nesiguranţă, confuzie şi teroare a lui să pară dăltuită în abanos.

Tsincaatul mi-a sărit în mână în clipa când l-am chemat şi i-a retezat gâtul. M-am răsucit şi i-am aruncat trupul descăpăţânat de pe pieptul meu. Pe partea stângă, am tras genunchii sus şi, cu mâna stângă, i-am prins capul de o ureche. Maxilarele încă i se mişcau, dar nu ieşea niciun sunet din gură; nici nu mai conta, căci ştiam ce voia să întrebe.

— Unii Talioni au mai multe secrete decât alţii, Gyasi.

Am lăsat *tsincaatul* să cadă, am lipit mâna dreaptă de fruntea lui şi am inspirat. Am simţit sufletele *rhasa* trecând în mine; apoi a început rezistenţa. Am tras mai tare, dar el s-a împotrivit.

— Nu, Gyasi, timpul tău s-a terminat. Ai eşuat. S-a sfârşit pentru tine.

A scrâşnit din dinţi neputincios, căci nu mă putea muşca. Trupul i se zvârcolea orbeşte, însă el nu-l putea controla, deoarece nu ştia unde se afla şi nici încotro era întors. Nu putea să facă nimic şi simţea asta. În clipa când această îndoială i s-a furişat în minte, al meu a fost.

Sufletul lui a zburat repede în mine. Corpul i s-a mai zbătut o dată sau de două ori la picioarele mele, apoi a rămas nemişcat. Ochii i s-au închis şi maxilarul i-a căzut moale. Ucisesem *nekkehtul.*

Încet, înfruntând durerea, m-am opintit în picioare. Aşchii de os mi s-au mişcat în genunchi şi aproape am căzut, dar m-am agăţat de un sicriu şi m-am echilibrat. Am rămas sprijinit de sarcofagul de piatră, tremurând. Apoi am aruncat capul lui Gyasi şi am început să chicotesc dement.

— Poftim, Prea Sfântă Shudath, am făcut-o, am râs zgomotos. I-am înfrânt pe morţi.

Mişcarea pe care am zărit-o cu coada ochiului drept nu m-a pus în gardă. *Ryqrilul* a zburat spre mine, mi-a străpuns pieptul în partea dreaptă, lama lui ascuţită de oţel găsindu-mi inima. Am coborât privirea, surprins şi ameţit, întrucât, încă dinainte să strâng mâna pe mâner şi să scot pumnalul din mine, am recunoscut *ryqrilul.* Am căzut în genunchi, acoperind gaura din care curgea sângele într-o încercare zadarnică de a opri hemoragia. Surâdeam strâmb când am căzut cu faţa înainte, deoarece nu-i luasem avertismentul în serios şi plătisem preţul trufiei. *Ryqrilul* îi aparţinea lui Lothar.

CAPITOLUL 22

Justiţiar: Cirhon

Lothar stătea în genunchi, cu ochii închişi, în mijlocul frumuseţii Cercului Bântuit. Iarba verde şi scurtă de primăvară se înclina înaintea aceleiaşi brize blânde care se juca în părul alb-blond al lui Lothar şi care făcea să fluture capetele bandanei sale de mătase albă. Vuietul gâlgâit al Râului Tal care trecea printr-un defileu, la zece metri mai jos de versantul din spatele lui, semăna cu un tunet în depărtare. Lothar părea să nu-l observe, preocupat fiind doar să-şi lustruiască *tsincaatul* din poală cu o cârpă stacojie.

Am legat frâiele lui Lup de ramura unui copac de la marginea poienii. Am încercat să nu-l deranjez pe Lothar, dar ştiam că nimic din ceea ce făceam nu-i putea scăpa. Am desfăcut baierile desagii şi am scos din ea pâinea şi vinul. Ştiam că-mi irosisem banii când le cumpărasem, însă trebuia să sper că Lothar va considera că-mi plătisem datoria fără ca unul dintre noi sau amândoi să trebuiască să murim.

Am clătinat încet din cap. Dacă ar fi avut de gând să nu se verse nicio picătură de sânge, n-ar fi ales Cercul Bântuit ca loc al *Cirhonului.*

Cercul Bântuit era la doar câţiva zeci de metri mai sus de fundul văii de pe latura sudică a Munţilor Tal. Aflat pe platoul unei culmi care dădea spre Râul Tal, oferea o privelişte frumoasă a văii şi Taliannei. Cercul era trasat de stânci scunde, mai puţin acolo unde se unea cu marginea platoului. Datorită diametrului de şase metri, cercul forma o arenă potrivită doar pentru doi luptători.

M-am dus la marginea cercului şi am îngenuncheat înainte de a pătrunde în el. M-am înclinat spre Lothar şi-am aşezat pâinea şi vinul înăuntrul hotarului de piatră gri.

— Am venit şi am adus pâine şi vin în speranţa că vom

putea pune capăt acestei nerozii.

Lothar a deschis încet ochii şi s-a uitat la mine fix, fără a scoate o vorbă, însă corpul i-a trădat mintea. Mâna lui a început să mângâie *tsincaatul* cu mai multă tandreţe şi nările i-au fremătat ceva mai tare în timp ce respiraţia i se accelera, în cele din urmă, mânia i-a biruit stăpânirea de sine.

— Văd că, în sfârşit, ţi-ai adunat curajul să mă înfrunţi. Te aştept de o jumătate de zi.

Am clătinat din cap.

— Oricât ai fi de mânios, ştii că nu sunt un laş.

Din gâtul lui s-a auzit un hârâit demonic. Şi-a dezgolit dinţii, ca pentru a mă speria, într-un rânjet.

— Dacă nu eşti laş, de ce ai adus o ofrandă în schimbul vieţii tale?

S-a aplecat în faţă, alungând şi ultima notă de distincţie.

Am strâns din fălci şi mi-am dat timp să mă calmez. Pe un ton egal, i-am răspuns:

— Am adus darurile acestea pentru că nu vreau să mă lupt cu tine. Te-am făcut să aştepţi deoarece Marana nu s-a întors chiar întreagă din misiunea noastră.

Speram la o reacţie din partea lui atunci când am amintit de Marana şi am primit una, însă nu era tocmai cea pe care o doream.

Lothar a mijit ochii ca şi când ar fi muşcat dintr-un fruct acru. A ridicat *tsincaatul* şi i-a studiat muchia în timp ce soarele se reflecta în ea. Apoi, ca o felină luată prin surprindere, a întors repede capul în direcţia mea şi m-a fixat cu o privire aspră.

— Cum cutezi să-i rosteşti numele în faţa mea când chiar tu i-ai otrăvit mintea împotriva mea? Nu ea este motivul luptei noastre, Nolan Fără de Casă, ci faptul că ai sedus-o! Să nu-ţi închipui că te voi lăsa să trăieşti doar fiindcă moartea ta ar întrista-o pe ea.

A clătinat din cap cu regret, de parcă ar fi stat deja deasupra cadavrului meu şi-ar fi deplâns plin de remuşcări irosirea unei vieţi aşa tinere.

— Luptă-te cu mine tu, nu o folosi pe ea împotriva mea.

Am strâns pumnii şi mi-am înfipt unghiile în palme.

— Fir-ai să fii, Lothar! Nu-mi pasă că mă dezonorezi cu acuzaţiile astea, dar sugerezi că nu mi-ar păsa deloc de Marana, iar asta nu pot tolera.

Am arătat cu degetul spre Talianna.

— Marana are nevoie de tine, are nevoie de Jevin, are nevoie de mine. Are nevoie de toţi prietenii pe care i-a avut vreodată. A încercat să-şi ia viaţa, Lothar; Marana a încercat să se sinucidă!

Mi-am recăpătat controlul emoţiilor şi am deschis palmele.

— Ţi-am adus pâine şi vin ca să ne putem întoarce amândoi şi să-i fim alături. Provoacă-mă la duel din nou după ce se va însănătoşi, peste o săptămână, o lună sau un an. Nu voi refuza niciodată să răspund provocării, dar nu vreau să iau de lângă ea pe cineva special în clipa aceasta.

Lothar mi-a auzit cuvintele, dar le-a ignorat semnificaţia. A lăsat capul pe spate şi a râs.

— Nu te îngrijora, Nolan, nu mă vei ucide.

S-a ridicat în picioare şi a păşit calm în faţă. S-a aplecat şi a luat sticla devin, apoi a înfipt *tsincaatul* în pâine. S-a întors cu o precizie militară şi a mărşăluit înapoi, trecând de locul unde stătuse. S-a oprit abia la marginea platoului.

— Nu, Lothar, te rog.

Am întins mâinile şi l-am implorat să nu arunce ofranda.

— Marana are nevoie de tine.

Fără a-i păsa, Lothar a azvârlit vinul şi pâinea în prăpastie.

— Iar eu mă voi duce la ea, Nolan, dar numai după ce te voi fi ucis pe tine.

Am înclinat din cap şi m-am ridicat încet. Am vârât mâna în punga de la centură şi am scos o bucată de mătase neagră. Un craniu alb pe un disc roşu marca mijlocul acelei fâşii. Am netezit-o, am întors-o astfel încât cercul să stea spre pământ şi am dus-o la frunte. Am atins craniul vopsit stângaci şi, când m-am asigurat că era poziţionat chiar în mijlocul frunţii mele, am legat fâşia, făcând nodul deasupra urechii drepte.

Lothar m-a urmărit şi a chicotit în barbă. El îşi înnodase bandana – albă, deoarece el solicitase acest *Cirhon* – în partea stângă. Astfel, voia să transmită că accepta ca lupta să se încheie doar cu moartea mea, în vreme ce eu, înnodând bandana în dreapta, îi ofeream o cale de retragere care să nu presupună vărsare de sânge.

— Nolan, nu fi prost, nu mă vei scoate niciodată din cerc.

— Lothar, te rog, acest cerc a absorbit destul sânge talionic de-a lungul secolelor. Suficiente fantome sunt legate de locul ăsta. Hai să nu ne facem asta unul altuia.

Nobilul janian s-a întors cu paşi siguri în mijlocul cercului. Şi-a scos *ryqrilul* şi şi-a împreunat braţele peste piept.

— Eu, Lothar ra Jania, cer de la tine să-ţi răscumperi datoria cu sânge. Mi-ai fost ca un frate, dar m-ai trădat. În *Cirhon,* acest lucru îşi va găsi rezolvarea.

Mi-am desfăcut cureaua cu sabia, am scos *ryqrilul,* mi-am chemat *tsincaatul* şi mi-am încrucişat şi eu braţele peste piept.

— Eu, Nolan ra Sinjaria, îţi resping cererea şi, făcând asta, nu-ţi cer nici sângele şi nici viaţa. Nu te-am trădat. În *Cirhon,* acest lucru îşi va găsi rezolvarea.

Am făcut un pas în faţă, intrând în *Cirhon.* Dacă îl scoteam pe Lothar din cerc, totul se termina. Dacă unul dintre noi reuşea să-l dezarmeze pe celălalt şi acela îşi chema *tsincaatul* din afara cercului, lupta se încheia. Dacă unul dintre noi îl ucidea pe celălalt, lupta se termina.

Falnic, Lothar mă aştepta în mijlocul cercului. Adoptase o poziţie lejeră de gardă, cu *tsincaatul* în mâna dreaptă şi *ryqrilul* în cea stângă. Spre deosebire de al meu, *ryqrilul* lui era echilibrat şi putea fi aruncat, dar ştiam că nu ar fi făcut asta. Îl puteam para şi el ar fi rămas în dezavantaj.

Deodată, mi-am dat seama că, după drumul de întoarcere din Zandria şi după ritualul Shar, nu puteam rezista într-o luptă de durată. Eram prea obosit, iar boala Maranei ameninţa să-mi distragă atenţia. Trebuia să pun capăt luptei repede, dar, uitându-mă la janianul înalt, puternic şi neînduplecat, am ştiut că asta nu avea să fie o misiune uşoară sau lipsită de riscuri.

Am pornit spre el cu paşi mari. Înaintam cu *tsincaatul* şi *ryqrilul* păstrate jos, la şold, mai mult ca un bătăuş, decât ca un luptător exersat. Lothar a înfipt piciorul stâng în pământ şi a sărit spre pieptul meu. M-am răsucit din trunchi în stânga şi am ridicat armele ca să prind lama lui Lothar. Am lovit cu piciorul drept şi l-am nimerit în piept.

Lothar a zburat în spate şi s-a prăbuşit grămadă, gemând. *Tsincaatul* lui a rămas prins între armele mele şi am făcut un pas spre marginea cercului ca să-l arunc cât acolo, dar piciorul meu drept a cedat. O durere l-a sfredelit pe toată lungimea, însă eu m-am îndârjit să arunc *tsincaatul* afară din arenă înainte să privesc în jos.

Gamba dreaptă era plină de sânge. Cizma brună era despicată de sub genunchi până unde muşchiul începea să se subţieze spre călcâi. Lichidul cald şi lipicios o umplea deja şi-mi gâlgâia între degete, dar, chiar şi aşa, ştiam că încă mai puteam păşi şchiopătând. Nu-mi pierdusem complet mobilitatea, iar asta însemna că încă mai aveam o şansă.

Lothar s-a ridicat încet în picioare, agitând în aer *ryqrilul* însângerat, şi a râs de mine, care stăteam în genunchi.

— Unealta-i doar o unealtă, nu-i aşa, Nolan? Ei, de data aceasta unealta s-a stricat. A coborât privirea spre *tsincaatul* meu. Te voi ucide în pofida avantajului tău.

Muşchii maxilarului i s-au încordat, însă n-au reuşit să-i alunge rânjetul încrezător de pe buze.

M-am ridicat şi m-am grăbit să probez câtă greutate putea susţine piciorul rănit. A rezistat chiar şi atunci când m-am lăsat pe el cu greutate, dar asta nu mă surprindea. Din pricina rănii, piciorul nu răspundea bine la mişcări iuţi şi sângera prea tare ca să-mi ofere suficient timp în care să-l înfrâng, cumva, pe Lothar.

Din nou, Lothar a făcut o grimasă, iar eu am observat că-şi ţinea braţul drept lipit de corp. Îi rupsesem câteva coaste şi el se lupta acum cu durerea. Nu se albise la faţă şi nu avea urme de sânge pe buze, aşa că nu avea vreun plămân perforat, dar asta ne apropia de-o remiză mai mult decât îşi dorea el să recunoască.

M-am uitat la *tsincaatul* din mână, apoi l-am aruncat afară din cerc.

— Nu, Lothar, nu accept să spună cineva că am profitat pe nedrept unul de celălalt.

Ceva i-a scăpărat în ochi şi el a reuşit să alunge licărul destul de repede, însă speram că înţelesese, măcar în acea secundă, că niciodată nu-mi dorisem să-l rănesc.

Lothar a luat o poziţie joasă şi eu am încercat să fac la fel, atât cât îmi permitea piciorul. S-a apropiat pe partea lui stângă, încercând să-şi apere coastele rupte. Din nefericire, atacul a venit din partea mea dreaptă, aşa că am continuat să bat în retragere în cerc pentru a-l ţine la distanţă de punctul meu slab. Am mutat *ryqrilul* în mâna dreaptă şi-am făcut fente scurte, tăind aerul, ca să-l ţin înapoi.

În el a explodat frustrarea. A plonjat, lovindu-mă cu umărul stâng, iar eu am căzut pe spate. I-am simţit *ryqrilul* înţepându-mă în spinare şi am strigat. Am lovit cu pumnul stâng în jos, mai mult într-un spasm de durere decât fiindcă aşa aş fi vrut, şi l-am izbit în coaste.

Lothar şi-a arcuit spatele în agonie şi s-a rostogolit în dreapta mea. Încă ţinea *ryqrilul* în mâna stângă, dar ambele braţe-i erau ţintuite sub mine. Cu cotul drept l-am lovit în antebraţul stâng şi am auzit trosnet de os; apoi m-am răsucit în stânga şi, cu faţa la el, m-am lăsat în genunchi.

Am tuşit convulsiv şi am simţit gust de sânge. Am mutat *ryqrilul* înapoi în mâna stângă şi mi-am pipăit uşor spatele. Am simţit mânerul pumnalului său, dar după unghi mi-am dat seama că nu era înfipt în mine drept. În schimb, lama pătrunsese paralel cu brâul meu şi, rostogolindu-mă, o scosesem din rană, astfel încât doar jiletca de piele o mai ţinea în contact cu pielea.

Am scos-o şi am aruncat ambele *ryqriluri* afară din cerc. Am tuşit din nou şi am dus mâna stângă la gură, acoperind-o. Când am luat-o de acolo am văzut în palmă picături de sânge. Lothar îmi atinsese plămânul cu pumnalul şi, fără îngrijiri, rana avea să-mi fie fatală.

Nici Lothar nu arăta mai bine. Şi-a tras încet picioarele

sub el şi s-a folosit de braţul drept ca să se ridice în genunchi. Se făcuse foarte palid la faţă. A tuşit şi i-a apărut sânge pe buze, iar el s-a strâmbat de durere. S-a clătinat şi a dus braţul stâng rupt de cealaltă parte a corpului, ca să se ţină de coaste.

S-a convulsionat, zguduit de o tuse lichidă. A ridicat un deget nesigur spre mine.

— O să te ucid, Nolan.

M-am chinuit să mă ridic în picioare şi m-am dus cu spatele spre mijlocul cercului.

— Atunci, vino. Să terminăm odată cu asta.

Am deschis mâinile însângerate şi am aşteptat. Ştiam că nu aveam decât o şansă şi voiam să pun capăt luptei fără a-l ucide pe Lothar, aşa că trebuia să risc.

Lothar s-a avântat în faţă, neînţelegând ce urmăream decât atunci când m-am lăsat pe spate în calea lui. L-am prins de reverele tunicii şi m-am rostogolit pe spate. Mi-am înfipt piciorul stâng în stomacul lui şi am împins tocmai când impactul cu solul mi-a trezit dureri mari în spinare. Am dat drumul tunicii şi l-am lăsat să-şi continue zborul.

Speram ca Lothar să se izbească destul de tare în cădere, cât să-şi piardă cunoştinţa, dar chiar în timp ce-i dădeam drumul, el şi-a tras umărul drept în jos şi a dat din picioare în dreapta ca să se rostogolească. A aterizat pe partea dreaptă şi a strigat de durere, dar nu s-a dat bătut. Totuşi, durerea l-a făcut să-şi piardă pentru o clipă controlul asupra propriului corp. În loc să se ridice în picioare şi să mă atace din nou, cum făcuse de nenumărate ori când ne antrenam, a continuat să se rostogolească, ajungând până dincolo de marginea râpei.

— Lothar!

M-am forţat să ignor valurile de durere care ameninţau să mă tragă în străfundurile întunecate ale morţii. M-am rostogolit pe burtă şi m-am târât spre latura deschisă a cercului. Nu putea să fi căzut!

Aproape de margine, m-am concentrat asupra a ceva palid între ierburile de la buza prăpastiei. Am sărit şi am apucat cu mâna dreaptă. Am simţit piele!

— Lothar, te-am prins, te-am prins!

M-am târât mai aproape şi m-am uitat peste margine.

Acolo, ţinându-se cu mâna dreaptă, atârna Lothar. S-a întins şi cu piciorul drept a reuşit să ajungă la un prag. Am simţit cum muşchii antebraţului i s-au detensionat, însă nu mi-am slăbit prinsoarea. Jos, Râul Tal curgea înspumat printre stânci şi împrăştia o mie de stropi într-o bulboană. Stâncile îmi aminteau de dinţi, iar apa curgea printre ele aidoma salivei printre colţii unei bestii înfometate. Îl voia pe Lothar, dar eu mă opuneam.

Janianul s-a uitat la mine complet buimăcit. A spus ceva, dar urletul râului i-a înghiţit cuvintele.

Am clătinat din cap.

— N-am să te las să mori.

Am dus mâna stângă în jos şi l-am apucat de umărul stâng al tunicii.

— La trei.

Probabil că am numărat, căci îmi amintesc că l-am tras cu toată forţa şi l-am simţit ridicându-se peste mine, dar aici amintirile mele se sfârşesc. Efortul mi-a provocat o durere prea mare, făcându-mă să cedez în faţa linţoliului negru pe care l-a aruncat peste mine.

O O O

M-am trezit la infirmerie, într-un pat pe care îl cunoşteam mult prea bine, şi nu simţeam niciun pic de durere. Am deschis ochii dintr-odată şi atunci i-am văzut clar pe Marana, Jevin şi Adamik. Cei doi din urmă zâmbeau, dar expresia Maranei nu s-a schimbat. Doar o lacrimă solitară rostogolindu-i-se pe obrazul drept sugera că mă observase.

M-am uitat la Vrăjitor.

— De când sunt aici?

— De patru zile.

Răspunsul lui mi-a tăiat respiraţia. Presupunând că ajunseseră la mine repede, acesta era un răstimp mult mai mare pentru ca două răni de cuţit să se vindece. Deodată, am înţeles cât de aproape de moarte trebuie să fi fost, de fapt.

— De ce aşa mult?

Fealareenul s-a încruntat şi zâmbetul i-a dispărut.

— Ai pierdut mult sânge. Dacă Marana n-ar fi pornit într-acolo ca să încerce să vă oprească, ajutoarele ar fi venit prea târziu.

Jevin a înclinat din cap spre Marana şi eu i-am zâmbit.

— Îţi sunt dator cu viaţa.

Am întins mâna şi i-am luat palma dreaptă într-a mea.

— Trăiesc pentru tine, Nolan, refuz să te las să mă abandonezi.

A rostit aceste cuvinte pe un ton plat, de parcă ar fi enunţat o lege.

Am strâns-o de mână şi am simţit o reacţie plăpândă.

— Voi fi alături de tine mereu.

I-am dat drumul la mână, m-am ridicat încet în capul oaselor şi m-am uitat prin încăpere. Ceva mi s-a părut complet nelalocul lui. Toate celelalte paturi erau goale. M-am împotrivit răcelii din stomac şi m-am întors spre Jevin.

— Unde este Lothar?

Chipul Fealareenului s-a întunecat.

— Nu îţi aduci aminte?

Am scuturat încet din cap, căci singura concluzie logică la care puteam ajunge după întrebarea lui Jevin mă lăsase fără cuvinte.

Lord Hansur a apărut fără niciun sunet în prag, în spatele lui Jevin. A înclinat din cap spre cei trei Talioni, care au ieşit apoi, încolonaţi, din cameră, lăsându-ne singuri. Înainte de-a vorbi, Lord Hansur a inspirat adânc, apoi a expirat încet.

— Nolan, Lothar ra Jania este mort.

Am scuturat vehement din cap.

— Nu, nu poate fi mort. Era rănit, da, grav rănit, dar l-am ajutat să urce înapoi. Ştiu că l-am ajutat.

Îmi curgeau lacrimi de crocodil şi le simţeam gustul sărat pe limbă.

Lord Hansur s-a uitat ţintă la mine, apoi a întins o mână pe care mi-a pus-o pe umărul drept.

— Ai încercat să-l salvezi, sunt sigur, Nolan, dar probabil că şi-a pierdut cunoştinţa şi a căzut înapoi. Nu este vina ta.

Am purtat o luptă lăuntrică şi am strâns tare din ochi ca să opresc lacrimile. M-am aplecat şi am dat pătura deoparte. Cu antebraţul stâng, mi-am şters lacrimile de pe faţă. Mi-am tras nasul, apoi mi-am dres vocea.

— Te rog, spune-mi că nu l-aţi înmormântat. Vreau să-l văd.

Mi-am tras picioarele peste marginea patului.

Lord Hansur m-a împins uşor înapoi, iar eu eram prea slăbit ca să mă opun.

— Nu-i poţi vedea corpul. A căzut în râu şi trupul nu i-a fost încă găsit.

Am încercat să vorbesc pe lângă nodul din gât, dar mai uşor mi-ar fi fost să-l aduc pe Lothar înapoi din morţi. Dacă nu-i găsiseră trupul după patru zile, nu aveau să-l mai găsească niciodată. Îl ucisesem pe Lothar. Îl iubisem ca pe un frate şi murise de mâna mea.

Niciun Shar nu-mi putea scoate urmele sângelui său de pe suflet.

O O O

Moartea lui Lothar, deşi nu era o crimă după cutumele talionice întrucât se întâmplase în cadrul ritului *Cirhon,* a înfuriat casa regală janiană, care a reacţionat urât când li s-a adus la cunoştinţă moartea sa şi care a cerut să fiu judecat pentru omucidere. Asta însă era o solicitare normală, pe care o adresau oricărui guvern al ţării în care era ucis un conaţional de-al lor. Pentru aproximativ o săptămână, a părut că incidentul va fi iute dat uitării odată ce Lothar avea să fie înhumat în cripta familiei.

Când Excelenţa Sa a informat familia regală că nu poate primi trupul lui, aceştia şi-au reafirmat şi întărit solicitarea desfăşurării unui proces. Maestrul însuşi a scris o misivă către ei în care explica faptul că lupta fusese un duel legal şi că, prin urmare, eu nu aveam să fiu judecat sau pedepsit.

Jania a reacţionat aspru. Au expulzat toţi Talionii din ţară şi i-au rechemat pe toţi Talionii janiani. M-au judecat *in absentia* şi m-au condamnat la moarte. Întrucât verdictul şi sentinţa vizau doar un Talion – nici Excelenţa Sa şi nici

Maestrul nu-mi divulgaseră numele janianilor – toţi Talionii au fost sfătuiţi să nu se apropie de Jania, şi astfel s-a instaurat Interdicţia.

În ciuda faptului că Lothar nu fusese sănătos la cap atunci când ne luptaserăm, am avut nevoie de câteva luni ca să-mi depăşesc sentimentul de vinovăţie. Eu fusesem instrumentul morţii sale şi, în vreme ce el intenţionase fără doar şi poate să-mi ia viaţa, trebuia să sper că prin ultimele cuvinte pe care le rostise, cele pe care nu le auzisem din cauza râului, îmi spunea de fapt că mă ierta. Îi citisem această intenţie în ochi, sau, cel puţin, îmi imaginam asta, şi trebuia să sper că murise ştiind că-l iubeam în pofida lucrurilor care ne separau. Lothar murise de mâna mea – jalnica mea încercare de a-l salva eşuase, căci îl scăpasem în râu, reuşind astfel să fac ceea ce coasta ruptă înfiptă în inimă nu reuşise. Nu aveam cum evita să-mi recunosc vinovăţia pentru moartea sa. Trebuia să accept asta.

În acel răstimp, însă, am aflat de ce locul unde ne luptaserăm purta numele de Cercul Bântuit. Nu din cauza nenumăratelor fantome ale Talionilor legaţi pe veci de el, ci din cauza amintirii luptelor care-i bântuiau pe toţi cei care supravieţuiseră acolo.

O O O

Târziu, într-o noapte, sub Luna Lupului plină, am dus o cupă de argint făcută în Jania la Râul Tal. Am umplut-o cu apă şi am dus-o la pâlcul de copaci care străjuiau cimitirul talionic. Am ales arborele care îmi imaginam că se înălţa cel mai aproape de intrarea secretă în camera comorii de sub Talianna. Am rostit o rugăciune funerară pe care mi-o aminteam cât de cât din copilărie, am turnat apa la rădăcina copacului şi am cioplit numele lui Lothar în scoarţa lui, folosind *ryqrilul* meu.

Am îngenuncheat acolo, tăcut, apoi am surâs şi am şoptit încet:

— Asta e pentru tine, prietene, pentru persoana care ai fost înainte să ne luptăm şi pentru Justiţiarul care ai fi devenit.

M-am ridicat; apoi, mulţumit, m-am îndepărtat. Am părăsit copacul ca monument viu al acelui Lothar pe care îl cunoscusem. În mintea mea, el păzea acum secretul lui Vaughan. Era o datorie de onoare să aperi acel secret; o datorie demnă de un nobil.

Mă gândeam că Lothar ar fi fost mândru.

Speram că voi fi iertat.

CAPITOLUL 23

Talion: Revenirea

Sărutul rece al mormântului s-a pierdut în amorţeală odată cu căldura sângelui care îmi curgea din piept. Lanţurile durerii care mă legau au căzut. M-am simţit mai uşor şi, oricât ar părea de nebunesc, am ştiut că puteam sta în picioare. Nu eram mort.

M-am ridicat, apoi m-am uitat în jos şi am văzut că stăteam deasupra propriului meu corp.

Am auzit vag un râs în spate şi m-am întors. Efigia de piatră cioplită pe capacul sicriului unei Regine s-a ridicat, apoi s-a răsucit ca să se aşeze pe marginea mormântului. Ochii negri ai statuii s-au întunecat şi-au devenit ferestre spre infinit.

M-am înclinat cu reverenţă şi am îngenuncheat.

— Lăudat să-ţi fie numele, Prea Curată Shudath.

Sprâncenele ei de granit s-au înclinat într-o încruntare.

— Acum câteva clipe râdeai de avertismentul meu, iar acum îmi lauzi numele. Capricios eşti, Talion.

Am clătinat din cap.

— Nu capricios, ci nerod.

Râsul acela s-a auzit iarăşi din gâtleju-i de piatră, dar atenţia mea a fost atrasă spre un loc din spatele ei. Am văzut un punct de lumină apărând şi mărindu-se până când a devenit o intrare rotundă spre un tărâm format doar din lumină. Mă atrăgea aşa cum lumânarea atrage un fluture şi, deşi simţeam pacea din acel tărâm strălucitor, mă temeam de ea.

M-am uitat la Zeiţă.

— S-a sfârşit?

Statuia a ridicat din umeri, nepăsătoare.

— Misiunea ta? Da, *nekkehtul* a fost oprit.

Din nou, cercul de lumină mi-a reţinut atenţia. Am văzut contururi mişcându-se acolo, aşa cum văzusem contururi

mişcându-se în vidul negru din Talianna. Am numărat opt, toate grupate, aparent interesate de mine. Încet, au prins formă, devenind mai solide. Mi-am recunoscut întâi părinţii, apoi pe bunica şi pe fraţii şi surorile mele. Toţi morţii mei mă aşteptau de cealaltă parte a portalului.

M-am ridicat şi am mers spre ei cu paşi ezitanţi.

— Familia mea, sunt toţi acolo.

Statuia a înclinat solemn din cap.

— Chiar aşa. Te aşteaptă de mult timp. Dacă doreşti să te predai păcii, îi vei reîntâlni.

Cuvintele sale m-au oprit în loc. M-am întors.

— Ai spus că misiunea mea a fost îndeplinită.

Am scuipat cuvintele din gură:

— Că mi-am câştigat dreptul la odihnă.

Un hohot divin a răsunat, arzându-mă ca vitriolul cu dispreţul din el.

— Aşa să fie, Talion? Ai câştigat tu ceva? Gândeşte-te din nou la familia ta, apoi la ce s-a întâmplat aici. Spune-mi, după ce meditezi la toate astea, spune-mi că ţi-ai câştigat fericirea eternă.

Fapte pe care le cunoşteam, dar pe care le ignorasem, mi s-au îngrămădit în minte şi-au dat formă unei orori care stătuse la pândă de când începuse această misiune. Fusesem trimis să distrug *nekkehtul* şi pe toţi cei străini de Talianna care aveau cunoştinţă de existenţa lui. Avusesem norocul de-a afla identitatea geniului malefic, dar nu descoperisem cum aflase acesta de existenţa *nekkehţilor.*

Numai Talionii ştiau că *nekkehţii* există, iar dacă Ducele ştia şi el asta, însemna că printre noi era un trădător. Zădărnicirea complotului Ducelui nu avea niciun rost dacă trădătorul scăpa, putându-şi continua astfel acţiunile. Totuşi, numai eu ştiam că exista un trădător, iar această informaţie trebuia împărtăşită.

Deodată, mi-am dat seama că, dacă Talionii erau implicaţi în complotul Ducelui, distrugerea *nekkehtului* nu era sinonimă cu împiedicarea complotului. Membrii familiei regale puteau fi eliminaţi şi de asasini, ascensiunea Ducelui la tron fiind astfel asigurată. Orice lord care nu-l susţinea pe

Duce avea să fie distrus fără apel de Talioni, altfel ar fi fost devorat de viu de loialişti.

Imaginea unor armate dând năvală în Hamis mi s-a ivit în minte. Am văzut o fermă izolată şi o patrulă de renegaţi oprindu-se să violeze şi să ucidă. Am auzit ţipetele orfanilor fără adăpost şi mi-am recunoscut propria voce drept cea mai puternică din cor.

Familia mea a dispărut din vedere în spatele Zeiţei şi eu m-am concentrat asupra ei.

— Ar fi fost aşa frumos, aşa convenabil să mor aici.

Ea a clătinat încet din capu-i de piatră.

— Convenabil pentru înmormântare, Talion, însă nu e locul unde să mori.

Efigia s-a întins înapoi pe spate şi culoarea i s-a scurs din ochi.

— Salvează-te.

Agonia m-a străbătut iute, sfâşiindu-mă ca şi cum aş fi fost înfăşurat în sârmă ghimpată, dar am refuzat să strig. Oricât de tare m-ar fi durut, şi mă durea mai tare ca oricând înainte, totuşi nu eram mort, iar acesta era un motiv suficient de bun ca să nu mă pierd cu firea şi să acţionez. *Trebuia* să acţionez.

M-am retras în mine şi am atins sufletele *rhasa.* Cum mai făcusem în Talianna când transformasem şoarecele în *nekkeht,* le-am chemat şi le-am forţat să-mi coboare prin braţ.

Le-am simţit adunându-mi-se în mână, toate în aşteptare şi pline de nerăbdare. Apoi, simţind amorţeala rece a morţii muşcându-mă de faţă şi picioare, le-am împins înăuntrul corpului meu.

Astfel, au plecat valvârtej spre coastele mele şi au alungat cu îndârjire moartea. Au devorat durerea şi m-au umplut de vioiciune. Au înlăturat toate durerile, au calmat toţi nervii şi mi-au întărit toţi muşchii. Moartea era absenţa vieţii, dar sufletele *rhasa* care-mi umpleau corpul erau viaţă pură.

M-am întors în sinea mea şi mi-am inspectat rănile. *Ryqrilul* îmi străpunsese inima, iar ventriculul perforat

continua să pompeze sânge, împrăştiindu-l în cavitatea toracică. Am atins un suflet *rhasa* şi l-am îndrumat spre rană. Sufletul s-a-nvârtit în jurul organului şi a închis gaura fără a lăsa în urmă vreo cicatrice.

Un alt suflet, simţindu-mi dorinţa de a fi întreg, a coborât spre genunchi şi a pus osul la loc de parcă n-ar fi fost nimic altceva decât o farfurie spartă. I-a făcut plăcere să aşeze fiecare fragment în poziţia corectă. Ar fi putut să le topească pe toate într-o pastă osoasă, după care să redea forma rotulei, dar *acesta* era procedeul corect de a-mi atinge scopul.

Vindecarea naturală este o funcţie a vieţii.

Celelalte suflete mi-au căutat rănile de la coaste şi plămâni şi deget. Gaura din dreptul coastelor s-a închis fără probleme, iar plămânul înţepat de *ryqril* s-a umflat la loc fără durere. Vânătaia de deasupra inimii, căpătată în urma loviturii *nekkehtului* în piept, a dispărut, coastele mi s-au reataşat la stern, iar umflătura de la ceafă s-a resorbit.

Odată aceste misiuni îndeplinite, sufletele *rhasa* mi-au aşteptat următorul ordin. Voiam oare să-mi umfle muşchii ca să pot sfărâma pietre dintr-o lovitură sau să-mi întărească pielea astfel încât săbiile sau focul să nu mă afecteze? S-au oferit să-mi anuleze nevoia de aer sau mâncare. Ar fi făcut orice pentru mine, nu trebuia decât să cer.

M-am gândit la portalul din spatele căruia îmi văzusem morţii. Am comandat sufletelor să mi se adune în palma dreaptă şi-apoi am desfăcut-o.

— Vreau să mai faceţi un lucru pentru mine. Duceţi un mesaj celor pe care i-am pierdut şi spuneţi-le că încă îi iubesc şi îi respect.

Trei fuioare de lumină mi s-au ridicat ca fumul din palmă. Au aşteptat să se desprindă complet de mine, apoi au dănţuit, răsucindu-se în aer. După aceasta, după doar o secundă sau două de bucurie, s-au coagulat într-o minge albă strălucitoare, vie, care a făcut implozie, dispărând fără sunet şi fără urmă.

o o o

Nekkehtul înlăturase destul din acoperişul prăbuşit al tunelului, ca să-mi permită să mă strecor de partea cealaltă. M-am împleticit prin întuneric, înaintând atent prin tunel. Lipsa luminii îngreuna mersul, dar nu regretam câtuşi de puţin că distrusesem lumânările lui Gyasi folosind antica poruncă magică de reaprindere a flăcărilor care arseseră odată în cinstea morţilor din Hamis.

Am ajuns la turn repede şi am urcat scările spre nivelurile superioare. Ştiam că intrarea secretă la etajul Regelui se afla în spatele unui spaţiu pentru spălat precum acela din apartamentul meu, cu toate că biroul Regelui era amplasat în acelaşi loc ca şi biblioteca mea. Speram că uşa nu va fi blocată de ceva, căci voiam să ajung la etajul de sus nevăzut. Talionul care aruncase cuţitul – mă îngrozea gândul că Lothar i se alăturase Ducelui Vidor – intrase în mod clar înaintea mea în Turn. Trebuia să presupun că ceilalţi nu-l duseseră încă pe Rege la un loc sigur şi să acţionez în consecinţă pentru salvarea lui. Singurul meu avantaj era faptul că Lothar mă credea mort.

Am întins mâna deasupra buiandrugului şi am apăsat panoul care elibera lavoarul. Acesta a alunecat în faţă, scrâşnind, dar sunetul sigur nu se auzise din cauza ţipetelor nervoase ale Ducelui aflat în biroul Regelui.

— Cum am putut face asta? Ha! Pari supărat, Regele meu, din cauza faptului că te-am putut trăda în felul acesta. Tu i-ai ucis pe tatăl şi pe fratele meu, apoi m-ai adus aici şi m-ai transformat în animal de curte. Pomposul meu rang de Duce nu însemna nimic, căci eram Duce de Sinjaria, iar nu de Hamis. La curtea ta eram sub demnitatea unui Conte. Cât timp credeai că voi îndura acest tratament jignitor?

M-am strecurat din spatele lavoarului, dar nu l-am împins la loc. L-am văzut pe Morai stând cu spatele la şemineul Regelui, cel în formă de grifon, dar peretele dormitorului ascundea complet restul scenei. Mi-am dat seama că banditul mă zărise, dar a reuşit să nu lase asta să i se citească pe chip.

L-am auzit pe Contele Patrick râzând; apoi sunetul unui

pumn lovind în carne a explodat în odaie. Morai s-a crispat şi eu am auzit-o pe Prinţesă strigând, dar nimeni altcineva n-a mai reacţionat până să vorbească Regele.

— Ajunge, Duce Vidor. Dacă doreşti să plătească pentru „insulta” sa, loveşte-l singur. Nu-ţi pune Talionul de companie să o facă în locul tău.

Vocea regelui a tăcut, apoi s-a auzit din nou.

— Înţeleg de ce ai acţionat, dar sunt curios care sunt planurile mai mari ale Talionului şi ce îl motivează. Spune-mi, Talion, de ce iei parte la asta?

Răspunsul ei mi-a înfipt un pumnal de gheaţă în inimă.

— Am făcut-o pentru Sinjaria.

Am ieşit din dormitorul Regelui şi am dat ochii cu ea.

— Nu, Marana, nu.

În ochii ei scăpăra nebunia.

— Nolan! Slavă zeilor că eşti în viaţă!

Mi-a zâmbit şi a aşteptat să fie lăudată.

Ducele s-a încruntat.

— Parcă spuneai că e mort!

Marana a ridicat din umeri şi şi-a lăsat capul pe o parte ca un copil zăpăcit.

— M-am înşelat.

Ducele a mormăit.

— Atunci, omoară-l acum!

Mâna Maranei a descris o mişcare atât de iute, încât a devenit aproape invizibilă. A scos pumnalul Ducelui din teaca de la şoldul lui drept şi, fără a se clinti de lângă el, i l-a înfipt în umărul drept. Lovitura aplicată l-a împins pe bărbat în spate, iar Marana a continuat mişcarea, dând drumul mânerului doar când lama l-a ţintuit pe Duce de rafturile de lemn din spate. Ducele a strigat şi s-a ridicat pe vârfuri ca să slăbească durerea.

În dreapta ei, Regele, stând la o masă de mahon, o privea cu ochi mari. Îngenuncheat în faţa mesei, Contele Patrick se holba la silueta atârnată a Ducelui. Prinţesa Zaria, stând între Conte şi Morai, şi-a ascuns chipul palid în palme. Ducele a gemut şi faţa i s-a schimonosit de durere.

Marana a chicotit.

— Nu ştiam că tu eşti Talionul pe care *nekkehtul* aştepta să-l ucidă. Nu am vrut să te omor, Nolan, dar după ce l-ai distrus pe *nekkeht,* am ştiut că vei strica totul dacă nu o fac.

Vocea ei melodioasă, ca de copil, umplea încăperea.

— Nu aveam de gând să fac ce voiau ei, nu, a zis, zâmbindu-mi. Am făcut-o pentru tine. Cu mâna stângă şi-a mângâiat pântecele plat. Am făcut-o pentru copilul nostru, moştenitorul tău.

Buimăcit, nu m-am putut gândi la niciun răspuns.

Ducele se zbătea în stare de şoc.

— Despre ce vorbiţi acolo?

Marana s-a întins şi i-a smuls pumnalul din umăr. Ducele a încercat să se ţină pe picioare, dar a căzut şi ea l-a forţat să rămână la pământ cu o lovitură de palmă.

— În genunchi, ţărane!

Cu pumnalul însângerat i-a ameninţat pe ceilalţi.

— În genunchi cu toţii! Îngenuncheaţi în faţa Regelui vostru.

— Nu, Marana, nu!

Am înghiţit cu greutate în vreme ce prietenii mei îi dădeau ascultare, lăsându-se în genunchi.

Marana stătea trufaşă, radiind de bucurie.

— Îngenuncheaţi în faţa lui Nolan *ulHamis* şi lăsaţi dreptatea să domnească! S-a întors spre mine şi a zâmbit. Pe cine să omor primul pentru tine?

Am scuturat din cap.

— Pe nimeni de aici, Marana. S-a terminat.

Ea a râs.

— Ba nu, Nolan, abia a început. Întrucât eşti în viaţă, vei fi făcut Rege al Hamisului. Copilul nostru va fi moştenitorul tău. Ne vom lua soldaţii – soldaţi *Talioni* – şi vom făuri un nou Imperiu! Ce monument mai bun pentru familia ta şi pentru Prinţul pe care această ramură a familiei l-a uzurpat şi ucis? Cine să moară primul?

Toate emoţiile mele au fost înlăturate de un val de milă.

— Nu va muri nimeni, Marana. Nu va fi niciun imperiu nou. Nu-mi doresc un imperiu nou. S-a terminat înainte să

înceapă.

Marana s-a încruntat, nemulţumită, şi a aruncat pumnalul Ducelui.

— Nu, Nolan, trebuie să fie un imperiu şi tu trebuie să fii Rege. Mi-ai spus demult să trăiesc pentru tine şi asta am făcut. Ţi-am clădit un regat. Am făcut-o pentru tine.

Şi-a cuprins pieptul cu braţele.

Eu mi-am lins buzele şi am simţit gustul lacrimilor, împărtăşisem teribilul secret al familiei mele, faptul că eram descendenţi ai Prinţului Uriah de Hamis, cu o Marana atât de diferită de creatura care stătea acum în faţa mea. Având doar şaisprezece ani atunci, îmi doream să-mi răzbun familia pentru că încă nu înţelesesem că moartea lor făcea parte din urzeala din care sunt croite războaiele, şi nu era o faptă intenţionată a Regelui Tirrell, menită să distrugă singura ameninţare la adresa Dinastiei sale. Într-adevăr, confirmarea finală a acestui lucru venise pe când eram pregătit să o apăr pe Prinţesa Zaria de orice ulHamis care ar fi putut veni să i se opună – dacă toţi ulHamisii erau morţi, de ce mai făcea parte din ceremonie acea ocazie care li se oferea de a revendica tronul?

Chipul Maranei s-a luminat, plin de speranţă.

— Eşti supărat fiindcă nu te-am înştiinţat de faptul că trăiesc? Ştiu că a durut şi am vrut să-ţi spun, la fel cum am vrut să-ţi spun că eu l-am ucis pe Lothar, dar aş fi stricat totul.

Liniştea i s-a aşternut pe chip şi Marana s-a prins cu mâinile de pântece.

— Am vrut să fie totul perfect pentru tine şi pentru copil. Am vrut să fii fericit.

Am întins mâinile spre ea.

— Mi-ai făcut pe plac.

Marana a venit în braţele mele şi eu am strâns-o tare la piept. Trebuia să fi simţit săgeata înţepând-o în picior, dar nu a reacţionat şi braţele ei nu m-au strâns mai puţin decât după ce otrava şi-a făcut efectul. Am ţinut-o ca să nu cadă la podea, apoi am ridicat-o în braţe.

M-am uitat spre ceilalţi.

— Te rog, Măria-Ta, te rog să te duci în sala de bal. Anunţă amnistia, dar nu spune nimic despre Duce. Morai, du-te cu ei.

Am coborât privirea spre Duce.

— Tu vei rămâne aici până ce lucrarea mea se va fi încheiat.

Am dus-o pe Marana în dormitorul Regelui şi am aşezat-o încet jos. Avea ochii închişi şi dormea uşor. I-am mângâiat obrazul, după care mi-am lipit palma dreaptă, cu afecţiune, de fruntea ei. Mi-am adunat curajul; apoi i-am chemat sufletul.

Ştia ce vreau să fac şi nu mi s-a împotrivit. În schimb, mi-a arătat tot ce făcuse din dragoste pentru mine şi mie mi s-a strâns inima. Ducele Vidor venise la ea şi-i solicitase ajutorul. Marana ştia că Vidor intenţiona să o arunce în braţele *nekkehtului,* dar acceptul de a-l ajuta îi salvase viaţa şi o pusese într-o poziţie care-i permitea să redea familiei mele tronul pierdut cu secole în urmă.

I-am simţit bucuria când visa la măreţul imperiu pe care aveam să-l clădim împreună. Ar fi fost un proiect spectaculos care ar fi dovedit că şi ea e valoroasă. Ne-am fi unit forţele pentru crearea unei dinastii care să rivalizeze cu aceea a lui Clekan cel Drept şi asta o făcuse să-şi imagineze, cine ştie cum, că îmi concepuse şi-mi purta copilul, cu toate că noi nu mai fuseserăm împreună de peste şase luni.

Am îndreptat-o spre alte amintiri. Am privit prin ochii ei cum Lothar îmi întorcea trupul inconştient la marginea Cercului Bântuit. Mâna lui dreaptă mi-a atins gâtul ca să-mi caute pulsul, dar Marana a crezut că voia să mă stranguleze. A aruncat *ryqrilul* şi l-a nimerit în cap cu mânerul. Amândoi, *ryqrilul* şi Lothar, au căzut în prăpastie şi Marana şi-a însuşit pumnalul lui. Apoi m-a ridicat pe spinarea lui Lup şi m-a dus la Talianna înainte să rămân fără pic de sânge în mine.

I-am simţit dragostea faţă de mine în tot ceea ce făcuse, dar atunci când îşi descoperise sora fusese zdruncinată atât de tare, încât nu mai putea face deosebirea dintre bine şi

rău. Executa ce i se spunea şi îşi îndeplinea misiunile admirabil, însă mereu căuta un mod de a se supune primei porunci a noii sale vieţi: cerinţa mea de a-şi trăi viaţa pentru mine. Asta-i influenţa toate faptele.

Am forţat-o mai departe de momentul acela. I-am ţinut mintea în frâu ca să aibă timp să retrăiască luna pe care o petrecuserăm împreună ca Şaisprezeci şi noaptea când ne iubiserăm din nou pe malul lacului. Am simţit-o pe vechea Marana întorcându-se odată cu amintirile acestea şi mi-am dorit să ne oprim atunci şi acolo, dar asta era imposibil.

Lacrimile mele cădeau peste faţa ei.

— Te-am iubit, Marana. Odihneşte-te bine.

I-am tras spiritul în mine, i-am îndreptat mâinile şi picioarele, şi m-am ridicat.

M-am înapoiat în biroul Regelui. Ducele s-a uitat la mine. A râs.

— Vrei să mă omori?

Am înclinat solemn din cap.

— Dacă nu o fac, vei fi judecat pentru trădare. Vei fi judecat în ciuda amnistiei oferite astă-seară, iar asta va mânia mulţi oameni din Sinjaria. Vor avea loc revolte şi mulţi vor muri.

A înghiţit.

— Şi dacă mă omori?

Am zâmbit.

— Vei muri apărându-l pe Rege de o Iscoadă asasină. Numai datorită sacrificiului tău Regele trăieşte. Vei fi ţinut minte ca erou.

A încuviinţat din cap.

— Cred că aş fi preferat să fiu ţinut minte ca Împărat.

Mi-am chemat *tsincaatul.*

— Mulţumeşte-te că vei fi ţinut totuşi minte.

O O O

Căpitanul Herman mă aştepta într-un *Cirhon* definit în mare de locul gol din mijlocul terenului de turnir. La intervale diferite, torţele ardeau în jurul nostru, acolo unde bunul Căpitan le înfipsese în pământ. O adiere uşoară se

juca vesel cu flăcările, făcându-ne umbrele să tremure.

Căpitanul Lăncier s-a uitat la mine.

— Am fost sigur că tu erai.

Am încuviinţat.

— Trebuie să fi fost simplu să mă identifici, graţie Maranei.

A râs cu asprime.

— Era aşa nervoasă că nu-i dădeam voie să te vadă! Nu puteam risca să-ţi divulge planul. Ai jucat bine.

Calul Căpitanului s-a scuturat şi a bătut din copite.

— Cum m-ai descoperit?

I-am dat pinteni lui Lup şi l-am oprit la intrarea în *Cirhort.*

— În spatele complotului nu putea fi decât cineva care avea cunoştinţă de existenţa *nekkehţilor.* Mi s-a spus că nimeni, nici cu cinci promoţii înaintea mea, nu ştie de *nekkehţi* şi toţi Talionii din garnizoana ta de aici intră în acest grup. Rămâneai doar tu.

Şi-a ţuguiat buzele.

— Ai dreptate. A fost o neglijenţă din partea mea să presupun că vei crede că Marana este trădătoare. Nu voi mai fi aşa neatent data viitoare.

Am înclinat din cap.

— Chiar crezi că ai putea folosi Hamisul ca miez al unui nou Imperiu? am spus, dând din cap la această nerozie.

Căpitanul a încuviinţat.

— Sunt profeţii care prezic asta, Talion. Acelea nu sunt însă singurele prevestiri ale noului Imperiu. După ce vei muri, va trebui doar să-mi mut baza de operaţiuni într-o altă ţară. Sunt mulţi oameni pe acest continent care-şi doresc să devină Împăraţi.

Am descălecat şi am scos o bentiţă albă din desagii lui Lup. Mi-am legat-o la frunte, făcând nodul deasupra urechii stângi.

— Tu nu-i vei ajuta însă niciodată. M-ai insultat, iar eu, Nolan ra Sinjaria ulHamis, cer de la tine să-ţi răscumperi datoria cu sânge. În *Cirhon,* acest lucru îşi va găsi rezolvarea.

Căpitanul Herman a sărit din şa, a scos o bentiţă neagră

din desagi, apoi şi-a lovit calul peste crupă, alungându-l din *Cirhon.* Şi-a legat şi el bentiţa deasupra urechii stângi.

— Şi eu, Căpitanul Herman ra Imperiana, cer de la tine să-ţi răscumperi datoria cu sânge. În *Cirhon,* acest lucru îşi va găsi rezolvarea.

Lăncierul şi-a scos sabia şi a ridicat-o în gardă. Mi-am chemat şi eu *tsincaatul,* adoptând la rândul meu o poziţie de luptă. Cu ochii la sabia mea, Căpitanul s-a apropiat încet. Am mutat *tsincaatul* în mâna stângă şi am scos stiletul de la Prinţesă, dar Căpitanul nu s-a lăsat distras de şiretlicul meu.

Am păşit în faţă repede şi am schiţat o fandare spre piciorul său drept. A parat şi eu am mutat imediat ţinta spre stomac. A răsucit spada şi s-a întors pe o parte, iar fandarea mea a eşuat. Şi-a permis atunci un strigăt de bucurie.

Abia apoi a simţit durerea de la spate, unde, cu mâna tatuată, înfipsesem stiletul de la Prinţesă. S-a crispat şi a încercat să refuze amorţeala care i se furişa în trup. L-au lăsat genunchii şi, biruit, a căzut cu faţa înainte.

Am scos pumnalul din el, dar l-am lăsat să zacă acolo în praf. Tot acolo i-am lăsat şi planurile pentru un nou imperiu.

EPILOG

Halsted m-a introdus în sala tronului, apoi a închis uşa laterală după mine şi m-a lăsat singur cu Regele Tirrell. Regele stătea pe tron şi mi-a făcut semn să mă apropii, cu un gest nefiresc de rigid şi formal, care m-a stânjenit. Am păşit spre el şi m-am oprit la baza postamentului pentru tron.

M-am înclinat adânc şi cu respect.

— Înălţimea Ta voia să mă vadă?

Regele Tirrell a încuviinţat obosit.

— Voiam să vorbesc cu tine înainte să pleci.

Regele îşi alegea cu grijă cuvintele şi le rostea de parcă ar fi fost ghimpate şi-ar fi refuzat să-i iasă din gură. A început să vorbească foarte timid şi mi s-a părut că-i citesc frică în ochi.

Mi-am dres glasul şi i-am dat ocazia de a amâna discuţia.

— Cu permisiunea ta, aş vrea, înălţimea Ta, să-ţi raportez ce am descoperit în ultimele trei zile scurse de la moartea Ducelui.

Regele mi-a făcut semn cu mâna să continui, bucurându-l acest răgaz.

— Din câte se pare, Căpitanul Herman a acţionat singur, aranjând lucrurile cu Ducele Vidor. L-am ridicat pe locotenentul său, un om pe nume Slade, la rangul de căpitan onorific până când va putea fi trimis cineva din Talianna. Vei vedea că e un om bun. Din proprie iniţiativă, şi-a postat deja oamenii în locuri vizibile, transmiţând astfel clar mesajul că Talionii te susţin complet. Am coborât privirea la mâinile-mi înmănuşate. Lăncierii încartiruiţi aici ar fi ascultat ordinele Căpitanului Herman de a-l sprijini pe Duce dacă s-ar fi ajuns la asta, cu aceeaşi loialitate cu care îşi demonstrează acum sprijinul faţă de tine.

Regele Tirrell a înclinat din cap.

— Am lăsat să se ştie că Ducele Vidor a lucrat ca agent al meu pentru a stabili cine complota împotriva mea, iar povestea asta a fost larg acceptată, mai ales în lumina

morţii sale, încercând să preîntâmpine asasinarea mea.

Regele a scos o scrisoare cu sigiliu de sub robă şi mi-a întins-o.

— Asta e pentru Maestrul tău.

Am luat scrisoarea, am privit sigiliul Hamisului întipărit în ceară roşie şi am îndesat-o sub tunică.

— Din câte îmi dau seama, nimeni, în afara familiei tale, a Lăncierilor şi a celor care mă cunoşteau de dinainte, nu crede că sunt un Talion.

Regele a zâmbit uşor.

— Ce se întâmplă cu Lord Nolan acum?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Probabil se va întoarce în Yotan ori poate va reveni la viaţa de proscris şi va fi ucis în Darkesh. Asta depinde de Excelenţa Sa.

Îngrijorarea şi-a făcut din nou loc pe chipul Regelui. S-a ridicat, şi-a luat coroana de pe cap şi a aşezat-o pe tron. A coborât scările postamentului şi m-a privit direct în ochi.

— Nolan ulHamis, ia coroana. Îţi aparţine de drept.

A fluturat o mână spre tron, a zâmbit şi a adăugat cu o voce slabă:

— Aş fi mândru să-ţi servesc ca sfetnic.

M-am uitat cu ochi mari la coroana din faţa mea. Copilul din mine, acel Nolan care tânjea atât de tare după răzbunare, mă îmboldea să păşesc înainte, să pun mâna pe putere şi să împart dreptatea. Ţelul la care visasem cu atâta timp în urmă, gloria la care bunica îmi spusese mereu că aveam dreptul scânteia la doar câţiva metri înaintea mea. Toate orele şi zilele petrecute ascultând cum descria bunica secretele castelului Seir, pasajul către morminte şi felul în care flăcările memoriale sacre pot fi aprinse cu o vorbă puteau fi răsplătite cu câţiva paşi lejeri până sus la tron. Cea mai mare greşeală a Spulberării avea să fie îndreptată.

Am clătinat din cap şi am scos un document de sub tunică.

— Mi-am luat libertatea de a pregăti asta noaptea trecută.

I l-am înmânat Regelui, care l-a despăturit. I-am indicat un X în partea de jos, lângă semnătura mea.

— Acesta e semnul lui Morai ca martor al meu. Cu acest document, eu, în calitatea mea de ultim descendent în viaţă al Prinţului Uriah, renunţ la toate pretenţiile la tronul Hamisului, însă îmi păstrez dreptul ca eu şi descendenţii mei să apărăm tronul dacă acesta va fi vreodată ameninţat.

Regele Tirrell a dat din cap în timp ce a citit hârtia, apoi a împăturit-o şi a vârât-o sub robă.

— Tronul rămâne al tău, dacă-l vrei. Voi distruge acest document.

Am clătinat din cap şi i-am făcut semn să-şi reia locul pe tron.

— Cu mult timp în urmă aş fi acceptat oferta şi, cu puterea care mi-ar fi revenit, aş fi îndreptat toate relele pe care simţeam că le-ai făcut compatrioţilor mei.

Regele a mijit ochii.

— Şi nu mai nutreşti dorinţa aceasta?

Am tăcut, după care am încuviinţat solemn.

— Bă da, dar în decursul anilor am ajuns să înţeleg că, în calitate de Justiţiar, pot ajuta oamenii de pretutindeni. Stând pe tronul acela, purtând coroana aceea, aş putea ajuta doar oamenii din Hamis şi Sinjaria. Mă tem, Regele meu, am spus râzând, că graţie ambiţiei mele măreţe de a ajuta pe toată lumea, tronul îţi rămâne ţie.

Încet, Regele a urcat treptele înapoi spre tron, dar în loc să-şi pună coroana la loc pe cap, a pus-o pe scaun lângă el.

— Îmi vei lipsi, Lord Nolan. Cum ai cerut, am trimis o roată de brânză la Taliana pentru prietenul tău. Am aprobat, totodată, amnistierea lui Morai, deşi sunt curios să aflu de ce ai cerut ca asta să se întâmple doar după ce el va ajunge la graniţa provinciei Seir.

Am ridicat din umeri şi am râs.

— Aşa a cerut el, eu n-am făcut decât să o transmit mai departe. Din câte îl cunosc, totuşi, a profitat din plin de amândoi cu ocazia asta.

Regele a râs şi el, apoi a redevenit serios.

— Şi eşti sigur că Morai nu va dezvălui lumii că eşti

ulHamis?

Am înclinat din cap.

— Mi-a dat cuvântul său, iar eu îl cred. Pe deasupra, informaţia asta i-ar ajuta doar pe naţionaliştii sinjariani care ar căuta să-l folosească pe Lord Nolan ca motor al unei rebeliuni, iar Morai nu vrea să aibă de-a face cu asta. Încă nu am stabilit care dintre ei l-a răpit. Pornind de aici, el a ajuns la concluzia că niciunul nu e vrednic de ajutorul său.

Pe faţa Regelui s-a lăţit un rânjet; apoi m-a privit cu mai multă seriozitate.

— Îmi dau seama că am mai trecut prin asta atunci când m-ai salvat din vizuină. Mi-ar plăcea să-mi dai voie să te răsplătesc pentru ceea ce ai făcut.

Am surâs.

— Deja m-ai răsplătit. Ai spus ieri că ai de gând să renovezi mormintele şi să instalezi o criptă pentru rămăşiţele Prinţului Uriah. Aceasta este răsplata mea. Altceva care să mă bucure mai mult n-aş putea cere.

Regele a coborât de pe tron şi mi-a întins mâna.

— Voi regreta plecarea ta şi voi aştepta cu nerăbdare orice vizită vei avea ocazia să ne faci.

I-am luat mâna şi am strâns-o ferm.

— Îmi vei lipsi şi tu, şi restul curţii de aici. Te rog, salută-i pe ceilalţi din partea mea.

Regele Tirrell a încuviinţat.

— Fiica mea te aşteaptă în grădină.

Am zâmbit şi am ieşit din sala tronului, trecând prin sala de bal şi ajungând în grădini. Soarele strălucea puternic printre florile colorate care mărgineau aleile de piatră spartă. Mi-am croit drum printre flori şi am găsit-o pe Prinţesă privind spre mare.

Mi-am dres încet glasul.

— Am să plec înainte de prânz.

Prinţesa s-a întors. Purta o rochie albastră lejeră şi o floare de-o culoare asortată îi ţinea părul negru ca miezul nopţii ridicat deasupra urechii drepte. A întins spre mine mâna dreaptă şi a deschis-o.

— Campionul meu nu poate să plece fără inel.

Când am dus mâna după el şi l-am luat, ea a adăugat:

— Aminteşte-ţi de mine drept Prinţesa ta.

Am suspinat greu.

— Sunt un Talion, Alteţă, nu Lord Nolan ra Sinjaria, aşa că…

A păşit în faţă şi mi-a atins uşor buzele cu mâna dreaptă, oprindu-mă.

— Ştiu cine eşti, Nolan ulHamis, şi ştiu ce eşti. Mai ştiu că eşti un om rar şi mă mândresc cu faptul că te-ai pus în slujba mea.

A lăsat mâna jos.

— Nu vreau să pleci de aici şi să mă uiţi.

Am clătinat încet din cap şi am chicotit.

— Te subestimezi crezând că aş putea face asta, Alteţă. Ne faci un deserviciu amândurora, dacă te gândeşti că vreau să te uit.

Am ezitat totuşi înainte să continui:

— Nu am însă nicio idee încotro voi fi trimis pe viitor şi am câteva fantome pe care trebuie să le ajut să-şi găsească odihna.

Prinţesa mi-a pus mâna pe braţul stâng şi a strâns.

— Trebuie că ai iubit-o foarte mult.

Am înclinat din cap.

— Poate prea mult. Ar fi fost mai fericită dacă murea acum mult timp.

Prinţesa mi-a alungat sentimentul de vinovăţie clătinând din cap.

— A trăit din dragostea pe care i-ai dat-o tu. Ce viaţă poate fi mai fericită?

I-am luat mâna dreaptă de pe braţul meu, am dus-o la gură şi am sărutat-o.

— Lumina înţelepciunii tale face furtuna să treacă mai uşor. Poporul tău e binecuvântat.

A zâmbit.

— Înţelepciunea asta nu mă va lăsa să te abandonez, Campionul meu, distanţei sau dorinţelor Maestrului tău. Voi ajunge la tine.

M-am înclinat şi m-am retras cu respect. Ea s-a întors să

privească marea, iar eu m-am depărtat, mergând cu spatele, ca să o privesc până când grădina i-a ascuns silueta.

O O O

Adric îl ţinea pe Lup de frâie în curtea castelului. Am urcat în şa, apoi i-am mulţumit lui Adric pentru serviciile lui şi am plecat călare din castelul Seir. Lup, nerăbdător să se afle iarăşi la drum liber, a străbătut iute oraşul, cu toate că mergeam la deal. Totuşi, în ciuda nerăbdării sale, l-am oprit la marginea văii şi m-am uitat înapoi la oraş şi la castelul Seir.

— N-o vei vedea de aici, Talion, a râs Morai, ieşind dintr-un desiş din dreapta mea. A plecat din grădină după tine şi te-a urmărit din Turnul Lupului până ce ai părăsit oraşul.

Am mijit ochii.

— Cărui fapt îi datorez această plăcere?

Banditul a ridicat din umeri.

— Simţeam nevoia unei schimbări. Pe deasupra, drumurile sunt periculoase şi mă gândeam că voi fi mai în siguranţă dacă sunt însoţit de un Talion.

Am râs, am tras de frâie ca să-l întorc pe Lup şi l-am invitat pe Morai să mi se alăture pe drumul către apus.

— De ce n-ai aşteptat să pleci cu Selia?

Morai a pregetat un moment, apoi a săltat din umeri cu niţel prea multă uşurinţă forţată.

— Ea şi Contele Patrick scriu balade despre vizuina dhesiri şi despre curajoasa moarte a Ducelui Vidor. O voi aştepta în Jania. Mi-a adresat un zâmbet larg. Acolo, oamenii sunt mai buni, să ştii.

I-am aruncat şi eu un zâmbet.

— Va trebui să vin într-o vizită ca să aflu, nu-i aşa?

— O să le spun că eşti pe drum.

Morai a căscat indiferent.

— Apropo, despre amnistia aia…

Mi-am mângâiat vesta.

— Regele a semnat-o, aşa cum ai cerut tu, prietene.

— Excelent.

Banditul a zâmbit.

— Cât ne ia să ajungem la graniţă?

Deodată, mi-am amintit detaliile amnistiei sale.

— Cu provincia Seir?

S-a uitat înapoi la norul de praf de la orizont.

— Da, la cel mai apropiat punct de trecere.

Am mijit ochii, uitându-mă spre nord-vest.

— Patru ore în ritmul de acum.

Morai a părut uimit şi dezamăgit.

— Cum, să călărim încet şi să oprim un Justiţiar să urmărească nişte criminali sângeroşi, ale căror fărădelegi nu pot fi iertate de niciun Rege? Să nu aud aşa ceva!

I-a dat pinteni calului, pornind la galop.

Râzând, căci văzusem tresăltând pe spatele tunicii podoaba de aur prinsă pe lanţ la gâtul lui Morai, l-am îmboldit pe Lup să ţină pasul cu calul său. Şi, în ciuda greutăţii Stelei din Sinjaria, am trecut graniţa în goană înainte să ne poată prinde Keane.

POSTFAŢĂ

Persistă o anume confuzie cu privire la primele mele două romane fantasy *Once a Hero* şi *Talion: Justiţiarul.* Sper ca această postfaţă să clarifice problema. La congrese şi în articole am afirmat că primul meu roman fantasy a fost prea lung ca să fie publicat ca roman de debut – asta ţinând cont de faptul că autorul nu era deloc cunoscut ca scriitor şi nimic nu garanta succesul comercial. După şase ani şi unsprezece romane publicate, Bantam Books a scos pe piaţă *Once a Hero* şi mai mulţi oameni au presupus că la această carte făceam eu referire.

Nu e aşa. *Once a Hero* a fost primul meu roman fantasy *publicat.*

Talion: Justiţiarul a fost primul meu roman şi, totodată, primul meu roman fantasy. A fost terminat în 1986 şi, deşi editorilor care l-au citit le-a plăcut, având 175.000 de cuvinte s-a considerat că e prea lung pentru a fi prezentat ca roman de debut. Din fericire, acei redactori l-au socotit destul de merituos încât să-mi dea altceva de lucru – romanele BattleTech de la FASA Corp. – şi, prin intermediul Jannei Silberstein, Bantam m-a angajat să scriu *Once a Hero* şi seria de bestselleruri *Star Wars® X-wing.*

Textul romanului *Talion: Justiţiarul* din această ediţie este în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută acelaşi din manuscrisul terminat în 1986. Modificările pe care redactorul meu, Anne Lesley Groell, mi le-a solicitat au fost de natură pur „cosmetică” – l-au cizelat ceva mai bine înainte să vadă lumina tiparului. Am surprins, în acelaşi timp, două greşeli trecute cu vederea în manuscris. Nu sunt sigur dacă *aş putea* scrie aceeaşi poveste azi, fiind mai înaintat în vârstă şi, sper eu, niţel mai înţelept, dar sunt foarte mândru de ce am scris. Îmi place povestea la fel de mult ca atunci când am scris-o şi mă bucur că oamenii vor putea în sfârşit să o citească.

MULŢUMIRI

Autorul ar dori să le mulţumească următorilor pentru ajutorul lor în construirea acestei cărţi:

Liz Danforth şi Jennifer Roberson, pentru că au avut răbdare nu numai cu această versiune a cărţii, ci şi cu cea anterioară (a cărei singură calitate fiind faptul că era mai scurtă şi astfel, mai puţini copaci au fost tăiaţi pentru acest manuscris). Fără sprijinul şi încurajarea lor, această carte pur şi simplu n-ar fi existat.

Dennis L. McKiernan, pentru comentariile pătrunzătoare asupra acestei versiuni a cărţii.

Ross Babcock III şi Janna Silverstein, care au apreciat această carte într-atât încât să-mi propună să scriu alte cărţi pe baza a ceea ce au citit aici. Fără încrederea lor în talentul meu, acesta n-ar fi fost primul meu roman, ci, probabil, singurul meu roman.

Anne Lesley Groell şi Ricia Mainhardt pentru că, în cele din urmă, au trimis acest monstru spre publicare.

MICHAEL A.
STACKPOLE

TALION:
REVENANTUL

„Dacă Morai ar fi însărcinat pe altcineva cu treaba aceasta, aș fi căzut în ambuscadă. Asasinul aștepta la jumătatea dealului, pe partea de nord a taberei. Poziția lui oferea arbaletei rază de bătaie sigură spre platoul defrișat de jos. Oamenii lui Morai tăiaseră toți copacii, așa că nu aveam unde să mă pitesc, dacă prima săgeată și-ar fi ratat ținta. Singura parte îndoielnică a planului lui Morai era că-i dăduse lui Soartă misiunea de a mă ucide."

„*Talion: Revenantul* este fantasy pur, în vână tradițională. Dacă vă place măcar pe departe genul fantasy, sau pur și simplu o poveste palpitantă, dar în același timp profundă, nu trebuie să căutați altundeva."
Roland Green, *Booklist*

„Intriga ingenioasă, bătăliile bine gândite și personajele excepționale contribuie la succesul epic."
Locus

Michael A. Stackpole (n. 1957) a absolvit istoria la Universitatea Vermont, dar începând cu 1977 a lucrat ca designer de jocuri și ulterior de jocuri pe computer. În 1987 a început să scrie romane în universurile BattleTech și Star Wars, după care a abordat subiecte originale. În limba română i-au apărut cărțile *Atlasul secret*, *Hărțile prevestitoare* și *Lumea nouă*.

Michael A. Stackpole scrie în prezent urmarea la *Talion: Revenantul*, care se va intitula *Talion: Nemesis*.

FANTASY

ISBN 978-973-707-821-6

www.edituratrei.ro